LEXICON XENOPHONTEVM

VOLVMEN TERTIVM

LIPSIAE

IN LIBRARIA GLEDITSCHIA

CIↃIↃCCCIII.

Λ.

Λαβώτης, *Labotes.* E. 1, 2, 12. harmoftes Lacedaemonius, perit.

λαγαρὸς, ¶ 1) *gracilis, vel potius mollis, non rigidus.* Iπ. 1, 8. ὁ αὐχὴν — λαγαρὸς εἴη τὰ κατὰ τὴν συγκαμπήν. Poll. 1, 189. τράχηλος εὐκαμπής. Sic Pollux 1, 188. γόνυ λαγαρὸν πρὸς τὴν συγκαμπήν. ¶ 2) *laxus.* K. 4, 1. τὰ κάτωθεν τῶν κενεώνων λαγαρὰ, *non contenta, non diftenta,* quia οἱ κενεῶνες offibus carent. (Cf. Poll. 5, 59. vbi Kuhn. vertit *ftrigofi.*) 5, 30. lepores habent λαγόνας ὑγρὰς, λαγαρὰς ἱκανῶς. Ita edidit Steph. Sed edd. vett. habent λαμπάρας, et Ald. λαπάρας, quod retinuit Zeunius. Hefych: λαπάραι· τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκήνους. Διοκλῆς δὲ, τὴν ἐκκεκενωμένην κοιλίαν. it. λαπάρας· λαγόνας. καὶ λαπάρην ὡσαύτως. ἡ κοιλίας ἐκκεκενωμένας. it. λαπαρός· ἰσχνὸς, ὑπεσταλμένος. ¶ 3) *cauus.* Ita Fr. Portus explicat K. 6, 5. ἀμφὶ δρυμῶν ὀδοὺς τραχείας, σιμὰς, λαγαράς. Leuncl. *laxas.*

λάγιον, *lepufculus.* Poll. 5, 15. παρὰ Ξενοφῶντι δὲ λάγια. K. 5, 13. τῶν μικρῶν λαγίων. In lexicis caret auctoritate.

λαγνεία, *immodica libido, lafciuia, falacitas.* Dicitur inprimis de rebus Venereis. v. Poll. 6, 189. et Phauorin. Aπ. 1, 6, 8. δουλεύειν γαστρὶ, ὕπνῳ, λαγνείᾳ. 2, 1, 1. ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας. §. 4. 2, 6, 1. γαστρὸς, φιλοποσίας, λαγνείας. O. 1, 22. Sed Aπ. 2, 1, 16. videtur paulo latius accipiendum de omni lafciuia: τὴν λαγνείαν αὐτῶν τῷ λιμῷ σωφρονίζουσι.

λαγχάνειν, ¶ 1) *fortiri, forte accipere.* Ammonius:

nius: λαγχάνει μὲν εἰς οὗ ἂν κλῆρος ἔλθῃ· κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ λαγχάνειν ἐςὶ τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν· κληρῶσαθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσαθαι. Π. 6, 3, 11. p. 386. οἱ ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲν λαχὼν ὑμῶν, *cui vestrum sors obuenit*, — κατασησάτω. §. 12. διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης ἧπερ ὑφίςατο. Απ. 3, 9, 10. τοὺς λαχόντας κλήρῳ, scil. ἀρχὴν, *forte delectos magistratus*. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 84. εἰ κληρούμενος ὅ τι λάχοι, τοῦτο τις πράττοι, *quod sortibus ductis ei obuenerit*. In margg. est τύχοι. 7, 1, 8. Abradates dicit: ἔλαχον τήνδε τὴν τάξιν. A. 4, 5, 18. κώμην ἣν εἰλήχει Ξενοφῶν. All. perperam εἰλήφει. Σ. 4, 35. de hereditate et facultatibus: ἀδελφοὺς οἳ τὰ ἴσα λαχόντες. Sed h. l. potest etiam simpliciter accipi pro τυχόντες s. εἰληφότες. c. inf. E. 7, 2, 2. διαβαίνειν τελευταῖοι λαχόντες. ¶ 2) *nancisci, capere*. Hesych: λαχόντα· τυχόντα. c. gen. A. 3, 1, 9. μικρὸν ὕπνου λαχὼν εἶδεν ὄναρ. All. ὕπνον. qui casus per se quidem ferri in hoc verbo potest. v. Phauorin. Sed ὕπνου λαχεῖν est etiam ap. Lucian. in Cynico fere medio. et Ιερ. 6, 9. pro δείπνου τε καὶ ὕπνου τυγχάνομεν in margg. est λαγχάνομεν. ¶ 3) De formula τῆς δίκης λαχεῖν v. δίκη nr. 3. e.

λαγὼν, *ile*, i. q. κενεών. v. Phauorin. K. 4, 1. λαγόνας quales habere debeat canis. Poll. 5, 58. λαγόνων τὸ ἄριςον τὸ μέτριον, ὡς ἀπεῖναι μέγεθός τε καὶ σμικρότητα. Cf. K. 6, 1. Sed leporis sunt λαγόνες K. 5, 10. 30. Cf. Poll. 5, 69.

λαγωὸς, *lepus*. Reiicitur haec forma ab antiquis grammaticis. Phrynichus: λαγὼς ὁ Ἀττικός, διὰ δὲ τοῦ O ὁ Ἴων. τὸ λαγωὸς δὲ οὐκ ἔςιν. Thomas Mag: λαγὼς διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικοὶ, οἱ δὲ Ἴωνες μικρογραφοῦσιν. Cyrillus in lexico MS. τὸ δὲ λαγωὸς Λακώνων ἐςίν. Hesych: λαγὼς, ὁ χερσαῖος· λαγὸς δὲ, ὁ θαλάσσιος καὶ ποτάμιος. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 564. Sed tamen irrepsit in editiones K. 10, 2. ἄρκυς λίνων τῶν αὐτῶν, ὧνπερ αἱ τῶν λαγωῶν. it. in Cod. Leid. Π. 1, 6, 19. p. 80. οἱ λαγωοί.

λαγὼς, *lepus*. v. omnino λαγωὸς,

λαγωὸς, et Poll. 5, 66 — 75. Π. 2, 4, 14. ὑπανίσχαται λαγώς. Απ. 2, 6, 9. Κ. 7, 7. Genitiuus eſt Π. 1, 6, 19. p. 81. τοῦ λαγώ. Κ. 4, 4. 5. 6, 16. De accuſatiuo ſingulari longa eſt disputatio ap. Athenae. 9, p. 400. qui dicit, Xenophontem in Cynegetico ſcripſiſſe λαγῶ, accentu circumflexo. Sed pleraeque editiones habent λαγώ, vt Π. 1, 6, 19. p. 80. πρὸς τὸν λαγώ. Κ. 3, 3. 6. 4, 4. 6, 8. 10. 16. 17. 23. Lucianus vero in ſoloec. T. III. p. 556. conſentiente Thoma Mag. p. 861. λαγὼν recte dici ait in accuſatiuo. Herodiano denique vtraque forma, et λαγὼ et λαγὼν, proba et Attica videtur. Singularis in Cynegetico fere ſemper collectiue ponitur de genere leporum. Pluralis eſt Π. 1, 6, 19. p. 80. οἱ λαγὼ ſine iota, probante Aem. Porto et Hutch. Sed Steph. praefert λαγῴ. Cf. λαγωός. Accuſatiuus A. 4, 5, 18. λαγὼς θηράσων. Απ. 3, 11, 7. Κ. 8, 1. Cf. νέμεσθαι.

λάθρα, *clam.* E. 2, 4, 25. λάθρα πέμπων. 4, 8, 16. c. gen. Π. 6, 4, 1. λάθρα τοῦ ἀνδρός. 7, 4, 3. A. 1, 3, 8.

λαιμαργία, *voracitas, gulositas.* Suid: λαιμαργία· ἡ σύντονος ἐπιθυμία. it. λαιμάσσω· ἀμέτρως ἐσθίω. Heſych: λαίμαργος· φάγος, ἄπληςος, ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης. etc. Αγ. 5, 1. μέθης ἀποσχέσθαι ὁμοίως καὶ λαιμαργίας. Hutch. et Zeun. ex Athenaeo edidere μανίας, quod non placet Erneſtio.

Λαιπρεᾶται, v. Λεπρεᾶται.

Λάκαινα, ¶ 1) *Lacaena.* Κ. 10, 1. πρὸς τὸν ὗν τὸν ἄγριον κεκτῆσθαι κύνας — Λακαίνας. §. 4. τῶν κυνῶν τῶν Λακαινῶν. ¶ 2) *Laconica regio.* Phrynich. p. 150. Λάκαιναν μὲν γυναῖκα ἐρεῖς, Λάκαιναν δὲ τὴν χώραν οὐκ. ἀλλὰ Λακωνικὴν, εἰ καὶ Εὐριπίδης παραλόγως etc. E. 7, 1, 19. προσέβαινον εἰς τὴν Λάκαιναν. §. 17. erat εἰς τὴν Λακωνικήν. Cf. Λακωνική.

Λακεδαιμόνιος, *Lacedaemonius.* A. 6, 1, 17. Λακεδαιμονίου ἀνδρός. 7, 2, 20. pro Λακεδαιμονίων in 2 codd. eſt Μακεδονίων, qualis apud alios quoque extat confuſio. v. Doruill. ad Charit. p. 606. Permutantur etiam Ἔφοροι et Λακεδαιμόνιοι. v. φαίνειν nr. 7. Λακεδαιμόνιοι proprie quidem diſtinguuntur a Spartiatis, complectunturque non ſolum

omnes Laconicam habitantes, ſed etiam ſocios et περιοίκους. v. περίοικοι. E. 6, 4, 15. τῶν συμπάντων Λακεδαιμονίων — ὁρῶντες δ' αὐτῶν Σπαρτιατῶν. cf. Aγ. 2, 24. Sed Aγ. 7, 5. ſunt i. q. Σπαρτιᾶται. A. 7, 6, 4. Λακεδαιμόνιοι ſunt *legati Lacedaemoniorum*, qui §. 6. dicuntur Λάκωνες et Λάκωνε in duali. Sic A. 7, 7, 7. occurrunt τὼ Λακεδαιμονίω, qui §. 9. dicuntur οἱ Λάκωνες et §. 11. τὼ Λάκωνε. Σ. 8, 35. (cf. Λ. 2, 13 — 15.) praedicatur caſtus Lacedaemoniorum amor παιδικῶν. §. 39. bonis exercitiis et inſtitutis, quae etiam Aπ. 3, 5, 15. 16. laudantur, et de quibus Xenophon peculiari libello expoſuit, imperium dicuntur conſecuti eſſe. Aπ. 3. 9, 2. eorum arma comparantur cum armis Scytharum et Thracum. Aγ. 1, 2 — 5. et E. 3, 3, 1 — 4. eorum reges, Herculis progenies. E. 2, 3, 17. p. 94. optimam politiam habent et vrbem maximam. §. 18. p. 99. democratiae inimici. A. 6, 1, 17 — 22. reuerenter habentur a Graecis. cf. 3, 2, 25. Χειρίσοφος ἡγοῖτο, ἐπειδὴ καὶ Λακεδαιμόνιός ἐστι. it. E. 3, 1, 3. αἱ πόλεις ἐπείθοντο ὅ τι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιτάττοι. A. 6, 6, 7 — 10. Lacedaemonii dicuntur ἄρχειν et προεστάναι Ἑλλάδος, et timeri a Graecis, vt 7, 1, 16 — 18. victis Athenienſibus. Iπρ. 7, 4. cum omnibus Graecis Atticam inuadunt initio belli Peloponneſiaci. v. Zeun. 9, 4. equitatus Lacedaemoniorum equitibus peregrinis allectis melior fit. Σ. 8, 35. θεὰν τὴν Αἰδῶ νομίζουσιν. A. 3, 1, 5. Cyrus minor iis fauet contra Athenienſes. E. 3, 1, 1. ipſi mittunt Cyro contra fratrem profecturo claſſem aduerſus Syenneſin. §. 2 — 7. rogantibus ciuitatibus Ionicis, quae Cyro addictae fuerant, mittunt Thimbronem cum copiis contra Tiſſaphernem et Pharnabazum. §. 7 — 25. Thimbroni ſucceſſorem mittunt Dercyllidam, cuius res geſtae hic et 3, 2, 1 — 15. narrantur. cf. Δερκυλλίδας. §. 16 — 22. propter iniuriam in ludis Olympicis ab Eleis ſibi illatam, et quod Agidem a ſacrificiis prohibuiſſent, Eleis edicunt vt ciuitates dimittant, et Agide duce bellum iis inferunt, qui diſcedens Lyſippum reliquit. Tandem ſeditione orta

orta Elide, Eleos pace facta ciuitates dimittere cogunt. 3, 3. coniuratio duce *Cinadone* facta componitur ab Ephoris. A. 7, 6, 1 — 3. legati mittuntur ad Seuthen petituri exercitum Graecorum contra Tiſſaphernem. Apud eos accuſatur Xenophon, qui ſe defendit et abſoluitur. 7, 7, 7 — 11. ſtipendium Graecis a Seuthe extorquent. De Sciritis v. ſuo loco. De principatu Graeciae v. ἄρχειν nr. 2. b. De poteſtate furandi pueris data v. κλέπτειν et Ioh. Sigism. Gribneri diſſ. de furti ap. Lacones licentia, Lipſ. 1705.

Λακεδαίμων, 1) i. q. Σπάρτη. Π. 6, 2, 5. πεπομΦέναι Κροῖσον εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. Cf. ἀτείχιστος. ¶ 2) i. q. Λακωνική. v. Boſ. ad Cornel. Nep. Conon. 1, 1. E. 4, 2, 6. ἐγγύτατα τῆς Λακεδαίμονος. 4, 8, 7. ἔπλευσαν — ὁρμώμενοι εἰς τὴν Λακεδαίμονα. 6, 5, 24. ἰέναι εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Paulo ante eſt Λακωνική, et §. 23. Λακεδαιμονίων χώρα. §. 40. 41. 7, 1, 12. 18. 7, 2, 4. 7, 5, 7. 18. Cf. Heſych.

λάκκος, *ciſterna, fouea, lacus ſub terra,* vel potius *cella vinaria.* Thomas Mag. in v. βόθρος non eſſe Atticum dicit nomen λάκκος. Schol. Ariſtoph. ad Eccleſ. 554. ait, Athenienſes aliosque Graecos feciſſe ſub terra ὀρύγματα. καὶ ταῦτα κονιῶντες οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· καὶ ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. Eadem habet Suidas. Cf. Poll. 9, 49. ibique interpp. A. 4, 2, 14. dicuntur barbari vinum habuiſſe ἐν λάκκοις κονιατοῖς.

Λακράτης, *Lacrates*, ὁ Ὀλυμπιονίκης, Lacedaemonius. E. 2, 4, 23. cadit in pugna.

λακτίζειν ¶ 1) *calcitrare.* Ιππ. 1, 4. equi λακτίζοντες — ἐκποδὼν ποιητέοι. §. 15. Hinc Απ. 2, 2, 7. ἢ — κακόν τι σοι ἔδωκεν mater δακοῦσα ἢ λακτίσασα. ¶ 2) *calce caedere.* A. 3, 2, 11. ὑπὸ ἵππου λακτισθείς.

λακτισταὶ ἵπποι, Απ. 3, 3, 4. *equi calcitrones.* v. Gell. N. A. 4, 2.

Λάκων, *Lacon, Lacedaemonius.* Steph. Byz. in v. Λακεδαίμων· — ὁ πολίτης, Λακεδαιμόνιος. λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων. A. 2, 5, 7. Κλέαρχος Λάκων. 6, 1, 22. E. 1, 1, 23. Πασιππίδας ὁ Λάκων 1, 4, 10. ἀπέκτειναν

Λάκω-

Λάκωνας οἱ αὐτόθι ἦσαν. Cf. ἁρμοστής. Λάκων et Λακεδαιμόνιος saepe inter se permutantur tanquam synonyma, vt A. 1, 4, 3. Χειρίσοφος ὁ Λακεδαιμόνιος, sed A. 2, 1, 5. Χειρίσοφον τὸν Λάκωνα. A. 2, 1, 3. Δαμαράτου τοῦ Λάκωνος. E. 3, 1, 4. Δημαράτου τοῦ Λακεδαιμονίου. A. 7, 6, 1. Χαρμῖνος ὁ Λάκων. §. 28. Χαρμῖνος ὁ Λακεδαιμόνιος. Cf. Λακεδαιμόνιος et Λακωνικός.

λακωνίζειν, ¶ 1) *Lacedaemoniorum partibus fauere.* E. 4, 4, 2. κινδυνεύσει ἡ πόλις λακωνίσαι. 4, 8, 28. 5, 4, 55. 6, 3, 6. p. 387. οἱ μὲν λακωνίζουσιν, οἱ δὲ ἀττικίζουσιν. 6, 4, 18. 7, 1, 32. ὡς πάλιν λακωνιεῖ ἡ πόλις. 7, 4, 34. ¶ 2) *Lacedaemoniorum instituta et mores sequi atque imitari.* E. 4, 8, 18. ἀλκῆς καὶ ἰχύος, ἅτε λακωνίζων, ἀντεποιεῖτο. Suid: λακωνίζω· τὰ τῶν Λακώνων φρονῶ.

Λακωνικὴ, *Laconica, ager Lacedaemonius.* E. 2, 2, 8. ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς. 7, 1, 14. Ἀσίνην τῆς Λακωνικῆς. Teste Stephano scribitur h. l. etiam Λακαίνης. Plene dixit E. 6, 2, 6. τὴν Λακωνικὴν χώραν. Legitur etiam saepius, v. c. E. 6, 5, 24. 7, 1, 17. etc.

Λακωνικὸς, *Laconicus.* A. 5, 1, 9. Δέξιππον Λακωνικὸν (Margg. et 2 codd. Λάκωνα) περίοικον — Νικάνδρου τοῦ Λακωνικοῦ. Margg. et 2 codd. Λάκωνος. 7, 2, 16. Νέωνος τοῦ Λακωνικοῦ. E. 1, 6, 24. νῆες — τῶν Πελοποννησίων Λακωνικαὶ μὲν ἐννέα — τῶν δὲ ἄλλων συμμάχων. 2, 3, 6. 2, 4, 3. 6. 7. 4, 5, 10. τὸ Λακωνικὸν στράτευμα. 4, 8, 35. 37. A. 7, 3, 4. Aristarchus harmostes simpliciter dicitur ὁ Λακωνικός. Cf. ἁρμοστὴς et ξυήλη.

Λακωνισμὸς, *studium partium Lacedaemoniorum.* Suid: Λακωνισμός· ἡ πρὸς τοὺς Λάκωνας οἰκειότης. E. 4, 4, 15. τοὺς φάσκοντας ἐπὶ Λακωνισμῷ φεύγειν. 7, 1, 34.

Λακωνιστὴς, *qui partibus Lacedaemoniorum fauet.* E. 1, 1, 23. ἐκπίπτουσιν οἱ Λακωνισταὶ καὶ ὁ Λάκων ἁρμοστής.

λαλεῖν, *loqui, garrire.* Π. 1, 4, 12. παιδάριον ὢν δεινότατον λαλεῖν ἐδόκουν εἶναι. Cf. λέγειν nr. 2.

λαμβάνειν, ¶ 1) *accipere.* Ammonius: λαβεῖν καὶ δέξασθαι διαφέρει. λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· δέξασθαι δὲ, τὸ διδό-

διδόμενον ἐκ χειρός. Glossae Nomicae: λαβεῖν, ἐνδυνάμως· δέξασθαι, κἂν οὐχ οὕτως — ἵνα ἔχῃ. Π. 1, 4, 26. λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα. Philelph. vertit: *quum accepissent admisissentque.* Optime Stephanus dicit, λαβόντας dici, qui simpliciter acceperint; δεξαμένους, qui accepta grata habuerint, quod Gallice dicitur *accepter.* Probat hanc explicationem etiam Hutch. Sed Abresch. dilucc. Thucyd, 1, p. 26. sq. putat, h. l. constare Ammonii discrimen, et λαβόντας esse, qui acceperint dona non ab ipso Cyro, sed ab eius ministris; δεξαμένους, qui a Cyro ipso. Sic Π. 6, 1, 15. τοὺς μὲν (ἵππους) ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ καὶ παρὰ τῶν φίλων λαμβάνων. ταῦτα γὰρ πάντα ἐδέχετο, καὶ ἀπεωθεῖτο οὐδὲν — εἴ τις ἐδίδου. Abresch. dicit, λαμβάνων ad verba ἐκ τῶν αἰχμ. relatum explicandum esse e glossis nomicis: *vi, ab inuitis,* sed παρὰ τῶν φίλων, *iure, ita vt non deberet reddere.* δέχεσθαι vero esse *accipere datum.* A. 4, 5, 22. κωμάρχῃ ἐδίδοσαν λαμβάνειν e coena ὅ τι βούλοιτο· ὁ δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐδέχετο. Sed non raro discrimen neglectum videtur, vt Π. 3, 1, 24. ὁ Ἀρμένιος ἔπεμπε — τὰ δὲ χρήματα διπλάσια ἀπηρίθμησεν· ὁ δὲ Κῦρος ὅσα εἶπε λαβὼν τὰ ἄλλα ἔπεμψεν. 3, 3, 2. τὸ χρυσίον ἐκόμιζεν, ὃ πρότερον οὐκ ἤθελε λαβεῖν ὁ Κῦρος. 8, 3, 14. τὸν βοῦν ἔλαβε — νικητήριον. Simpliciter *accipere* est Π. 1, 3, 14. πληγὰς ἔλαβον. 8, 3, 17. τῶν ἀποβαλλόντων τι — τῶν λαμβανόντων. (Sic alias opponitur ἀποβάλλειν. v. ἀποβ.) — εἰ τὸ ἔχειν ὥσπερ τὸ λαμβάνειν ἡδὺ ἦν. A. [illegible], 9, 13. Ἱερ. 6, 13. K. 7, 11. canes ὅταν ἐπιθυμοῦσι λάβωσι cibum, c. ἐκ, fere cum praegnantia quadam, Π. 8, 4, 13. διέδωκε Babylone — τὰ χρήματα ὅσα ἐκ Σάρδεων ἔλαβε, np. sibi data a Croeso. c. gen. Π. 3, 3, 5. ἡνίκα διεδίδου ὧν ἔλαβε. Intell. μέρος. 5, 5, 10. p. 332. 8, 2, 12. τῶν παρ' ἐκείνου λαμβάνων. Zeun. explicat τὶ τῶν παρ' ἐκείνου παρεσκευασμένων φαρμάκων. A. 4, 5, 24. αὐτὸς δὲ τῶν πώλων λαμβάνει. Intell. τινάς. All. perperam τὸν πῶλον. Ἱπ. 8, 3. λαβόντα τοῦ αὐχένος. Alia vero res est Π. [illegible], 5. 10. p. 334. λάμβανε τῶν ἐμῶν ὁπό[illegible]

ὁπόσα ἐθέλεις. Intelligendum enim eſt τόσα. De emtore, O. 20, 28. λαβόντες ὁπόσον δύνανται πλεῖϛον (σῖτον), ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάττης. Σ. 2, 5. πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Cf. O. 8, 22. De inanimatis, Π. 4, 5, 14. ἀσύντακτα — πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ. Cf. σπέρμα. ¶ 2) ſuscipere, i. q. παραλαμβάνειν. De ſucceſſione in imperio, Π. 1, 5, 2. τὴν ἀρχὴν ἔλαβε. All. τ. βασιλείαν εἶχε. Etiam Latine ſic dicitur accipere. v. Caeſar B. G. 7, 54. 3. A. 3, 4, 5. παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι, np. vel pacis tempore, vt vult Hutch. vel iure belli, vt dicit Herodot. 1, 128. ibique Weſſeling. ¶ 3) precibus accipere, impetrare. A. 2, 1, 8. εἰ πείσας βούλεται λαβεῖν. 3, 4, 1. τοσούτους ᾔτησε Τισσαφέρνην, καὶ ἔλαβεν. 4, 7, 19. 5, 1, 9. E. 2, 3, 10. Sic de eo, qui mutuum ſumit. v. Taylor ad Lyſ. p. 338. Π. 6, 2, 11. p. 374. εἴ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει — λαμβανέτω ὧν ἡμεῖς ἔχομεν. Aπ. 1, 7, 5. εἴ τις ἀργύριον — παρά του πεισθοῖ λαβὼν ἀποϛεροίη. 2, 7, 2. δανειζόμενος λαβεῖν. §. 11. Sic fere Aπ. 2, 6, 2. 3. vbi tamen ſimul ad beneficia pertinet. ¶ 4) auferre, vi eripere, a) vel iniuſte et furando, Π. 8, 1, 6. ἐκέλευσε ἄν τινα λαβεῖν (Margg. ἐκέλ. ἀντιλαβεῖν) τὰ τοῦ μὴ φοιτῶντος, φάσκοντα λαμβάνειν τὰ ἑαυτοῦ. A. 2, 1, 8. τί δεῖ αἰτεῖν, ἀλλ' οὐ λαβεῖν ἐλθόντα; 2, 6, 12. χαλεπὸν — τὰ τῶν φυλαττομένων λαμβάνειν. — ῥᾷϛον ἀφύλακτα λαμβάνειν, Λ. 2, 7. ἀπραγμόνως — λαμβάνειν ὧν ἂν δέωνται. In ſequentibus pro eo eſt κλέπτειν. Aπ. 2, 1, 16. κλέπτειν κωλύουσιν, ἀποκλείοντες ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ. Σ. 4, 30. ¶ b) vel iure belli, inprimis praedando, Π. 4, 2, 5. ἐξῄεσαν καὶ τοῦ λαβεῖν τι ἕνεκα. §. 19. p. 224. οὔ μοι δοκεῖ τὸ λαβεῖν κερδαλεώτερον εἶναι τοῦ δικαίους φαινομένους ἐκείνοις etc. 7, 2, 3. A. 2, 3, 13. λαμβάνειν ὑμᾶς ἐκ τῆς χώρας ἐάσομεν τὰ ἐπιτήδεια. Oppon. ὠνουμένους ἕξειν. 4, 7, 12. 16. 5, 2, 13. 14. 5, 5, 7. 9. 6, 6, 2. ἐξῆν ἐπὶ λείαν ἰέναι, καὶ ἐλάμβανον ἐξιόντες. §. 15. εἴ τις — ἰδίᾳ λῄζοιτο, δημόσια εἶναι τὰ ληφθέντα. E. 1, 2, 2. 3. 2, 1, 19. ἔλαβεν αὐτόθεν τὰ μεγάλα

τῶν

τῶν Λυσάνδρου νεῶν ἱςία. v. ἱςίον. Meibom. de fabrica trirem. p. 61. legi iubet ἐπεῖδε. v. Mori addenda ad p. 60. qui recte damnat hanc coniecturam. 2, 4, 4. 12. 16. 7, 2, 17. Sic e legibus Lacedaemoniorum licitum erat quaedam aliena ſumere, Λ. 6, 3. 4. ¶ 5) *expugnare, capere* vrbes, et alia loca munita. Π. 5, 3, 7. τὰ χωρία αὐτοῦ, ὡς λαβεῖν βουλόμενος — λάβοιμι αὐτοῦ τι. §. 11. λαβὼν τὸ χωρίον. 5, 4, 21. ἓν μὲν (Φρούριον) — βίᾳ ἔλαβε. 6, 3, 6. p. 379. λαβεῖν — τὴν σκοπήν. A. 3, 4, 25. ἐπὶ τὸ ἄκρον. ἐὰν γὰρ τοῦτο λάβωμεν. 4, 6, 13. ἢν λάβωμέν τι τοῦ ὄρους. 5, 6, 17. λαβόντας ὑμᾶς πόλιν. E. 3, 1, 5. 3, 2, 1. 4, 8, 28. 5. 4, 63. πάλιν αὐτὰς (τὰς πόλεις) ἐλάμβανον. Marg. ἀνελάμβανον. 7, 2, 5. 7, 5, 11. Cf. αἱρεῖν nr. 1. naues, E. 1, 1, 5. τριάκοντα ναῦς τῶν πολεμίων λαβέντες. §. 19. 1, 2, 8. 1, 5, 11. 1, 6, 16. 18. ¶ 6) *capere, occupare.* De affectibus. v. Wetſten. ad Luc. 5,2. Π. 5, 5, 3. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν. E. 5, 3, 19. Σ. 1, 15. ἀλλ' ἡ ὀδύνη σε εἴληΦε; Sic paſſiv. Π. 6, 1, 18. ληΦθεὶς ἔρωτι τῆς γυναικός. ¶ 7) *nanciſci.* Π. 1, 4, 3. ὅσοι νέοι ὄντες μέγεθος ἔλαβον. Huc etiam referri poſſunt, quae ſupra nr. 1. de emtore poſuimus, it. de inanimatis, ibid. it. O. 7, 41. ſeruam ἀνεπιςήμονα ταλασίας λαβοῦσα. it. Aπ. 1, 4, 8. λαβόντι τὸ σῶμα. Schütz: *tum cum corpus nanciſcerere.* it. συμμάχους λαμβάνειν. v. σύμμαχος nr. 3. b. et nr. 5. ¶ 8) *acquirere.* v. c. per victoriam. Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα μὲν ἔργον καὶ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. p. 456. p. 458. οὐ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα ςερηθῆναι λυπηρόν. A. 3, 2, 26. τὰ ἑαυτῶν σώζειν, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων λαμβάνειν. 5, 6, 18. 7, 7, 17. Paulo aliter Aγ. 4, 1. τὰ μὴ προσήκοντα λαμβάνειν. ¶ 9) *recipere depoſitum.* Π. 5, 1, 1. ἐκέλευσε διαΦυλάττειν, ἕως ἂν αὐτὸς λάβῃ. ¶ 10) *ſumere.* Π. 1, 3, 6. λαβόντα τῶν κρεῶν διαδιδόναι — διεδίδου πάντα ἃ ἔλαβε κρέα. etc. ¶ 11) *aſſumere, ſecum ſumere.* Π. 7, 3, 2. ἐκέλευσε — λαβόντας καλὸν κόσμημα ἀνδρὶ Φίλῳ — μεταδιώκειν. A. 3, 4, 26. μακρὰν ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν. — ἔλαβε τοὺς κατὰ μέσον. c. πρὸς,

πρὸς, A. 2, 5, 5. τὸ στράτευμα ἅπαν πρὸς ἑαυτὸν λαβὼν, *vt exercitum ad ſe alliceret, et ſolus ei praeeſſet.* 4, 5, 22. ὅπου τινα τῶν συγγενῶν ἴδοι, πρὸς ἑαυτὸν ἀεὶ ἐλάμβανεν, *ſecum ſumebat.* ¶ 12) *depromere, petere e loco, vbi repoſitum eſt.* O. 8, 2. ὁπόθεν δεῖ λαμβάνειν. §. 10. 17. 9, 10. ¶ 13) *eligere.* Π. 1, 4, 25. ἵππους — οὓς αὐτὸς ἐπεθύμει λαβεῖν. 2, 2, 15. p. 112. ἀνθρώπους ἐκ πάντων — τούτους λαμβάνετε. 7, 5, 24. τίνας — φύλακας λάβοι. — λαμβάνει οὖν μυρίους δορυφόρους. A. 1, 1, 6. λαμβάνειν ἄνδρας Πελοποννησίους. §. 11. Cf. nr. 32. c. ἀπὸ, Λ. 15, 3. γέρα ἀπὸ τῶν θυομένων λαμβάνειν. §. 5. ¶ 14) *prehendere manu.* Π. 4, 3, 11. λαβὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ εἶπεν. 6, 4, 4. ¶ 15) *comprehendere.* Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν — οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν. 6, 3, 4. συλλαβόντες ἀνθρώπους — οἱ δὲ ληφθέντες. Margg. συλληφθ. A. 2, 6, 1. 3, 2, 19. λαβόντας (quem dicunt eſſe accuſatiuum abſolutum) τοὺς ἄρχοντας. Paulo ante συνέλαβον τοὺς στρατηγούς. E. 3, 3, 9. τοὺς ληφθέντας. Paulo ante ξυλληφθῆναι. 5, 2, 21. 7, 4, 37. ¶ 16) *in poteſtatem redigere, potiri.* Π. 6, 3, 5. λαβεῖν μοι αὐτὸν (transfugam) γένοιτο. 3, 1, 6. Cf. infra nr. 19. ¶ 17) *capere venando.* Π. 1, 4, 9. ὅσα αὐτὸς ἔλαβε. 4, 1, 8. p. 206. αἱ σύες — ἐπειδὰν τις αὐτῶν θηρᾷ τι τῶν τέκνων, — ἵεται ἐπὶ τὸν λαμβάνειν πειρώμενον. 8, 1, 12. διὰ τὴν τοῦ λαμβάνειν (np. θηρία) φιλοτιμίαν. A. 1, 5, 2. ὄνοι — θᾶττον ἔτρεχον — ὥστε οὐκ ἦν λαβεῖν. §. 3. K. 9, 6. ceruus ἁλώσεται — διωκόμενος. λαβόντα δὲ δοῦναι τῷ ἀρκυώρῳ. Sic paſſiv. K. 9, 19. ἐὰν τοῦ προσθίου ποδὸς ἁλῷ, ταχὺ ληφθήσεται. Iππ. 4, 18. ¶ 18) *capere hoſtem, captiuum facere.* Π. 3, 2, 6. ἀφίημι ὑμᾶς οἴκαδε τοὺς εἰλημμένους. Ante erat τοὺς αἰχμαλώτους. 4, 1, 8. p. 206. τὰς ἐκείνων γυναῖκας καὶ παῖδας λαβεῖν. 5, 3, 7. οἱ ληφθέντες 8, 1, 20. ἀπάγου τὴν σήν. οὐδὲ γὰρ εἰλῆφθαι ἔγωγε αἰχμάλωτον ταύτην νομίζω. A. 1, 10, 2. 4, 6, 13. οἱ γυμνῆται — ἔλαβόν τινας. E. 1, 2, 3. ἕνα ζωὸν ἔλαβεν. 2, 4, 18. 6, 2, 10. 7, 2, 16. ¶ 19) *e fuga reprehendere.* Π. 1, 4, 13. ἤν τις ἀποδράσῃ τῶν

τῶν οἰκετῶν, καὶ λάβῃς αὐτόν. A. 1, 4, 7. Cf. ſupra nr. 16. ¶ 20) *deprehendere, inuenire.* O. 8, 2. ζητοῦντά τι λαβεῖν. Sic Π. 7, 5, 12. ex emendatione Stephani: ὅπου ληφθήσοιτο ὅπλα ἐν οἰκίᾳ. Olim legebatur λειφθ. Zeun. e Cod. Guelf. et marg. Steph. effinxit ληφθεῖεν. Etiam canes dicuntur λαμβάνειν τὰ ἴχνη, K. 3, 4. 5, 15. 6, 14. 8, 2. 10, 5. Saepe eſt *in facinore deprehendere,* vbi iunctum ſibi habet participium pro inf. vt Π. 3, 1, 21. τί λαβὼν ἀδικοῦντα; §. 22. οἱ ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ λαμβάνοντες συνόντας ἀλλοτρίους ἄνδρας. E. 2, 3, 17. p. 92. ὃν ἂν προδιδόντα λαμβάνωσι. A. 4, 6, 11. O. 2, 6. Σ. 3, 13. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι πλουσιώτατος ἀνθρώπων ὤν. Sed E. 4, 4, 2. eſt πλείους ἂν ᾤοντο λαβεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὥςε ἀποκτεῖναι. ¶ 21) *ſuperuenire, opprimere, aggredi, inprimis improuiſos et imparatos hoſtes.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους. — ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους λαμβάνειν. p. 79. ἀφυλάκτους λαμβάνειν. 2, 4, 10. ἀπαρασκευαςότεροι ἂν λαμβάνοιντο. 3, 3, 17. δεῖ — ἱέναι εὐθὺς ὁμόσε, εἰληφότας αὐτοὺς ἔνθα πάλαι ἐβουλόμεθα. 7, 1, 13. λαβὼν (Margg. λαθὼν) πλαγίους τοὺς πολεμίους. 7, 5, 9. A. 1, 1, 6. ὅπως ὅτι ἀπαρασκευαςότατον λάβοι βασιλέα. 2, 3, 12. 5, 6, 5. 7, 3, 18. E. 7, 2, 6. λαβόντες τῶν φρουρῶν τὰ ὅπλα ἔρημα. Ιπр. 5, 3. ¶ 22) *in matrimonium ducere.* Π. 8, 4, 8. ἣν τὴν θυγατέρα μου γυναῖκα λαμβάνῃς. O. 7, 4. τὴν γυναῖκα — ἔλαβες παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἐπιςαμένην. Etiam omiſſo acc. γυναῖκα, E. 4, 1, 2. 7. O. 7, 10. Sic Aγ. 3, 3. ἄνευ γάμου λαβεῖν eſt *pellicem facere.* ¶ 23) *percipere, lucrari, reditus habere.* v. Victor. V. L. 35, 21. et Wetſten. ad 2 Cor. 11, 20. Π. 2, 2, 5. τοῦ λαβεῖν (all. addunt τι) ἕνεκα καὶ κερδᾶναι ποιοῦσιν. A. 2, 6, 11. ὅπως πλείω λαμβάνοι, *vt opes augeret.* Ιερ. 6, 11. πολὺ πλείω λαβεῖν ἀποκτείνασι τὸν τύραννον. Sic fere exponunt λαμβάνων Aθ. 1, 11. qui tamen locus eſt corruptus. Πο. 3, 9. τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι. Aπ. 1, 3, 5. De iis, qui fruges e terra percipiunt, O. 5, 3. παρέχουσα (ἡ γεωργία) ἀφθονώτατ' ἀγαθὰ, οὐκ ἐᾷ

ἐᾷ ταῦτα μετὰ μαλακίας λαμβάνειν. 16, 9. 17, 6. De venditoribus, Πο. 3, 2. ὅπου ἂν πωλῶσιν αὐτὸ, πλεῖον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσιν. Απ. 2, 5, 5. De iis, qui θεάματα oſtendunt, Σ. 2, 1. ταῦτα ἐπιδεικνὺς ὡς ἐν θαύματι, ἀργύριον ἐλάμβανεν. 3, 10. c. ἀπὸ, Απ. 2, 9, 3. ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. Paulo ante pro eo eſt κερδαίνειν. c. παρὰ, Ιερ. 1, 13. πολλαπλάσια λαβόντες — ἀπιέναι παρὰ τοῦ τυράννου, ἢ ὅσα — παρὰ πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων κτῶνται. c. ἐκ, fruges e terra, E. 5, 3, 26. ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν — σῖτον. 6, 2, 6. Απ. 2, 7, 2. 13. O. 20, 4. it. e regione vaſtata, A. 2, 2, 5. ἐκ τῆς χώρας οὐδὲν εἴχομεν λαμβάνειν. De reditibus publicis, Πο. 4, 40. ταῦτα λαμβάνοντες κατασκευάσθαι, ὡς ἂν πλεῖστοι πρόσοδοι γίγνοιντο. v. ἀποφορὰ, ἀργύριον, πρόσοδος. ¶ 24) *mercedis loco accipere*, it. *exigere*, *ſolui ſibi iubere*. Π. 1, 6, 11. ὅ τι δ' ἂν λαμβάνῃ τις, np. ſtipendia, commeatum. Απ. 1, 6, 3. χρήματα οὐ λαμβάνεις pro doctrina. §. 5. c. παρὰ, Ιερ. 6, 11. ὅσα — παρὰ τοῦ τυράννου λαμβάνουσι. Απ. 1, 5, 6. τὸν παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνοντα. Cf. ἀργύριον et δασμός. ¶ 25) *induere*. Π. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδὺς, καὶ ψέλλια λαβών. Ita Steph. et cod. Guelf. Sed in Iunt. eſt βαλών, quod praetulit Zeun. et vertit *circumdedit*. 7, 5, 9. λαμβάνετε ὅπλα. A. 3, 4, 30. λαβόντα τὴν ἀσπίδα πορεύεσθαι. Απ. 3, 9, 2. Cf. ὅπλον nr. 1. ¶ 26) *euenire*, *inceſſere*. A. 1, 10, 11. εἴ ποτε λάβοι τὸ στρατόπεδον ἔνδεια. E. 5, 3, 19. καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτόν. Similis fere locus eſt nr. 28. ¶ 27) *intelligere*. E. 7, 3, 7. p. 475. οὓς ἐλάβετε Εὔφρονι ὅμοια πεποιηκότας. ¶ 28) E. 3, 5, 13. elegans metaphora eſt: ὡς ἄνω (in monte) ἦσαν, καὶ στενοχωρία καὶ δυσπερία ἐλάμβανε αὐτοὺς, *cum incidiſſent in loca anguſta* etc. Margg. ὑπελάμβανε, *non ſentientes*. ¶ 29) Locus difficilis Π. 2, 3, 6. Pheraulas plebeius hortatus ſuos ad certamen cum homotimis, addit haec: ὑμῖν παραινῶ εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης. νῦν γὰρ ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ. Leuncl. *in populari certamine ſunt capti*. Sed haud dubie explicari debet e n. 20. Nam qui deprehenduntur in aliquo faci-

facinore, eos patet paratos esse illud committere. Itaque vertendum videtur: *hi homotimi parati sunt certare, in eo sunt vt certent, nobiscum, qui plebeii sumus.* Plebeii enim, quod ex 2, 1, 6. constat, consentientibus homotimis a Cyro eadem quae illi arma acceperant, quibus ab hostium impetu se defenderent. ¶ 30) κακὸν λαμβάνειν, Π. 7, 2, 7. p. 418. O. 1, 8. Σ. 4, 50. 51. est *damno affici*, sed O. 9, 11. *puniri*. Sic Π. 1, 3, 14. πληγὰς ἔλαβον. ¶ 31) Cum variis nominibus varia significat, v. c λόγον λαμβάνειν. Π. 1, 4, 3. *rationem poscere.* πεῖραν λαμβάνειν, *periculum facere.* etc v. ἀγαθὸν nr. 7. δίκαιος nr. 3. γνώμη nr. 3. πιστὸς nr. 7. πίστις nr 4. πεῖρα nr. 3. χάρις nr. 1. b. ¶ 32) Participium λαβὼν additur interdum ornatus causa, et verti potest *quibus acceptis, quo accepto*, vt Π. 7, 3. 4. λαβοῦσα τοῖςδε ἐπικούρασι αὐτόν. 8, 3, 3. Φέρε λαβὼν χιτῶνας. §. 4. ὁ μὲν δὴ ἔφερε λαβών. A. 2, 6, 3. Ay. 8, 7, E. 3, 4, 25. O. 8. 9. Sic de eo, cui conceditur aliquid, Π. 1, 4, 10. ταῦτα λαβὼν διαδίδου. Sed Π. 1, 4, 11. λαβὼν ἐδίδου. Saepe verti potest ¶ a) *cum, assumtis* etc. v. passim supra. Π. 1, 4, 13. ἀποδρῶ, λαβὼν τοὺς ἐμοὺς ἡλικιώτας, ἐπὶ θήραν. §. 20. λαβὼν τῶν ἐρρωμένων ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, scil. τινὰς, *secum sumtis.* 2,4,12. 18. 3, 2, 1. λαβὼν τῶν ἱππέων τοὺς κρατίστους. Cod. Guelf. ἀναλαβὼν, quod placet. 5, 3, 1. 7, 3, 2. λαβὼν χιλίους ἱππέας ἤλαυνεν. A. 1, 2, 1. παραγγέλλει τῷ Κλεάρχῳ λαβόντι ἥκειν ὅσον ἦν αὐτῷ στράτευμα. 1, 5. 7. ἔταξε Γλοῦν καὶ Πίγρητα, λαβόντας τοῦ βαρβαρικοῦ στρατοῦ (scil. μέρος) συνεκβιβάζειν τὰς ἁμάξας. 3, 4, 24. 7, 4, 4. Sic Π. 2, 4, 17. rectius legitur λαβὼν, quam λάβε. Deest enim copula. Refertur etiam ad bestias, K. 10, 7. λαβόντας τὴν κύνα — δῆσαι ἄποθεν ἀπὸ τῆς εὐνῆς. et ad res inanimatas, K. 8, 2. λαβόντα τὰ δίκτυα — πρὸς τὰ ὄρη παριέναι. 9, 4. Cf. nr. 25. ¶ b) *in*. A. 5, 4. 5. οἱ δὲ λαβόντες τὰ πλοῖα ἀπέπλευσαν. ¶ 33) Permutatur cum λαγχάνειν. v. λαγχ. n. 1. c. ἐντυγχάνειν, v. ἐντυγχ. nr. 4. c. ἐπιλαμβάνεσθαι, v. ibi nr. 4. c. καταλαμβάνειν, v. ibi nr. 3. et 5. c. ἀναλαμβάνειν, v. supra nr. 5.

nr. 5. 32. a. c. βάλλειν, v. ſupra nr. 25. c. λανθάνειν, v. ſupra nr. 21. c. λείπειν, v. λείπεσθαι et ſupra nr. 20. c. συλλαμβάνειν, v. ſupra nr. 15. c. ὑπολαμβάνειν, v. ſupra nr. 28. c. ἀπολαμβάνειν. v. ibi nr. 4.

λαμβάνεσθαι, ¶ 1) *accipere*. Π. 1, 6, 11. ἃ νῦν λήψονται οἱ ςρατιῶται. ¶ 2) *nanciſci*. Π. 8, 4, 8. μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνηςῆρα λήψεται. Σ. 4, 32. 33. ¶ 3) *conſequi, acquirere*. Α. 1, 7, 8. οὐκ ἀμαχεὶ ταῦτα ἐγὼ λήψομαι. Cf. ἀμαχεί. ¶ 4) *furando accipere*. Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντά τι λήψεσθαι. Paulo ante erat: τὸν μέλλοντα κλωπεύειν. ¶ 5) *expugnare*. Α. 4, 7, 2. ληψόμεθα τὸ χωρίον. ¶ 6) *prehendere*. c. gen. rei et acc. perſ. Α. 1, 6, 10. ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ. Scil. cum rex aliquos capite plecti iubebat, hi zona prehenſi lictoribus tradi ſolebant, a quibus protinus ad ſupplicium rapiebantur. v. Diodor. Sic. 67, 30. p. 510. ibique Weſſeling. Intell. ἀχθησόμενον, vel ſimile quid. All. ἐπὶ θάνατον. Cod. Pariſ. ἔλαβον. c. duplici gen. Π. 5, 5, 3. λαβόμενος τῆς δεξιᾶς τοῦ Κυαξάρους. 6, 1, 25. Ε. 4, 1, 17. c. gen. Ιπ. 7, 1. τῶν τριχῶν παρὰ τὰ ὦτα λαβόμενος. ¶ 7) *capere venando*. Απ. 2, 1, 18. οἱ τὰ θηρία θηρῶντες, ἐλπίδι τοῦ λήψεσθαι ἡδέως μοχθοῦσι. ¶ 8) *deprehendere*. Α. 5, 6, 20. ἠπείλουν αὐτῷ, εἰ λήψονται ἀποδιδράσκοντα. ¶ 9) *offendere, inuenire*. Α. 7, 2, 7. εἰ δέ τινα ὑμῶν λήψομαι, ἐν τῇ θαλάττῃ καταδύσω. Ε. 5, 4, 7. εἰ δὲ λήψοιντο τὴν θύραν ἀνεῳγμένην. 7, 5, 6. ¶ 10) *quaeſtum facere, lucrari*. Πο. 3, 10. πλείονα λήψονται, ἢ ὅσα ἂν εἰσενέγκωσιν.

λαμπὰς, *certamen quod fit currendo cum lampadibus, ita vt faces non exſtinguantur*. Heſych: λαμπάς· λαμπάδος ἀγών. Suid. in h. v. τρεῖς ἄγουσιν ἑορτὰς Ἀθηναῖοι λαμπάδος· Παναθηναίοις, Ἡφαιςείοις, καὶ Προμηθείοις. Cf. Poll. 8, 90. Harpocrat. in v. λαμπὰς, Suid. in h. v. et in v. Κεραμεικὸς, et Meurſ. in Graecia feriata in v. λαμπ. et de populis Att. in v. Κεραμεικός. Πο. 4, 52. τροφὴν ἀπολαμβάνοντες πλείω ἢ ἐν ταῖς λαμπάσι γυμνασιαρχούμενοι. Poſſunt h. l. tantum exercitia eorum

rum intelligi, qui ſe in currendo cum facibus exercebant, vt in feſtis edere poſſent artis ſpecimina.

λάμπειν et

λάμπεσθαι, *lucere, coruſcare.* Aπ. 4, 7, 7. λίθος ἐν πυρὶ ὢν οὔτε λάμπει. A. 3, 1, 9. σκηπτὸς πεσεῖν — καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν (οἰκίαν) — κύκλῳ ἐδόκει λάμπεσθαι τὸ πῦρ.

Λαμπροκλῆς, *Lamprocles.* Aπ. 2. 2. Socratis filius, matri iratus a patre placatur.

λαμπρὸς, ¶ 1) *micans, fulgens.* Heſych: λαμπρόν· τηλαυγές. Aπ. 4, 7, 7. ἥλιος — πάντων λαμπρότερος. Σ. 7, 4. ὁ λύχνος — διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν. — χαλκεῖον λαμπρόν. Sic de oculis, K. 4, 1. canes habeant ὄμματα λαμπρά. Poll. 5, 57. pro eo habet: σίλβοντα, λάμπουσαι αἱ κόραι, πυρῶδες τὸ βλέμμα. ¶ 2) *clarus, liquidus.* E. 5, 3, 19. τῶν λαμπρῶν — ὑδάτων. ¶ 3) *ſplendidus, magnificus.* Π. 2, 4, 4. ἐγὼ ἐβουλόμην σε ὡς λαμπρότατον φανῆναι. Mox eſt μεγαλοπρεπέστατον. Σ. 1, 4. Iπ. 1, 11. τὰ ἐν ἱππικῇ λαμπρά. ¶ 4) *ſpectabilis, elegans.* Iπ. 11, 1. μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ. §. 6. equum oportet ἔχοντα πάντα τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα ἐπιδείκνυσθαι, *qui omnia pulcherrima habet, ea etiam ſplendidiſſima* ſ. *elegantiſſima exhibere.* Sed Camerar: *compoſitum ad venuſtatem et ſplendorem maximum.* §. 10. οὐ — ὅπως αὐτὸς (dux) μόνος λαμπρὸς ἔσται, ἀλλὰ — ὅπως ὅλον τὸ ἑπόμενον ἀξιοθέατον. §. 11. ¶ 5) *illuſtris.* Π. 1, 4, 17. λαμπρότερον τὸ ἔργον τῆς θήρας, ſi in hoſtili, quam ſi in ſuo agro venatio inſtituitur. Iερ. 8, 6. τὰ καλὰ λαμπρότερα ἀναφαίνειν. Σ. 8, 43. ἡ ἀνδραγαθία λαμπροτέραν τὴν εὔκλειαν συμπαρέχεται. ¶ 6) *celeber, clarus.* K. 1, 13. Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης λαμπροὶ καθ' ἓν ἕκαστον. Inprimis de militibus, E. 3, 1, 10. δῶρα ἐδίδου, ὥστε λαμπρότατον τὸ ξενικὸν κατεσκευάσατο. Margg. καμπρότατα. 5, 3, 22. ¶ 7) *glorioſus.* De rebus bello geſtis, Π. 5, 4, 8. οὐ μετέχε τῆς διώξεως, βουλόμενος δὲ καὶ αὐτὸς λαμπρόν τι ποιῆσαι. E. 4, 1, 10. 5, 2, 19. it. de omnibus virtutibus, A. 7, 7, 24. ¶ 8) *laetus, hilaris.* Heſych: λαμπρόν· φαιδρόν. E. 4, 5, 5. λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι

λόμενοι τῷ πάθει. ¶ 9) *non obscurus, facilis inuentu*. K. 5, 5. τὸ ἔαρ — παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά. 6, 22. ¶ 10) λαμπρὸν τρόπαιον v. in τρόπαιον.

λαμπρότης, *splendor, elegantia*. 1) armorum, A. 1, 2, 18. τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν τάξιν τοῦ στρατεύματος. Ιπρ. 1, 22. 2) incessus, Ιπ. 11, 9. equus ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα.

λαμπρύνειν, ¶ 1) *nitidum s. lucidum facere, polire*. Λ. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα — καὶ γὰρ τάχιστα λαμπρύνεται, *politur, nitescit*. ¶ 2) *elegantem reddere, elegantiam conciliare*. Ιπ. 10, 1. μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον, ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται. Male Leuncl. *splendorem quendam prae se ferunt*. Thom. Mag: ἀγάλλω κάλλιον ἢ λαμπρύνω. v. ibi interpp.

λαμπρύνεσθαι, *polire*. Λ. 13, 8. τὰ ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. E. 7, 5, 20.

λαμπρῶς, ¶ 1) *splendide, magnifice*. Π. 2, 4, 1. βούλεταί σε ὡς εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν. ¶ 2) *aperte, non insidiose*. Phauorin: λαμπρῶς λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ περιφανῶς — καὶ ἀντὶ τοῦ φανερῶς (Cf. Suid.) καὶ ἐναργῶς. — καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείως etc. K. 4, 5. μεταθείτωσαν ταχὺ καὶ λαμπρῶς.

λαμπτὴρ, ¶ 1) *lucerna*. Σ. 5, 2. λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω in conuiuio. §. 9. nominatur λύχνος. Poll. 6, 103. λυχνοῦχος, ὁ νῦν φανός. φανὸς δὲ καὶ λαμπὰς, καὶ λαμπτὴρ, καὶ δᾷδες. 10, 116. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτὴρ ὁ λυχνοῦχος. Cf. Timaeus lex. Platon. Hesych. in h. v. et in v. φανὸς, Thom. Mag. in v. λυχνοῦχος, et Valckenar. ad Ammon. p. 147. ¶ 2) *fax*. E. 5, 1, 8. naues ἐπηκολούθει κατὰ τὸν λαμπτῆρα, *ad lumen facium*, quae erant in naui hostium praecedente.

λαμυρῶς, *facunde, copiose*. Thom. Mag: λαμυρία, ἡ εὐτραπελία. Σ. 8, 24. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω. Potest etiam verti *liberius, impudentius, audacius*. Phrynich. p. 128. λαμυρός. οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν· οἱ δ᾽ ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ.

Λαμψακηνοὶ, *Lampsaceni*. A. 7, 8, 2.

Λάμψακος, *Lampsacus*, Mysiae vrbs. v. Wasse ad Thucyd.

Thucyd. 6, 59. A. 7, 8, 3. ἐν Λαμψάκῳ Xenophon equum ſuum vendit. E. 1, 2, 9. 10. Athenienſes eam habent et muniunt. 2, 1, 12. 13. Lyſander eam capit. Cf. §. 19. 20. 2, 2, 1. 3, 3, 5. E. 2, 1, 19. eſt Ἀβαρνὶς, ἡ Λαμψάκου ἄκρα.

λανθάνειν ¶ 1) *latere, non innoteſcere.* Π. 1, 6, 19. p. 13. οὐ λανθάνει, ὅ τι ἂν ποιοίη. A. 7, 7, 13. Aγ. 5, 6. c. ὅπως, O. 9. 8. ἧττον λανθάνει ὅπως — ἐκβήσεται, *minus ignoratur.* Iπ. 3. 2. c. particip. Π. 5, 3, 5. ὅπως λάθῃ φίλος ὢν ἡμῖν, *ne innoteſcat, eum nobis amicum eſſe.* 8, 2, 2, ἐνσημαινόμενος ὅτι οὐχὶ λανθάνοι χαρίζεσθαι βουλόμενος. Haec lectio, quam Zeun. amplectitur, efficit hunc ſenſum: *ſibi non ignotam eſſe voluntatem eius, qui velit gratificari.* All. λανθάνοιεν βουλόμενοι. ¶ 2) *non animaduerti, clam et inſciis aliis agere.* Opponitur βιάζεσθαι, Π. 3, 1, 11. ἃ ᾠήθη χρῆναι λαθεῖν, ἢ φωρᾶσαι, ἢ ἐπιβιάσασθαι — ἃ ᾠήθης λαθεῖν χρῆναι, οὕτως σὲ οἶδε λαθόντα. Cf. φθάνειν nr. 1. E. 6, 1. 4. p. 363. Aπ. 4, 4, 21. διαφεύγουσι τὸ δίκην διδόναι, οἱ μὲν λανθάνοντες (*quod clam patrant ſcelera, non ſinunt in lucem proferri*), οἱ δὲ βιαζόμενοι. Π. 6, 4. 2. λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο, ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα, *diſſimulare ſ. reprimere lacrymas.* A. 4, 1, 4. ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, λαθεῖν πειρώμενοι. 4, 2, 2. ὡς λάθοιεν, *ne animaduerterentur.* 4, 6, 8. κλέψαι τι λαθόντας, *clam.* §. 11. 6, 1, 11. εἴ τι δέοι λανθάνειν. 7, 2, 10. E. 5, 4, 21. ὥστε λαθεῖν, *ne illi ſentirent.* 6, 4, 25. τῷ λαθεῖν πιστεύοντες, *diſceſſui nocturno clandeſtino.* 7, 3. 6 Iπρ. 4, 14. λαθόντα ἐλθεῖν, *clam.* c. particip. Π. 3, 1, 11. εἰρκτὰς αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας, *effeciſti priusquam ipſe ſentiret.* 8, 1, 14. λαθεῖν ἐστι καὶ ὑποτιθεμένους τι, *clam aliquid ſupponere poſſunt.* A. 1, 1. 9. τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τὸ στράτευμα, *clam et nemine ſentiente alebatur ab eo.* Sic §. 10. 4, 2, 5. E. 1, 3, 13. 6, 2, 17. 6, 5, 17. Iπρ. 8, 25. Participio omiſſo, ſed e praecedentibus ſupplendo, Π. 2, 3, 5. p. 119. ἔπαιον — πᾶν ὅ τι δυναίμην λανθάνειν. Intell. παίων Marg. Steph.

Steph. λανθάνων. c. acc. perſ. Π. 6, 4, 4. λαθοῦσα αὐτὸν συνεφείπετο, eo inſcio. A. 1, 3, 17. λαθὼν αὐτὸν ἀπελθεῖν. All. λαθεῖν αὐτὸν ἀπελθών. 5, 3, 1. E. 3, 5, 12. Additur acc. particip. pro inf. Π. 7, 4, 2. λαθεῖν ἔφη δεῖν τοὺς ἐναντίους, φίλους σφᾶς γενομένους, hoſtibus non innoteſcere oportere amicitiam cum ipſis initam. Item nominatiuus participii, c. dat. particip. dicit Zeunius legi Αθ. 2, 2. εἰ οἷόν τε λαθεῖν συνελθοῦσιν εἰς ταυτὸ τοῖς νησιώταις εἰς μίαν νῆσον, eamque in rem laudat locum Ariſtoph. Eccleſ. 26. Sed ibi pendent datiui a formula ἦν χαλεπόν, vt in lóco Xenophontis a verbis οἷόν τε. ¶ 3) ignorare, non animaduertere. c. acc. illius, qui ignorat, vt Lat. fugit me. In qua formula ſaepe additur nominatiuus participii, ſiue ſit eiusdem illius qui ignorat, ſiue alius. Απ. 2, 1, 13. ἦ λανθάνουσι σε οἱ τέμνοντες, num tu ignoras. O. 11, 25. Ιπ. 3, 1. μὴ λαθέτω αὐτὸν τίς ἡλικία, ne is ignoret. c. particip. vt paulo ante diximus, A. 6, 3, 13. ἔλαθον αὐτοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ γενόμενοι, peruenerant in collem, priusquam ſe eo perueniſſe animaduertiſſent. Λ. 7, 5. E. 5, 4, 28. μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. Απ. 3, 5, 23. per λιτότητα· ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν, vt ſcias te ignorare. 3, 6, 13. Ιπ. 9, 3. λανθάνει αὐτὸν ὁ ἵππος ἀφικνούμενος. Item acc. particip. eiusdem perſ. Απ. 4, 3, 9. ſol paulatim accedit et recedit, ὥϛε λανθάνειν ἡμᾶς εἰς ἑκάτερα τὰ ἰσχυρότατα καθιϛαμένους, ita vt nos neſciamus, ſ. non ſentiamus, nos eſſe, quomodo iam ſimus, in ſumma aeſtate et hieme. c. ὅτι, Π. 5, 2, 15. p. 287. μὴ λανθανέτω σε μηδὲ τοῦτο, ὅτι ἔξεϛιν ἰδεῖν. 6, 1, 9. Ιερ. 3, 3. Απ. 3, 5, 24. οὐ λανθάνεις με ὅτι οὐδ᾽ οἰόμενος — λέγεις, probe ſcio, te. O. 1, 19. ὅτι πονηρότατοι εἰσὶ οὐδέ σε λανθάνουσιν, tu quoque non ignoras. Σ. 3, 13. ¶ 4) imprudentem eſſe. Απ. 1, 2, 34. ὅπως μὴ δι᾽ ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας. Verba δι᾽ ἀγν. videntur fere redundare. Ιπρ. 4, 1. K. 5, 28. v. omnino λήθειν. ¶ 5) In var. lect. confunditur c. λαμβάνειν v. ibi nr. 21. it. c. μανθάνειν. v. μανθ. nr. 6.

λαοὶ, *milites gregarii.* Απ. 1, 2, 58. ex Homero.

λαπάρας, v. λαγαρὸς n. 2.

Λάρισσα, *Larissa.* ¶ 1) Aeolidos vel Troados. Strabo 9, p. 672. pluribus Larissis commemoratis habet etiam Λάρισσαν Φρικωνίου τὴν περὶ τὴν Κύμην. v. supra Κυλλήνη. Π. 7, 1, 21. est in iis vrbibus, quae a Cyro donantur Aegyptiis, ideo vocatae τῶν Αἰγυπτίων. Ε. 3, 1, 5. Λάρισσαν τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην. §. 10. 13. maritima dicitur et distinguitur ab Aeolicis ciuitatibus. ¶ 2) Asiae alia, prope flumen Tigrim, quam Bochartus (Phaleg 4. 22. p. 291. sq.) putabat eandem esse, quae Gen. 10, 12. dicitur Resen. A. 3, 4, 4. 5. ¶ 3) Graeca in Elide. E. 3, 2, 17. ἐνέβαλε — ἐς τὴν Ἠλείαν κατὰ Λάρισσαν, qui est fluuius inter Achaiam et Eleam regionem, quod recepit Schneiderus ob locum Plutarchi in Philopoem. c. 7. ¶ 4) Thessaliae. Steph. Byz: Λάρισσα, πόλις πρώτη Θεσσαλίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ, ἣν Ἀκρίσιος ἔκτισε καὶ ὁ πολίτης Λαρισσαῖος καὶ Λαρισσεύς. E. 6, 4, 33. 34.

Λαρισσαῖοι, *ciues Larissae.* ¶ 1) in Troade. E. 3, 1, 5. a Thimbrone obsessi. ¶ 2) in Thessalia, Αγ. 2, 2. Λαρισσαῖοι — καὶ πάντες δὲ Θετταλοί. E. 4, 3, 2. 2, 3, 3. τῶν Θετταλῶν Λαρισσαίους.

Λάρισσος, *Larissus.* v. Λάρισσα nr. 3.

Λάσιος, ¶ 1) *hirsutus, villosus.* Hesych: λάσιοι· πολύτριχοι, δασεῖς. Ιπ. 2, 4. ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ λασιώτατα. K. 8, 8. ¶ 2) *syluis densus s. horridus, fruticibus et arboribus consitus.* Π. 1, 4. 16. ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξελᾷν εἰς τὰ ἐργάσιμα καὶ εὐήλατα. A. 5, 3, 1. ἔμενεν ἐν λασίῳ χωρίῳ. 6, 4. 19. διὰ τῶν λασίων. v. Suid. et Hesych. et Etym. M. §. 20. λάσια ἦν τὰ χωρία. All. δασέα. E. 2, 4, 3. 4, 2, 12. K. 10, 5. oppon. μαλακὰ χωρία.

Λασίων, *Lasion.* E. 3, 2, 21. Eleenses in pace cum Lacedaemoniis iubentur hanc ciuitatem liberam dimittere, quam alioquin Arcades sibi vindicabant. 7, 4, 12. Elei eam occupant. Vnde bellum inter eos et Arcades. v. omnino Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 17.

Λασιωνεῖς, *Lasionenses.* E. 4, 2, 9. adsunt Lacedae-

daemoniis in proelio ad Coroneam.

λατρεύειν (poet. Port.) 1) *seruire*. Π. 3, 1, 20. καὶ τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. §. 23. est δουλεύειν. 2) *obtemperare*. c. dat. Αγ. 7, 2. φανερὸς ἦν τοῖς νόμοις λατρεύων.

λάφυρα, τὰ, *spolia, praeda*. Hesych. et Suid: λάφυρα· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα. Α. 6, 6, 22. ἔμειναν ἡμέρας ἑπτὰ, τὰ λάφυρα πωλοῦντες. Cod. Paris. λαφυροπωλοῦντες. Αγ. 4, 6. Ε. 5, 1, 21.

λαφυροπωλεῖν, *spolia vendere*, v. λάφυρα.

λαφυροπώλης, *spoliorum venditor, sector*, h. e. qui vniuersam praedam ex hostibus captam emit, atque tum sigillatim vendit. Α. 7, 7, 34. Αγ. 1, 18. ad quem locum v. Zeun. Λ. 13, 11. Ε. 4, 1, 11.

λάχος (poet. Port.), *pars, portio cuique obtingens*. Hesych. λάχος· μέρος. Timaeus lex. Platon. λάχος· κλῆρος. Suid. λάχος· μοῖρα. Α. 5, 3, 10. τῶν θυομένων λάχος καὶ τῶν θηρευομένων. Improprie de parte copiarum, Α. 6, 3, 1. ἦγεν ἕκαστος στρατηγὸς τὸ αὐτοῦ λάχος. All. τὸν αὐτοῦ λόχον.

λεαίνειν, *comminuere*. Απ. 1, 4, 6. dicitur de dentibus molaribus. Magis proprie dicitur de mola. v. Poll. 7, 180.

Λεβάδεια, *Lebadia*, oppidum prope Chaeroneam. Vnde proelium, quod in Thucydide legitur ad Chaeroneam factum esse, Απ. 3, 5, 4. ἐν Λεβαδείᾳ γενέσθαι. v. Ernest. ad h. l.

λέβης, *lebes, vas aeneum* Σ. 4, 46. ex Homero: αἴθωνας λέβητας. v. Poll. 9, 68. ibique Iungermann.

λέγειν, ¶ 1) *dicere*. Σ. 4, 1. ἐκ τούτου ἔλεξεν ὁ Σωκράτης etc. a) iungitur cum φάναι per pleonasmum. v. φάναι. Ο. 10. 2. ἐντεῦθεν δὴ λέγει ὁ Ἰσχόμαχος. ἐγὼ τοίνυν, ἔφη. Hic vtrumque verbum de vno posita sunt, tamquam synonyma. Sed interdum λέγειν est eius, cuius verba recitantur, φάναι autem loquentis, Ε 3, 3, 6. λέγειν καὶ περὶ τούτου ἔφη αὐτόν. §. 7. Permutatur fere vt synonyma in c. εἰπεῖν. v. ibi nr. 1. a. b) Sequente participio: *dicere eo consilio vt*. Π. 4, 2, 3. ταῦτα δὲ ἔλεγε βουλόμενος αὐτοὺς ὡς μέγιστον φρονεῖν. Confert Raphel. cum verbis Ioh. 6, 6. τοῦτο δὲ ἔλεγε, πειράζων

ζων

ζων αὐτοὺς c) c. acc. abſoluto, Π. 2, 1, 2. p. 86. τὴν δύναμιν ἔλεξας πόση τις. p. 88. τὴν μάχην μοι λέξον ἥτις ἐςί. Σ. 4, 46. Cf. nr. 3. Simile quid eſt E. 5. 4, 1. πολλὰ ἄν τις ἔχοι ἄλλα λέγειν ὡς θεοὶ οὔτε — ἀμελοῦσιν. Sic A. 6, 1, 15. αἰετὸν — καθήμενον ὥσπερ ὁ μάντις ἔλεγεν ὅτι μέγας οἰωνὸς εἴη. Hutch. mauult ὅνπερ pro ὥσπερ. d) c. variis praepoſitionibus. v. nr. 26. Sic. c. εἰς, Π. 8, 5, 12. εἰς τὸ μέσον λέγειν. v. μέσος nr. 3. e. A. 5, 6, 15. λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ πράττειν περὶ τούτων, *inter ſ. apud vos.* Απ. 1, 5, 1. λέγων εἰς τοιαύτην, *de hac.* 3, 6. 2. εἰς τὸ ἐθελῆσαι ἀκούειν τοιάδε λέξας, *vt vellet audire.* c. πρὸς, pro dat. Π. 1, 3, 12. ὁ Ἀςυάγης λέγει πρὸς τὸν Κῦρον. Απ. 4, 4, 5. Interdum eſt *pectus ſuum aperire, libere dicere,* vt Π. 1, 3, 12. ὅσα ἂν βούλῃ λέγων πρὸς ἐμέ. 6, 4, 5. p. 393. 8. 4, 9. Cf. nr. 11. Interdum eſt interrogantis, vt Π. 1, 4, 5. contra Απ. 3, 9, 12. εἰ δέ τις πρὸς ταῦτα λέγοι, ὅτι τῷ τυράννῳ ἔξεςι, eſt *reſpondeat, obiiciat.* Sic Π. 5, 1, 11. πρὸς ταῦτα ἔλεξεν (Margg. pro his omnibus habent εἶπεν), ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη. Vbi ἔφη redundat. e) c. ὅτι, Π. 1, 2, 6. λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται, *profitentur.* In ſententia indefinita, Π. 1, 3, 14. λέγων ὅτι — δέοι. 1, 4, 10. Sic 3, 2, 11. ἔλεγον, οὕτως ἂν εἴη. Hutch. et all. e codd. inſerunt ὅτι ante οὕτως. c. ὡς, Π. 1, 5, 3. λέγων ὡς μεγάλα εἴη. Απ. 1, 2, 9. 51. Απολ. 11. Cf. ὡς. f) c. λόγος, A. 7, 7, 25. τοὺς λόγους κατανόησον. ἤκουες γὰρ οὓς ἔλεγον. All. ἃ ἔλ. Cf. λόγος nr. 1. g) Dicitur de epiſtolis, E. 1, 1, 15. γράμματα — λέγοντα τάδε, *quarum haec erat ſententia.* 5, 1, 29. h) De eo, qui per legatos dici iubet, A. 7, 4, 3. ἀφιεὶς τῶν αἰχμαλώτων (ſcil. τινὰς) — ἔλεγεν. Cf. πέμπειν. it. transitu facto ab obliqua oratione ad rectam A. 1, 9, 14. Κῦρος ἔπεμπε — λέγων ὅτι οὔπω ἡδίονι οἴνῳ ἐπιτύχοι· τοῦτο οὖν σοι ἔπεμψε. In his poſtremis, quae ſunt verba nuncii, intell. ἔφη vel λέγει. i) Iungitur c. ποιεῖν, Π. 6, 2, 2. ὅ τι ἂν λέγωσί τε καὶ ποιῶσιν. 8, 7, 3. p. [illegible]2. Απ. 1, 3, 1. 3, 6, 17. O. 12, 16. 2, 3. K. 12. 20. k) c. πράττειν, Π. 2, 4, 1. τοιαῦτα — καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττ-

πράττετο ἐν τῇ σκηνῇ. 4, 6, 7. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραξαν τε καὶ ἔλεξαν. ὁ δὲ Κῦρος etc. in quibus eſt formula connectendi. A. 5, 6, 15. v. lit. d. Et quomodo ſequentia exempla poſſint intelligi, diximus nr. 2. extr. vbi etiam de alio huius formulae vſu expoſitum eſt. Aπ. 2, 6, 14. ἡμᾶς ἀγαθοὺς δεῖ εἶναι λέγειν τε καλὰ καὶ πράττειν. O. 3. 13. Σ. 8, 23. et c. νοεῖν, Iπρ. 1, 1. καὶ νοεῖν, καὶ λέγειν, καὶ πράττειν. K. 2, 1. l) Formula ὃ δὲ λέγεις, A. 5, 5, 10. plane ſic dicitur, vt Latina: *quod vero dicis.* Hutch. ita ſupplendam putat: κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ ὃ λέγεις. m) τί λέγεις eſt admirantis O. 4, 23. ſed Π. 6, 1, 3. indignantis et reprehendentis. τί δεῖ λέγειν ἔτι. Π. 1, 5, 7. p. 56. *ne plura.* 5, 2, 13. τί δεῖ λέγειν, *quomodo ſatis deſcribam.* 7, 1, 7. τί δεῖ λέγειν, *non eſt vt dicam.* Sic 6, 1, 6. τί ἂν λέγοιμεν. n) Paſſiuum c. nom. et inf. Π. 1, 2, 1. πατρὸς λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. A. 1, 9, 10. κράτιστοι ὑπηρέται — Κύρῳ ἐλέχθησαν γενέσθαι. Aπ. 3, 5, 1. οἳ λέγονται πολὺ διενεγκεῖν. λέγονται γὰρ ἔφη. v. nr. 15. et ſaepius. c. acc. et inf. Π. 1, 4, 25. τὸν Κῦρον λέγεται εἰπεῖν. §. 26. τοὺς λαβόντας λέγεται — ἀπενεγκεῖν. A. 1. 8, 4. E. 6, 4, 8. τὸν οἶνον παροξῦναι τι αὐτοὺς ἐλέγετο. Margg. ἔλεγον. §. 30. Aπ. 1, 2, 30. O. 12, 20. Aπολ. 15, 28. 29. c. neutro eſt ambiguum, Aπ. 2, 7, 14. λέγεται τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι. c. acc. et εἰ, Π 2, 1, 2. p. 87. τοὺς Ἕλληνας — οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται. Debebat eſſe οὐδέν π. σ. λ. εἰ οἱ Ἕλληνες ἕπονται. Promiſcue c. nom. et acc. Π. 1, 4, 26. Κῦρον λέγεται — ἀποχωρῆσαι — πολλὰ δὲ διαδοῦναι φασὶν αὐτὸν — δηλῶν. Debebat eſſe δηλοῦντα. v. Steph. ad h l. 7, 2, 6. σοὶ λέγεται πάνυ τεθεραπεῦσθαι ὁ Ἀπόλλων, καὶ σε πάντα ἐκείνῳ πειθόμενον πράττειν. 8, 2, 9. A. 1, 2. 12. Ἐπύαξα — ἐλέγετο Κύρῳ δοῦναι χρήματα. ἐλέγετο δὲ Κῦρον καὶ συγγίνεσθαι τῇ Κιλίσσῃ. Sic §. 21. ἐλέγετο Συέννεσιν (all. Συέννεσις) εἶναι — φυλάττοντα (all. φυλάττων). c. nom. et ὡς, Πο. 1, 1. ἐλέγοντό τινες, ὡς γιγνώσκουσι. Cf. nr. 3. ¶ 2) *publice dicere, concionari, eloquentia ſ. dicendo valere, orationem habere.* Ammon. in v. λα-

v. λαλεῖν· λέγειν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον. Π. 1, 5, 7. p. 52. δεινοὶ λέγειν, *dicendo valentes*, — εὖ λέγοντες — λέγειν εὖ. De alia formulae εὖ λέγειν *notione* v. nr. 22. A. 5, 4, 2. ἔλεγε μὲν Ξενοφῶν, ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος. 5, 7, 6. 7, 3, 6. ἐδίδοτο λέγειν τῷ βουλομένῳ. Αθ. 1, 2. §. 6. οὐδὲ λέγειν, οὐδὲ ἐκκλησιάζειν. §. 9. 2, 17. E. 1, 1. 22. λέγειν τε καὶ βουλεύειν τὰ κράτιστα. 1, 4, 8. 4. 1, 18. λεχθέντων καὶ ἄλλων τοιούτων. Aπ. 3, 3, 11. 3, 7. 7. Sic in forma inuitandi, Π. 6, 1, 4. λεγέτω οὖν τις περὶ αὐτοῦ τούτου ᾗ γινώσκει. c. ἐν, Π. 1, 5, 6. ἔλεξεν ἐν αὐτοῖς τάδε, *ad eos congregatos*. Aπολ. 20. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις — τοῖς — τοῖς φρονιμώτατα λέγουσιν. etc. c. πράττειν, A. 3, 1, 31. ἐπαινῶ σε ἐφ' οἷς λέγεις τε καὶ πράττεις. 6, 6, 10 λέξουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πράξουσιν. Αθ. 3, 13. Aπ. 1, 2, 15. 3, 6. 16. 4, 2, 1. 4. 6. etc. c. νοεῖν, A. 5. 6, 15. λέγων καὶ νοῶν καὶ πράττων. In his eſt fere eius, qui reip. capeſſendae idoneus eſt. Sed iungitur etiam verbis πράττειν et νοεῖν ita, vt λέγειν in vniuerſum ſit *dicere* et *eleganter dicere*. v. nr. 1. κ. Cf. δεινὸς, ἱκανὸς, λεκτικὸς, μοχθηρῶς. ¶ 3) *tradere, communi omnium ſermone ferre, celebrare, perhibere*. Π. 2, 1, 2. p. 87. Ἀρτάμαν λέγουσιν ἄγειν. c. acc. abſoluto, Π. 7, 3, 1. τὴν γυναῖκα λέγουσιν ὡς κάθηται. etc. Imprimis paſſiuum, vt Π. 8, 6, 8. οἱ πολλάκις λεγόμενοι, ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, βασιλέως ἀδελφὸς etc. E. 3, 3, 2. ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι, *tempus quod vulgo certiſſimum argumentum fertur*. 6, 4, 7. ὁ χρησμὸς ὁ λεγόμεος, *quod omnium ore celebratur*. Aπ. 4, 2, 8. 33. O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι. 12, 20. ἡ τοῦ βαρβάρου λεγομένη ἀπόκρισις. 19, 14. 21, 12. Σ. 8, 29. Sic E. 6, 3, 9. τὸ λεγόμενον, *vt fama erat*. 6, 5, 35. τὸ πάλαι λεγόμενον, *quod futurum aliquando eſſe multi dudum dixerunt*. Sic E. 3, 2, 20. βουλόμενοι οἱ περὶ Ξενίαν τὸ λεγόμενον μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι — ἀργύριον, *quod vulgo prouerbio dicitur*. Sed Kuhnius ad Pauſan. 3, 8 et 5, 4. vult τὸν λεγόμενον, *qui dicitur*, vt referatur ad Xe-

Xeniam. v. Schneider. ad h. l. De formula λέγεται, *perhibetur, fertur*, v. nr. 1. n. ¶ 4) *disserere*. Απ. 1, 1, 10. ἔλεγε μὲν ὡς τὸ πολὺ, τοῖς δὲ βουλομένοις ἐξῆν ἀκούειν. Σ. 8, 24. c. περὶ, Απ. 1, 1, 13. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν. Ο. 6, 1. Κ. 12, 14. λέγειν περὶ τῶν δικαίων, καὶ ἀκούειν. Interdum verti potest ¶ 5) *docere*, vt Σ. 4, 13. τὸν ἀνδρεῖον κινδυνεύοντα, τὸν δὲ σοφὸν λέγοντα. ¶ 6) *loqui*. Π. 1, 4, 12. οὐδὲ λέγειν οἷός τ' εἰμὶ, οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. Σ. 6, 2. oppon. σιωπᾶν. 7, 1. Sic Π. 1, 3, 5. Leuncl. et Well. edidere: τίνι σὺ τεκμαιρόμενος. Sed all. addunt ταῦτα. Λ. 2, 1. et Σ. 6, 4. et Απολ. 16. τὰ λεγόμενα sunt *verba vitae communis, sermo quotidianus*. Prorsus sic est ap. Plat. in Protagora T. 1. p. 325. C, ἐπε ὰν θᾶττον συνίῃ τις τὰ λεγόμενα. ¶ 7) *commemorare, narrare*. a) Π. 1, 4, 12. πονηρόν λέγεις τὸ πρᾶγμα. Απ. 2, 1, 14. τοῦτο — λέγεις δεινὸν πάλαισμα, *hoc, quod dicis, est* s. *eam vim habet*. 3, 6, 13. λέγεις παμμέγεθες πρᾶγμα. Saepe apud Latinos sic dicitur *narras*. b) Π. 3, 1, 23. ἐπεὶ δ' ἦλθον οἴκαδε, ἔλεγον τοῦ Κύρου ὁ μέν τις τὴν σοφίαν, ὁ δὲ τὴν καρτερίαν etc. 4, 5, 9. ἐν πᾶσι τὴν ὀργὴν αὐτοῦ — ἔλεγε 6, 1, 19. παρακαταθήκην ὀνομάζων τὴν γυναῖκα, ἀσέβειάν τε αὐτοῦ λέγων, ἀδικίαν τε καὶ ἀκράτειαν. Possit etiam h. l. verti *demonstrans*. §. 24. λέγει τοῦ Κύρου τὴν ὁσιότητα καὶ τὴν σωφροσύνην etc. Α. 3, 1, 17. ἤρχετο λέγειν τὰς ἀπορίας. 3, 2, 4. τὴν βαρβάρων ἐπιορκίαν λέγει Κλεάνωρ, h. e. ἔλεξεν, quod est §. 3. Ε. 4, 4, 8. οἵπερ ἐλεγέτην. 4, 5, 7. λέγει τὸ τῆς μόρας πάθος. Antea erat ἀγέλλοι. Απ. 1, 4, 2. λέξω ἃ ποτε ἤκουσα. Α. 2, 1, 12. ἀνάγκη λέγεσθαι ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὅ τι ἂν συμβουλεύσῃς. Possit explicari *praedicari*. Vir doctus in Obs. misc. Vol. VI. p. 400 explicat *legi*. c) Α. 7, 6, 6. ἐλεγέτην, ὅτι δοκεῖ etc. Ε. 2, 2, 2. ἐλέγετο ἡ ξυμφορά. 4, 3, 6. it. praecedente ὡς, Πο. 3, 1. ὡς ἐμπορεύεσθαι ἡδίστη ἡ πόλις — νῦν ταῦτα λέξω. Verti etm. h. l. possit *demonstrabo*. ¶ 8) *praedicare, iactare*. Π. 1, 3, 9. λέγων τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην. Απ. 4, 4, 8. μέ-

8. μέγα λέγεις ἀγαθὸν εὐρηκέναι. ¶ 9) *laudare.* Π. 1, 4, 24. τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. Vertunt *quid de Cyro diceret,* np. in laudem. Απ. 4, 6, 13. σοφώτερον φάσκων εἶναι, ὃν αὐτὸς λέγοι. §. 14. eſt: ὃν σὺ ἐπαινεῖς ¶ 10) *oſtendere, demonſtrare, declarare, explicare,* c. opt. Π. 1, 4, 8. ἔλεγον εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι. A. 7, 2, 19. τί ἂν σὺ δύναιο, — λέξον. c. indic. E. 4, 1, 3. λέξόν μοι, ποίου γένους ἐςίν. Απ. 3, 3, 3. λέξον ἡμῖν, ὅπως διανοῇ. ¶ 11) *indicare, deferre.* E. 3, 3, 11. ὡμολόγει πάντα, καὶ τοὺς ξυνειδότας ἔλεγε. c. πρὸς, A. 1, 5, 11. πρὸς τὸ ἑαυτοῦ ςράτευμα ἔλεγεν, np. quae feciſſet Clearchus. 2, 5, 4. λέξω τοὺς πρὸς ἐμὲ λέγοντας, ὡς σὺ ἐπιβουλεύεις ἐμοί. Sic de eo, qui alteri clandeſtina aperit E. 4, 1, 10. ¶ 12) *nominare.* A. 1, 8, 7. ἅρματα — τὰ δρεπανηφόρα λεγόμενα. Cod. Par. καλούμενα. Sic fere inuidioſe E. 6, 3, 5. οἱ λεγόμενοι αὐτόνομοι εἶναι, *die ſo genannten.* ¶ 13) *cenſere, ſententiam dicere.* Π. 6, 2, 9. ἐγὼ μὲν οὕτω λέγω. εἰ δέ τις ἄλλως πως γιγνώσκει — διδασκέτω. A. 2, 1, 14. ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις *ſuades.* 3, 1, 17. ὅτι Φλυαροίη, ὅςις λέγοι. 2, 1, 1. ἄλλος ἄλλα λέγει· σὺ δὲ τί λέγεις; v. Hutch. p. 120. 7, 3, 6. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταυτά. 7, 7, 10. E. 3, 5, 8. p. 184. Cf. n. 2. et 18. c. πρὸς, A. 7, 7, 9. εἴ τι σὺ ἔχεις πρὸς ἡμᾶς λέγειν, *nobiscum tractare.* ¶ 14) *putare.* De computante. Π. 2, 1, 2. p. 88. enumeratis antea ſingulis partibus reſpondetur: πολεμίους λέγεις ἐξακισμυρίους εἶναι — λέγεις ἱππέας ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ etc. ¶ 15) *intelligere, exiſtimare.* De iis, quae indicant, quomodo verba, quae obſcuritatem habere videntur, interpretanda ſint, vt φράζειν. v. ibi nr. 6. Σ. 8, 30. τοῦτο λέγει, *hoc eſt.* Sed Π. 1, 6, 15. λέγεις σὺ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, — ςρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι. §. 19. p. 71. λέγεις σὺ — λέγω γὰρ οὖν, ἔφη. p. 73. λέγεις σὺ — λέγω γὰρ οὖν, ἔφη. Sic ſaepe in reſpondendo: *hoc ipſum intelligo, recte.* Simili modo Απ. 3, 4, 6. λέγεις σὺ, ὡς — λέγω ἔγωγ', ὡς etc. it. 3, 5, 11. λέγονται γὰρ, ἔφη, *recte, ita dicuntur.* Sed addito καὶ, §. 10. ἆρα λέγεις

λέ-

λέγω γὰρ καὶ etc. *immo vero intelligo etiam.* Π. 3, 1, 10. τοῦτο οὖν λέγεις, ὡς — *putasne.* Απ. 2, 6, 7. 12. 14. 3, 3, 11. 3, 8, 7. 4, 2, 18. Ο. 1, 12. 3, 6, 17, 11. Sic τοῦτο λέγω, Ο. 17, 8. *hoc volo.* it. c. ὡς, Π. 5, 4, 10. p. 312. καὶ οὐχὶ τοῦτ' ἔφη, λέγω ὡς οὐ δεῖ ἰέναι. Sic οὐ λέγω, *hoc non propterea dico, non hoc intelligo*, Απ. 1, 2, 59. Ιπρ. 8, 16. Referri huc poteſt Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅτι χρυσίον εἴη παρὰ σφίσιν ἐπίσημον, δασμοὺς τινας λέγοντες, *intelligentes aurum, quod recipiendis tributis haberent*, Cf. tamen δασμός. Ο. 12, 7. ¶ 16) *promittere.* Π. 4, 4, 3, τοῖς μὲν κομίζουσιν ἔσαι εἰρήνη, καὶ ἃ λέγομεν, ἀδόλως. Α. 7, 7, 15. c. praeſ. et ἂν, Ε. 4, 1, 7. λέγει — πᾶν ποιεῖν ἂν ἡδέως. it. c. praeſenti ſine ἂν, Α. 7, 6, 11. πάντες ἐλέγετε σὺν Σεύθῃ ἰέναι. ¶ 17) *poſtulare.* Ε. 2, 2, 10. ὁπότε ἔμελλον ὅ τι τις λέγοι, ὁμολογήσειν. ¶ 18) *iubere.* Α. 6, 6, 10. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν, ὥσπερ Ξενοφῶν λέγει, παρασχήσω κρίναντι. c. inf. Π. 4, 1, 10. λέγε τὸν θέλοντα ἰέναι. Α. 1, 3, 8. ὁ δὲ — πέμπων — ἔλεγε θαρρεῖν. Ε. 4, 3, 1. προσαπαγγέλλειν λέγω. Ita Mor. et Schneider. In Welſ. aliisque eſt κελεύω. c. dat. et inf. Α. 7, 1, 25. ἔλεγον Κυρατάδῃ μὴ θύειν, *vetabant.* Similiter omisſum δεῖν intelligendum eſt, Α. 5, 7, 19. πάντες ἔλεγον τοὺς ἄρξαντας δοῦναι δίκην. 6, 1, 16. ¶ 19) τὰ λεχθέντα, Ε. 3, 2, 15. *de quibus inter ipſos conueniſſet.* ¶ 20) λέγουσι δέ τινες eſt formula obiectionis vel reſponſionis, Αθ. 3, 3. Κ. 12, 10. De alia eiusmodi formula v. nr. 1. d. ¶ 21) αὐτὸς τοῦτο λέγεις, *ita eſt.* v. Grot. ad Luc. 22, 70. et Wetſten. ad Matth. 26, 25. Απ. 3, 10, 15. vbi Erneſt. coniicit αὐτὸ τοῦτο λ. *illud ipſum dicis*, ſc. quod ego, quod res eſt. ¶ 22) καλῶς λέγεις, *recte*, eſt approbandi formula, Π. 1, 6, 16. 5, 5, 11. ἴσως τοι — καλῶς λέγεις, κἀγὼ ποιήσω ταῦτα. Margg. κἀγὼ οὕτω ποιήσω. Ε. 1, 5, 3. ὁ δὲ καλῶς ἔφη αὐτοὺς λέγειν, *probabiliter hoc dicere.* Απ. 2, 7, 11. οὕτω μοι δοκεῖς καλῶς λέγειν. 3, 3, 4. Ο. 1, 16. τὰ μὲν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι, *recte disputatione poni.* 4, 2. 5, 18. 6, 1. Σ. 7, 5. Sic κάλλιστα λέγεις, Π. 1, 6,

1, 6, 15. 2, 4, 12. 5, 1, 8. Saepe εὖ λέγειν est *probabiliter dicere, bene monere*, vt Π. 2, 1, 3. A. 5, 1, 3. E. 4, 2, 7. Aπ. 3, 9, 12. vbi etiam est ὀρθῶς λέγειν. vel *verbis bonis s. humanis et blandis vti*, Π. 2, 4, 8. εὖ τε λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμᾷν. Aπ. 2, 3, 9. c. acc. Aπ. 2, 3, 8. εὖ λέγειν τὸν εὖ λέγοντα, καὶ εὖ ποιεῖν τὸν εὖ ποιοῦντα. vel *eleganter dicere*. v. nr. 2. Thom. Mag: εὖ λέγει, καὶ καλῶς λέγει, κρεῖττω ἢ εὐλογεῖ, καὶ κακολογεῖ. ¶ 23) κακῶς λέγειν, *male dicere*. Iερ. 1, 15. τοὺς λέγοντας κακῶς. Opp. τοὺς ἐπαινοῦντας. c. acc. Aϑ. 2, 18. κωμῳδεῖν καὶ κακῶς λέγειν τὸν δῆμον. Sic Aπ. 2. 2, 9. ὅταν — ἀλλήλους (Stob. ἀλλήλοις) τὰ ἔσχατα λέγωσιν, *omnibus conuiciis proscindunt, grauissime minantur*. ¶ 24) λέγειν est a) de eo, qui caussam habet ad regem, eumque conuenire de re aliqua cupit. Π. 7, 5, 14. προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι. ¶ b) *dicere aliquid probabile, verum, vim quandam habens, attentione dignum*. Π. 1, 4, 20. ἔδοξέ τι λέγειν τῷ Ἀσυάγει. (5, 4, 17. pro eo est ἄξια ἐπιμελείας λέγειν.) 2, 4, 11. Aπ. 2, 1, 12. ἴσως ἄν τι λέγοις. (A. 2, 5, 4. dicitur ἀληθῆ λέγειν.) Simile fere est ὀρθῶς λέγειν, Π. 2, 4, 5. νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν. 5, 4, 21. O. 16, 2. vbi λέγοντες, omisso εἰσὶ, est pro λέγουσι. Cf. ὀρθῶς nr. 1. Contra μηδὲν λέγειν, Π. 8, 3, 9. est *dicere rem nullius momenti*. Omnino v. τις nr. 29. ¶ 25) Connectendi formulas parit hoc verbum, vt Π. 3, 1, 18. ὁ μὲν τοιαῦτα ἔλεγεν· ὁ δὲ Κῦρος etc. A. 3, 1, 17. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεξεν, οἱ δὲ etc. E. 2, 4, 14. A. 3, 3, 1. τούτων λεχθέντων in consilio ἀνέστησαν. 4, 1, 18. etc. Cf. nr. 1. κ. ¶ 26) c. ἐν est *numerare*. O. 11, 20. ἐν τοῖς ἱππικωτάτοις — λεγόμενον σὲ ἐπιστάμεθα. ¶ c. κατὰ, *accusare*. E. 1, 5, 2. κατὰ τοῦ Τισσαφέρνους ἔλεγον, ἃ πεποιηκὼς εἴη. ¶ c. ὑπὲρ, *defendere*. E. 1, 7, 10. p. 54. Εὐρυπτόλεμος ἔλεξεν ὑπὲρ τῶν στρατηγῶν τάδε. De aliis praepositionibus v nr. 1. d. ¶ 27) E. 7, 2, 5. Steph. et Wells. pro λεγόντων scribunt λόγον. Et sic etiam scribi iusserat Markland. ad Lys. p. 692. ed. Reisk. Aπ. 1, 6, 5. ἡδίω σοὶ, ἃ σὺ παρασκευάζῃ, ὄντα ἢ ἐμοὶ λέγω. Valck.

Valck. et Ern. reponunt ἅ ἐγώ. 3, 1, 11. Stobaeus habet ἄγειν pro λέγειν. Alia var. lect. eſt ſupra nr. 12. et 18. in v. ἀγγέλλειν et ἀντιλέγειν nr. 2. et 4. it. in διαλέγεσθαι nr. 3. it. in δεικνύειν nr. 1. in ἐντέλλεσθαι. in ἐξάγειν. nr. 9. in γέλως, in μέλει nr. 7. in ὑπολαμβάνειν nr. 4.

Λεδρῖνοι, v. Λεπρῖνοι.

ληλασία (poet. Port.), *praedatio, populatio.* Heſych: λεηλασία· — λῃστεία, ἁρπαγή, ἀδικία. Ιερ. 1, 36. ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν, λεηλασίᾳ ἔμοι γε δοκεῖ μᾶλλον ἐοικέναι, ἢ ἀφροδιτίοις.

λεηλατεῖν (poet. Port.) *praedam agere.* v. Heſych. et Suid. qui interpretantur verbis προνομεύειν, ἐκπορθεῖν, ἁρπάζειν etc. Π. 1, 4, 20. οἱ λεηλατοῦντες. Ε. 4, 4, 15. ὀλίγοις (i. e. σὺν ὀλ.) λεηλατῶν. §. 16. 5, 2, 33. 5, 3, 1. c. ἐκ, Ε. 2, 4, 3. ὅτι ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν. 4, 8, 30. Sic Π. 1, 4, 17. λεηλατῆσαι ἐκ τῆς Μηδικῆς, *e regione Medorum venatione feras abigere.*

λεία, *praeda.* ¶ 1) in bello facta. Heſych: λεία· ἡ ἀπὸ τοῦ πολεμίου κτῆσις, λάφυρα. Etymol. M. λεία· λαφυραγωγία, ἡ πραῖδα. Cf. Timae. lex. Plat. et Suid. Π. 3, 3, 12. περιεβάλοντο πολλὴν καὶ παντοίαν λείαν. Α. 7, 4, 1. λείαν — διατίθεσθαι. 7, 5, 1. τὴν τιμὴν τῆς λείας. Ε. 1, 2, 3. διεσκεδασμένοι ἦσαν κατὰ τὰς ἰδίας λείας. 4, 3, 14. δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας (Morus e Plutarch. Ageſ. 19. vult Ἀσίας) τῷ θεῷ ἀπέθυσεν. Intelliguntur a) homines, Ιπρ. 7, 14. οὐδεμία οὕτω καλὴ λεία, ὡς αἱ φυλακαί. b) iumenta; Ammonius: λεία σημαίνει τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων. Suid: λείας· τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα. Π. 5, 4, 13. τὴν πολεμίων λείαν ἦγον, ruſticis parcentes e pactis. Antea eſt κτήνη. c) opes, Ε. 1, 3, 2. Χαλκηδόνιοι — τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνοὺς — Ἀλκιβιάδης ἐλθὼν ἐς Βιθυνοὺς ἀπῄτει τὰ τῶν Χαλκηδονίων χρήματα. §. 3. Cum verbis eundi, Α. 5, 1, 5. ἐπὶ λείαν ἐκπορεύσονται. Ante erat ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. §. 11. ἐπὶ λείαν ἐξῄεσαν. 6, 6, 2. ἐπὶ λείαν ἰέναι. §. 4. ἐπὶ λείαν τινὲς οἰχόμενοι. Ε. 3, 2, 2. c. ἄγειν, Π. 5, 3, 1. λείαν πλείστην ἄγοντες. Hic, vt §. 2. inprimis intelliguntur πρόβατα, ſed etiam mancipia. 5, 4, 8. c. λαμ-

λαμβάνειν, E. 1, 2, 3. χρήματα ἔλαβον, καὶ ἀνδράποδα, καὶ ἄλλην λείαν πολλήν. ¶ 2) venando ex hostili agro capta. Π. 1, 4, 19. ἀφήσουσι τὴν λείαν. §. 20.

λείβεσθαι (poet. Steph.), destillare. Π. 6, 4, 2. ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα μετὰ τῶν παρειῶν. All. αὐτῆς. Cf. Phauorin. et Suid.

λειμών, pratum. Thom. Mag: λειμὼν, τόπος δίϋγρος, ἄνθηρὰν τόχαν ἔχων. Cf omnino Poll. 1, 240. Π. 1. 4. 11. τὰ ἐν λειμῶσι (θηρία). Oppon. ἐν παραδείσῳ. E. 4, 6, 8. ἔξοδος ἐκ τοῦ περὶ τὴν λίμνην λειμῶνός τε καὶ πεδίου ξενοῦ. K. 5, 15. 9, 11. Est etiam in var. lect. pro ἰχθύς. v. ibi.

λεῖος, 1) laeuis. Aπ. 3, 10, 1. τὰ τραχέα καὶ τὰ λεῖα σώματα. Iπ. 4, 3. λεῖα τῶν σαθμῶν. Oppon. λίθους ἔχοντα. 9. 9. χαλινοὶ λεῖοι. Oppon. τραχεῖς. 10, 6. 7. 10. K. 2, 8. ¶ 2) expeditus, planus, lapidibus non asper Hesych: λείους· ὁμαλούς. A. 4. 4, 1. ἐπορεύθησαν πεδίον ἅπαν καὶ λείους γηλόφους. Hutch. vertit leniter surgentes. Aθ. 2, 12. λεία χώρα καὶ ἄξυλος. Aπ. 2, 1, 20. ex Hesiodo: λείη ὁδός. Suid; λεῖα· ὁμαλὴ ὁδός. Cf. Poll. 3, 96. et λειώδης.

λειότης, laeuitas. Tribuitur freno Iπ. 10, 6. 7.

λείπειν, ¶ 1) relinquere discedendo vel fugiendo. Π. 6, 3, 6. ὅταν ἡ δεκὰς λείπῃ τὴν σκοπήν. A. 1, 10, 9. 4, 2, 8. Φυγῇ λείπουσι τὸ χωρίον. §. 10. 5, 2, 12. 5, 4, 15. K. 3, 3. Sic λείπεσθαι dicuntur defessi, et ignaui, qui tardius progrediuntur, et a tergo relinquuntur, atque adeo serius veniunt, Π. 6, 3, 11. p. 385. τοὺς προϊόντας τοῦ καιροῦ, ἢ λειπομένους in proelio. A. 4, 5. 10. 7, 3, 23. ἕπεσθε, κἂν λειφθῆτε, τῷ ςίβῳ ἕπεσθε. ¶ 2) deserere, negligere. A. 4, 6, 13. λείπειν τὴν ὀπισθοφυλακίαν. Cf. ἴχνος, τάξις. ¶ 3) intermittere, non soluere. v. δασμὸς, φορά. ¶ 4) reliquum facere. Π. 1, 6, 19. p. 81. οὐκ οἶδ' εἴ τινα λίποις ἂν τῶν πολεμίων, viuum s. superstitem relicturus sis. 4, 2, 10. §. 12. p. 217. E. 2, 3, 18. p. 97. μηδένα λιπεῖν, neminem non morti addicere. it. de variis rebus, A. 7, 4, 1. κατακαύσας — καὶ οὐδεμίαν οἰκίαν λιπών. E. 4, 1, 14. δεῖπνον — εἴ τι λίπητε. O. 14, 2. Sic passiv. reliquum esse. De variis rebus,

rebus, Π. 2, 2, 1. p. 101. τὰ σμικρότατα λελειμμένα ἦν in patina. E. 2, 3, 24. τὸ λειπόμενον, scil. τοῦ κωνείου, *quod non ebiberat.* A. 4, 1, 4. ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν. De iis, qui non defecerunt, A. 2, 4, 3. Φίλος ἡμῶν οὐδεὶς λελείψεται. De iis, qui non puniuntur, E. 1, 4, 6. ἀπολλύναι τοὺς βελτίστους, αὐτοὺς δὲ μόνους λειφθέντας. De iis qui non interficiuntur, A. 3, 1, 2. ἡττηθέντων αὐτῶν οὐδεὶς ἂν λειφθείη. Aγ. 2, 24. Hinc ὁ λειπόμενος est *reliquus*, K. 8, 6. ὅπως — ἔσαι ἡ λειπομένη (intell. ὥρα, diei tempus) ἱκανή. Ιπ. 12, 12. ἕτερον ἀφιέναι, καὶ τῷ λειπομένῳ, i. e. ἑτέρῳ, np. παλτῷ.

λείπεσθαι, ¶ 1) *relinquere.* A. 1, 2, 21. λέγει ὅτι λελοιπὼς εἴη Συέννεσις τὰ ἄκρα. ¶ 2) *reliquum esse.* Π. 2, 1, 8. οὐδὲν αὐτοῖς ἄλλο ἐλελοίπει, ἢ ἀσκεῖν. ¶ 3) *inferiorem esse, cedere.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ἣν πονῆσαι δέῃ, τούτῳ λείπωνται. In sqq est ἡττῶνται τούτου. Suid: λείπεσθαι· ἡττᾶσθαι. it. λειπώμεθα· ἡττήμεθα. E. 7, 4, 24. πλήθει ἐλείποντο. Aπ. 3, 5, 2. c. gen. A. 7, 7, 19. οὐδὲν πλήθει ἡμῶν λειφθέντες. Duo codd. ληφθ. Cf. λαμβάνειν nr 20. Aπ. 2, 4, 7. O. 18, 5. ταῦτα — οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων, *non minus scis quam ego.* Omnino v. λείπειν.

λειποψυχεῖν, *animi deliquium pati.* Poll. 3, 106. τὸ λειποψυχεῖν παρὰ Θουκυδίδῃ ὠνομάσαι. Moeris p. 425. ὡρακιᾶν, Ἀττικῶς· λειποψυχεῖν, Ἑλληνικῶς. E. 5, 4, 58. ἐλειποψύχησε.

λειτουργεῖν, *reipublicae vel operam vel pecuniam praestare, munus s. negotium, in quo opus est sumtibus, reipublicae causa suscipere.* v. Casaub. exercitt. Baron. 16, 4. p. 470. sqq. Nonnulli volunt scribi per η, vt Moeris p. 252. vbi tamen v. Pierson. it. Ammonius p. 89. Sed v. ibi Valckenar. p. 144. sq. Cf. Thom. Mag. p. 573. Aπ. 2, 7, 6. περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν, *mutua data pecunia leuaret publicam inopiam.* Quaedam λειτουργίας species commemorantur O. 2, 6. Cf. Fischeri ind. Theophrast. Bach. ad O. 2, 6. et Poll. 3, 67.

Λεῖχας, *Lichas,* Lacedaemonius E. 3, 2, 16. eum Elei victorem in Olympicis agnoscere nolunt et ignominia afficiunt.

unt. cf. Thucyd. 5, 50. Απ. 1, 2, 60. in γυμνοπαιδίαις multos peregrinos conuiuio excipit Λίχας. Ita enim h. l ſcribitur. et eadem ſcripturae varietas eſt in Thucydidis libris. v. Ruhnken.

λειώδης, *laeuis, planus.* Suid: λειώδης· ὁ ὁμαλός. Ιπ. 9. 9. ἐὰν τραχὺς (ὁ χαλινὸς), τῇ χαλκρότητι τῷ λειώδει αὐτὸν ἀφομοιοῦν, *laxando ſimile facere freno laeui.* Leuncl. mauult diuiſim: λείῳ δεῖ. Obſecutus eſt Welſ.

λεκάνιον, *patella.* Π. 1, 3, 4. ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια διατείνειν τὰς χεῖρας. In margg. eſt λεκανίδια, quod eſt diminutiuum a λεκανὶς, vt λεκάνια a λεκάνη. v. Steph. ad h. l. Videtur autem diminutiuum h. l. nil niſi feſtiuam elegantiam indicare. Suid: λεκάνια, καὶ λεκανίδια, καὶ λεκανίδες. Sed Phauorin: λεκάνιον, τὸ κοινόν· — τὸ δὲ Ἀττικὸν, λεκάνη.

λεκτέον, *exponendum.* Λ. 2, 13. λεκτέον μοι δοκεῖ εἶναι περὶ τῶν παιδικῶν ἐρώτων.

λεκτέος, *dicendus.* A. 5, 6, 3. p. 290. λεκτέα, ἃ γιγνώσκω.

λεκτικὸς, *dicendi peritus, eloquens.* Poll. 2, 122. λεκτικὸς παρὰ Δημοσθένει, καὶ λεκτικώτατος παρὰ Ξενοφῶντι. Π. 5, 5, 14. ὅταν που δέῃ βουλῆς, ὁ πλείστους ὁμογνώμονας ἡμῖν ποιήσας, οὗτος δικαίως ἂν λεκτικώτατός τε καὶ πρακτικώτατος κρίνοιτο ἂν εἶναι. Cf. Pierſon ad Moerin p. 249. Απ. 4, 3, 1. λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικούς. Ita Stephano auctore nunc legitur pro eo, quod olim erat, δεκτικούς. v. Steph. et Ern. ad h. l.

Λεομίθρης, *Leomithres,* Π. 8, 8, 3. dux Perſarum, relictis vxore, filiis et amicis Aegyptiorum regi obſidibus, foedus violat. Zeun. e Cod. Guelf. praetulit Ῥεομίθρης.

Λεοντιάδης, *Leontiades,* Thebanus, apud Plutarchum et in margg. apud Xenoph. ſcribitur Λεοντίδης. v. Schneider. ad E. 5, 2, 25 ex eius editione. E. 5, 2, 17 — 26. Iſmeniae infeſtus tradit Phoebidae Lacedaemonio Cadmeam, deinde ipſe Lacedaemonem profectus rem confirmat. 5, 4, 7. cum coniuratis interficitur. Cf. 5, 4, 19.

Λεοντῖνοι, *Leontini* in Sicilia. E. 2, 3, 4. a Dionyſio deficientes Syracuſis excedunt in ſuam vrbem.

Λε-

Λεοντὶς, *Leontis.* E. 2, 4, 18. tribus Atticae.

Λεόντιχος, *Leontichus.* E 5, 1, 23 dux Atheniensium, vt videtur.

Λεπρεᾶται, *ciues oppidi* Λέπρεον dicti, in finibus Elidis. v. Wass. ad Thucyd. 5, 34. E. 3, 2, 18. Λεπρεᾶται ἀποστάντες τῶν Ἠλείων. All. vitiose vel Λαιπρεᾶται, vel Λεπραιᾶται. 6, 5, 11. Λεπρεᾶται συνεστρατεύοντο τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοὺς Μαντινέας.

Λεπρῖνα, *Leprina.* E. 3, 2, 21. τὰς Τριφυλλίδας πόλεις — Ἐπιτάλιον καὶ Λεπρίναν.

Λεπρῖνοι, *Leprini.* E. 3, 2, 18. Λεπρῖνοι καὶ Ἀμφίδολοι. Margg. Λετρῖνοι, quod verum videtur. 4, 2, 9 pro Λεδρίνων eodem modo leg. Λετρίνων. v. Paufan. 6, 22. p. 510.

λεπτὸς, ¶ 1) *tenuis, exilis.* Oppon. παχύς. v. Thom. Mag. qui varias huius vocabuli significationes recenset. Iπ. 1, 3. ὄνυχας — παχεῖς τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν. K. 2, 4. λεπτοῦ λίνου. 4, 1. ὦτα μικρὰ λεπτά. §. 6. λεπτὴν τρίχα. ¶ 2) *minutus, paruus.* Π. 1, 4, 11. (θηρία) λεπτά. All. μικρά. quod videtur ex interpretamento natum esse. Saltem Thom. Mag. habet: λεπτὸν, καὶ τὸ μικρὸν καὶ ἀσθενές. K. 9, 15. πέταλα λεπτά. Leuncl. *minuta.* Sed Fr. Portus *tenuiora, i. e. leuiter.* Cf. ἀράχνιον. ¶ 3) *angustus.* K. 5, 30. lepus habet τράχηλον λεπτόν. Poll. 5, 69. τράχηλον στενόν. ¶ 4) *subtilis, obscurus.* Hesych: λεπτόν· ἀόρατον, ἀφανῆ. K. 5, 5. ἴχνη λεπτὰ τοῦ θέρους. Cf. θερμός. K. 6, 4. 6. ¶ 5) *macer, tenuis viribus.* Hesych: λεπτόν· ἀσθενές. it. λεπτή· ἀσθενὴς, ἰσχνή. Π. 5, 4, 20. λεπτὸν καὶ ἀσθενὲς, *imbelles et imbecilles.* Oppon. τὸ μάχιμον. Sic fere O. 17, 8. γῆ λεπτοτέρα statim explicatur nomine ἀσθενεστέρα, atque adeo est *minus ferax.* Cf. Poll. 1, 227.

λεπτύνεσθαι, *macrescere.* Σ. 2, 17. τοὺς ὤμους λεπτύνονται — τὰ σκέλη λεπτύνονται. Oppon. παχύνονται.

Λέσβος, *Lesbus,* insula. E. 1, 6, 19. Lesbo oppositae sunt Arginusae. 2, 2, 3. res insulae constituit Lysander. 2, 3, 17. p. 93. §. 18. p. 95. ἡ περὶ Λέσβον ναυμαχία eadem est, quae alias dicitur ad Arginusas. 4, 8, 28. 29. Thrasybulus vrbes insulae-

lae, quae omnes, praeter Mitylenen, Lacedaemoniis fauebant, Athenienſibus amicas facit. Cf. Μαλέα, Μηθύμνη, Μιτυλήνη.

Λετρῖνοι, v. Λεπρῖνοι.

Λευκὰς, *Leucas*, vrbs Acarnaniae. E. 6, 2, 2. inde Lacedaemonii naues arceſſunt. §. 14. eo fugiunt iidem victi.

λεύκασπις, *clypeo albo vtens.* Etiam ap. Liuium 44, 41. legitur *leucaſpis phalanx.* E. 3, 2, 12. Κάρας λευκάσπιδας in auxiliis habent Tiſſaphernes et Pharnabazus. Sic γέρρα λευκῶν βοῶν ſunt in anabaſi. v. βοῦς.

*λευκόθωραξ, *alba lorica vtens.* A. 1, 8, 6. in exercitu regis erant λευκοθώρακες ἱππεῖς, quos Hutch. putat habuiſſe tales loricas, quae in Cyropaedia vocantur λινοῖ θώρακες.

Λευκοροφείδης, *Leucorophides.* E. 1, 4, 9. Ἀδείμαντος Athenienſis ὁ Λευκοροφείδου. Margg. Λευκολοφείδου. Et ſic legunt Bergler. ad Ariſtoph. Nubb. 1561. et Brunck. ad eiusdem Rann. 1513. it. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 157. Cf. Morus in addendis.

λευκὸς, *albus.* Ag. 1, 28. E. 3, 4, 19. λευκοὺς homines διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι. Vnde Heſych: λευκοί· οἱ δειλοί. O. 10, 2. ὅπως λευκοτέρα δοκοίη ἢ ἦν. Cf. βοῦς.

λευκοῦσθαι, *polire, nitidum reddere.* E. 2, 4, 16. ὅπλα, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο, *creta dealbabant et calce inducebant.* Sed *polire* proprie eſt 7, 5, 20. ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη.

Λεύκοφρυς, *Leucophrys,* Ioniae ſ. Lydiae maritimae oppidum E. 3, 2, 14. ob colloquium inſtituendum receſſit barbarorum exercitus Tralles, ſed Graeci ἐς Λεύκοφρυν, ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδος ἱερὸν μάλα ἅγιον. Templum Dianae Leucophrynes Strabo 11, p 604 ponit circa Magneſiam. E. 4, 8, 17. ἐξ Ἐφέσου τε καὶ τῶν ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ πόλεων Πριήνης τε καὶ Λευκόφρυος καὶ Ἀχιλλείου. v Schneider. ad locum priorem.

Λεῦκτρα, *Leuctra;* 1) vrbs Boeotiae. Ag. 2, 23. ἐν Λεύκτροις συμφορᾶς γενομένης. §. 24. ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ. E. 6, 4, 4. ἐστρατοπεδεύσατο ἐν Λεύκτροις τῆς Θεσπικῆς. Sic c. ἐν; E. 5, 4, 33. 6, 5. 3. 7, 1, 24. 7, 2, 2. Sed 6, 5, 1

5, 1. ἐκ τῆς ἐπὶ Λεῦκτρα βοηθείας ἀπήγαγε τὸ στράτευμα. 2) oppidum Laconicae. E. 6, 5, 24. δυσεμβολωτάτη ἡ Λακωνικὴ ἦν δὲ καὶ ἐπὶ Λεύκτρων ὑπὲρ τῆς Μαλεάτιδος ἄλλη Φρουρά. v. Schneider. ad h. l.

Λεύσων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Λέχαιον, *Lechaeum*. Harpocratione auctore fuit ἐπίνειον Κορινθίων. Cf. Strab. 8, p. 583. Pauſan. 2, 2. p. 114. Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ ὀνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελώου λεγόμενοι. Ap. Ptolemaeum 3, 16. ſcribitur Λεχαῖον. Ag. 2, 17. τὰ στενὰ εἰς Κόρινθον, αἱρεῖ τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαιον τείνοντα τείχη. All. Λέχεον. E. 4, 4, 7. τὰ κατατείνοντα ἐπὶ Λέχαιον τείχη. §. 13. diruuntur. §. 17. §. 18. reſtituuntur ab Athenienſibus. 4, 5, 7. τὸ τῆς ἐν Λεχαίῳ μόρας πάθος. §. 8. ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. §. 10. ἐστρατοπεδεύσατο περὶ τὸ Λέχαιον. Leuncl. perperam hic dicit eſſe vrbem Boeotiae. §. 11. ἐν Λεχαίῳ. §. 12. 14. 17. 19. 4, 8, 10. 23. 5, 1, 26.

λέχριος, *obliquus*. Heſych: λέχριον· πλάγιον, λοξόν. it. λεχρίη· πλαγία. Suid: λέχριος· πλάγιος. Cf. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. 336. K. 4, 3. canes ἰχνευέτωσαν — τιθεῖσαι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ γῆν λεχρίας.

λέων, *leo*. H. 1, 4, 7. λέοντες. 1, 5, 7. p. 54. ὑδροποσίαν ῥᾷον τῶν λεόντων φέρετε. 1, 6, 19. p. 75. λέουσι — ἐμάχεσθε. 4, 6, 2. p. 257. K. 11, 1.

Λέων, *Leo*. ¶ 1) Salaminius. v. Plat. apol. Socr. 20. ibique Fiſcher. not. 15. E. 2, 3, 18. p. 96. interficitur a triginta tyrannis. ¶ 2) Ephorus eponymus anni decimi quarti belli Peloponneſiaci, E. 2, 3, 7. ¶ 3) vnus decem praetorum, qui ad Arginuſas pugnarunt. E. 1, 5, 10. 1, 6, 10. Sed verum eius nomen Palmerio videtur fuiſſe Λυσίας, quia ſic nominatur E. 1, 6, 21. et 1, 7, 1. v. Mori examen II. et Schneider. ad E. 1, 5, 10. (16.) ¶ 4) Athenienſium legatus ad Perſas. E. 7, 1, 23. 25. 26.

Λεώνυμος, v. Κλεώνυμος.

λεωργὸς (poet Port.), *audax*. Etymol. M. λεωργὸς, ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάστης. ἐπίθετον Προμηθέως παρὰ Αἰσχύλῳ. Heſych: λεωργόν· κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Poll. 3, 134. τὸ λεουργὸς παρὰ Ξενο-

Ξενοφῶντι φορτικόν. Sed λεωργὸς habet etiam Suidas, et explicat, πάντολμον. Απ. 1, 3, 9. Socrates Critobulum, quia Alcibiadem osculatus erat, vocat θερμουργότατον καὶ λεωργότατον.

Λεωτυχίδης, *Leotychides.* E. 3, 3, 1 — 3. Agidis filius, qui tamen Alcibiadis credebatur, cum Agesilao de regno contendit et inferior discedit. §. 2. genitiuus est Λεωτυχίδου, sed Αγ. 1, 5. Λεωτυχίδα.

λήγειν, ¶ 1) *desinere, finem facere.* Π. 2, 4, 16. ἐθήρα — ἐπεὶ δ' αὖ ἔληξεν, ἐδειπνοποιεῖτο. Αγ. 2, 20. c. gen. Π. 2, 4, 16. ἐπεὶ δ' ἔληξαν τῆς θήρας — ἐδειπνοποιήσατο. Ιπρ. 3, 4. c. particip. Αγ. 11, 2. ὑμνῶν οὔποτ' ἔληγεν. Απ. 4, 6, 1. O. 1, 3. ¶ 2) *finiri, finem habere.* Π. 2, 2, 9. ταῦτα μὲν δὴ ἐνταῦθ' ἔληξεν. 4, 5, 10. σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἄπεισι A. 3, 1, 7. ἐπειδὰν τάχιστα ἡ στρατεία λήξῃ, *finita expeditione.* 4, 5, 3. ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. 7, 6, 6. ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξε. Αγ. 2. 14. ἐπεὶ ἔληξεν ἡ μάχη. E. 7, 1, 22. ληξάσης τῆς μάχης. Πο. 1, 3. πρωϊαίτατα μὲν ἄρχεται, ὀψιαίτατα δὲ λήγει, np. fruges terrae. Hic vertunt *deficiunt.* E. 3, 3, 5. ληγούσης τῆς θυσίας. 7, 1, 5. νυκτεριναὶ φυλακαὶ ἔληγον Σ. 4, 4. ὁ λόγος ἔληγεν. c. dat. Π. 5, 3, 4. μήποτέ σοι λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια, *utinam te perpetuo huius rei poeniteat.* Cf. ἐνιαυτός, λόγος, πόλεμος, σκηνή, χειμών. ¶ 3) *priuari, amittere.* c. gen. Αγ. 1, 37. ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἀρχῆς ἔληξαν, *cum Athenienses desierant principatum* s. *imperium tenere.* Απολ. 8. λῆξαι τοῦ βίου, *mori.* Videtur mors lenis intelligi.

λήθειν, ¶ 1) *latere, clam agere.* Π. 2, 4, 10. σύμφορον τὸ λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας, *nos clam haec consilia inire.* A. 7, 3, 23. τοὺς ἀνθρώπους λήσομεν ἐπιπεσόντες, *eos adoriemur antequam nos adesse senserint.* Αγ. 6, 5. O. 7, 31. ἀτακτῶν τοὺς θεοὺς οὐ λήθει. Vbi tamen rectius verba ἀτ. τ. θεοὺς referantur ad praecedentia, et commate posito separentur a sequentibus. Ιπρ. 4, 15. ¶ 2) *ignorare.* c. acc. Απ. 2, 3, 11. ἤθησαί με ἐπιστάμενον, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν. O. 15, 11. 18, 9. 10. Σ. 3, 6. οὐδὲν

οὐδέν σε λέληθε — πῶς ἂν λελήθοι ἀκροώμενον αὐτῶν. c. ὅτι, Ἱερ. 3, 3. οὐ λέληθεν οὐδὲ τὰς πόλεις, ὅτι ἡ φιλία μέγιστον ἀγαθόν ἐστι. Σ. 3, 6. ἐκεῖνο δὲ λέληθέ σε, ὅτι καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ ἐπίστανται τὰ ἔπη; 6, 2. c. περὶ, Ἱερ. 2, 5. τὸ πλῆθος περὶ τούτου λεληθέναι οὐ θαυμάζω. In ſqq. eſt ἀγνοεῖν. ¶ 3) Π. 1, 6, 1. ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ σημεῖα, *quod nemini occulta eſſe poſſent.* Cum vero aoriſtus λήσας vix reperiatur, praeferenda videtur vett. editt. lectio οὐδὲν ἄλλο αὔσαντα, *nihil aliud clamare ſolerent.* ¶ 4) *negligi, non curae eſſe.* Σ. 4, 48. οὔποτε λήθω αὐτοὺς, np. deos. ¶ 5) De iis, quae paulatim fiunt, Αθ. 1, 19. λελήθασι μανθάνοντες, *paulatim diſcunt.* Cf. omnino λανθάνειν.

λήθη, *obliuio.* Απ. 2, 1, 33. μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, *ita vt nemo eorum recordetur.* Sed ſaepius λήθη eſt eorum, qui facultatem memoriae non habent, vt Απ. 3, 12, 6. it. c. gen. Απ. 1, 2, 21. ὁρῶ — τῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσιν λήθην ἐγγιγνομένην. Ο. 12, 11.

λῄζεσθαι (poet. Port.), ¶ 1) *praedari.* Π. 3, 2, 12. τῶν Χαλδαίων, οἳ λῃζόμενοι ζῶσι — ἀεὶ ἐλῄζοντο καὶ ἐμισθοφόρουν. Α. 5, 1, 6. 6, 6, 1. Ε. 1, 1, 12. Ιπρ. 8, 2. 8 c. ἐκ, Α. 6, 1, 1. λῃζόμενοι ἐκ τῆς Παφλαγονίας. Ε. 5. 1, 1. Sic Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων, ὁπόθεν οἱ Χαλδαῖοι καταθέοντες λῄζονται. ¶ 2) *praedando infeſtare* regionem. Suid: λῄζεται· — πορθεῖ, ἐρημοῖ. c. acc. Α. 4, 8, 17. ἐλῄζοντο τὴν Κολχίδα. 7, 2, 18. ¶ 3) *rapere, raptum abigere.* Suid: λῄζεται, αἰτιατικῇ· αἰχμαλωτίζει, διαρπάζει. Cf. Heſych: Α. 7, 3, 15. ἵππους, ἄνδρας — γυναῖκας, οὓς οὐ λῄζεσθαι δεήσει. 7, 5, 8. Ιπρ. 4, 20. θηρίων δυναμένων τὰ τοιαῦτα φρονίμως λῄζεσθαι. In praecedentibus eſt ἁρπάζειν. Camerarius refert ad voces Herodoteas.

ληΐς (poet. Port.), *praeda.* Λ. 13, 11. ληΐδα ἄγων, afferens ad regem.

Λῆμνος, *Lemnus*, inſula maris Aegaei infra Thraciam. Ε. 4, 8, 15. timent Athenienſes, ne in pace Antalcidae eam amittant. Sed 5, 1, 28. eam in illa pace retinent, quia iam diu habuerant.

ληπτέον, ¶ 1) *accipere oportet.* Λ. 9, 5. πληγὰς ὑπὸ

ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων ληπτέον. ¶ 2) *eligere oportet.* Π. 8, 1, 3. ᾔδει, ὅτι — ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας ληπτέον εἴη. ¶ 3) *aggredi ſ. tractare oportet.* Απ. 1, 7, 2. ἔργον γε οὐδαμοῦ ληπτέον. Valckenar. vult ἔργου. Schneiderus fortaſſe rectius dicit, eſſe h. l. verbum ἐργολαβεῖν disiunctum, ita vt ſenſus ſit: *non oportet opere conducendo et faciendo ſcientiam tuam aliis ſpectandam dare.* Cf. πιστὸς nr. 7. et πεῖρα nr. 3. b.

λῆρος, *nugae.* A. 7, 7, 24. Ἡρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι.

λῃστεία, *praedatio, latrocinium.* A. 7, 7, 5. ἀπὸ λῃστείας τὸν βίον ἔχοντα. E. 6, 2, 1.

λῃστήριον, *praedatorum agmen.* E. 5, 4, 42. ἐκπέμπων λῃστήρια, ἔφερε καὶ ἦγε τοὺς Θηβαίους.

λῃστής, ¶ 1) *latro, praedo.* Π. 2, 4, 17. p. 136. εὐζώνους ἄνδρας λῃσταῖς ἐοικότας. E. 6, 4, 35. ἄδικος λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Ιερ. 1, 36. Ιππ. 7, 8. ἢν ὡς λῃσταῖς αὐτοῖς χρῆται, *ſi per inſidias aggreditur hoſtes.* Nam oppon. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς διακινδυνεύειν. 8, 8. λῃσταὶ οἱ κατὰ θάλατταν. Phauorin: λῃσταί· οἱ πειρᾶται. Cf. ὑποτρέχειν. ¶ 2) *qui regionem infeſtat.* E. 4, 8, 35. Ἀναξίβιος καὶ Ἰφικράτης, λῃστὰς διαπέμποντες, ἐπολέμουν ἀλλήλοις. 5, 1, 5. οἱ Ἀθηναῖοι πράγματα εἶχον ὑπὸ τῶν λῃστῶν, i. e. ab Aeginetis. Sic §. 26. ¶ 3) *qui praedatum exit.* E. 2, 4, 17. λῃστὰς τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς, Cf. Grot. ad Matth. 21, 13. ¶ 4) *qui praedam fecit.* A. 6, 6, 15. διασώσειε τοῖς λῃσταῖς τὰ χρήματα. Αγ. 1, 28. E. 3, 4, 19. ¶ 5) *qui habet nauem piraticam atque adeo velocem.* E. 2, 1, 20. ἔπεμψε Θεόπομπον Μιλήσιον λῃστὴν εἰς Λακεδαίμονα.

λίαν (poet. Port.), *nimis, valde.* A. 6, 1, 18. ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ λίαν (2 codd. νῦν) ἂν ταχὺ σωφρονισθείην. 7, 6, 17. λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι. Αγ. 5, 4. σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν. c. ſubſtant. E. 2, 1, 6. τὴν λίαν ὕβριν, *nimiam.* O. 20, 21. αἱ λίαν ἀνεπιστημοσύναι.

Λιβύη, *Africa.* Απ. 2, 1, 10. ἐν τῇ Λιβύῃ Καρχηδόνιοι ἄρχουσι, Λίβυες δὲ ἄρχονται.

Λιβυκὸς, *Africanus.* Π. 6, 2, 4. Λιβυκὴ διφρεία. Alias dicitur Κυρηναίων. v. Κυρ[illegible]

Λίβυς, ¶ 1) *Afer.* v. Λιβύη. ¶ 2) *Libys*, frater Lysandri. E. 2, 4, 19. Λίβυν nauarchum secum sumit Lysander, obsessurus Athenas.

λιγυρὸς proprie est *stridulus.* K. 4, 1. canes habere debent οὐρὰς — λιγυράς. Leuncl. et Fr. Portus vertunt *flexiles.* Etiam Poll. 5, 59. habet λιγυραί. Sed Vlitius ad Grat. Falisc. 272. mauult ὑγρὰς, nisi λιγυραὶ dicantur caudae, *quae, dum hac illac in cursu iactantur, sibilum edunt.* Sane Arrianus de venat. 5, 9. laudat οὐρὰς ὑγρὰς, εὐκαμπεῖς.

λίθινος, *lapideus.* A. 3, 4, 4. κρηπὶς λιθίνη. §. 5. Λ. 3, 6. ἐκείνων φωνὴν ἧττον ἂν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων, *quam si lapidei essent*, i. e. statuae. Zeun. omissum statuit ἀγαλμάτων.

λιθίνως, *saxi instar*, i. e. *fixis et immotis oculis.* Σ. 4, 24. ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λιθίνως οὐδαμοῦ ἀπῄει ἀπ' αὐτοῦ. Alterum λιθίνως durum est. Quare Steph. vult λίθινος, quod Zeun. recepit, Valcken ad Eurip. Phoenn. 438. ἅτε λίθινος, Ernestio videbatur plane delendum esse.

λιθοδόμος, v. λιθοτόμος.

λιθολόγημα, *opus ex lapidibus exstructum.* Poll. 7, 121. inter οἰκοδόμων ἔργα refert λιθόστρωτον ἔδαφος καὶ λιθολόγημα καὶ λελιθωμένον. Hesych: λιθολόγημα· ἐκ λίθων οἰκοδόμημα. Π. 6, 3, 11. p. 384. οἰκίας ἄνευ λιθολογήματος ὀχυροῦ — οὐδὲν ὄφελος, *sine pariete lapideo.*

λιθολόγος, *qui e lapidibus exstruit, faber murarius.* Hesych. et Suid: λιθολόγοι· οἰκοδόμοι. Cf. Poll. 1, 161. et Timae. lex. Platon. ibique Ruhnken. qui ostendit, λέγειν in verbis compositis interdum esse οἰκοδομεῖν. it. Thom. Mag. in v. λατόμος. E. 4, 4, 18. ἐλθόντες μετὰ λιθολόγων καὶ τεκτόνων — ἐξετείχισαν. 4, 8, 10. πολὺ τοῦ τείχους ὤρθωσε — τέκτοσι καὶ λιθολόγοις μισθὸν διδούς. Eodem modo Σ. 4, 4. iunguntur τέκτονες καὶ οἰκοδόμοι.

λίθος, ¶ 1) *lapis.* A. 3, 4, 6. ἦν ἡ κρηπὶς λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου. Aπ. 3, 1, 7. distinguuntur λίθοι, πλίνθοι καὶ κέραμος. 4, 7, 7. λίθος ἐν πυρὶ ὢν οὔτε λάμπει οὔτε πολὺν χρόνον ἀντέχει. Cf. ἄχρηστος et ὀλισθηρός. A. 5, 2. 11. λίθοι memorantur inter

βέλη.

βέλη. v. βέλος. Πο. 4, 45. contemtim et fere prouerbialiter dicitur: πολέμιοι — ἀργυρίτιδος κρατήσαντες, τί ἂν μᾶλλον, ἢ λίθοις ἔχοιεν χρῆσθαι; ¶ 2) In plurali: *locus lapidoſus.* K. 5, 15. εἰς τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα, τοὺς λίθους. §. 18. ¶ 3) *marmor,* v. c. Hymettium et Pentelicum. v. Wetſten. ad Act. 17, 29. Πο. 1, 4. πέφυκε λίθος ἐν αὐτῇ ἄφθονος, ἐξ οὗ κάλλιστοι ναοὶ — βωμοὶ — θεοῖς ἀγάλματα. Ita iam h. l. explicat Fr. Portus.

λιθοτομία, *lapicidina.* E. 1, 2, 9. οἱ αἰχμάλωτοι Συρακούσιοι εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις.

λιθοτόμος, *lapicida, caementarius.* Π. 3, 2, 5. τέκτονες καὶ λιθοτόμοι. Edd. aliae, vt Hutch. habent λιθοδόμοι, *qui e lapidibus murum ſtruunt.* Et ſic e tertio τῆς Παιδείας Xenophontis laudat Poll. 7, 118. vbi tamen in MSS. eſt λιθοτόμον. Idem etiam 1, 161. refert λιθοδόμους. Sed Pierſonus ad Moerin in v. λιθουργοὺς vult h. l. legi λιθολόγοι, quia etiam aliis in locis Xenophon iungit λιθολόγους et τέκτονας.

λιθώδης, *lapidoſus.* Ιπ. 4, 4. ἐν ὁδῷ λιθώδει.

λικμᾶν, *ventilare.* Heſych: λικμῶντες· ἀλοοῦντες, ἢ τὰ ἄχυρα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρίζοντες. Cf. Suid. O. 18, 2. οἱ λικμῶντες. §. 6. καθαροῦμεν τὸν σῖτον λικμῶντες. §. 7. 8.

λιμὴν, *portus.* Π. 5, 4, 3. δοκεῖν χρὴ ἀσμένως καὶ ἡδέως ὥσπερ εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προσφέρεσθαι αὐτοὺς ad Cyrum. A. 6, 4, 1. pedibus profecti ηὐλίζοντο ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς (all. ἐν) τῷ λιμένι. τὸ δὲ χωρίον τοῦτο, ὃ καλεῖται Κάλπης λιμήν. §. 2. vberius deſcribitur. Πο. 3, 12. καταγώγια περὶ λιμένας. 4, 40. ἐν λιμένι τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι. E. 1, 5, 7. 3, 2, 8. 4, 4, 9. 12. 5, 2, 12, p. 300. 6, 2, 5. Ιερ. 4, 7. λιμένων. 11, 2. λιμέσι. Cf. λίμνη.

λίμνη, *ſtagnum.* Λ. 15, 6. πρὸς τῇ οἰκίᾳ regis λίμνη ὕδατος ἀφθονίαν παρέχει. E. 3, 2, 14. 4, 6, 6. 8. Sed E. 4, 5, 6. pro περὶ τὴν λίμνην Leunclauio recte videtur reponendum eſſe π. τὸν λιμένα. In edd. vett. deeſt articulus.

λιμὸς, *fames.* Π. 4, 4, 2. οὐ λιμῷ ἀποκτενοῦμεν αὐτοὺς, np. captiuos, *cibum iis praebere debemus:*

mus. 7, 5, 4. λιμῷ ἁλῶναι dicitur vrbs. A. 2, 5, 3. p. 111. λιμὸν ὑμῖν ἀντιτάξαι. E. 1, 4, 4. Θάσον ἔχουσαν κακῶς ὑπὸ — λιμοῦ. 1, 5, 13. εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ. (2, 2, 14. eſt σπάνει σίτου.) 2, 2, 6. ἀποθνησκόντων — λιμῷ πολλῶν. Aπ. 1, 4, 13. λιμὸν ἢ δίψος. 3, 8, 3. ἀγαθὸν λιμοῦ, *famis remedium.* Sic §. 7. vbi etiam eſt λιμοῦ κακόν, *quod famem auget.* 3, 11, 13. Cf. ἀπόλλυσθαι, μάχεσθαι, ὄψον, πιέζειν, φέρειν. Eleganter Aπ. 3, 11, 14. meretrix dicitur λιμὸν ἐμποιεῖν τῳ.

λῖνον, *linum.* Aθ. 2, 11. λίνῳ πλουτεῖ πόλις — λῖνον. §. 12. ὅπου λῖνόν ἐςι πλεῖςον. K. 2, 4. τὰς ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου.

†λῖνος, *filum lineum.* K. 10, 2. πέντε καὶ τετταράκοντα λίνοι etc.

λινοῦς, *lineus.* Π. 6, 4, 1. Abradates ἔμελλε τὸν λινοῦν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς, ἐνδύεσθαι. Qua ratione hae loricae ita induruerint, vt ferro refiſterent, docet Caſaub. ad Sueton. Galb. 19. p. 202. cf. Lipſ. de milit. Rom. lib. 3. dial. 6. et Zeun. A. 4, 7, 10. Chalybes habent θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἤτρου. 5, 4, 6. λινοῦ ςρωματοδέσμου.

λιπαρεῖν, (poet. Port.), *aſſidue precari, inſtare rogando, obſecrare.* Suid: λιπαρεῖν· τὸ καθικετεύειν. παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι. Nam λιπαρίη ap. Herodot. eſt tolerantia. Π. 1, 4, 6. οὐκέθ' ὁμοίως λιπαρεῖν ἐδύνατο Cyrus, vt auus ſibi permitteret venatum exire. E. 3, 5. 8. p. 182. ὑπ' ἐκείνων λιπαρούμενοι, Graeci a Lacedaemoniis, vt ſecum foedus inirent. Schneider. legi iubet ταλαιπωρούμενοι, quo magis ſuſpicio odii Arcadum in Lacedaemonios augeatur. O. 2, 16. ὅσα λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μανθάνειν Poteſt h. l. ſimpliciter accipi pro *petis, poſtulas.*

λιπαρητέον, *deprecandum.* Aπολ. 23. τὸ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ᾤετο λιπαρητέον εἶναι.

λιπαρὸς, ¶ 1) *nitidus, vnctus.* Suid: λιπαρός· ἀνθηρὸς — ςίλβει γὰρ καὶ τὸ ἔλαιον. ἀντὶ τοῦ ἀληλειμένος. A. 9, 5. λιπαρὸν οὐ πλανητέον. Leuncl. *nitidus vnctusque non incedere debet,* ſcil. e gymnaſio vel conuiuio. Fr. Portus addit: *ſed ſqualidus.* Morus coniicit λιπαρῶς, *aſſidue, frequenter.* E. 6, 4,

6, 4, 16. λιπαροὺς (e balneo, Fr. Port.) καὶ φαιδροὺς ἀναστρεφομένους. Ap. Plutarch. Agesl. c. 29. vocantur λιπαροὶ τὰ πρόσωπα, φρονήματος μεστοὶ καὶ γήθους, ita vt Plutarchus nomina λιπαροὺς et φαιδροὺς in Xenophonte videatur pro idem valentibus habuisse. Sed fortassis imitari voluit Homerum, apud quem Odyss. ο, 331. memorantur λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, vbi Eustathius p. 1783, 18. interpretatur his verbis: οἱ τρυφῶντες, ὅ ἐστι λιπῶντες, ὡς ἀπὸ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν σῶμα. οἱ δὲ τοιοῦτοι οὐκ ἂν εἶεν ῥυσοὶ ἢ ῥικνοὶ κατὰ τοὺς ἀλιπεῖς. οὐ μόνον δὲ κεφαλαὶ λιπαραὶ, ἀλλὰ καὶ πόδες. Vnde intelligi potest, cur in loco Plutarchi nonnulli legant λιπαροὶ τά τε σώματα καὶ τὰ πρόσωπα. Pollux 2, 34. vbi laudat eundem Homeri locum, oppositum esse dicit αὐχμηρόν. Equidem putauerim, λιπαροὺς ap. Xenophontem esse *capite* s. *coma vnctos*, quos Cicero Catil. 2, 10. appellat *pexo capillo* et *nitidos*. Απ. 2, 1, 31. λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, *lauti*. Oppon. αὐχμηροί. Sed fortassis simul ad pinguedinem referendum est. Hesych: λιπαροῖσιν· εὐτραφεστέροις, πλουσιωτέροις. ¶ 2) *pinguis, opimus*. Π. 1, 4, 11. λιπαρὰ (θηρία) opponuntur λεπτοῖς.

λιτανεύειν (poet Port.), *precari, supplicare, quiritari*. Ε. 2, 4, 17. τούτους Λυσίμαχος ἀπέσφαξε, πολλὰ λιτανεύοντας.

λιτὸς, *tenuis, frugalis*. Suid: λιτός· εὐτελής. Επ. 1, 8. ἀντὶ διαίτης λιτῆς.

Λίχας, v. Λείχας.

λιχνεία, *luxuria*. Hesych: λιχνεία· λιμβία, ἀπληστία. Suid. λιχνεία· πύκνωσις. Λ. 5, 4. ἢ ὑπὸ λιχνείας ἢ οἰνοφλυγίας — διαφθείρειεν Ο. 1, 22. δοῦλοι λιχνειῶν, λαγνειῶν, οἰνοφλυγιῶν.

λίχνος, *luxuriosus*. Hesych: λίχνος· ὀψοφάγος, λαίμαργος, λιμβὸς, — προαπτόμενος, ἐπιθυμῶν. Sic fere Phauorin. qui etiam haec habet: ὁ προαπτόμενος τῶν ὄψων, καὶ κατεπιθυμῶν, παρὰ τὸ λίαν χαίνειν ἢν ἰχαίνειν, ὅ ἐστι ἐπιθυμεῖν. Cf. Suid. Απ. 1, 2, 2. λίχνους, ἢ ἀφροδιτίων ἀκρατεῖς.

λογίζεσθαι, ¶ 1) *computare, rechnen, berechnen*. Π. 8, 2, 10. λόγισαι πόσα ἐστὶν ἕτοιμα χρήματα — λέγεται λογιζόμενος πολλαπλάσια εὑρεῖν. Ε. 6, 1, 7. ὁ-

ὁπλῖται ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττους δισμυρίων. Antea erat ἐγένοντο, *reperiebantur*. c. ὡς, E. 3, 5, 16. ἐλογίζοντο numeros comparando τὸ ἱππικὸν, ὡς τὸ μὲν ἀντίπαλον πολὺ, τὸ δὲ αὐτῶν ὀλίγον εἴη. Poteſt tamen h. l. exponi *perpendebant*. c. acc. abſoluto, E. 6, 1, 5. λογισάμενοι τὰς ἔξω μόρας ὅσαι αὐτοῖς εἶεν. c. εἰς, Π. 3, 1, 19. χρήματα σὺν τοῖς θησαυροῖς — ἐστιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων, *pecuniae cum paternis pecuniis ad argentum redactae ad pretium argenti computatae*. ¶ 2) *reputare, perpendere*. c. acc. Αθ. 3, 13. ταῦτα χρὴ λογιζόμενον μὴ νομίζειν etc. c. acc. et inf. E. 3, 5, 5. καιρὸν εἶναι ἐξάγειν. Leuncl. *ſuccurrebat animis*. c. ὅτι, E. 2, 4, 19. λογισάμενος ὅτι οἷόν τε εἴη. c. ὡς, E. 6, 4, 6. ἐλογίζοντο, ὡς εἰ μὴ μάχοιντο — ἀποστήσονται. Cf. nr. 1. Poſſit autem h. l. exponi *timebant*, vt c. acc. abſoluto, E. 6, 5, 24. ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν τὴν δύναμιν, καὶ μάχεσθαι ἂν αὐτούς. Eſt ſyntaxis ἀνακόλουθος. Debebat enim ὡς abeſſe, et vel bis participium poni, vel bis infinitiuus O. 7, 13. ¶ 3) *conſiderare*. Π. 2, 2, 7. εὑρήσειν, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγειν. 6, 2, 10. λογιζόμενος εὑρίσκω πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν. ¶ 4) *conſiderando intelligere*, i. q. εὑρίσκειν. Π. 1, 6, 8. ὅταν — σκοπῶν λογίζωμαι. ¶ 5) *rationum pondera examinare*. E. 6, 1, 4. p. 359. μηδὲν πίστευε — ὅ τι ἂν μὴ λογιζομένῳ ἀληθὲς φαίνηται. ¶ 6) *putare*. Π. 1, 2, 11. μίαν ἄμφω ταύτας τὰς ἡμέρας λογίζονται. Vt nos: *ſie rechnen ſie für einen*. Πο 4, 5, E. 6, 1, 4. p. 361. εἰ δὲ εἰκότα λογίζομαι, *ſtatuo*. Ante erat νομίζω. Απ. 3, 9, 6. Π. 8, 1, 4. pro ἐνόμιζε in margg. eſt ἐλογίζετο, quod praeferendum videtur, et verti poteſt *ſperabat*. Similis var. lect. eſt in v. οἴεσθαι nr. 1, i. ¶ 7) *credere*. Πο. 4, 43. λογίζομαι — οἷόν τ' εἶναι E. 6, 4, 6. ἐλογίζοντο κρεῖσσον εἶναι. c. ἂν Πο. 4, 34. εἴ τινες λογιζόμενοι παμπόλλης ἂν δεῖν ἀφορμῆς. ¶ 8) *ſperare*. c. inf. A. 2, 2, 6. λογιζόμενοι ἥξειν. c. ὡς, Π. 7, 5, 18. ἐλογιζόμην — ὡς οἰκεῖός σοι ἐσοίμην. E. 6, 4, 12. ¶ 9) De rebus praeteritis: *in memoriam reuocare*, E. 3, 4, 2.

λογιζόμενος ὡς ἐσώθη. 3, 5, 16. ¶ 10) *argumentando colligere.* E. 6, 1, 4. p. 357. ὅτι — δυναίμην — ἔξεσί σοι ἐκ τῶνδε λογίζεσθαι. Ατ. 2, 3, 2. δύναται λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον. Oppon. ἀγνοοῦσι. c. inf. Αγ. 7, 3. εὐδαίμονα αἰεὶ ἔσεσθαι τὴν πατρίδα λογιζόμενος. Poſſit tamen h. l. reddi *ſperans.* Sed *disputando concludere* explicat Hutch. Π. 1, 6, 7. ἅ ποτε ἐλογιζόμεθα. §. 6. pro eo eſt ἐδόκει ἡμῖν. Cf. Raphel. ad Rom. 3, 28. ¶ 11) *conſilium admittere.* E. 5, 4, 61. ταῦτα λογισάμενοι — ἐπλήρωσαν. ¶ 12) *rationes* ſ. *conſilium ſequi.* Π. 8, 1, 9. τὴν τῶν μεθ' ἑαυτοῦ εὐσέβειαν — ἀγαθὸν ἐνόμιζε, λογιζόμενος, ὥσπερ οἱ πλεῖν αἰρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν. Cf. ἂν et λογισμὸς, nr. 3 vbi c. περὶ iungitur.

λογισμὸς, ¶ 1) *numerandi ratio.* Suid: λογισμός· ἡ λογιςικὴ τέχνη. Ατ. 4, 7, 8. λογισμοὺς μανθάνειν. Fr. Portus *arithmeticam.* ¶ 2) *computatio, rationes.* Ατ. 4, 2, 21. λογισμὸν ἀποφαινόμενος τὸν αὐτὸν, *numerorum eorundem rationes ſubducens* ſ. *computans.* ¶ 3) *ratiocinandi facultas.* Ατ. 4, 3, 11. τοὺς θεοὺς — λογισμὸν ἡμῖν ἐμφῦσαι, ᾧ περὶ ὧν αἰσθανόμεθα, λογιζόμενοι καταμανθάνομεν. ¶ 4) *argumentum, cauſſa.* E. 3, 4, 2. πρὸς τούτῳ τῷ λογισμῷ, *praeter allatas cauſſas.* §. 26. τοῦτο ἐποίησαν τοιῷδε λογισμῷ, *eo fere conſilio.*

λογιστικὸς, ¶ 1) *arithmetices peritus.* Ατ. 1, 1, 7. Cf. Poll. 4, 163. ¶ 2) *conſideratus, prudens.* E. 5, 2, 19. οὐ λογιςικός γε οὐδὲ φρόνιμος.

λογοποιεῖν, *conſingere,* Suid: λογοποιῶν· πλάττων λόγους ψευδεῖς. Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες εἰς δάκρυα πειρῶνται ἄγειν. Leuncl. *commenti.*

λογοποιὸς, *hiſtoricus.* Moeris: λογοποιὸν, τὸν λογογράφον οἱ Ἀττικοί. Ammonius explicat: ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς. Suidas: ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱςορικὸς λεγόμενος. v. omnino Pierſon. ad Moer. p. 244. Raphel. ad Act. 1, 1. et interpp. Harpocrationis. Π. 8, 5, 13. ἔνιοι τῶν λογοποιῶν λέγουσιν.

λόγος, ¶ 1) *oratio, verbum.* A. 2, 5, 3. p. 112. ἥδομαι ἀκούων σου φρονίμους λόγους. Ατ. 3, 3, 11. ὅσα μεμαθήκαμεν — διὰ λόγου ἐμάθομεν — διὰ λόγου

-γου μανθάνει, καὶ οἱ ἄριστα διδάσκοντες, μάλιστα λόγῳ χρῶνται. Hic poteſt intelligi *facultas loquendi.* 4, 8, 5. Ἀπολ. 4, 8. Iungitur variis verbis: Π. 1, 6, 10. λόγους λέγειν, *verba facere, vel argumentis vti.* 6, 4, 3. ἔργα πιθανώτερα τῶν νῦν λεχθέντων λόγων. Cf. λέγειν nr. 1. f. Π. 3, 3, 24. p. 192. δύναιτ' ἂν εἷς λόγος ῥηθεὶς αὐθημερὸν αἰδοῦς ἐμπλῆσαι. Poteſt eſſe *vnum verbum, breuis oratio.* p. 194. eſt de adhortatione. Π. 1, 6, 12. p. 65. εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο διδάσκων περὶ τοῦ πείθεσθαι. Ο. 11, 4. πολὺν λόγον ἐχόντων τινῶν περὶ αὐτοῦ, *cum multa de eo dicerent*, np. ad laudem. Π. 5, 2, 15. p. 286. τὸν φόβον λόγοις κατασβέσαι. Απ. 1, 2, 31. et 34. λόγων τέχνη eſt *ars dicendi* ſ. *differendi.* Κ. 1, 14. λόγους ἀγαθοὶ, *eloquentia valentes.* De eloquentia vel omnino de doctrina intelligi poteſt etiam Απ. 1, 2, 59. μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ ὠφελίμους. ¶ 2) *poteſtas dicendi* ſ. *deliberandi.* v. Markland. ad Eurip. Suppl. 350. Ε. 5, 2, 13. poſtquam legati perorauerant, ἐδίδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς συμμάχοις λόγον, καὶ ἐκέλευον συμβουλεύειν. Cf. προτιθέναι nr. 2. Ita Morus et Schneiderus etiam Ε. 1, 1, 19. intelligunt. ¶ 3) *verba, vox.* np. hominis, quatenus opponitur ſono. Λ. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — λόγῳ δηλοῦνται, non tubicine. ¶ 4) λόγῳ, *verbo, nomine.* Oppon. ἔργῳ, *re, reuera.* v. ἔργον nr. 3. et Bergler. ad Alciphr. p. 36. ſq. Αγ. 11, 9. Cf. nr. 1. ex Π. 6, 4, 3. et Απ. 1, 2, 59. ¶ 5) *ſermo quotidianus* ſ. *familiaris.* a) Π. 6, 4, 5. extr. ἄφοβον δεικνὺς καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον, καὶ λόγους. Ε. 4, 1, 3. λόγου ἤρξατο. Sic §. 13. Σ. 2, 11. οὗτος ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι. 6, 6. Cf. παιδικός. b) Oppon. ᾠδαῖ, ita vt λόγος ſit *oratio proſa.* v. Ammon. p. 90. Π. 1, 4, 25. διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. 2, 2, 6. c) Hinc λόγον προσφέρειν eſt *appellare, alloqui, conuenire aliquem, colloqui.* v. Obſ. miſcell. nou. T. III. p. 7. Αγ. 5. 4. προσφέρει τινὶ λόγον τῶν ἑταίρων — πείθειν. Intell. ὥστε. Ε. 7, 2, 5. προσήνεγκαν λόγον τῶν (v. λέγειν nr. 27.) Φλιασίων φυ-

φυγάδες, *detulerunt, indicarunt.* Π. 6, 1, 18. προτενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνουσίας. Pluralis est etiam ap. Longum 3, 92. et Charit. 5, 5. v. Doruill. p. 639. et 461. d) Eodem modo ἐν λόγοις εἶναι, *colloqui.* Π. 4, 4. 1. οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις ἦσαν. K. 1, 11. Ἱππόλυτος ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο, καὶ ἐν λόγοις ἦν, scil. αὐτῇ. Euripides in Hippol. 85. de eodem dicit ἀμείβεσθαι λόγοις, vbi v. Valckenar. Margg. et Cod Brunck. ap. Zeun. in praefat. ad Απ. habent συνῆν. it. e) εἰς λόγους ἀφικνεῖσθαι s. ἔρχεσθαι, *ad colloquium venire* Αγ. 3, 5. ἀφίκετο Φαρνάβαζος Ἀγησιλάῳ εἰς λόγους. E. 3, 2, 14. εἶπεν ὅτι ἐς λόγους βούλοιτο αὐτῷ ἀφικέσθαι — βούλεται ἐς λόγους ἀφικέσθαι. A. 2, 5, 2. p. 109. ἔδοξέ μοι εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν. 3, 1, 19. et fine dat. E. 2, 4, 30. ἐς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. 3, 1, 9. ἐλθοῦσα δ' ἐς λόγους (Margg. λόγον) εἶπεν. §. 17. (Sed Π. 2, 2, 1. p. 101. ἀφίκετο δ' οὖν καὶ εἰς τόνδε ποτὲ τὸν λόγον. est: *incidit in hunc sermonem.*) Similiter s E. 4, 1, 1. ὡς τὸν τῶν Παφλαγόνων βασιλέα ἐς λόγους ἄξει. §. 12. συναγαγεῖν ἂν αὐτῷ ἐς λόγους περὶ φιλίας Φαρνάβαζον. ¶ 6) *murmur in concione.* E. 5. 4, 60. λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων, ὅτι etc. 6, 5, 36. θροῦς τις διῆλθεν — ὁ δὲ πλεῖστος ἦν λόγος: ὡς — δέοι. — διέθει κατὰ τούτους τοὺς λόγους θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ¶ 7) *disputatio.* Απ. 4, 6, 15. ὁπότε τι τῷ λόγῳ διεξίοι — τὴν ἀσφάλειαν τοῦ λόγου. 4, 8, 11. αὐτάρκης πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν, ἱκανός τε καὶ λόγῳ εἰπεῖν τε καὶ διορίσασθαι τὰ τοιαῦτα. O. 2, 11. 21, 1. Σ. 8, 1. it. *pars disputationis vnius argumenti,* Σ. 4, 5. οὗτος ὁ λόγος ἔληξεν. § 10. 9, 1. Sed *similitudo* intelligitur Απ. 1, 2, 38. τοῦ περὶ τῶν βοῶν λόγου. v. §. 32. ¶ 8) *caussa id de quo disputatur.* O. 11, 25. τὸν ἥσσω λόγον — οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν, *caussam inferiorem dicendo s. verborum industria efficere potiorem s. superiorem.* v. Bach. ad h. l. ¶ 9) *sententia,* np. quae disputando in superioribus demonstrata est. Απ. 3, 10, 12. τἆλλα ὡσαύτως ἔοικεν ἔχειν τῷ σῷ λόγῳ. c. κατὰ, Π. 1, 6, 3. κατὰ τὸν σὸν λόγον διατελέσω ἐπιμελούμενος, *se-*

ſecundum tua praecepta. Sed ſaepius eſt in disputando, vt Π. 3, 1, 9. κολαστέον ἄρ' ἂν εἴη κατά γε τὸν σὸν λόγον. Aπ. 4, 2, 32. οὐδὲν φαίνεται — κατά γε τοῦτον τὸν λόγον. All. τρόπον. Sed λόγον vſitatius eſt. O. 1, 12. 15. Σ. 5, 7. ¶ 10) *accuſatio.* a) c. κατὰ, E. 2, 3, 18. p. 95. λόγος κατ' ἐκείνων. Cf. λέγειν nr. 1. f. b) Hinc λόγον ὑπέχειν, *accuſari, cauſſam dicere.* E. 1, 7, 2. δικαίους εἶναι λόγον ὑποσχεῖν, διότι etc. c. acc. rei, E. 1, 7, 10. p. 59. δίκαιον τὰ πρὸς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα (Steph. malebat τῶν — πραχθέντων. Sed qui defendunt accuſatiuum, ii intelligunt περὶ ſ. κατά.) τοὺς πρὸς τούτους ταχθέντας ὑπέχειν λόγον. Sed Aπ. 4, 4, 9. Socrates interrogans et irridens alios dicitur αὐτὸς οὐδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον, quod recte verti poteſt *rationem reddere.* ¶ 11) *mentio.* c. περὶ, E. 3, 3, 6. ὅπου ἐν τούτοις τις λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν. c. inf. E. 5, 2, 14. λόγοι ἐγένοντο ἀργύριον — δίδοσθαι, *actum eſt in conuentu, vt* etc. *es wurde vorgeſchlagen.* ¶ 12) *narratio.* Π. 1, 3, 1. οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὡρμήθη. Ita etiam explicari poteſt Π. 6, 4, 3. v. nr. 1. ¶ 13) *hiſtoria, liber.* Aγ. 10, 3. μὴ — θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω. E. 6, 4, 37. ἄχρις οὗ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφετο. Iπ. 12, 15. In anabaſeos inſcriptione cod. Pariſ. habet λόγος πρῶτος, δεύτερος etc. pro βιβλίον πρῶτον etc. Nam ſaepe ſignificat hiſtoriae partem, vt Π, 4, 5, 12. p. 246. ἃ πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, *paullo ante.* 8, 1, 2. ὡς ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, *in vniuerſa Cyropaedia vsque ad hunc locum.* A. 2. 1, 1. ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται. 3, 1, 1. ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ. Sic 4, 1, 1. 5, 1, 1. et 7, 1, 1. ¶ 14) *fabula.* Aπ. 2, 7. 13. τὸν τοῦ κυνὸς λόγον. Intell. περί. De traditionibus mythologicis, K. 13, 17. λόγοι παλαιοὶ κατέχουσιν, ὡς καὶ θεοὶ τούτῳ τῷ ἔργῳ χαίρουσι. ¶ 15) *rumor, fama.* Π. 5, 2, 14. οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται. §. 15. p. 285. ἐκ κακῶν λόγων, *ex aduerſis rumoribus.* A. 1, 4, 7. c. gen. Π. 6, 3, 5. ἡμῶν δὲ — λόγος τις ἦν παρ' αὐτοῖς; *rumorne erat de nobis apud illos?* 8, 5, 13. ἧς ἔτι νῦν λό-

λόγος ὡς παγκάλου γενομένης. c. περὶ, A. 6, 6. 9. p. 367. πρὸς Ἀναξίβιον οὗτος ὁ λόγος περὶ ἡμῶν ἥξει. c. ὡς, E. 4, 3, 7. ἐκράτησαν τῷ λόγῳ, ὡς Λακεδαιμονίων νικώντων, *propter simulatam verbis et diuulgatam Lacedaemoniorum victoriam.* Cf. διαδιδόναι nr. 3. et διαθεῖν. ¶ 16) *caussa.* Π. 7, 26. 1, 7. p. 419. διαθρυπτόμενος ὑπὸ τοῦ πλούτου — καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων, οἵ με κολακεύοντες ἔλεγον — ὑπὸ τούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος. A. 6, 2, 6. οἱ λόγοι (cur se a reliquis separarent) ἦσαν αὐτοῖς, ὡς αἰχρὸν εἴη, praetextus. ¶ 17) *argumentum.* Π. 1, 5, 3. τοῖς λόγοις τούτοις πειθόμενοι. 5, 3, 15. A. 2, 6, 3. Aπ. 1, 1, 1. K. 12, 16. Cf. nr. 1. ex Π. 1, 6, 10. ¶ 18) *conditio, mandatum.* E. 2, 2, 12. ἐρωτώμενοι legati ad pacem ἐπὶ τίνι λόγῳ ἥκοιεν. ¶ 19) *ratio.* E. 1, 1, 19. εἴ τις ἐπικαλοίη, λόγον διδόναι. cf. nr. 2. O. 11, 22. λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν, *rationem reddere et reddi sibi iubere.* Mox est ἀπολογεῖσθαι et κατηγορεῖν. Cf. nr. 10. c. gen. Π. 1, 4, 3. λόγον διδόναι ὧν ἐποίει, καὶ λαμβάνειν παρ' ἄλλων ὁπότε δικάζοι. ¶ 20) *aestimatio, cura.* Π. 5, 3, 14. μείων λόγος scil. ἐμοί ἐστι, *minoris facio, non tantopere curo.* Sic E. 7, 1, 15. ἔγνωσαν τοὺς μὲν ἑαυτῶν λόγους ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιουμένους, *flocci s. nihili facere.* ¶ 21) *proportio, ratio.* Π. 8, 6, 6. κατὰ λόγον δυνάμεως πλεῖστα ἅρματα. ¶ 22) E. 4, 8, 15. cum Antalcidas Teribazo orationem suam probasset, adduntur de reliquis Graecis haec: τοῖς δ' ἐναντίοις λόγοις ταῦτ' ἦν. Steph. vult λόγοι, i. e. *nihili aestimanda*, vt Latini dicunt: *haec verba sunt.* Quae tamen ratio Schneidero non magis probatur, quam quod Koeppen coniicit οὐ βουλομένοις pro λόγοις, aut Cel. Wolf ad Demosth. adv. Leptin. p. 319. λόγος. ¶ 23) λόγοι dicuntur πλανᾶσθαι, v. πλ. ἀγαθοί, v. ἀγαθός n. 7. λόγου κρεῖττον v. in κρ. et ὑπείκειν λόγων in ὑπείκειν Cf. ἀνέκφραστος et ὑπέρ.

λόγχη (poet. Port.), ¶ 1) *cuspis.* Hesych: λόγχη· — ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος. v. Poll. 5, 20. A. 4, 7, 11. δόρυ μίαν λόγχην ἔχον. 5, 4, 6. παλτὸν λόγχην ἔχον. 7, 4, 11. τῶν δοράτων τὰς λόγχας. K. 10, 3. λόγχαι sunt

ſunt ἀκοντίων, et §. 16. οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης in προβολίῳ. in quo vtroque loco diſtinguitur a ῥάβδῳ. ¶ 2) *lancea, haſta.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὁ λόγχην ἀκονῶν — λόγχην ἀκονῶντα. A. 1, 8, 5. 2, 2, 4. 4, 3, 4. eſt Chaldaeorum. 4, 8, 5. Macronum et Graecorum. 5, 2, 11. τὰ βέλη ὁμοῦ ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι, — λίθοι. 5, 8, 7. E. 6, 4, 32. 7, 5, 20. Σ. 2, 13. 14. Ιπ. 12, 14. τὴν λόγχην ἀφῇ — ἀφιεμένη ἡ λόγχη.

Λόγχη, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

λογχοφόρος, *haſtatus, leuiter armatus.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τὸν τῆς Φρυγίας ἄρχοντα — ἄγειν λογχοφόρους σὺν πελτασταῖς in Aſſyriorum exercitu.

λοιδορεῖν, ¶ 1) *conuiciis proſcindere.* c. acc. v. Sallier. ad Thom. Mag. in v. διαλοιδορεῖται. A. 3, 4, 30. παίουσι, βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν. Σ. 4, 32. ἐλοιδόρουν με. Verti poteſt *maledicebant, cauillabantur.* ¶ 2) *obiurgare, reprehendere.* c. acc. Π. 1, 4, 8. ἐλοιδόρουν αὐτόν. 6, 1, 19. Ιερ. 9, 2. O. 9, 15. Paſſiv. E. 5, 4, 29. μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' Ἀγησιλάου. c. acc. et ὅτι, A. 7, 5, 6. ἐλοιδόρει τὸν Ἡρακλείδην ὅτι etc.

λοιδορεῖσθαι, ¶ 1) *conuiciis proſcindere, cauillari.* Σ. 6, 8. δοκεῖ — λοιδορεῖσθαι βουλομένῳ ἐοικέναι. §. 9. ¶ 2) *obiurgare, increpare.* Π. 1, 4, 9. αὐτοῦ λοιδορουμένου. Αγ. 7, 3. ἐλοιδορεῖτο ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασι. c. dat. Π. 1, 4, 9. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο — ἐμοὶ λοιδορήσεται ὅτι etc.

λοιδορία, *conuicium, reprehenſio.* Ιερ. 1, 14. λοιδορίας ἀνήκοος. Oppon. ἐπαίνου.

λοιπὸς, ¶ 1) *reliquus.* c. gen. Αγ. 2, 23. ἐδῄωσε τὰ λοιπὰ τῆς Βοιωτίας. E. 1, 6, 12. τὰς λοιπὰς τῶν νεῶν. Cf. ἡμέρα. ¶ 2) *remanens.* Π. 2, 4, 8. p. 130. χρήματα — πάνυ ὀλίγα λοιπὰ ἔχω, *nondum conſumta.* Sic c. gen. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὃ ἔτι λοιπὸν ἦν αὐτῷ τοῦ ἐμβάπτεσθαι. ¶ 3) *non interfectus, e clade ſuperſtes.* A. 4. 1, 17. ἕτερος — κατεσφάγη, ὁ δὲ λοιπὸς ἔλεξεν. 6, 4, 19. ¶ 4) *futurus, poſterior.* E. 3, 2, 5. περὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου εἰπεῖν, ὅτι, ἢν μὲν ἀδικῶσιν, οὐκ ἐπιτρέψουσιν. Oppon. νῦν Aπ. 2, 6, 6. τοὺς λοιπούς. Oppon. τοὺς πρόσθεν εἰρ-

εἰργασμένους. ¶ 5) De eo quod faciendum restat. Π. 4, 3, 3. p. 229. τί δὴ τὸ λοιπόν; Α. 4, 2, 10. ἔτι δ' αὐτοῖς τρίτος μαστὸς λοιπὸς ἦν, superandus, occupandus. c. gen. Π. 2. 2, 1. p. 102. ὅπερ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς. v. περιφορά. c. inf. Α. 3, 2, 19. λοιπόν μοι εἰπεῖν. Σ. 4, 1. λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν — ἀποδεικνῦναι, oportet nos, sequitur vt. ¶ 6) τοῦ λοιποῦ, scil. ἐκ χρόνου. ¶ a) deinde, ex eo tempore. Π. 4, 5, 3. τοῦ λοιποῦ οὐδὲ βουλόμενος ἂν εὗρες τὸν νύκτωρ πορευόμενον. Ο. 10, 9. Σ. 4, 56. ὡς ἅπαξ εἶπον πάνυ μὲν οὖν, τοῦτο πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο. ¶ b) in posterum. Π. 4, 4, 3. νῦν τε — περιεποιήσασθε, τοῦ τε λοιποῦ οὐδ' ὁτιοῦν ἔσται. Α. 5, 7, 19. 6, 4, 8. Αγ. 5, 5. Ε. 2, 3, 17. p. 92. ¶ c) iam. Ε. 3, 4, 9. τάδε οὖν μοι ἐκ τοῦ λοιποῦ χάρισαι. Vertunt de reliquo. ¶ 7) τὴν λοιπὴν, scil. ὁδόν. Α. 3, 4, 28. ἀμαχεὶ τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. Αγ. 2, 5. Ε. 4, 3, 5. τὴν λοιπὴν ἤδη πᾶσαν — ἐπορεύθη. Plene Α. 5, 1, 2. ἐβουλεύοντο περὶ τῆς λοιπῆς πορείας. ¶ 8) τὸ λοιπὸν, ¶ a) posthac, ex eo tempore. Phauorin: ἀπὸ τοῦ νῦν. Α. 2, 2, 3. ταῦτα ἀκούσαντες — τὸ λοιπὸν ὁ μὲν ἦρχεν, οἱ δὲ etc. 7, 8, 8. Ε. 3, 2, 3. Scribitur etiam vno verbo τολοιπόν. v. Wassii praef. Thucyd. ad p. 66, 39. Π. 1, 4, 15. τολοιπὸν οὕτως ἥσθη τῇ τότε θήρᾳ, ὥστε etc. 2, 3. 11. 3, 3, 12. 5, 4, 1. 7, 1, 9. 7, 2, 8. 8. 3, 10 8, 5, 12. p 528. ¶ b) in posterum. Schol. Pindar. Pyth. 5, 14, 1. εἰς τὸ μέλλον. Schol. Eurip. Hippolyt. 33. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Phauor: ἀντὶ τοῦ ἀκολούθως. Α. 3, 2, 4. εἰ διανοούμεθα — τὸ λοιπὸν ἰέναι. §. 25. vbi verti potest caeterum. 5, 1, 2. it. iunctim scriptum, Π. 3, 3, 6. χρὴ καὶ τολοιπὸν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Α. 5, 3, 10. 5, 4, 3. 7, 4, 18. it. plural. Ε. 1, 1, 18. προθύμους εἶναι τὰ λοιπὰ, ὥσπερ τὰ πρότερα. ¶ 9) In var. lect. est οἱ λοιποὶ pro οἱ ἄλλοι. v. ἄλλος nr. 5. it. περίλοιπον pro τι λοιπόν. v. περίλοιπος.

Λοκρὶς, ¶ 1) Locris, regio Graeciae. Ε. 3, 5, 3. ἐμβαλεῖν ἐς τὴν Λοκρίδα, np. Opuntiorum. §. 4. 4, 3, 14. ¶ 2) Locrensis, Κ. 10, 1. κύνας Λοκρίδας.

Λοκροὶ, Locri. Fuerunt quadruplicis generis, vel triplicis, vt alii volunt. v. Ioh.

v. Ioh. Marii Mattii var. lect. 1, 10. et Salmaſ. ad Solin. p. 48. et 103. Αγ. 2, 6. Λοκροὶ ἀμφότεροι dicuntur Thebanis adfuiſſe contra Lacedaemonios, i. e. οἱ Ὀπούντιοι et οἱ Ὀζόλαι, (qui etiam Heſperii dicebantur, v. Bach. ad l. l.) quod patet ex E. 4, 2, 10. Iidem intelliguntur Αγ. 2, 24. et E. 6, 5, 23. 30. Sed in reliquis locis ſoli Opuntii, vt E. 3, 5, 3. 4. vbi bello petuntur a Phocenſibus. it. 4, 3, 15. aduerſus Lacedaemonios pugnant.

λούεσθαι, et λοῦσθαι, *lauare ſe, balneo vti.* v. Kuſter. V. M. 1, 5. Moeris: λοῦται, Ἀττικῶς· λούεται, Ἑλληνικῶς. Idem praecipiunt Phrynichus, Thomas Mag. et Lucian. T. II. p. 98. Attica forma eſt Π. 1, 3, 10. λοῦται ante coenam. 4, 5, 2. οἱ Μῆδοι ἐλοῦντο — καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. de quo more cf. Π. 8, 7, 2. et Σ. 1, 7. vbi eſt λούσασθαι et λουσάμενοι. Sed forma communis extat E. 7, 2, 22. κατελάμβανον τοὺς μὲν λουομένους, τοὺς δ' ὀψοποιουμένους. Et vtraque forma Απ. 3, 13, 3. θερμῷ λούσασθαι — ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι — οὐκ ἄχθονται λουόμενοι αὐτῷ.

Λουσιάτης et **Λουσιεὺς**, *natus Luſis.* Steph. Byz: Λουσοὶ, πόλις Ἀρκαδίας — ὁ πολίτης Λούσιος (Hutch. coniicit Λουσιεὺς) καὶ Λουσεὺς καὶ Λουσιάτης. Ita vocatur Eurylochus A. 4, 2, 13. 4, 7, 7. 8. 7, 6, 29. vbi 2 codd. habent Λουσιώτης, ſed perperam, iudice Hutchinſono.

λουτρὸν, ¶ 1) *balneum.* Αθ. 2, 10. γυμνάσια καὶ λουτρὰ, quae paulo poſt dicit λουτρῶνας. ¶ 2) *lotio, lotura.* Π. 7, 5, 20. ἐν λουτρῷ, *dum lauantur.* O. 5, 9. θερμοῖς λουτροῖς. 9, 7. 10, 8.

λουτροχόος, *aquam lauantibus affundens, balneator.* Π. 8, 8, 10. commemorantur λουτροχόοι inter regum Perſarum miniſtros. v. Doruill. ad Charit. p. 539.

λουτρὼν, *balneum.* Poll. 7, 167. λουτρῶνες, ὡς Ξενοφῶν. 9, 43. καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ λουτρῶνες. v. λουτρὸν nr. 1.

λόφος, ¶ 1) *collis, tumulus.* Moſchopulus: λόφος· πᾶν τὸ ἀνεστηκὸς καὶ ἐξέχον. Heſych: ὑψηλὸς τόπος, γῆς ἐπανάστημα. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς — τὸν λαγὼ συναρπάσας καὶ ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον τινά. 3, 1,

1, 2. 7, 3, 1. A. 1, 8, 10. ſq. 1, 10, 8. 9, 3, 4, 24 — 27. λόφος et ὄρος et ἄκρον inter ſe permutantur. 4, 2, 7 — 12. λόφος diſtinguitur a μαςῷ. v. μαςός. 4, 8. 19. Πο. 4, 2. τῶν αὐτοφυῶν καὶ ὑπαργύρων λόφων. E. 6, 2, 5. 7, 1, 29. 7, 4, 22. poſt λόφον ſequitur neutrum τοῦτο — ὑπὸ τοῦτο. Scil. intelligi debet ὄρος vel χωρίον. Sed Welſ. ex emendatione Steph. et Leuncl. edidit τοῦτον — τοῦτον. Cf. γήλοφος, quocum in var. lect. confunditur. ¶ 2) *criſta galeae.* Heſych. et Phauorin: τὸ περικεφαλαίας ἄκρον. Schol. Homer. Il. γ, 337. τὸ προνεῦον τῆς περικεφαλαίας ἀνάςημα, κόσμου καὶ καταπλήξεως χάριν, ἱππείαις θριξὶν αὐτῷ ἐνισμέναις. Π. 6, 4, 1. λόφον ὑακινθινοβαφῆ. 7, 1, 1.

λοχαγεῖν, *lochi ducem eſſe, cohortem ducere.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 44. A. 6, 1, 20. οὐδὲ λοχαγεῖν ἡμῖν (Arcadibus) ἔξεςιν. Aπ. 3, 1, 5. ἐάν τις — λοχαγῇ σοι, *te imperatore lochagus ſit.* 3, 4, 1. λοχαγῶν. Vtroque loco de Athenienſibus.

λοχαγία, *praefectura lochi.* A. 1, 4, 14. ἡμῖν χρήσεται εἰς λοχαγίας. 3, 1, 20.

λοχαγός, *praefectus cohortis.* v. Doruill. ad Charit. p. 455. ¶ 1) in Cyri maioris exercitu lochagi parent taxiarcho, et 24. militibus praeſunt. Π. 2, 1, 9 — 15. 2, 2, 1. p. 102. §. 2. 6. 8. 9. 16. 2, 3, 9. 3, 3, 8. 8, 1, 5. ἐπιμέλονται λοχαγοὶ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν. Cf. ταξίαρχος. ¶ 2) in exercitu Graecorum, qui Cyro minori auxilium tulerunt, ſunt *centuriones* (A. 3, 4, 13. 4, 3, 19.), et τοῖς ςρατηγοῖς proximi, et cum his adhibentur in conſilium de rebus belli, A. 1, 7, 2. 2, 2, 2. 2, 3, 14. 3, 1, 11. Sed 3, 1, 22. ordo eſt hic: ςρατηγοί, ταξίαρχοι καὶ λοχαγοί. Accipiunt duplo maiorem ſtipendii partem quam milites gregarii, A. 7, 2, 19. 7, 6, 6. ¶ 3) apud Lacedaemonios in vnaquaque mora erant quatuor, proximi illi polemarchis. Λ. 11, 4. 13, 4. E. 3, 1, 25. 3, 2. 13. 4, 1, 11. 4, 2, 3. Cf. ἀρχηγός, pro quo legitur, et omnino λόχος.

λοχίτης, *qui eiusdem λόχου eſt, ad λόχον pertinens.* Π. 2, 2, 2. p. 104. A. 6, 6, 5. §. 10. ἄνδρα ἀγόμενον τῶν ἐμῶν λοχιτῶν.

λόχος, *lochus*. Erat enim certus quidam militum numerus, pro gentibus et temporibus diuerſus. Nam Schol. Ariſtoph. Acharnn. 1073. et Aelian. tact. 4. et Suidas dicunt, λόχῳ contineri vel octo, vel duodecim, vel ſedecim milites, et c. 9. idem Aelianus dicit, τάξιν eſſe octo λόχων et habere 128 milites. Sed Schol. Thucyd. 5, 66. ὁ λόχος, inquit, γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα, sc. tempore belli Peloponneſiaci. v. Spanhem. ad Iulian. p. 235. ſq. Euſtathius ad Il. δ, p. 487. extr. τινὲς λόχον φασὶ τῶν ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ἀνδρῶν. Talis fuit λόχος in Cyri maioris exercitu, Π. 6, 3, 10. ὁ λόχος ἦν ἕκαστος εἰκοσιτέτταρες. 2, 1, 9 — 15. 2, 2, 2. 6. 2, 3, 9. ſq. vnde patet, in vna τάξει fuiſſe λόχους quatuor. 4, 2, 20. πέμψατε ἀπὸ λόχου πέντε ἄδρας ἕκαστος, *e ſingulis lochis, de ſuo quisque manipulo*, Leuncl. Videtur quidem Π. 2, 2, 17. lochagus tantum decuriae praeeſſe. Sed cum vniuerſus locus haud dubie corruptus ſit, nihil ex eo poteſt demonſtrari. Nam pro λοχαγὸς §. 6. 8. 9. et 16. legi debet ταξίαρχος, et §. 17. δεκαδέας pro δώδεκα. ¶ 2) A. 1, 2, 25. cuique λόχῳ, vt Il. δ, 392. ſq. tribuuntur 50 milites: δύο λόχοι τοῦ Μένωνος ἀπώλοντο — ἦσαν δὲ οὗτοι ἑκατὸν ὁπλῖται. Sed h. l. de Theſſalis, ap. Homerum de Thebanis, non de veteribus Perſis agitur. ¶ 3) In anabaſi λόχος complectitur centum milites. A. 3, 4, 13. ἐποιήσαντο (Cod. Pariſ. ἐποίησαν) ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν. 4, 3, 19. 4, 8, 13. τοὺς λόχους ὀρθίους ἐποιήσαντο. ἐγένοντο μὲν λόχοι ἀμφὶ τοὺς ὀγδοήκοντα· ὁ δὲ λόχος ἕκαστος σχεδὸν εἰς τοὺς ἑκατόν. Euſtath. l. l. p. 488. et Phauorin: ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἐξ ἑκατὸν συντετάχθαι τὸν λόχον βούλεται, εἴσεται ὁ ἐκείνῳ ἐντυχὼν εἰπόντι· λόχος ἕκαστος εἰς ἑκατόν. ἡ δὲ τραγῳδία καὶ ἄλλοι, λόχον φασὶ τὸ ἁπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα. A. 5, 2, 9. 6, 3, 3. pro λοχαγοῦ all. habent λόχου, quod poteſt ferri. 6, 5, 6. λόχους φύλακας, *centurias ſubſidiarias*. Cf. ὄρθιος. ¶ 4) Apud Lacedaemonios λόχος erat fere 125 capitum, quarta vel quinta pars morae. Heſych: λόχοι, Λακεδαιμονίων. Φησὶ 'A-

Ἀριςοφάνης τέτταρες. πέντε γάρ εἰσιν, ὡς φησὶν Ἀριςοτέλης. Scilicet antiquitus videntur quatuor fuisse. Λ. 11, 4. ἑκάςῃ τῶν πολιτικῶν (Stobaeus rectius ὁπλιτικῶν), τούτων μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας. §. 10. E. 4, 2, 3. 7, 1, 20. 7, 5, 10. τῶν λόχων δέκα (Margg. δώδεκα) ὄντων οἱ τρεῖς. ¶ 5) Λόχος Atheniensium est E. 1, 2, 2. Qualis fuerit, non constat. ¶ 6) Thebanorum, E. 6, 4, 13. Cf. nr. 2. ¶ 7) Argiuorum, E. 7, 2, 4. ¶ 8) ciuilis ciuium diuisio. Ιερ. 9, 5. v. μοῖρα. ¶ 9) Legitur pro λάχος. v. ibi.

Λόχος. K. 7, 5. nomen cani imponendum.

λύγξ, *lynx.* K. 11, 1. λύγκες.

Λυδία, *Lydia.* Π. 6, 1, 15. Assyrius, amicos sibi conciliaturus, in Lydiam profectus est. §. 18. Cyrus illuc mittit exploratores, 6, 2, 8. ἀγωνιούμεθα — περὶ Λυδίας ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα, πολὺ δὲ ἔλαιον, θάλαττα δὲ προσκλύζει. Αθ. 2, 7. deliciae inde Athenas perlatae. A. 1, 2, 5. Cyri minoris iter per Lydiam. 1, 9, 5. idem a patre constituitur satrapes Lydiae, Phrygiae maioris et Cappadociae. 7, 8, 4. tribuitur Lydiae Θήβης πεδίον, quod ab aliis perperam Asiae datur. §. 12. Xenophon parat iter per Lydiam. §. 14. Lydiae praefectus est Artimas. E. 1, 2, 3. Thrasybulus Atheniensis eam vastat. Cf. Ἀσία nr. 4. Λυκία et Μυσία, quibuscum in var. lect. confunditur.

Λύδιος, *Lydius.* Π. 6, 2, 8. τούτων τῶν Λυδίων ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν. v. Λυδία. A. 1, 5, 6. σῖτος οὐκ ἦν, εἰ μὴ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν τῷ Κύρου βαρβαρικῷ, *in Lydorum castris,* qui erant inter Cyri auxilia, vel potius cauponariam exercebant. v. ἀγορὰ nr. 1. Kuhnius ad Poll. 1, 132. Λύδιον πάθημα πάσχειν dictum ait de equitatu Lydorum inutili facto in proelio aduersus Cyrum maiorem, qui immissis camelis equitatum conturbauerat, laudatque eam in rem Herodotum 1, 155. sqq. et Xenoph. Π. 7, 4, 7. Sed hic non formula illa legitur, verum res narratur de Lydis armis priuatis.

Λυδὸς, *Lydus.* A. 3, 1, 21. in conuiciis Agasias Apollonidae obiicit haec: τούτῳ οὔτε τῆς Βοιωτίας προσ-

προσήκει οὐδὲν, οὔτε τῆς Ἑλλάδος παντάπασιν· ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ὥσπερ Λυδὸν ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον· καὶ εἶχεν οὕτως. Laudat hunc locum Demetrius Phaler. §. 137. Hutch. oſtendit, nonnullorum quidem populorum eum morem fuiſſe, vt ſuas aures forarent, ſed alios populos ſeruis ſuis aures perforaſſe, atque adeo ſeruilem conditionem h. l. innui. Cf. interpp. ad Petron. 102. Πο. 2, 3. Λυδοὶ, καὶ Φρύγες καὶ Σύροι tanquam tales commemorantur, quos in exercitu habere Athenienſibus turpe ſit. Iidem viliſſimi populi iunguntur ap. Lucian. T. I. p. 336. vbi v. Hemſterhus. Απ. 2, 1, 10. Perſis ſubiecti ſunt. Π. 1, 1, 4. Cyrus maior eos ſubegit. 1, 6, 3. Croeſus, eorum rex, inuitatur ad auxilium ab Aſſyrio. 7, 4, 7. Cyrus victis eis multis vtitur in bello, aliis adimit arma. Cf. Κροῖσος, et Λύκιοι.

λύειν, ¶ 1) *ſoluere vinculis.* a) captiuos, Π. 3, 2, 6. αἰχμαλώτους δεδεμένους — λύειν ἐκέλευσε. 4, 2, 19. ἐν τῷ στρατοπέδῳ πολεμίους — καὶ τούτους λελυμένους. A. 4, 6, 2. E. 5, 4, 8. τοὺς δεσμώτας ἔλυσαν. All. ἀπέλυσε. §. 14. τοῖς ἐκ τοῦ ἀναγκαίου λελυμένοις, *qui ex carcere liberati erant.* 6, 4, 37. O. 3, 4. b) equos. A. 3, 4, 21. ἵπποι δέδενται ad praeſepe etc. — καὶ εἰ λυθείησαν. Ιπ. 10, 16. διὰ τὴν χαλαρότητα τοῦ στομίου λελύσθαι νομίζειν. c) canes, K. 6, 13. λύσαι μίαν κύνα. 7, 6. μὴ λύειν, ἀλλ' ἔχοντα — ἱμᾶσιν. 9, 4. 10, 4. 8. Etiam ipſae compedes dicuntur A. 4, 3, 7. περιῤῥαγῆναι καὶ λυθῆναι. ¶ 2) *diſſoluere, distrahere.* Π. 5, 3, 22. πᾶσαν τὴν τάξιν λυθῆναι οὐδέποτε εἴα. All. χυθῆναι. Sic λυθῆναι eſt *diſcedere*, O. 12, 1. v. ἀγορὰ nr. 8. ¶ 3) *dimittere.* Π. 6, 1, 2. τῷ Φοίβῳ μὴ λυθείη ἡ στρατιά. ¶ 4) *reſcindere, demoliri.* A. 2, 4, 9. 10. v. γεφύρα. ¶ 5) *aperire clauſa* ſ. *obſtructa*, *expedire impedita.* A. 4, 2, 15. ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου disiectis hoſtibus. v. ἀπόφραξις. ¶ 6) *finem facere.* Suidas: λῦτο· ἐλύθη, ἐπαύθη. A. 3, 1, 14. λελύσθαι μοι δοκεῖ ἡ ἐκείνων ὕβρις, καὶ ἡ ἡμετέρα ὑποψία, *finem habere.* ¶ 7) *violare.* A. 3, 1, 14. ἐκεῖνοι ἔλυσαν τὰς σπονδάς. 3, 2, 6. Cf. σπονδή. ¶ 8) *impedire, facere vt alter omittat.* E. 7, 5, 22. ἔ-

ἔλυσε μὲν τῶν πλείστων πολεμίων τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευὴν, ἔλυσε δὲ τὴν ἐν ταῖς συντάξεσιν. ¶ 9) *liberare ab imperio.* Π. 1, 1, 4. de gentibus nullo vinculo iunctis, non aliorum imperio ſubiectis: αὐτόνομα εἶναι καὶ λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, *neque imperii et legum vinculis inter ſe iunctae eſſe.* ¶ 10) *pendere, numerare.* Αγ. 2, 30. μισθὸν οὐδέτερος λύσει. Cum vero dure dictum videatur, quia λύειν vix eſt pecuniarium, vt Latinum *ſoluere*, niſi forte iuuerit illud Sophoclis Oedip. Tyr. 322. τέλη λύσει, vel etymologia verbi λυσιτελεῖν, Erneſti ſuſpicatur δώσει ſcribendum eſſe, Zeunius οἴσει. Cf. λυσιτελεῖν, quocum confunditur.

λύεσθαι, ¶ 1) *expedire, liberare.* K. 1, 17. heroes, εἴ τῳ συμφοραὶ ἐγίγνοντο — ἐλύοντο αὐτούς. All. αὐτοί. v. Zeun. ¶ 2) *redimere.* Suid: λυόμενος ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος. Cf. Heſych. in v. λῦσαι. A. 7, 8, 3. Xenophonti τὸν ἵππον, quem vendiderat, amici λυσάμενοι ἀπέδοσαν.

Λυκαβηττὸς, *Lycabettus,* mons Atticae ante arcem. Heſych: Λυκαβηττός· ὄρος τῆς Ἀττικῆς. εἴρηται δὲ οὕτω, διὰ τὸ λύκοις πληθύειν. Cf. Suid. Timaeus lex. Platon: Λυκαβηττὸς, ὄρος τραχύ. O. 19, 6.

Λύκαια, *Lycaea,* Lupercalia. Phauorin: Λύκαια ἆθλα ἐν Ἀρκαδίᾳ τελεῖται, ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διῒ, i. e. Pani. In his ludis vel equites hippodromo decurrebant, vel pedites curſu certabant in ſtadio. v. Pauſan. 8, 2. p. 600. c. 38. p. 678. A. 1, 2, 10. Ξενίας ὁ Ἀρκὰς in itinere τὰ Λύκαια ἔθυσε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε. v. quae ex Ariſtide allata ſunt in v. θύειν nr. 1.

Λύκανθος, *Lycanthus.* E. 6, 3, 2. Margg. Λύκαιθος. Eſt inter Athenienſium legatos Lacedaemona.

Λυκάονες, *Lycaones,* populus Aſiae minoris. Π. 6, 2, 5. ſunt in exercitu Aſſyrio. A. 3, 2, 14. Λυκάονας εἴδομεν, ὅτι — τὰ ἐρυμνὰ καταλαβόντες τὴν τούτου (regis Perſarum) χώραν καρποῦνται.

Λυκαονία, *Lycaonia.* A. 1, 2, 19. Ἰκόνιον τῆς Φρυγίας — ἐντεῦθεν ἐξελαύνει διὰ τῆς Λυκαονίας. ἐντεῦθεν διὰ Καππαδοκίας. 7, 8, 14. Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας praefectus Μιθραδάτης.

Λυ-

Λυκάριος, *Lycarius*. E. 2, 3, 7. Ephorus anni decimi octaui belli Peloponnesiaci.

Λυκεῖον, *Lyceum*, gymnasium Athenarum. v. Phil. Iac. Crophii exercitat. de Gymnasiis literariis Atheniensium, quae libro Scipionis Aquiliani de placitis philosophorum adiecta extat a Car. Fr. Bruckero, Lipſ. 1756. 4. p. 224 — 236. A. 7, 8, 1. Κλεαγόρου, τοῦ τὰ ἐνύπνια (Toupius epist. crit. p. 48. ed. Lipſ. emendat ἐνώπια, *partes anteriores*) ἐν Λυκείῳ γεγραφότας. Cf. ἐνύπνιον. E. 1, 1, 24. Ἄγις — πρὸς αὐτὰ τὰ τείχη ἦλθε τῶν Ἀθηναίων. Θρασύλος δὲ ἐξαγαγὼν Ἀθηναίους — παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον. E quo patet, illud in ſuburbio fuiſſe. 2, 4, 18. κατὰ τὸν ἐκ Λυκείου δρόμον. Morus: *ea parte, qua eſt curriculum, quod e Lyceo procurrit*, vbi equites exercebantur in δρόμῳ, et pompas exhibebant. v. Ιππ. 3, 1. 6. et Crophius l. l. p. 229.

Λυκεῖος, v. Λύκος.

Λυκία, *Lycia*. Π. 8, 6, 4. Cyrus mittit ſatrapam εἰς Λυκίαν (all. rectius Λυδίαν) καὶ Ἰωνίαν.

Λύκιοι, *Lycii*. Π. 7, 5, 7. adſunt Cyro in obſidenda Babylone. Sed vera lectio eſt in margg. Λυδοί.

Λύκιος, *Lycius*. ¶ 1) ὁ Συρακούσιος, A. 1, 10, 9. eſt in exercitu Graecorum. ¶ 2) ὁ Πολυστράτου, Ἀθηναῖος, A. 3, 3, 12. nouo equitatui praeficitur. Idem intelligendus videtur A. 4, 3, 17. 18. Nam dicitur τάξιν τῶν ἱππέων ἔχων. Ct. 4, 7, 17. Cf. Λύκος.

Λυκίσκος, *Lyciſcus*. E. 1, 7, 8. Athenienſis, fortaſſis orator.

Λυκομήδης, *Lycomedes*, gente Μαντινεὺς, auctoritate potentiſſimus. v. Diodor. Sic. 15, 67. E. 7, 1, 12 — 14. auellit oratione Arcades a ſocietate Thebanorum. §. 27. nominatur Ἀρκὰς, et aduerſatur Thebanis in foedere. 7, 4, 2. foedus efficit inter Arcades et Athenienſes. §. 3. moritur. v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. l. l. et Schneider. ad E. 6, 5, 4.

λύκος, *lupus*. A. 2, 2, 4. σφάξαντες λύκον in foedere. Ay. 1, 22. ὡς μήτε ὑπὸ κυνῶν, μήθ' ὑπὸ λύκων διαφθείροιντο. Aπ. 2, 7, 14. ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι. Cf. ἁρπάζειν nr. 1. b. Aπ. 2, 9, 2. Ιππ. 4, 18. οἱ λύκοι τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς ἀγρεύ-

ἀγρεύουσι καὶ κλέπτουσι. etc. Cf. §. 19.

Λύκος, *Lycus*, amnis in Ponto. A. 6, 2, 2. Cod. Par. habet Λύκιος, cod. Eton. Λυκεῖος.

λυκοῦν, *instar lupi dilaniare*. Π. 8, 3, 16. τῶν προβάτων λελυκωμένα. Hesych: λελυκωμένα· λυκόσπαστα. Marg. Steph. λελυμασμένα. Marg. Leuncl. ὑπὸ λύκων λελυμασμένα, λυκόσπαστα. Vtrumque videtur glossema esse.

Λυκοῦργος, *Lycurgus*. ¶ 1) Lacedaemoniorum legislator. Λ. 10, 8. vixit Heraclidarum temporibus. Plura de eo in toto hoc libello. Aπ. 4, 4, 15. inprimis id spectauit, vt legibus pareretur. Aπολ. 15. Apollinis de eo oraculum. ¶ 2) alius Lacedaemonius. E. 1, 3, 12. cum aliis prodidit Byzantium Atheniensibus. ¶ 3) Est in var. lect. pro κύριος. v. ibi nr. 3.

Λυκόφρων, *Lycophron*, ὁ Φεραῖος. E. 2, 3, 3. imperio Thessaliae potitur per pugnam.

Λύκων, *Lyco*. ¶ 1) Σ. 2, 5. 6. pater Autolyci. 3, 12. de filio suo gloriatur. Cf. 9, 1. ¶ 2) ὁ Ἀχαιός. A. 5, 6, 14. aduersatur Xenophonti de colonia in Ponto constituenda. 6, 2, 6. eidem infestus. §. 5. legatus mittitur ad Heracleenses. cf. §. 3.

λυμαίνεσθαι. Attice iungitur datiuo, auctore Schol. Aristoph. ad nubb. 925. sed saepe etiam accusatiuo. v. Wetsten. ad Act. 8, 3. Cf. Suid. it. Thom. Mag. p. 218. Phauorinus dicit, posteriores hoc verbum ex Homero sumsisse, apud quem tamen non sit ἐπὶ ψόγον. Significat ¶ 1) *nocere, damna inferre*. Π. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντίζοντες — τοξεύοντες λυμαινοῦνται τοὺς πολεμίους. Synon. est κακουργεῖν. E. 7, 4, 33. Φάσκοντες, αὐτοὺς λυμαίνεσθαι τὸ Ἀρκαδικόν. ¶ 2) *corrumpere*. E. 3, 3, 8. τὴν γυναῖκα, ἣ καλλίστη ἐλέγετο εἶναι, λυμαίνεσθαι δὲ τοὺς ἀφικνουμένους. De cibis, qui corpus vitiosum reddunt, Aπ. 1, 3, 6. λυμαινόμενα γαστέρας, καὶ κεφαλάς, καὶ ψυχάς. 3, 14, 5. ὀψοποιΐα ἡ τὰ ὄψα λυμαινομένη. O. 2, 13. de iis, qui citharam pulsare incipiunt: τὰς λύρας λυμαίνονται. Iπ. 4, 3. τὰ λεῖα τῶν σταθμῶν λυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ὁπλαῖς. ¶ 3) *vastare*. E. 3, 2, 19. τὰ γυμνάσια καλὰ ὄντα ἐλυμαίνετο. ¶ 4) *minuere*. O. 3, 10. ὡς πλεῖστα λυμανοῦνται,

scil.

scil. τοὺς οἴκους. Oppon. αὔξουσι. Passiue E. 7, 5, 18. λελυμασμένος παντάπασι τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο, *gloriae suae diminutionem fore.* ¶ 5) *defatigare.* Π. 5, 3, 16. p. 301. ὡς μηδένα ἢ ἐν τῇ φυλακῇ ἀγρυπνίᾳ πολλῇ οὖσα λυμαίνηται ἐν τῇ πορείᾳ. Leuncl. *noceat.* ¶ 6) *labefactare statum reip.* E. 2, 3. 16. τὸν Θηραμένην — διέβαλλον, ὡς λυμαινόμενον τὴν πολιτείαν. §. 17. p. 90. εἴ τις λυμαίνεται ταύτῃ τῇ κατασάσει. §. 20. ἄνδρα τὸν φανερῶς τὴν ὀλιγαρχίαν λυμαινόμενον. ¶ 7) *irritum reddere.* A. 1, 3, 16. ᾧ λυμαινόμεθα τὴν πρᾶξιν, *dem wir seine Sache verderben.* ¶ 8) *negotia et molestias exhibere.* Phauorin: λυμαίνομαι· — λυπῶ. Π. 8, 2, 11. p. 488, de diuitiis: ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν· ἃ οὔτε κατασήπεται, οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται. Antea est πράγματα ἔχουσι. Vulgo vertunt passiue: *vitiantur.* Cf. λυκοῦν, et καταλυμαίνεσθαι, quibuscum confunditur.

λυμαντὴρ (poet. Port. Sed v. γνωσὴρ.), *corruptor, homo perniciosus.* Suid: λυμαντήρ· ὁ βλαπτικός. Ιερ. 3, 3. μοιχοὺς — λυμαντῆρας τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας. De forma nominis v. γνωσὴρ et θεραπευτήρ. Apud Sophoclem est λυμαντής. Cf. λυμεών.

λυμεὼν, *perditor, pestis.* Ιερ. 6, 6. φόβος — τῶν ἡδέων λυμεών. Stobae. λυμαντήρ. Et Thomae in v. λοιμὸς displicet λυμεών.

λύμη (poet. Port.), *deuastatio, detrimentum.* Hesych. et Suid: λύμη· βλάβη, φθορά. Dicitur, vt λυμαίνεσθαι ap. Palaephatum, de iis animalibus, quae vel agris vel vineis damnum afferunt. O. 5, 6. αἱ κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων.

λυπεῖν, ¶ 1) *tristitia afficere.* Π. 5, 5, 5. p. 327. φοβούμενος μή τι γένοιτο διὰ τὴν ὀργὴν ὅ τι πάντας ἡμᾶς λυπήσει. vbi est euphemismus, et consequens pro antecedente. A. 7, 6, 7. ἐλύπει αὐτὸν ἡ χώρα πορθουμένη, *dolebat.* Sic de eo, qui inuitus tristitiae causa est, Aπ. 2, 2, 8. πόσα λυπῆσαι (τὴν μητέρα) κάμνων. ¶ 2) *molestum esse.* A. 12, 4. ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπιόντας — ὅσον μὴ λυπεῖν ἀλλήλους, *taedium creare.* Aπ. 3, 10, 15. τοὺς μὴ λυποῦντας θώρακας, *qui pondere non premunt, qui cor-*

corpori non sunt incommodi. Σ. 6, 2. De turba vrgente, Ἱππ. 2, 7. equites εἰ — ὡς ἂν τύχωσιν ἀπιόντες λυπῶσιν ἀλλήλους. De variis rebus equo molestis, vel etiam noxiis, Ἱπ. 2, 3. τῶν λυπούντων ἀπαλλάττεσθαι. §. 4. ἤν τι λυπῇ αὐτόν. 5, 6. 7. 9. 10, 15. 9, 3. ὡς ἂν ἥκιστ' ἀναβαίνων λυποῖ. Cf. ἀποσοβεῖν. ¶ 3) *ad iram prouocare.* Απ. 3, 13, 1. ὅτι τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ περιέτυχες, τοῦτό σε λυπεῖ. Antea est ὀργίζεσθαι. ¶ 4) *offendere verbis.* Π. 2, 4, 8. p. 131. εὖ λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμᾷν μᾶλλον, ἢ λυποῦντα καὶ ἀναγκάζοντα. ¶ 5) *laedere, lacessere, iniuria afficere.* Π. 6, 3, 6. ὡς ὑμᾶς μὴ λυπῶσιν — ἀντέξελθε σύ. Α. 2, 3, 12. εἴ τις ἡμᾶς μὴ λυποίη· ἀδικοῦντα μέντοι etc. 2, 5, 2. p. 111. De canibus leporem inuadentibus, Κ. 5, 32. ὁποτέρᾳ ἂν λυπῆται. ¶ 6) *nocere.* Ε. 6, 3, 6. p. 387. ἱκανὸς ἡμᾶς λυπῆσαι bello. Paulo post est βλάψαι. Απ. 1, 6, 6. τὰ λυποῦντα τοὺς πόδας. 3, 14, 7. Cf. nr. 2. extr. ¶ 7) *periculum creare.* Ἱερ. 6, 17. κτήματα — λυπεῖ μὲν τοὺς κεκτημένους, λυπεῖ δὲ ἀπαλλασσομένους. Alterum λυπεῖ est *dolorem afferunt.* ¶ 8) *turbare, timidum reddere, solicitudinem creare.* Π. 3, 3, 23. μηδέν σε λυπούντων (imperatiuus Atticus pro λυπείτωσαν) αἱ τοῦ Ἀσσυρίου παρακελεύσεις. 7, 1, 8. τὰ πλάγια λυπεῖ με. Α. 5, 2, 18. ἐλύπουν, καὶ δῆλοι ἦσαν ὅτι ἐπικείσονται. ¶ 9) ἐλύπει legitur pro ἔμεινε. v. μηνιᾷν.

λυπεῖσθαι, ¶ 1) *tristem esse, dolere.* Π. 1, 4, 14. λυπούμενον ἰσχυρῶς. 6, 1, 23. μὴ λυποῦ. Αγ. 1, 38. ἀπιόντας αὐτοῦ ἐλυποῦντο. c. ἐπί, Ἱερ. 1, 5. ἥδεσθαι καὶ λυπεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς. De inuido, Απ. 3, 9, 8. εἴ τις ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ (τοῦ φίλου) λυποῖτο. ¶ 2) *molestias et solicitudines habere.* Π. 8, 3, 16. διὰ τὸ πολλὰ ἔχειν πλείω λυπεῖσθαι, ἢ διὰ τὸ ὀλίγα ἔχειν. Απ. 1, 3, 15. ¶ 3) *grauiter ferre.* Π. 3, 1, 15. ἡμᾶς μὲν ἕξεις οὐδέν τι τούτοις μέγα λυπουμένους. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. κυκλοῦσθαι. v. ibi nr. 3.

λύπη, ¶ 1) *tristitia, moeror.* Π. 6, 1, 19. δακρύειν ὑπὸ λύπης. 8, 3, 17. οὐδένα δυνάμενον καθεύδειν ὑπὸ λύπης. Α. 3, 1, 3. Ε. 6, 2, 24. ὑπὸ λύπης ἀποθνήσκει. Απ. 3, 9, 8. ¶ 2) *animi aegritudo.* Σ. 2, 24. ὁ

οἶνος

οἶνος τὰς λύπας κοιμίζει. 3, 1. Sic O. 1, 20. λῦπαι εἰσὶν ἡδοναῖ περιπεπλεγμέναι. ¶ 3) molestia. Λ. 7, 6. ἡ κτῆσις opum illicita πλείους λύπας, ἢ ἡ χρῆσις εὐφροσύνας παρέχει. Ιερ. 1, 2.

λυπηρὸς, ¶ 1) molestus, acerbus. A. 2, 5, 2. p. 111. Μυσοὺς ὑμῖν λυπηροὺς ὄντας. Ιερ. 6, 6. Απ. 1, 7, 3. εἰ μὴ δύναιτο πείθειν, ταύτῃ λυπηρὸν, εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερον. Fr. Portus: animi molestiam ex ea re contrahit. Videtur plus esse, quam χαλεπὸς, Π. 7, 5, 26. p. 458. οὐ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν. A. 7, 7, 17. ¶ 2) λυπηρὸν, infortunium. O. 9, 12. εἴ τι λυπηρὸν εἴη. ¶ 3) τὰ λυπηρὰ, molestiae, aerumnae. Ιερ. 1, 8. πολλαπλάσια εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. 6, 8. Απ. 2, 1, 17.

λυπηρῶς, moleste, anxie. Π. 5, 4, 16. p. 338. λυπηρῶς βιωσόμεθα, vitam aerumnosam s. miseram trahemus.

λυπητέον, dolendum est. Απολ. 27. ἐμοὶ — λυπητέον.

λύρα, lyra. v. κιθαρίζειν, λυμαίνεσθαι.

Λύσανδρος, Lysander. ¶ 1) Lacedaemonius. E. 1, 5, 1 — 5. fit nauarchus, est Sardibus apud Cyrum, et stipendium maius a Cyro militibus obtinet. §. 6 — 9. ad Notium vincit Alcibiadem et Athenienses. 3, 1, 7. eo nauarcho Dercyllidas olim fuit harmostes. 1, 6, 1 — 7. successori Callicratidae nimis se iactat, quem amore Lysandri milites respuunt. Lysander vero Cyro reddiderat pecuniam in stipendia datam, fortassis inuidia Callicratidae. 2, 1, 5. Post pugnam ad Arginusam Chii et alii socii et Cyrus Lysandrum a Lacedaemoniis nauarchum postulant. Sed hi eum tantum ἐπιστολέα mittunt cum Araco nauarcho. §. 7 — 10. denuo pecunias a Cyro accipit ad naues aedificandas, qui etiam Lysandro ad patrem aegrotum arcessitus omnia sua tradit. §. 10 — 12. variae eius res gestae describuntur, inprimis victoria de Atheniensibus apud Aegos potamos. §. 21. 22. consultat de Atheniensium captiuis. 2, 2, 1 — 5. Compositis rebus in Hellesponto aliisque locis ad Athenas venit et obsidet cum

cum rege Agide. §. 10. 11. trahit mora Theramenem, de pace ad ipſum miſſum. 2, 3, 3, — Samios, qui Athenienſium partes cupide ſecuti erant, expugnat. 2, 4, 19. 20. Cum Thraſybulus e Piraeeo bellum faceret triginta tyrannis, hi auxilium a Lacedaemoniis petunt. Lyſander ſe offerens huic auxilio, fit harmoſta, et eius frater nauarchus. §. 21 — 26. Paullo poſt Pauſanias rex, inuidens Lyſandro mittitur. Vnde diſſidium ortum in bello gerendo. 3, 3, 3. Lyſander defendit Ageſilaum in regno petendo contra Leotychidem. 3, 4, 7. decarchias in ciuitatibus conſtituerat. (Cf. 3, 5, 8. p. 183.) Eſt inter triginta Lacedaemonios cum Ageſilao in Aſia. §. 8 — 10. cum fere magis coleretur ab Aſiaticis, quam Ageſilaus, ſentit Ageſilaum ſibi ſubiratum, petitque ab eo, vt ſe aliquo amandaret. Itaque miſſus in Helleſpontum, Spithridatem Ageſilao conciliat. §. 20. triginta illi, in quibus Lyſander, ab Ageſilao domum redeunt. 3, 5, 6. praemittitur Phocenſibus contra Thebanos in auxilium, ſubſequente rege Pauſania. § 10 — 18. non exſpectat Pauſaniam. obſidens Haliartum, ad quam vrbem a Thebanis in proelio cadit. O. 4. 20 — 25. ad Cyrum iuniorem profectus cum donis quae ei a ſociis mittebantur, colloquitur cum Cyro et admiratur paradiſum, manibus Cyri conſitum. ¶ 2) Sicyonius. E. 7, 1, 33. electus Sicyone imperator.

Λυσίας, *Lyſias*, vnus e decem praetoribus. Alio nomine dici videtur Λέων, vbi vid.

Λυσίμαχος, *Lyſimachus*. E. 2, 4, 5. 17. hipparchus Lacedaemone.

Λυσιμένης, *Lyſimenes*. E. 7, 1, 33. praefectus Sicyone mercenariorum.

Λύσιππος, *Lyſippus*, Lacedaemonius. E. 3, 2, 21. Epitalii harmoſtes, vexat Elin.

Λυσίστρατος, *Lyſiſtratus*. Πο. 3, 7. eo duce Athenienſes Arcadibus opem ferunt.

λυσιτελεῖν, *prodeſſe*. Heſych: λυσιτελεῖ· συμφέρει, ἐπωφελεῖ. Π. 2, 4, 8. extr. πότερόν μοι κρεῖττον στρατεύεσθαι — ἢ λυσιτελεῖ ἔχσαι. Ιερ. 7, 13. εἴπέρ τῳ ἄλλῳ λυσιτελεῖ ἀπάγξασθαι

σθαι — τυράννῳ τοῦτο λυσιτελοῦν ποιῆσαι. Απ. 2, 1, 15. Cum particulis negandi ſaepe eſt *nocere*, vt Π. 1, 3, 8. pincernae prius bibunt, τοῦ δὴ εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Α. 3, 4, 22. οὐ γὰρ ἐδόκει λυσιτελεῖν αὐτοῖς νυκτὸς πορεύεσθαι. Duo codd. λύειν. Heſych: λύει· λυσιτελεῖ. Ἱερ. 7, 13. αὐτῷ οὔτε ἔχειν οὔτε καταθέσθαι τὰ κακὰ λυσιτελεῖ. Ο. 6, 11. 14, 2. τοὺς καρποὺς ἀφανίζειν, ὥστε μὴ λείπειν λυσιτελοῦντας (καρποὺς) τοῖς ἔργοις, ſcil. ad ſementem etc.

λυσιτελὴς, *vtilis*. Πο. 4, 30. §. 31. λυσιτελέστερα τὰ ἔργα. Cf. κερδαλέος, cui iungitur.

λυσιτελούντως, *vtiliter*. Ο. 20, 21. τὰ ἔργα μὴ τελεῖσθαι λυσιτελούντως πρὸς τὴν δαπάνην, *ſufficienter pro ſumtibus*.

λύσσα, *rabies*. Α. 5, 7, 16. λύσσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτωκέναι. v. Poll. 5, 53. qui refert ad morbos canum.

λυτικὸς, *qui liberare poteſt*. Απ. 4, 5, 7. τοῦ ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει λυτικώτερον ἀκρασίας. All. κωλυτικώτερον. v. κωλυτ. Morus ad Longin. p. 214. reddidit: *quod exſtirpat ſtudium*] *virtutis*.

λύτρον, *pretium redemti captiui*. v. Suid. et Thom. Mag. Ε. 7, 2, 16. πρόξενον ζῶντα λαβόντες — ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων.

λύχνος, *lucerna*. Ε. 6, 4, 36. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. De hoc vocabulo et λυχνία v. quos laudat Wetſt. ad Matth. 5, 15. Σ. 5, 9. Cf. λαμπτήρ. 7, 4.

λωβᾶσθαι (poet. Port.), *damno afficere*. v. Heſych. et Suid. Αθ. 2, 13. λωβᾶσθαι τοὺς τὴν ἤπειρον οἰκοῦντας inuadendo eorum regionem.

λώϊον et

λῷον (poet. Port.), *melius*. Α. 3, 1, 6. ἠρώτα, πότερον λώϊον αὐτῷ εἴη πορεύεσθαι ἢ μένειν. Inprimis ſaepe cum ἄμεινον iungitur, Α. 6, 2, 9. θυομένῳ αὐτῷ πότερα λῷον καὶ ἄμεινον εἴη στρατεύεσθαι, ἢ etc. 7, 6, 32. ἔθυε τῷ Διῒ — πότερά οἱ λώϊον καὶ ἄμεινον εἴη μένειν ἢ ἀπιέναι. Λ. 8, 5. Πο. 6, 2. ἐπέρεσθαι τοὺς θεοὺς, εἰ λῷον καὶ ἄμεινον εἴη ἂν τῇ πόλει οὕτω κατασκευαζομένῃ, i. e. κατασκευάζεσθαι. §. 3.

λωποδυτεῖν, Philoxenus: *graſſari*. Scil. eſt *veſtes furari in balneis*. Etymol. M. λωποδύτης, ὃς ἀποδύει τοὺς παριόντας τὰς ἐσθῆτας — λῶπος τὸ ἱμάτιον — δύω τὸ ἀποδύω. Heſych:

Hesych: λωποδύται· κλέπται, ἀποδύοντες ἐν λουτροῖς, κλέπτοντες. Απ. 1, 2, 62. λωποδυτῶν annumeratur aliis sceleratissimis.

λῷστος, *optimus*. E. 4, 1, 17. et Σ. 4, 1. est compellantis: ὦ λῷστε.

Λωτοφάγοι, *Lotophagi*, populi incertae sedis, e loto arbore edentes, de quibus (v. Homer. Odyss. 1, 83. sqq. A. 3, 2, 16. μὴ ὥσπερ οἱ Λωτοφάγοι ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ

λωφᾶν, *cessare*. Hesych: λωφῆσαι· ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι, παῦσαι, λῆξαι, ἀναπαῦσαι, ἡσυχάσαι. Suid: κυρίως εἴρηται λωφῆσαι ἐπὶ βοῶν, τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι. λόφος γὰρ ὁ τράχηλος. Cf. Etymol. M. A. 4, 7, 4. δεῖ, ὅταν λωφήσωσιν οἱ λίθοι, παραδραμεῖν, *quando defecerint*.

M

μὰ est particula iurandi, vt ap. Latinos *per*. Eustathius quidem ad Od. β, p. 1450, 42. ex Aelio Dionysio dicit, νὴ τὸν et ναὶ μὰ τὸν esse κατωμοτικὰ, μὰ τὸν vero et οὐ μὰ τὸν ἀπωμοτικά. Verum μὰ per se neque negat, neque affirmat, sed intellecto ναὶ vel οὐ (v. Hesych. et Suid. it. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 420. et Thom. Mag. in v. μὰ ibique interpp.), quanquam concedi debet, rarius adhiberi in affirmando, quam in negando, saepe tamen etiam videri negare, vbi re vera affirmat. Est igitur 1) negantis. ¶ a) in respondendo. Et negatio quidem vel praeponitur, Π. 1, 3, 10. οὐ μὰ Δί', ἔφη. 1, 4, 28. Zeun. tamen auctoritate Codicis Guelf. deleuit h. l. οὐ. 3, 2, 1. vel postponitur, Π. 1, 6, 9. μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Κῦρος, οὐ μὲν δή. 2, 2, 1. p. 101. μὰ Δί', ἔφη, τῶνδε οὐδὲν ἴσον ἐςίν. §. 11. 14. 3, 1, 23. 5, 4, 15. μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα. 6, 1, 10. 8, 3, 17. A. 1, 4, 8. Λ. 14, 1. E. 2, 3, 21. μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ἀγνοῶ. 4, 1, 5. Απ. 2, 6, 1. μὰ Δί', οὐ δῆτα. §. 16. 36. 2, 8, 2. 2, 10, 5. 3. 10, 4. 4, 2, 10. 18. 4, 6, 7. Σ. 3, 12. 13. 4, 3. μὰ τὸν Δί', οὐ μὲν δή. §. 33. 52. 55. vel praeponitur et postponitur, Π. 1, 6, 14. οὐ μὰ Δί', ἔφη, οὐ μόνον γε. 5, 4, 6. οὐ μὰ τοὺς θεοὺς — οὐκ οἶδα. 5, 5, 7. οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ μὲν δή, *non per Iouem, non, inquam*. 6, 1, 3. μὰ Δί' — οὐδὲ

οὐδὲ ἄπειμί γε. All. οὐ μὰ Δ. 6, 3, 5. οὐ μὰ Δία — οὐ μὲν δή γε. 8, 3, 4. 12. Ιερ. 1, 21. οὐ μὰ τὸν Δί' — οὐ μὲν οὖν. O. 1, 17. 12, 15. 18. Σ. 2, 5. 3, 6. 4, 3. οὐ μὰ τὸν Δί' οὐδὲ τοῦτο. 6, 7. vel omittitur, Π. 2, 2, 17. μὰ Δία, ἔφη· οὐ γὰρ φιλόπονος. Poſt μὰ Δία intell. οὐ φιλῶ αὐτόν. 4, 3, 3. p. 229. μὰ Δί'· οὐδὲ γὰρ ἐπιςαμένων. Hutch. recte e praecedentibus ſupplendum poſt μὰ Δί' exiſtimat οὐκ ἐπιςάμεθα. All. plane μὰ Δί' omittunt. Απ. 3, 13, 3. μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἡδέως. v. Erneſt. ad h. l. O. 12, 1. ¶ b) in confitendo errore. Sequitur enunciatio negans, Απ. 3, 6, 5. ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, ταῦτα γε οὐκ ἔσκεμμαι. §. 6. 9. Sed per ſe poteſt in his μὰ Δία affirmatiue accipi, vt ¶ c) in orando, Π. 7, 2, 8. μὰ Δία μηδὲν τοίνυν σὺ ἐμοὶ ἔτι βουλεύου ἀποκρίνασθαι. ¶ d) in deprecando, Π. 2, 3, 11. μὰ Δί', ἔφη, μήτοι γε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. E. 3, 1, 21. ¶ 2) affirmantis. Απ. 1, 4, 9. μὰ Δί', ἔφη, οὐ γὰρ ὁρῶ. Hic οὐ pertinet ad ſequentia. v. Hindenb. ad h. l. Sic Π. 8, 3, 18. μὰ Δί', ἔφη. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τούτων εἰμί. it. Απ. 3, 4, 3. et Απολ. 9. Saepe c. ναὶ, vbi affirmat vehementius, et verti plerumque poteſt *quin*. Π. 5, 4, 6. ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς — ἥϊξ. §. 17. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, φθάσεις μέντοι. 6, 1, 3. ναὶ μὰ Δί'. All. νὴ Δία. Similis locus eſt in v. ναὶ nr. 1. 6, 3, 5. ναὶ μὰ Δί', ἔφασαν, καὶ πολύς γε. 8, 3, 17. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία. Σ. 4, 53. 61. 6, 8. Cf. αὐτίκα, Ἥρα, Μίθρας.

Μαγαδίδαι, v. Μαριανδυνοί.

μάγαδις, *magadis, inſtrumentum muſicum.* Heſych: μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριςήριοι, ὄργανον ψαλτικὸν etc. Etiam Athenaeus 14, p. 634. F. vocat Anacreonte auctore ὄργανον ψαλτικὸν, Λυδῶν τε εὕρημα. Idem Athenae. 4, p. 182. D. E. ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς, ὁ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ἐν ταυτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται — οἶδα δὲ καὶ ὅτι μάγαδις ὄργανόν ἐςιν ἐντατὸν, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βάρβιτον Eadem fere habet Euſtath. ad Il. σ, p. 1157. Cf. Poll. 4, 61. et Steph. ind. theſauri. A. 7, 3, 16. ῥυθμούς τε καὶ οἷον μαγάδι (Cod. Eton. μεγάδιν) σαλπίζοντες.

μάγειρος, *coquus,* vel potius, vt Suidas explicat, ὁ τὰς

ὁ τὰς μάζας μερίζων, *ſtructor*, qui acceptos a coquo cibos menſis inferebat, illatos ſecabat. v. Caſaub. ad Athenae. 5, 4. p. 339, 36. Cf. Etymol. M. et Poll. 6, 34. Hindenburgius ad Απ. 1, 5, 2. vocabula ὀψοποιὸς et μάγειρος ita differre dicit, vt illud ſignificet eum, qui cibos coquit et condit, hoc coquorum magiſtrum. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὁ μάγειρος, pro quo all. legunt ἄρταμος, bis dicitur circumferre militibus carnes coctas.

Μάγνητες, *Magnetes*, *Magneſiae Theſſalicae incolae*. A. 6, 1, 4. ſaltant καρπαίαν.

μάγος, *magus*. Heſych: μάγον· τὸν θεοσεβῆ, καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα οἱ Πέρσαι οὕτως καλοῦσιν. Suidas τοὺς φιλοσόφους καὶ φιλοθέους apud Perſas ſic appellari tradit. Cf. Cic. de diuin. 1, 23. Scil. origo eſt e Perſico vocabulo *mog*, quod notat ignis adoratorem. v. Hutch. it. Wetſten. ad Matth. 2, 1. Praeerant magi omnibus ſacris, et ſolebant ἐξηγεῖσθαι, quae diis e praeda eſſent tribuenda. Π. 7, 5, 20. Ἑστίᾳ ἔθυσεν, ἔπειτα Διῒ βασιλεῖ, καὶ εἴ τινι ἄλλῳ θεῷ οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. 8, 1, 8. τότε πρῶτον κατεστάθησαν οἱ μάγοι ὑμνεῖν τε ἀεὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς θεοὺς, καὶ θύειν ἀν' ἑκάστην ἡμέραν, οἷς οἱ μάγοι θεοῖς εἴποιεν. 8, 3, 6. 11. §. 3. e praeda τὰ τῶν θεῶν ἀποδόντες τοῖς μάγοις. Cf. ἐξαιρεῖν, et Zeun. ad Cyrop. p. 304.

Μαδάτας, *Madatas*. Π. 5, 3, 16. p. 300. Dux in exercitu Cyri. Margg. Δαμάτας.

Μάδυτος, *Madytus*, vrbs Cherſoneſi. E. 1, 1, 2. Steph. Byz: Μάδυτος, πόλις Ἑλλησποντία.

μάζα, *farina hordeacea, humore aliquo ſubacta*. Suid: μάζα· ἄρτος, φύραμα, ἢ ὁ στρυφνὸς ἄρτος. — ἡ τροφὴ ἡ ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. — προπερισπᾶται. cf. Schol. Ariſtoph. Pac. 1. Moeris: μᾶζα προπερισπωμένως καὶ μακρὸν, Ἀττικῶς· βαρυτόνως καὶ βραχέως, Ἑλληνικῶς. Heſychius: μάζα· ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Erotianus: μάζα· φύραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου, ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ' ὕδατος. Athenaeus 14, p. 663. B. καταρχὰς τὴν δημοτικὴν καὶ κοινὴν ταύτην τροφὴν τὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων, μάζαν

μάζαν ὢν μαζὸν, καὶ μάττειν τὸ παρασκευάζειν αὐτήν. Cf. Pantinus ad Apostolii prouerbb. p. 284. et Foes. oecon. Hippocrat. Verti potest *polenta.* Π. 1, 2, 11. ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι. v. Steph. ad h. l. et Athenae. 4, p. 157. E. Π. 6, 2, 11. p. 370. qui ὕδατι μεμιγμένην τὴν μάζαν ἐσθίει, is dicitur ἀλφιτοσιτεῖν, quod distinguitur ab ἀρτοσιτεῖν. Laudat h. l. Suidas in v. μάζα. Ο. 8, 9. κριθὰς, καὶ πυροὺς, καὶ ὄσπρια — ὁπότε δέοι ἢ μάζης ἢ ἄρτου ἢ ὄψου. Hinc patet, ex hordeo factam fuisse.

μάθημα, ¶ 1) *quicquid disci potest ac solet.* Π. 3, 1, 10. πάθημα, ἄρα σὺ λέγεις — τὴν σωφροσύνην, οὐ μάθημα. 3, 3, 24. p. 193. πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίσανται, *quae olim didicerunt.* ¶ 2) *ars, disciplina, scientia.* Π. 2, 2, 7. κλαύμασι μηχανῶνται διδάσκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα Απ. 1, 1, 7. 2, 1, 3. 2, 6, 30. τούτων τῶν μαθημάτων ἐπιθυμῶ, sc. amicos conciliandi. 3, 3, 11. εἴ τι καλὸν μανθάνει τις μάθημα, διὰ λόγου μανθάνει. 4, 1, 2. 4, 7, 3. Ιπ. 12, 15. Κ. 7, 10. τελευταῖοι γίγνονται ἔκκυνοι, πονηρὸν μάθημα. Vir doctus ad Hesych. in v. ἔκκυνοι emendat πάθημα. Nam Hesychius, ἔκκυνοι, inquit, νόσημά τι κυνῶν. Leuncl. vertit *documentum.* Sed fortassis est *malae educationis vitium*, vt vertit Kühn. ad Poll. 5, 65.

μάθησις, ¶ 1) *discendi studium.* Απ. 2, 6, 39. ἀρεταὶ — μαθήσει καὶ μελέτῃ αὐξανομένας, *discendo et meditando.* Sic 3, 9, 2. et Κ. 12, 15. 2) ¶ *doctrina, institutio.* Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς μέλλοντας τοῦ — φόβου τὴν μάθησιν κρείττονα παρέξεσθαι, *qui volunt ita se gerere, vt satis magna appareat vis disciplinae ad metum vincendum.* Απ. 4, 1, 3. τοὺς φύσει ἀγαθοὺς, μαθήσεως καταφρονοῦντας. Mox est παιδεία. 4, 2, 20. Sic fere Απ. 1, 2, 19. ὧν μάθησίς ἐστιν, *quae disci possunt.* Cf. προσμάθησις et ἐκπονεῖν nr. 5.

μαθητὰ, *quae disci possunt.* Π. 1, 6, 19. p. 72. Σ. 2, 7. ὡς εἴη — καὶ τοῦτο μαθητόν. Antea est διδακτόν. Ergo male all. legunt μαθητέον.

μαθητέον, *discendum est, discere oportet.* Π. 4, 3, 3. p. 230. τοξεύειν ἡμῖν

ἡμῖν μαθητέον. Απ. 2, 1, 28. τὰς πολεμικὰς τέχνας παρὰ τῶν ἐπιςαμένων μαθητέον. Cf. μαθητά.

μαθητὴς, *difcipulus.* Απ. 1, 2, 27. διδάσκαλος ἱκανοὺς ποιήσας τοὺς μαθητάς. 1, 6, 3. οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσιν.

Μαίανδρος, *Maeander* fluuius. A. 1, 2, 5. 7. fons eius oritur in regia Celaenarum, et per hortum regium aeque ac per vrbem fluit. E. 3, 2, 12. πεπερακότες τὸν Μαίανδρον. §. 13. βαθὺς ὁ σῖτος ἐν τῷ Μαιάνδρου πεδίῳ. Αγ. 1, 15. E. 3, 4, 12. Αγ. 1, 29. E. 3, 4, 21. 4, 8, 17. τῶν ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ πόλεων, Πριήνης τε καὶ Λευκόφρυος καὶ Ἀχιλλείου.

μαίνεσθαι, ¶ 1) *furere.* Thom. Mag: μαίνομαι, τὸ τὸν νοῦν βεβλαμμένον ἔχω, καὶ μὴ καθεςηκότα. Sed paulo aliter Απ. 1, 1, 13. 14. quaeritur, qui fint μαινόμενοι, et 3, 9, 6. 7. quid fit μαίνεσθαι e vulgi fententia. Απ. 1, 3, 11. σπουδάζειν ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. 4, 6, 10. 3, 3, 1. vbi Schiitzius pro οἱ μαινόμενοι malit οἱ σημαίνοντες f. σημαινόμενοι, np. σάλπιγγι et fignis mutis. Σ. 2, 9. ¶ 2) Metaphorice dicitur de omni immoderato affectu, vt ap. Latinos *infanire* et *furere*, v. c. de nimia ira; Hefych. et Suid: μαίνεται· ὀργίζεται. A. 2, 5, 2. p. 110. εἰ μανέντες σε κατακτείναιμεν. De audacia, Π. 1, 4, 24. μαινόμενον τῇ τόλμῃ in proelio. Homericam effe hanc formulam aiunt Steph. et Hutch. laudantes Odyff. ι, 350. Il. ε, 185. θ, 355. vbi v. Euftath. Sic A. 7, 1, 19. De eo, qui mandati exequendi ftudio celeriter equitat. Thom. Mag. l. l. καὶ τὸ ἐνθουσιῶ. Π. 8, 3, 12. μαινόμενός τίς ἐςι. De amore, Απ. 1, 3, 13. pulchri homines dicuntur μαίνεσθαι ποιεῖν. Cf. Il. ζ, 160. et interpp. ad Callimach. h. in Cer. 30. De ftultitia et temeritate; Thom. Mag: καὶ τὸ δίχα νόσου ἁπλῶς μωραίνω. A. 2, 5, 2. p. 111. μαίνεται ὅςις οὔ σοι βούλεται φίλος εἶναι. Αθ. 1, 9. οὐκ ἐάσουσι μαινομένους ἀνθρώπους βουλεύειν, *qui inferuiunt coeci fibi.* Σ. 4, 16.

Μαισάδης, *Maefades.* A. 7, 2, 18. pater Seuthis. Ita fcribit Hutch. etiam 7, 5, 1. vbi all. legunt Μησάδου, all. Μεσάδου, all. Μαισέδου etc. Cf. πρόγονος.

Μαιῶται, *Maeotae*, accolae Maeotidis lacus in Scy-

Scythia feptemtrionali. v. Steph. Byz. in h. v. Dionyf. Perieg. 632. Schol. Theocrit. 13, 56. Απ. 2, 1, 10. parent Scythis.

μακαρίζειν, *beatum praedicare*. Moeris p. 169. ζηλῶ, Ἀττικῶς· μακαρίζω, Ἑλληνικῶς. At v. Pierfon. a) viuum, Π. 5, 2, 13. ἐμακάρισε τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γυναῖκα ἔσεσθαι. A. 3, 1, 13 ἡμᾶς μὲν οἰκτείρων, βασιλέα δὲ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μακαρίζων. Αγ. 10, 4. E. 4, 4, 19. Ἱερ. 7, 10. Απ. 1, 6, 9. b) mortuum, Π. 8, 7, 3. p. 543. πῶς οὐκ ἂν μακαριζόμενος τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι; K. 1, 11. Ἱππόλυτος σωφροσύνῃ καὶ ὁσιότητι μακαρισθεὶς ἐτελεύτησε. Spanhem. ad Callim. h. in Pallad. 101. verti iubet *confecratus*, ob locum Paufan. 2, 32. p. 186. de diuinis honoribus Hippolyto poft mortem apud Troezenios datis, et Eurip. Hippol. 1424.

μακάριος, ¶ 1) *beatus*. Hefych. et Suid: μακάριος· ὁ πάντοτε ἐν ἀγαθῷ ὤν, εὐδαίμων. Π. 7, 2, 8. μακαριωτάτη et μακαρία βιοτὴ Croefi capti, quam praefert εὐδαιμονίᾳ illi, quae olim ei fuerat, ineft in animi tranquillitate. 8, 7, 3. p. 550. τί μακαριώτερον τοῦ γῇ μιχθῆναι poft mortem. Απ. 1, 6, 14. Socrates μακάριος ob virtutem, quem Antiphon εὐδαίμονα effe negauerat. Cf. εὐδαίμων. ¶ 2) *beatum reddens*. Ἱερ. 11, 15. κάλλιστον καὶ μακαριώτατον κτῆμα — εὐδαιμονῶν γὰρ οὐ φθονηθήσῃ. ¶ 3) Tamen refertur etiam ad otium, Π. 8, 3, 19. ἐνόμιζε μακαριώτατος εἶναι, ὅτι ἐπίτροπον ἕξει σχολὴν παρέξοντα. it. ad diuitias, Π. 8, 3, 16. μακάριε σὺ τά τε ἄλλα, καὶ — ὅτι ἐκ πένητος πλούσιος γεγένησαι. O. 5, . v. Sallier. et Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ὄλβιος. Thomas enim ibi praefert nomen ὄλβιος.

μακαριστὸς, *beatus praedicandus, inuidendus*. Απ. 2, 1, 33. τὴν μακαριστάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι. c. dat. Π. 7, 2, 2. ὑμᾶς πᾶσι Χαλδαίοις μακαριστοὺς ποιῆσαι, *efficere vt vos Chaldaei omnes beatos praedicarent*. A. 1, 9, 4. τὸν βοηθήσαντα πολλοῖς μακαριστὸν εἶναι ἐποίησεν, up. donis, honoribus etc.

Μακεδόνες, *Macedones*. E. 5, 2, 12. Ἀμύντου Μακεδόνων βασιλέως. §. 28. fqq. in bello Lacedaemoniorum cum Olynthiis

thiis ſunt in auxiliis Lacedaemoniorum.

Μακεδονία, *Macedonia.* E. 6, 1, 4. p. 361. Athenienſes inde arceſſunt ligna ad naues. cf. 5, 2, 12. 28. ſqq.

Μακεδονικὸς, *Macedonicus.* E. 5, 2, 33. τὸ Μακεδονικὸν ϛράτευμα.

Μακεδόνιος, v. Λακεδαιμόνιος.

Μακέστιος et

Μακίστιος, *ciuis Maciſti oppidi.* Steph. Byz: Μάκιϛος, πόλις τῆς Τριφυλίας — ὁ πολίτης Μακιϛεὺς, τὸ ἐθνικὸν Μακίϛιος — Μακέϛιος. E. 3, 2, 18. Μακίϛιοι, ἐχόμενοι δ' Ἐπιταλιεῖς deficiunt ab Eleenſibus. Cf. Σιλανός.

Μάκιστος, *Maciſtus*, oppidum Triphyliae in Elide. E. 3, 2, 21. Ἤπειον τὴν μεταξὺ πόλιν Ἡραίας καὶ Μακίϛου. Cf. Μακίϛιος, et Polyb 4, 77.

μακραδρομώτατος, *qui curſu ſpatium longiſſimum conficere poteſt.* K. 5, 21. lepores εἰσὶ μακραδρομώτατοι. Sed Steph. in indice theſauri malit μακροδρομ.

μακρὰν, ¶ 1) *longe, procul.* A. 3, 4, 36. μακρὰν ἦν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς λαβεῖν. Leuncl. *longum erat, es war zu weit.* ¶ 2) *ad longum interuallum.* A. 3, 4, 9. ἐμελέτων τοξεύειν ἄνω ἱέντες μακράν. ¶ 3) Dicitur de tempore. v. μακρὸς nr. 4.

μακρολογεῖν, *multis verbis commemorare.* E. 4, 1, 7. τὰ ἄλλα τὰ ῥηθέντα τί ἂν τις μακρολογοίη;

μακρὸς, ¶ 1) *longus.* Π. 5, 5, 13. ὁδὸν μακρὰν ἥκων. Leuncl. *longo itinere confecto.* it. omiſſo nomine ὁδὸν, A. 2, 2, 5. πορεύεσθαι μακροτέραν. Tum ſequitur: πορευτέον — ϛαθμοὺς μακροτάτους. E. 2, 1, 6. ἡ κόρη ἐϛὶ μακρότερόν τι ἢ χειρίς. Π. 5, 4, 20. τοῖς ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις, *longa ſerie.* Alias vocantur ἐκτεταμένοι. A. 6, 3, 12. ἐπιπαριόντες κατὰ τὰ μακρά. Ita legunt nonnulli pro κατὰ τὰ ἄκρα, et Amaſaeus vertit: *in longum directis ordinibus.* K. 5, 1. τὰ ἴχνη τοῦ λαγῶ — μακρά ἐϛι. Leuncl. *procul ſe porrigunt.* Cf. βραχὺς et πλατύς. A. 6, 4, 1. ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. Cod. Eton. et marg. Steph. μικρᾶς, quod reiiciunt Hutch. et Zeun. ¶ 2) *e longo interuallo arceſſendus.* Π. 5, 4, 20. μακραὶ αἱ ἐπιβοήθειαι, no. e fronte in tergum. ¶ 3) *adultus.* Ita vertunt K. 10, 23. τὰ νεογνὰ — ἕως ἂν μακρὰ ᾖ. Sed Leuncl.

cum

coniicit νεαρὰ vel μικρὰ, et Fr. Portus: *quamdiu paruuli*. At v. Zeun. ¶ 4) *diuturnus*. De tempore, Π. 5, 4, 10. οὐκ εἰς μακρὰν, *propediem, breui*. v. Wetſten. ad Act. 2, 39. ¶ 5) *nimis prolixus*. Ay. 7, 1. μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. ¶ 6) μακρὰ, *procul*. K. 5, 4. ἐπαναῤῥιπτοῦντες μακρά. 6, 8. ¶ 7) μακρὰν v. ſuo loco. ¶ 8) μακρότερον, *longius*. A. 3, 4, 8. οὐ μακρότερον — τῶν Περσῶν ἐσφενδόνων. ¶ 9) μακρότατον, *longiſsime*. Iπ. 12, 14. μακρότατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον. Similiter §. 13. v. ἀκόντισμα.

Μάκρωνες, *Macrones*, Ponti populus. A. 4, 7, 19. ὁδὸν ᾗ εἰσπορεύσοιντο εἰς Μάκρωνας. 4, 8, 1. ἐπορεύθησαν διὰ Μακρώνων — τὸν ποταμὸν ὃς ὥριζε τὴν Μακρώνων χώραν. Intincta haſta ſit foedus cum iis. cf. §. 2 — 6. 5, 5, 9 7, 8, 14.

μάκτρα, *mactra*, i. e. vas, in quo farina ſubigi ſolet. v. Heſych. et Suid. O. 9, 7. τῶν ἀμφὶ μάκτρας, *vaſa, quorum in ſubigenda farina vſus eſt*. Articulum τῶν monente Stephano inſeruit Welſius.

μάλα, ¶ 1) *valde*. Heſych: μάλα· πάνυ, σφόδρα, λίαν. c. verbis vel participiis, Π. 1, 4, 24. μάλα χαίρων. A. 7, 6, 31. μάλα ἐξεπλάγη. Perperam all. μᾶλλον. E. 4, 3, 5. 4, 5, 6. μάλα ὑπὸ τῶν παρόντων θεωρούμενοι, *fixis* ſ. *intentis oculis et magna cum voluptate*. 6, 5, 16. συμμίξαι μάλα βουλόμενοι. it. praecedente καὶ, quod vel eſt *quamuis*, ſequente participio, A. 3, 1, 19. οὐδ' ἀποθανεῖν δύνανται, καὶ μάλ' ἐρῶντες τούτου. 4, 1, 17. 4, 6, 12. Sic c. καίπερ, E. 6, 5, 21. ἦγε καίπερ μάλα ὀψίζων. vel intendit ſignificationem, vt ſit *vel, adeo*, Π. 5, 5, 10. p. 332. τούτοις πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μάλα αἰσθάνομαι. Leuncl. *plane*. Margg. non bene: μᾶλλον. 6, 3, 5. A. 5, 5, 9. ὅμως καὶ μάλα φοβεροὺς ὄντας, *tamen vel ſic valde timendos*. E. 2, 4, 15. c. ſubſtantiuo, vbi μάλα, niſi ad verbum retuleris, verti poteſt *peritus, magnus, bonus, opportunus*, E. 6, 2, 27. μάλα ϛρατηγὸν νομιζόμενον. Vir doctus in Biblioth. crit. Amſtelodamenſi coniicit ϛρατηγικόν. Sic fere Π. 4, 2, 3. μάλα συμφορὰν τοῦτο ἡγούμεθα εἶναι. A. 4, 6, 11. νῦν μάλα σοι καιρός ἐϛι. c. adiect. circumſcribit fere ſuper-

superlatiuum, Π. 1, 4, 18. μάλα καλὰ (ὅπλα). §. 27. E. 4, 3, 3. μάλα εὐρώστους ἱππέας. 4, 8, 31. μάλα δοκῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι. 6, 3, 5. p. 384. μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι. 6, 5, 16. μάλα πολλοί. Aπ. 1, 3, 11. Cf. μακρὸς n. 1. it. praecedente καὶ intendente, Π. 6, 1, 20. οἶδα καὶ μάλα φρονίμους δοκοῦντας εἶναι. 7, 2, 7. ἔγνων καὶ μάλα ἄτοπα ποιοῦντας. E. 3, 1, 19. 6, 2, 25. μάλα καὶ ἀνδράσιν ἀλκίμοις. 7, 1, 8. Ἀπολ. 8. c. aduerb. Π. 7, 4. 7. μάλα ἐστὶν ἔνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσιν. Possit etiam μάλα referri ad ἐστίν, et verti *omnino*. A. 3, 4, 8. μάλα ταχέως. Aγ. 5, 5. οὐδ' εἰ μέλλοιμι αὐτίκα μάλα κάλλιστος ἔσεσθαι. cf. αὐτίκα nr. 3. E. 4, 3, 3. μάλα σωφρόνως. 4, 5, 6. μάλα μεγαλοφρόνως. Ἀπολ. 27. inprimis c. εὖ. Hesych: εὖ μάλα· καλῶς πάνυ. O. 14, 7. εὖ μάλα ἐπιμένουσι. Leuncl. *egregie*. 19, 11. cf. ἐπίπροσθεν et εὖ. c. praepositione, E. 4, 5, 1. μάλα σὺν πολλῷ φόβῳ ἀπεχώρουν. 4, 7, 2. καὶ μάλα κατὰ ταυτά. ¶ 2) *grauiter*. E. 7, 1, 13. μάλα πολιορκουμένους. ¶ ¶ 3) *pertinaciter, turpiter, impudenter*. E. 3, 3, 2. μάλα ψευδόμενος. ¶ 4) c. οὐ, *non admodum, non facile*. A. 2, 6, 8. ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων οὐ μάλα ἐθέλειν ἐλέγετο. E. 6, 2, 27. οὐ μάλα ἐπιτήδειον. Iπ. 11, 1. Cf. nr. 6. ¶ 5) c. δή, *atque adeo, vt credi par est*. Π. 8, 7, 1. τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος, μάλα δὴ πρεσβύτης ὢν ὁ Κῦρος. ¶ 6) c. πως, Π. 4, 5, 17. μάλα πως ἡμεῖς οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα. Leuncl. *non admodum*. Πο. 4, 29. ¶ 7) c. καὶ in responsione: *vel maxime, vtique, omnino*. Aπ. 2, 2, 1. 2. 2, 9, 2. 3, 3, 2. 9. 3. 10, saepe. 4, 2, 1. 15. Sic c. τοι, Aπ. 1, 2, 46. μάλα τοι — καὶ ἡμεῖς δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν. ¶ 8) Legitur pro καλά. v. καλὸς nr. 4. it. pro μάλιστα. v. ibi nr. 1.

μαλακία, *ignauia, segnities, fuga laboris, mollities*. v. Hesych. et Suid. Π. 4, 1, 8. p. 205. δι' ἀμαθίαν καὶ μαλακίαν ἀπίασιν fugientes proelium. 8, 8, 8. τὴν τῶν Μήδων μαλακίαν. Aγ. 5, 2. οὐ μαλακίᾳ, ἀλλὰ καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι. E. 5, 4, 60. O. 1, 10. μαλακίαν ψυχῆς. 5, 3. K. 3, 8.

μαλακιᾷν, *torpore s. infirmitate e frigore contracta laborare*. Hesych: μαλκιεῖν· τὸ ὑπὸ ψύχους συνε-

συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας. Etymol. M. μαλκιᾶν· διὰ ψύχος μὴ ἔχειν εὐκινήτῳ δυνάμει χρήσασθαι. Pollux 6, 49. πειρατέον δὲ τῆς κυνῶν ἀρετῆς ἐν κρύει, εἰ μὴ μαλακιῶσι ῥῖνας. cf. Suid. in v. μαλκιὸν et Ge. d'Arnaud lectt. Graec. 1, 13. K. 5, 2. χειμῶνος — αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι. Leuncl. minus recte: *ob teneritatem narium.*

μαλακίζεσθαι, *remissum ac segnem esse, ignauiter se gerere.* Π. 2, 3, 2. κᾂν αὐτὸς μαλακίζηται in labore belli. 3, 3, 19. εἴτε τις μαλακίζοιτο in proelio. 4, 2, 12. p. 216. A. 5, 8, 6. μαλακιζόμενόν τινα καὶ οὐκ ἐθέλοντα ἀνίσασθαι ἔπαισα. c. πρὸς, Απολ. 33. οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς προσεδέχετο, *nec mortem reformidauit.* Timaeus lex. Platon: ἐμαλακίσθη· ἐνέδωκε καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας. Cf. καταμαλακίζεσθαι. it. μαλακύνεσθαι, quocum in var. lect. permutatur.

μαλακὸς, ¶ 1) *mollis.* Απ. 2, 1, 30. στρωμνὰς μαλακάς. 2, 3, 16. 3, 10, 1. τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ σώματα exprimit pictor. Ιπ. 1, 3. 4, 5. K. 4, 6. μαλακὴν τὴν τρίχα. Sic 5, 10. 6, 1. δέρματα μαλακά. Sic de terra, O. 19, 8. τὸν βλαστὸν χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς. Ιπ. 8, 6. ἐν μαλακῷ χωρίῳ. K. 10, 5. ¶ 2) *temperatus, mitis.* O. 20, 18. αὔρας θηρεύων μαλακάς. ¶ 3) *effeminatus, segnis.* E. 3, 4, 19. μαλακοὺς καὶ ἀπόνους, διὰ τὸ ἀεὶ ἐπ' ὀχημάτων εἶναι. In Αγ. est πίονας. Ιερ. 1, 23. μαλακῆς τρυφῇ ψυχῆς. Απολ. 19. ἐκ φιλοπόνου μαλακόν. c. πρὸς, Απ. 1, 2, 2. πρὸς τὸ πονεῖν μαλακούς. ¶ 4) *timidus, ignauus.* E. 4, 5, 16. αὐτοὶ μὲν μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι, θρασύτεροι. 6, 1, 4. p. 358. Απ. 3, 7, 1. μαλακὸν καὶ δειλόν. ¶ 5) τὰ μαλακὰ, *quae sensibus iucunda sunt, voluptas, quies.* Π. 7, 5, 8. τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν μαλακῶν καὶ εὐφροσυνῶν. E. 6, 1, 4. p. 364. Απ. 2, 1, 20. ex Epicharmo: μὴ τὰ μαλακὰ μώεο. Oppon. σκληρά. Sic singularis Π. 2, 2, 15. p. 111.

μαλακύνεσθαι, i. q. μαλακίζεσθαι. Π. 3, 2, 2. ἢν δέ τις μαλακύνηται, *segnius proficiscatur in montes.* All. μαλακίζηται. Cf. κακύνεσθαι, quocum permutatur.

μαλακῶς, ¶ 1) *molliter.* E. 4, 1, 3. ῥαπτὰ ἐφ' ὧν κα-

καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς. Απ. 2, 1, 24. πῶς ἂν μαλακώτατα καθεύδοις. ¶ 2) *libidinofe.* Απ. 3, 11, 10. φιλεῖν ἐπίςασαι οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοϊκῶς.

Μαλέα, *Malea.* ¶ 1) promontorium Laconicum. Steph. Byz: Μαλέα, ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ· καὶ Μαλεάτης ὡς Ἀσεάτης, καὶ Μαλεάτις. E. 1, 2, 12. ἀφεςῶτας ἐκ Μαλέας. 6, 5, 24. ἦν ἐπὶ Λεύκτρων ὑπὲρ τῆς Μαλεάτιδος ἄλλη φρουρά. ¶ 2) promontorium Lesbi. E. 1, 6, 19. τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ ἀντίον τῆς Μιτυλήνης — ἀντίον τῆς Λέσβου ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ, ἀντίον τῆς Μιτυλήνης. Strabo fcribit Μαλία, et vocat τὸ νοτιώτατον ἄκρον. v. Hudfon. ad Thucyd. 3, 4. et inprimis Cel. Schneideri addenda et corrigenda p. 98. fq.

Μαλεάτις, v. Μαλέα n. 1.

μάλη, *ala, axilla.* Pollux 2, 139. hoc nomen vocat ἰδιωτικὸν ἢ Ἑλληνικόν. Sed v. interpp. ad Thom. Mag. qui recte, μάλη, inquit, ἐπ' εὐθείας οὐχ εὕρηται, ἀλλ' ἐπὶ γενικῆς μόνον. Cf. Phrynich. p. 84. et infra in v. μασχάλη. E. 2, 3, 16. ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας, *fub brachio occultas tenentes.*

Μαλιεῖς, *Malienfes*, Theffaliae populus in Phthiotide. E. 6, 5, 23. funt focii Thebanorum.

μάλιστα, ¶ 1) *maxime, inprimis.* Moeris p. 281. οὐχ ἥκιςα, Ἀττικῶς· μάλιςα, Ἑλληνικῶς. Π. 1, 4. 4. ἐφ' ἑαυτοῦ μάλιςα ἐγέλα, i. e. *magis quam caeteri.* 4, 2, 6. ἐπηύξατο μάλιςα μὲν θεοὺς αὐτοῖς — ἡγεῖσθαι, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς δυνηθῆναι χάριν — ἀποδοῦναι. 8, 7, 3. p. 549. τὸν μάλιςα φιλίᾳ προσήκοντα. Margg. πάνυ. Hefych: μάλιςα· λίαν, πάνυ etc. Eſt autem elegans periphrafis fratris. A. 3, 2, 3. Σ. 7, 1. §. 2. σκοπῶ, ὅπως ἂν — ἡμεῖς μάλιςα (Margg. ὡς μάλ.) εὐφραινοίμεθα. c. gen. Π. 5, 5, 10. p. 333. εὖ οἶδ' ὅτι πάντων ἂν μάλιςα ἀδικοίη σε. 8, 1, 6. τῶν παρ' ἑαυτῷ μάλιςα φίλων. Sic A. 1, 9, 13. pro πάντα μάλιςα in margg. et 2 codd. eſt πάντων μάλ. Cf. ἄνθρωπος nr. 5. c. c. articulo, Ιππ. 8, 5. οἱ τὴν ἱππικὴν τὰ μάλιςα μελετῶντες. Απολ. 18. vbi Simfonus pro τὰ μάλιςα correxit καὶ μάλ. — c. καὶ, vt μάλα, A. 6, 1, 22. διέβαλεν αὐτὸν καὶ μάλιςα (all. μάλα) ἐμοῦ αὐτὸν σιγάζον-

γάζοντος. E. 1, 1, 19. in quo tamen loco καὶ μάλιστα simpliciter est *inprimisque.* c. πολὺ, Π. 8, 1, 13. πολὺ μάλιστα αὐτὸς ἐξεπόνει. 8, 3, 11. Ἱερ. 1, 28. c. ὡς, v. Wass. praef. Thucyd. ad p. 324, 45. et ὡς nr. 13. A. 1, 1, 6. ὡς μάλιστα ἐδύνατο. Aπ. 3, 6, 18. c. adiect. facit superlatiuum, O. 3, 13. νέαν μάλιστα. Etiam c. particip. Aπ. 3, 6, 17. τῶν μάλ. ἐπισταμένων. Oppon. τῶν ἀμαθεστάτων. Cf. ἀεὶ nr. 3. ¶ 2) *maxima ex parte.* A. 4, 8, 17. Κόλχων τῶν ἐν τῷ πεδίῳ μάλιστα οἰκούντων. ¶ 3) *fere semper, plerumque.* Π. 1, 2, 7. οἴονται τοὺς ἀχαρίστους καὶ περὶ θεοὺς ἂν μάλιστα ἀμελῶς ἔχειν. K. 5, 17. vbi tamen verti etiam possit *velocissime.* ¶ 4) *libentissime.* E. 1, 4, 2. ἐβούλοντο μὲν μάλιστα ἀναβῆναι, εἰ δὲ μὴ, ἀπελθεῖν. Aπ. 4, 4, 17. vbi oppon. ἥκιστα. Ἱππ. 5, 6. ¶ 5) In respondendo affirmat: *maxime, recte.* Π. 1, 4, 27. μάλιστα, φάναι. §. 28. E. 3, 1, 22. 23. O. 3, 13. 19, 7. Σ. 4, 2. Aπ. 2, 7, 5. μάλιστά γ', ἔφη. ¶ 6) c. οὐ, *non valde, non prae caeteris.* Π. 7, 5, 19. οὐχ ἡμᾶς σοι μάλιστα ἦν θεραπευτέον. ¶ 7) In interrogando: *potissimum, optime, tandem.* Π. 1, 6, 19. p. 74. πῶς ἄν τις δύναιτο μάλιστα; 8, 4, 6. τί μάλιστα; ἔφη. ¶ 8) De numeris: *fere, admodum, circiter.* Π. 6, 1, 27. ἦν τοῦτο τριόργυιον μάλιστα ἀπὸ τῆς γῆς. A. 5, 4, 6. ἔστησαν ὥσπερ ἀνὰ ἑκατὸν μάλιστα. v. Hutch. ad h. l. 6, 4, 2. E. 5, 2, 22. ¶ 9) Videtur pro μᾶλλον positum, quia sequitur ἤ, Ἱερ. 11, 5. ποτέρως ἂν δοκῇς μάλιστα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς τρέφεις — ἢ εἰ πλεῖστοι εἶεν. Margg. μᾶλλον. Hesych: μάλιστα· — μᾶλλον. Et saepius haec duo inter se permutantur. v. μᾶλλον nr. 15. Sed ἤ pertinet ad ποτέρως. ¶ 10) A. 6, 4, 6. pro ὡς ἐδύναντο κάλλιστα in 2 codd. legitur ὡς ἐδ. μάλιστα, quae si vera esset lectio, verti deberet *quam diligentissime.* Suid: μάλιστα ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς.

μᾶλλον, ¶ 1) *magis, potius.* Π. 1, 1, 1. ἄλλως πως βουλομένων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ. 1, 3, 12. χάριν σοι, ἔφη, μᾶλλον εἴσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς. — In Cod. Guelf. desunt verba ἔφη μᾶλλον. 1, 5, 7. p. 55. ἐπαινούμενοι μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι χαίρετε. Ἱερ. 1, 24. Oppon. ἧττον, Aπ. 4, 4,

4, 4, 17. saepe. Cum ad duo respondetur, refertur ad posterius, Π. 1, 6, 19. p. 79. πότερον ἐν τούτοις μόνον, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις τισιν; καὶ πολύ γε μᾶλλον, ἔφη, np. in aliis. Facit comparatiuum, A. 7, 6, 19. σῖτον — εὑρίσκετε, διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι τοὺς Θρᾶκας κατὰ σπουδὴν μᾶλλον φεύγειν, quam si nullum equitatum habuissemus. Saepe sic cum adiectiuis et aduerbiis. Iungitur c. τι, A. 4, 8, 19. μᾶλλόν τι ἀνιάσεται ὁ καταπεσὼν, *multo magis*. O. 6, 1. c. οὐδὲν, Π. 1, 4, 22. οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, *a persequendo nullo modo* s. *nihilo magis remisit*. v. Gregor. de dialect. Attic. §. 18. A. 3, 3, 8. 9. c. οὐδέν γε, Απ. 3, 9, 4. οὐδέν γε μᾶλλον ἢ ἀσόφους τε καὶ ἀκρατεῖς, *nihilo quidem magis*. Intell. σοφοὺς καὶ ἐγκρατεῖς νομίζω. Sed Ernesti vult ἄλλο pro μᾶλλον. 3. 12, 1. οὐδέν γε μᾶλλον τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. O. 12, 18. c. οὐδέν τι, Π. 7, 1, 4. οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίσατο, *nihilo prorsus magis*. O. 3. 8. 10. 15, 7. 8. it. sequente τούτου, intell. ἕνεκα, Ιερ. 2, 18. οὐδέν τι μᾶλλον τούτου θαῤῥεῖ, *nihilo magis propterea*. Cf. τὶς nr. 34. c. ἔτι, Ιερ. 2, 18. Φυλάττεται ἔτι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν, *etiam magis*. Sic A. 7, 3, 15. μᾶλλον ἔτι ἐμοῦ legitur in nonnullis, cum all. ἔτι omittant. Pleonastice additur comparatiuo, vt Latinorum *magis*, quamuis talia in prosa reprehendat Thomas Magister p. 596. v. Doruill. ad Charit. p. 146. Bergler. ad Alciphr. 2, 3. Valckenar. ad Herodot. 2, 138. Π. 2, 2, 5. δικαιότερον μᾶλλον. 2, 3, 5. p. 120. ἥδιον διδόντα μᾶλλον ἢ ἔχοντα. Vbi male ἥδιον omissum est in cod. Guelf. 2, 4, 8. p. 130. 3, 3, 9. p. 181. τοῖς πολεμίοις κίνδυνον μείζω πολὺ ἂν μᾶλλον. All. πολὺ γὰρ μ. §. 24. p. 192. 5, 5, 2. ἥδιον ἀπαλλαγῆναι μᾶλλον. In cod. Bodl. deest μᾶλλον. A. 4, 6, 8. Σ. 1, 4. 4, 29. Ιπ. 1, 13. 8, 5. K. 4, 4. Sic Π. 1, 6, 19. p. 73. καρτερικώτερον — εἶναι. In nonnullis ante εἶναι est μᾶλλον, quod Steph. e Stobaeo aut alio profectum putat, qui habet καρτερὸν — μᾶλλον. 2, 4, 10. μᾶλλον ἂν — ἀπαρασκευαστότεροι. All. ἀπαρασκεύαστοι. 5, 5, 10. ὅσῳ πλείω. Margg. ὅσῳ ἂν μᾶλλον πλείονα. Post ὅσῳ omissum est Ιερ. 10, 2. ὅσῳ ἂν ἔκπλεω. it. ante ἤ. v. ἢ nr.

nr. 1. Cf. ψυχρὸς nr. 1. Contra male additur ante ἢ, quod reddendum eſt *an* poſt omiſſum πότερον, Απ. 1, 6, 9. extr. ¶ 2) *clarius*. A. 4, 6, 9. νύκτωρ ἀμαχεὶ μᾶλλον ἂν τὰ πρὸ ποδῶν ὁρῴη τις, ἢ μεθ' ἡμέραν μαχόμενος; Zeun. ex edd. vett. et MSS. praeter Pariſ. omnibus recepit ὡς μᾶλλον ἄν. ¶ 3) *certius*. Π. 4, 5, 17. μᾶλλον εἰδώς. Ιερ. 1, 2. εἰδέναι σε μᾶλλον ἐμοῦ. §. 1. eſt βέλτιον. A. 5, 7, 5. πῶς ἂν μᾶλλον δοίη δίκην, ἢ οὕτω βουλευόμενος; ¶ 4) *accuratius*. Π. 3, 3, 30. ἔστησαν κατὰ χώραν πολλῷ μᾶλλον χοροῦ. ¶ 5) *facilius*. E. 4, 1, 6. πολύ γ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ὑπὸ σοῦ πεισθῆναι αὐτὸν, ἢ etc. Cf. nr. 10. ¶ 6) *libentius, promtius*. Π. 4, 3, 1. μᾶλλον μάχοιντ' ἂν, εἰ τὰ φίλτατα παρείη. Πο. 4, 52. E. 4, 1, 2. Απ. 3, 10, 14. 4, 4, 17. τίνι ἂν μᾶλλον σύμμαχοι ἐθέλοιεν γίγνεσθαι; — τίνα μᾶλλον ἄν τις εὐεργετήσειεν; — τῷ δ' ἄν τις βούλοιτο μᾶλλον φίλος εἶναι; Ιπ. 8, 14. ¶ 7) *iucundius*. Π. 3, 1, 14. δύνανται μᾶλλον τῶν εὐδαιμόνων ἐσθίειν τε καὶ καθεύδειν. ¶ 8) *ſecurius, effuſius*. E. 2, 1, 17. ὅπερ ἐποίουν (diſpergebantur) πολὺ μᾶλλον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ¶ 9) *ſupra, praeter*. Απ. 4, 3, 8. μᾶλλον τοῦ δέοντος, *ſupra modum*. ¶ 10) *facile*. E. 5, 1, 33. v. ἀντιῤῥόπως. Sic Fr. Portus explicat Απ. 1, 4, 10. τὰ ὕπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι. 3, 3. 5. εἴ τις αὐτῶν καταπέσοι, μᾶλλον ἂν οὕτως σώζοιτο. Sed in his quoque habet vim comparatiui: *facilius*. ¶ 11) *plerumque*. A. 6, 1, 15. τὸν αἰετὸν περιπετόμενον μᾶλλον λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. Hic rurſus non periit vis comparatiui. Imo ſignificat *potius*, modo e praecedentibus intelligas ἢ καθήμενον. ¶ 12) μᾶλλον δὲ, *immo vero*. Π. 5, 4, 20. οὐκ ἂν ἀπαράσκευοι λαμβανοίμεθα, μᾶλλον δ' οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν. Απ. 3, 13, 6. μᾶλλον οὐδ' ἂν ἠδυνήθην φέρειν. Erneſt. e codd. et Steph. inſerunt δὲ, quod haec formula corrigendi ſemper habeat δέ. ¶ 13) οὐ μᾶλλον — ἢ, *minus — quam*. E. 3, 2, 19. ἐνόμισαν αὐτὸν μὴ βούλεσθαι μᾶλλον ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. Απ. 4, 2, 32. ¶ 14) Ponitur pro nomine, vt ſaepe ap. Thucyd. E. 4, 4, 4. ἀποθνήσκουσι πολλοί· μᾶλλον γὰρ ἔτυχον ἐν ἀγορᾷ ὄντες, *maxima eorum pars*. ¶ 15) Permutatur c. μάλιστα. Π. 1, 6, 10. ſaepe

pe est μᾶλλον et μάλιςα. In his vero: ἐκ τούτου δὲ μᾶλλον — αἰδοῦς τεύξῃ, Stob. habet μάλιςα. 4, 1, 8. πολὺ μᾶλλον ἐγκρατῆ εἶναι. Marg. Steph. μάλιςα. Cf. μάλιςα nr. 9. it. c. μάλα, v. ibi nr. 1.

Μανδάνη, *Mandane*. Π. 1, 2, 1. Astyagis filia, mater Cyri. 1, 3. cum Cyro proficifcitur in Mediam ad patrem. 1,4, 1. abit filio in Media relicto.

μανδραγόρας, *mandragoras*, herba vim foporiferam habens. v. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 103. Σ. 2, 24. ὁ μανδραγόρας κοιμίζει τοὺς ἀνθρώπους.

μανθάνειν. ¶ 1) *discere*. Π. 1, 2, 26. μανθάνοντες δικαιοσύνην — οἱ τὰ γράμματα μανθάνοντες. 1, 3. 4. τὴν δικαιοσύνην πῶς μαθήσει. 3, 3, 15. ἠπίςαντο, καὶ ἐκ πολλοῦ οὕτως ἐμεμαθήκεσαν. Απ. 1, 1, 9. ἃ τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρίνειν — δεῖν, ἃ μαθόντας ποιεῖν ἔδωκαν οἱ θεοὶ, μανθάνειν. 3. 9, 3. ἐν οἷς ἂν ἀξιόλογοι βούλωνται γίγνεσθαι, ταῦτα καὶ μανθάνειν καὶ μελετᾶν. §. 14. O. 8, 21. χαλεπὸν εὑρεῖν τὸν μαθησόμενον. 12, 1. χαλεπὸν — τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύντος, καλῶς τοῦτο ποιεῖν μαθεῖν. 15, 5. μαθεῖν poteft vel *didicisse* verti vel *intellexisse, scire*. 16. 9. c. παρὰ et gen. perf. Π. 2, 2, 2. p. 103. ἃ παρὰ σοῦ ἐμάθομεν. 2. 3. 5. p. 1 8. καὶ τἄλλα ζῶα ἐπίςαται — οὐδὲ παρ' ἑνὸς ἄλλου μαθόντα, ἢ παρὰ τῆς φύσεως. c. gen. perf. intellecto ἐκ vel παρὰ, Π. 1, 6, 19. p. 83. μάθε δέ μου τάδε. A. 4, 1, 4. c. gen. rei, Απ. 3, 1, 3. μανθάνειν τούτου. Viri docti repofuerunt τοῦτο. c. ἐκ et gen. rei, O. 13, 6. ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν K 13, 2. τί ἐξ αὐτῶν μαθήσεσθαι. c. ἐν, O. 2, 12. εἰ μὴ αὐλοῦν ἄλλος αὐτῷ παράσχοι, ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθάνειν. §. 13. Οἱ μανθάνοντες, *discipuli*. Απ. 1, 2, 17. τοὺς διδάσκοντας δεικνύντας τοῖς μανθάνουσιν. §. 18. est τοῖς ξυνοῦσιν. Sed μαθὼν, *edoctus, peritus*. Π. 1, 6, 5. μαθόντας βελτίους ἢ ἀνεπιςήμονας. ¶ 2) *ediscere* vt possis memoriter recitare. Σ. 3, 5. ἠνάγκασέ με τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν. ¶ 3) *cognoscere, certiorem fieri*. a) audiendo, Π. 1, 5, 7. p. 56. τὰ τῶν πολεμίων μαθὼν οἷά ἐςι. 3. 2, 13. ἐβούλετο μαθεῖν τὸν Ἰνδὸν τὰ αὐτῷ πεπραγμένα. A. 2, 5, 10. Απ. 8, 6. vbi μαθόν-

θόντες significare potest vel ἀκούσαντες vel ἀναγνόντες. b) videndo, Π. 2, 4, 18. συμπέμπειν τινὰ κέλευε καὶ μαθεῖν. Sic de transfuga s. simulato socio, Π. 6, 2, 2. τὰ ἐκεῖ μαθόντες ὅ τι ἂν λέγωσί τε καὶ ποιῶσι. 6, 3, 7. ¶ 4) *nosse*. E. 2, 1, 1. πάλαμον φέρειν, ἵνα ἀλλήλους μάθοιεν ὁπόσοι εἴησαν. ¶ 5) *intelligere*. Plato in Euthydemo T. I. p. 277. sq. ed. Steph. τὸ μανθάνειν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι μὲν ἐπὶ τῷ τοιῷδε, ὅταν τὶς ἐξ ἀρχῆς μηδεμίαν ἔχων ἐπιστήμην περὶ πράγματος τινὸς, ἔπειτα ὕστερον αὐτοῦ λαμβάνῃ τὴν ἐπιστήμην· καλοῦσι δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ ἐπειδὰν ἔχων ἤδη τὴν ἐπιστήμην, ταύτῃ τῇ ἐπιστήμῃ ταυτὸν τοῦτο πρᾶγμα ἐπισκοπῇ, ἢ πραττόμενον ἢ λεγόμενον, μᾶλλον μὲν αὐτὸ ξυνιέναι καλοῦσιν ἢ μανθάνειν, ἔστι δ' ὅτε καὶ μανθάνειν. Aristoteles ethic. Nicom. 6, 11. λέγομεν τὸ μανθάνειν, συνιέναι πολλάκις. Π. 1, 3, 9. ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲ ἐν ἀλλήλων. Sic fere A. 5, 2, 17. ἀνέλαμψεν οἰκία — ὡς δ' ἔμαθεν Ξενοφῶν τοῦτο παρὰ τῆς τύχης. ¶ 6) *adsuescere*. A. 3, 2, 16. ἂν ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν. Ιπ. 8, 13. equus οὕτω μάλιστα μάθοι τὸ δέον ὑπηρετεῖν. 9, 10. Sic c. particip. pro inf. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἕως ἂν μάθωμεν ὑδροπόται γενόμενοι. (§. 10. erat ἐθίσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖν.) Sed Zeun. cum Steph. et Hutch. praefert λάθωμεν. ¶ 7) *cogi*. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ πρόσιμεν αὐτοῖς, καὶ μαθήσονται κατὰ πρόσωπον ἐναντιοῦσθαι. Edd. vett. et Cod. Guelf. μαχήσονται.

μανία, *insania*. Απ. 1, 1, 16. τί σωφροσύνη, τί μανία. Stephanus schediasmm. Febr. XII. malit explicare de *intemperantia*, de qua etiam μαίνεσθαι dicitur. Fortassis omnino intelligenda est *immodestia*. Ammonio p. 92. est ἔκστασις λογισμοῦ. Απ. 1, 2, 50. est i. q. παράνοια, et distinguitur ab ἀμαθία. 3, 12, 6. 3, 9, 6. 7. e Socratis sententia est contraria τῇ σοφίᾳ, non vero ἀνεπιστημοσύνῃ, cum vulgus μανίαν vocet τὴν μεγάλην παράνοιαν, etc. Legitur etiam pro λαιμαργία. v. ibi.

Μανία, *Mania*. E. 3, 1, 8 11. Zenis vxor, mortuo marito satrapiam Aeolidis a Pharnabazo accipit, eique cum laude praeest, sed interficitur a Midia, genero suo.

μανικὸς, *insanus*, i. e. *imma-*

manis, egregius, insignis. Ay. 5, 4. διαμάχεσθαι τῷ μὴ φιληθῆναι, ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἤδη τὸ σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν; Hutch. confert illud Anacreontis 51, 2. μανεῖσα τέχνα, et Aristid. T. I. p. 2. μανικόν μοι γενέσθαι λόγον. Ernesti vero non a μαίνεσθαι deriuat, sed Plutarchum secutus Phrygio prouerbio a rege quodam Mane s. Manete μανικὰ dicta ait omnia magnae virtutis facinora, vel μανικὸν dictum esse vt τραγῳδικὸν, portentosum, incredibile, coll. Aristoph. Plut. 424. Ipse tamen legendum putat νεανικόν.

μανικῶς, *furiose.* K. 3, 5. canes μανικῶς περιφερόμεναι ὑλακτοῦσι.

μανιώδης, *furiosus.* Aπ. 4, 1, 3. κύνας μανιώδεις.

μανὸς, *rarus, non densus.* v. Ruhnken. ad Timae. lex. Platon. K. 5, 4. vestigia leporis μανότατα. Ita hic Steph. et Leuncl. per o. 6, 15. ἴχνη πυκνὰ, μανά. v. infra μανώτερον.

μαντεία, *oraculi responsum.* Ammon. p. 92. μαντικὴ μέν ἐστι ἡ τέχνη· μαντεία δὲ, ὁ χρησμός. Cf. Suid. Π. 7, 2, 7. p. 418. ἀκούσας τὴν μαντείαν ἔθηυ. A. 3, 1, 6. E. 3, 2, 16. θῦσαι κατὰ μαντείαν τινὰ, *iussu oraculi.*

μαντεύεσθαι, *oracula consulere.* Aπ. 1, 1, 3. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. §. 6. 9.

μαντευτὸς, *oraculo praedictus s. significatus.* A. 6, 1, 14. ἐθύετο τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ, ὅσπερ αὐτῷ μαντευτὸς ἦν ἐκ Δελφῶν, *cui vt sacra faceret, admonitus erat ab Apolline Delphico.*

Μαντίθεος, *Mantitheus,* Atheniensis. E. 1, 1, 6. in vincula coniectus a Tissapherne cum Alcibiade effugit. 1, 3, 9. est inter legatos Atheniensium ad regem.

μαντικὴ, *ars diuinandi ex signis quibusdam, diuinatio.* Describitur Aπ. 1, 1, 3. μαντικὴν νομίζοντες, οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις, καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. Cf. Schol. Homer. Il. α, 62. Π. 1, 6, 2. διὰ τῆς μαντικῆς γιγνώσκων τὰ παρὰ τῶν θεῶν συμβουλευόμενα. §. 19. p. 72. διὰ μαντικῆς παρὰ θεῶν πυνθανομένους. Aπ. 1, 1, 2. μαντικῇ χρώμενος. §. 9. 1, 4, 2. §. 15. ὅταν οἱ θεοὶ πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς φράζωσιν. 4, 3, 12. 4, 7, 10. Σ. 4, 47. διὰ μαντικῆς ἐπερωτῶσι τοὺς θεούς.

Μαντικὴ, *Mantineensium ager.* E. 6, 5, 15. 17.

Μαντίνεια, *Mantinea,* vrbs Arcadiae, et

Μαντινεῖς, *Mantineenses.* A. 6, 1, 6. οἱ Μαντινεῖς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν Ἀρκάδων ſaltant armati. E. 3, 2, 16. Lacedaemonii cum iis (Legitur hic accuſ. Μαντινέας) faciunt ſocietatem contra Eleenſes. 4, 2, 7. et 4, 4, 17. ſunt in Lacedaemoniorum exercitu, ſed 4, 5, 18. gaudent eorundem clade. 5, 2, 1 — 7. iubentur a Lacedaemoniis muros diruere. Nam finis erat induciarum tricennalium poſt pugnam ad Mantineam. v. Morus ad §. 2. Iam Ageſilao, qui multos Mantineae haberet amicos paternos, recuſante imperium, dux fit Ageſipolis, qui obſidens vrbem, fluuio qui per mediam vrbem perlabitur obſtructo, cogit obſeſſos, vt non modo muros diruerent, ſed etiam per vicos habitarent quatuor, vt olim. v. Morus ad §. 7. 6, 4, 18. ſtatim poſt pugnam Leuctricam ſequuntur tamen in Lacedaemoniorum exercitu. 6, 5, 3. poſt pacem a rege miſſam inſtaurant vrbem. Ageſilaus, vetus amicus, legatus mittitur, qui rogat, vt hoc potius faciant volentibus Lacedaemoniis. Sed fruſtra. §. 8 — 22. ſeditione Tegeae facta, Callibii factio victa fugit ad Mantineenſes, qui eos armati reducunt, atque cum Tegeatis damnant alteram factionem, e qua multi Lacedaemonem fugerant. Lacedaemonii Ageſilao duce bellum inferunt Mantineenſibus. Idem faciunt Orchomenii. Sed plerique reliqui Arcades, vt tandem etiam Thebani, adiuuant Mantineenſes. §. 23. ſqq. Thebani et Arcades in ipſam Laconicam ingrediuntur. 7, 4, 23. cum Arcades pecunias ſacras in Eparitos impendiſſent, reſiſtunt Mantineenſes primi. §. 37. 38. Tegeae cum alii Arcades, tum inprimis Mantineenſes a Thebano capti, tandem dimittuntur. 7, 5, 1. ſqq. Mantinei et alii Arcades nolunt admittere Thebanorum exercitum. Sed Epaminondas tamen venit. §. 7 — 18. deſcribitur bellum et proelium circa Mantineam. Cf. Λυκομήδης.

μάντις, ¶) 1) *vates.* Σ. 4, 5. οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον. ¶ 2)

¶ 2) *augur, extorum et auspiciorum interpres.* Π. 1, 6, 2. μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴη — ἄνευ μάντεως Α. 5, 7, 19. τῶν μάντεων συμβουλευόντων καθᾶραι τὸ ϛράτευμα. 6, 5, 2. E. 2, 4, 11. 3, 3, 11. ¶ 3) *haruspex.* Π. 3, 3, 18. p. 186. οἱ μάντεις φασι. A. 1, 7, 14. τὸν μάντιν — ὅτι θυόμενος εἶπεν αὐτῷ. 4, 5, 3. 5, 2, 8. 5, 6, 8. 16. 6, 4, 10. 11. E. 3, 3. 4. 4, 4, 5. Scil. οἱ μάντεις sequebantur exercitum, et sacra faciebant. Erant enim iidem sacerdotes. Hesych: ἱερεύς· ὁ διὰ θυσιῶν μαντευόμενος. v. Doruill. ad Charit. 8, 2. p. 662. qui laudat locos A. 4, 3, 14. οἱ μάντεις ἐσφαγιάζοντο εἰς τὸν ποταμὸν, et E. 7, 2, 21. *Haruspices* sunt μάντεις etiam Ἀπολ. 13. Nam Απ. 1, 1, 3. dicitur θυσίαις.

*μανώτερον, *rarius, minus dense.* Π. 7, 5, 3. μανώτερον μετεβάλλοντο. Ita h. l. per ῶ scriptum exhibent Steph. Leuncl. et Hutch. vid. μανός

Μάραγδος, *Maragdus,* rex Arabum. Π. 2, 1, 2. p. 87. Cf. 4, 2, 15.

Μαρακοὶ, *Maraci,* Aetoliae populi, qui a *Plinio* H. N. 4, 2 *Maraces* nominantur. E. 6, 1, 4. p. 358. parent Iasoni. Sine caussa hoc nomen suspectum fuit Palmerio.

Μαργανεῖς, *Marganenses,* Elidis ciuitas. Fr. Portus aliique putant, legendum esse Μαργανεῖς, quia, Stephano Byz. auctore, Μαργαῖαι est πόλις Ἠλείας — καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαργαιεὺς, sed Μάργανα, πόλις τῆς Ἰνδικῆς. vid. tamen Holsten. ad priorem locum. E. 3, 2, 18. ad Lacedaemonios deficiunt. §. 21. ab Eleis liberi dimittuntur in pace. 4, 2, 9. σφενδονῆται Μαργανέων. Marg. Leuncl. Μαργαινέων. 6, 5, 2. Elei in pace Antalcidae nolunt Μαργανεῖς liberos reddi. 7, 4, 14. Arcades Eleis Μαργανέας eripiunt. §. 26. Elei τοὺς Μαργανέας ἀναλαμβάνουσι.

Μαρδόνιοι, v. Μυγδόνιοι.

Μαριανδυνοὶ, *Mariandyni,* Ponti populus inter Bithynos et Paphlagonas. Π. 1, 1, 4. Cyrus ἦρξε — Μαριανδυνῶν. Ita bene correxit Hutch. cum Wells. habeat Μεγαδινῶν. all. Μαγαδιδῶν, all. Βουδινῶν. v. Zeun. ad h. l. A. 6, 2, 1. εἰς Ἡράκλειαν — οὖσαν ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Hic plerique male scribunt Μαρυανδηνῶν, quod vel Hoelzlin. ad Apollon.

 Rhod.

Rhod. 2, 750. vitiofum effe animaduertit.

μάρσιππος, *marfupium, facculus.* Moeris p. 96. vt Thomas Mag. in v. βαλάντιον, improbat nomen μαρσίπιον. Suid: μάρσιπος· σάκκος, θυλάκιον, σακέλλιον. Poll. 7, 79. καὶ Φασκώλους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, τὰ τῶν ἱματίων ἀγγεῖα, καὶ θυλάκους· Ξενοφῶν δὲ καὶ μαρσίπους ἱματίων εἶπε. Cf. 10, 138. et Wetften. T. I. p. 719. A. 4, 3, 8. μαρσίππους ἱματίων. Cod. Eton. μαρσίπους, vt veteres grammatici.

Μαρσύας, *Marfyas,* canendi arte ab Apolline victus et in cognominem fluuium mutatus effe fertur. v. Gramm. hift. deorum e Xenoph. p. 36. fqq. et Cel. Boettigeri diff. infcripta: *Attifche Mythen u. Sprichwörter,* Sect. I. *Apollo der Marfyastöder,* quae inferta extat Wielandii Mufeo Attico, Vol. I. Fafcic. II. Tiguri 1796. 8. nr. III. De fluuio eiusque fontibus v. Bocharti geogr. facr. 1, 3. A. 1, 2, 8. ἐν Κελαιναῖς, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ — ῥεῖ δὲ οὗτος διὰ τῆς πόλεως, καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον. τοῦ τε Μαρσύου τὸ εὖρός ἐστιν εἴκοσι καὶ πέντε ποδῶν. ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν etc. διὰ δὲ τοῦτο ὁ ποταμὸς καλεῖται Μαρσύας.

μάρτυρ, et

μάρτυς, *teftis.* Hefych: μάρτυρ· μάρτυς. E. 1, 7, 10. p. 59. τούτων μάρτυρες οἱ σωθέντες. Ag. 4, 5. ὡς ταῦτα ἀληθῆ, πᾶσα μάρτυς ἡ πόλις. E. 6, 5, 38. p. 429. οὐκ ἐπ' ὀλίγων μαρτύρων, *non paucis teftantibus.* Ag. 3, 1. ὅσα μετὰ πλείστων μαρτύρων ἐπράχθη. Σ. 4, 28. ἐναντίον τοσούτων μαρτύρων. Π. 4, 6, 5. θεοὶ ἡμῖν μάρτυρες ἔστωσαν. A. 7, 7, 23. αὐτόν σε μάρτυρα σὺν τοῖς θεοῖς εἰδόσι ποιοῦμαι, *teftem mihi aduoco.* Σ. 4, 49. ἐφ' οἷς ἂν αὐτοὺς (deos) μάρτυρας ποιήσομαι. E. 1, 7, 3. τούτων μάρτυρας παρείχοντο, *teftes in fua caufa producebant.* Cf. διδάσκειν. Metaphorice Π. 1, 6, 13. μάρτυρες σαφεῖς ἑκατέροις (χωρίοις νοσηροῖς καὶ ὑγιεινοῖς) παρίστανται τὰ σώματα καὶ χρώματα. Ag. 5, 7. μάρτυρας τοὺς πάντων ὀφθαλμοὺς τῆς σωφροσύνης ποιούμενος.

μαρτυρεῖν, ¶ 1) *teftari.* E. 1, 1. 22. κατηγορήσας — μαρτυροῦντος καὶ Ἀστυόχου. c. dat. A. 7, 6, 28. ἔχω αὐτὸς αὐτῷ μαρτυρῆσαι, *meo teftimonio eius caufam*

ſam defendere. Saepe de rebus: argumento eſſe. Πο. 1, 3. τὰς ὥρας πραοτάτας εἶναι, καὶ αὐτὰ τὰ γιγνόμενα μαρτυρεῖ. 4, 26. Ιερ. 9, 3. Σ. 8, 30. c. dat. Π. 8, 1, 1. ὅτι καλλίστη — βασιλεία ἐγένετο, αὐτὴ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ. 8, 8, 13. A. 3, 3, 9. it. ſequente πρὸς, Π. 2, 2, 15. p. 112. μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἀγαθὸν, hoc quoque mihi teſtimonio eſt, id nobis vtile fore. ¶ 2) probare, conſentire. c. dat. Πο. 4, 25. ὅτι δὲ δέξεται — μαρτυρήσαιεν ἄν μοι etc. comprobare meam ſententiam poſſunt. Aπ. 1, 2, 21. κἀγὼ μαρτυρῶ τούτοις. Sic de ſcriptoribus, ſed ſine datiuo, Aπ. 1, 2, 20. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ὁ λέγων, ſuo teſtimonio confirmat. 2, 1, 20. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἐπίχαρμος, in eandem ſententiam dicit. ¶ 3) docere, docendo ſ. argumentis comprobare. Σ. 8, 12. βούλομαι αὐτῷ μαρτυρῆσαι, ὡς πολὺ κρείττων ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἢ ὁ τοῦ σώματος ἔρως.

μαρτυρεῖσθαι, i. q. μαρτυρεῖν. Attice tamen futurum medii pro paſſiuo, Aπ. 4, 8, 10. οἶδα γὰρ, ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί μοι, ὅτι ἐγὼ ἠδίκησα οὐδένα, teſtimonium de me editum iri. Poſſit quidem Erneſtio concedi, h. l. dictum eſſe pro μαρτυρήσειν μοι τοὺς ἀνθρώπους. Sed hac ellipſi vix videtur opus eſſe, quia Aπολ. 26. diſerte ita legitur: οἶδ' ὅτι καὶ ἐμοὶ μαρτυρήσεται (ſic enim eſt in melioribus libris pro μαρτυρήσετε) ὑπὸ τοῦ ἐπιόντος χρόνου. Cf. ὠφελεῖσθαι etc.

μαρτυρία, teſtimonium. Thomas Mag: μαρτύριον κρεῖττον ἢ μαρτυρία. Π. 1, 2, 16. νῦν ἔτι ἐμμένει μαρτυρία τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν. Steph. malit μαρτύρια, fortaſſis ob Thomae praeceptum.

μαρτύριον (v. Dukeri addenda ad Thucyd. p. 666.), ¶ 1) teſtimonium. v. ἐπάγεσθαι nr. 4. ¶ 2) argumentum. A. 3, 2, 8. μέγιστον μαρτύριον ἡ ἐλευθερία. E. 1, 7, 2. Aπ. 1, 2, 56.

μάρτυς, v. μάρτυρ.

Μαρυανδηνοὶ, v. Μαριανδυνοί.

Μαρωνείτης, Maronites. A. 7, 3, 7. Ἡρακλείδης Μαρωνείτης. Duo ſunt oppida nomine Μαρώνεια, quorum gentile eſt Μαρωνείτης, alterum Thraciae, alterum Atticae. v. Harpocrat. et Steph. Byz. Hoc loco videtur poſterius

rius intelligendum esse. Heraclides enim fuit homo Graecus. In cod. Eton. vitiose scribitur Μκρωνείδης.

μασθὸς, *mamilla*. Grammaticis antiquis auctoribus proprie dicitur de mamilla virorum Suidas tamen habet etiam haec: μαθὸς καὶ μασὸς, κυρίως ἐπὶ γυναικός· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρός. Et valde dubium esse hoc discrimen, docuere viri docti ad Thom. Mag. p. 599. A. 1, 4, 16. οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω τῶν μαθῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ. Cf. μαστός.

Μασκᾶς, *Mascas*, Arabiae fluuius. A. 1, 5, 4. ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Μασκᾶν ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον — πόλις Κορσωτὴ περιεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ.

μάσσων, inquit Suidas, μακρότερος. Ξενοφῶν· ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη. Sed hic locus in libris editis non extat.

μαστεύειν, ¶ 1) *quaerere.* Est verbum poeticum. Hesych: μαστεύει· ζητεῖ, ἐρευνᾷ, — ἐπιζητεῖ. Suid: μαστεύων· ἐπιζητῶν. A. 5, 6, 13. μαστεύειν, scil. χώραν, *vbi habites circumspicere.* 7, 3, 5. ἀποδιδράσκοντα διώκειν καὶ μαστεύειν, *inuestigare.* Αγ. 1, 24. προθύμως μαστεύειν, *quaerere s. circumspicere vt acquiras.* 9, 3. O. 8, 16. μαστεύειν, *quaerere, quo loco situm sit.* ¶ 2) *studere-* c. inf. Π. 2, 2, 14. ὃς ἐν παντὶ μαστεύει πλέον ἔχειν. A. 3, 1, 30. ¶ 3) *sibi parare*, vt Lat. *quaerere.* O. 5, 13. τὴν τροφὴν μαστεύειν.

μαστευτὴς, *inquisitor, inuestigator.* O. 8, 13. οὔτε μαστευτοῦ δεῖται, *qui quaerat, quo quaeque res loco sit reposita.*

μαστιγοῦν, *flagris caedere.* Π. 1, 3, 15. ὅπως μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος. 1, 4, 9. μαστιγωσάτω me. §. 13. μαστιγώσας αὐτὸν, seruum, — μαστιγώσεις με. A. 4, 6, 11. Λ. 2, 10. E. 3, 2, 16. 3, 3, 11. τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ μαστιγούμενος καὶ κεντούμενος. 6, 2, 9. Απ. 2, 1, 17. τὸ δέρμα μαστιγοῦσθαι. Ιπ. 10, 1. μυωπίζειν καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον. 11, 6.

μαστιγοφόρος, *flagellifer.* Π. 8, 3, 5. Cyro prodeunte μαστιγοφόροι καθέσασαν, οἳ ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. Λ. 2, 2. μαστιγοφόροι attributi erant paedonomo, vt punirent. Ad hunc locum respexisse videtur Pollux 3, 153. περὶ ἱερῶν ἀγώνων, vbi ita scripsit: ὁ μαστιγούμενος, καὶ ὁ ῥαβδοῦχος, καὶ ὁ

ῥάβδῳ

ῥάβδῳ κασμῶν φησιν ὁ Πλάτων. Ξενοφῶν δὲ καὶ μαστιγοφόρον που λέγει.

μάστιξ, *flagellum.* Ιπ. 8, 4. ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον. In equis adhibitum fuiſſe, docet praeter Suidam etiam Pollux 1, 196. et 10, 53. A. 3, 4, 16. ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων, *flagellis coacti.* v. ὑπὸ c. gen. nr. 1. Cf. et ἐμβάλλειν nr. 7.

μαστὸς, ¶ 1) *mamma,* et muliebris quidem proprie ex mente Thomae et Ammonii. Sed Pollux 2, 162. ſqq. rectius, primo de hominibus in vniuerſum: τὰ ἐπὶ τοῖς στέρνοις μαστοὶ, addit tamen haec: οἱ δὲ μαστοὶ καὶ τιτθοὶ καλοῦνται, καὶ τιτθία, μάλιστα δὲ ἐπὶ γυναικῶν. Cf. μαζός. De virili eſt A. 4, 3, 5. ὕδωρ ὑπὲρ τῶν μαστῶν ἐφαίνετο. ¶ 2) *collis, tumulus.* Pollux l. l. καὶ τὰ τῆς γῆς ὑπερέχοντα μαστοὶ κέκληνται. v. interpp. Heſych. et Spanhem. ad Callim. h. in Del. 48. Suidas: μαστός· ἀκρώρεια, ἐξοχὴ ὄρους. Deinde laudat locum A. 4, 2, 4. μαστὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῶν. §. 10. τρίτος μαστὸς — ὀρθιώτατος. — λείπουσι τὸν μαστόν. Antea erat λόφον, qui tamen collem minus altum ſignificare videtur. §. 12. 13. ¶ 3) *circulus ex lini plicaturis acroliniis applicatus.* Poll. 5, 29. τοῖς ἐνοδίοις — μαστοὶ, κύκλῳ ἐκ λίνων πλέγματα τοῖς ἀκρωλενίοις προσπεπλεγμένα. K. 2, 7. τὰ ἐνόδια ἐχέτω μαστούς.

μαστροπεία, *lenocinium.* Σ. 3, 10. gloriatur Socrates ἐπὶ μαστροπείᾳ. Quod quid ſit, v. in v. μαστροπεύειν et μαστροπός.

μαστροπεύειν, *lenonem eſſe, perducere.* Σ. 4, 57. ὃν ἂν μαστροπεύῃ, i. e. *aliis placentes reddit, commendat, conciliat.* c. πρὸς, Σ, 8, 42. σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττω τὰ πολιτικά; Affine eſt προαγωγεύειν.

μαστροπὸς, *leno, perductor.* Σ. 4, 56. 57. μαστροποῦ ἔργα. §. 59. 60. ἀγαθὸς μαστροπός. 5, 1. 8, 5. σὺ μαστροπὲ σαυτοῦ, *te aliis placentem efficere ſtudens.* Affine eſt nomen προαγωγός.

μασχάλη, *ala, axilla.* Thomas Mag. in v. μάλη· τὸ δὲ μασχάλης κοινόν. v. ibi interpp. Contra Moeris: μασχάλη, Ἀττικῶς· μάλη, Ἑλληνικῶς. v. Pierſon. ad h. l. et Fiſcheri ind. Theophraſt. it. Poll. 2, 138. Ιπ. 12, 5. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ.

μάταιος, ¶ 1) *vanus, frivolus.* K 12, 13. ἐκ τῶν ματαίων λόγων ἔχθρας ἀναιροῦνται. ¶ 2) *superfluus, fructu carens.* Πο. 4, 41. ματαία κατασκευή, *die nichts hilft.* Απ. 4, 7, 8. Φυλάττεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν. Margg. τὸ μάταιον τῆς πραγματείας. Oppon. μέχρι δὲ τοῦ ὠφελίμου. Ιπ. 5, 5. Cf. ἀδύνατος nr. 4. ¶ 3) *irritus.* Π. 8, 7, 3. p. 546. μὴ — ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται — μάταια ποιήσητε. A. 7, 6, 13. ¶ 4) *ineptus.* Απ. 4, 1, 3. κύνας ματαίους. ¶ 5) *inutilis, noxius.* K. 13, 2. περὶ τῶν ματαίων πολλὰ αὐτοῖς (τοῖς σοφισαῖς) γέγραπται.

μάτην, ¶ 1) *frustra, sine fructu.* Thom. Mag: μάτην λέγε, μὴ ματαίως. O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι — μάτην πονεῖν δοκοῦσι. Απολ. 17. K. 13, 2. 14. ¶ 2) *temere, sine causa.* Π. 2, 1, 2. p. 86. μάτην ἐφοβήθης. ¶ 3) *inconsiderate.* E. 6, 5, 41. τὰ μὲν μάτην, τὰ δὲ ἀσυμφόρως πεπραγμένα.

μάττειν, *pinsere, farinam subigere.* Thomas: μάττω τὸ ζυμῶ. Π. 8, 2, 5. τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει, etc. O. 10, 11. ἀγαθὸν γυμνάσιον — τὸ δεῦσαι, καὶ μάξαι.

Μαύσωλος, *Mausolus,* nobilis Cariae rex. Αγ. 2, 26. 27. Ariobarzani inimicus, Sesti et Assi obsidionem tollit.

μάχαιρα, ¶ 1) *gladius,* quo caesim feritur. A. 1, 8, 4. εἶχον καὶ μαχαίρας οἱ ἱππεῖς Cyri Ἑλληνικάς. 4, 6, 17. γέῤῥα — οἱ Ἕλληνες ταῖς μαχαίραις κόπτοντες, ἀχρεῖα ἐποίουν. 7, 2, 16. 7, 4, 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα — μαχαίρας ἔχοντες. In sqq. vocantur ξίφη. Hesych: μάχαιρα· ξίφος. Sed distinguuntur E. 3, 3, 7. πολλὰς μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη. Cf. ἀνατείνεσθαι, κυβισᾶν, παίειν. ¶ 2) *gladius Persicus,* fere i. q. κοπίς. Π. 2, 1, 8. σὺν μαχαίρᾳ καὶ γέῤῥῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι. 2, 3, 5. p. 119. μάχαιραν ἥρπαζον — ἔπαιον τῇ μαχαίρᾳ. 7, 1, 1. Ιπ. 12, 11. μάχαιραν μᾶλλον, ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν in equite. ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ, κοπίδος μᾶλλον ἡ πληγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει. Cf. κοπὶς, σάγαρις, ψιλός.

μαχαίριον, *gladiolus.* v. intpp. Hesych. in v. παραζωσρίς. A. 4, 7, 11. παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον habebant Chalybes.

μαχαιροφόροι, *ensiferi,* gla-

gladio armati. Π. 3, 2, 5, ὁ Κῦρος — παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι ὡς αὐτίκα δέῃσον ἐπιδιώκειν Chaldaeos — ὡς δὲ οἱ Χαλδαῖοι εἶδον ἐναντίους μαχαιροφόρους ἱεμένους. 6, 2, 5. μεμισθωμένους a rege Aſſyriorum Θρακῶν μαχαιροφόρους. Ap. Thucyd. 2, 98. οἱ μαχαιροφόροι dicuntur τοῦ πεζοῦ μαχιμώτατοι in Thracum exercitu.

Μαχάων, *Machaon*, medicus. K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 14. etiam artis dicendi et bellicae peritus.

μάχεσθαι, ¶ 1) *pugnare, proelium committere.* Thomas Mag. dicit, ἀπομάχεσθαι magis probum eſſe quam μάχεσθαι, quod praeceptum Sallierio videtur poſſe ferri, ſi dicas, μάχεσθαι non pro ἀπομάχεσθαι ponendum eſſe. Π. 6, 4, 5. p. 392. κωλύσουσιν ἀλλήλους μάχεσθαι. A. 1, 7, 1. ἥξειν σὺν τῷ ςρατεύματι μαχούμενον. Recte igitur Thomas: μαχοῦμαι κάλλιον, ἢ μαχήσομαι. Certe in Xenophonte ſemper eſt forma prior, niſi quod ſemel in var. lect. reperitur μαχήσονται pro μαθήσονται. v. μανθάνειν nr. 7. A. 1, 7, 18. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ μαχεῖσθαι βασιλέα. §. 13. οὐκ ἐμαχέσατο βασιλεύς. §. 14. 15. 1, 10, 7. 3, 2, 17. ὡς κράτιςα μαχοίμεθα. 5, 6, 3. p. 291. 6, 4, 9. E. 7, 5, 11. Απ. 3, 4, 4. τάξοντας — μαχουμένους. Sic Weiſ. ex emendatione Steph. pro μαχομένους, quod tamen defendunt Ern. et Hindenb. §. 11. μαχόμενον τοὺς πολεμίους νικᾷν — ἐνεργῶς μαχεῖται. O. 8, 5. πῶς ἂν οὕτως ἔχοντες μαχέσαιντο; c. dat. Π. 3, 1, 10. κρείττονι ἑαυτοῦ μάχεσθαι, *aduerſus eum, qui ſit ipſo potior.* §. 13. 4, 1, 8. p. 205. πόςῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν. 4, 4, 3. ἡμῖν οὐ μαχεῖσθε. 6, 4, 5. p. 392. πεζοῖς μαχεῖσθε. A. 1, 5, 9. βασιλεῖ μαχεῖσθαι. All. perperam μάχεσθαι. 1, 7, 8. οἴει γὰρ σοι μαχεῖσθαι τὸν ἀδελφόν; 5, 4, 10. Αγ. 1, 38. E. 1, 3, 5. 7, 5, 14. c. πρὸς, Π. 7, 1, 11. μαχεῖσθε πρὸς κέρας. A. 4, 6, 8. Additur formula ἐκ χειρὸς, Π. 6, 4, 5. p. 392. et E. 7, 2, 14. c. σὺν, Π. 5, 3, 4. κᾂν αὐτὸς σὺν ἐκείνῳ μάχοιτο, *contra illum.* Sed A. 6, 3, 8. ὅπως σὺν ἐκείνοις μαχώμεθα, καὶ μὴ μόνοι κινδυνεύσωμεν, *illis adiuuantibus* ſ. *ſociis.* Sic ſaepe c. μετὰ, Π. 6, 4, 5.

5. p. 392. μετὰ θελόντων — μαχεῖσθε. 7, 1, 7. ὅστις ἑαυτὸν φιλεῖ, μετ' ἐμοῦ μαχέσθω. E. 3, 5, 9. ἡμεῖς μεθ' ὑμῶν μαχούμεθα ἐκείνοις. 4, 1, 14. 4, 4, 10. μαχόμενος μετ' ὀλίγων πρὸς πολλούς. c. περί, A. 2, 1, 10. σὺν τούτοις (fcil. ὅπλοις) περὶ τῶν ὑμετέρων ἀγαθῶν μαχούμεθα. c. πρό. A. 6, 1, 4. μάχεται πρὸ τοῦ ζεύγους, *ante iugum ftans*, ne abigatur. E. 5, 4, 33. πρὸ τοῦ βασιλέως μαχόμενος, ne vulneretur. 6, 4, 13. οἱ πρὸ αὐτοῦ μαχόμενοι, *pro* vulnerato iacente, ne auferatur mortuus. 7, 4, 23. c. ὑπέρ. Π. 2, 1, 8. οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο τρέφονται, ἢ ὅπως μάχωνται ὑπὲρ τῶν τρεφόντων. 4, 4, 3. ἡμεῖς ὑπὲρ ὑμῶν μαχούμεθα. 5, 3. 4. ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι. 6, 2, 7. p. 367. Απ. 2, 6, 21. καλὰ καὶ ἡδέα νομίζοντες, ὑπὲρ τούτων μάχονται, vt retineant. K. 10, 23. Participium ponitur fere pro fubftantiuo, Π. 6, 1, 16. ἅρματα τριακόσια τοὺς μαχομένους παρέχεται τριακοσίους. Diftinguuntur ab ἡνιόχοις. 7, 1, 10. τὸ μαχόμενον, fcil. μέρος. ¶ 2) *proelio fe inferere, progredi inter pugnantes.* A. 1, 7, 8. παρεκελεύοντο δ' αὐτῷ — μὴ μάχεσθαι, ἀλλ' ὄπισθεν ἑαυτῶν τάττεσθαι. ¶ 3) *bellare.* Π. 6, 1, 10. οἷς ἡμεῖς — οὐ δυνησόμεθα μάχεσθαι. Paulo poft eft οὐκ ἂν δυναίμεθα στρατεύεσθαι. Αγ. 1, 8. ἐπιόντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ. Mox eft πολεμεῖν. O. 4, 18. τῷ ἀδελφῷ ἐπορεύετο μαχούμενος περὶ τῆς βασιλείας. ¶ 4) *contendere.* A. 4, 5, 10. ἀλλήλοις ἐμάχοντο περὶ αὐτῶν, de iumentis captis. 5, 6, 13. Απ. 1, 6, 6. 3, 5, 16. Metaphorice eft etiam Αγ. 5, 5. μάχεσθαι πάλιν τὴν αὐτὴν μάχην, refiftendo oculis. ¶ 5) *refiftere.* Π. 3, 1, 3. τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. O, 1, 10. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος. ¶ 6) μὴ μαχόμενον legitur pro μηχανώμενον. v. μηχανᾶσθαι nr. 11. it. αὐτοῖς μαχώμεθα pro αὐτοὺς δεχώμεθα. v. δέχεσθαι nr. 5. it. μαχόμενοι pro διαφερόμενοι. v. διαφέρεσθαι nr. 5.

μάχη, ¶ 1) *pugna, proelium.* Μάχης ἰσχυροτάτης defcriptiones funt Π. 7, 1, 16 — 19. Αγ. 2, 12 — 14. E. 4, 3, 12. quem locum laudat Longinus §. 19. E 4, 4, 11. fq. A. 3, 3, 3. μάχης δεῖ πρῶτον. Π. 7, 5, 18. νενικήκαμεν τὴν μεγάλην μάχην. Iun-

Iungitur c. πόλεμος, Π. 7, 2, 8. μάχας δέ σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ — πολέμου καὶ μάχης. c. variis verbis, E. 6, 4, 14. τοὺς νεκροὺς — διὰ μάχης ἀναιρεῖσθαι, *commiſſo proelio.* Π. 6, 3, 11. p. 384. μηδεμίαν μάχην ὑπομεῖναι ἐκ χειρός. A. 1, 4, 12. οὐκ ἐπὶ μάχην ἰόντων, *cum in nullam expeditionem proficiſcerentur.* E. 3, 1, 1. ἡ μάχη ἐγένετο. 4, 2, 14. 4, 3, 9. E. 3, 4, 23. μάχην ξυνάψαι. 4, 2, 11. Π. 3, 3, 16. ὡς — οὐδὲ μάχην ποιήσοιντο ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. 6, 3, 8. 8, 8, 11. E. 4, 2, 6. Cf. ἡττᾶσθαι, κρατεῖν, κρίνειν, λήγειν, νικᾶν, συνάπτειν. De beſtiis, Π. 2, 3, 5. p. 118. μάχη, ἣν ὁρῶ πάντας ἀνθρώπους φύσει ἐπισταμένους — τἄλλα ζῶα ἐπίσταταί τινα μάχην ἕκαστα. ¶ 2) *tempus* vel *locus pugnae.* A. 2, 2, 3. τῆς ὁδοῦ ἣν ἦλθον ἐξ Ἐφέσου — μέχρι τῆς μάχης — ἀπὸ δὲ τῆς μάχης σταθμοὶ etc. Scil. intelligitur τόπου. 5, 5, 4. ¶ 3) *pugnae ratio, genus armorum.* Π. 2, 1, 2. p. 88. τὴν μάχην μοι λέξον ἑκάστων ἥτις ἐστί, *quomodo in pugna armati ſint.* ¶ 4) *contentio.* Π. 7, 5, 14. ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. Sic de certamine gymnico, Aγ. 6, 3. οὐδὲν ἧττον τοὺς ἀκονιτὶ, ἢ τοὺς διὰ μάχης νικῶντας στεφανοῦσιν. De contentione amantium, Iερ. 1, 35. ἥδεῖαι — αἱ μάχαι τε καὶ ἔριδες. ¶ 5) Confunditur c. συμμαχία. v. ibi nr. 3.

μάχιμος, *bello idoneus.* A. 7, 8, 7. ἄνδρας πολλοὺς καὶ μαχίμους. Sic Π. 5, 4, 20. τὸ μάχιμον, ſcil. μέρος τοῦ στρατεύματος. Antea dicebantur ὁπλοφόροι. Oppon. σκευοφόροι.

μέγα pro μεγάλως (poet. Port.), v. μέγας nr. 15.

Μεγάβαζος, v. ſequentia.

Μεγαβάτης, *Megabates.* Aγ. 5, 4. Spithridatis filius, amatus ab Ageſilao. E. 4, 1, 12. vocatur Μεγάβυζος. Cf. Plutarch. Lacon. apophthegmm. T. VIII. opp. p. 176. Hutten.

Μεγάβυζος, *Megabyzus.* A. 5, 3, 7. Xenophon reliquit pecunias παρὰ Μεγαβύζῳ, τῷ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ. §. 8. Videtur nomen dignitatis eſſe, cuius explicandi cauſa additum ſit νεώκορος. Μεγαβύζους enim vocatos fuiſſe omnes Dianae Epheſiae templi antiſtites et ſacerdotes, oſtenderunt viri docti multi, vt interpp.

He-

Hefych. in v. Μεγαβύζιοι λόγοι. Thom. Mag. in v. ζάκορος, Meurfius exercitatt. crit. 1, 3. Doruill. ad Charit. p. 447. inprimisque Hemfterhuf. ad Lucian. Tim. T. I. p. 134. fq. E. 4, 1, 12. puer ille, qui alias Μεγαβάτης vocatur, dicitur Μεγάβυζος, in ed. Ald. Μεγάβαζος, quod vnum idemque efle Hemfterh. docuit. Cf. Μεγάζυβος.

Μεγαδινοὶ, v. Μαριανδυνοί.

* μεγάδις, v. μάγαδις.

Μεγάζυβος, *Megazybus*. Π. 8, 6, 4. eft inter fatrapas Cyri. All. Μεγάβυζος, quod praefert Hemfterhuf. l. l. tanquam nomen apud Perfas vfitatum.

μεγάλαυχος, *iactator*. Hinc τὸ μεγάλαυχον, *fuperbia, faftus*. Αγ. 8, 1. τὸ μὲν μεγάλαυχον οὐκ ἂν εἶδέ τις, τὸ δὲ φιλόστοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν φίλων.

μεγαλεῖος, ¶ 1) *magnificus*. Suid: μεγαλεῖον· μεγαλοπρεπές. Απ. 2, 1, 34. ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι, *quae magis earum praeftantiam declarant*. 4, 5, 2. καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις κτῆμα ἐλευθερίαν. Sic de eximio robore corporis et animi, Λ. 1, 3. τὰς οὕτω τρεφομένας, πῶς χρὴ προσδοκῆσαι μεγαλεῖον ἄν τι γεννῆσαι. ¶ 2) *generofus, vehemens*. Απ. 4, 1, 4. μεγαλείους καὶ σφοδροὺς ὄντας homines δυσκαθέκτους εἶναι. §. 3. eodem modo equi dicebantur θυμοειδεῖς.

μεγαλείως, ¶ 1) *magnifice*. Ο. 11, 9. θεοὺς μεγαλείως τιμᾶν, *fplendidis facrificiis et largis*. E. 4, 1, 4. μεγαλειοτέρως σου — τίς ἂν ποτε γήμειε, *maiore cum apparatu et comitatu*. ¶ 2) *valde*. Suid: μεγαλείως· πάνυ. Αγ. 11, 16. μεγαλείως ὠφελῶν τὴν πόλιν. Λ. 4, 6. οἱ δὲ ζημιοῦσι, μεγαλείως καθιστάναι βουλόμενοι — πείθεσθαι τοῖς νόμοις. Leuncl. *acerrimo ftudio*. Zeun. μεγαλείως iungit c. ζημιοῦσι, vt fit *grauiter*.

μεγαληγορεῖν (poet. Port.), *magnifice de fe loqui, magnifice praedicare*. Π. 4, 4, 1. οἱ δὲ διηγοῦντο ἅπερ ἐποίησαν, καὶ ὡς ἀνδρείως ἕκαστα, ἐμεγαληγόρουν. 7, 1, 9. τοιαῦτα ἐμεγαληγόρει. Α. 6, 3, 11. Αγ. 8, 2. fynon. eft ἐπαινεῖν ἑαυτόν.

μεγαληγορία, *magniloquentia, iactatio*. Απολ. 1. ἔτυχον τῆς μεγαληγορίας αὐτοῦ — ἀφρονεστέρα φαίνεται ἡ μεγαληγορία. §. 2.

μεγαλήγορος, *iactabundus*. Poll. 2, 126. μεγαληγό-

ληγόρος δὲ παρὰ Ξενοφῶντι. Iungermannus etiam ap. Xenoph. ſcribi iubet μεγαληγόρος. Cf. eiusdem not. ad Poll. 9, 146. Π. 7, 1, 9. μεγαλήγορος dicitur Cyrus, certiſſime felicem euentum promittens ante pugnam.

μεγαλογνωμοσύνη, *animi magnitudo.* Αγ. 8, 3. eſt in eo, quod priuatim nollet Ageſilaus regi eſſe amicus, niſi ille toti Graeciae amicus eſſet futurus.

μεγαλογνώμων, *qui magno ingenio et animo magnaque prudentia eſt.* O. 21, 8. τούτους δὲ (qui ſibi ſubiectos efficiunt dicto audientes, laboris patientes etc.) δικαίως ἂν τις καλοίη μεγαλογνώμονας. Tum ſequitur: μέγας τῷ ὄντι οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἂν μεγάλα δύνηται γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Αγ. 9, 6. μεγαλόγνωμον, *magnanimum*, in Ageſilao vocatur, quod luxui inimicus rebus virum decentibus gauderet.

Μεγαλοπολῖται, *Megalopolitani* in Arcadia. E. 7, 5, 5. ſtant ab Epaminonda. Legitur etiam Μεγαλοπολίτης pro Ἀμφιπολίτης. v. Ἐπιθένης.

μεγαλοπράγμων, *qui res magnas molitur.* E. 5, 2, 26.

μεγαλοπρεπὴς, ¶ 1) *magnificus in ſumtu et cultu.* Suid: μεγαλοπρεπής· μεγαλοφανὴς, ἢ ὁ ἐπὶ μεγέθει ἀναλωμάτων πονούμενος· ἐλευθέριος δὲ ὁ ἐπὶ τὰ συνήθη καὶ εὐτελῆ, np. ἀναλώματα. Cf. Poll. 3, 118. Π. 2, 4, 4. ἐμοὶ κόσμος ἂν ἦν τοῦτο — υἱὸν ὅτι μεγαλοπρεπέστατον veſtitu φαίνεσθαι. 5, 5, 4. E. 6, 1, 3. Φιλόξενος καὶ μεγαλοπρεπὴς τὸν Θετταλικὸν τρόπον. (Cf. Poll. 6, 27.) 6, 2, 4. μεγαλοπρεπεῖς οἰκήσεις. Ιερ. 2, 2. 11, 5. τὸ κάλλιστον καὶ μεγαλοπρεπέστατον κτῆμα — ἁρματοτροφίαν. Dicitur etiam de rebus aliis ſplendidis et egregiis, et magno ſumtu egentibus, A. 1, 4, 16. Μένωνι δῶρα πέμψαι μεγαλοπρεπῆ. All. μεγαλοπρεπῶς. Αγ. 2, 27. προπομπὴν δόντες μεγαλοπρεπῆ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων, np. vincendo hoſtes poena, et amicos beneficiis. ¶ 2) *honorificus.* De variis virtutibus et factis, e quibus ſplendor quidam eluceſcit, Π, 1, 6, 13. σοὶ δὲ τούτου μεγαλοπρεπεστέρα ἔστι ἡ τῆς ὑγιείας ἐπιμέλεια. Ιερ. 11, 7. Απ. 1, 2, 64. τῆς μεγαλοπρεπεστάτης ἀρετῆς, ἣ πόλεις καὶ

οἴκους

οἴκους εὖ οἰκοῦσι. ¶ 3) *eximius, excellens, ſpecioſus.* De forma, Ιπ. 10, 1. ἵππῳ μεγαλοπρεπεςέρῳ. §. 5. Cf. Poll. 1, 195. Ιπ. 11, 8. καὶ ἄνδρες, οἱ καλῶς χρώμενοι αὐτοῖς, μεγαλοπρεπεῖς φαίνονται. Eodem modo intelligendum videtur Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι προαγορεύεται — ὥςε μεγαλοπρεπεςέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι. ¶ 4) *magnus, maieſtate ornatus.* Aπ. 1, 4, 10. τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέςερον ἡγοῦμαι, ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. ¶ 5) Aπ. 3, 10, 5. τὸ μεγαλοπρεπὲς, *ſenſus ſublimes et generoſi.* Iungitur c. ἐλευθέριον et opponitur τῷ ταπεινῷ.

μεγαλοπρεπῶς, *magnifice, ſplendide.* Π. 6, 2, 3. πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο μεγαλοπρεπῶς — ἆθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου, *large, munifice.* A. 7, 3, 9. μεγαλοπρεπέςατα τιμῆσαι donis Σεύθην. 7, 6, 3. Πο. 6, 1. μεγαλοπρεπέςερον ἑορτὰς ἄξομεν. E. 3, 1, 10. Aπ. 1, 4, 10. deus μεγαλοπρεπέςερον ἀξιοῖ σε θεραπεύειν. O. 2, 5. ξένους δέχεσθαι — μεγαλοπρεπῶς. Legitur etiam pro μεγαλοπρεπῆ. v. μεγαλοπρεπὴς nr. 1.

μεγαλοφρονεῖν, *animo audaci et confidenti eſſe.* c. ἐπὶ, E. 6, 2, 27. μεγαλοφρονοῦντος ἐφ' ἑαυτῷ τοῦτό μοι δοκεῖ ἀνδρὸς, *virtuti ſuae fidentis.* Edd. vett. μεγαλοφρονῶν — δοκῶ.

μεγαλοφρόνως, *elato animo.* E. 4, 5, 6. Ageſilaus legatos pacem petentes μάλα μεγαλοφρόνως οὐδ' ὁρᾷν ἐδόκει. Eſt h. l. in malam partem: *ſuperbe.* Nam Plutarch. in Ageſil. p. 393. vtitur verbo ἐνυβρίσαι.

μεγαλόφρων, ¶ 1) *animoſus, fortis.* Π. 2, 1, 14. πρὸς τοὺς πολεμίους μεγαλοφρονέςεροι γίγνονται. ¶ 2) *generoſus, magnanimus.* Ιπ. 11, 1. equus debet habere ψυχὴν μεγαλόφρονα. Cf. Poll. 1, 211. et 195. Sic Aγ. 11, 11. τὸ μεγαλόφρον, *animi magnitudo.* O. 10, 1. τὰ μεγαλόφρονα αὐτῆς, *animi magna, animi magni documenta*, np. dum ſpernit res leues et vanas.

μεγαλοψυχία, *excelſus animus.* E. 6, 1, 4. p. 360. ὧν (equitantium) τὰ σώματα καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν ὁρῶν.

μεγαλύνειν, *magnifice praedicare.* Aπολ. 32. διὰ τὸ μεγαλύνειν ἑαυτὸν ἐν τῷ δικαςηρίῳ φθόνον ἐπαγόμενος.

νος. §. 1. est μεγαλη γορία.

μεγαλύνεσθαι, efferri, sibi placere, gloriari. Απ. 3, 6, 3. ταῦτ' ἀκούων ὁ Γλαύκων ἐμεγαλύνετο, animos sumebat. c. dat. Λ. 8, 2. τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται. Leuncl. gloriosum putant. c. ἐκ, E. 7, 1, 13. ἐκ τῶν συμβαινόντων ἔργων ἐμεγαλύνοντο, inclarescebant, maior in dies de eorum opibus et auctoritate fiebat existimatio. c. ἐπὶ, Αγ. 10, 2. οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ ἄλλων βασιλεύειν, ὡς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ ἄρχειν ἐμεγαλύνετο. In malam partem, Ιερ. 2, 17. si tyrannus quosdam interfecit, οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ. O. 21, 4.

μεγάλως, magnopere, eximie. Π. 8, 2, 7. μεγάλως εὐεργετῶν. A. 3, 2, 13. μεγάλως ἡγεῖσθε ἐξαπατηθῆναι. Λ. 10, 4. μεγάλως ἀγασθῆναι. Ιερ. 4, 5.

Μέγαρα, Megara, vrbs ad Isthmum Corinthiacum, media inter Peloponnesum, Boeotiam et Atticam. Πο. 4, 46. ἀπέχει — τῶν ἀργυρείων ἐγγύτατα πόλις Μέγαρα. E. 1, 1, 26. πληρωθεισῶν a Lacedaemoniis ἐκ Μεγάρων — νεῶν. 1, 2, 9. Συρακούσιοι — ἀποδράντες ᾤχοντο εἰς Μέγαρα. 2, 4, 1. οἱ τριάκοντα — Φευγόντων — πολλοὺς ἄγοντες ἐνέπλησαν καὶ τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας. 4, 4, 13. 5, 4, 41. §. 55. Ἀγησίλαος ἀπῆλθε διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος τὴν ἐπὶ Μέγαρα. §. 58. ὅτε ἀπῆγε τὸ στράτευμα ἐκ τῶν Θηβῶν, ἐν τοῖς Μεγάροις — ῥήγνυται Φλὲψ Agesilao. O. 4, 20.

Μεγαρεύς, Megarensis. A. 6, 2, 1. Ἡράκλειαν πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον. E. 1, 3, 10. ἐν Βυζαντίῳ ἦν Κλέαρχος — καὶ τῶν νεοδαμωδῶν οὐ πολλοὶ, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ ὁ ἄρχων αὐτῶν Ἕλιξος Μεγαρεύς. Απ. 2, 7, 6. Μεγαρέων οἱ πλεῖστοι ἀπὸ ἐξωμιδοποιΐας διατρέφονται. Cf. Ἕρμων et Πασίων.

Μεγαρική, ager Megarensis. v. Αἰγόσθενα.

μέγας, ¶ 1) magnus. A. 2, 6, 9. ὄνομα μέγα καὶ δύναμιν μεγάλην. 4, 7, 17. πολλῷ μείζων ἐγίγνετο βοή. Απ. 2, 2, 3. μείζω ἀγαθὰ παθὼν — μείζονα εὐεργετημένους — ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι — μείζονος κακοῦ φόβῳ. Ιερ. 2, 2. μεγάλα ἐπινοεῖτε. Π. 7, 5, 17. p. 444. μεγάλα πράσσειν. A 2, 6, 9. μεγάλα πράττειν. O. 21, 8. μεγάλα γνώμῃ διαπράξασθαι μᾶλλον ἢ ῥώμῃ. Cf. θύειν, ὄνομα et φρονεῖν. Dicitur de regione et imperio,

rio, Π. 1, 2, 5. μεγίϛη ἀρχή. 5, 5, 10. p. 332. τὴν χώραν τὴν σὴν ἐβουλόμην μείζω ποιεῖν μᾶλλον ἢ τὴν ἐμὴν ὁρᾶν οὕτως αὐξανομένην. De exercitu, ita vt copia ſpectetur, Π. 6, 3, 8. κρεῖττον μείζονα οἰηθέντας μείονα ἰδεῖν, ἢ μείω ἀκούσαντας μείζονα (Margg. ἰσχυρότερα) εὑρίσκειν. Sic Π. 1, 5, 3. μεγάλα ἔθνη. Cf. ἰσχυρός. De ſtatura, Π. 1, 3, 14. παῖς μέγας. 2, 3, 3. 8, 4, 9. De aetate, v. ἀνήρ, et Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 2, 6. p. 287. K. 9, 8. οἱ μὲν νέοι — οἱ δὲ ἤδη μεγάλοι. Superl. Π. 2, 2, 1. p. 102. λήψῃ τὸ μέγιϛον, *maximam carnis partem*, — μεῖζον ἑαυτοῦ λαβεῖν. 5, 2, 9. μεγίϛην εὐωχίαν. Margg. et Cod. Guelf. ἡδίϛην εὐωχ. Aθ. 3, 5. De ſalute reip. Aγ. 2, 7. περὶ τῶν μεγίϛων εἰκῇ κινδυνεύοντα. De praemiis, Π. 2, 2, 12. τῶν μεγίϛων ἀξιοῦσθαι. De honoribus et dignitatibus, Π. 8, 7, 3. p. 546. μειζόνων τυχεῖν, *auctoritatem, honorem, dona, maiora*. Aπολ. 14. παρὰ θεῶν μειζόνων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι. §. 15. 29. De rei euentu, vel felici vel infelici, Aπ. 1, 1, 8. τὰ μέγιϛα τῶν ἐν τούτοις τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. De virtute, Aπ. 1, 1, 7. τῷ τὰ μέγιϛα εὐεργετήσαντι, *qui alterum virtutem docet.* Μέγα ποιεῖσθαι, *magni facere.* v. Valckenar. ad Herodot. 9, 112. Π. 5, 3, 10. μέγα ποιοῦμαι φίλον τοῦτο τὸ χωρίον καταλιπεῖν. Margg. καταλιπών. ¶ 2) *tumidus, commotus.* v. Doruill. ad Charit. p. 687. A. 5, 8, 9. v. θάλαττα. ¶ 3) *grauis, magni momenti.* a) Π. 1, 5, 7. p. 54. τῶν μεγίϛων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσιν. p. 55. τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά. 1, 6, 19. p. 72. τὸ φιλεῖσθαι ὅπερ ἔμοιγε ἐν τοῖς μεγίϛοις δοκεῖ εἶναι. 7, 5, 18. p. 447. 8, 1, 4. πρέσβεις πεμπτέον· ὅπερ ἐν τοῖς μεγίϛοις ἡγεῖτο εἶναι, εἰς τὸ ἄνευ πολέμου τυγχάνειν ὧν δέοιτο. A. 2, 6, 8. μεγάλα ἦν, *haud leuia erant.* 4, 7, 17. ἐδόκει δὴ μεῖζόν τι εἶναι. 7, 7, 16. μέγα ἡγοῦ τοῦτο καταπρᾶξαι. Aγ. 2, 18. §. 29. τὸ μέγιϛον ἐξηπατημένος, *in re maximi momenti.* Leuncl. *maximopere.* Hutch. *maxime.* E. 6, 5, 35. O. 15, 2. Sic b) poſt alia enumerata; v. Doruill. ad Charit. p. 502. Π. 3, 1, 1. ἐξεπλάγη — καὶ τὸ μέγιϛον ἐφοβεῖτο, *et quod maximum ſ. praecipuum erat.*

orat. Non male tamen Leuncl. vertit *maxime.* 4, 1, 11. ἀνδρὸς ἀρίστου — καὶ, τὸ μέγιστον, ἀπὸ θεῶν γεγονότος. 5, 1, 10. 5, 5, 9. p. 331. τὸ δὲ πάντων μέγιστον καὶ κάλλιστον, τὴν σὴν χώραν αὐξανομένην. 5, 2, 9. A. 2, 5, 2. p. 109. πρῶτον καὶ μέγιστον, οἱ θεῶν ὅρκοι ἡμᾶς κωλύουσι, *quod primum et grauiſſimum eſt.* Aγ. 1, 36. Aπ. 1, 4, 13. ὅπερ μέγιστόν ἐστι, καὶ τὴν ψυχὴν ἐνέφυσε. 3, 4, 12. τὸ μέγιστον, ὅτι οὐ — πράττεται. Hindenb. malebat τὸ δὲ μέγιστον. O. 21, 11. it. c) plural. Π. 1, 6, 19. p. 83. μάθε δέ μου καὶ τάδε τὰ μέγιστα. d) A. 5, 6, 16. ὁ μάντις ἀπεκρίνατο, τὸ μὲν μέγιστον τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι. Verte: *in vniuerſum quidem.* ¶ 4) *praeſtans, inſignis, admirabilis.* v. Hemſterhuſ. ad Lucian. Nigrin. init. A. 6, 1, 15. μέγας οἰωνὸς καὶ οὐκ ἰδιωτικός. Vbi μέγας eſt βασιλικός. Aγ. 3, 5. μέγα καὶ καλὸν κτῆμα, *magnopere expetendum.* Sic Iερ. 7, 1. ἔοικε μέγα τι εἶναι ἡ τιμή. ¶ 5) *magnam vim habens, multum conferens.* v. Doruill. ad Charit. p. 595. c. εἰς, Π. 1, 2, 8. μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν — μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται. E. 7, 5, 6. μέγα ἂν τοῦτο γενέσθαι τοῖς συμμάχοις εἰς τὸ ἐπιρρῶσαι αὐτούς. Iππ. 1, 24. εἰς τὸ εὐπειθεῖς εἶναι τοὺς ἀρχομένους, μέγα μὲν τῷ λόγῳ διδάσκειν etc. Plene Π. 6, 1, 16. εἰς τὸ κρατεῖν οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. c. πρὸς, Aπ. 2, 3, 4. πρὸς φιλίαν μέγα μὲν ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, μέγα δὲ τὸ ὁμοῦ τραφῆναι. ¶ 6) *potens, auctoritate pollens.* Schol. Ariſtoph. Veſpp. 67. μέγας οὐ τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τῇ ἐξουσίᾳ καὶ σεμνότητι. Π. 1, 2, 7. ἡ ἀναισχυντία μεγίστη δοκεῖ εἶναι ἐπὶ πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών. 4, 2, 5. ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ εὐτυχῆ καὶ μέγαν. 5, 2, 11. 5, 5, 4. bis. 7, 2, 7. p. 419. 8, 7, 3. p. 546. ἀδελφὸς μέγας ὢν — ἀδελφοῦ μεγάλου ὄντος. A. 2, 5, 2. p. 111. 3, 2, 6. τοὺς μεγάλους ταχὺ μικροὺς ποιεῖν. 7, 1, 14. εἰ ἡμεῖς σε μέγαν ποιήσαιμεν. 7, 3, 8. 7, 7, 26. Aγ. 2, 16. Aθ. 2, 1. τῶν πολεμίων ἥττους τε — καὶ μείζους. E. 1. 7, 10. p. 58. 3, 4, 9. 3, 5, 8. p. 183. θεὸς τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς. §. 28. 6, 3, 6. p. 387. ἄλλους μεγάλους ποιῆσαι. p. 388. 6, 4, 23. Ἰάσων — μέγας — ἔτι δὲ

μείζων

μείζων — μέγιςος δέ. 7, 2, 2. K. 1, 10. ¶ 7) *gratia florens.* Π. 8, 3, 4. μέγας σύ γε apud Cyrum, c. παρὰ, E. 7, 1, 32. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιςος τῶν πολιτῶν. In ſqq. eſt πρωτεύειν. ¶ 8) *nobilis.* Ιερ. 1, 27. γάμος ὁ ἐκ μειζόνων. ¶ 9) *magnifaciendus, verendus.* E. 1, 7, 10. p. 55. ἡμαρτηκότας ἐς τὰ μέγιςα, θεούς τε καὶ ὑμᾶς. Sic de religione et fide, A. 5, 7, 18. περὶ τὰ μέγιςα τοιαῦτα ἐξαμαρτάνοντες. ¶ 10) *valens viribus.* De refectis poſt cladem, E. 6, 4, 24. μείζους γεγενημένους. ¶ 11) *aduerſus, durus.* Π. 8, 1, 7. ὁ μέγιςος τρόπος τῆς ἀνάγκης ἦν. A. 5, 8, 7. τί μέγα ἂν οὕτως ἔπαθον. ¶ 12) *difficilis.* Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα ἔργον ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. ¶ 13) *vtilis, commodus, bonus.* Ιπ. 6, 10. οὕτω δὴ μέγα ἐςὶ τὸ λαμβάνειν ἐθέλειν. Oppon. ἄχρηςος. ¶ 14) Πο. 2, 2. Leuncl. bis legit μέγα, vt ſit i. q. μέγα τι. Sed v. Zeun. ¶ 15) μέγα pro μεγάλως (poet. Port.) v. Heſych. et Etymol. M. it. Erneſt. ad Callim. epigr. p. 443. Π. 3, 1, 15. οὐδέν τι τούτοις μέγα λυπουμένους, *valde, grauiter.* 3, 2, 2. 5, 1, 12. μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι. 5, 3, 15. μέγα βεβλάφθαι. A. 3, 1, 27. K. 9, 5. Sic Π. 8, 7, 3. p. 546. ἄνδρα μέγα δυνάμενον. it. Plural. fere pro aduerbio, Π. 3, 1, 9. μεγάλα γ' ἂν ζημιοῖο. 6, 1, 20. 21. 8, 2, 7. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν. A. 1, 9, 24. τὰ μεγάλα νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα, *multum vincere.* Niſi malis *in rebus magnis.* 3, 3, 9. βλάψαι μὴ μεγάλα. Aπ. 3, 12, 6. Comparatiu. Π. 6, 4, 3. τὸν ἄνδρα μεῖζον τῆς ἑαυτῆς ψυχῆς ἐτίμησεν. Ιερ. 1, 8. πλείω καὶ μείζω λυποῦνται. K. 10, 12. Superlat. A. 1, 3, 10. τὸ μὲν μέγιςον, αἰσχυνόμενος — ἔπειτα δὲ καὶ δεδιώς. E. 1, 6, 4. Λακεδαιμόνιοι μέγιςα παραπίπτοιεν. O. 21, 10. Sic Morus E. 1, 7, 10. p. 55. transpoſitis verbis legi iubet ἡμαρτηκότας τὰ μέγιςα, *grauiſſime,* εἰς θεοὺς etc. At v. ſupra nr. 9. Cf. Schneider. ¶ 16) Pro μεῖζον in var. lect. eſt μειζόνως. v. ὄνομα nr. 4. it. μεγάλα pro πολλά. v. χρῆμα nr. 9.

Μεγαφέρνης, *Megaphernes,* Perſa, regis tinctor purpurae, quem A. 1, 2, 20.

2, 20. Cyrus interfici iubet.

μέγεθος, ¶ 1) *magnitudo.* Saepe omiſſo κατὰ, Π. 2, 1, 12. σκηνὰς — μέγεθος ὥςε ἱκανὰς εἶναι. Απ. 1, 3, 12. τὰ Φαλάγγια οὐδ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα. Ιπ. 4, 3. Κ. 2, 5. 6. 8. 9, 13. Etiam plural. Κ. 4, 1. ὀσφὺν σαρκώδη, τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων. Leuncl. legit τῷ μεγέθει. Cf. ποταμός. ¶ 2) *proceritas.* Π. 1, 4, 3. ὅσοι μέγεθος ἔλαβον, *qui grandiuſculi facti ſunt.* ¶ 3) *potentia.* Σ. 8, 1. Ἔρωτος — μεγέθει πάντα κατέχοντος. ¶ 4) Refertur ad multitudinem. Ε. 3, 3, 10. τὸ πρᾶγμα οὐκ ᾔδεσαν ὁπόσον τὸ μέγεθος εἴη, *quantus eſſet conſpiratorum numerus.*

Μεγιάλιος, *Megialius*, Lacedaemonius. Ε. 3, 4, 6. eſt inter legatos, quibus Tiſſaphernes iurat.

μέγιστος, v. paulo ante μέγας.

μέδιμνος, *medimnus*. Suid. ex Harpocratione: μέδιμνος· μέτρον χοινίκων μή (..). — μέτρον ἐςὶ ξηρῶν, οἷον πυρῶν ἢ κριθῶν, — μοδίων ς'. ὥςε εἶναι μέτρον ξεςῶν οβ'. ἤτοι λιτρῶν ρη. Cornel. Nepos Attic. 2, 6. medimno Attico tribuit modios ſeptem, pro quo tamen all. legunt ſex. Pollux 4, 168. ὁ μέδιμνος, χοίνικες ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα. Phauorin: μέδιμνον· τὸ μόδιον. ἢ μέτρον Ἀττικόν γινόμενον μόδιοι ἑπτά. ἤτοι τεσσαράκοντα ὀκτὼ χοίνικες. Thomas et Phauor. μέδιμνος παροξυτόνως ... Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὁ μέδιμνος. Cf. ſcriptores de ponderibus et menſuris veterum, v. c. Eiſenſchmid 2, 3. Arbuthnot p. 96. Ε. ... 2.. τὸ λεγόμενον μεδ... ἀργύριον ἀπομετρήσαι ... Videtur ad h. l. reſp... e Suidas: παροιμία· μεδ... ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον, ἐπὶ τῶν ... γάλην καὶ ἀθρόαν προσ... κόντων ὠφέλειαν. cf. Eraſm. chil. 2, 10, 7. Alii de iis explicant, qui tantum videantur habere pecuniae, vt metiri eam modio poſſint. Horat. 1, ſat. 1, 95. ſq. *diues vt metiretur numos*, et ap. Petronium c. 37. Trimalcionis vxor fortunata appellatur, quae numos modio metitur. v. Salmaſ. de vſuris p. 307. ſq. Sic eſt etiam ap. Lucian. dial. meretric. 9. Caeterum ἀλφίτων μεδίμνους habet Xenophon Α. 6, 1, 9. 6, 2, 2.

μέθη, *ebrietas.* Π. 4, 2, 19. p. 223. ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς, οὔτε μέθης. Αγ. 5, 1. Ιερ. 6, 3.

μεθημερινὸς, *diurnus.* Λ. 12, 2. φυλακὰς μεθημερινάς.

μεθιέναι, ¶ 1) *iaculari.* Π. 4, 3, 3. p. 229. παλτὰ, οἷς καὶ μεθιέντες, καὶ ἔχοντες χρώμεθα. ¶ 2) *dimittere.* Hefych: μεθήσω· ἀφήσω. Α. 7, 4, 6. περιλαβὼν τὸν παῖδα εἶπεν — οὐ γὰρ μεθήσω τὸν παῖδα. ¶ 3) *omittere, negligere.* Hefych: μεθήσει· ἀμελήσει, ἐάσει. Απ. 2, 1, 33. μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν.

μεθιστάναι, ¶ 1) *transferre, mutare.* Ε. 2, 3, 17. p. 90. πολιτεῖαι μεθίστανται. 5, 4, 64. νόμους μετέστησεν. 7, 1, 30. πολιτείαν μεταστῆσαι. Cf. Poll. 6, 130. c. εἰς, Ε. 2, 3, 17. p. 90. τοῖς ἐς ὀλιγαρχίαν μεθιστᾶσι, np. τὴν πολιτείαν, *qui oligarchiam constituerunt.* p. 92. τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι ἐς τοὺς τετρακοσίους. 4, 8, 27. ¶ 2) *ad defectionem impellere, in ditionem redigere.* c. πρὸς, Ε. 2, 2, 3. τὰ ἐκεῖ πάντα πρὸς Λακεδαιμονίους μετέστησεν.

μεθίστασθαι, ¶ 1) *secedere.* Α. 2, 3, 12. μεταστάντες οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο. ¶ 2) *secedere iubere, summouere.* v. Doruill. ad Charit. 5, 8. Α. 2, 3, 5. μεταστησάμενος αὐτοὺς ὁ Κλέαρχος ἐβουλεύετο. Ε. 4, 1, 3. ¶ 3) *deficere.* Hefych: μεθέστηκε· ἀφέστηκε. Ε. 1, 4, 4. χωρία τὰ πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα.

μεθόρια, *limites, fines.* Hefych: μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους. Π. 1, 4, 16. ἐν τοῖς μεθορίοις τοῖς τε αὐτῶν καὶ τοῖς Μήδων. §. 17. 5, 4, 21. 5, 5, 2. 3, 3, 4.

μεθορμίζειν, *nauium statione mutata ad aliam ire.* Hefych: μεθορμίζεται· μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον. Ε. ., 1. 16. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσαι ἐς Σηστὸν παρῄνει.

Μεθυδριεὺς, *ciuis Methydrii,* vrbis Arcadiae, de qua v. Paufan. 8, 36. v. Ἀριστώνυμος,

μεθύειν, ¶ 1) *ebrium esse.* Π. 7, 5, 9. μεθύουσι. Oppon. νήφοντες. Α. 4, 8, 16. σφόδρα μεθύουσιν ἐῴκεσαν. 7, 3, 18. Ε. 6, 4, 36. Ο. 12, 11. Σ. 2, 6. ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν. ¶ 2) *affectu abreptum esse.* Σ. 8, 21. μεθύοντα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης.

μεθύσκεσθαι, *inebriari.* Π. 1, 3, 10. πίνων οὐ μεθύσκεται. 4, 5, 4. ἐμεθύσκε-

σκετο, *largius se vino inuitabat.* E. 3, 2, 20. καθεύδων οὗπερ ἐμεθύσθη, *se inebriauerat.* 5, 4, 5.

Μειδίας, *Midias.* E. 3, 1, 11 — 25. Mania socru occisa inhiat satrapiae Aeolidis, sed a Pharnabazo delatus et a Dercyllida victus priuatur hereditate.

μειζόνως, *grauius.* K. 13, 3. μέμφομαι αὐτοῖς τὰ μὲν μεγάλα, μειζόνως. Cf. ὄνομα nr. 4.

μείζων, v. μέγας.

Μειλανίων, v. Μελανίων.

Μειλίχιος. Hesychio auctore est πρᾶος, συνετὸς, ἡδὺς, προσηνής. cf. Poll. 5, 138. Est maxime cognomen Iouis, (v. Schol. Aristoph. nubb. 407. Meurs. Thes. 7. Gramm. hist. deor. p. 9. et Duker. ad Thucyd. 1, 126.) sed etiam aliorum deorum. v. Pausan. 10, 38. p. 897. A. 7, 8, 2. 3. ὁ Ζεὺς ὁ Μειλίχιος Xenophonti non est propitius ob omissa sacra, quare Xenophon ei sacra facit.

μειονεκτεῖν, ¶ 1) *minus habere, inopem esse, carere.* Aγ. 4, 5. σὺν αὐτῷ τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν — πῶς οὐκ ἂν τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι. ¶ 2) *minus commodi* aut *voluptatis habere, magno bono carere.* Aπ. 3, 14, 6. c. gen. rei, Ιερ. 1, 29. μειονεκτεῖ τῶν εὐφροσυνῶν, *minus voluptatum percipit.* 2, 1. ἑκόντας μειονεκτοῦντας καὶ σίτων καὶ ποτῶν. Mox est ἀπεχομένους. 3, 6. τούτου τοῦ κτήματος (np. τοῦ φιλεῖσθαι) μειονεκτοῦσιν. 4, 1. μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, qui πίστεως ἐλάχιστον μετέχει. Saepe verti potest ¶ 3) *deteriore conditione esse, inferiorem esse.* Π. 8, 6, 11. μειονεκτεῖν ἐδόκει, εἰ μὴ Κύρῳ πέμψειεν ὅ τι καλὸν — φύοιτο. Aγ. 7, 2. De acie non recte ordinata, Λ. 11, 9. ἐν τούτῳ μειονεκτεῖν ἡγοῦνται. Sic c. ἐν, Ιερ. 1, 27. ἐν ᾧ μειονεκτοῦμεν τῶν ἰδιωτῶν, np. in deligenda coniuge. Sed de laude et praemiis est Ιπρ. 1, 24. c. dat. Ιερ. 1, 11. τοῖς θεάμασι μειονεκτοῦντας. §. 14. c. dat. et gen. Ιερ. 1, 18. τῇ εὐφροσύνῃ τῆς ἐλπίδος μειονεκτοῦσι τῶν ἰδιωτῶν. §. 19. τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς (all. ἐδωδῆς, *eo ipso tempore, quo cibus capitur,*) μειονεκτεῖ τῶν μετρίως διαιτωμένων.

μειονεξία, *deterior conditio.* Π. 2, 1, 12. ὁμοίως τρεφομένους, καὶ οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας, *quod alter minoribus altero commodis frueretur.*

μειοῦν, ¶ 1) *minuere.* Απ. 2, 7, 9. κίνδυνος — τὴν χάριν μειοῦσθαι. Σ. 8, 17. Ιπρ. 1, 2. ὅπως τὸ ὂν ἱππικὸν μὴ μειῶται. Cf. αὐξάνειν. Refertur ad dignitatem et honorem, E. 3, 4, 9. μειοῦν — τοὺς φίλους ἠπίςω. Paſſiuum duobus opponitur, Π. 5, 5, 14. τοὺς πολεμίους μειουμένους, ἡμᾶς πλείονάς τε καὶ ἰσχυροτέρους γιγνομένους. c. acc. Απ. 4, 8, 1. πάντες τὴν διάνοιαν μειοῦνται. Steph. in ind. theſauri: *in delirium vergunt.* Leuncl. *omnibus fit mentis quaedam imminutio.* Sic Π. 7, 5, 23. εἴ τι (i. e. εἰ κατά τι μέρος) τῆς τοῦ σώματος ἰσχύος μειοῦσθαι δοκοῦσιν. ¶ 2) *moderari, temperare.* Iπ. 5, 9. τὴν ἄγαν κάθαρσιν μειοῦν δεῖ. ¶ 3) *deteriorem reddere.* O. 2, 15. οἱ οἶκοι μειοῦνται. ¶ 4) *verbis eleuare.* Suidas: μείου· ἔλαττον τίθει, ἐλάσσου. Deinde addit locum Π. 6, 3, 8. μηδὲν μείου τοῦ ἀληθοῦς τὰ τῶν πολεμίων. All. μηδὲν ἐλάσσου. All. μείου τὰ τῶν πολ. Zeun. μηδὲν ἐλάττου τοῦ ἀλ. μηδὲ μείου τὰ τ. π. e Suida, Cod. Guelf. et marg. Steph. Ιερ. 2, 17. tyrannus, ſi quos interfecerit, οὐ μεγαλύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ μειοῖ — τὸ γεγενημένον, καὶ ἀπολογεῖται.

μειοῦσθαι, *deteriore conditione eſſe.* Απ. 1, 3, 3. θύων μικρὰς — οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν — μεγάλα θυόντων.

μειράκιον, *adoleſcentulus.* Recte ſic dici de maſculo teſtantur Ammon. p. 93. Moeris p. 26:. et Thom. Mag. p. 604 Π. 8, 3, 15. ἐπεὶ δὲ μειράκιον ἐγιγνόμην. A. 2, 6, 9. 15. Απ. 1, 2, 42. Alcibiades ita vocatur, πρὶν εἴκοσιν ἐτῶν εἶναι, vt eſt §. 40. Poll. 2, 4. μειράκιον — ἀπὸ τεσσαρεσκαιδεκάτου ἕως εἰκοσοῦ πρώτου. Cf. Ammon. p. 36. Sed Π. 2, 2, 16. μειράκιον et ἀνὴρ inter ſe permutantur. Cf. ἀνήρ.

μειρακιοῦσθαι, *adoleſcere, pubeſcere.* Λ. 3, 2. ὅταν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, *ad primam pubertatem.*

*μείωμα, *imminutio, defectus.* A. 5, 8, 1. ὦφλε τῆς φυλακῆς τῶν γαυλικῶν χρημάτων τὸ μείωμα εἴκοσι μνᾶς. Hutch. ad ὦφλε intelligit δίκην, et vertit: *quantum de ſumma fecerat deceſſionem.*

μείων, ¶ 1) *minor.* A. 2, 6, 4. χρήματα μείονα ποιεῖν, *ſumtibus minuere.* Cf. ἄξιος et φρονεῖν. Permu-

mutatur vt ſynonymum c. ἐλάττων. v. ἐλάττων nr. 1. ¶ 2) *iuſto minor.* Αγ. 1, 1. οὐδὲ μειόνων ἐπαίνων. Steph: *minores quam quibus dignus.* ¶ 3) *ignobilior.* Ιερ. 1, 28. ἐκ μειόνων γαμεῖν. Oppon. μείζων πλούτῳ καὶ δυνάμει. ¶ 4) *deterior.* v. ἀμείνων nr. 4. Sic in formula μεῖον ἔχειν, de qua nr. 5. ¶ 5) *paucior.* Π. 4, 5, 15. πῶς — πλείω πράγματα ἔχοιμεν, μείω δὲ διαπραττοίμεθα. 6, 3, 8. v. μέγας nr. 1. 8, 1, 1. p. 463. Α. 7, 6, 13. ἐμοὶ δοὺς μεῖον, — ὑμῖν τὸ πλεῖον. Ιερ. 1, 8. πολὺ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει. 2, 17. μειόνων ἄρξει. Απ. 3, 5, 2. πλήθει οὐδὲν μείους. c. gen. Π. 2, 1, 2. p. 87. οὐ μείους τετρακισμυρίων — οὐ μείους τρισμυρίων. Ο. 3, 2. Sed Α. 9, 1. μείους τούτων ſunt *pauciores horum* ſ. *ex his.* Hinc μεῖον ἔχειν, ¶ a) *minus habere, non tantum accepiſſe.* Π. 1, 3, 15. μεῖον ἢ πλεῖον ἔχειν — ἅπαντας δεδίδαχεν ἑαυτοῦ μεῖον ἔχειν. 2, 2, 1. p. 102. εἴ τι μεῖον δοκοῖεν ἔχειν, *minus accepiſſe.* 7, 5, 13. ¶ b) *deterius habere, deteriore conditione eſſe.* Π. 4, 2, 4. μεῖον ἔχειν παρὰ τῷ βασιλεῖ, *minus honoratum eſſe.* 6, 2, 11. p. 370. Α. 3, 2, 10. μηδὲ τοῦτο μεῖον δόξητε ἔχειν, *infirmiores eſſe.* Απ. 3, 12, 5. ἐν πράξει οὐδεμιᾷ μεῖον ἕξεις. Videtur per λιτότητα explicari poſſe: *multum conſequeris.* it. de proelio, Α. 1, 10, 6. Τισσαφέρνης ὡς μεῖον ἔχων ἀπηλλάγη, *inferior diſceſſit.* 3, 4, 10. ¶ 6) Neutrum pro aduerbio ponitur, tum in plurali, Ιερ. 1, 8. πολὺ μείω εὐφραίνονται οἱ τύραννοι. tum multo ſaepius in ſingulari, vt ¶ a) Αγ. 6, 3, μεῖον οὐδὲν ἐκράτει, ὅτι οὐκ ἤθελον αὐτῷ οἱ πολέμιοι μάχεσθαι, *nihilo minus.* Mox eſt οὐδὲν ἧττον. Ε. 7, 4, 2. οὐδὲν μεῖον Λακεδαιμονίοις ἢ σφίσιν ἀγαθὸν, *non minus, aeque ac.* ¶ b) de ſpatio, Π. 5, 4, 20. μὴ μεῖον ἀπέχοντες, ἢ ἐφ' ὅσον etc. Α. 2, 4, 5. ἀπέχοντες παρασάγγην καὶ μεῖον. 5, 4, 17. c. ἢ, Α. 4, 4, 1. ἐπορεύθησαν — οὐ μεῖον ἢ πέντε παρασάγγας. c. gen. Α. 3, 4, 21. οὔποτε μεῖον — ἑξήκοντα ϛαδίων. 5, 6, 3. p. 291. οὐ μεῖον δυοῖν ϛαδίοιν. Cod. Eton. μείω, quod eſt gloſſema. 6, 4, 2. Cf. πλέον nr. 6. ¶ c) de magnitudine, Π. 7, 5, 6. Φοίνιξι οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. ¶ d) de quolibet alio numero,

mero, Π. 2, 1, 2. p. 88. οὐ μεῖον δισμυρίων. Margg. ἐλάττους. Videtur glossema esse. Hesych: μείων· ἐλάσσων, μικρότερος. 7, 4, 8. A. 6, 4, 17. Πο. 4, 23. Ιπ. 10, 6. Sic ¶ e) de tempore, Π. 5, 3, 14. μεῖον ἢ ἐν ἓξ ἡμέραις. In nonnullis desunt verba μεῖον ἤ. 6, 2, 10. τὰ ἐπιτήδεια — μὴ μεῖον εἴκοσιν ἡμερῶν. Aγ. 2, 1, μεῖον ἢ ἐν μηνί.

μελάγχειμα, scil. χωρία, *loca quae niue liquefacta sunt nigra*. Poll. 5, 66. εὐναὶ λαγῶν — ἐν χιόνι τὰ μελάγχειμα. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κοῖλα, ἐν οἷς ἡ χιὼν διατέτηκε. κέκληται δὲ, ὅτι παρὰ τὴν ἄλλην τῆς γῆς ὄψιν λευκὴν οὖσαν ὑπὸ τῇ χιόνι, ταῦτα μόνα μελαίνεται. v. ad h. l. interpp. K. 8, 1. ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς — εἰ δ' ἐνέσαι μελάγχειμα, δυσζήτητος ἔσαι. §. 7. Cf. μέλας nr. 1.

Μελανδέπται, *Melandeptae*, gens Thraciae Europaeae, Seuthae parens. A. 7, 2, 18. vbi all. habent Μελανδῖται, quam lectionem probat Holsten. ad Steph. Byz. in v. Μελανδία.

Μελάνθιος, *Melanthius*, Atheniensis, E. 2, 3, 18. p. 99. cum Aristarcho vult Lacedaemoniis vrbem subiicere.

μελανία, *nigredo*. A. 1, 8, 5. κονιορτὸς, ὥσπερ νεφέλη λευκὴ, χρόνῳ δὲ — ὕστερον ὥσπερ μελανία τις, *nigra quaedam nubes*.

Μελανιππίδης, *Melanippides*. Aπ. 1, 4, 3. poeta dithyrambicus, de quo v. Fabric. B. G. Vol. II. p. 129. sq. ed. Harles.

Μελάνιππος, *Melanippus*, Rhodius. E. 6, 2, 23. nauium praefectus Rhodiorum, effugit Iphicratis classem.

Μελανίων, *Melanion*. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 7. ob laboris patientiam e multis riualibus accipit Atalantam vxorem. Cf. Apollodor. 3, 9, 2. vbi scribitur Μειλανίων, quam scripturam recte, in poetis quidem, defendit Heinsius ad Ouid. A. A. 2, 188. sed perperam dicit, ap. Xenophontem scribi Μιλανίων. Imo apud hunc quoque vterque Gailii codex exhibet Μειλανίων, saltem §. 7.

Μελάνωπος, *Melanopus*, Atheniensis. E. 6, 3, 2. legatus Thebas.

μέλας, ¶ 1) *niger*. A. 4, 5, 11. μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. §. 12. μέλαν τι χωρίον διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι τὴν χιόνα. v. μελάγχειμα. E. 1, 7, 5. μέλανα ἱμάτια ἔχοντας, *vestibus pullis*

lis indutos. ¶ 2) Pluralis ſubſtantiue. K. 5, 23. τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὦτα ἄκρα, *nigredo leporum.*

Μελέαγρος, *Meleager.* K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 10. infelix.

μέλει μοι, ¶ 1) *mihi curae eſt, curo.* Thomas: μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε Φαμέν. Euſtath. ad Il. ζ, p. 519, 6. σύνταξιν — ἢ κατ' εὐθεῖαν, ὡς τό· τάδε πάντα μέλει, καὶ οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος — ἢ κατὰ γενικὴν, οἷον· μέλει μοι τοῦδέ τινος. Π. 4, 3, 3. p. 229. ὁπότε ἢ παρεῖναι ἢ ἀπεῖναι βούλοιντο, ἧττον ἂν ἡμῖν μέλοι. Α. 5, 3, 13. ἐάν τις μὴ ποιῇ ταῦτα, τῇ θεῷ μελήσει. Eſt imprecatio cum euphemia. Nam ſenſus eſt: *Dea vlciſcetur.* E. 6, 4, 30. Apollo interrogatus, quid de pecuniis Delphicis faciendum, reſpondit, ὅτι αὐτῷ μελήσει. Σ. 4, 32. οὐκέτι οὐδὲ μέλει οὐδενί. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 425. legi iubet οὐδὲν pro οὐδὲ, quia ſic loqui mos. Et ita laudat locum Wetſten. ad Act. 18, 17. c. nominat. E. 2, 4, 6. ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν μόνον ἔμελεν. c. gen. Π. 4, 2, 17. ὅτῳ σκηνῆς μελήσει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα ἔςαι. 8, 7, 3. p. 547. forma obſecrantis: εἴ τι τοῦ ἐμοὶ χαρίζεσθαι μέλει ὑμῖν. Αθ. 1, 8. τῆς κακονομίας αὐτῷ ὀλίγον μέλει. §. 13. c. περὶ, Π. 4, 5, 8. ἐμοὶ μελήσει περὶ τῆς τροφῆς αὐτῶν. 5, 3, 12. οἷς ἔμελε περὶ τοῦ Φρουρίου, *ad quos cura pertinebat.* 7, 1, 10. Ιερ. 9, 10. c. ὅπως, Π. 2, 1, 6. p. 92. ὅπως ταῦτα ἕξετε, ἐμοὶ μελήσει σὺν τοῖς θεοῖς. 4, 5, 19. Λ. 13, 9. E. 3, 3, 9. ἐμεμελήκει αὐτοῖς, ὅπως ὁ Ἱππαγρέτης εἰδείη. c. gen. et ὅπως, Ιππ. 3, 1. τῶνδε — μέλειν δεῖ τῷ ἱππάρχῳ. πρῶτον μὲν ὅπως καλλιερήσῃ. c. ὡς, Π. 3, 2, 6. ὡς καλῶς ἕξει τὰ ὑμέτερα, ἐμοὶ μελήσει. ¶ 2) *tracto, exerceo.* Π. 8, 3, 11. πολὺ μάλιςα ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς. Πο. 4, 14. οἷς μεμέληκεν, np. τὰ ἀργύρια. E. 7, 5, 27. ταῦτα ἴσως ἄλλῳ μελήσει, *ſcribet alius.* Απολ. 20. περὶ παιδείας. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός. ¶ 3) *operam do.* Π. 1, 6. 13. τούτου οὐκ ἂν ἁμάρτοις, ἐάνπερ μέλῃ σοι. 6. 3. 8. πάνυ μοι ἐμέλητεν ἄςε εἰδέναι. Απ. 4. 7. 1. ἔμελεν αὐτῷ εἰδέναι, ὅτου τις ἐπιςήμων. O. 2, 16. ὁμολογῶ μεμεληκέναι μοι (intell. εἰδέναι), οἵτινες ἕκαςα ἐπιςημο-

ςημο-

στημονέστατοί εἰσι. 11, 9. μέλει σοι ὅπως πλουτῇς — πάνυ μέλει μοι τούτου. ¶ 4) *cupio, mea intereſt.* Π. 3, 6, 17. εἴ τι σοι μέλει τοῦ ὡς ἥκιστα τετραγμένα τάδε καταλιπεῖν — εἰ δέ τι σοι μέλει τοῦ ὡς πλείστην στρατιὰν ἐξάγειν. 5, 5, 12. πᾶσι γὰρ ἔμελε, τί ἐκ τούτων ἔσοιτο. Intell. εἰδέναι, vt A. 6, 4, 14. ¶ 5) *aeſtimo.* Aπ. 3, 11, 12. τοιαῦτα ἀξιοῦν, οἷα π[illegible] αὐτοῖς [illegible] ὅταν μελήσει. ¶ 6) *conſidero, cogito.* Aπ. 3, 6, 10. περὶ τῆς φυλακῆς τῆς χώρας; οἶδ' ὅτι σοι μεμέληκε. 4, 2, 24. πότερον οὐδέν σοι τοῦ γράμματος ἐμέλησεν, ἢ προσέσχες τε καὶ ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν. ¶ 7) *ſolicitus ſum, vereor.* Π. 5, 2, 11. τὰ αὐτὰ περαίνειν ὅτι μέλλει (np. περαίνειν. All. legunt hic quoque μέλει vel μέλοι) σφίσι, καὶ μέλον αὐτοῖς πῇ ἀποβήσοιτο. Participium abſolute poſitum pro διότι μέλοι. Sic Aπ. 2, 6, 16. in margg. eſt: ἐκεῖνο ἤδη μέλει μοι (Vulgo legitur λέγε μοι), εἰ ἔστιν ἐξ ἐπιεικῶν, φίλον εἶναι. Reſpondet Socrates: ἢ ταράττει σε; Legitur etiam μέλει μοι pro ἑλοίμην. v. αἱρεῖσθαι nr. 2. Cf. μελετᾶν, μέλλειν, μεμελετηκότως.

μελετᾶν, ¶ 1) *meditari, ſe exercere in aliqua re, vt eius peritus euadas.* v. omnino ἀσκεῖν et μανθάνειν. E. 3, 4, 16. γυμνάσια μεστὰ τῶν γυμναζομένων· — τοὺς δ' ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς τοξότας μελετῶντας. In loco parallelo Aγ. 1, 25. pro μελετῶντας eſt ἐπὶ στοίχων ἰόντας, quae eſt ſpecies τῆς μελέτης. Iπ. 3, 8. μαθόντες, καὶ ἐθισθέντες, καὶ μελετήσαντες, καλῶς ἂν πάντα ποιοῖεν. c. acc. Π. 1, 2, 12. μένουσαι φυλαὶ διατρίβουσι μελετῶσαι τά τε ἄλλα καὶ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. 1, 5, 1. μελετῶν ἃ χρή. 2, 3, 11. τὰς τάξεις μελετᾶτε καὶ προσιόντες καὶ ἀπιόντες, *ordines ſeruatis.* Pertinent enim verba ad taxiarchum. 6, 2, 3. 8, 8, 7. ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν. E. 6, 4, 10. O. 4, 24. ὅταν ὑγιαίνω — ἢ τῶν πολεμικῶν τι ἢ τῶν γεωργικῶν μελετῶν, np. valetudinis cauſa. Iπ. 8, 1. ταῦτα διδάσκειν τε δεῖ καὶ μελετᾶν καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἵππον. Iπρ. 6, 5. πάντα τὰ ἐν ἱππικῇ μελετᾶν. 8, 5, 16. Paſſiuum Π. 1, 6, 19. p. 81. εὖ αἱ πολεμικαὶ τέχναι μεμελετημένα, c. gen. omiſſo τι, Π. 8, 1, 15. μελετᾶν τῶν ἐλευθερίων πόνων. c. inf. Π. 2, 3,

5. p.

5. p. 120. πονεῖν τὰ ὅπλα φέροντες ἐμελέτων. 4, 1, 8. p. 204. 7, 4, 7. A. 3, 4, 9. Iπ. 7, 3. §. 14. τὸ ὀρθοδρομεῖν — μελετῴη ἄν. §. 17. c. particip. pro inf. Aϑ. 1, 20. ἐμελέτησαν πλοῖον κυβερνῶντες. c. πρὸς, Aπ. 1, 6, 7. οἱ ἀσθενέστατοι τῷ σώματι μελετήσαντες — κρείττους γίγνονται πρὸς ἃ μελετῶσι — τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα μελετῶν — ῥᾷον φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος. ſequente ὡς et particip. Π. 7, 1, 22. οὔτε τρέφειν — κάμηλον, ὥστ' ἐποχεῖσθαι, οὔτε μελετᾷν ὡς πολεμήσων ἀπὸ τούτων. c. dat. Π. 2, 1, 8 τὸ τόξῳ μελετᾷν καὶ ἀκοντίῳ. Intelligi poteſt εὖ χρῆσθαι. ¶ 2) *iubere alium ſe exercere.* c. ὡς, Π. 8, 1, 14. ἐμελέτησε ſuos, ὡς μηδὲ πτύοντες φανεροὶ εἶεν, *adſueſieri iuſſit.* ¶ 3) *exercere quae iam didiciſti, repetendo ne obliuiſcaris.* Aπ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπῶν τοὺς μὴ μελετῶντας ἐπιλανθανομένους. 1. 5, 5. τίς — ἢ μάθοι τι ἂν ἀγαθὸν, ἢ μελετήσειεν ἀξιολόγως; Iπ. 2. 1. ¶ 4) De animo; *commentari, cogitare quid dicendum ſit.* Π. 1. 5, 7, p. 53. τοῦτο μελετῶσιν, ſcil. vt dicendo valeant. 5, 5, 14. μὴ ὡς λόγον ἡμῖν ἐπιδειξόμενοι, οἷον ἂν εἴποιτε —, τοῦτο μελετᾶτε. Hinc feſtiue Aπ. 4, 8, 4. it. Aπολ. 3. it. O. 11, 22. et 23. ¶ 5) Iππ. 4, 7. κατασκόπων — δεῖ μεμελετηκέναι, ὅπως ἔσονται. Cum haec verborum ſtructura valde inſolens ac dura ſit, Steph. videtur recte conieciſſe μεμεληκέναι, quam lectionem etiam Leuncl. in verſione ſecutus eſt. De loco Iππ. 7, 14. v. μεμελετηκότως.

μελέτη, ¶ 1) *meditatio, exercitatio artis vt diſcas et ſpecimen aliquando edere poſſis.* Sic ap. Latinos *meditatio campeſtris.* v. omnino Hutch. ad Π. 1, 2, 10. et Raphel. ad 1 Tim. 4, 15. Suid: μελέτη· ἄσκησις, ἐπιμέλεια. Π. 1, 2, 10. venatio ἀληθεστάτη δοκεῖ ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. pro quo Π. 8, 1, 12. eſt ἄσκησις πολεμικῶν καὶ ἱππικῆς. Sed Π. 7, 5, 26. p. 459. ἀσκεῖν et τὴν μελέτην ποιεῖσθαι diſtinguuntur. v. ἀσκεῖν nr. 1. e. Π. 7, 5. 2?. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ μελέτης. 8, 1, 13. τὰς πολεμικὰς τέχνας καὶ τὰς μελέτας. Ibid. διέφερεν — διὰ τὴν ἀεὶ μελέτην. Aϑ. 1, 20. κυβερνῆται ἀγαθοὶ γίγνονται δι' ἐμπειρίαν

πειρίαν τε τῶν πλοίων καὶ διὰ μελέτην. O. 17, 7. Aπ. 3, 3, 6. Iπ. 8, 10. Iπρ. 4, 3. c. πρὸς, Aπ. 3, 9, 2. μαθήσει καὶ μελέτῃ πρὸς ἀνδρείαν αὔξεσθαι. De virtute, Aπ. 2, 6, 39. ἀρεταὶ – μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομένας. Cf. μάθησις. ¶ 2) *commentatio eorum qui dicere volunt.* v. Spanhem. ad Iulian. orat. p. 14. Aπ. 4, 8, 4. ἀδικῶν ἀπεχόμενος, ἥνπερ νομίζει καλλίστην μελέτην ἀπολογίας εἶναι. Aπολ. 3. Cf. de his locis μελετᾶν nr. 4.

μελέτημα, i. q. μελέτη. Π. 8, 1, 15. ἐλευθερίων μελετημάτων. Antea erat ἐλευθ. πόνων. Iπ. 12, 15. c. πρὸς, Iπ. 11, 13. τοῖς πρὸς πόλεμον μελετήμασι.

μελετηρὸς, *exercitatus, qui multum exercet aliquam rem, ſtudioſus.* Portus et Leuncl. vertunt: *in exercitationibus tolerans.* Grammius: *curioſus.* A. 1, 9, 3. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων Φιλομαθέστατον καὶ μελετηρότατον.

μέλι, *mel.* E 5, 3, 19. Agesipolis mortuus ἐν μέλιτι τεθεὶς, καὶ κομισθεὶς οἴκαδε ἔτυχε τῆς βασιλικῆς ταφῆς. v. Victor. V. L. 19, 1. et quos laudat Boſius ad Cornel. Agesil. 8, 7.

μελίνη, *panicum.* Etymol. M. μελίνη, εἶδος ὀσπρίου. λέγεται θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. μέμνηται Δημοσθένης, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Ξενοφῶν. Apud Theophraſtum et Dioſcoridem vires huius plantae deſcribi, et μέλινον eam maſculine ſcribi, annotauit Hutch. Heſych: μελίνη· ὀσπρίου εἶδος, ὅμοιον κέγχρῳ. Suidas: μελίνη· εἶδος ὀσπρίου. ἦν δὲ καὶ σῖτος ἀπὸ μελίνης. Etymon patet ex Plin. H. N. 22, 25. „Panicum Diocles medicus *mel frugum* appellauit." v. tamen ibi interpp. A. 1, 5, 10. οἶνον — ἀπὸ τοῦ Φοίνικος, καὶ σῖτον μελίνης. τοῦτο γὰρ ἦν ἐν τῇ χώρᾳ πλεῖστον. Harpocrat: Ξενοφῶν ἀναβάσεως πρώτῳ· καὶ σίτου καὶ μελίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ· πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλινον. A. 1, 2, 22. πολὺ δὲ καὶ σήσαμον καὶ μελίνην. Pergit Harpocr. καὶ ἐν ἕκτῃ, καὶ ὄσπρια πάντα, καὶ μελίνη. Suidas: καὶ αὖθις· ἐΦέροντο ἀδεῶς, οἷον ὄσπρια, μελίνας, σῦκα. Prior locus extat A. 6, 4, 4. alter 6, 6, 1. ſed etiam in priore hodie legitur μελίνας, vt 2, 4, 7. quanquam rurſus Suidas: μελίνη — καὶ ἀρσενικῶς λέγεται.

ται. Σοφοκλῆς γὰρ καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶν θηλυκῶς εἶπε μελίνην. Ξενοφῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν ἀναβάσει, καὶ μελίνην καὶ μελίνους εἶπε. etc.

Μελινοφάγοι, *Melinophagi*, gens Thraciae. v. Steph. Byz. a quo laudatur Ξενοφῶν ἐν ἑβδόμῳ A. 7, 5, 7. διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρακῶν. Cauſa nominis facile patet. v. μελίνη.

μέλισσα f. μέλιττα, *apis*. Π. 5, 1, 11. ὁ ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελιττῶν ἡγεμὼν — αἱ μέλιτται πείθονται. E. 3, 2, 20. O. 7, 17. ἡ ἐν τῷ σμήνει ἡγεμὼν μέλιττα. §. 32. ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμών. §. 33. 38. 17, 14.

Μέλιτος, *Melitus*. 1) accuſator Socratis. v. Suid. Aπ. 4, 4, 4. τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγε. 4, 8, 4. Aπολ. 11. 19. 20. et ſaepius ibi. 2) alius Melitus videtur eſſe E. 2, 4, 26. miſſus cum Cephiſophonte ad Lacedaemonios pacis cauſa.

μέλιττα, v. μέλισσα.

μέλλειν, ¶ 1) *futurum eſſe*. Saepe legitur participium ſine inf. vt Π. 2, 1, 12. τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. 3, 2, 7. ὀλίγα δυνάμενοι προορᾶν ἄνθρωποι περὶ τοῦ μέλλοντος. 6, 1, 10. 7, 1, 13. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. A. 6, 1, 13. E. 5, 4, 17. Aπολ. 13. 30. Iπρ. 9, 1. Sed c. inf. ſaepe Latine verti poteſt per futurum in *rus*. Iungitur autem c. inf. praeſentis, Π. 1, 4, 16. γαμεῖν μέλλων. 3, 1, 21. 7, 1, 9. μελλούσης τῆς μάχης γίγνεσθαι. A. 7, 7, 1. ἔμελλον ἐπὶ θάλατταν ἥκειν. Cod. Eton. ἥξειν. Thomas p. 420. ἤμελλον Ἀττικοὶ, οὐκ ἔμελλον. Similia tradit Moeris p. 175. Contrarium praecipiunt Schol. Apollon. Rhod. 1, 1309. Euſtath. ad Odyſſ. α, p. 1382, 31. et Phauorinus. Certe in Xenophontis libris ſemper ſcribitur ἔμελλον. Λ. 1, 3. τὰς μελλούσας τίκτειν, *puellas matrimonio deſtinatas*. E. 2, 3, 5. 4, 1, 3. 4, 2, 14. Σ. 4, 48. c. inf. futuri, Π. 1, 6, 19. p. 72. περὶ τοῦ συνοίσειν μέλλοντος. 2, 1, 5. 3, 1, 6. ὅπως μὴ — μέλλοι γενήσεσθαι, h. e. γενήσεται. A. 1, 8, 1. ἔνθα ἔμελλε καταλύσειν. Cod. Pariſ. καταλύειν. 5, 6, 5. E. 2, 2, 10. 3, 2, 7. 4, 4, 4. τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Aπ. 2, 2, 5. O. 7, 37. K. 9, 3. etc. Sic c. paſſiuo, Π. 3, 1, 1. ὀφθήσεσθαι ἔμελλε.

Πο.

Πο. 3, 11. c. inf. aoristi, quanquam reiicit hanc structuram Phrynichus p. 148. et 162. it. Thomas Mag. p. 607. sq. qui saltem ἂν iubet isti infinitiuo addi. v. quos laudat Doruill. ad Charit. p. 38. Π. 6, 1, 21. μελλήσοντα τι παθεῖν. Marg. Steph. et Cod. Guelf. μελλήσαντα, quod praefert Zeun. et vertit *veritum ne quid pateretur.* c. inf. perfecti, Π. 8, 1, 16. κεχρῆσθαι ἔμελλεν αὐτοῖς. Ita edd. vett. Sed viri docti reposuere καὶ χρῆσθαι. v. tamen Fischer. ad Plat. apol. 17. extr. Omisso infinitiuo, et e praecedentibus repetendo, Π. 5, 2, 11. περαίνειν ὅ τι μέλλει, scil. περαίνειν. v. μέλει nr. 7. Πο. 4, 38. εἰ τὰ μὲν περαίνοιτο, τὰ δὲ μέλλοι, scil. περαίνεσθαι. E. 5, 1, 15. Sic in nota illa formula, quae affirmat quaestionem cum vehementia quadam, E. 4, 1, 8. τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἑώρακας — τί δ' οὐ μέλλω; scil. ἑωρακέναι, *quidni viderim?* O. 18, 1. 19, 9. v. quos laudat Bachius ad O. 18, 1. et Fischer. ad Plat. Phaed. 24. p. 323. ¶ 2) *iussum esse.* Π. 1, 4, 16. πελταστὰς, οἵτινες ἔμελλον αὐτῷ τὰ θηρία ἐξελᾶν. 1, 6, 19. p. 81. 4, 2, 2. E. 3, 3, 10. 3, 5, 6. 4, 4, 7. ¶ 3) *destinatum esse.* Saepe sic verti potest, v. c. A. 1, 3. v. supra nr. 1. A. 7, 4, 5. παῖδα — μέλλοντα ἀποθνήσκειν. ¶ 4) *sibi proponere, animo moliri, parare.* Hesych: μελλήσω· σπουδάσω. A. 2, 5, 2. p. 109. ἐποίησαν suspicione abrepti ἀνήκεστα κακὰ τοὺς οὔτε μέλλοντας οὐδὲ βουλομένους τοιοῦτον οὐδέν. Leuncl. vertit *qui exspectarent.* Phauorinus sane explicat verbum μέλλειν etiam verbis οἴεσθαι, ἐλπίζειν, προσδοκᾶν, φοβεῖσθαι. 5, 7, 3. διαβάλλειν ἐμὲ ὡς ἐγὼ ἐξαπατήσας μέλλω ἄγειν. §. 1. erat διανοεῖται ἄγειν. Απ. 1, 1, 7. 4, 5, 1. ἀγαθὸν τῷ μέλλοντι καλόν τι πράξειν, *qui cuperet, sibi proposuisset.* ¶ 5) *velle.* A. 3, 3, 10. εἰ μέλλομεν τούτους εἴργειν. 7, 4, 6. εἰ μέλλει χάριν εἰδέναι, *si promittit.* Phauorin: μέλλειν· ὑπισχνεῖσθαι. Λ. 2, 8. τὸν μέλλοντα κλωπεύειν — τὸν μέλλοντά τι λήψεσθαι. Αγ. 2, 25. εἰ μέλλοι σύμμαχόν τινα ἕξειν. Ιερ. 8, 9. Απ. 2, 6, 14. O. 5, 15. τὸν μέλλοντα εὖ γεωργήσειν. 7, 20. 11, 22. Ιπ. 2, 2. ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι, εἰ μέλ-

μέλλοι τὸν μισθὸν ἀπολήψεσθαι. ¶ 6) *debere*, vt nostrum *sollen*. Π. 1, 6, 14. δεῖ στρατιὰν, εἰ μέλλει πράξειν τὰ δέοντα, μηδέποτε παύεσθαι, *si vis eum officio satisfacere*. 2, 4, 8. p. 130. τοὺς μέλλοντας ἀπροφασίστους συμμάχους ἔσεσθαι, *quos vis esse*. 2, 4, 17. p. 137. 3, 3, 24. p. 192. 8, 1, 4. Πο. 5, 1. εἰ μέλλουσι αἱ πρόσοδοι προσιέναι. Ο. 12, 4. 5. 15, 6. 8. 16, 12. Σ. 2, 4. Ιπρ. 2, 9. 3, 3. ¶ 7) *oportere*. Ε. 3, 3, 7. ἐν τίνι χρόνῳ ταῦτα μέλλει πράττεσθαι. ¶ 8) *posse*. Saepe de verisimilitudine dici, obseruarunt etiam interpp. ad Lucian. T. I. p. 854. Hesych: μέλλει· φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. it. μέλλετε· ἐοίκατε. Π. 2, 1, 14. παιδιὰς — αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. 2, 3, 2. 4, 3, 2. πᾶς ὅπου ἔμελλεν ἂν ἐξακούεσθαι. 6, 2, 5. Α. 4, 7, 11. ὁπότε ὄψεσθαι αὐτοὺς ἔμελλον. 7, 8, 2. κἂν μέλλῃ ποτὲ γενήσεσθαι, *etsi spes sit, fore*. Αγ. 2, 24. 26. Ε. 2, 3, 18. p. 97. ¶ 9) *solere*. Ε. 5, 1, 17. κατὰ ναῦν ἔμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν. ¶ 10) *cunctari, differre*. Hesych: μέλλετε· — βραδύνετε, ὑπερτίθεσθε. Suid: μέλλω, ἐπὶ τοῦ βραδύνω. Π. 1, 3, 13. ὁ δὲ οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν. Cod. Guelf. οὐκ ἠμέλησεν. 3, 1, 19. οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλ' εἶπε. Hanc lectionem praeferunt alteri οὐκ ἠμέλησεν. 3, 3, 7. 7, 1, 15. 7, 5, 26. p. 455. οὔκουν δεῖ μέλλειν. Gabrielii exemplum habet ἀμελεῖν. Α. 3, 1, 31. Αγ. 2, 6. Ε. 2, 2, 13. οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μέλλειν. Hanc lectionem probat Valckenar. in diatrib. ad fragmm. Eurip. 21. p. 230. it. versio Leuncl. Vulgo legitur μένειν. Hesych: μέλλει — μένει. Ε. 2, 3, 8. 9. 3, 5, 10. 4, 1, 9. 5, 1, 30. 5, 3, 14. in margg. οὐκ ἔμελλεν, (Vulg. ἔμενεν) ἀλλ' ἐπορεύετο. 5, 4, 65. 6, 1, 4. p. 359. τί οὖν μέλλεις, καὶ οὐκ ἤδη στρατεύεις; Passiuum Α. 3, 1, 32. ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα, *ne differentur*. Sic Thucyd. 5, 111. ¶ 11) In var. lect. permutatur etiam c. βούλεσθαι. v. ibi nr. 1, d.

Μέλλων, *Mellon*. Ε. 5, 4, 2. sqq. exul Thebanus, Athenis cum paucis aliis profectus, interficit Lacedaemonios in Cadmea arce. Cf. §. 19.

μέλος, ¶ 1) *carmen*. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἄλλα μέλη πειρῶνται ποιεῖν. ¶ 2) *membrum*

brum corporis. Ιπ. 12, 4. πτέρυγες in armis — τοσαῦται, ὥςε ςέγειν τὰ μέλη. Ald. βέλη. Legitur etiam perperam μέλη pro τέλη. v. τέλος nr. 7.

*μεμελετηκότως, diligenter, caute. Ιπρ. 7, 14. ἐλθεῖν εἰς τὴν πολεμίαν μεμελετηκότως οἵ τε — καὶ ποῦ προφυλάττουσιν. Steph. vero et in vltima edit. Leunclauio ſuſpectum eſt. Ille corrigit μεμελετηκότα, hic μεμεληκότα. Prius recepit Welſius, poſterius Grammio placet, neutrum Zeunio, qui non improbat μεμελετηκότως, ſed dicit ſcribi etiam poſſe μεμεληκότως.

μέμνημαι, μέμνοιο et μεμνῷτο v. in μνᾶσθαι.

μεμπτὸς, reprehendendus, contemnendus. Π. 2, 1, 4. σώματα ἔχοντες ἀνδρῶν οὐ μεμπτὰ, praeſtantiſſima. Απ. 3, 5, 3. οὐδὲ ἐν τούτοις Ἀθηναῖοι μεμπτοὶ, praeſtant in his quoque. Vtroque in loco eſt λιτότης.

μέμφεσθαι, ¶ 1) queri. Π. 1, 4, 25. μὴ ἡ πόλις μέμφοιτο de me. Ε. 1, 4, 2. ὡς μηδὲν μέμψηται. Exponunt paſſiue, pro μεμπτὸς εἴη. c. dat. perſ. Π. 2, 2, 6. σφόδρα ἂν ἡμῖν ἐμέμφου. 4, 5, 12. p. 247. 5, 5, 11. Ε. 7, 4, 2. μεμφομένους τοῖς συμμάχοις ὅτι — εἶχον. Sic praecedente acc. rei, Π. 1, 4, 6. ἃ τῷ Σάκᾳ ἐμέμφετο, ὅτι etc. 7, 5, 17. p. 444. τοῖς θεοῖς οὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμψασθαι. Ε. 3, 5, 8. p. 180. it. gen. rei, Ε. 3, 2, 5. ὡς ὧν πρόσθεν ἐποίουν, μέμφοιντο αὐτοῖς. c. ſolo acc. rei, Ε. 6, 2, 22. προεῖπε μὴ μέμφεσθαι τὴν δίκην. ¶ 2) improbare, reprehendere. c. acc. Α. 7, 6, 28. ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶχε μέμφεσθαι. Αγ. 2, 22. Απ. 4, 4, 14. εἰ τοὺς πολεμίους ψέγοις — τοὺς ταῖς πατρίσι προθύμως βοηθοῦντας μέμφῃ. Ο. 11, 23. μέμφομαί τινα πρὸς τοὺς φίλους, ἢ ἐπαινῶ. §. 24. Σ. 8, 13. τῶν τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων πολλοὶ τοὺς τρόπους μέμφονται, καὶ μισοῦσι τὸν ἐρώμενον. Ιπ. 6, 16. c. εἰς, Α. 2, 6, 17. τούτων οὐδεὶς κατεγέλα — οὔτ' ἐς φιλίαν (in amicitia colenda) αὐτοὺς ἐμέμφετο. c. acc. perſ. et dat. rei, Αθ. 3, 1. καὶ τῷδέ τινας ὁρῶ μεμφομένους Ἀθηναίους, ὅτι etc. Steph. coniicit κἂν τῷδε. Zeun. dicit, legi poſſe τόδε. c. dat. perſ. Απ. 3, 5, 20. οὐ μέμφομαι τούτοις. Cf. Dauiſ. ad Maxim. Tyr. diſſ. XXIV. p. 592. ¶ 3) in-

indignari, vitio vertere. E. 4, 8, 32. τῷ μὲν Δερκυλλίδᾳ οὐδὲν ἐμέμφοντο. O. 2, 15. K. 13, 3.

μέμψις, *reprehensio.* Π. 4, 5, 10. μέμψεως πῶς ἐσμεν ἄξιοι. 5, 5, 5. p. 328. ἐπαίνου ἄξιος μᾶλλον, ἢ μέμψεως.

μὲν, ¶ 1) *quidem.* a) Sequente δὲ, Π. 4, 5, 8. ὁ μὲν θεὸς — ἡμεῖς δέ. E. 4, 3, 12. οἱ μὲν διαπίπτουσι, πολλοὶ δὲ ἀπέθανον. §. 13. Aπ. 1, 6, 11. etc. Sic πρῶτον μὲν — ἔπειτα δὲ, Π. 2, 1, 2. p. 86. etc. Item A. 1, 3, 21. μὲν — ὅμως δέ. 2, 1, 7. Ξαρέως μὲν — ὅμως δέ. b) Saepe omittitur, ſequente δέ. v. δὲ nr. 1. c) Contra ſaepe abſolute ponitur, omiſſo δὲ, E. 4, 4, 19. τό τε τῶν συμμάχων ϛράτευμα διῆκε, καὶ τὸ μὲν πολιτικὸν οἴκαδε ἀπήγαγεν. Stephano et Porto aliisque interpretibus μὲν expungendum videtur. O. 15, 6. ταῦτά μοι δοκῶ μὲν — ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Bach. exponit *haec quidem.* Sed Erneſt. et all. volunt δοκοῦμεν. Welſ. δοκῶμεν. Aπολ. 12. λέγων, ὅτι θεοῦ μὲν φωνὴ φαίνηται σημαίνουσα. Leuncl. coniicit μοι. Sic Aγ. 8, 3. φίλον ἕξειν ἐμὲ οἴεσθε. All. perperam μὲν habent. Sed Aπολ. 12. legitur etiam βρονταῖς μὲν, vbi Zeun. Geſnerum ſecutus edidit βροντὰς, et ex edd. vett. reſtituit δέ. Aπ. 1, 1, 18. in nonnullis editt. eſt: περὶ μὲν πλείονος ἐποιήσατο, in plerisque et optimis μὲν illud deeſt. Cf. ἄρα nr. 11. Poſt pronomina perſonalia, Π. 1, 4, 12. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα. 2, 2, 3. 4, 2, 19. extr. 4, 5, 8. σὺ μὲν συσκευάζου. §. 16. ἡμεῖς μὲν οὔτε ἄνδρας ἔχομεν. A. 7, 7, 10. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, λέγω. Poſt πρῶτον, Aπ. 3, 3, 5. Plerumque vero ſequente ἔπειτα, Π. 1, 4, 11. πρῶτον μὲν — ἔπειτα. 4, 5, 10. πρῶτον μὲν παύσεται — ἔπειτα γνώσεται. vbi Steph. fruſtra haerebat. 7, 3, 1. 7, 5, 20. Aπ. 3, 11, 14. Cf. εἶτα et ἔπειτα. Poſt partem disputationis in dialogo, O. 16, 6. ἀλλὰ τοῦτο μὲν — ἱκανῶς μοι δοκῶ ἀποτεθαῤῥηκέναι. In explicando, Π. 1, 4, 22. ἐφείπετο, ἴσως μὲν καὶ αἰσχυνόμενος. Hic ſequitur quidem καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, ſed non ad hoc μὲν referendum. 1, 6, 10. ὅτε μὲν μάλιϛα εὐπορῇς. 7, 1, 21. πόλεις τὰς μὲν ἄνω. Aθ. 1, 11. v. ἀποφορά. Σ. 6, 5. In laudando auctore, Σ. 2, 5. ὁ μὲν Θέογνις

Θέογνις ἔφη. d) Sequente ἀλλὰ, O. 3, 6. εἰσὶ μέν τινες — ἀλλ' ἐγὼ οὐ τούτους λέγω. 20, 12. καὶ ταῦτα γιγνώσκουσι μὲν πάντες — ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελοῦνται οἱ μὲν, οἱ δὲ οὔ. e) Sequ. γε μὴν, Αγ. 6, 1. ἐν τοῖς ἀγῶσι πρῶτον μὲν ἑαυτὸν τάττων. ἔνθα γε μὴν ἠθέλησαν — μάχην συνάψαι, οὐ φόβῳ τρεψάμενος νίκης ἔτυχεν. Λ. 12, 1. 2. vbi Leuncl. μὲν dicit redundare. E. 6, 3, 6. p. 387. κατὰ γῆν μὲν — κατὰ θάλατταν γε μήν. f) Sequ. καὶ, Π. 1, 2, 3. τὰ μὲν ὤνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ etc. A. 4, 1, 16. καὶ ἀπεκτείναμεν μέν τινας, καὶ ζῶντας etc. h. e. τινὰς δὲ ζ. Sed in Cod. Eton. μὲν deeſt. g) Sequ. μέντοι, Π. 1, 3, 2. Περσῶν μὲν πολὺ κάλλιστος — Μήδων μέντοι. §. 11. 3, 1, 13. 15. A. 2, 1, 13. 2, 2, 8. 2, 6, 10. Αγ. 5, 6. E. 4, 3, 12. 4, 8, 15. ſq. Απ. 2, 8, 1. 4, 4, 7. O. 2, 3. 17, 1. Σ. 2, 3. 4, 50. Cf. infra nr. 12. h) Sequ. τε, v. τε nr. 2. b. i) Bis ponitur, ſequente tantum ſemel δὲ, O. 10, 11. ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος σήπεσθαι μὲν δι' ὑγρότητα, αὐαίνεσθαι δὲ διὰ etc. K. 13, 10. v. Doruill. ad Charit. p. 561. Similiter K. 2, 2. τὸν μὲν ἔχοντα — ᾧ μέν ἐστιν ἱκανὴ οὐσία) — ᾧ δὲ μὴ ἐστιν. Sed Leuncl. τὸν μὲν in τιμὴν mutauit. k) Etiam bis ponitur, omnino non ſequente δὲ, Σ. 8, 6. τὸν μὲν σὸν ἔρωτα κρύπτω μέν. ¶ 2) *et quidem*. O. 7, 8. οὐκοῦν σοι συνεύχετο ταῦτα; καὶ μάλα, ἔφη, πολλὰ ὑποσχομένη μὲν πρὸς τοὺς θεούς. Sed Steph. reponi vult μοι. ¶ 3) fere i. q. μέντοι. Αγ. 2, 11. Ἀργεῖοι μὲν οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἔφυγον. E. 4, 3, 10. eſt μέντοι. ¶ 4) μὲν — δὲ, a) *cum — tum, et — et*. Π 1, 1, 4. ἑκόντων μὲν ἡγήσατο Μήδων, ἑκόντων δὲ Ὑρκανίων· κατεστρέψατο δὲ Σύρους — ἦρξε δὲ καὶ — ὡσαύτως καὶ — ἐπῆρξε δὲ καὶ etc. 1, 2, 1. εἶδος μὲν κάλλιστος, ψυχὴν δὲ φιλανθρωπότατος — ὥστε πάντα μὲν πόνον — πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομεῖναι. 2, 2, 3. εὐθεράπευτοι μὲν — πιθανοὶ δ' οὕτως. 2, 3, 5. p. 117. 5, 3, 2. 7, 1, 5. 8, 3, 15. A. 2, 1, 6. οἱ μὲν ἄλλοι, βάρβαροι· ἦν δὲ αὐτῶν εἷς Ἕλλην. 3, 1, 13. E. 3, 3, 7. Σ. 4, 23. b) Eſt connectentis, Π. 2, 1, 3. Κῦρος μὲν οὕτως ἔλεξε. τῷ δὲ Κυαξάρῃ ἔδοξε εὖ λέγειν. 4, 5, 7. καὶ οἱ

μὲν ἀμφὶ ταῦτα εἶχον· ὁ δὲ εἶπεν. ¶ c) *quamuis — tamen.* Π. 6, 4. 2. καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο, ἐλείβετο δὲ αὐτῇ. Sic ſequente μέντοι, A. 2. 3, 5. et ὅμως, A. 1, 3, 21. ¶ 5) μὲν ἄρα pro ἄρα Π. 2, 1, 2. p. 86. Zeunius recepit e cod. Guelf. ¶ 6) μὲν γὰρ, *nam quidem, ſcilicet quidem.* Sequente δὲ, Π. 1, 2, 2. αἱ μὲν γὰρ πλεῖσαι πόλεις. §. 15. λέγονται μὲν γὰρ Πέρσαι. Ιερ. 2, 15. Απ. 1. 2, 5. ¶ 7) μέν γε, *quidem certe.* Π. 2, 2, 1. p. 101. πρώην μέν γε. Sic 2, 1, 2. p. 86. Zeun. edidit τρισμυρίους μέν γε. Cf. γε nr. 1. g. ¶ 8) μὲν δὴ, ¶ a) *igitur.* In fine orationis, vel in fine narrationis et transitione ad aliam, it. in concluſione, Π. 1, 1, 5. ἡμεῖς μὲν δὴ — ἐσκεψάμεθα. 1, 2, 2. 8. 15. 1, 4, 8. 15. 2, 2, 1. p. 102. §. 2. p. 103. §. 3. 4. 5. A. 3, 1, 7. Λ. 1, 10. Ιερ. 2, 14. Απ. 1, 3, 15. O. 1, 14. 16, 5. Απολ. 31. 34. Inprimis poſt vel ante ταῦτα, vt Π. 1, 3, 1. 2, 2, 9. 2, 3, 7. 2, 4, 3. 8. etc. it. poſt τοιαῦτα, Π. 1, 4, 1. 2, 1, 1. 2, 3, 1. etc. Sic Απ. 4, 3, 17. in 2 codd. Erneſt. eſt τοιαῦτα μὲν δὴ λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν. Vulgo μέντοι. In tranſitione ad ſequentia, vel initio orationis propoſitae, Π. 1, 2, 1. πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου — μητρὸς δὲ Μανδάνης. §. 6. Απ. 4, 3, 2. In interrogando, O. 12, 11. ποίους μὲν δή; ¶ b) *ſane.* Π. 6, 1, 3. reſpondetur: ναὶ μὰ Δία — ἀδίκως μὲν δή. Al. μέντοι. O. 13, 5. ¶ c) *porro, praeterea.* A. 2, 4, 3. οὐ μὲν δὴ — ἱππεῖς εἰσιν ἡμῖν σύμμαχοι. ¶ d) καὶ μὲν δὴ, *enimuero, certe.* Π. 8, 4. 8. Cf. 2, 2, 1. p. 101. ¶ e) οὐ μὲν δὴ, *nequaquam, minime vero.* Suid: οὐ μὲν δὴ, ἀντὶ τοῦ — ἥκισα δὴ, ἀλλὰ οὐ δή. Π. 3, 5, 7. Sic Σ. 4, 52. οὐ μὲν δὴ — ἀλλὰ καὶ, *nequaquam — quin potius.* ¶ f) μὲν δὴ ἄρα, v. ἄρα nr. 11. ¶ 9) μὲν δήπου, *quidem certe.* E. 6, 3. 6. p. 386. βασιλεὺς μὲν γὰρ δήπου ἔγραψε. Απ. 3, 3. 9. Απολ. 19. Σ. 2, 3. ¶ 10) μὲν οὖν, ¶ a) *igitur.* In concludendo, demonſtrando, narrando, Π. 4, 5, 8. ἴθι μὲν οὖν σὺ ὁ πρεσβύτατος. A. 2. 4. 8. 3, 5, 6. Απ. 1, 1, 2. πρῶτον μὲν οὖν. §. 17. 1, 2, 4. 4, 3, 1. τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς — γίγνεσθαι τοὺς συνόντας, οὐκ ἔσπευ-

ἔσπευδεν, ἀλλὰ etc. §. 2. 4, 4, 18. ἐγὼ μὲν οὖν, *itaque ego quidem.* Sic 1, 2, 55. pro ταῦτα οὖν all. habent ταῦτα μὲν οὖν. Sequente γε μέντοι, Σ. 8, 9. εἰ μὲν οὖν μία ἐςὶν — οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι ἑκατέρᾳ βωμοί εἰσι — οἶδα. Ιπ. prooem. ¶ b) *quidem.* Απ. 2, 7, 2. χαλεπὸν μὲν οὖν — ἀδύνατον δέ. 3, 4, 10. 4, 2, 40. Απολ. 32. ¶ c) *certe quidem.* Π. 8, 3, 15. ποίων πλουσίων; τῶν μὲν οὖν σαφῶς ἀποχειροβιώτων. Ε. 6, 3, 6. p. 387. τί μὴν ἥκομεν; ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἀποροῦντες, γνοίητε ἄν. Morus vertit *atqui.* ¶ d) *quin.* Π. 8, 4, 5. οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι; ἠσθήσομαι μὲν οὖν, ἔφη. §. 11. Ιερ. 10, 2. Απ. 2, 7, 5. 3, 8, 4. 4, 6, 10. Ο. 7, 37. 16, 13. Saepe additur πάνυ. v. ibi nr. 4. ¶ 11) μέν τε, *ſane.* Ο. 1, 6. ἢ καὶ φήσομεν; — γελοῖον μέν τ' ἂν εἴη. Cf. τε nr. 2. a. ¶ 12) μέντοι, ¶ a) *vero* Π. 1, 4, 9. ἐνταῦθα μέντοι. Α. 2, 3, 12. Λ. 1, 1. 9, 3. 14, 7. Ο. 15, 1. 8. Poſt μὲν, Π. 7, 5. 26. p. 454. ſq. τοῖς μὲν θεοῖς μεγίςη χάρις — τὸ μέντοι ἐκ τοῦδε οὕτως ἐγὼ γιγνώσκω. Απ. 2, 3, 5. Poſt μὲν δή, Π. 2, 2, 1. extr. v. infra lit. h. Poſt μὲν οὖν, Α. 3, 2, 4. etc. Cf. nr. 1. g. c. ἀλλά. v. ἀλλὰ nr. 16. c ὅμως. Π. 2, 3, 10. ἐμοὶ μέντοι ὅμως πείθονται ὑςέρῳ ὄντι. Α. 2, 4, 12. ¶ b) *contra.* Π. 5, 5, 5. p. 328. ἦν Φανῶ κακὸν πεποιηκὼς, ὁμολογῶ ἀδικεῖν· ἦν μέντοι μηδὲ etc. 7, 1, 22. ¶ c) *at.* Π 5, 3, 5. οὐκ ἔλεγες μέντοι, ὅτι οἴει γενέσθαι; Απολ. 3. Sic in obiiciendo: *immo.* Α. 4, 6. 12. ἀλλὰ μέντοι ἀκούω. ¶ d) *tamen.* Suid: μέντοι· ὅμως. Π. 2. 1, 5. ἀπεῖναι μέντοι οὐδὲ τὰ ἡμέτερα χρή. 2, 2, 2. p. 104. 3, 1, 15. 4, 5, 12. p. 247. 5, 1, 6. 5, 5, 14. p. 338. Ε. 4. 8, 16. 6, 3, 6. p. 385. Sic poſt μὲν, Π. 1, 4, 10. δέχομαι μὲν ἡδέως, οὐ μέντοι δέομαί γε. 2, 4, 9. Α. 2, 3, 5. Απ. 3, 9, 8. it. c καὶ, Π. 3, 1, 15. καὶ μέντοι οὐδέν τι μέγα λυπουμένους. ¶ e) *ſed, autem.* In continuata oratione, Π. 1, 4, 14. Κῦρος — διῆγεν. ὁ μέντοι Ἀςυάγης etc. 2, 1, 2. p. 87. Α. 5, 7, 12. c. καὶ, Π. 1, 4, 9. καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι τελευτῶν εἶπε, *et quidem, tum vero.* §. 20. 2, 2, 15. p. 117. καὶ μηδὲ μέντοι σκοπῆτε. Α. 1, 9, 16. Cf. καὶ nr. 28. ¶ f) *igitur.* Ε. 4, 8, 5. οἱ μέντοι ταῦτα ἀκού-

ἀκούοντες — ὁ δὲ Δερκυλλίδας. Ιερ. 1, 25. Ο. 4, 17. cum Socrates Cyrum laudasset, respondet Critobulus: Κῦρος μέντοι καὶ ἐπηγγάλλετο. Margg. et cod. Lipſ. μὲν τοίνυν. Σ. 4, 61. Cf. nr. 8. a. b. ¶ g) *ſane, profecto.* Π. 1, 4, 19. ἦ οὗτοι πολέμιοί εἰσιν; — πολέμιοι μέντοι, ἔφη. 1, 6, 6. 2, 4, 8. p. 130. 3, 1, 9. 3, 3, 9. p. 180. 5, 3, 5. εὖ μέντοι, ἔφη, δοκῶ εἰδέναι. 5, 4, 17. Α. 7, 6, 14. Απ. 2, 6, 2. 2, 10, 4. 3, 1, 2. 4, 2, 12.-14. Ο. 7, 35. Σ. 1, 12. Cf. μά. ¶ h) *adeo.* Π. 2, 2, 1. extr. ὁ μὲν δὴ λοχαγὸς — τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο. ἐγὼ μέντοι προσεποιούμην βήττειν. c. καὶ, Π. 5, 4, 9. καὶ ἀνιώμενος μέντοι αὐτὸς ἰσχυρῶς δῆλος ἦν. Α. 1, 9, 4. 4, 6, 12. ἐγὼ ὑμᾶς ἀκούω δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια — καὶ τοὺς κρατίστους μέντοι μάλιστα. Ο. 4, 2. Απολ. 30. καὶ προβήτεσθαι μέντοι, *atque adeo, quin etiam.* ¶ i) *etiam, item, porro.* Λ. 13, 10. Ε. 4, 8, 10. ¶ k) *certe, ſaltem.* Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐδὲν μέντοι οἱ στρατιῶται δέονται. 2, 2, 1. p. 101. Α. 1, 4, 7. vbi etiam verti poteſt *quidem, nimirum.* Λ. 1, 2. ¶ l) μέντοι — μέντοι, i. q. μὲν — δὲ. Π. 5, 5, 5, p. 327. τὸ μέντοι σε θυμοῦσθαι — οὐ θαυμαστὸν — εἰ μέντοι γε δικαίως etc. Α. 2, 3, 12. Ε. 4, 8, 31. καὶ Θρασύβουλος μέντοι — οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι. Απ. 2, 1, 12. εἰ μέντοι — φέρει — εἰ μέντοι ἀξιώσῃς. Hindenb. pro altero μέντοι malit δέ τοι. Sic μέντοι — δὲ, Π. 2, 4, 2. ταχὺ μέντοι παρήγγελλον, ταχὺ δὲ τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν. 3, 3, 9. p. 180. Α. 2, 3, 12. ¶ m) μέντοι γε, *ſed.* Α. 1, 9, 9. vbi Leuncl. exponit *quidem certe.* Vnde Α. 2, 4, 8. οὐ μέν τοι γε, *neque tamen.* Cf. lit. d. ex Π. 1, 4, 10. ¶ 13) μὲν τοίνυν, i. q. μὲν οὖν. Legitur ſaepe, v. c. Απ. 1, 2, 29. 2, 7, 10. 3, 1, 9. etc. Cf. nr. 12. f. ¶ 14) μὲν legitur pro μετ'. v. μετὰ c. gen. nr. 3. it. μὲν ποῖ pro μέντοι. v. μέχρι nr. 1. it. μὲν pro μήν. v. ibi nr. 10. it. pro μή. v. μὴ nr. 21. it. μέντοι pro δέ τοι. v. δὲ nr. 8.

Μένανδρος, *Menander*, Atheniensium dux. Ε. 1, 2, 11. 2, 1, 11. 16.

Μένασκος, *Menaſcus*, Lacedaemonius. Ε. 4, 2, 5. ab Ageſilao conſtitutus, vt praemia ciuitatibus daret.

μένειν, ¶ 1) *manere, non abire.* Π. 6, 1, 1. προσῆγον Καδουσίους δεομένους αὐτοῦ μένειν, *ne rediret domum ad ſuos.* A. 1, 3, 11. εἴτε μένομεν (vim futuri h. l. praeſens habere oſtendit Hutch.), εἴτε δοκεῖ ἀπιέναι — ὅπως ἀσφαλέστατα μένωμεν. 2, 1, 16. ἢν μένωμεν — μένουσι — ἀπιοῦσιν. 2, 5, 5. μένειν τε αὐτὸν ἐκέλευσε, καὶ σύνδειπνον ἐποιήσατο. Videtur h. l. eſſe *pernoctare.* De iis, qui non venatum domo exeunt, Π. 1, 4, 14. qui non cum rege venatum exeunt, Π. 1, 2, 12. αἱ μένουσαι φυλαί. 8, 1, 13. ἐπὶ θήραν ἐξῆγε, ὁπότε μὴ μένειν οἴκοι ἀνάγκη. All. omittunt οἴκοι, vt et Hutch. c. αὐτοῦ, A. 2, 1, 15. μενοῦσι ὑμῖν αὐτοῦ. v. αὐτοῦ. ¶ 2) *ſedem figere.* Π. 5, 1, 11. ὅπου δ' ἂν μένῃ rex apum. ¶ 3) *non aufugere.* De militibus voluntarie apud ducem manentibus, Π. 5, 1, 9. ἐθέλοντας μένειν μεθ' ἑαυτοῦ. §. 10. ἢν μένητε παρ' ἐμοί. §. 11. De militibus in acie ſtantibus, Π. 2, 1, 2. p. 90. φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον. τάττομεν ἡμᾶς — ἐπὶ τοὺς μένοντας. 3, 3, 20. μένοντες μάχεσθε — οἱ φεύγοντες ἀποθνήσκουσι μᾶλλον τῶν μενόντων. §. 28. 6, 4, 4. p. 392. E. 3, 2, 13. οἱ μέν τινες καταλιπόντες τὰ ὅπλα, ἀπεδίδρασκον· ὅσοι δὲ καὶ ἔμενον, δῆλοι ἦσαν οὐ μενοῦντες. Sic Π. 4, 4, 2. ὅπως αὐτοὶ μενοῦσιν in regione ab hoſte capta — μᾶλλον τούτους ζῶντας ἰδόντες μενοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι. De ſeruo, Απ. 1, 6, 2. οὕτως, ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος — διαιτώμενος μείνειε. Valckenar. malit ὑπομείνειε, et Fr. Portus reddit *perferat.* O. 5, 16. δοῦλοι ἐλπίδων — δέονται, ὅπως μένειν θέλωσι. De lepore, K. 8, 6. μενεῖ γάρ. 9, 5. ¶ 4) *non perſequi.* A. 3, 3, 9. ἠναγκάσθην διώκειν, ἐπεὶ ἑώρων ἡμᾶς ἐν τῷ μένειν κακῶς πάσχοντας. ¶ 5) *non in proelium aut expeditionem exire.* A. 2, 1, 15. πότερα μενεῖτε. Cf. ſupra nr. 1. extr. 4, 4, 12. E. 4, 2, 3. ¶ 6) *non moueri, eodem ſitu manere.* Απ. 3, 10, 15. τοῦ σώματος μὴ μένοντος, ἀλλά ποτὲ μὲν κυρτουμένου, ποτὲ δὲ ὀρθουμένου. ¶ 7) *durare, non violari.* A. 2, 3, 13. μέχρι δ' ἂν ἐγὼ ἥκω, αἱ σπονδαὶ μενόντων, qui eſt imperatiuus Atticus pro μενέτωσαν. ¶ 8) *exſpectare, manere*

re dum veniat. c. acc. v. Phauorin. A. 4, 4, 12. οἱ πελτασταὶ — οὐκ ἔμειναν τοὺς ὁπλίτας, ἀλλ' — ἔθεον. ¶ 9) *sustinere impetum*. c. acc. Π. 7, 4, 7. οὐδὲ — μείνειαν πάνυ ὀλίγους ὁμόσε ἰόντας. ¶ 10) Confunditur cum μέλλειν. v. μέλλειν nr. 10. Alia varietas est in v. μηνιᾷν. Permutatur etiam c. ὑπομένειν. v. ibi nr. 2.

Μενεκλῆς, *Menecles*. E. 1, 7, 11. intercedit in praetorum causa.

Μενεκράτης, *Menecrates*. E. 1, 1, 20. praetor Atheniensium.

Μενεσθεύς, *Menestheus*. K. 1, 2. discipulus Chironis. §. 12. laudatur. Fuit enim egregius venator, et omnium Graecorum, praeter Nestorem, belli peritissimus. Respicit Xenophon ad Homer. Il. β, 552. sqq.

μενετέον, *manendum*. E. 3, 2, 8. de imperatore, cui prorogatum erat imperium: ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον ὄν, *sibi manendum esse ad exercitum*.

μένος (poet. Port.), *animi impetus* s. *ardor*. Π. 3, 3, 27. ὑπὸ προθυμίας καὶ μένους καὶ τοῦ σπεύδειν συμμίξαι. Cf. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 95. Π. 5, 2, 15. p. 286. προσάγοντα πρὸς πολεμίους μένος ἐμβαλεῖν, *animos addere*. E. 7, 1, 21. μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις ἐμπεσεῖν. O. 21, 10. Tribuitur etiam canibus, K. 6, 14. αἱ δὲ ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προϊᾶσιν, *prae animi ardore*. it. apro, K. 10, 16.

Μένων, *Menon*. ¶ 1) Thessalus, proditor, de quo cf. Doruill. ad Charit. p. 90. A. 1, 2, 6. venit cum copiis suis ad Cyrum. §. 20. mittitur a Cyro in Ciliciam. Cf. §. 15. 21. 25. A. 1, 4. 13. 14. orationem astutam habet, qua milites flectit, vt eant contra regem. 1, 5, 11 — 15. inter Menonis et Clearchi milites discordia oritur. 1, 7, 1. Menon praeest sinistro cornu, vt Clearchus dextro. (Cf. 1, 8, 3.) 2, 1, 5. mittitur cum aliis ad Ariaeum, vt ei regnum polliceretur. 2, 2, 1. manet apud Ariaeum, hospitem suum. (Cf. 2, 4, 8. sq.) 2, 5, 5. Clearcho suspectus. §. 7. mittitur tamen cum aliis ad Tissaphernem. §. 11. 13. Tissaphernes, proditionem ei ignoscens, eum in honore habet. 2, 6, 11. sqq. eius ingenium et mores

mores enarrantur, ſed non cum laude. Plato contra ei dialogum inſcripſit. v. Hutch. et Doruill. Memoratur etiam A. 3, 1, 32. ¶ 2) Theſpienſis. E. 5, 4, 55. ¶ 3) Athenienſis. Απ. 2, 7, 6. χλανιδοποιός.

μερίζειν, *diuidere.* A. 5, 1, 6. κατὰ μέρος μερισθέντες φυλάττωμεν.

μεριμνᾶν, ¶ 1) *ſolicitum eſſe.* Π. 8, 7, 3. p. 541. πολλὰ μεριμνᾶν, *multis curis et occupationibus.* ¶ 2) *contemplari, meditari.* Moeris: μεριμνῶν, Ἀττικῶς (viri docti coniiciunt ἀντὶ τοῦ) φροντίζων, Ξενοφῶν. Reſpexit fortaſſis ad O. 20, 25. οὔτε ἔμαθε παρ' ἄλλου τοῦτο, οὔτε μεριμνῶν εὗρεν, ſcil. philoſophorum more. De his enim legitur Απ. 1, 1, 44. τῶν περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνώντων. 4, 7, 6. τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας. Sic de futuro imperatore, Απ. 3, 5, 23. πολλὰ μεριμνᾶν, ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν ἀγνοῶν τι.

μέρος, ¶ 1) *pars.* Π. 1, 2, 6. τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας. In plerisque recte deeſt μέρος. 1, 5, 1. ἐπιδιδόντα — τοῦ ἑαυτοῦ μέρους. 7, 5, 5. διαμετρησαμένους τὸ μέρος ἕκαστον ὑμῶν (all. ἑκάστου ἡμῶν), *partem ſpatii effodiendi.* 1, 6, 12. p. 65. μικρόν τι μέρος τῆς στρατηγίας τὰ τακτικά. 7, 5, 17. p. 445. 2, 3, 3. ἀγχόθου τινός μοι μετέσται μέρος, ὅσον ἂν δίκαιον ᾖ — μεθέξω πλέον μέρος, ἢ ἐγὼ βούλομαι. 7, 5, 18. πλεῖστόν σου μέρος μεθέξομεν. c. numeralibus ordinalibus, Π. 2, 1, 2. p. 88. ἡμῖν εἶναι μεῖον ἢ τρίτον μέρος τοῦ τῶν πολεμίων ἱππικοῦ. 6, 3, 1. et ſaepe de parte copiarum, Π. 3, 3, 18. p. 188. ὑμεῖς πλησιάζετε αὐτοῖς, ἕκαστος τῷ ἑαυτοῦ μέρει. 8, 5, 8. τιθέναι τὸ μέρος ἕκαστον. A. 1, 6, 2. Πο. 4, 48. ἐπισιτίζεσθαι μέρει κίνδυνος. E. 4, 6, 3. c. articulo: *debita, decens, aequa pars,* Π. 4, 5, 17. νείματε πάντων τὸ μέρος τῷ ἀγγέλῳ. 8, 3, 2. 8, 4, 13. A. 5, 3, 5. Απ. 3, 14, 1. Sed A. 6, 6, 15. τὸ μέρος eſt μέρος τι. ¶ 2) μέρος μὲν — μέρος δὲ, *partim — partim.* Ιπ. 1, 12. μέρος μέν τι καὶ αἰσχύνει, μέρος δέ τι καὶ ἀσθενέστερον τὸν ἵππον παρέχεται. ¶ 3) *ſpecimen.* Sic vertit Hutch. A. 1, 5, 8. ἔνθα δὴ μέρος τι τῆς εὐταξίας ἦν θεάσασθαι. ¶ 4) *officium, partes.* Π. 3, 3, 5. εἰ

εἰ ἕκαςος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσειε. Hic tamen possit aeque recte de parte copiarum intelligi. Σ. 4, 29. σὸν μέρος λέγειν. Hinc A. 7, 6, 25. καὶ ἐν τῷ μέρει, καὶ παρὰ τὸ μέρος. Hutch. *tum partibus suis, tum aliorum functus.* Zeun. rectius: *cum officio suo functus, tum praeter officii necessitatem.* ¶ 5) ἐν μέρει, (v. Perizon. ad Aelian. V. H. 8, 3.) ¶ a) *vicissim, per vices.* Π. 6, 1, 8. ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μέρει πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην. E. 7, 1, 3. Ιπρ. 3, 9. ¶ b) *deinceps, ordine, singuli, paulatim, non simul.* Π. 2, 3, 7. ἐν μέρει οἱ ἕτεροι πάλιν λαβόντες τοὺς νάρθηκας, *post illos.* Sed etiam h. l. verti potest *vicissim.* A. 3, 4, 14. E. 2, 1, 4. προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάςην ναῦν, *vnam post alteram.* ¶ c) ἐν μέρει εἶναι, *instar esse, vicem explere.* Π. 6, 1, 16. τοῦτο ἐν ἀκροβολιςῶν μέρει εἶναι. ¶ 6) κατὰ μέρος. ¶ a) *per vices, alterni.* E. 6, 2, 7. κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. 7, 1, 1. Ιπρ. 4, 2. Cf. μερίζειν. ¶ b) *paulatim, singula ordine.* Πο. 4, 36. κατὰ μέρος πράττεσθαι. Oppon. ἅμα πάντα πράττεσθαι. ¶ c) *loco.* A. 6, 4, 16. Νέων ἦν ςρατηγὸς κατὰ τοῦ Χειρισόφου μέρος. ¶ 7) Saepissime per ellipsin omittitur μέρος. vid. v. c. μεσημβρία, μέσος, μετεῖναι, etc.

Μεσάδης, v. Μαισάδης.

μεσεγγύημα, inquit Pollux 8, 28. εἴρηκε Ξενοφῶν. Sed locum non inuenimus.

μεσεύειν, *medium se gerere, neutris fauere.* E. 7, 1, 31. οὐκέτι ἐμέσευον, ἀλλὰ προθύμως συνεμάχουν τοῖς Λακεδαιμονίοις.

μεσημβρία, *meridies.* a) De tempore, E. 5, 3, 1. ἅμα μεσημβρίᾳ 5, 4, 40. ἑώκεσαν ὑποπεπτωκόσιν που ἐν μεσημβρίᾳ prae aestu s. labore. 6, 4, 8. K. 4, 11. μέχρι μεσημβρίας — ἔξω μεσημβρίας. 6, 26. θερινὴ μεσημβρία. b) De *regione meridiana* s. *australi,* Π. 1, 1, 5. πορεύεσθαι πρὸς μεσημβρίαν. 8, 6, 10. 8, 8, 1. A. 1, 7, 6. 3, 5, 9. τὰ πρὸς μεσημβρίαν, scil. μέρη, s. χωρία. Πο. 4, 43. Aπ. 3, 8, 9. O. 9, 4.

μεσόγαια et μεσόγεια, *mediterranea regio.* A. 6, 2, 5. διὰ μεσογαίας ἐπορεύοντο. 6, 3, 7. 6, 4, 3. E. 7, 1, 2. p. 438. E. 4, 7, 1. διὰ τὸ ἐν μεσογείᾳ σφίσι τὰς πόλεις

λεις εἶναι. Schneider. in indice etiam h. l. mauult μεσογχία. Sed dicitur vtrumque. v. Duker. ad Thucyd. p. 76.

μεσόλευκος. *albo diſtinctus.* Π. 8, 3, 7. Cyrus habet χιτῶνα πορφυροῦν μεσόλευκον, ἄλλῳ δ' οὐκ ἔξεστι μεσόλευκον ἔχειν. Caſaub. ad Athenae. 5, 14. p. 374. extr. hanc veſtem dicit regum et primorum quoque ſacerdotum fuiſſe. Curtius 3, 3, 17. de cultu regis Darii: „purpureae tunicae medium album intextum erat." v. quos laudat Reimarus ad Dion. Caſſ. 78, 2. Poll. 7, 61. et Heſych. in v. σάραπις.

μέσος, ¶ 1) *medius.* a) A. 1, 2, 7. διὰ μέσου τοῦ παραδείσου. §. 17. πρὸ τῆς φάλαγγος μέσης. §. 23. διὰ μέσης τῆς πόλεως. 2, 1, 9. 4, 8, 6. ἐν μέσοις ἀναμεμιγμένοι τοῖς Ἕλλησιν. 7, 1, 9. Αγ. 9, 4. ἐν μέσαις ταῖς εὐφροσύναις. Poteſt h. l. verti *in ſummis* vel *in perpetuis.* E. 5, 4, 33. 7, 5, 5. Απ. 2, 1, 11. μέση τούτων (*inter haec*) ὁδός. K. 9, 8. b) Τὸ μέσον c. gen. A. 1, 4, 4. τὸ μέσον τῶν τειχῶν ἦσαν στάδιοι τρεῖς, *ſpatium inter caſtella interiectum.* Πο. 1, 6. τῆς οἰκουμένης ἀμφὶ τὰ μέσα. E. 7, 2, 7. c) Τὸ μέσον de *media exercitus parte,* opp. κέρασι. Π. 4, 2, 13. αὐτὸς τὸ μέσον ἔχων — ἐπορεύετο. A. 1, 2, 15. τὸ δεξιὸν — τὸ εὐώνυμον — τὸ μέσον. 1, 8, 8. §. 9. τὸ μέσον στῖφος — μέσον τὸ ἑαυτοῦ ἔχων. §. 16. §. 17. μέσον ἔχων τῆς ἑαυτοῦ στρατιᾶς. 3, 4, 12. ἀνάγκη — κενὸν γίγνεσθαι τὸ μέσον τῶν κεράτων. §. 14. 4, 8, 14. Ιπ. 2, 3. ὅταν τό τε ἡγούμενον, τό τε μέσον ἐῤῥωμένον ᾖ, καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν. All. τοῦτο δὲ μέσως ἐῤῥωμ. Zeun. cum aliis: καὶ τὸ μέσον. Camerar. vertit: *prior pars mediocriter valida,* quod non placet. it. ſine articulo, A. 1, 8, 15. ᾔδει αὐτὸν ὅτι μέσον ἔχοι τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος. d) De tempore, A. 7, 6, 17. μέσος χειμὼν ἦν. Αγ. 2, 30. E. 6, 5, 20. O. 17, 4. μέσος σπόρος inter πρώϊμον et ὀψιμώτατον. v. ὀψ. Sic μέσον ἡμέρας, quod probat Thom. Mag. ſed μέση ἡμέρα dicit κοινὸν eſſe. Sic Phrynichus quoque p. 210. Π. 4, 4, 1. ἡνίκα δ' ἦν ἔξω μέσου ἡμέρας. Margg. ἔξω μέσου ἡμέρα. All. aliter. v. Zeun. A. 1, 8, 5. ἤδη ἦν μέσον ἡμέρας. 4, 4, 1. 7, 3, 24. E. 1, 6, 14. Sed O. 16, 13.

13. est ἐν μέσῳ τῷ θέρει καὶ ἐν μέσῃ τῇ ἡμέρᾳ, contra Thomae et Phrynichi praecepta. v. Abresch. ad Act. 26, 13. it. Π. 5, 3, 19. ἐν μέσῳ νυκτῶν. v. Witter ad Thom. Mag. in v. μεσονύκτιον, et infra νύξ. ¶ 2) διὰ μέσου, ¶ a) *per.* A. 1, 4, 4. διὰ μέσου τούτων (πυλῶν) ῥεῖ ποταμός. Sed 1, 2, 23. διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς, vbi cod. Paris. μέσου. ¶ b) *in medio.* Π. 6, 3, 2. διὰ μέσου ποιούμενοι τὰ σκευοφόρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπορεύοντο, *habentes* s. *collocantes in medio.* Cf. ἐπίπροσθεν. ¶ c) *neutrius factionis.* E. 5, 4, 25. τοὺς διὰ μέσου, *qui reo non fauebant, nec eum oderant.* Intell. ὄντας. ¶ 3) εἰς τὸ μέσον, ¶ a) *in medium.* Π. 3, 1, 4. ὁ Κῦρος λαβὼν εἰς τὸ μέσον κἀκεῖνον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα περιεστρατοπεδεύσατο. A. 1, 5, 14. εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων, ἔθετο τὰ ὅπλα. §. 15. ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον λέγει. 3, 2, 1. εἰς τὸ μέσον ἧκον, *in media castra.* c. gen. A. 3, 1, 31. εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου. ¶ b) *in medium, publice.* Π. 2, 1, 6. ὁ Κῦρος καταθεὶς τὰ ὅπλα (quae plebeiis dare volebat) εἰς τὸ μέσον, *vt ab omnibus conspicerentur.* Sic fere Σ. 3, 3. ἐὰν καὶ ὑμεῖς εἰς μέσον φέρητε, ὅ τι ἕκαστος ἐπίστασθε. Victorius V. L. 34, 15. dictum est, inquit, de rebus quae corpore carent, nec manu capi possunt, sed animo tantum et oratione in locum portantur, in quo communia sunt, vt a cunctis intelligantur. Sic latinum *proferre in medium.* ¶ c) *in commune.* O. 7, 26. τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκεν, *aequalem.* Plane sic est §. 27. sed §. 13. est κοινόν. Sic ap. Virgil. Ge. 1, 127. *in medium quaerebant.* ¶ d) *inter.* c. gen. A. 5, 2, 18. εἰς τὸ μέσον ἑαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων. Ἱππ. 4, 15. ¶ e) *in medio.* Π. 4, 1, 1. στὰς εἰς τὸ μέσον, συνεκάλεσε τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας καὶ ἔλεξε. 7, 4, 3. καθεζόμενος εἰς τὸ μέσον σὺν τῇ στρατιᾷ συνεκάλεσε ἑκατέρων τοὺς ἐπικαιρίους. Videtur intelligi locus in finibus positus, quo facile vtrique venirent. Similiter Π. 3, 3, 5. ἔλεξεν ὧδέ πως εἰς τὸ μέσον ταξιαρχῶν καὶ λοχαγῶν, *apud taxiarchos.* 8, 5, 12. p. 528. εἰς τὸ μέσον λέγειν, *vt omnes audiatis.* ¶ 4) ἐκ

τοῦ μέσου, *e medio.* De rebus quae impedimento esse possunt. v. nr. 5. e. Ἱππ. 3, 10. ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον ἐξελάσειαν τοὺς ἐκ τοῦ μέσου ἀνθρώπους, *impedientes, impedimento futuros.* Sic A. 1, 5, 14. ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι, *non impedimento esse.* ¶ 5) ἐν μέσῳ, ¶ a) *in medio.* Π. 2, 2, 1. p. 101. ἡμῶν τῶν ἐν μέσῳ. Paulo ante erat: τῶν κατὰ μέσον τὸν κύκλον κατακειμένων, *in media corona discumbentium.* 7, 5, 3. ἐν μέσῳ τοὺς ἀκινάκους τετάχθαι, *in media acie.* Oppon. τοὺς πρώτους et τοὺς τελευταίους. Sic Απ. 3, 1, 8. A. 3, 3, 5. E. 7, 2, 10. Ἀργεῖοι καὶ οἱ Ἀρκάδες — τοῖς Φλιασίοις ὠργίζοντο, ἅμα δ' ἐν μέσῳ εἶχον, *habebant eos in medio sitos.* c. gen. Π. 8, 5, 5. ἐν μέσῳ τοῦ στρατοπέδου. 8, 6, 11. ¶ b) *in publico, in communi.* Π. 7, 5, 17. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτὸν, inquit Cyrus, qui omnibus sui adeundi copiam faciebat. §. 19. est ἐν τῷ φανερῷ σαυτὸν παρεῖχες. A. 3, 1, 14. ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα, *fortibus omnibus ad praemia patet aditus.* O. 5, 7. ἡ γῆ ἐν τῷ μέσῳ τοὺς καρποὺς τρέφουσα τῷ κρατοῦντι. 6, 10. pro eo est ἔξω τῶν ἐρυμάτων. Nam ἐν μέσῳ εἶναι dicuntur, quae omnibus, etiam rapinis, sunt exposita. v. Bergler. ad Alciphr. p. 235. ¶ c) *facile, procliue.* Π. 4, 5, 15. τὸ καταβῆναι ex equis ἐν μέσῳ, scil. ἐστι. ¶ d) *inter.* A. 2, 4, 11. ἐκ τῆς ἐν μέσῳ χώρας, *interiacente.* 6, 4, 1. Αγ. 2, 10. E. 4, 3, 10. τριῶν ἔτι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων, *cum interessent, interiecta essent.* Ἱππ. 8, 23. c. gen. A. 1, 7, 6. τὰ ἐν μέσῳ τούτων. 2, 2, 2. ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ βασιλέως ὁ ποταμός. 2, 4, 9. 11. 3, 1, 2. ποταμοὶ διεῖργον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἴκαδε ὁδοῦ, *interiacentes inter viam* etc. Possit tamen dici, h. l. genitiuum pendere a verbo διεῖργον. 4, 3, 12. 5, 2, 19. Λ. 13, 6. Ἱππ. 2, 4. ¶ e) *impediens.* v. Dorvill. ad Charit. p. 601. Π. 5, 2, 12. τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι, quo minus coniungantur. Αθ. 2, 2. ἡ θάλαττα ἐν μέσῳ, quo minus insulares iungi possint. ¶ 6) κατὰ μέσον, *in medio.* Π. 7, 5, 2. στὰς κατὰ μέσον τῆς αὐτοῦ στρατιᾶς — παρήγγειλεν, vt facile παράγγελσις per totum exercitum

tum iret. A. 1, 7, 11. κατὰ μέσον τὸν ςαθμὸν τάφρος. 5, 4, 6. 6, 2, 11. Sic de acie et exercitu, Π. 7, 5, 2. ἕως τὸ ἄκρον γένοιτο κατὰ τὸ μέσον. A. 4, 8, 13. E. 2, 4, 9. ¶ 7) *mediocris.* Π. 2, 4, 17. p. 138. τῷ μέσῳ τῆς σπουδῆς ἡγοῦ, *mediocri festinatione.* Sic fere K. 6, 25. κύνα τὴν φιλάνθρωπον — τὴν αὐθάδη — τὴν μέσην, *mediam inter vtramque.*

μεσοτομεῖν, *medium s. in medio secare.* O. 18, 2. μεσοτομῶν, *ita metens, vt medios culmos incidas, parte culmi media in agro relicta.*

μεσοῦν, *medium esse.* A. 6, 5, 5. μεσούσης τῆς ἡμέρας. Probat hanc formulam Thomas Mag. p. 609. Cf. Poll. 1, 68. E. 2, 2, 14. ὁ ἐνιαυτὸς — ἐν ᾧ μεσοῦντι etc. v. Wetsten. ad Ioh. 7, 14. et Poll. 1, 59.

Μέσπιλα, *Mespila.* Steph. Byz: Μίσπιλα, πόλις Μήδων. Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως. A. 3, 4, 6. Μέσπιλα: Μῆδοι αὐτήν ποτε ᾤκουν.

Μεσσήνη, *Messene,* vrbs Peloponnesi. Aγ. 2, 29. rex Persarum Lacedaemoniis ἐπέταττε Μεσσήνην ἀφιέναι. v. Hutch. ad h. l. E. 7, 1, 17. οὐ συνεχώρουν οἱ Θηβαῖοι Μεσσήνην ὑπὸ Λακεδαιμονίοις εἶναι. §. 25. ἐρωτώμενος ὑπὸ βασιλέως ὁ Πελοπίδας, τί βούλοιτο ἑαυτῷ γραφῆναι, εἶπεν, ὅτι Μεσσήνην αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων. Cf. 7, 4, 9. E. 5, 2, 3. Ἀγησίλαος — λέγων ὅτι τῷ πατρὶ αὐτοῦ πολλὰ ὑπηρετήκει ἡ τῶν Μαντινέων πόλις ἐν τοῖς πρὸς Μεσσήνην πολέμοις.

Μεσσήνιοι, *Messenii.* Aθ. 3, 11. ὅτε Ἀθηναῖοι εἵλοντο Λακεδαιμονίους ἀντὶ Μεσσηνίων — Λακεδαιμόνιοι καταςρεψάμενοι Μεσσηνίους ἐπολέμουν Ἀθηναίοις. Videtur loqui de caussa belli Peloponnesiaci. E. 6, 5, 33. Ἀθηναίους, ὅτε αὐτοὶ ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. 7, 1, 19. ἀπετέμνοντο αὐτὸν (Cissidam Siculum, qui Lacedaemoniis auxilio venerat) οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ ςενὸν τῆς ὁδοῦ. Memorantur etiam Μεσσήνιοι in bello contra Lacedaemonios E. 7, 4, 27. 7, 5, 5.

μεστὸς, ¶ 1) *plenus, refertus.* c. gen. Π. 6, 2, 6. μεςὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐπερωτώντων. 7, 4, 4. μεςαὶ αἱ ὁδοὶ πορευομένων παρ' ἀλλήλους, μεςοὶ οἱ χῶροι τῶν ἐργαζομένων. A. 1, 4, 18. κῶμαι πολλαὶ, μεςαὶ σίτου καὶ οἴνου. 3, 5, 1. 4, 4, 4. E. 2, 4, 10. p. 111. 3, 2, 3. 3, 4, 16. 17. 4, 1,

4, 1, 14. Απ. 2, 2, 4. τῶν ἀπολυσόντων a venerea cupidine μεσαὶ μὲν αἱ ὁδοὶ, μεσὰ δὲ τὰ οἰκήματα. De animo, E. 3, 4, 18. εἰκὸς ἐνταῦθα πάντα μεσὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἶναι. Απ. 3, 5, 6. μεσοὶ ἀταξίας. Σ. 1, 13. σπουδῆς μεσοὶ, γέλωτος ἐνδεέστεροι, ¶ 2) *multa habens.* Π. 5, 3, 3. οὐ δαρεικῶν μεσοὶ ἥκομεν. ¶ 3) *ſatiatus, cibo repletus.* Π. 8, 4, 9. Oppon. ἄδειπνος. Cf. Poll. 5, 151.

μέσως, v. μέσος nr. 1. c.

μετὰ, I) c. gen. ¶ 1) *cum.* Sed varie dicitur, vt ¶ a) de ſocietate. Π. 2, 1, 5. νομίζοντες μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι. Leuncl. recte: *ſe plures habituros in pugna ſocios.* 7, 1, 7. ¶ b) μετά τινος γίγνεσθαι ſ. εἶναι, *partes alicuius ſequi.* E. 4, 1, 15. ἔξεστί σοι μεθ' ἡμῶν γενομένῳ — ζῆν, *ſi nobiscum te coniunxeris.* 4, 8, 16. 5, 2, 12. p. 299. 6, 1, 4. p. 359. Π. 2, 4, 6. μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἔσεσθαι. Nonnulli minus bene habent ἕπεσθαι. A. 1, 3, 5. ¶ c) οἱ μετά τινος, *qui aliquem ducem ſequuntur.* Π. 2, 1, 7. ἀσκεῖν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, *militum ſuorum.* 2. 4, 11. τοῖς μετ' ἐμοῦ Πέρσαις, *quorum ego dux ſum.* 6, 3, 11. p. 386. τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἅρματα, *quibus ille praeeſt.* 6, 4, 5. p. 393. 7, 1, 9. 14. A. 1, 7, 9. τῶν μετὰ Κύρου βαρβάρων. 2, 2, 4. Αγ. 2, 9. τὸ δεξιὸν τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ, ſcil. στρατεύματος. (E. 4, 3, 9. eſt δεξιὸν τὸ μετ' αὐτοῦ.) Plenius E. 1, 1, 12. et 1, 3, 5. οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες. 1, 2, 5. νῆες νεωστὶ ἥκουσαι μετὰ Εὐκλέους, *duce Eucle.* §. 10. 11. 2, 1, 1. οἱ ἐν τῇ Χίῳ μετὰ τοῦ Ἐτεονίκου στρατιῶται. 4, 3, 6. 5, 1, 7. 6, 4, 26. 7, 1, 6. 13. 7, 5, 23. Απ. 3, 5, 4. συμφορὰ ἡ μεθ' Ἱπποκράτους. Sic Π. 5, 2, 6. pro τοὺς σὺν αὐτῷ in margg. eſt τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ, *quos ſecum adduxerat.* A. 1, 3, 9. v. αὐτὸς nr. 20. Sic ¶ d) E. 3, 3, 11. μαστιγούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, *dux cum conſpiratis.* ¶ e) Π. 8, 1, 9. τὴν τῶν μεθ' αὐτοῦ εὐσέβειαν, *amicorum ſuorum.* ¶ f) Απ. 4, 2, 1. Σωκράτης — τῶν μεθ' αὐτοῦ τινας ἔχων, *diſcipulorum quosdam.* ¶ g) Π. 8, 6, 6. σὺν ἀγαθοῖς τοῖς μεθ' ὑμῶν. Intelliguntur ſubiecti ſatrapis. ¶ h) Dicitur ita vt περὶ et ἀμφί. A. 1, 10, 1. οἱ μετ' Ἀριαίου, *Ariaeus cum ſuis militibus.* E. 1, 4, 1.

οἱ πρέσβεις, Βοιώτιος ὄνομα, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Hic quoque non nisi princeps nominatur. Morus verba οἱ μετ' αὐτοῦ vt interpretamentum delenda putat. Immo verba οἱ ἄλλοι ἄγγελοι videntur glossema sapere. 3, 5, 1. 6, 5, 32. συνεστρατεύοντο τοῖς μετὰ Θηβαίων, *socii erant Thebanis et eorum sociis.* Et sic de sociis belli dicitur 7, 2, 13. et 7, 4, 32. Sic fere Π. 6, 4, 5. p. 392. ὑμεῖς οἱ μεθ' ἡμῶν. Cf. γνώμη nr. 3. ¶ 2) Cum substantiuo facit periphrasin aduerbii. v. ἀλήθεια, σὺν nr. 3. et φιλία. Sic fere K. 13, 15. τοῖς μὲν ἡ ἄγρα μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ μετὰ θράσους. ¶ 3) *per.* Ἀπ. 3, 5, 8. τοῦ μετ' (all. male μὲν) ἀρετῆς πρωτεύειν ἐπιμελεῖσθαι. Sic Π. 4, 6, 2. extr. τιμωρίας μετὰ σοῦ τυχεῖν, *te adiutore.* 6, 1, 21. p. 354. πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ, *incitante* s. *praeeunte sophista.* Leuncl. *apud sophistam.* ¶ 4) Omnino significat modum, vt alias ἐν. Ἀγ. 11, 9. πλέον μετ' εὐβουλίας, ἢ μετὰ κινδύνων. Ἱππ. 3, 9. ἡ τάξις, μεθ' ἧς ἱππάζοιντο. Cf. nr. 3. ex Ἀπ. 3, 5, 8. ¶ 5) *prope.* A. 7, 3, 16. συγκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας, *in coena proxime assidenti.* Sic Π. 7, 1, 18. παραγγείλας ἕπεσθαι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, *sibi in acie proximos, quos secum habebat, qui circa ipsum erant.* A. 1, 8, 4. ¶ 6) *sicut, instar.* Ἀγ. 11, 9. μετ' ὀλίγων ἐδόκει τὴν ἀρετὴν εὐπάθειαν νομίζειν, *videbatur iudicare, vt pauci iudicant.* ¶ 7) *aduersus.* Λ. 11, 7. μετὰ τοῦ παρατυχόντος μάχεσθαι. ¶ 8) Legitur pro eo κατά. v. κατὰ c. gen. nr. 5. ¶ II) c. acc. 1) *post.* a) De tempore, Π. 2, 2, 1. p. 102. κἀκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δεύτερος. 7, 2, 7. p. 418. τὸν μετὰ ταῦτα δὴ χρόνον, *tempus posterum.* — μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον. E. 7, 5, 27. τὰ μετὰ ταῦτα, *quae postea gesta sunt.* Sic μετὰ τοῦτο est formula connectendi, E. 4, 4, 1. E. 4, 4, 13. μετὰ μὲν τοίνυν τοῦτο. E. 2, 2, 5. 3, 3, 1. etc. μετὰ δὲ τοῦτο. A. 7, 3, 6. μετὰ ταῦτα. Steph. μετὰ δὲ ταῦτα. E. 2, 2, 11. 12. Saepius μετὰ δὲ ταῦτα, vt E. 1, 7, 2. 3. 5. 10. etc. b) De dignitate vel ordine vel magnitudine, Π. 7, 2, 4. πόλιν τὴν πλουσιωτάτην ἐν

τῇ

τῇ Ἀσίᾳ μετὰ Βαβυλῶνα. Αγ. 11, 13. Ε. 7, 2, 4. ¶ 2) in. Αγ. 2, 14. ἐγχειρίδια — τὰ δ' ἐν σώμασι, τὰ δ' ἔτι μετὰ χεῖρας. ¶ 3) i. q. ἐν f. κατὰ, in formula μεθ' ἡμέραν, interdiu. Suid: μεθ' ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμέρᾳ. Ἀττικῶς. v. Schol. Ariftoph. Plut. 931. Bergler. ad Alciphr. p. 253. Doruill. ad Charit. p. 412. Α. 4, 6, 9. νύκτωρ μᾶλλον — ἢ μεθ' ἡμέραν. 7, 3, 19. μεθ' ἡμέραν μὲν — νύκτωρ δὲ etc. Cod. Parif. καθ' ἡμέραν. Λ. 2, 8. Ε. 6, 2, 18. Απ. 3, 11, 8. Κ. 9, 17.

μεταβάλλειν, ¶ 1) inuertere arando. Ο. 16, 13. εἰ ἐν τῷ θέρει μεταβάλλοι τις τὴν γῆν. Sic Virgil. Ge. 2, 316. tellurem mouere. 3, 161. campum horrentem fractis inuertere glebis. ¶ 2) mutare. a) confilium, Ε. 4, 3, 7. πρῶτον — χαλεπῶς ἔφερεν. ἐπεὶ μέντοι ἐνεθυμήθη — μεταβαλὼν ἔλεγεν. Poffis etiam cum Schneidero interpretari: alium verbis fenfum tribuens. b) confuetudinem. Dicitur enim praecipue de victus ratione et temporum commutatione. v. Foef. oecon. Hippocrat. Π. 6, 2, 11. τοῦτο ποιοῦντες οὐ πολὺ μεταβαλοῦμεν. c) loca, Κ. 4. εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, ἵνα ὦσιν ἔμπειροι. Leuncl. mutanda loca venationum. Verte: aliae f. fubinde in alia loca ducendae. d) nomina, Κ. 6, 20. ἐγκελεύειν, τοὔνομα μεταβάλλοντα ἑκάστης τῆς κυνὸς ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ, mox hunc, mox illum canem nomine vocans. Leuncl. hortetur, cuiusque canis nomen viciffim efferens. ¶ 3) in peius abire. Ιπ. 1, 17. εἴ τινες αὐξανόμενοι μεταβάλλουσι. Intell. ἑαυτοὺς, vel τὸ εἶδος, vel τὴν χρόαν.

μεταβάλλεσθαι, ¶ 1) mutare. a) veftes fuas, Απ. 1, 6, 6. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους ἢ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Cf. μεταλαμβάνειν. b) confilium fuum, Ε. 2, 3, 17. p. 93. ἤν τι ἀντικόπτῃ, μεταβάλλεσθαι dicitur Theramenes. §. 18. p. 99. c) fententiam, Ε. 2, 3, 18. p. 100. τὴν πολιτείαν ἄριστον ἡγούμην εἶναι, καὶ νῦν οὐ μεταβάλλομαι. d) equitationem, Ιπ. 3, 5. 7, 13. ¶ 2) permutare fuas merces, negotiari. Hefych: μετάβολοι· πραγματευταί. Sic etiam Suid. qui addit μεταπράται. Απ. 3, 7, 6. ἢ τοὺς ἐμ-

ἐμπόρους, ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους, καὶ φροντίζοντας ὅ τι ἐλάττονος πριάμενοι πλείονος ἀποδῶνται. Intell. τὰ ὤνια. Qui hic μεταβαλλόμενοι, ii alias κάπηλοι vel παλιγκάπηλοι vocantur. v. καπηλεία, Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. 1157. Salmaſ. de vſuris p. 340. et paſſim. ¶ 3) *auertere, inuertere.* A. 6, 5, 9. κρεῖττον προβαλλομένους τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους, *quam armis ab hoſtibus auerſis, h. e. terga dantes.* Iπ. 7, 10. τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος, *haſtam inuerſam tenens,* np. ne inſequens nimis appropinquet. ¶ 4) *ſe conuertere* vel dextrorſum vel ſiniſtrorſum. De acie, Π. 7, 5, 3. μετεβάλλοντο ἐπὶ ἀσπίδα — μανώτερον μετεβάλλοντο, *cum ab hoſte receſſiſſent, conuerſi ſubito aduerſus hoſtes ſe conuertebant.* Aeliano c. 24. auctore μεταβολὴ eſt ἡ εἰς τὰ ὀπίσω κατ' ἄνδρα στροφή — ἔστι δὲ ἐπὶ τῆς μεταβολῆς, μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν. etc. Cf. Arrian. p. 55.

μεταβιβάζειν, *transferre.* E. 1, 6, 13. τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας.

μεταβολή, ¶ 1) *mutatio.* Π. 6, 2, 10. p. 3[illegible]0. ὑποφέρειν τὰς μεταβολὰς in victu. A. 2, 1. ἱματίων μεταβολαῖς, np. quae fiunt mollitiei cauſa. E. 2, 3, 17. p. 93. μεταβολαὶ πολιτειῶν. ¶ 2) *mutabilis animus* in republica. E. 2, 3, 17 p. 94. Theramenis τὰς μεταβολάς.

μετάγειν, *ſequi conuerſo itinere.* Π. 7, 4, 5. ἐπεὶ ἧκεν ὁ Ἀσσύσιος, μετάγων αὐτὸν ἐκέλευσεν ᾗπερ ὁ Ὑστάσπης προῴχετο, np. in Aſiam minorem, vnde venerat.

μεταγιγνώσκειν, i. q. μετανοεῖν, *ſententiam mutare, mutata ſententia indicare.* A. 2, 6, 2. μεταγνόντες πως οἱ Ἔφοροι — ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο. c. ὡς, Π. 5, 5, 12. ὥστε τὸν Κυαξάρην μεταγιγνώσκειν, ὡς οὔτε Κῦρος ἀφίστη ἀπ' αὐτοῦ.

μεταγράφειν, *aliter ſcribere, corrigere ſcriptum.* E. 6, 3, 8. ἐκέλευον μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὀμωμοκότας — μεταγράψε οὐδέν.

μεταδετέον, *ſoluere oportet,* ſ. *ſolutis loris remouere,* c. ἀπό, Iπ. 4, 4.

4, 4. μεταθετέον (τὸν ἵππον) μετὰ τὸ ἄριςον ἀπὸ φάτνης.

μεταδιδόναι, ¶ 1) impertire. Ἱππ. 6, 4. ὅταν πλέον ἔχῃ τι, τὸ μεταδοῦναι κερδαλέον. c. acc. A. 7, 8, 6. ἵνα μὴ μεταδοῖεν τὸ μέρος praedae ſperandae. c. dat. et acc. A. 4, 5, 5. εἰ μὴ μεταδοῖεν αὐτοῖς πυροὺς ἢ ἄλλο τι. Ἀγ. 4, 5. c. gen. rei, intellecto τι, Ἀπ. 2, 2, 5. μεταδιδοῦσα τῆς τροφῆς ἣ αὐτὴ τρέφεται. O. 9, 12. τῶν εὐφροσυνῶν μεταδιδόντες. K. 6, 13. c. dat. perſ. Π. 7, 1, 1. Κῦρος — ἤρίςα, καὶ μετεδίδου ἀεὶ τῷ μάλιςα δεομένῳ. 8, 6, 6. Λ. 6, 4. c. dat. et gen. Π. 7, 5, 26. p. 456. θάλπους καὶ ψύχους καὶ σίτων — ἀνάγκη καὶ τοῖς δούλοις μεταδιδόναι. A. 3, 3, 1. 4, 5, 5. μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαςοι. Πο. 2, 5. E. 3, 5, 8. p. 182. ποίων χρημάτων μεταδεδώκασιν αὐτοῖς. Ἱερ. 11, 12. Ἀπ. 2, 7, 13. O. 9, 12. τῆς εὐπραγίας αὐτῇ μεταδιδόντες. Ἱππ. 9, 6. ¶ 2) communicare narrando. Ἀπ. 2, 7, 1. μεταδιδόναι τοῦ βάρους τοῖς φίλοις. Sic metaphorice eſt Ἀπ. 4, 3, 11. τῶν ἀγαθῶν μεταδίδομεν ἀλλήλοις διδάσκοντες. Σ. 4, 43. μεταδίδωμι τῷ βουλομένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου.

μεταδιώκειν, ¶ 1) celeriter ſubſequi. Π. 7, 3, 2. ἐκέλευσε — μεταδιώκειν. E. 4, 1, 18. ἀναπηδήσας μετεδίωκε τὸν πατέρα. 4, 5, 12. τὸν ἱππαρμοςὴν ἐκέλευσε — μεταδιώκειν, celeriter et ipſum reuerti, geſchwind nachkommen. ¶ 2) perſequi hoſtes. Π. 4, 3, 2. μεταδιώκοντες τοὺς ἄλλους. E. 6, 5, 9.

μετάδοσις, communicatio. Π. 8, 2, 2. σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις, cibum et potum impertiri.

μεταδοτέον, communicare oportet. Π. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιςήμης — οὐ μεταδοτέον τούτοις.

μεταδρομή, perſecutio, inſectatio. Eſt venaticum. K. 3, 7. ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς. 6, 20. ἐὰν ἐν τῷ ἴχνει ὦσι — ἐὰν ὦσιν ἐν ὄρει αἱ μεταδρομαί. 9, 18. 10, 21. 22.

μεταζευγνύναι, transiungere, mutare. Π. 6, 3, 10. οὐδενὶ ἅρματι ἔτι καιρὸς τοὺς ἵππους μεταζευγνύναι, umſpannen.

μεταθεῖν, inueſtigando ſ. curſu perſequi. Pollux 10, 60. verba μετιέναι, μεταθεῖν, μεταδιώκειν, μεθέπειν dicit canum eſſe, ſed §. 10. 18. 85. venatoris.

ris. Igitur ¶ 1) de canibus, Ιπρ. 4, 19. κἀν μεταθέων γέ τις ἐπιγίγνηται κύων. K. 3, 10. 4, 5. μεταθείτωσαν δὲ ταχὺ — πυκνὰ μεταφερόμενοι. Ita Steph. et Leuncl. Olim legebatur μετατιθέτωσαν. Franc. Portus habet μεταθεέτωσαν. K. 4, 9. 6, 22. ταχὺ μεταθεύσονται. 25. 7, 9. ἕως ἂν ἔλθωσι lepores, τῷ ἴχνει μεταθεῖν ἐᾷν, *ad vestigia, vestigiis insistentes.* Sed Gailii codex A non male exhibet τὰ ἴχνη, vt ἔλθωσι pertineat ad canes. Sic passiv. K. 5, 33. τὸ θηρίον — μεταθεόμενον, *dum cursu petitur.* ¶ 2) De venatore et canibus simul, Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅπῃ ἂν τὰ θηρία ὑφηγῆται, ταύτῃ μεταθεῖς. Marg. Steph. et all. μεμάθηκας μετιέναι. Wels. μεταθεὶς vitiose. K. 6, 24. μεταθεῖν, χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύμασιν. 8, 8. μεταθεῖν κατὰ τὰ ἴχνη — ἐὰν δὲ μὴ ὑπομένῃ, μεταθεῖν. 9, 18. 10, 9. 20. ¶ 3) Metaphorice de bello, Π. 2, 4, 17. p. 137. ἢν δ' ἂν ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, δῆλον ὅτι μεταθεῖν δεήσει.

μεταίτιος, *culpae particeps, culpae affinis.* c. gen. E. 5, 1, 31. οἱ σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. c. inf. E. 2, 3, 17. p. 93. πλείστοις σὺ μεταίτιος — ἀπολωλέναι, *in te haeret pars culpae, quod plurimi perierunt.*

μετακινεῖν, ¶ 1) *loco suo mouere.* Ιπ. 7, 6. κνήμῃ — ὑπείκοι ἂν καὶ τὸν μηρὸν οὐδὲν μετακινοίη. ¶ 2) *mutare.* Λ. 15, 1. πολιτείας — μετακεκινημένας, καὶ ἔτι καὶ νῦν μετακινουμένας. Αθ. 3, 9.

μεταλαμβάνειν, ¶ 1) *mutare.* Poll. 7, 44. τὸ δὲ ἀμείψαι ἐσθῆτα καὶ ὑπαλλάξαι ἐρεῖς καὶ μεταβαλεῖν. — Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ Παιδείᾳ καὶ μεταλαβεῖν ἔφη ἱμάτιον. Π. 4, 5. 2. ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. ¶ 2) *post alium sumere, repetere.* c. acc. v. Phauorin. Ιπ. 10. 6. ὁπόταν τοῦτον λάβῃ — ὅταν δὲ τὸν λεῖον μεταλάβῃ, *illo relicto λεῖον sumserit.* 12, 13. μεταλαβεῖν παλτὸν, *altero emisso nouum sumere.* ¶ 3) *participare, accipere.* c. gen. v. Phauorin. E. 3, 5, 5. οἱ Ἀθηναῖοι οὐ μεταλαβόντες τούτου τοῦ χρυσίου. ¶ 4) *copiam adeundi habere.* Π. 7, 5, 18. ἔργον σου ἦν μεταλαβεῖν.

μέταλλα, *argentifodinae.* Πο. 4, 4. 12. 43. 46. 47. 49. Sed §. 28. οἱ περὶ τὰ μέταλλα sunt, qui *curant*

curant elaboranda metalla.

μεταλλαγή, *commutatio.* E. 7, 4, 10. ὅτι ἡ συμμαχία οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη, np. cum hostes fierent, qui antea essent amici.

μετάλλαξις, *mutatio.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις in bibendo vino. All. παράλλαξις, quod Zeun. defendit, all. ὑπάλλαξις, quod malit Steph. quia in ὑπὸ insit notio *latenter.* K. 4, 4. canes qui leporem inuenerunt, venatori id indicant ἀπὸ τῆς μεταλλάξεως τῶν σημάτων, *variis diuersisque signis oculorum et corporis.* All. σωμάτων, all. σχημάτων. Poll. 5, 61. habet τῇ μεταλλάξει τῶν ὀμμάτων.

μεταμέλει, *poenitet.* E. 1, 7, 10. p. 57. ἴσως μεταμελήσει δὲ ὕστερον. c. gen. rei, Π. 5, 1, 10. μήποτε μεταμελῆσαι τῆς πρὸς ἐμὲ ὁδοῦ. Ιπ. 6, 13. ὧν μεταμελεῖν ἀνάγκη. c. dat. pers. Π. 5, 3, 4. οὐχ ὅτι ἀπέκτεινά σου τὸν υἱὸν, μεταμέλει μοι. A. 2, 6, 6. ὥστε αὐτῷ μεταμέλειν. 5, 6, 22. E. 1, 7, 10. p. 57. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον μετέμελε τοῖς Ἀθηναίοις. Aπ. 1, 1, 4. Σ. 4, 48. Sic in promissis, A. 7, 1, 4. ἔφη αὐτῷ ταῦτα συμπροθυμηθέντι οὐ μεταμελήσειν. §. 22. Passiv. A. 1, 6, 7. μεταμεμελῆσθαί σοι ἔφησθα. All. μεταμέλειν τέ σοι. it. addito gen. rei, Π. 8, 3, 13. μὴ μεταμέλειν σοι τῆς ἐμῆς δωρεᾶς.

μεταμέλεσθαι, *poenitere.* Π. 4, 6, 2. p. 258. ὁ δὲ κατακτανὼν — οὔτε μεταμελόμενος πώποτε φανερὸς ἐγένετο. Participium Aπ. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν — κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, *cuius nos poenitere possit.*

μεταμέλεια, *poenitentia.* Π. 5, 3, 4. σοὶ λήξειεν ἡ μεταμέλεια — σε μεταμέλεια ἔχει. Ιπρ. 8, 11. τὸ νικᾶν οὐδενὶ μεταμέλειαν παρέχειν.

μετανάστασις, *migratio populi.* Aπ. 3, 5, 12. πολλῶν μεταναστάσεων ἐν τῇ Ἑλλάδι γεγονυιῶν.

μετανοεῖν, *sententiam mutare, sententia mutata iudicare.* Moeris p. 109. γνωσιμαχῆσαι, ὡς Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· μετανοῆσαι, Ἑλληνικῶς. Sed v. ibi interpp. Cf. μεταγιγνώσκειν. Π. 1, 1, 3. μετανοεῖν μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων ᾖ. E. 1, 7, 10. p. 55.

μετάνοια, *poenitentia.* Eπ. 1, 7. οἱ δὲ ἀποκτείναντες Socratem τῆς μετανοίας ἀποκάθαρσιν οὐχ εὗρον. Ho-

Horum verborum quis ſenſus ſit, ſatis ſibi conſtare negat Raphel. ad Hebr. 12, 17. Videtur autem hic fere eſſe: *Athenienſes, etſi poſtea damnati Socratis poenituit, tamen expiare culpam non potuerunt.*

μεταξὺ, ¶ 1) *inter.* c. gen. Π. 7, 1, 6. μεταξὺ τῶν ἁρμάτων καὶ τῶν θωρακοφόρων. Αγ. 2, 5. Κ. 5, 8. κατακλίνονται — παρ' αὐτὰ, ἄποθεν, πολὺ, μικρὸν, μεταξὺ τούτων, h. e. neque πολὺ, neque μικρόν. Vnde h. l. vertunt *mediocriter.* c. duobus genitiuis ἀσυνδέτως, Κ. 4, 1. ὀσφὺν τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν βραχέων — μεταξὺ μεγάλων μικρῶν. c. articulo, Ε. 3, 2. 22. Ἤπειον τὴν μεταξὺ πόλιν Ἡραίας καὶ Μακίσου. 7, 4, 31. etiam ſine gen. Ε. 6, 4, 10. πεδίου ὄντος τοῦ μεταξὺ, *cum interuallum inter vtrosque eſſet planicies.* ¶ 2) De tempore, Κ. 6, 13. ἅμ' ἡλίῳ — πρὸ ἡμέρας — μεταξὺ τούτου. c. inf. Σ. 6, 2. μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν. ſine gen. Α. 5, 2, 13. οὐ πολλοῦ χρόνου μεταξὺ γενομένου. Cf. τοσοῦτος. c. artic. Σ. 1, 14. ἐν τῷ μεταξὺ, ſcil. χρόνῳ, *interim.* c. participio. v. Reitz. ad Lucian. T. I. p. 730. Π. 8, 8, 6. ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν, *in itinere, dum iter facerent.* Α. 1, 17. ὁ μὲν — μεταξὺ ὑπολαβὼν ἔλεξεν. Hutch. ſupplet λέγοντος poſt μεταξὺ, vel λέγοντα: *eius ſermone interrupto.* Κ. 3, 10. μεταξὺ θέουσαι, *inter currendum.* Sic fere explicandum videtur Λ. 8, 4. Ἔφοροι — (εἰσὶν) κύριοι ἄρχοντας μεταξὺ καὶ καταπαῦσαι καὶ εἶρξαι. Morus intelligit τοῦ ἄρχειν: *dum magiſtratum gerunt.* Leuncl. *dum adhuc in imperio ſunt.* Heſych: μεταξύ· ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον, ἀνὰ μέσον.

μεταπείθειν, *in aliam ſententiam abducere.* Ε. 7, 1, 4. ἀκούσαντες ταῦτα μετεπείσθησαν.

μεταπέμπεσθαι, ¶ 1) *arceſſere, ad ſe vocandum curare.* Thom. Mag: μεταπέμπομαι, οὐ μεταπέμπω. At Moeris: μετέπεμψε. Θουκυδίδης· μετεπέμψατο. Δημοσθένης. v. Bergler. ad Alciphr. 1, 28. p. 114. Α. 7, 1, 13. μεταπέμπεται ἐκ Χαλκηδονίας φρουροὺς *in arcem, vbi ipſe erat, vt ſe iuuarent.* Αγ. 2, 28. rex Aegypti μετεπέμπετο αὐτὸν *in auxilium belli.* §. 29. ὁ μεταπεμ-

πεμψάμενος οὐκ ἀπεδίδου τὴν ἡγεμονίαν αὐτῷ. Απ 3, 9, 11. c. εἰς, A. 7, 1, 2. μετεπέμψατο τοὺς ϛρατηγοὺς εἰς Βυζάντιον. c. πρὸς ἑαυτὸν, A. 1, 2, 26. μετεπέμπετο Συέννεσιν πρὸς ἑαυτόν. amicum, A. 7, 1, 24. Ξενοφῶν μεταπεμψάμενος Κλέανδρον. E. 2, 1, 8. ſocios, E. 1, 6, 12. κατὰ γῆν μεταπεμψάμενος τοὺς Μηθυμναίους. 2, 1, 7. 3, 4, 6. 4, 4, 15. Inprimis dicitur de ſuperiore, qui arceſſit inferiorem, Π. 1, 3, 1. μετεπέμψατο Ἀϛυάγης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. E. 2, 1, 6. ὁ δὲ αὐτὸν (pater Cyrum) μεταπέμπεται πέμψας ἀγγέλους. milites e patria, Π. 2, 1, 3. 4, 5, 2. p. 248. 5, 5, 2. exules in patriam, E. 1, 4, 5. 7, 3, 1. ¶ 2) *per litteras vel legatos petere, vt ſibi mittantur.* Π. 6, 2, 1. πέμπω σοι χρήματα, κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου.

μετάπεμπτος, *arceſſitus.* A. 1, 4, 3. Χειρίσοφος μετάπεμπτος ὑπὸ Κύρου ad militiam. E. 2, 1, 10. Κῦρος πρὸς τὸν πατέρα μετάπεμπτος.

μεταῤῥυθμίζειν, *corrigere, meliora docere.* O. 11, 2. ἵνα καὶ μεταῤῥυθμίσῃς με, ἐάν τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς ποιεῖν. §. 3. πῶς ἂν δικαίως μεταῤῥυθμίσαιμι ἄνδρα. §. 15.

μετασκευάζειν, *immutare.* Π. 6, 2, 4. Μηδικὰ ἅρματα εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον μετασκευάσαι ἐκ τῆς Τρωϊκῆς — διφρείας.

μετάστασις, *reipublicae mutatio.* E. 1, 4, 6. οὐδὲ καινῶν πραγμάτων, οὐδὲ μεταϛάσεως.

μεταστρατοπεδεύεσθαι, *caſtra mutare, caſtra mouere.* Π. 3, 3, 12. μεταϛρατοπεδευόμενοι — ἀνέμενον τοὺς πολεμίους. Αγ. 1, 21. ὁπότε μετεϛρατοπεδεύετο. All. μεταϛρατοπεδεύοιτο. Λ. 12, 5. c. πρὸς, Αγ. 2, 18. μετεϛρατοπεδεύετο πρὸς τὸ ἄϛυ.

μεταστρέφειν, *contorquere, flectere.* Λ. 3, 6. ἐκείνων — ἧττον ἂν ὄμματα μεταϛρέψαις (all. ϛρέψαις), ἢ τῶν χαλκῶν.

μεταστρέφεσθαι, *conuertere ſe.* Π. 2, 2, 2. p. 103. μεταϛραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας εἶπεν. 8, 1, 14. μεταϛρεφόμενοι ἐπὶ θέαν. 8, 3, 12. οὐδὲ μετεϛράφη — οὐ μεταϛρέφεται. A 6, 1, 4. in ſaltatione πυκνὰ μεταϛρεφόμενος ὡς φοβούμενος. E. 2, 4, 11.

μετατάσσεσθαι, *aciem mutare.* Π. 6, 1, 22. μετατάσσεσθαι ὀκνήσουσι· καὶ ἤν πῃ ἄλλῃ μετατάττωνται — ταράξονται.

μετα-

μετατιθέναι, *mutare.* Απ. 3, 14, 6. μετατιθέναι τὰ ὑπὸ τῶν ὀψοποιῶν ποιούμενα dicitur is, qui plura ſimul opſonia in os ingerit. Cf. omnino μεταθεῖν, quocum plus ſemel in var. lect. permutatur.

μετατίθεσθαι, *retractare, reuocare.* v. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 549. Salmaſ. ad hiſt. Aug. T. II. p. 746. Valeſ. ad Mausſaci notas in Harpocrat. p. 89. Απ. 4, 2, 18. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα. 4, 4, 14. νόμους — μετατίθενται.

μεταφέρειν, *transferre.* Π. 1, 6, 19. p. 79. εἰ μηδὲν ἄλλο μετενέγκοις ἐπ' ἀνθρώπους, np a feris ſ. a venatione.

μεταφέρεσθαι, *vna cum aliis* ſ. *poſt alios impetu ferri.* K. 4, 5. canes μεταθείτωσαν — πυκνὰ μεταφερόμεναι. Leuncl. *proruendo.* Alii: *ſaepius diuertentes.*

μεταχειρίζεσθαι, ¶ 1) *in poteſtate* ſ. *ſub manibus habere.* O. 14, 2. ὁ τοὺς καρποὺς μεταχειριζόμενος. ¶ 2) *gubernare.* Απ. 1, 4, 17. ὁ σὸς νοῦς, τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται. ¶ 3) *tractare, exercere, operam dare.* Πο. 5, 4. χειροτέχναι — φιλόσοφοι — ποιηταὶ, οἱ δὲ τὰ τούτων μεταχειριζόμενοι. Fr. Portus genitiuum τούτων refert ad poetas ſolos, ita vt hic intelligantur hiſtriones, muſici etc. Eodem modo videtur Zeunius intellexiſſe.

μεταχωρεῖν, *ſecedere, abire.* A. 7, 2, 10. ᾤετο μετακεχωρηκέναι ποι e caſtris τὸν Σεύθην. E. 3, 4, 25.

μετεῖναι, *participem eſſe.* c. gen. Αθ. 1, 3. τῶν ἀρχῶν οὐδὲν δεῖται ὁ δῆμος μετεῖναι. Saepius vero legitur μέτεστί μοι τινὸς, *particeps ſum alicuius rei, pertinet ad me aliquid.* Thom. Mag. in v. ἔνεστι habet: μέτεστι, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστί. it. in v. μέλει p. 606. ὥσπερ μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε φαμὲν, οὕτω καὶ μέτεστί μοι τοῦδε, καὶ μέτεστί μοι τόδε. Π. 7, 2, 8. τῶν φροντίδων — οὐ μετῆν αὐτῇ, *expers erat.* A. 3, 1, 13. Αθ. 1, 2. §. 3. τῶν στρατηγικῶν κλήρων οἴονται σφίσι χρῆναι μετεῖναι. In qua loquendi forma omiſſus putandus eſt nominatiuus μέρος, vt docent hi loci: Π. 2, 3, 3. ἀγαθοῦ τινός μοι μετέσται μέρος. 7, 5, 17. p. 445. ob magnitudinem negotiorum λογίζομαι μικρὸν

μέν τι ὑμῖν μέρος ἐμοῦ μετεσόμενον, *exiguam vobis fore mei copiam*, μικρὸν δὲ τι ἐμοὶ ὑμῶν. ἐμαυτοῦ μέντοι — οὐδ᾽ ὁτιοῦν μοι μετέϛαι. Ιερ. 2, 7. ταύτης ἐλάχιϛον (In Stobaeo additur μέρος) τοῖς τυράννοις μέτεϛιν. 4, 2. τοῦ πιϛοῦ πρός τινας ἔχειν ἐλάχιϛον (Marg. Leuncl. et Stobaeus addunt μέρος) μέτεϛι τυράννῳ. O. 9, 16. Sed Σ. 4, 38. ἔργον μέτεϛι καὶ ἀνεγεῖραι corrupte ſcriptum eſt pro ἔργ. μέ γ᾽ ἐϛι vel μέ ἐϛι.

μετέρχεσθαι, *reuerti*. Π. 6, 3, 1. εἴ τις τὶ ἐπιλελησμένος εἴη, μετέλθοι ad petendum. Sed Hutch. vertit: *id quaereret*.

μετέχειν, ¶ 1) *participem eſſe vel fieri*. A. 6, 2, 8. ὅπως οὖν μηδεὶς μετάσχοι nauium ab Anaxibio miſſarum. c. gen. Π. 1, 2, 15. ἀρχῶν καὶ τιμῶν μετέχειν. 2, 1, 6. p. 92. ἐν πατρίδι οὐ μετείχετε τῶν ἴσων ἡμῖν. 5, 5, 8. οὐκ ἀφῆκα μετέχειν τούτου τοῦ κινδύνου. Hic οὐ μετέχειν videtur gloſſema eſſe. v. ἀφιέναι nr. 10. 8, 6, 3. ὡς μετέχωμεν τῶν — ἀγαθῶν. A. 5, 3. 10. μετεῖχον τῆς ἑορτῆς. 7, 6. 19. προβάτων καὶ ἀνδραπόδων ex praeda μετέχετε. Αγ. 8, 2. μετεῖχε παιδικῶν λόγων, *cum amicis inſtituebat*. Λ. 6, 4. Πο. 3, 11. ἐπιθυμῆσαι μετασχεῖν ταύτης τῆς χάριτος, vt conferre poſſent ad argentifodinas. E. 2, 3, 12. τρισχιλίους μεθέξοντας τῶν πραγμάτων, quatenus formam ciuitatis a tyrannis inſtitutam defendunt. §. 18. p. 100. v. βραχμή. 2, 4, 6. τιμῶν μεθέξετε — κινδύνων μετέχειν. 3, 2, 19. 3, 5, 8. p. 182. 4, 3, 7. τῶν ἀγαθῶν μετέχειν, i. e. victoriae et praedae. 4, 4, 2. 6. 6, 5, 1. τῆς εἰρήνης μετέχειν. §. 22. τοῦ Ἀρκαδικοῦ μετέχειν. §. 11. eſt κοινωνεῖν. 7, 1, 2. p. 437. §. 3. Ιερ. 2, 16. τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι. Aπ. 2, 2, 3. 3, 7, 2. 4, 2, 32. 4, 3, 14. ἡ ψυχὴ τοῦ θείου μετέχει. it. addito dat. perſ. E. 2, 4, 13. μετεσχήκαμεν ὑμῖν καὶ ἱερῶν καὶ θυσιῶν. vbi Morus: an συμμετεσχήκαμεν? quae emendatio etiam Schneidero probatur. Sed 5, 3, 20. τῷ Ἀγησιλάῳ ἱκανὸς ἦν — λόγων μετέχειν, Morus vertit *erat ea indole et facultate, vt et ſoleret et poſſet — Ageſilaum narrantem audire*. 6, 5, 38. p. 430. c. acc. Π. 2, 3. 3. ἄλλου τινος μᾶλλον ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω πλέον μέρος,

ρος, *maiorem praemiorum belli partem obtinebo.* 7, 2, 8. Ιερ. 2, 6. τῶν μεγίςων ἀγαθῶν ἐλάχιςα μετέχουσι. Intell. μέρη, nisi ἐλάχιςα malis pro aduerbio accipere. §. 7. τούτου πλεῖςον μέρος μετέχουσι. 4, 1. Ιπ. 2, 1. Ιπρ. 8, 7. ¶ 2) *frui, fructum percipere.* Π. 8, 3, 18. ὅ τι ἂν συ ἔχῃς, τούτων μετέχειν. Πο. 3, 8. Απ. 4, 5, 10. οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι, οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι. ¶ 3) *consuetudine frui.* Π. 7, 5, 18. p. 448. ὅπως οἱ πλεῖςου ἄξιοι γεγενημένοι πλεῖςόν σου μέρος μεθέξομεν. Margg. σοι. ¶ 4) *vti.* Ο. 17, 6. κράτιςον, παντὸς μετέχειν τοῦ σπόρου. §. 5. erat χρῆσθαι. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. κατέχειν. v. ibi nr. 1.

μετεωρίζειν, ¶ 1) *in sublime ferre.* Π. 6, 3, 3. μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν. ¶ 2) *eleuare, tollere altius.* Ιπ. 10, 4. equus se iactans τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. ¶ 3) *erigere.* Κ. 10, 13. μετεωρίζειν tentat aper eum, qui πίπτει ἐπὶ ςόμα. De equo in pedes posteriores se inclinante atque adeo partem corporis anteriorem erigente, Ιπ. 11, 7. ὅταν καλῶς μετεωρίζῃ ἑαυτὸν — ἑκὼν εἶσιν εἰς τὸ μετεωρίζειν ἑαυτόν. §. 9.

μετέωρος, ¶ 1) *sublimis, coelestis.* Σ. 6, 6. Socrates dicitur a Syracusano per contemtum μετεώρων φροντιςὴς, *res coelestes speculans,* i. e. rebus inutilibus contemplandis operam dans. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 228. Sed §. 7. Socrates respondet: οἶσθα οὖν μετεωρότερόν τι τῶν θεῶν; ¶ 2) *in sublime sublatus.* Α. 1, 5, 8. μετεώρους ἐξεκόμισαν e luto τὰς ἁμάξας. ¶ 3) *erectus.* Κ. 10, 13. opponitur ei, qui πίπτει ἐπὶ ςόμα. ¶ 4) *se erigens.* Ita Camerar. et Leuncl. vertunt Ιπ. 11, 1. πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρῆσθαι. Poll. 1, 195. recenset inter alia splendida equi epitheta. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 3, 1260. videtur intelligere equum, qui ceruicem tollit. v. μετεωρίζειν nr. 3. ¶ 5) *elatus.* Sic vertit Fr. Portus Κ. 4, 1. vbi canum ὄμματα μετέωρα sunt in laude. Leuncl. *sublimes.* Possit etiam reddi: *magni.* Certe Phauorinus μετέωρον inter alia explicat μέγα. Sed haud dubie intelligun-

guntur oculi *vagi et fluctuantes.* Nam §. 3. est τὰ ὄμματα πυκνὰ διακινούντων.

μετιέναι, ¶ 1) *sequi.* E. 4, 5, 8. in itinere τοῦ μὲν ὑφηγουμένου, τῶν δὲ μετιόντων. Sic 5, 2, 16. μετιέναι dicitur, qui alterum, iam in bellum egressum, cum supplementis post tempus sequitur. ¶ 2) *petere, ire vt petas.* E. 2, 1, 16. τὰ ἐπιτήδεια ἐκ Σηστοῦ μετιόντας. Sic Πο. 4, 48. de iis, qui ad pabulationem exeunt in agrum hostilem: κίνδυνος περὶ τῶν μετιόντων — μετιόντες πολιορκοῖντο. ¶ 3) *aggredi, suscipere.* Αγ. 2, 25. ὅσα ἐδύνατο οἴκοι μένων ἐμηχανᾶτο, ἃ δὲ καιρὸς ἦν., οὐκ ὤκνει μετιέναι. ¶ 4) *persequi, studere.* Aπ. 4, 2, 9. ὀρθῶς μετιέναι τὴν σοφίαν. Cf. μεταθεῖν nr. 2.

μετοικία, *ius inquilini.* v. μέτοικος. Πο. 2, 7. τῆς Ἀθήνηθεν μετοικίας ὀρέγοιντο.

μετοίκιον, *tributum quod οἱ μέτοικοι quotannis reip. pendebant, vt sibi liceret Athenis habitare, Schutzgeld.* Pendebat autem quisque μέτοικος 12 drachmas. Nonnulli tamen μέτοικοι, virtutibus et meritis insignes, illud μετοίκιον non pendebant, sed eodem iure, quo ciues, vtebantur, et dicebantur ἰσοτελεῖς, h. e. ἴσα τελοῦντες τοῖς ἀστοῖς. v. Petit. legg. Att. 2, 5. omninoque Harpocrat. et Suid. it. Hesych. atque Pollux 3, 55. Πο. 2, 1. μέτοικοι — μετοίκιον προσφέρουσ.

μέτοικοι, *inquilini.* Ita vulgo, etsi non sat commode, vertitur. Erant enim homines peregrini quidem, sed qui sedem Athenis in perpetuum fixerant, iuribus tamen et priuilegiis multo ciuibus proprie dictis inferiores, *Schutzverwandte.* Harpocrat. et Suid: μέτοικος μέν ἐστιν, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ἐπιδημῶν ὡς ξένος. Cf. Hesych. et Ammon. in h. v. et in v. ἰσοτελής, ibique Valckenar. Duker. ad Thucyd. 2, 13. Potter. archaeol. gr. I, 10. Agitur de iis Πο. 2. Occurrunt etiam Πο. 4. 40. E. 2, 3, 18. p. 97. Αθ. 1, 9 — 12. vbi dicuntur ἰσηγορίαν quandam habere cum ciuibus. E. 2, 3, 15. ἔδοξε δ' αὐτοῖς (triginta tyrannis) — τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποση-

ποσημῆναι. Ιπρ. 9, 6. commendantur ad militiam equestrem Atheniensibus. Cf. Petit. legg. Att. p. 546. Commemorantur etiam Corinthi μέτοικοι, E. 4, 4, 6. ἐν τῇ πόλει τῶν μετοίκων ἔλαττον δυνάμενοι. it. in Aegina insula, E. 5, 1, 12. vbi distinguuntur a ξένοις.

* μετοικοφύλαξ, *inquilinorum curator et patronus.* Nam μέτοικοι omnia et publica et priuata administrare debebant per patronum quendam, quem e ciuibus Atheniensibus eligere lege iubebantur. Πο. 2, 7. Cf. Suid. in v. προστάτης, et Terent. Eun. 5, 8, 8.

μετοπωρινὸς, *autumnalis.* O. 17, 2. μετοπωρινὸς χρόνος.

μετόπωρον, *autumnus.* Thom. Mag: φθινόπωρον κάλλιον, ἢ μετόπωρον. Sed Pollux 1, 60. probat vtrumque. E. 4, 1, 1. ἅμα μετοπώρῳ. 4, 6, 12. ἡνίκα ἐπεγίγνετο τὸ μετόπωρον. K. 4, 11. 5, 5, 6.

μετουσία, *participatio, copia, facultas.* Π. 8, 5, 12. p. 528. ἱππικὸν καταστήσας Περσῶν, πεποίηκε Πέρσαις καὶ πεδίων εἶναι μετουσίαν, np. vt in iis possent pugnare.

μετρεῖν, ¶ 1) *metiri.* E. 3, 2, 8. μετρῶν εὗρε τοῦ Ἰσθμοῦ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα στάδια. Απ. 4, 7, 2. γῆν, ὡς μετρεῖται, ἐπιστάμενον. Cf. ἱστάναι nr. 6. ¶ 2) *aestimare, explorare.* A. 4, 5, 5. μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος.

μέτρησις, *dimensio.* Απ. 4, 7, 2. προσέχοντα τὸν νοῦν τῇ μετρήσει, scil. τῆς γῆς. Poll. 4, 166. σύμμετρον, ἀσύμμετρον. καὶ, ὡς Δημοσθένης, τῇ μετρήσει. vbi Iungerm. annotauit etiam hunc locum Xenophonteum.

μετριοπότης, *modice bibens, sobrius.* Απολ. 19. ἐκ μετριοπότου οἰνόφλυγα.

μέτριος, ¶ 1) *modicus.* Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον. p. 138. τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. §. 18. ἀπεκοιμήθησαν ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Λ. 1, 3. σίτῳ μετριωτάτῳ τρέφουσι καὶ ὄψῳ — μικροτάτῳ. E. 1, 6, 14. ἐσθέμενοι σῖτα μέτρια. Leuncl. *quantum satis esset.* Cf. δίαιτα nr. 3. ¶ 2) *mediocris.* Π. 5, 5, 10. p. 334. εἰ — αὐτὸς πλουτοίη, σὺ δὲ μηδὲ μετρίοις (all. μετρίως) ἔχοις χρῆσθαι. Λ. 14, 2. 15, 3. Απ. 2, 6, 22. τὰ μέτρια κεκτῆσθαι, *quae sufficiunt, quae cuique conuenit.*

nit. K. 4, 8. τρίχας — ἄνωθεν μετρίας, *non ita longos*. Oppon. βαθείας. §. 11. ταῦτα μέτρια, *neque calida nimis, neque frigida*. ¶ 3) *paruus*. Hesych: μέτριοι· — μικροί. Σ. 2, 19. τὴν γαςέρα μείζω τοῦ καιροῦ ἔχων μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι. ¶ 4) *paucus*. Π. 2, 4, 12. διδόναι μετρίους τινας milites. 4, 1, 1. μείνας μέτριον χρόνον αὐτοῦ. Aπ. 1, 2, 1. μετρίων δεῖσθαι ad vitam sustentandam. Mox est πάνυ μικρά. ¶ 5) *moderatus*. Π. 5, 2, 8. ἐν τῷ σίτῳ μέτριοι. Σ. 8, 3. μέτριοι λόγοι, *sermones moderati atque adeo decentes*. Sequitur πρᾳεῖα φωνή. ¶ 6) *modeste de se sentiens, commodis moribus*. Hesych: μέτριοι· ἐπιεικεῖς. v. Graev. ad Hesiod. ἐργ. 306. Aγ. 11, 11. τῶν ὑπεραύχων καταφρονῶν τῶν μετρίων ταπεινότερος ἦν. Etymol. M. μέτριον· ταπεινόν. Sic E. 6, 3, 6. p. 386. μετρίους ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους φιλίᾳ, *modestos et aequos*. ¶ 7) τὸ μέτριον, *mediocritas, modus*. Aπ. 3, 13, 5. περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδούς, *quam quis ferre per vnum diem possit*. Iπρ. 4, 1. τοῦ μετρίου προνοῶν οὐκ ἂν ἁμαρτάνοις. ¶ 8) Ponitur aduerbialiter. Iπρ. 3, 7. καθ' ὁπόσους μέτριον — δυναμένους ταχὺ ἐλαύνειν. Bene Zeunius: *tot, quot satis est simul decurrere*. Minus bene Leuncl. *tot simul — quot modice satis erit*. Et Camerar. *quotcunque coniunctos — mediocriter gnaros agitationis celeris*. 4, 1. μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα, *non diu, per vices*. K. 6, 25. παραμυθούμενον πολλὰ — ὀλίγα — μέτρια, *mediocriter*.

μετριότης, *moderatio*. Π. 5, 2, 8. τὴν μετριότητα τῶν σίτων, *frugalitatem in vescendo*. Sed cum durum videatur de rebus dictum, Muretus vult συσσίτων, quod recepit Zeun.

μετρίως, ¶ 1) *modice*. Π. 1, 3, 12. ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ μετρίως σοι δοκοῦν ἔχειν. Iερ. 1, 19. ¶ 2) *mediocriter*. Iερ. 1, 8. τῶν μετρίως διαγόντων ἰδιωτῶν. Cf. μέτριος nr. 2. O. 12, 16. πρὸς τῷ (Steph. coniicit τὸ) φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσι, *mediocriter cupidi sunt*. ¶ 3) *parum*. Aπ. 4, 1, 1. σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερόν. ¶ 4) *moderate, huma-*

humane. A. 2, 3, 11. συμβουλεύω ὑμῖν μετρίως ἀποκρίνασθαι. E. 6, 4, 29. πάνυ μετρίως ἐκάστῃ πόλει ἐπαγγελλομένῳ. ¶ 5) *modeste.* Π. 4, 3, 3. p. 229. τούτους ἔχοιμεν ἂν μετριώτερον πρὸς ἡμᾶς φρονοῦντας, *modestiores experiamur.*

μέτρον, ¶ 1) *menſura.* A. 3, 2, 12. μέτρῳ χρωμένους ὁπόσῳ ἂν ἕκαστος βούληται. Απ. 3, 10, 10. τὸν ῥυθμὸν μέτρῳ ἢ σταθμῷ ἐπιδεικνύων. 4, 7, 2. Sic Π. 8, 5, 2. ὥστε εἰδέναι ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ χώραν in caſtris καὶ μέτρῳ καὶ τόπῳ, *ambitu, quam pateret.* ¶ 2) *modus carminis, metrum.* Απ. 1, 2, 21. v. ποιεῖν nr. 28. ¶ 3) *id ipſum quod menſuratur.* A. 3, 2, 12. μικρὰ μέτρα πολλοῦ ἀργυρίου — λαμβάνειν. ¶ 4) *norma in agendo.* Π. 1, 3, 15. μέτρον αὐτῷ οὐχ ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νόμος. Sic Λ. 2, 1. σίτου αὐτοῖς γαστέρα μέτρον νομίζουσι. Ιπρ. 4, 1. αὐτὸς μέτρον ἕκαστος (ἐστὶ) τοῦ μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας. ¶ 5) *ſcopus* in tranſiliendo foſſam. Heſych: μέτρον· πέρας, ἢ ἄλλο τι ὡρισμένον. Ιπ. 8, 4. ὑπεραλεῖται οὐ τὸ μέτρον, ἀλλὰ πολὺ πλεῖον.

μέτωπον, ¶ 1) *frons.* apri, Π. 1, 4, 8. canum, K. 4, 1. leporis, K. 4, 22. Cf. πρόσωπον, quocum confunditur. ¶ 2) *frons aciei, anticus ſ. primus militum verſus, recta aduerſus hoſtem poſitus.* Alias dicitur μῆκος. Π. 2, 4, 2. ἐγένετο τὸ μέτωπον ἐπὶ διακοσίων· τοσοῦτοι γὰρ ἦσαν οἱ ταξίαρχοι. 5, 2, 1. Ιπρ. 4, 3. πλατυντέον τὸ μέτωπον. §. 9. τὸ μέτωπον μηκύνοιεν τῆς τάξεως. Sic c. ἐν, Π. 2, 3, 9. ἐν μετώπῳ οἱ λοχαγοὶ ἐγένοντο. 2, 4, 3. εἰς δώδεκα τάττειν βάθος, τοὺς δὲ δωδεκάρχας ἐν μετώπῳ καθιστάναι. 5, 3, 16. p. 298. p. 299. p. 300. Sed E. 2, 1, 14. ἐν μετώπῳ eſt *exporrecta fronte, ita vt profunditas ſit nulla.* c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 2. ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. Sed Ιπρ. 3, 6. ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐλαύνειν ὥσπερ εἰς μάχην, eſt *lata fronte,* vt ſupra E. 2, 1, 14. ἐν μετώπῳ. Sic fere Ιπρ. 3, 10. ἐπὶ μετώπου ἐμπλήσαντες τὸν ἱππόδρομον. c. εἰς, Π. 2, 3, 9. τὸν ὕστερον λόχον παράγειν, καὶ τὸν τρίτον, καὶ τὸν τέταρτον εἰς μέτωπον — παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. 2, 4, 1. εἰς μέτωπον στῆναι. Λ. 11, 8. εἰς μέτωπον καθίστασθαι. E. 7, 5, 22. παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους εἰς μέτωπον

τώπον proelium commiſſurus, *ita vt omnes frontem facerent.* Cf. κέρας nr. 6.

μέχρι, et μέχρις. Omnino v. Phrynich. p. 6. Thom. Mag p. 135. et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 5. extr. Scil. μέχρι putatur Atticum eſſe, etiam ſequente vocali. Sed in Xenophontis libris ante vocalem ſcribitur fere μέχρις. ¶ 1) *vsque.* c. aduerb. A. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα, *hucusque.* E. 4, 7, 5. πυνθανόμενος μέχρι μέν τοι (Margg. verius μὲν ποῖ) ἤγαγεν, μέχρι δὲ ποῖ ἐδήωσεν. c. εἰς, A. 6, 4, 19. ἐδίωξαν μέχρις εἰς τὸ στρατόπεδον. c. ἐπὶ, A. 5, 5, 5. πορείᾳ τῇ μέχρι (Cod. Pariſ. μέχρις) ἐπὶ θάλατταν. c. πρὸς, E. 4, 3, 5. ἐπορεύετο μέχρι πρὸς τὰ Βοιωτῶν ὅρια. ¶ 2) *vsque ad.* ¶ a) De loco. c. gen. A. 2, 2, 3. v. μάχη. E. 4, 5, 12. μέχρις ὁπόσου αὐτοὶ κελεύοιεν. Sic A. 1, 7, 6. μέχρις οὗ, *vsque ad illum locum vbi.* ¶ b) De tempore. c. gen. Π. 1, 2, 8. μέχρι μὲν δὴ ἓξ ἐτῶν. 1, 4, 23. μέχρις ἑσπέρας. Sed ibid. μέχρι τοσούτου ὁπότε ἐγγύτατα γίγνοιντο vertunt *vsque ad hoc interuallum, cum quam proxime accederent.* Sed poſſit etiam verti *vsque dum.* A. 7, 1, 1. μέχρι τῆς μάχης. Λ. 10, 1. E. 3, 2, 10. K. 4, 11. μέχρι μεσημβρίας. Sic μέχρις οὗ, A. 5, 4, 8. E. 1, 5, 1 8. *donec.* it. μέχρι τοῦδε, Π. 6, 1, 8. *adhuc.* it. μέχρι τούτου, Π. 8, 8, 5. *tamdiu.* c. τοῦ et inf. E. 2, 3, 18. p. 96. μέχρι τοῦ ὑμᾶς καταστῆναι. Ιερ. 6, 2. μέχρι τοῦ ἐπιλαθέσθαι — μέχρι τοῦ συγκαταμίγνυναι. c. aduerb. E. 7, 2, 19. ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας. ¶ c) De numero. Σ. 2, 8. ἀνεδίδου τοὺς τροχοὺς μέχρι δώδεκα. Poteſt ſimpliciter accipi pro δώδεκα. ¶ d) De aliis, vt Aπ. 4, 7, 3. μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν. §. 4. Eπ. 1, 5. μουσικὴν μέχρι ὤτων συνιέντα, *non vltra indicium aurium.* v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 8, 92. ¶ 3) *vsque dum, donec.* A. 3, 4, 5. μέχρις (Hutch. coniicit μέχρις οὗ) οἱ ἄνθρωποι ἐξέλιπον. 4, 2, 3. μέχρι σκότος ἐγένετο. Sic ſine οὗ eſt 4, 4, 2. et 6, 5, 18. it. 7, 1, 1. μέχρις εἰς τὸν πόντον ἀφίκοντο — μέχρις ἔξω τοῦ στόματος ἐγένοντο. it. E. 1, 1, 2. 1, 2, 11. et 1, 3, 5. Sed E. 1, 1, 4. videtur eſſe de loco: *quo-*

quousque. Verba ſunt: ἐπεισβαίνων ἐς τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν. c. coniunct. E. 1, 3, 8. περιέμενεν — μέχρις ἔλθῃ. c. ἂν et coniunct. A. 1, 4, 13. μέχρις ἂν καταστήσῃ τοὺς Ἕλληνας. 2, 3, 4. 13. E. 1, 1, 18. K. 6, 21. ¶ 4) *quamdiu.* Ιερ. 6, 2. μέχρι κοινῆς ἐπιθυμίας, *quamdiu omnibus libitum.* v. ἐπιθυμία nr. 4. Sic ſaepius de tempore, per quod ſit vel durat aliquid, E. 3, 1, 14. μέχρι τεττάρων ἡμερῶν, *per quatuor dies.* Απ. 3, 5, 27. K. 7, 4. ¶ 5) μέχρι τούτου, *hactenus.* Πο. 4, 21. μέχρι μὲν τούτου δυνατὸν ἐφάνη, *ex iis quae dicta ſunt.* Ιερ. 1, 7. 2, 14. Απ. 4, 7, 2. μέχρι ὅτου (*quatenus*) δέοι ἔμπειρον εἶναι — μέχρι μὲν τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν. §. 5. τὸ δὲ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν, μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα — γνῶναι. Illud μέχρι τούτου Valckenar. dicit eſſe a librario. O. 11, 13. Cf. ἄχρι, quocum in var. lect. permutatur.

μὴ, de cuius conſtructione v. Thom. Mag. p. 611. ſqq. ¶ 1) *ne.* Eſt enim prohibentis, rogando et hortando. c. imperatiuo praeſentis. Π. 2, 2, 5. μὴ λέγε. 2, 4, 17. p. 138. μὴ μέντοι οὕτως αὖ ποίει — μηδὲ — μήτοι πορεύου, μηδὲ — μήτοι δρόμῳ ἡγήσῃ. A. 1, 3, 3. Σ. 8, 24. μὴ θαυμάζετε. Margg. θαυμάζητε. Perperam ex Thomae praecepto. c. coniunctiuo, Π. 1, 5, 7. p. 54. μὴ πάθωμεν ταῦτα. Ante μὴ intell. φυλαττώμεθα. 3, 3. 21. 4, 5, 14. μὴ θαυμάζητε. Sed Cod. Guelf. θαυμάζετε, quod recepit Zeun. ob Thomae praeceptum. 5, 1, 12. 6, 2, 11. p. 370. 8, 7, 3. p. 546. A. 7, 1, 6. E. 1, 7, 10. p. 60. Απ. 3, 6, 3. O. 15, 1. Interdum omittitur verbum, vt E 1, 7, 10. p. 58. μὴ ὑμεῖς γε, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' — πράττειν πειρᾶσθε. Intell. ποιήσητε vel ſimile quid. ¶ 2) *ne.* Poſt verba timendi. c. opt. Π. 1, 4, 22. δείσας μὴ πάθοιέν τι. A. 5, 6, 8. δεδιὼς μὴ γένοιτο ταῦτα. Cod. Eton. γένηται. c. coniunct. Π. 1, 4, 12. δέδοικα μὴ βλάξ τις γένωμαι. Απ. 3, 5, 4. c. indicatiuo, E. 2, 3, 12. φοβούμενοι μὴ συῤῥύησαν. Sed Fr. Portus, probante Schneidero, corrigit συῤῥυῶσι. Cf. ὑπερφοβεῖσθαι et φοβεῖσθαι. it. omiſſo φοβοῦμαι, A. 2,

A. 2, 2, 5. οὐκέτι μὴ δύνηται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν, *non amplius vereor, ne.* Sic poſt Φυλάττεσθαι, c. inf. Αγ. 8, 5. ἐΦυλάξατο μὴ ἄπιςος γενέσθαι. it. poſt κίνδυνος. v. ibi. ¶ 3) *ne,* i. e. *vt non.* c. opt. Π. 1, 4, 25. ἀπιέναι — μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο. c. coni. Π. 2, 4, 8. extr. μὴ καὶ τοῦτον πολέμιον προσθώμεθα. A. 4, 4, 14. ἀπιέναι — μή τις ἐπίθεσις γένηται. K. 10, 14. ¶ 4) τοῦ μὴ c. inf. i. q. ἵνα μή. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 5, 72. Π. 1, 3, 8. καταῤῥοΦοῦσι, τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. ¶ 5) *non.* Π. 2, 3, 5. p. 118. εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι. Vbi etiam in duplici negatione vim negandi habet, vt ſaepius. A. 2, 3, 8. ὑποπτεύων μὴ αἰεὶ οὕτω πλήρεις εἶναι. 2, 5, 2. p. 108. Απ. 4, 2, 2. Σ. 4, 8. K. 6, 22. κατέχοντα μὴ κυνοδρομεῖν. Steph. emendauit μὴ κατέχοντα κυνοδρ. Sed poteſt cum Zeunio ſynchyſis ſtatui. In fine commatis, Π. 6, 1, 19. βιάζεσθαι μὲν μή, πείθειν δέ. In fine periodi, Π. 7. 4, 6. εἴσῃ τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα, καὶ τὸν μὴ — ὅπως εἰδεῖεν οἵ τε σῶα ἀποδιδοῖεν, οἵ τε μή. Saepius repetitur, Π. 1, 2, 2. προςάττουσιν — μὴ κλέπτειν, μὴ (all. μηδὲ) ἁρπάζειν, μὴ — παριέναι, μὴ παίειν, μὴ μοιχεύειν, μὴ ἀπειθεῖν. De ἀλλὰ μὴ v. ἀλλὰ nr. 17. Cf. ἵνα, et ὅπως, et εἰ. ¶ 6) *non ſolum.* Π. 1, 6, 3. μὴ ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη — ἀλλ' ὅτε ἄριςα πράττοι, τότε μάλιςα μεμνῷτο. Απ. 1, 7, 1. ὁδὸς — δι' ἧς ἂν ἀγαθός τι γένοιτο, καὶ μὴ δοκεῖν βούλοιτο. In ſimili ſententia additur μόνον O. 10, 9. ὡς ἂν τῷ ὄντι καλὴ Φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοίη. ¶ 7) Poſt verba negatiua μὴ redundat Attice. v. Abreſch. dilucc. Thucyd. 2, 53. Cf. ἀποκωλύειν, ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἐκΦεύγειν, ἐμποδὼν εἶναι, etc. Abreſchius etiam ἔχειν ſ. σχεῖν huc refert A. 3, 5, 6. Sic Ιππ. 9, 5. παρὰ τῶν σΦόδρα ἀπεχομένων μὴ ἱππεύειν. vbi Well. e mente Leuncl. edidit τοῦ ἱππ. Cf. ἀπέχεσθαι. ¶ 8) *ne forte, vt forte non.* Π. 1, 1, 3. ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ἦ — ἄρχειν. v. Steph. qui dicit i. q. μήποτε eſſe, et orationem ἀπορηματικὴν optime modeſtiae Xenophontis conuenire. Abreſchius dilucc. Thucyd. 5, 29. dicit, idem

dem esse quod μὴ ἄρα, et illustrat nostrum locum ex Iuuenal. 8, 76. Alii intelligunt δείσαντες, φροντίσαντες, vel simile, quo plane non opus est. Facillimum videtur, μετανοεῖν explicare: *mutata sententia iudicare* s. *statuere*, et ante μὴ intelligere ὡς pro ὅτι, qualis verborum structura est in v. μεταγιγνώσκειν. ¶ 9) *num.* Απ. 4, 2, 10. ἄρα μὴ ἰατρός; — ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων; — ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης; — ἀλλὰ μὴ ἀστρολόγος; — ἀλλὰ μὴ ῥαψῳδός; O. 12, 1. Sic O. 19, 16. ἐρωτῶν μὴ δυναίμην. Απ. 2, 5, 5. σκοπῶ, μὴ — ἐπαγωγὸν ᾖ. Paulo ante erat σκοποῦμαι εἰ ἄρα. v. Abresch. dilucc. Thucyd. auctuar. p. 285. A. 3, 5, 3. ἐννοούμενοι μὴ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἔχοιεν. Possit etiam explicari: *verentes, ne non.* ¶ 10) μὴ bis positum post verba timendi, est ¶ a) *ne.* A. 3, 2, 16. δέδοικα μὴ, ἂν ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν, — μὴ ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. ¶ b) *vt, ne non.* Απ. 1, 2, 7. v. φοβεῖσθαι. ¶ 11) μηκέτι, v. suo loco. ¶ 12) μὴ ὅπως — ἀλλ' οὐδὲ, *non dicam — sed ne quidem.* Est formula elliptica, pro μὴ λέγω ὅπως. Π. 1, 3, 9. μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι — ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε. ¶ 13) μὴ ὅτι, *nedum.* Praecedente negatione, E. 2, 3, 18. p. 95. οὐδὲ πλεῖν, μὴ ὅτι ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς δυνατόν. Σ. 2, 26. 6, 2. ¶ 14) μὴ ὅτι, *non solum.* Π. 7, 2, 7. μὴ ὅτι ὁ θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι — οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. 8, 1, 10. Ιερ. 8, 5. ¶ 15) μὴ ὅτι — ἀλλ' οὐδὲ, *non dicam — sed ne quidem.* Π. 3, 2, 10. οὐκ ἐργαζοίμεθα μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. Απ. 1, 6, 11. ¶ 16) μὴ οὐ s. μὴ οὐχὶ, ¶ a) *ne non.* c. coni. E. 1, 7, 10. p. 57. τί δεδιότες οὕτως ἐπείγεσθε; ἢ μὴ οὐχ ὑμεῖς — ἀποκτείνητε; A. 1, 7, 6. 3, 1, 9. Απ. 2, 3, 10. O. 16, 6. Cf. supra nr. 9. Omisso verbo φοβοῦμαι, Απ. 4, 2, 12. μὴ οὖν οὐ δύνωμαι (Margg. δύναμαι) ἐξηγήσασθαι. Ita saltem Hindenburgius. Sed rectius alii exponunt interrogatiue: *Egone non possim? Mene non posse?* Post ἀπιστεῖν, Σ. 8, 34. ἀπιστοῦσι μὴ — οὐκ ἀποτελῶσι τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα. ¶ b) *ne.* Post verba timendi, A. 4, 7, 7. δείσας μὴ οὐ πρῶτος παραδράμοι. ¶ c) *quin.* c. inf.

c. inf. Π. 5, 2, 8. οὐκ — ἂν ἐκπεπληγμένος καταφανὴς γένοιτο, μὴ οὐχὶ προνοεῖν. 7, 5, 17. A. 3, 1, 10. τί ἐμποδὼν μὴ οὐχ — ἀποθανεῖν. Πο. 3, 7. E. 2, 3, 11. 3, 3, 6. K. 5, 31. Cf. ἀντιγνωμονεῖν et ἀντιλέγειν nr. 3. ¶ d) *non.* Λ. 6, 2. αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν. Αθ. 3, 9. ὥστε μὴ οὐχὶ τῆς δημοκρατίας ἀφαιρεῖν τι. E. 6, 3, 4. p. 383. Απολ. 34. ¶ e) *nisi.* A. 2, 3, 7. ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι μὴ οὐ σπουδάζειν. ¶ 17) μήποτε, et μήπω, v. suo loco. ¶ 18) μήτε, *neque.* Saepe bis ponitur, vt Λ. 15, 3. μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων, μήτε πλούτῳ ὑπερφέρειν. Sequente τε, A. 3, 1, 20. μήτε προσίεσθαι — ἀφελομένους τε χρῆσθαι. 6, 6, 10. Cf. μηδέ. Legitur etiam pro μήποτε. v. ibi. Interdum, vt οὔτε, est *ne quidem,* vt Λ. 10, 7. τοῦτον ἀπέδειξε μήτε νομίζεσθαι ἔτι τῶν ὁμοίων εἶναι. ¶ 19) μήτοι γε, *nullo modo.* Π. 2, 3, 11. μὰ Δί', ἔφη ὁ ταξίαρχος, μήτοι γε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, scil. διπλῆν τὴν εὐωχίαν παρέχειν. Cod. Guelf. perperam: μήτι γ' ἔφη. v. Zeun. 2, 4, 17. p. 138. μήτοι — πορεύου. — μήτοι δρόμῳ ἡγήσῃ. Zeun. vtroque loco edidit μήτι, quod negationibus iungi soleat augendi causa. ¶ 20) οὐ μὴ, v. οὐ nr. 8. Cf. etiam ἀπιστεῖν et γίγνεσθαι. ¶ 21) A. 2, 3, 9. pro οἵας μὲν ἐστὶν ἰδεῖν, quod Hutch. et Zeun. e MSS. et e Suida receperunt, reliqui legunt οἵας μὴ ἐς.

μηδαμῇ, ¶ 1) *nusquam.* Π. 5, 4, 20. A. 7, 6, 20. ¶ 2) *neutiquam.* Π. 6, 3, 6. διώξεις μηδαμῇ εἰς ἀφανές.

μηδαμόθεν, *haud aliunde.* Π. 8, 7, 3. p. 545. μηδαμόθεν πρότερον ἄρχου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμόθεν γενομένου.

μηδαμοῖ, *nusquam.* Λ. 3, 5. περιβλέπειν μηδαμοῖ. Stobaeus μηδαμῶς.

μηδαμοῦ, *nullo numero, nullo loco.* Aπ. 1, 2, 52. οὕτω διατιθέναι τοὺς αὐτῷ συνόντας, ὥστε μηδαμοῦ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτὸν, *vt ab iis nihili fierent.* v. Ruhnken. ad h. l.

μηδαμῶς, *nequaquam, absit.* Σ. 2, 3. μηδαμῶς, ἔφη ὁ Σωκράτης. 4, 9. c. adiect. Ιπρ. 5, 15. φυλακτικὸν — καὶ μηδαμῶς φιλοκίνδυνον. c. coni. Π. 3, 3, 17. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν οὕτω ποιήσωμεν. c. imperatiuo, Aπ. 3, 5, 18.

μηδαμῶς οὕτως ἡγοῦ. Cf. μηδαμοῖ.

Μήδας, *Medas*, nomen cani imponendum. K. 7, 5.

μηδὲ, ¶ 1) *nec.* Saepiſſime bis poſitum reperitur μηδὲ — μηδὲ, vt Απ. 1, 2, 9. κυβερνήτῃ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ, μηδὲ ἐπ' ἄλλα τοιαῦτα. Sed nec raro μηδὲ — μήτε, Π. 1, 6, 19. p. 83. μήτ' ἐν σεαυτῷ μηδέποτε, μηδ' ἐν τῇ ςρατιᾷ. 2, 4, 9. 8, 7, 3. p. 549. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μηδὲ ἀνόσιον, μήτε ποιήσητε μήτε βουλεύσητε. p. 550. Απ. 2, 2, 11. μηδενὶ πειρᾶσθαι ἀρέσκειν, μηδὲ ἕπεσθαι, μήτε (Hindenb. malebat μηδὲ) πείθεσθαι, μήτε ςρατηγῷ μήτε ἄλλῳ ἄρχοντι. K. 13, 10. Etiam μηδὲ — ἤ, Αθ. 3, 13. μηδὲ λέγειν δίκαια ἢ πράττειν. Aliis ἢ deeſt. Steph. malebat μηδὲ πρ. ¶ 2) *ne quidem.* Π. 1, 4, 12. εἰ μηδὲ — συνήσῃ — ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀνάγκῃ. Λ. 11, 9. Ιερ. 4, 4. Απ. 1, 2, 36. etc. ¶ 3) *ne.* Απ. 1, 2, 35. μηδὲ σὺ διαλέγου νεωτέροις. ¶ 4) μηδέποτε, *nunquam.* Π. 1, 6. 10. §. 19. p. 83. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. μή. v. μὴ nr. 5.

Μηδέα, v. Μιδέα.

Μήδεια, v. Μηδία.

μηδεὶς, ¶ 1) *nemo, nullus.* E. 5, 4, 20. μηδένες ἄλλοι. c. negatione, Απ. 1, 2, 39. μηδενὶ μηδεμίαν παίδευσιν, *nemini vllam.* Σ. 6, 10. ἀλλὰ μηδενί; μηδενὶ μηδὲ τούτων. Cf. μηδέ. c. ἤ, Π. 7, 5, 16. μηδένα ἢ τοὺς φίλους. Legitur etiam μηδὲ εἷς. v. εἷς nr. 10. ¶ 2) μηδὲν, ¶ a) *nihil.* Π. 3, 1, 20. μηδὲν ἀντὶ αὐτῶν καταθείς. ¶ b) *nihil probabile.* Π. 8, 3, 9. μηδὲν λέγειν. Oppon. δίκαια. Sic fere Π. 2, 3, 3. οἱ κακοὶ μηδὲν ποιήσουσιν, *nihil quod ſit operae pretium* Similiter Latini, vt Cic. de div. 2, 67. „nec cognoui quenquam, qui maiore auctoritate *nihil* diceret." Cf. Terent. eunuch. 2, 1, 15. ¶ c) fere i. q. μή. O. 11, 9. τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀπόσμητον εἶναι. it. ante comparatiuum, E. 3, 1, 9. ἣν ἐγώ σοι μηδὲν χεῖρον ἐκείνου ὑπηρετῶ. Sic Π. 5. 2, 9. μηδενὸς πλείω, *nihilo plura.* Ita legit etiam Hutch. quanquam vertit *nemini* cum Leuncl. qui μηδενὶ legi volebat. v. not. Zeun. ¶ d) In var. lect. permutatur c. οὐδέ. v. οὐδὲ nr. 4.

μηδέτερος, *neuter.* Αγ. 2, 30. εἰ μηδετέρῳ (Cod. Harl. μηδ' ἑτέρῳ) συλλήψοιτο, μισθὸν οὐδέτερος λύσει, ἀγορὰν δὲ οὐδέτερος παρέξει. K. 6, 3.

Μηδία, *Media.* ¶ 1) regio. Π. 2, 1, 1. θεοῖς τοῖς Μηδίαν γῆν κατέχουσι. 3, 3, 11. ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας. 6, 1, 16. 8, 5, 10. Cyaxares donat Cyro cum filia ſua totam Μηδίαν Φερνήν. A. 2, 4, 15. Graecorum iter διὰ τῆς Μηδίας. Cod. Pariſ. Μηδείας. 3, 5, 9. in omnibus libris eſt Μηδίαν. 7, 8, 14. rurſus ſcribitur Μηδείας ἄρχων Ἀρβάκας, vt E. 2, 1, 8. ἐν Θαμνηρίοις τῆς Μηδείας. ¶ 2) regis Medorum vxor. A. 3, 4, 6. ἐλέγετο Μηδία (Cod. Pariſ. λέγεται Μήδεια) γυνὴ βασιλέως Φυγεῖν.

Μηδίας τεῖχος, *Mediae murus.* Fuit vrbs haud procul Babylone, et deſcribitur A. 2, 4, 6. Occurrit etiam A. 1, 7, 12. Vtroque loco all. habent Μηδείας.

μηδίζειν, *Perſarum partibus fauere.* Suid: μηδίζω· τὰ τῶν Μήδων Φρονῶ. E. 3, 1, 4. μόνος Ἐρετριέων μηδίσας ἔφυγεν.

Μηδικός, ¶ 1) *Medicus.* Π. 1, 3, 13. ταῦτα Μηδικά ἐστιν, np. cultus et veſtis. Cf. στολή. 5, 5, 3. τῶν Μηδικῶν πίλων 6, 1, 4. Κυαξάρης ἐπὶ θρόνου Μηδικοῦ ἐκαθέζετο. ¶ 2) ἡ Μηδική, ſcil. γῆ ſ. χώρα, *Media.* Π. 1, 4, 17. 5, 5, 2. 8, 5, 9. ¶ 3) τὰ Μηδικὰ, *bella cum Perſis,* vbi Athenienſes imperium maritimum a Graecis accepere. Cf. Thom. Mag. in v. Πέρσας. Πο. 5, 5.

Μῆδοι, ¶ 1) *Medi.* Π. 1, 2, 1. parent Aſtyagi regi. 1, 3, 2. ſqq. deſcribuntur eorum mores et cultus. 1, 4, 16. contermini ſunt Aſſyriis. 1, 5, 2. eorum rex patre mortuo Cyaxares. 1, 6, 10. equitatu valent. 2, 1, 2. p. 88. eorum exercitus contra Aſſyrios. 8, 8, 8. luxuria et mollities. A. 3, 2, 16. Μήδων καὶ Περσῶν καλαῖς καὶ μεγάλαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν. 3, 4, 4. Lariſſa ad Tigrim antiquitus eorum vrbs, vt §. 6. Meſpila. §. 5. ſq. imperio priuantur a Perſis. E. 1, 2, 12. qui a Dario Notho defecerant, rurſus ſe ei adiungunt. Cf. Τιγράνης nr. 1. ¶ 2) i. q. Μηδικοί. Π. 8, 6, 8. Μῆδοι ἱππεῖς. ¶ 3) i. q. Μηδία. Cum verbis eundi. Π. 1, 3, 13. ὅταν εἰς Μήδους ἔλθω. 1, 4, 26.

4, 26. 1, 5, 5. §. 7. extr. ἴτε εἰς Μήδους. 2, 1, 2. Cum aliis verbis, Π. 1, 4, 25. ἐν Μήδοις ταῦτα ἐγένετο. 1, 5, 2. ὁ Ἀςυάγης — ἐν τοῖς Μήδοις ἀποθνήσκει.

Μήδοκος, *Medocus*. Vocatur etiam Ἀμάδοκος. v. Ἀμάδ. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 13. 105. Apud Demetr. Phaler. de elocutione §. 162. est Μηδόκης Θρᾳκῶν βασιλεύς. A. 7, 2, 18. ἐξετράφην παρὰ Μηδόκῳ, τῷ νῦν βασιλεῖ. 7, 3, 7. Μήδοκον τῶν Ὀδρυσσῶν βασιλέα. — ὅτι Μήδοκος ἄνω εἴη δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδόν. 7, 7, 2. Μηδόκου (Margg. Δημόκου) τοῦ ἄνω βασιλέως. §. 6.

μῆδος, *consilium*. Σ. 8, 30. ex Homero: μήδεα.

Μηδοσάδης, *Medosades*. In aliis saepe scribitur Δημοσάδης. A. 7, 1, 4. et 7, 2, 6. mittitur a Seuthe, vt Graecos inuitet, sed frustra. 7, 2, 4. est apud Seuthen. 7, 7, 1 — 10. Graecis iratus reprehenditur a Xenophonte.

Μήθυμνα, *Methymna*. E. 1, 2, 8. ὁρμοῦντες ἐν Μεθύμνῃ τῆς Λέσβου. 1, 6, 27. Eteonicus eam tenet. 4, 8, 28. sq. Thrasybulus eam capit.

Μηθυμναῖοι, *Methymnaei*. E. 1, 6, 9. 12. Callicratides eorum vrbem vi capit.

μηκέτι, ¶ 1) *non amplius*. A. 5, 7, 9. διενενόητο — εἰς ςράτευμα μηκέτι ἐλθεῖν. Αγ. 2, 3. E. 4, 3, 3. Απ. 4, 3, 8. Σ. 2, 5. ¶ 2) *ne posthac*. Π. 3, 2, 6. μηκέτι ἥκετε δεῦρο ἄνευ ὅπλων.

μήκιςτος, *longissimus*. (poet. Port.) Αγ. 10, 4. ἀφικόμενος ἐπὶ τὸ μήκιςον ἀνθρωπίνου αἰῶνος. 11, 15. Ἀγησίλαος τὸ μήκιςον τοῦ αἰῶνος ἔχων, *assecutus vitam longissimam, ad quam homines peruenire possunt*. Plutarchus enim T. I. p. 618. eum dicit mortuum esse 84 aetatis anno. Idem T. II. p. 784. dixit: πρὸς τὸ τέρμα τοῦ βίου ὤν, quod ipsum nomen τέρμα videtur intelligendum esse in locis Xenophonteis, etiam Επ. 3. p. 65. τὸ μήκιςον ἐλόμενος τοῦ βίου. Sed Π. 4, 5, 12. p. 246. οἱ τοὺς ἐχθροὺς μήκιςον ἀπελαύνοντες, est *longissime*.

μῆκος, ¶ 1) *longitudo*. K. 5, 1. διὰ τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν. O. 19, 2. μήτε ὁπόσον βάθος — μήτε ὁπόσον πλάτος, μήτε ὁπόσον μῆκος. Intell. κατὰ, vt Π. 7, 5, 6. τοσοῦτοι τὸ μῆκος.

K. 5, 30. Sic c. gen. A. 2, 4, 6. μῆκος ἐλέγετο εἶναι εἴκοσι παρασαγγῶν. K. 2, 8. αἱ χαλίδες τὸ μῆκος δέκα παλαιςῶν. Ibid. eſt plural. ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη. ¶ 2) *proceritas.* Λ. 2, 6. εἰς μῆκος ἂν αὐξάνεσθαι. ¶ 3) *longinquitas, longitudo itineris.* A. 1, 5, 9. τῷ μήκει τῶν ὁδῶν. All. τοῖς μήκεσι. E. 7, 1, 14. μῆκος ὁδοῦ. Cf. ὄψις.

μηκύνειν, ¶ 1) *longius facere.* Απ. 3, 13, 5. περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδοὺς, *itinera facere iuſto longiora.* ¶ 2) *exporrigere, extendere.* Ιπρ. 4, 9. τὸ μέτωπον ὅπως μηκύνοιεν τῆς τάξεως.

Μηλιεῖς, *Melienſes,* populi Theſſaliae. Steph. Byz: οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ Μηλιεῖς. E. 3, 5, 6. iubentur adeſſe Lacedaemoniis contra Thebanos. Sed 4, 2, 10. ſunt a Boeotorum partibus contra Lacedaemonios.

Μήλιοι, *Melii,* incolae inſulae Meli. E. 2, 2. 2. οἷα ἐποίησαν (Athenienſes) Μηλίους, Λακεδαιμονίων ἀποίκους ὄντας, κρατήσαντες πολιορκίᾳ. Crudeliter enim tractati ſunt ab Athenienſibus. v. Hudſ. ad Thucyd. 5, 84. et Meurſ. miſcell. Lacon. 1, p. 34. it. Morus ad Iſocr. panegyr. 29. Occurrunt etiam E. 2, 2, 5.

Μηλόβιος, *Melobius.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis. Cf. Suid.

Μῆλος, *Melus,* vna e Cycladibus, Peloponneſo vicina. E. 4, 8, 7. διὰ νήσων εἰς Μῆλον· ἐκεῖθεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα.

μὴν, ¶ 1) *vero.* Thom. Mag: τὸ μὴν — ἀντὶ τοῦ δὲ, καὶ ἰδίᾳ τιθέμενον, καὶ μετὰ τοῦ γὲ, ἢ προηγουμένου, ἢ ἑπομένου. v. omnino γε nr. 6. Απολ. 18. εἰ γε μὴν ὅσα εἴρηκα — μηδεὶς δύναιτ' ἂν ἐξελέγξαι. ¶ 2) *at.* Eſt reſpondentis, Απ. 2, 8, 5. ὅλως μὴν τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. ¶ 3) *at vero* Eſt obiicientis, Π. 4, 3, 3. p. 231. ὅ γε μὴν μάλις' ἄν τις φοβηθείη. ¶ 4) *vero, tandem, igitur, quaeſo.* In interrogando, ſi quis ante dubitauit vel negauit, Π. 1, 6, 19. p. 74. πῶς μὴν τἀναντία ἐδιδάσκετε. 3, 1, 23. Σ. 3, 13. ἀλλ' ἐπὶ τῷ μήν; 4, 23. ἀλλὰ πότε μήν; §. 55. Sic ſaepe c. τί. Timaeus lex. Platon. et Suidas: τί μήν; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ πῶς γὰρ οὔ; ἢ διὰ τί γὰρ οὔ; Π. 2, 1, 2. p. 89. τί μὴν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τοῦ-

τούτου; Zeun. legit: τί μήν; (quidni?) ἄλλο τι ἐνορᾷς ἄμ. τούτου; 2, 2, 4. ἀλλὰ τί μὴν βουλόμενοι ψεύδονται; E. 6, 3, 6. p. 387. τί μὴν ἥκομεν; quamobrem tandem venimus? — οὐκ ἀποροῦντες — τί μὴν ἐςίν; quid igitur eſt cur venerimus? Π. 1, 6, 19. p. 75. et 8, 4, 5. τίνος μὴν ἕνεκα; ¶ 5) ἀλλὰ μὴν v. in ἀλλὰ nr. 18. Et ἦ μὴν v. in ἦ nr. 2. ¶ 6) δὲ μὴν Leuncl. vertit certe. A. 2, 4, 3. νικῶντες μὲν τίνα ἂν ἀποκτείναιμεν; ἡττωμένων δὲ μὴν οὐδένα οἷόν τε σωθῆναι. ¶ 7) καὶ μήν, ¶ a) et vero, quin etiam. Λ. 5, 7. περιπατεῖν τε ἀναγκάζονται — καὶ μὴν τὸ — ἐπιμελεῖσθαι. Fr. Portus exponit per verba καὶ δὴ καί. ¶ b) at vero. A 1, 7, 5. καὶ μὴν λέγουσί τινες, ὅτι πολλὰ ὑπισχνῇ νῦν. Aπ. 2, 8, 2. 4. Etiam ſimpliciter reſpondentis eſt, Π. 4, 6, 7. καὶ μὴν ἐγὼ — ἤκουσα ἡδέως. ¶ c) porro. E. 4, 2, 10. Cf. καὶ nr. 29. ¶ 8) οὐ μὴν et οὐ μὴν — γε, neque tamen. A. 1, 10, 2. οἱ δὲ καὶ αὐτῶν ἀπέθανον· οὐ μὴν ἔφευγόν γε, ἀλλὰ etc. 7, 6, 27. Aπ. 1, 2, 26. vbi Leuncl. non male: atqui non. Aγ. 2, 12. οὐ μὴν οὐδέ, nec tamen etiam. ¶ 9) οὐδὲ ſ. οὔτε μήν, nec quidem, quin ne quidem. Vbi interdum praecedit ἀλλά, interdum ſequitur γε. Π. 4, 3, 3. p. 230. οὔτε γὰρ τοξεύειν — οὔτε μὴν ἀκοντίζειν — ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀσχολίαν παρέχουσι. 4, 5, 12. p. 246. ἡμεῖς σε οὔτε ἔρημον κατελίπομεν, οὐδὲ μὴν ἀποχωροῦντές γε etc. 5, 4, 6. A. 2, 4, 10. Aπ. 1, 2, 5. ¶ 10) μὴν et μὲν ſaepe inter ſe permutata eſſe monet Erneſt. ad Aπ. 2, 7, 1. vbi pro καὶ μὴν all. habent καὶ μέν, et §. 2. ἀλλὰ μὲν pro ἀλλὰ μήν.

μήν, ¶ 1) menſis. E. 4, 5, 1. ἦν ὁ μὴν ἐν ᾧ Ἴσθμια γίγνεται. 7, 4, 28. Cf. ἐξέρχεσθαι nr. 7. Aπ. 4, 8, 2. διὰ τὸ Δήλια ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι. Sed ſaepe τοῦ μηνὸς eſt ſingulis menſibus, vt Π. 1, 2, 9. A. 1, 3, 21. 5, 6, 12. 7, 3, 5. E. 1, 5, 3. 4. Pro eodem dicitur κατὰ μῆνα, Λ. 15, 7. O. 9, 8. Cf. κέρδος. Sic fere O. 7, 36. εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται, vno menſe. E. 1, 4, 9. eſt τρίτῳ μηνί, et 3, 3, 2. δεκάτῳ μηνί. E. 1, 1, 16. ἐφόδιον δυοῖν μηνοῖν. Cf. omnino δύο. E. 2, 4, 13. ἐν ὀκτὼ μησίν. 3, 2, 9. ἐν ὀκτὼ μησί, intra octo menſes. E. 1, 5, 13. προσκα-

καθεζόμενοι ἑπτὰ μῆνας. Π. 8, 2, 6. ἀπέχοντας πολλῶν μηνῶν ὁδόν, Marg. Steph. ἡμερῶν Cf. ὁδὸς nr. 1. ¶ 2) *mensis festis et induciis sacratus.* E. 4, 7, 2. ὁπότε ἐμβάλλειν in Argolidem μέλλοιεν Lacedaemonii, τότε ὑπέφερον Argiui τοὺς μῆνας, Mox est σπονδὰς ὑποφερομένας, et §. 3. ὑποφέροντας σπονδάς. 5, 1, 26. Ἀργεῖοι ἰδόντες — ὅτι ἡ τῶν μηνῶν ὑποφορὰ οὐδὲν ἔτι σφᾶς ὠφελήσει, εἰς εἰρήνην πρόθυμοι ἦσαν. 5, 3, 27. Videntur Moro, vt cum Pausania 3, 5, p. 216. loquamur, fuisse πατρῷοί τινες σπονδαί, ἐκ πολλοῦ καθεστῶσαι τοῖς Δωριεῦσι πρὸς ἀλλήλους, *foedera et pacta inter Lacedaemonios et Argiuos a maioribus constituta,* quae iam fuerint instaurata, Num autem nomen habeant ab ἱερομηνίᾳ, an ἱερομηνία idem significet, np. festa mense Carneo sancita Doriensibus, vt ὑποφέρειν τοὺς μῆνας sit *menses festis et induciis sacratos praetexere,* quae est Kuhnii ad Paus. l. l. sententia, et an huc pertineat locus Thucyd. 5, 54. vbi Argiui τὸν μῆνα προὐφασίζοντο ad euitandum bellum, q. l. Schol. μῆνα explicat per ἱερομηνίαν, an aliunde nomen habeant, et quomodo factum sit, vt Xenophon diceret τοὺς μῆνας, Thucydides τὸν μῆνα, nemo ausit definire. Dodwellus in chronologia Xenoph. p. 35. rectius intelligit Isthmica, quae tum Argiui Corinthiorum nomine celebrabant. Rursus aliter videtur intellexisse Sopingius ad Hesych. in v. ὑπόφορος. v. Morus et Schneider. ad E. 4, 7, 2. Sed Steph. Leuncl. et vterque Portus coniecerunt τὰς μύνας, quod Well. recepit, v. μύνη.

μηνιᾶν, *ad iram concitare.* E. 3, 4, 8. Leuncl. et Well. legunt ἐμηνία τὸν Ἀγησίλαον ταῦτα. Vulgo legebatur ἔμεινε, quod vitiosum est, vel ἐλύπει, quod Leuncl. putabat interpretamentum verbi ἐμηνία. At μηνιᾶν nunquam actiue dicitur. Quare Steph. malebat ἔμηνε, *ad insaniam adegerunt.* Vir Doctus in Biblioth. crit. Amst. ἐκίνει, vel ὑπηνία. Wollio in addendis placet ἠνία.

μηνοειδής, *instar lunae falcatus.* Hesych: μηνοειδές· σεληνοειδές. Sic etiam Suidas, qui addit

στρογγύλος. Fr. Portus reddit *bicornis*. E. 4, 3, 5. ὁ ἥλιος μηνοειδὴς ἔδοξε φανῆναι. Plutarch. Agel. c. 17. ἥλιος ἐκλείπων.

μηνύειν, ¶ 1) *indicare, arguere*. Iπ. 3, 5. τοὺς ἑτερογνάθους μηνύει ἡ πέδη καλουμένη. Π. 7, 5, 25. legitur vulgo μηνύσωσι pro μὴ ἀνήσωσι ſ. ἀνήσουσι. v. ἀνιέναι nr. 1. ¶ 2) *deferre ad magiſtratum*. E. 3, 3, 10. πρὶν αἰσθέσθαι ὅτι μεμήνυνται. ¶ 3) Legitur pro καταμηνύειν. v. ibi nr. 1.

μὴ ὅπως, μὴ ὅτι et μὴ οὐ vid. in μὴ nr. 12 — 16.

μήποτε, ¶ 1) *ne forte*. c. coni. Π. 1, 6, 10. χρὴ σκοπεῖσθαι, μήποτε ἐπιλίπῃ τι ὑμᾶς. ¶ 2) *nunquam*. Π. 3, 1, 20. κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην, ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. 8, 1, 15. ὅπως μήποτε (Hutch. e Cod. Bodl. μήτε) ἄσιτοι — μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο. A. 3, 2, 3. Aπ. 1, 4, 6. ¶ 3) *utinam non*. Π. 5, 3, 4. ἀλλὰ μήποτέ σοι λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια.

μήπω, ¶ 1) *nondum*. Aπ. 4, 4, 3. τῶν ἀκμαζόντων — τῶν μήπω ἀκμαζόντων — τῶν παρηκμακότων. Etiam per tmeſin, E. 1, 4, 2. ἢ παραδοῦναι, ἢ μὴ οἴκαδέ πω ἀποπέμψαι. ¶ 2) *omnino non, nulla ratione*. A. 3, 2, 15. ἡμᾶς ἂν ἔφην ἔγωγε χρῆναι μήπω φανεροὺς εἶναι οἴκαδε ὡρμημένους. Ιερ. 8, 2.

*μηριαῖα, *femur*. Iπ. 11, 4. equum ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν. K. 4, 1. canes debent habere μηριαίας μὴ σκληράς. Kuhn. ad Polluc. 5, 59. profitetur, ſe malle in Xenophonte legere μηρία vel μηριαῖα μὴ σκληρά. Sed Iungermann. in loco Xenoph. putat omittendam eſſe particulam μή. Nam in Pollucis l. l. non extat, et Pollux 5, 63. inter vitia canum habet μηρίδια ὑγρὰ, quae certe σκληροῖς ſunt contraria. K. 4, 8. canes habeant ἐπὶ ταῖς μηριαίαις ἄκραις τρίχας ὀρθάς.

μηρὸς, *femur*. 1) hominis, Π. 2, 3, 7. 7, 3, 2. E. 7, 4, 23. ἐτέτρωτο τὸν μηρὸν διαμπάξ. Cf. χιτὼν et παίειν. ¶ 2) equi, Iπ. 1, 7. 14. 7, 5. eques τοῖν μηροῖν ἔχοιτο τοῦ ἵππου. §. 6. 12, 14. Cf. ἐξανίστασθαι, et Poll. 1, 189. ¶ 3) leporis, K. 5, 30. Cf. Poll. 5, 70.

Μησάδης, v. Μαισάδης.

μήτε, v. μὴ nr. 18.

μήτηρ, *mater*. K. 1, 4. μητρὸς ὁ μὲν Ῥέας. Intell. υἱὸς ἦν. Π. 1, 5, 2. τῆς Κύρου μητρὸς ἀδελφὸς, *Cyri*

Cyri auunculus. 8, 5, 13. τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφὴν, *materteram.* Dicitur saepe sine pronomine, Π. 8, 5, 10. τῆς μητρὸς. §. 11. τῇ μητρί. §. 13. τῇ μητρὶ, scil. αὐτοῦ. 8, 7, 1. §. 3. p. 511. Απ. 2, 2, 1. Cf. γίγνεσθαι nr. 4. c. Metaphorice O. 5, 17. τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μητέρα καὶ τροφὸν εἶναι.

μήτοι, v. μὴ nr. 19.

Μητροβάτης, *Metrobates*, Persa. E. 1, 3, 8. Μητροβάτει a Pharnabazo misso iurat Alcibiades.

μητρόπολις, *metropolis, caput regni.* A. 5, 2, 3. 5, 4. 7. 13. 14.

μητρῷος, *maternus.* E. 2, 4. 13. πρὸς θεῶν πατρώων καὶ μητρώων.

μηχανᾶσθαι, ¶ 1) *excogitare.* Ιερ. 5, 1. τοὺς ἀνδρείους, μή τι τολμήσωσι — τοὺς σοφοὺς μή τι μηχανήσωνται, *insidias struant, mali quid machinentur.* Απ. 4, 3, 11. c. ἐπὶ, Απ. 2, 3, 10. οὐδὲν — καινὸν ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶσθαι. Π. 1, 6, 19. p. 80. μηχανὰς ἃς ἐπὶ θηρίοις ἐμηχανῶ. p. 81. τοιαῦτα καὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους μηχανᾶσθαι. c. πρὸς, Π 8, 2, 12. τοιαῦτα πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς τὸ πρωτεύειν. ¶ 2) *excogitare modum comparandi aliquid.* Π. 1, 6, 10. μηχανᾶσθαι προσόδου πόρου — πρὸ τῆς ἀπορίας μηχανῶ. 8, 8, 9. σκιὰς μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεσᾶσι. O. 1, 21. μηχανᾶσθαι προσόδους. 2, 7. μηχανᾶσθαι χρήματα. Cf. Αγ. 2, 25. Sic de venatione et de modo amicos comparandi, Απ. 3, 11, 5. αὐτή τι μηχανᾷ. §. 9. εὑρὼν δὲ μηχανήσεται ὅπως ἐμβάλῃ αὐτοὺς εἰς τὰ δίκτυα. ¶ 3) *moliri, conari.* Π. 1, 6, 19. p. 71. πόσα δέοι σε μηχανᾶσθαι τοῦ δοκεῖν ἕνεκα. Inprimis de callido inuento imperatoris vel ducis in bello, A. 4, 7, 7. Ιπρ. 5, 14. c. inf. Π. 1, 6, 19. p. 78. μηχανῶ ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους, *conare, stude.* Αγ. 6, 5. Ιπρ. 5, 9. ¶ 4) *spectare, operam dare.* Π. 5, 4, 16. p. 318. ἐκεῖνος ἀρκέσει τοῦτο μηχανώμενος, *in eo elaborans.* Απ. 2, 6, 35. ὅπως ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος. 3, 8, 8. τοῦτο δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως etc. ¶ 5) *inuenire, eligere.* Π. 4, 5, 15. Cyrus equites instituturus dicit: τοὺς δ' ἵππους μηχανησόμεθα οἷς ἂν παραδιδοίημεν. Leuncl. *excogitabimus.* Margg. μηχανευσόμεθα. Sic de exercitu:

citu: *conſcribere*, Αγ. 2, 4. ἐνενικήκει σὺν ᾧ αὐτὸς ἐμηχανήσατο ἱππικῷ. Ε. 4, 3, 5. eſt ξυνέλεξεν. ¶ 6) *ſibi parare*. Π. 3, 2, 7. ἐγὼ ἐλευθερίαν μηχανᾶσθαι ἐπιχειρήσας. Απ. 2, 1, 30. ὀψοποιοὺς μηχανωμένη, quod etiam verti poſſit *omni ſtudio*. Απολ. 18. ¶ 7) *malis artibus parare*. Π. 8, 8, 9. ἦν ἐξ ἀδίκου ᾖ μεμηχανημένα pocula et diuitiae. Λ. 2, 7. μηχανᾶσθαι τὴν τροφὴν furando. Ιερ. 4, 10. ¶ 8) *efficere*. Π. 1, 6, 12. p. 65. ὡς ἂν τις μάλιστα μηχανῷτο, vt obedientem habeat exercitum. 2, 2, 7. κλαύμασι πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται, *filios temperantes reddunt*. 7, 5, 14. Ιπρ. 8, 14. Sic de deo, Απ. 4, 7, 6. τῶν οὐρανίων, ᾗ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φροντιστής. c. ὅπως, Απ. 2, 3, 9. οὐκ ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι, ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. c. inf. Π. 8, 2, 13. ἐμηχανᾶτο τοὺς κρατίστους αὐτὸν μᾶλλον φιλεῖν, ἢ ἀλλήλους. 8, 3, 1. μία τῶν τεχνῶν τῶν μεμηχανημένων (i. e. μηχανηταμένων) τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι. c. ἐκ, Α. 2, 6, 14. τὸ πειθομένους τοὺς στρατιώτας παρέχεσθαι ἐκ τοῦ συναδικεῖν αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο. ¶ 9) *legibus efficere*. Inprimis de Lycurgo, Λ. 3, 3. Lycurgus αὐτοῖς — πλείστην ἀσχολίαν ἐμηχανήσατο. 9, 3. c. εἰς, Λ. 11, 1. εἰς τὰς στρατιὰς βέλτιον τῶν ἄλλων ἐμηχανήσατο, *de bellicis rebus meliora ſanxit*. §. 3. 13, 8. Sic fere c. inf. Ιερ. 11, 4. εἰ τὰ πάντων τῶν πολιτῶν μεμηχανημένος εἴης ἐνεργὰ εἶναι. ¶ 10) *mouere, ciere*. v. γέλως. ¶ 11) Απ. 1, 4, 2. Ἀριστόδημον — οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς μηχανώμενον. Cod. Vindob. 2. habet μὴ μαχόμενον. Steph. vult μήτ' εὐχόμενον. Leuncl. οὔτε εὐχόμενον. Alii, vt Erneſtius, omnino omittendum putant. Si ſanum eſt, intelligendum eſt τὶ, hoc ſenſu: *ſi quid moliretur*. Quae ratio ſane eſt dura. Legitur etiam pro ἀντιμηχανᾶσθαι.

μηχανεύεσθαι, v. μηχανᾶσθαι nr. 5.

μηχανή, ¶ 1) *molitio, machinatio, artificium, contentio*. Heſych: μηχαναί· τέχναι, ἐπίνοιαι, βουλεύματα. Π. 7, 5, 14. ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. Α. 4, 5, 13. ἐδεῖτο αὐτῶν πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ ſermonis. ¶ 2) *modus, ratio efficiendi aliquid*. Π. 5, 1, 7. μυρίων

ρίων οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Απ. 4, 7, 6. τὰς τῶν θεῶν μηχανὰς ἐξηγεῖσθαι. ¶ 3) *modus adipiscendi.* Α. 5, 2, 17. θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσι. Απ. 3, 11, 6. ¶ 4) *insidiae.* Π. 1, 6, 19. p. 80. v. μηχανᾶσθαι nr. 1. ¶ 5) *machina bellica.* Π. 6, 1, 13. μηχανὰς εἰς τὸ καθαιρεῖν τὰ τῶν πολεμίων τείχη — ὑπέσχετο μηχανὴν ποιησάμενος παρέξειν — παρεσκευάζοντο εἰς τὰς μηχανὰς ὧν ἔδει. 6, 2, 4. 7, 2, 1. μηχανὰς ἀνίστη ὡς προσβαλῶν πρὸς τὸ τεῖχος. 7, 4, 1. μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς ὡς ἐρείψων τὰ τείχη. Αγ. 7, 6. Ε. 2, 4, 18. ¶ 6) *currus cui turris imposita est, turris rotata.* Hesych: μηχαναί — ἅμαξαι. Π. 6, 1, 27. ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα. 6, 3, 4. §. 11. p. 385. 7, 1, 17. §. 19. ὡς ἐγένετο παρὰ τὰς μηχανάς, ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινά. 7, 5, 18. p. 447.

μηχάνημα, ¶ 1) *excogitata molitio, consilium callide excogitatum,* inprimis *strategema.* v. Suid. Π. 1, 6, 19. p. 79. ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ. Ιπρ. 5, 3. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 79. τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. 8, 6, 9. ¶ 2) *eleganter excogitatus apparatus ciborum.* Ιερ. 1, 22. τὰ πολλὰ ταῦτα μηχανήματα — παρατίθεται τοῖς τυράννοις, ὀξέα, καὶ δριμέα etc. ¶ 3) *artificium, consilium sapienter excogitatum.* Απ. 1, 4, 7. ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος ζῶα εἶναι βουλευσαμένου. Paulo ante erat τεχνήματι. Vtrumque dicitur de iis, quae Deus homini ad sui conseruationem indidit. ¶ 4) *dolus.* Ε. 5, 4, 20. τοιόνδε τι εὑρίσκουσι μηχάνημα. ¶ 5) *ratio, institutum.* c. εἰς, Λ. 8, 5. πολλῶν ὄντων μηχανημάτων καλῶν τῷ Λυκούργῳ εἰς τὸ πείθεσθαι. Sunt *rationes egregie excogitatae.* ¶ 6) *machina bellica.* Π. 7, 4, 4. εἴ τι στρατιᾶς προσδέοιτο ἢ μηχανημάτων. Ο. 8, 12.

μηχανητέον, *conandum s. studendum est.* Ιπρ. 5, 11. τοῦτο — αὐτῷ μηχανητέον.

μηχανητικὸς, *solerter excogitans et efficiens.* c. gen. Ιπρ. 5, 2. μηχανητικὸν εἶναι τοῦ πολλοὺς φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους. Cf. μηχανικός.

μηχα-

μηχανικὸς, ¶ 1) *in excogitandis consiliis promtus, resolu.* Απ. 4, 3, 1. λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικοὺς γίγνεσθαι τοὺς συνόντας οὐκ ἔσπευδεν. Sic Απ. 3, 1, 6. de imperatore. ¶ 2) *vafer.* E. 3, 1, 6. Δερκυλλίδας — ἀνὴρ δοκῶν μάλα μηχανικὸς (Margg. μηχανητικὸς), καὶ ἐπεκαλεῖτο δὲ Σίσυφος. ¶ 3) *solers ad inueniendum s. parandum.* c. gen. Λ. 2, 8. μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων τοὺς παῖδας ποιεῖν.

μηχανοποιὸς, *machinarum bellicarum faber.* Π. 6, 1. 13. E. 2, 4, 18.

μία, v. εἷς.

μιαιφόνος (poet. Port.), *homicida.* Hesych: μιαιφόνος· μεμιασμένος φόνῳ, μιαινόμενος τοῖς φόνοις, μεμολυμένος φονεύμασι. Π 8, 7, 3. p. 547. φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσι. E. 4, 4, 6. πόλιν τῶν μιαιφόνων καθαρὰν. Ιερ. 4, 4.

μιαρία, *scelus.* Suid: μιαρία· ἀκαθαρσία. Scilicet videtur inprimis de homicidio dictum. Phrynichus et Phauorin: μιαρία ἀδόκιμον, τὸ δὲ μιαρὸς ἀρχαῖον. Etiam Thomas pro μαρία monet adhibendum nomen βδελυρία. Sed non omnino verum esse hoc grammaticorum praeceptum, ostenderunt eorum interpretes allatis scriptorum Atticorum locis nonnullis, quibus Grammius addidit Dion. Cass. 79, p. 914. et Xenoph. E. 7, 3, 6. qui Euphronem occiderunt, τοσοῦτον πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβλήκασι τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ.

μιαρὸς, *sceleratus, scelestus.* Est vox indignationis. Π. 1, 3, 10. μισῶ αὐτόν· πολλάκις γάρ με — οὗτος ὁ μιαρώτατος ἀποκωλύει.

Μίγδων, *Migdo.* E. 3, 4, 20 praefectus in Agesilai exercitu.

μιγνύειν et μιγνύναι, ¶ 1) *miscere.* Π. 1, 3, 9. μὴ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἴη. 6, 2, 11. p. 370. ὕδατι μεμιγμένην τὴν μᾶζαν. Απ. 4, 3, 6. De variis rebus aliis, O. 20, 3 κόπρον τῇ γῇ μιγνύναι. §. 12. ἡ ἅλμη μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις τε καὶ ὑγροῖς Π. 1, 2, 3. μιγνύηται ἡ τύρβη τῇ εὐκοσμίᾳ 8, 7, 3. p. 550. sepulti dicuntur τῇ γῇ μιχθῆναι. ¶ 2) μίγνυσθαι dicitur de concubitu. Απ. 4, 4, 20. μήτε γονέας παισὶ μίγνυσθαι, μήτε παῖδας γονεῦσιν. §. 22.

Μίδας, *Midas,* nobilis rex Phrygiae. A. 1, 2, 13. κρήνη ἡ Μίδου — λέγεται

Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι.

Μιδέα, *Midea*, Argolidis oppidum, quod etiam Μίδεια ſcribitur. v. Steph. Byz. et quos praeterea Morus laudat in nota. Videtur autem in confiniis Argolidis et Arcadiae fuiſſe. Nam E. 7, 1. 18. bellum geritur in Arcadia, ἐν τοῖς ἐπὶ Μιδέας γηλόφοις. § 19. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐκτρητίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέας ὁδοῦ. Vtroque in loco vitioſe in nonnullis ſcribitur Μηδέας.

Μιθραδάτης, *Mithradates*. Stephanus edidit Μιθριδάτης, vt eſt in MSS. nonnullis. De vtraque ſcriptura v. Cort. ad Salluſt. B. C. 39, 1. A. 2, 5, 9. recenſetur cum Ariaeo inter eos, qui fidiſſimi fuerint Cyro. 3, 3, 1 — 4. a rege miſſus vult Graecis perſuadere, vt ſe regi ſubmittant. §. 5. cum ſuis equitibus Graecos inuadit, ſed fugatur, vt 3, 4, 1 — 3. A. 7, 8, 14. vocatur ἄρχων Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας.

Μίθρης. Heſych: Μίθρας· ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης· ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. v. Hutchinſ. diſſ. II. Cyropaediae praemiſſa p. 62. Gramm. hiſt. deor. p. 38 — 40. et Gatakeri aduerſar. miſcell. poſthum. c. 15. it. Zeun. ad Π. 7, 5, 18. μὰ τὸν Μίθρην. O. 4, 24. ὄμνυμί σοι τὸν Μίθρην. Cf. ſupra Ἥλιος.

Μιθριδάτης, *Mithridates*, Perſa nobilis. Π. 8, 8, 3. prodit patrem ſuum Ariobarzanem. v. Μιθραδάτης.

μικρολογεῖσθαι, *ſordide et praeparce et nimis diligenter rationes inire.* E. 3, 1, 22. μὴ λίαν μικρολογεῖσθε, *ne minutiſſima quaeque in rationes ponite.*

μικροπολίτης, *parui oppidi incola.* E. 2, 2, 6. Ἀθηναῖοι — διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας. Cf. Pollux 9, 25.

μικροπρεπής. Pollux, vbi περὶ ἐπιστήμης καὶ ἀνεπιστημοσύνης agit, 4, 14. ὀλιγόφρων, inquit, ἡ κατὰ Ξενοφῶντα μικροπρεπής. Sed non inuenimus hoc vocabulum.

μικρὸς, et Attice σμικρὸς, ¶ 1) *paruus.* Π. 8, 4, 9. de ſtatura: γυναῖκα μικρὰν· μικρὸς γὰρ αὐτὸς εἶ. 1, 6, 12. p. 65. μικρόν τι μέρος στρατηγίας. 2, 2, 1. p. 10. τὰ σμικρότατα λελειμμένα ἦν. 7, 5, 17. p. 445. E. 7, 5, 5. πόλεις διὰ τὸ

σμι-

σμικραὶ εἶναι. Απ. 4, 2, 35. οὐ μικροῖς κακοῖς περιπίπτουσι, quod eſt per λιτότητα dictum, vt Π. 1, 5, 2. Φῦλον οὐ μικρόν. Ο. 8, 11. ἐν μικροτάτῳ ἀγγείῳ. Ιπ. 1, 8. v. σιαγών. Κ. 3, 3. αἱ μικραὶ canes ἀποστεροῦνται τῆς ἐργασίας διὰ τὸ μικρὸν, *propter paruitatem*. 5, 30. 6, 20. Cf. μέρος. Additur diminutiuis ita, vt magis minuat. v. Doruill. ad Charit. p. 140. Wetſten. ad Luc. 12, 32. Fiſcher. ad Weller. p. 133. Αγ. 1, 21. παιδάρια μικρά. Cf. γήδιον et λάγιον. De loco A. 7, 7, 31. v. τάλαντον nr. 2. a. ¶ 2) *non magni momenti, leuis*. Π. 5, 5, 10. p. 333. εἰ τοῦτό σοι δοκεῖ μικρὸν εἶναι. 6, 2, 3. Αϑ. 2, 7. εἰ δὲ δεῖ σμικροτέρων μνησϑῆναι. Ιερ. 2, 1. Απ. 2, 3, 5. 3, 12, 2. ¶ 3) *non potens, imbecillus*. A. 3, 2, 6. v. μέγας nr. 6. ¶ 4) *paucus, non multus*. Απ. 3, 14, 1. ὁπότε οἱ μὲν μικρὸν ὄψον, οἱ δὲ πολὺ φέροιεν — τῶν μικρὸν φερομένων, ſcil ὄψον. §. 3. Ο. 2, 8. Sic Π 5, 4, 13. ἐπισμικρότατον τοῦ πολέμου λιπεῖν. ¶ 5) μικρὰ, *paululum, non multum*. Π. 5, 5, 10. p. 332. μικρά γε ἀδικουμένους. Απ. 4, 1, 1. Sic Απ. 3, 11, 12. σμικρότατα, *minime*. ¶ 6) μικρὸν, ¶ a) *paruo interuallo*. c. gen. A. 5, 4, 11. ἐπορεύοντο, τοὺς τοξότας μεταξὺ ἔχοντες — ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν. ¶ b) *paululum viae*. Π. 4, 2, 3. μικρὸν πορευϑέντες. E. 7, 2, 13. c) *paululum*. Π. 1, 2, 15. μικρὸν ἐπάνειμι. Απ. 3, 9, 7. K. 4, 1. 5, 30. Sic μηδὲ μικρὸν et οὐδὲ μικρὸν, Π. 5, 2, 5. Απ. 4, 3, 15. 4, 8, 11. *ne tantillum quidem*. ¶ d) *parumper*. Moeris p. 43. ἀκαρῆ, Ἀττικῶς μικρὸν, κοινόν. Π. 5, 5, 5. ἐπισχὼν μικρὸν, ἔλεξε. A. 3, 1, 9. E. 3, 5, 17. 7, 2, 22. K. 5, 8. Cf. ὕστερον nr. 4. ¶ 7) ἐπὶ μικρὸν, *parui ſpatii*. K. 5, 3. ἔχουσι τὰ μέλανα — οἱ μὲν ἐπὶ πολὺ, οἱ δὲ ἐπὶ μικρόν. Poſſit ſimpliciter accipi pro μικρά. Cf. πολὺς nr. 13. c. vbi vertimus *parum*. ¶ 8) κατὰ μικρὸν, ¶ a) *in partes minores, diuiſim*. A. 7, 3, 11. ἄρτους διέκλα κατὰ μικρόν. Similiter A. 5, 6, 18. κατὰ μικρὰ γενομένης in itinere τῆς δυνάμεως, *diuiſis copiis*. ¶ b) *paulatim*. v. Doruill. ad Charit. p. 109. qui recte monet, ſaepe interpretes perperam hanc for-

formulam reddere *paululum.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις — θεὸς ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ χειμῶνος. Αθ. 3, 8. 9. Απ. 4, 3, 9. bis. ¶ 9) μικροῦ, *parum abfuit quin, prope.* Suid: μικροῦ· σχεδόν. Π. 1, 4, 8. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν. Lamb. Bos ellipſ. Graec. p. 352. ait dictum eſſe pro ὥστε μικροῦ δεῖν. Ε. 4, 6, 11. μικροῦ ἔδεον ἐν χερσὶ τῶν πολεμίων εἶναι. Eodem modo dicitur μικρόν. v. ἐκφεύγειν nr. 3. ¶ 10) μικροῦ, *vili pretio.* v. πρίασθαι. ¶ 11) ἐν μικρῷ, a) *breui tempore, ſtatim.* Ιπ. 7, 15. ἐν τῷ τάχει ὄντα κάμπτειν ἐν μικρῷ. Κ. 5, 32. lepus ὑποστρέφεται ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. Fr. Portus minus bene iungit cum πολὺ, hoc ſenſu: *exiguo admodum ſpatio.* 6, 25. b) *breui poſt, paulo poſt.* Ιπ. 8, 7. ¶ 12) μικρᾶς perperam legitur pro μακρᾶς. v. μακρὸς nr. 1. it. μικρὰ pro λεπτά. v. λεπτὸς nr. 2.

Μιλήσιοι, *Mileſii.* Α. 1, 9, 6. non recipiunt Cyrum iuniorem. 1, 10, 2. memoratur Μιλησία παλλακὶς Cyri. 6, 1, 9. Σινωπεῖς — Μιλησίων ἄποικοί εἰσι. v. Fr. Eberh. Rambach de Mileto eiusque coloniis, Hal. 1790. 4. p. 47. ſqq. Αθ. 3, 11. Mileſii ab Athenienſibus deficiunt, trucidatis popularibus. Quod quidem quando factum ſit, non conſtat. Ε. 1, 6, 6. 7. Cf. Θεόπομπος.

Μίλητος, *Miletus,* vrbs Ioniae. Α. 1, 1, 6. 7. Cyrus iunior eam obſidet. 1, 2, 2. tollit obſidionem, profecturus contra regem. Ε. 1, 1, 23. 1, 2, 2. ἐκ τῆς Μιλήτου βοηθήσαντές τινες — ἀπέκτειναν Athenienſes ἅπαντας τοὺς ἐκ Μιλήτου. 1, 5, 1. verſantur ibi Lacedaemonii. 1, 6, 2. 6. 7. Callicratidas oratione habita efficit, vt ſibi pecuniam darent Mileſii.

Μιλτοκύθης, *Miltocythes,* ὁ Θρᾷξ. Α. 2, 2, 4. cum equitibus a Graecis transfuga ad regem.

μίλτος, *minium,* quo virorum facies vngitur. Suid: μίλτος· χρώματος εἶδος ἐρυθροῦ. Cf. Plin. H. N. 33, 7. Ο. 10, 5. 6.

μιμεῖσθαι, ¶ 1) *imitari.* Λ. 10, 8. τὰ ἐπιτηδεύματα (τῶν Λακεδαιμονίων) μιμεῖσθαι οὐδεμία πόλις ἐθέλει. Πο. 4, 14. §. 37. τὰ καλῶς γνωσθέντα in argentifodinis μιμοίμεθα. Ita reſcripſit Steph. pro ἡμῖν οἰόμε-

οἰόμεθα. Sed Zeun. e Castal. recepit ἀνύοιμεν. O. 4, 4. τὸν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθαι in agricultura. Σ. 2, 21. c. duobus accusatiuis, Π. 1, 3, 9. τὰ ἄλλα μιμούμενος τὸν Σάκαν. Ante accus. τὰ ἄλλα debet κατὰ intelligi, vt 8, 1, 8. ¶ 2) *saltando exprimere.* Σ. 2, 22. καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο. c. ὡς, A. 6, 1, 5. ὡς δύο ἀντιταττομένων μιμούμενος ὠρχεῖτο. Intelligi potest σχήματα, vel κινήσεις, vel simile.

μιμήματα legunt nonnulli Aπ. 3, 10, 5. vbi debebat esse μιμητά. Nam μίμημα est *res imitatione expressa*, sed μιμητὸν *imitabile*. v. Ernest.

μιμητέον, *imitari oportet.* Λ. 9, 5. οὐδὲ μιμητέον τοὺς ἀνεγκλήτους habitu. c. duplici accus. Aπ. 1, 7, 2. τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς. Cf. μιμεῖσθαι.

μιμητέος, *imitandus.* Aπ. 3, 10, 8. τῶν εὐφραινομένων ὄψις μιμητέα. Cf. μιμητόν.

μιμητής, v. μαθητής.

μιμητὸν, *imitabile, quod imitatione exprimi a pictore potest.* Aπ. 3, 10, 3. 4. 5. Sed §. 3. pro μιμητόν ἐστι Castalio edidit μιμητέον, et vltimo loco pro μιμητὰ alii habent μιμήματα. Cf. μιμήματα.

μιμνήσκεσθαι, v. μνᾶσθαι.

Μίνδαρος, *Mindarus*, dux Lacedaemoniorum. E. 1, 1, 3. vincitur. §. 7 — 15. prope Cyzicum victus cadit. 1, 3, 11. fuit imperator in Thraciae partibus, siue vt Thucyd. 8, 85. dicit, in Hellesponto.

Μίνως, *Minos.* Aπ. 4, 2, 33. Daedalus ληφθεὶς ὑπὸ Μίνω διὰ τὴν σοφίαν ἠναγκάζετο ἐκείνῳ δουλεύειν.

μιξοβάρβαρος, *semibarbarus.* E. 2, 1, 10. πόλει τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχῳ, Κεδρείαις — ἦσαν δὲ μιξοβάρβαροι οἱ ἐνοικοῦντες, *Graeci barbaris mixti.* Cf. Hesych.

Μισγολαΐδας, *Misgolaidas*, Ephorus eponymus anni vigesimi secundi belli Peloponnesiaci. E. 2, 3, 7.

μισεῖν, *odio prosequi.* Π. 1, 2, 7. μισοῦσι — ἀλλήλους. 4, 2, 3. ὅτι μισοῖεν τοὺς Ἀσσυρίους δικαίως. §. 18. ὑμῶν τὰ μὲν κακὰ μισεῖτε, ἀγαθοῦ δὲ — βούλεσθ' ἂν τυγχάνειν, *auersamini.* 8, 8, 7. φθονοῦντες αὐτοῖς καὶ ὡς βελτίονας αὐτῶν ἐμίσουν. Hesych. μίσησεν· ἐφθόνησεν. A. 7, 6, 12. δικαίως ἂν με μισοῖτε.

τε. E. 3, 5, 8. p. 182. Σ. 8, 13. μισοῦσι ob mores τὸν ἐρώμενον ob corpus. §. 17.

μισεῖσθαι, *inuisum esse, odio peti.* Aϑ. 1, 14. μισεῖσθαι τὸν ἄρχοντα ὑπὸ τοῦ ἀρχομένου. E. 1, 7, 12. Ἱερ. 10, 1.

μισέλλην, *Graecis infensus.* Aγ. 2, 30. φιλέλλην — τὸν μισέλληνα χειροῦται, np. regem Aegypti.

μισητέον, *odisse oportet.* Σ. 8, 20. ὅτι οὐ βιάζεται, ἀλλὰ πείθει, διὰ τοῦτο μᾶλλον μισητέον. All. μισητέος, quod Zeun. recepit.

μισητὸς, ¶ 1) *odio dignus.* Aπ. 3, 10, 5. ἤδη ἀγαπητὰ et μισητὰ opponuntur. ¶ 2) *odium pariens.* Aπ. 2, 6, 21. μισητὸς ὁ φθόνος. v. Ernest. et Ruhnken. cui placet μισητὸν, quod est in MSS. nonnullis.

μισθοδοσία, *stipendii persolutio.* A. 2, 5, 3. Κῦρος — ξενικῷ διὰ μισθοδοσίαν πιστεύων.

μισθοδοτεῖν, *stipendium dare.* A. 7, 1, 8. ὑμῖν μισθοδοτήσει. E. 4, 8, 21.

μισθοδότης, *qui stipendium dat.* A. 1, 3, 9. οὔτε ἐκεῖνος ἡμῖν ἔτι μισθοδότης.

μισθὸς, ¶ 1) *merces.* Aϑ. 1, 16. Athenienses dicuntur ἀπὸ τῶν πρυτανείων τὸν μισθὸν δί ἐνιαυτοῦ λαμβάνειν, np. τὸν δικανικὸν, *sumere mercedem, quam dent iudicibus.* Sed saepius λαμβάνειν in hac formula est *accipere*; v. c. Aπ. 1, 6, 5. Σ. 4, 60. c. ἐν, Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ αὐταῖς οἰκοῦσιν. Ernesti emendat αὐτοὶ pro αὐταῖς, *mercede conductas domos incolunt.* c. gen. rei, Aπ. 1, 2, 6. λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, *pro conuersatione* s. *institutione.* Sic §. 60. μισθὸς τῆς συνουσίας. 2, 8, 2. μισθὸν τῶν τοῦ σώματος ἔργων διδόναι. c. φέρεσθαι et φέρειν, O. 1, 4. πολὺν μισθὸν φέροιτ' ἄν. §. 6. γελοῖον — εἰ ὁ τοὺς ἐχθροὺς αὔξων, προσέτι καὶ μισθὸν φέροι, i. e. λαμβάνοι. Sed Π. 1, 6, 12 p. 64. ᾧ τὸν μισθὸν φέρεις est: *cui didactrum dare vis.* Huic formulae contrarium est illud Aπολ. 16. οὔτε δῶρα οὔτε μισθὸν δέχομαι. Genitiuus μισθοῦ saepe ponitur elliptice, Π. 3, 3, 3. μισθοῦ εὐεργετεῖν, *spe mercedis.* 6, 2, 11. p. 373. Ἱερ. 6, 10. Aπ. 2, 8, 2. Plena locutio est A. 2, 5, 2. p. 112. μισθοῦ ἕνεκα. E. 5, 1, 14. εἵνεκα μισθοῦ. ¶ 2) *stipendium militum.* E. 1, 5, 4. εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάστῳ ναύτῃ ὀβολὸν

ὀβολὸν προσθείης. Ιερ. 4, 3. ἄνευ μισθοῦ δορυφοροῦσι ἀλλήλους. c. gen. vid. τριηραρχία. c. gen. temporis, A. 1, 1, 10. αἰτεῖται τριῶν μηνῶν μισθὸν — δίδωσιν ἓξ μηνῶν μισθόν. etc. c. ἀντὶ, v. ἀντὶ nr. 7. Genit. μισθοῦ vt nr. 1. Π. 3, 2, 3. μισθοῦ στρατεύονται. Iungitur variis verbis, vt αἰτεῖν, E. 1, 6, 6. ἀπαιτεῖν, A. 7, 6, 2. Cf. ἀπαιτεῖν nr. 1. ἀποδιδόναι, A. 1, 2, 12. ἀπέδωκε Κῦρος μισθὸν τεττάρων μηνῶν. 7, 5, 3. τὸν μισθὸν ἀποδίδωσιν — εἴκοσιν ἡμερῶν. E. 2, 1, 8. ἀποστερεῖν, A. 7, 6, 8. γίγνεσθαι, A. 7, 4, 1. ὅπως μισθὸς γένηται τοῖς στρατιώταις, *soluatur, numeretur.* E. 1, 5, 3. διαδιδόναι, E. 2, 1, 10. διδόναι, Π. 3, 2, 13. 7, 1, 21. 8, 6, 2. E. 2, 1, 4. etc. εἶναι, A. 7, 5, 6. ἂν πέντε μηνῶν μισθὸς μέλλῃ εἶναι, *numeretur.* ἐξεργάζεσθαι, E. 3, 1, 25. λαμβάνειν, E. 1, 3, 11. μισθὸν τοῖς στρατιώταις παρ' αὐτοῦ ληψόμενος. 2, 1, 4. etc. ὀφείλειν, A. 1, 2, 11. 12. παρασκευάζειν, Π. 8, 5, 12. p. 528. παρέχειν, Π. 7, 5, 24. E. 3, 1, 3. πορίζειν, A. 7, 3, 5. φέρειν, A. 7, 5, 3. Cf. ἀπολαμβάνειν, προσλαμβάνειν et φαίνεσθαι. ¶ 3) *praemium.* A. 2, 2, 10. 3, 5, 5. θέλω ὑμᾶς διαβιβάσαι — ἄν μοι τάλαντον μισθὸν πορίσητε. Cod. Eton. δώσητε. 7, 6, 8. εἰ τοῦτον ἴδοιμι καταλευσθέντα — τὸν μισθὸν ἄν μοι δοκῶ ἔχειν. ¶ 4) *pecunia in viam, stipendium in iter.* A. 5, 6, 17. μισθὸν τῆς σωτηρίας λαμβάνειν. Horat. Vitringa animaduu. ad Vorst. philol. sacr. 3, 3. affert hunc locum, vt contra Vorstium ostendat, μισθὸν ἀδικίας Act. 1, 18. non esse ex Hebraica ratione pro μισθὸν ἄδικον dictum, atque adeo vertit *pro salute, i. e. pro eo, quod nos seruaremus.* Malim: *pro eo, quod nos salui perueniremus in Graeciam.* Marg. Steph. habet πορείας, quod videtur glossema esse, ab Hutch. et Welsio vero in textum receptum est. Paulo ante narrat Heracleotas, Graecis vt proficisci possint, πλοῖα πέμποντας καὶ μισθὸν ὑπισχνουμένους. Cf. §. 9. ¶ 5) A. 7, 6, 21. εἰ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προσετέλει τῆς ἀσφαλείας. Leuncl. et Hutch. vertunt: *stipendium pro securitate.* Fortasse rectius vertatur

in ista securitate, f. *vt adeo securius viuatis.* ¶ 6) In var. lect. est pro μισθοφορά. v. ibi.

μισθοῦσθαι, *mercede* vel *stipendio conducere.* Π. 6, 2, 5. μισθουμένους milites οὓς δύναιντο, ἤδη δὲ καὶ μεμισθωμένους εἶναι πολλούς. Vbi μεμισθωμένους passiue dictum est. §. 7. p. 367. ἄλλους μισθοῦνται. A. 6, 4, 10. πλοῖον μισθωσάμενος. 7, 7, 21. Πο. 4, 19. 20. 22. E. 2, 4, 30. 7, 2, 3. ἡγεμόνα viae ἐκ Πρασιῶν μισθωσάμενοι. Σ. 8, 25. Passiue A. 2, 3, 1. μισθωθῆναι δὲ οὐκ ἐπὶ τούτῳ ἔφασαν, *se non eo consilio fuisse conductos.* Cf. supra.

μισθοφορά, ¶ 1) *stipendium.* Suidas in h. v. ἰδίως τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορὰν ἐκάλουν. A. 5, 6, 12. Timasion, cui Heracleotae §. 11. promiserant μισθὸν, si abiret e regione, ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν, inquit, μισθοφορὰν (Cod. Eton. μισθ.) παρέξειν ὑμῖν — ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν τὴν μισθοφοράν. §. 21. 22. 6, 1, 10. ὑπισχνεῖτο — μισθοφορὰν αὐτοῖς ἔσεσθαι. Cf. μισθοφορία. ¶ 2) *expeditio.* A. 6, 4, 5. ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν.

μισθοφορεῖν, ¶ 1) *pro mercede operam suam locare.* Hesych: μισθοφορεῖν· τὸ ἐπὶ μισθῷ πράττειν τι. O. 1, 4. τὸν οἶκον ἄλλου οἰκονομοῦντα — μισθοφορεῖν. Sic passiv. Πο. 3, 5. ὅσῳ πλείονες εἰσοικίζοιντο — τοσούτῳ πλεῖον — μισθοφοροῖτο καὶ τελεσφοροίη. Fr. Portus: *aleretur plebs mercede suam operam et sua elocans.* Perperam Aem. Portus μισθοφορεῖν putat dici rempublicam, quae ab incolis, inquilinis, aduenis, peregrinis, mercatoribus, mercedem ac tributum aliquod accipiat. Sed Αθ. 1, 17. ἀνδράποδον μισθοφοροῦν est *seruus, quem dominus aliis pro mercede elocat.* ¶ 2) *stipendia facere* f. *merere.* E. 3, 1, 20. τοὺς Μειδίου δορυφόρους θέσθαι τὰ ὅπλα — ὡς μισθοφορήσοντας. c. dat. Π. 8, 8, 10. ἱππέας πεποίηκασι, ὅπως μισθοφορῶσιν αὐτοῖς. c. παρὰ, Π. 3, 2, 12. ἀεὶ ἐλῄζοντο καὶ ἐμισθοφόρουν — παρὰ τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ — τί οὖν οὐ καὶ νῦν παρ' ἐμοὶ μισθοφοροῦσιν. E. 6, 1, 4. p. 358.

μισθοφορία, *stipendium.* Αθ. 1, 3. ὁπόσαι εἰσὶν ἀρχαὶ μισθοφορίας ἕνεκα, *quotquot magistratus sunt vt mercedem accipiant.* Etiam A. 7, 1, 2. pro μισθοφο-

θοφορὰν Cod. Eton. habet μισθοφορίαν.

μισθοφόρος, ¶ 1) *mercede conductus.* Hesych: μὴ φέρειν, ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν. διὸ καὶ μισθοφόρους λέγουσι τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντας, καὶ μισθοὺς φερομένους. Π. 8, 2, 11. θησαυροί; — φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους — εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεστησάμην. ¶ 2) *miles mercenarius.* Π. 2, 1, 7. ὅτῳ δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, καταμενέτω ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. A. 1, 4, 3. οἱ παρ' Ἀβροκόμᾳ μισθοφόροι Ἕλληνες. 4, 4, 11. E. 2, 4, 21. 4, 2, 3. 4, 4, 10. 14. 5, 4, 45. §. 54. οἳ ἦσαν μισθοφόροι τοῖς Θηβαίοις. 6, 1, 4. p. 357. μισθοφόρους ἔχω ξένους. Morus vocabulum ξένους vt glossema delendum putat. Ιερ. 8, 10. O. 4, 6. Cf. φοιτᾶν nr. 2. ¶ 3) i. q. δορυφόρος, sed mercede conductus. Ιερ. 10, 1. pro μισθοφόρων mox est δορυφόρων. Cf. §. 4.

μισόδημος, *populari statui infestus, qui plebem ac democratiam odit.* E. 2, 3, 18. p. 100. πάντων μισοδημότατος.

*μισόθηρον, *ferarum odium, taedium venationis,* quod Polluci, qui 5, 63. κύνας μισοθήρους dixit, est inter vitia canum. K. 3, 9. τὰ διώγματα ἀφιεῖσαι διὰ τὸ μισόθηρον. Fr. Portus: *a fera abhorrentes.*

*μισοπέρσης, *regi Persarum infensus.* Ἀγ. 7, 7. καλὸν μισοπέρσην εἶναι. Poll. 6, 172. μισοπέρσης, ὡς Ξενοφῶν.

μῖσος, *odium.* E. 3, 5, 3. τὰς πόλεις εἰς μῖσος αὐτῶν προήγαγον.

μισόχρηστος, *qui optimates s. bonos ciues odit.* E. 2, 3, 18. p. 100. μισοχρηστότατος.

Μιτραῖος, *Mitraeus,* sororis Darii Nothi filius. E. 2, 1, 6. eum interfici iussit Cyrus, quod manus non tenuisset inclusas.

Μιτυληναῖοι, *Mitylenaei.* E. 1, 6, 16. ὡρμήσατο ἐς τὸν εὔριπον τῶν Μιτυληναίων.

Μιτυλήνη, *Mitylene.* Apud Steph. Byz. scribitur Μυτιλήνη, quam scripturam multo altera accuratiorem esse, e numismatibus antiquis ostendit Gottlob Erdm. Zeibich in Athleta παραδόξῳ p. 176 — 178. E. 1, 6, 11. Κόνων καταφεύγει εἰς Μιτυλήνην τῆς Λέσβου. §. 12 — 16. Conon ibi obsidetur. §. 19. ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρᾳ τῆς Μιτυλήνης. v. Μαλέα. §. 28.

§. 28. οἱ Ἀθηναῖοι κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην. 2, 2, 3. Λύσανδρος ἀφικόμενος ἐς τὴν Λέσβον κατεσκευάσατο τάς τε ἄλλας πόλεις καὶ τὴν Μιτυλήνην. 4, 8, 28 — 30. Thrafybulus omnes Lesbi ciuitates praeter Mitylenen a Laconum partibus ftare inuenit et fibi fubiicit.

μνᾶ, *mina*, quae apud Atticos e lege Solonis (v. Plutarch. in eius vita c. 15.) aequabat drachmas centum. v. Poll. 9, 59. et 86. Plin. H. N. 21, 34. Suid. in h. v. Gronov. de pecunia vet. 3, 3. 4. et 5. Fuit tantum imaginarium numifmatis genus, vt talentum. Ex Πο. 4, 14. 15. patet, minam fexcentis obolis conftitiffe. A. 1, 4, 13. πέντε ἀργυρίου μνᾶς. 5, 8, 1. εἴκοσι μνᾶς — δέκα μνᾶς poenae loco pendere iubentur imperatores rem male adminiftrantes. Λ. 7, 5. Πο. 3, 9. δέκα μναῖ — πέντε μναῖ. §. 10. μνᾶν προτελέσαντες, ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον ἕξουσιν. 4, 15. v. ἀτελής. E. 1, 5, 3. Απ. 2, 5, 2. δύο μνῶν (Margg. μναῖν) — πέντε μνῶν. §. 3. δύο μνᾶς — δέκα μνῶν. §. 4. O. 2, 3.

μναιαῖος, *minae f. librae pondus habens*. Ιπ. 4, 4. λίθων στρογγύλων, ἀμφιτόμων ὅσον μναιαίων ἁμάξας τέτταρας χύδην καταβάλλοι. Sed Ιπ. 1, 16. fcribitur λίθους — ὅσον μναιαίους, vt ap. Polluc. 1, 200.

μνᾶσθαι, ¶ 1) *recordari, meminiffe*. A. 1, 7, 5. λέγουσί τινες ὅτι πολλὰ ὑπισχνῇ νῦν — ἂν δ' εὖ γένηταί τι, οὐ μεμνῆσθαί σε. — οὐδ' εἰ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο. Hutch. et Aemil. Portus hoc μέμνοιο dicunt vel ab inufitato μέμνομαι effe, vel in μεμνῇο mutandum. Πο. 4, 25. εἴ τινες ἔτι εἰσὶ τῶν μεμνημένων. E. 4, 1, 18. μέμνησο νῦν, np. vt femper facias. c. gen. E. 6, 1, 4. ἐκ πάντων ὧν μεμνήμεθα προγόνων. Απ. 2, 1, 33. Π. 1, 6, 3 ὅστις — τῶν θεῶν μεμνῷτο, *deos colat*. Etymol. M. μεμνέῳτο, ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο — προπαροξύνεται, καὶ σὺν τῷ ι γράφεται· ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο, αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω, μεμνέῳτο. Ξενοφῶν δὲ μεμνῷτο ἄνευ τοῦ ε. Κράτης δὲ, μεμνοῖτο. τὸ δὲ ἀνάλογον, μεμνῇτο, διὰ τοῦ η, προσκειμένου τοῦ ι. Euftath. ad Homer. Il. Ψ, p. 1305. μεμνέῳτο dicit ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο γίνεσθαι κατ' ἔκτασιν τοῦ ο — ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο, ἐπενθέντος

τος τοῦ ε̄ v. Fischer. ad Aeschin. 3, 13. not. 3. et Scholia Villoisoniana ad Il. Ψ, 361. vbi fere eadem, quae in Etymologico M. leguntur, et in verbis Xenophontis male τὸν θεὸν positum est pro τῶν θεῶν. Π. 1, 6, 12. p. 63. τῶν ἄλλων μέμνησαι; — καὶ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι. c. περὶ, Απ. 4, 5, 1. ἀεὶ περὶ τῶν πρὸς ἀρετὴν χρησίμων αὐτός τε διετέλει μεμνημένος, καὶ τοὺς συνόντας ὑπομιμνήσκων. Ernest. sustulit περὶ cum optimis editionibus. c. acc. Π. 1, 6, 5. μέμνησαι ἐκεῖνα. 7, 1, 10. τόδε μέμνησο — ἤν τι μένῃ — ἀεὶ συμβάλλωμεν. Απ. 2, 1, 21. it. sequente infinitiuo ad accusatiuum respiciente, Π. 1, 6, 10. τόδε μέμνησό μοι, μηδέποτε ἀναμένειν, *hoc memineris, ne exspectes.* c. acc. particip. pro inf. Ἱερ. 1, 10. σε δοκῶ μεμνῆσθαι ἀρξάμενον λέγειν. c. acc. rei et gen. pers. Π. 1, 6, 8. μέμνημαι τοῦτό σου λέγοντος. 8, 7, 3. extr. τοῦτο μέμνησθέ μου τελευταῖον. c. acc. et ὅτι, Π. 2, 4, 17. p. 137. μέμνησο ἐκεῖνο, ὅτι — δεῖ. 7, 1, 8. c. ὅτι, Π. 3, 1, 15. μεμνησόμεθα ὅτι — αἴτιοι ἐσμέν. c. πῶς, Π. 1, 6, 13. μνήσθητι πῶς πειρᾷ ἐπιμελεῖσθαι. c. nomin. particip. pro inf. Π. 1, 6, 3. μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, *me ex te audiuisse.* § 6. 2, 4, 8. p. 131. 3, 1, 18. Ο. 2, 11. 7, 43. 8, 23. ¶ 2) *memoria tenere.* Ο. 9, 10. μεμνῆσθαι ὅτῳ ἄν τι διδῷ. ¶ 3) *commemorare, mentionem facere.* Α. 5, 8, 11. εἴ τινι ἀπηχθόμην, μέμνησθε, καὶ οὐ σιωπᾶτε — εἰ δέ τῳ ἐπεκούρησα, τούτων οὐδεὶς μέμνηται — οὐδὲ τούτων μέμνησθε — τῶν κακῶν μεμνῆσθαι. Ε. 2, 3, 18. p. 95. πρῶτον μνησθήσομαι, np. vt refellam, ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε. Π. 2, 1, 3. τοῦ πλείους μεταπέμπεσθαι οὐκέτι ἐμέμνητο, *nullam amplius mentionem faciebat.* Α. 7, 5, 4. τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνητο, ὡς — παραδώσει, — ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενὸς ἔτι τούτων ἐμέμνητο. 7, 6, 27. ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπισχνεῖσθε. Potest verti *nominare.* Απ. 3, 11, 1. Σ. 4, 21. οὐ παύσῃ Κλεινίου μεμνημένος; Sed mox sequitur: ἢν δὲ μὴ ὀνομάζω, ἧττόν τί με οἴει μεμνῆσθαι αὐτοῦ; Posterius refertur ad animum, prius ad verba. c. περὶ, Π. 8, 2, 7. μνησθῆναι περὶ Κύρου φλαῦρόν τι, *dicere.* Ε. 4, 4, 15. 4, 5, 9. ¶ 4) *mentionem facere, nar-*

narrare. De hiſtoricis, Π. 1, 4, 27. παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι. Αγ. 5, 4. περὶ ἀφροδισίων ἐγκρατείας — μνησθῆναι. Αθ. 2, 7. E. 7, 2, 1. Απολ. 1. et 34. ¶ 5) intercedere pro aliquo. Π. 1, 4. 12. τίς ἂν ὑμῶν πρὸς (apud) Ἀστυάγην μνησθείη ¶ 6) proponere, in Vorſchlag bringen. c. inf. A. 6, 4, 8. ἐάν τις μνησθῇ δίχα τὸ ϛράτευμα ποιεῖν, ſuaderet. ¶ 7) non omittere. c. inf. Π. 8, 6, 3. ὅ τι ἂν ἐν τῇ γῇ ἑκάϛῃ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ᾖ, μεμνήσονται δεῦρο ἀποπέμπειν. A. 3, 2, 26. μεμνήσθω ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι. O. 8, 21. Σ. 4, 20. K. 10, 15. ¶ 8) cauere. Ιπρ. 8, 9. μεμνῆσθαι κἀκεῖνο, μήποτε — ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν.

Μνάσιππος, Mnaſippus. E. 6, 2, 3 — 14. a Lacedaemoniis in Corcyram nauarchus miſſus, crudelis, re infeliciter geſta cadit.

μνῆμα, monumentum, ſepulcrum. v. Ammon. p. 95. Π. 7, 3, 4. τὸ μνῆμα χώσουσιν. §. 6. τὸ μνῆμα μέχρι τῶν εὐνούχων κεχῶσθαι λέγεται, vsque ad eunuchorum ſepulcra porrigi aggeſto tumulo dicitur — τὸ μνῆμα ὑπερμέγεθες ἐχώσθη. 8, 7, 3. extr. E. 3, 2, 12. 6, 2, 11. μνήματα ſunt prope vrbem Corcyram. 7, 1, 8. ἐκβοηθήσαντες ex vrbe — τέτταρα πλέθρα — ἀναβάντες ἐπὶ τὰ μνήματα καὶ τὰ ὑπερέχοντα χωρία. Cf. παρθένος.

μνημεῖον, ¶ 1) monumentum, quicquid conſeruat alicuius memoriam. Αγ. 6, 2. τρόπαιον ἐϛήσατο, ἀθάνατα τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς μνημεῖα καταλιπών. Videntur ipſa facta intelligi aeternae memoriae digna. Sic 11, 7. τῆς ψυχῆς μνημεῖα διαπονεῖσθαι, edere ingenii ſpecimina immortalem gloriam paritura. Cf. §. 16. K. 1, 16. Ἀχιλλεὺς — καλὰ καὶ μεγάλα μνημεῖα παρέδωκεν, np. immortalia facta. ¶ 2) ſepulcrum. v. Poll. 9, 15. qui apud ſolum Thucydidem μνημεῖα legi dicit pro μνήματα. Cf. Waſſ. ad Thucyd. 1, 138. E. 3, 2, 12. ἀντανιβιβάσαντες ἐς τὰ παρ' ἑαυτοῖς μνημεῖα καὶ τύρσεις τινάς. Cf. 2, 4, 10. p. 111. vbi ſimul intelligitur gloria virtute parta.

μνήμη, ¶ 1) memoria, vis reminiſcendi. O. 7, 26. θεὸς τὴν μνήμην εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε. ¶ 2) recordatio. Π. 5, 5, 4. ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, ab omni hominum memoria. 8, 7, 3,

7, 3. p. 543. τὸν ἀεὶ χρόνον μνήμης τυγχάνοιμι. vbi eſt *gloria*, vt Απ. 2, 1, 33. c. gen. A. 6, 5, 14. μνήμην ἐν οἷς ἐθέλει παρέχειν ἑαυτοῦ. ¶ 3) Dicitur ita, vt apud nos *gutes Andenken*. Π. 8, 2, 2. διεδίδου, οἷς βούλοιτο μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ φιλοφροσύνην, *oſtendere*, *ſe eorum meminiſſe*.

μνημονεύειν, ¶ 1) *recordari*. A. 4, 3, 2. πολλὰ τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. Poſſit etiam verti *commemorantes*. Απ. 2, 7, 7. μνημονεύειν ἃ ἂν μάθωσι. 4, 1, 2. ¶ 2) *celebrare*, *commemorare*, *narrare*. Πο. 4, 25. νῦν οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργυρεῖα, ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὄντα ἐμνημόνευον αὐτά. E. 4, 8, 4. Απ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται, οὐδένα πω τῶν μνημονευομένων ἀνθρώπων κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. Erneſti: *quorum ad nos memoria peruenit*. Leuncl. *de quibus nos acceperimus*. Et ſic Π. 1. 2, 2. Stobaeus habet μνημονεύεται pro διαμνημονεύεται.

μνημονικὸν, ¶ 1) *facultas memoriae*. O, 9, 11. τὸ μνημονικὸν μάλιστα ἐδόκει ἔχειν. ¶ 2) *ars memoriae*. de qua v. Quintilian. 11, 2. Σ. 4, 62. τὸ μνημονικὸν didicit Callias ab Hippia Eleenſi. Etiam Plato tribuit Hippiae μνημονικὸν τέχνημα in Hippia T. I. opp. p. 368. D. ed. Steph.

μνημονικὸς, *quivalet memoria*. Π. 5, 3, 17. μνημονικὸς ὁ Κῦρος. Ironice A. 7, 6, 27. οὐ μὴν, ὅτε ἐν τοῖς ἀπόροις ἦμεν, ὦ πάντων μνημονικώτατοι, *maxime memores*, np. benefactorum. Et eſt ironice dictum. Sed Steph. et Doruill. ad Charit. p. 679. malebant ἀμνημονικώτατοι.

μνήμων, *memor*, np. beneficiorum. Aγ. 11, 13. οἱ ὑπουργήσαντές τι, μνήμονα ἐκάλουν Ageſilaum.

Μνησιθείδης, *Mneſithides*. E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

μνησικακεῖν, *acceptae iniuriae memorem eſſe*. Cum μὴ iunctum, eſt verbum ſolemne in reconciliatione. v. Palmer. ad Andocid. de myſteriis p. 11. E. 2, 4, 30. ὀμόσαντες ὅρκους, ἦ μὴν μὴ μνησικακήσειν. Intelligitur reconciliatio illa Athenienſium inter ſe per Thraſybulum, quae a Corn. Nepote 8, 3. lex obliuionis vocatur. v. omnino Reimar. ad Dion. Caſſ.

p. 397. c. gen. rei et dat. perf. A. 2, 4, 1. δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς — μηδενός.

Μνησίλοχος, *Mnefilochus*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

μνηστεύειν, *vxorem ambire* f. *pofcere*. v. Graev. ad Lucian. foloec. T. III, p. 577. et interpp. Thom. Mag. p. 618. E. 6, 4, 37. Ἀλέξανδρος ἐμνήστευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα ἀναλαβεῖν. Steph. ἀναλαβεῖν dicit fere redundare.

μνηστὴρ, *procus*. Π. 8, 4, 8. με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα λήψεται, *filiae eius nuptias petam*.

μόγις, ¶ 1) *vix*. Helladius: μόγις ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων τάττεται. Idem ait, Aeoles et Iones dicere μόλις. Etiam Gregor. de dial. Att. §. 22. Atticis tribuit formam μόγις. Thomas: μόλις ἀντὶ τοῦ βραδέως. μόγις δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας. Ge. Lecapenus in grammatica, e qua excerpta edidit Matthaei in lectionibus Mofquenfib. Vol. I. p. 71. habet haec: τὸ μόλις λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὀψὲ καὶ βραδέως καὶ μετὰ χρόνον. λέγεται μόλις καὶ ἀντὶ τοῦ σὺν βίᾳ πολλῇ καὶ μετ' ἀνάγκης. — τὸ αὐτὸ γράφεται καὶ μόγις. Ἀττικῶς δὲ ἀεὶ διὰ τοῦ λ. v. Solanus ad Lucian. iudic. vocal. c. 4. Reitz. ad eiusd. bis accuf. c. 15. Waff. ad Thucyd. 1, 12. Fifcher. ad Weller. p. 60. A. 5, 8, 6. ἐν ἰσχυρῷ χειμῶνι — ἀναστὰς μόγις, καὶ τὰ σκέλη μόγις ἐκτείνας. Alterum μόγις abeft a cod. Eton. ¶ 2) *tarde*. A. 3, 4, 29. τοῖς ὄπισθεν — μόγις ἑπομένοις. Cod. Par. et Eton. μόλις. Cf. μόλις.

μοῖρα, ¶ 1) *fatum*. E. 2, 4, 12. ὥσπερ ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις — ἀποθνήσκει. Saepe dicitur θείᾳ μοίρᾳ, vt Πο. 1, 5. ὑπάργυρός ἐστι σαφῶς θείᾳ μοίρᾳ, *diuino beneficio*. E. 7, 5, 10. Κρὴς θείᾳ τινὶ μοίρᾳ — ἐξήγγειλε, *deo fauente et ita regente*. Απ. 2, 3, 18. θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένῳ, *diuino confilio*. ¶ 2) *mors*. Απολ. 32. θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι. Απ. 4, 8, 3. eft θάνατος. ¶ 3) *certus militum numerus, manipulus*. E. 3, 3, 10. οἱ Ἔφοροι — μοῖραν ἱππέων ἔπεμψαν. Marg. Leuncl. μόραν, quod Fr. Portus defendit, improbante Moro, qui dicit, intelligi *paruam manum equitum, turmam*. Etiam apud

pud Plutarch. de gloria Athenienſ. c. 8. interpretes μόραν malunt quam μοῖραν. Ιερ. 9, 5. διῄρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις κατὰ φυλὰς, αἱ δὲ κατὰ μοίρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους. Sed Martini in proluſione de Spartiatarum mora, intelligit de diuiſione ciuium ciuili. Cf. μόρα.

μοιχᾶν τὴν θάλατταν, E. 1, 6, 10. *maris imperium ad ſe non pertinens clam et contra ius ſibi vindicare.* v. Plutarch. T. II. p. 1100. B. et Weſſeling. ad Diod. Sic. 13, 27. Metaphora, inquit Franc. Portus, ab adulteris, qui alienos toros inuadunt.

μοιχεύειν, *adulterium committere.* Π. 1, 2, 2. Απ. 2, 1, 5.

μοιχὸς, *adulter.* Ιερ. 3, 3. Απ. 2, 1, 5.

μολεῖν, *iter facere.* Heſych: μολοῦσα· πορευομένη. A. 7, 1, 21. ἕϛε δ' ἂν μολῶσιν. All. πολῶσιν.

μολιβδὶς, *glans plumbea in funda.* A. 3, 3, 11. οἱ Ῥόδιοι καὶ ταῖς μολιβδίσιν (Cod. Eton. μολυβδίσιν) ἐπίϛανται χρῆσθαι.

μόλιβδος, *plumbum.* A. 3, 4, 9. νεῦρα καὶ μόλιβδος — εἰς τὰς σφενδόνας. Sed hic plurimi, etiam Welſius, habent μόλυβδος, quae ſcriptura rectior putatur ob haec verba Phauorini: μόλιβος, καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν ι ἐϛὶ, τὸ δ οὐκ ἔϛιν, — εἰ δὲ υ, τὸ δ ἔχει. Cf. Waſſ. ad Thucyd. 1, 93. it. Sallier. et Pierſon. ad Moerin p. 256. ſq. et Etymol. M.

μόλις (v. omnino μόγις), ¶ 1) *vix, cum difficultate.* A. 4, 8, 21. μόλις (Cod. Eton. μόγις) βάδην ἐπορεύοντο. 5, 4, 14. δόρατα μακρὰ, ὅσα ἀνὴρ φέροι μόλις. 7, 8, 11. Απ. 1, 3, 13. μόλις (Stob: μόγις) ἐν τοσούτῳ χρόνῳ — τὸ δῆγμα ὑγιὴς γένοιο. Σ. 4, 37. 9, 3. K. 10, 3. 12, 22. Sic Π. 1, 4, 8. μόλις πως, *cum quadam difficultate.* A. 7, 1, 24. μάλα μόλις, *non ſine magna difficultate.* v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 119. ¶ 2) *vix tandem.* Π. 1, 3, 4. πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε. 1, 4, 24. A. 5, 2, 19.

μολυβδὶς et μόλυβδος, v. μολιβδ.

μοναρχία, ¶ 1) *vnius poteſtas*, ſ. vt a Cornel. Nep. de regib. 2, 2. nominatur, *ſingulare perpetuumque imperium*, quae tamen vox ibi eſt de tyrannide intelligenda. Π. 1, 1, 1. μοναρχίαι. Oppon. δημο-

δημοκρατίαι etc. 8, 1, 1. p. 463. ¶ 2) *summum imperium militare.* A. 6, 1, 21.

μόναρχος, v. μόρα nr. 2. et πολέμαρχος nr. 1.

μοναχὸς, *vnum capiens.* Suidas: μοναχῇ, ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ μοναχῶς. Deinde addit locum A. 4, 4, 11. ἐν τοῖς ςενοῖς, ᾗπερ μοναχὴ (Ita enim cum Hutch. et aliis edidimus, non μοναχῇ) εἴη πορεία, *ita angusta, vt singuli tantum homines possent incedere.* v. Salmas. exercitt. Plin. p. 824.

μονὴ, *mansio, commoratio.* A. 5, 1, 4. ἀναμενοῦμεν — ὅσα οὖν δοκεῖ ποιεῖν ἐν τῇ μονῇ. 5, 6, 12. οὐ δεῖ προσέχειν τῇ μονῇ in Asia. §. 14.

μόνιμος, *statarius, ordinem suum in pugnando seruans.* Π. 8, 5, 6. οἱ μονιμώτατοι πρόσθεν παρέχοιεν αὐτοῖς ἀσφαλῆ τὴν καθόπλισιν. Επ. 1, 8. τὸ μὴ μόνιμον ἐπὶ Σωκράτην, *inconstantia.*

μόνιππος, *singularis (equus), quo vehitur eques.* Π. 6, 4, 1. ἵππους — τοὺς μονίππους. Oppon. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι. Cf. Poll. 10, 53. 54. Alias μόνιπποι dicuntur equites, et opponuntur iis, qui e curribus pugnant. v. Suid. et Poll. 1, 141.

μονοειδὴς, *vniformis.* v. Poll. 5, 169. Videtur recte ita legi pro εὐειδὴς A. 5, 2, 11.

μονόκροτος ναῦς, *nauis quae non nisi vnum remorum ordinem habet.* E. 2, 1, 18. vbi potius tamen videtur intelligendum de nauibus, in quibus tantum vnus remex aderat. v. δίκροτος.

μόνον, v. μόνος.

μονόξυλον πλοῖον, *linter, nauis ex vno ligno s. arboris trunco cauata.* Hesych: μονοξύλοις, πλάνοις. Leg. πλοίοις. Memorantur tales naues ap. Heliodor. Aethiop. 1, 3. Arrian. peripl. P. E. p. 151. ed. Blancard. Plin. H. N. 6, 23. apud quem sunt *monoxyli lintres.* v. Scheffer. milit. naual. 1, 3. p. 23. sqq. A. 5, 4, 5. Μοσύνοικοι — ἧκον ἄγοντες τριακόσια πλοῖα μονόξυλα, καὶ ἐν ἑκάστῳ τρεῖς ἄνδρας.

μόνος, ¶ 1) *solus.* Π. 6, 1, 20. μόνος μόνῳ ἔλεξε, *remotis arbitris.* Αγ. 1, 36. ἐςηκὼς μόνος παρὰ τοὺς πέντε, *sine exercitu et imperio.* E. 7, 1, 12. μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρίς. μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ. Σ. 4, 54. K. 12,

12, 7. c. gen. Π. 1, 4, 27. ἐμὲ μόνον τῶν συγγενῶν. Απ. 1, 4, 11. μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον. ¶ 2) *vnicus.* Π. 4, 6, 2. p. 257. τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα. ¶ 3) *optimus.* Π. 2, 3, 5. p. 120. ὃς βίων ἥδιστος, ὃς μόνος. Sed margg. ὃς μόνος περ ἥδιστος βίων, quod probat Zeun. ¶ 4) Ponitur pro aduerbio, Π. 3, 3, 18. p. 187. τὴν τούτων ὑπόμνησιν αὐτὸς μόνος ἔχων. Muretus malebat μόνως. Sed v. Zeun. A. 5, 2, 18. οἱ δὲ ἔτι μόνοι (Cod. Eton. μόνον) ἐλύπουν. 7, 7, 29. χιλίους μόνους ὁπλίτας ἔχων, *non plures quam mille.* Απ. 4, 5, 9. ἐπὶ τὰ ἡδέα μόνα δοκεῖ ἡ ἀκρασία ἄγειν — ἡ καρτερία μόνη ποιοῦσα καρτερεῖν — μόνη καὶ ἥδεσθαι ποιεῖ. it. c. εἷς. v. εἷς nr. 4. Sed vtrumque dicitur promiſcue Π. 1, 6, 19. p. 79. οὐ — τούτοις μόνοις χρῶνται — οὐ — τούτοις μόνον χρῶνται. ¶ 5) κατὰ μόνας, *priuatim.* Grammat. Sangermann. MS. κατὰ μόνας ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ. Θουκυδίδης α΄· Ξενοφῶν ἀπομν. γ΄. Απ. 3, 7, 4. οἱ κατὰ μόνας ἄριστα κιθαρίζοντες, οὗτοι καὶ ἐν τῷ πλήθει κρατιστεύουσιν. ¶ 6) μόνον, ¶ a) *tantum, non niſi, nil niſi.* Π. 1, 4, 21. μόνον ὁρῶν τὸ παίειν. 3, 1, 12. τὸ γνῶναι μόνον — σωφρονίζει, ἄνευ τοῦ δίκην διδόναι. Απ. 1, 5, 5. οὕτω ἂν μόνον ὁ τοιοῦτος σωθείη. All. μόνος, quod Steph. dicit falſum eſſe, qui edidit μόνως. Ponitur etiam, vbi poni poterat adiectiuum, Π. 4, 3, 4. μόνον τῇ κεφαλῇ προχών. E. 5, 4, 1. ¶ b) *vnice.* Απ. 4, 5, 9. δι' ὧν μόνον ἐστὶν ἡδέως φαγεῖν. Poterat etiam h. l. dici μόνων. ¶ c) *modo.* c. imperat. Π. 4, 2, 4. μόνον καὶ σὺ πιστὰ ποίησον. 8, 3, 18. Σ. 5, 2. ¶ d) *ſaltem, certe.* O. 7, 6. εἰ μόνον ἦλθεν ἐπισταμένη — ἱμάτιον ἀποδεῖξαι. ¶ e) Interdum omittitur, vt A. 1, 4, 17. οὐ πώποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς πεζῇ, — ἀλλὰ (ſcil. μόνον) πλοίοις. 2, 5, 9. πάντες μὲν οὐκ ἦλθον, Ἀριαῖος δὲ etc. 3, 2, 8. Αγ. 6, 3. Απ. 3, 13, 6. Cf. μὴ nr. 6. ¶ 7) μόνον μή, ¶ a) *ſaltem non.* O. 8, 16. ἐὰν μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἁμαρτάνοντας, πάνυ ἀγαπητόν. ¶ b) *modo ne,* Σ. 8, 6. μόνον μὴ συγκόψῃς με. ¶ 8) μόνον οὐκ, *tantum non, propemodum.* Π. 7, 5, 18. ¶ 9) οὐ μόνον — ἀλλ' ἅμα. vid. ἅμα nr. 6. ¶ 10) μὴ ſ. οὐ μόνον — ἀλλὰ καί, v. ἀλλὰ

λα nr. 10. et ἀρκεῖν. Ponitur ſic, vt ex antecedentibus aliquid ſit ſupplendum, Π. 1, 6, 14. ἢ καὶ χολὴ ἔςαι; οὐ μόνον γε (ſcil. ἔςαι χολή), ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη. 8, 3, 4. μέγας σύγε, ὁπότε γε καὶ ἡμῖν τάξεις, ἃ ἂν δέοι ποιεῖν. — οὐ μόνον γε (ſcil. τάξω, ἃ ἂν δέοι ποιεῖν), ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ συσκευοφορήσω.

μονοσιτεῖν, *ſemel tantum die quolibet cibum ſumere.* Π. 8, 8, 5.

μονοῦν, *ſolum relinquere.* K. 9, 9. ἐὰν διασκεδάσῃ αὐτὰς — ὥςε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. 10, 23. οὔτε γὰρ μονοῦνται, ſcil. τὰ νεογνὰ, *deſeruntur.* Ita Steph. edidit, cum tamen edd. vett. habeant μονοῦται, vt ordinarie poſt nomina generis neutrius pluralia ponitur verbum in ſingulari. Quare nolimus hoc exemplum iis annumerare, in quibus ſequitur pluralis verbi poſt nomen generis neutrius. quod fecit Doruill. ad Charit. p. 578.

μόνως, *tantummodo.* Π. 3, 2, 11. οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη, *hoc ſolo modo.* Cf. μόνος n. 6.

μόρα, (Cf. omnino μοῖρα nr. 3.) ¶ 1) *mora, militum cohors* apud Lacedaemonios. Pollux 1, 129. ἰδίως Λακεδαιμονίων ἐνωματία καὶ μοῖρα. Etymol. M. ἐςὶ δὲ ἡ μόρα τάξις ἐξ ἀνδρῶν πεντακοσίων, ἢ ἑπτακοσίων, ἢ τριάκοντα. Meurſius lectt. Att. 1, 16. et Hutch. emendant τριακοσίων, ob Schol. Demoſth. cuius verba ſunt: ἔςι δὲ ἡ μοῖρα τάξις ἀνδρῶν πεντακοσίων, ἢ ἑπτακοσίων, ἢ τριακοσίων. Sed Ge. Henr. Martini in proluſ. de Spartiatarum mora, Ratisbonae 1771. 4. edita, p. 9. in vtroque corrigit ἐννακοσίων. Plutarchus enim in Pelopida c. 17. p. 286. τὴν δὲ μόραν, inquit, Ἔφορος μὲν ἄνδρας εἶναι πεντακοσίους φησὶν, Καλλισθένης δ' ἑπτακοσίους, ἄλλοι δέ τινες ἐννακοσίους, ὧν Πολύβιός ἐςιν. Et haec quidem Ephori ratio videtur maxime eſſe probabilis. Nam pro temporum ratione poſſunt morae vel imminutae eſſe vel auctae. Etiam Diodor. Sicul. 15, p. 530. morae tribuit quingentos. Αγ. 2, 23. poſt pugnam Leuctricam Ageſilaus ςρατεύει σὺν μόρᾳ. Λ. 12, 5. δρόμον ἐλάσσω ποιεῖσθαι, ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα (ed. Ald. μοίρα) ἐφήκῃ. 13, 6. E. 2, 4, 22. λαβὼν τῶν μὲν Λακεδαιμονίων δύο μόρας (all. μοίρας), τῶν δὲ Ἀθη-

Ἀθηναίων ἱππέων τρεῖς Φυλάς. 4, 3, 8. cum Agefilao in bello contra focios erat Λακεδαιμονίων μὲν μόρα ἡ ἐκ Κορίνθου διαβᾶσα, ἥμισυ δὲ μόρας ἐξ Ὀρχομενοῦ — ἔτι δὲ νεοδαμώδεις etc. (cf. Ag. 2, 6. vbi edd. vett. perperam habent μόρον pro μόραν.) E. 4, 4, 7. 8. 17. 4, 5, 3. 4. 5. Ἀγησίλαος σὺν τῷ στρατεύματι παρὰ θάλατταν ἐπορεύετο, ἡ δὲ μόρα καταβαίνουσα ἀπὸ τῶν ἄκρων. §. 7. §. 11. σὺν τῇ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τῇ τῶν ἱππέων μόρᾳ. §. 12. ὁ πολέμαρχος σὺν τοῖς ὁπλίταις οὖσιν ὡς ἑξακοσίοις ἀπῄει — τὸν δ' ἱππαρμοστὴν ἐκέλευσε σὺν τῇ τῶν ἱππέων μόρᾳ. Ex his duobus locis patet, a) peditum moram continuiffe fexcentos milites (cf. Kuhn. ad Paufan. 3, 10. p. 229.). b) minus recte ftatuere Martinium, dum p. 11. fcribit, peditibus in vna eademque mora adfcriptos fuiffe equites, quanquam non improbabile videtur, cuique morae peditum additam fuiffe equitum moram. E. 4, 5, 14. 18. 4, 6, 3. 5, 1, 26. 5, 4, 46. 51. 6, 1, 1. τέτταρας μόρας, καὶ συμμάχων τὸ μέρος. §. 5. τάς τε ἔξω μόρας —, καὶ τὰς περὶ Λακεδαίμονα. 6, 4, 17. Φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ Ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μόραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. ἐξέπεμπον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἔξω μορῶν. ¶ 2) *tribus, mora ciuilis.* Omnes enim ciues Spartiatae defcripti erant in fex moras. Non vero his moris adfcripti funt focii, nec auxiliares, nec ferui, nec libertini, nec νεοδαμώδεις. v. Martini p. 16. Quae quidem ciuium diuifio facta eft belli caufa, vt ftatim bello quisque effet aptus. Λ. 11, 4. μόρας (all. μοίρας) μὲν διεῖλεν ἓξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων μορῶν (all. μοιρῶν) ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. ἐκ δὲ τούτων τῶν μορῶν διὰ παρεγγυήσεως καθίστανται τοτὲ μὲν εἰς (Martini p. 7. fq. inferit δύο) ἐνωμοτίας, τοτὲ δὲ εἰς τρεῖς, τοτὲ δὲ εἰς ἕξ. Suid. in v. μορῶν laudat hunc locum ita, vt pro πολέμαρχον legat μόναρχον, it. πεντηκοστύας pro πεντηκοστῆρας, et ἐνωμοτάρχας pro ἐνωμοτάρχους. Caeterum Xenophontis rationi contradicere videtur Thucydides 5, 68. ἐν ἑκάστῳ λό-

χῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Scholiastes cuique πεντηκοστύϊ tribuit 128 viros. Thucydidem igitur et Xenophontem conciliaturus Meursius dicit λόχον et μόραν tunc eadem fuisse. Sed reprehenditur Meursius a Valckenario ad Herodot. 9, p. 717. Scil. videtur Thucydides non de vniuersa Lacedaemoniorum ratione loqui, sed de extraordinaria, qua tunc Agis, fortasse loci necessitate coactus, vsus est. v. Martini p. 10. — 15.

μόριον, *particula.* Π. 5, 4, 10. ἐλάσσονι ἔτι μορίῳ exercitus.

μορμολύττεσθαι, *(obiectis terriculamentis) deterrere* s. *depellere.* Timaeus lex. Platon: μορμορύττει καὶ μορμολύττει, ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν ἀμφότερον. v. ibi Ruhnken. Hesych: μορμολύξασθαι· ἐκφοβῆσαι. Suidas: μορμολύκεια· τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα, καὶ τὰ τῶν ὑποκριτῶν. — ἔνθεν καὶ τὸ ἐκφοβῆσαι μορμολύξασθαι. Cf. Fischeri ind. Aeschin. et not. ad Plat. Phaed. 24. Σ. 4, 27. ἡμᾶς — ἀπὸ τῶν καλῶν μορμολύττῃ, a pulchrorum contactu et osculis.

μορμών, *larua, terriculamentum.* Hesych: μορμόνας· πλανήτας δαίμονας, i. e. *spectra.* Cf. Scalig. coniect. in Varr. p. 135. E. 4, 4, 17. φοβοῖντο τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμῶνας παιδάρια. Valckenar. ad Theocrit. p. 348. legit μορμόνας.

μόρος, in var. lect. confunditur c. μόρα. v. μόρα nr. 1.

μορφάζειν, *gesticulari.* Ad verba saltatoria refert Pollux 4, 95. et 103. vbi, ὁ μορφασμὸς, inquit, παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν. De qua ridicula saltatione v. Athenae. 14, p. 629. F. Ammonius in v. εὔμορφος explicat τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν. Σ. 6, 4. cum Hermogenes dixisset, se velle πρὸς αὐλὸν vt saltatorem cum iis loqui, Socrates respondet: iucundum hoc erit, ἄλλως τε καὶ εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρὶς, πρὸς τὰ λεγόμενα. Alberti ad Hesych. perperam vertit *si annuas.* Hesychius enim μορφάζειν explicat νεύειν.

μορφή, ¶ 1) *species oris.* O. 6, 16. ἐνίους τῶν καλῶν τὰς μορφὰς, πάνυ μοχθηροὺς τὰς ψυχάς. Potest h. l. etiam accipi pro τὰ σώματα. Σ. 8, 1. ¶ 2) *pulcritudo corporis.* Σ. 8, 15.

8, 15. ἐν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει. §. 16. θάλλουσα μορφῇ ἐλευθερίᾳ — ψυχή. §. 29. ¶ 3) *corpus.* Π. 1, 2, 2. φύσιν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς. Απ. 4, 3, 13. v. Wellen. ad Philipp. 2, 6.

μόσυν, v. μόσυνος.

Μοσύνοικοι, *Mosynoeci,* populi ad Pontum Euxinum. Apollon. Rhod. 2, 1018. sq. Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν. Cf. 2, 379. sqq. ibique Schol. et quos laudant viri docti ad Steph. Byz. et Hutchins. in diss. ad anabasin p. 27. A. 5, 4, 1. ἐκ Κερασοῦντος ἐπορεύοντο· ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ τοῖς Μοσυνοίκων ὁρίοις — πέμπουσι εἰς αὐτοὺς Τιμησίθεον τὸν Τραπεζούντιον, πρόξενον ὄντα τῶν Μοσυνοίκων. §. 2. sqq. pars eorum societatem cum Graecis facit, etiam contra alios Μοσυνοίκους. §. 7. sqq. describuntur eorum mores, habitus atque proelium. 5, 5, 1. Chalybes sub eorum ditione sunt. 7, 8, 14. Μοσύνοικοι sunt αὐτόνομοι. Cf. μόσυνος.

*μόσυνος (poet. A genitiuo formatum. Port.), *turris lignea.* Hesych: μόσσυν· πύργος. it. Μοσύνοικοι (fort. μόσυνοι)· ξύλινοι πίνακες μεγάλοι, ὥστε ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλφιτα μάσσειν. ἐν τῷ Πόντῳ δέ εἰσιν. it. μόσσυνες· ἐπάλξεις, πύργοι, καὶ ἔθνος Σκυθικόν. Etymol. M. μόσυν σημαίνει τὴν ξυλίνην οἰκίαν. Schol. Apollon. 2, 379. μόσσυνοι οἱ ξύλινοι οἶκοι λέγονται — ἀπὸ τοῦ μόσσυνος (ὃ λέγεται ὁ ξύλινος οἶκος) ἐκλήθησαν Μοσσύνοικοι. Cf. Suid. Dionys. Halic. A. R. 1, 26. Dionys. perieg. 766. ibique Eustath. A. 5, 4, 15. ὁ βασιλεὺς αὐτῶν (Mosynoecorum), ὁ ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ — σὺν τοῖς μοσύνοις (2 codd. male Μοσυνοίκοις) κατεκαύθησαν.

μόσχειος, ¶ 1) *vitulinus.* A. 4, 5, 21. κρέα μόσχεια. ¶ 2) *e corio vitulino factus.* v. κυνοῦχος. ¶ 3) μόσχειον, *corium vitulinum; tegumentum e vitulino corio factum.* Iπ. 12, 7. τὸ ψιλούμενον στεγαστέον — μοσχείῳ.

Μουνυχία, *Munychia,* locus aliquis circa Piraeeum, qui non minus quam Piraeeus numerabatur in pagis Atticis. Timaeus lex. Platon. Μουνιχία καὶ Ζεία· λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως. Photii lex. MS. ap. Ruhnken. in addendis ad Hesych. T. II. p.

p. 24. Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντευκλέους. Ita etiam Suidas legit, ſed Harpocration et Etymol. M. Πανταυκλέους, quam ſcripturam praefert Meurſius lectt. Att. 1, 14. Nomen habuiſſe fertur a Munycho rege, qui cum olim Piraeei arcem teneret, Dianae Munychiae ibi templum extruxit. v. Suid. in v. ἔμβαρος, Hellanici fragmenta p. 58. ſq. Meurſ. in Piraeeo c. 9. E. 2, 4, 7. §. 8. οἱ ἐκ τοῦ ἄστεος — ἐμπλῆσαι τὴν ὁδὸν ἣ φέρει πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. §. 27. παραδιδόναι τόν τε Πειραιᾶ καὶ τὴν Μουνυχίαν.

μουσικὴ, *muſica, numerorum modulatio.* Π. 3, 3, 24. p. 194. ἀπαιδεύτους μουσικῆς (all. μουσικὸν) ᾆσμα καλῶς ᾀσθὲν (ὠφελήσειε) εἰς μουσικήν. Λ. 2, 1. μουσικὴν, γράμματα, καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ diſcunt reliqui Graeci, non item Lacedaemonii. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 7, 15. Αθ. 1, 13. Ο. 2, 15.

μουσικὸς, *artis muſicae peritus.* Π. 1, 6, 19. p. 79. οἱ μουσικοὶ ἄλλα μέλη πειρῶνται ποιεῖν. Ο. 12, 18. Hinc τὰ μουσικὰ, *res muſica.* Π. 1, 6, 19. p. 79. Cf. μουσική.

μουσουργὸς, *muſicae perita, pſaltria.* Suid: μουσουργοί· ψάλτριαι. αἱ δὲ μουσουργοὶ, βάρβαροι ἦσαν γυναῖκες· ὄνομα αὐταῖς ἐπιχώριον ζάρβα. καὶ τούτων αἱ μὲν αὐλοῦσιν, αἱ δὲ ψάλλουσι πενταχόρδῳ, αἱ δὲ ἑπταχόρδῳ ψαλτηρίῳ. αἱ αὐταὶ δὲ καὶ προσᾴδουσι τῷ ψαλμῷ. ὁ ψαλμὸς δὲ οὐ πρὸς τὴν ᾠδὴν ἔχει πεποιημένον τὸ μέλος, καθάπερ παρ' Ἕλλησιν, ἀλλ' ἐστιν οἷος ἐδύσιμος εἶναι τῇ ᾠδῇ. καὶ λήγοντι μὲν τοῦ πότου τῷ βασιλεῖ καὶ ἡ ᾠδὴ ξυνεπαύετο· ὁπότε δὲ ἐγχέαι κελεύσειεν, αὖθις ἤρχοντο ᾄδειν καὶ ψάλλειν. Π. 4, 6, 6. Κύρῳ ἐξῃρηκότες e praeda Aſſyriorum — μουσουργοὺς δύο τὰς κρατίστας. §. 7. 5, 5. 1. 12.

μοχθεῖν (poet. Port.), *laborare, labores et aerumnas perpeti.* Αγ. 5, 3. εἴ ποτε μοχθῆσαι στρατιᾷ συμβαίη, ἑκὼν ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους. Απ. 2, 1, 18. c. acc. Π. 1, 6, 19. p. 73. ἣν δέῃ τι μοχθεῖν bello, πλεονεκτεῖν τῶν πόνων. Α. 6, 6, 17. πολλὰ — περὶ τὴν στρατιὰν ἐμοχθησάτην. Απ. 2, 1, 17. πεινήσουσι, διψήσουσι, ῥιγώσουσι, ἀγρυπνήσουσι, καὶ τἄλλα πάντα μοχθήσουν

σουσιν ἑκόντες. O. 18, 2. ἵνα μὴ μοχθῶσι περιττὸν πόνον. it. in bonam partem: *laborem obire*, K. 12, 15. ἀεί τι μοχθεῖν καὶ διδάσκεσθαι.

μοχθηρία, *improbitas*. Suid: μοχθηρία, ἡ κακία, etc. Ἀπολ. 30. προσπεσεῖσθαί τινι αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ, καὶ προβήσεσθαι μέντοι πόῤῥω μοχθηρίας.

μοχθηρός, ab Hesychio et Suida explicatur: ἐπίπονος, ἢ πονηρός. ¶ 1) *improbus*. O. 6, 16. τῶν καλῶν τὰς μορφὰς πάνυ μοχθηροὺς τὰς ψυχάς. ¶ 2) *miser*. Π. 5, 1, 7. amantes sunt μοχθηροὶ — καὶ εὔχονται ἀεὶ, ὡς ἄθλιοι ὄντες, ἀποθανεῖν. Ibidem dicuntur τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια. Ἀπολ. 29. Leuncl. *excors*. Bene.

μοχθηρῶς, *malitiose, calumniatorie*. E. 1, 4, 6. Alcibiades ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων, μοχθηρότερόν τε (Margg. μοχθηρότερα) λεγόντων. Goldhagen et Leuncl. minus bene: *qui inferiores dicendo fuerint*.

μόχθος (poet. Port.), *labor*. Σ. 2, 4. exercitia gymnasiorum nominantur ἐλευθέριοι μόχθοι. Σ. 8, 40. σῶμα ἱκανὸν μόχθους ὑποφέρειν.

μοχλός, *obex, sera*, h. e. lignum fere ferratum et vecti simile, quod opponebatur foribus, ne possent aperiri. v. Fischer. ind. Theophrast. A. 7, 1, 7. ἀποκλείσων τὰς πύλας, καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβαλὼν, *sera imposita*. §. 10.

Μυγδόνιοι, *Mygdonii*, Mesopotamiae populi. A. 4, 3, 4. sunt in exercitu Orontae Persae. Sed 2 codd. habent Μαρδόνιοι.

μύειν, *oculis connivere*. Π. 8, 3, 12. κἂν μύων βάλῃς, *clausis oculis*. All. κἂν καμμύων. v. καμμύειν.

μύζειν, v. ἀμύζειν.

μυθολογεῖν, *fabulas narrando demonstrare*. Σ. 8, 28. μυθολογῆσαι ὡς — καὶ θεοὶ τὴν τῆς ψυχῆς φιλίαν περὶ πλείονος ποιοῦνται.

μῦθος, 1) *fabula*. Επ. 1, 6. ἀνθρώπινα αὐτὰ ἀγαθὰ ἐκάλει, τὰ δ' ἄλλα — ἔφασκε μύθων εἶναι συγγενῆ. 2) *oratio*. Απ. 1, 2, 58. ex Homero.

μυῖα, *musca*. Απ. 3, 11, 5.

μυκτῆρες, *nares*. Ιπ. 1, 10. equus εὐρύνει τοὺς μυκτῆρας. K. 5, 11. lepus τοὺς μυκτῆρας, ὅταν εὕδῃ, κινεῖ. Cf. ἀναπεταννύναι n. 4.

μύλη et

μύλος, v. ὄνος nr. 2.

μύνη, *praetextus, specio-*

sa

ſa cauſa. Etymol. M. μύνη· πρόφασις. ἐπιμονῆς γὰρ χρεία τῦ προφασιζομένῳ εἰς τὸ ψεύδεσθαι. — ὥϛε ἀπὸ τοῦ μόνη μύνη, ὡς γονὴ γυνή. τὰς προφάσεις δὲ μύνας καλοῦσιν οἱ Αἰολεῖς. etc. Heſych: μύνησι· προφάσεσιν. ἐπεγκειμένου τοῦ ῡ ἀπὸ τοῦ μύειν τὰ ὄμματα τοὺς προφασιζομένους. Etymol. M. in v. ἀμύνω definit μύνας etiam per μελλησμούς. Cf. Suid. Legitur autem plus ſemel ὑποφέρειν τὰς μύνας, *ſpecioſas cauſas praetexere*, et μυνῶν ὑποφορὰ e ſola Leunclauii coniectura. Reliquorum librorum lectio exhibita eſt ſupra in v. μὴν n. 2.

Μυρίανδρος, *Myriandrus*, vrbs Syriae. A. 1, 4, 6. ἐξελαύνει διὰ Συρίας — εἰς Μυρίανδρον, πόλιν οἰκουμένην ὑπὸ Φοινίκων ἐν τῇ θαλάττῃ. ἐμπόριον etc. v. Hutch. diſſ. p. 14.

μυριάρχης, Π. 6, 3, 9. 8, 4, 13. et

μυρίαρχος, *decem millibus praefectus.* Π. 3, 3, 8. συνεκάλεσε μυριάρχους καὶ χιλιάρχους καὶ ταξιάρχους καὶ λοχαγούς. 6, 3, 10. 11. 8, 1, 5. proximi ſunt τῷ ϛρατηγῷ.

μυριάς, *decem millia.* Π. 2, 1, 2. p. 88. τοξότας πλέον ἢ εἴκοσι μυριάδας. 1, 2, 15. 5, 5, 2. Πέρσαι — ἦσαν δὲ μυριάδες τέτταρες. 6, 2, 5. Αἰγύπτιοι — εἰς δώδεκα μυριάδας. 8, 1, 5. 8, 6, 10. A. 1, 4, 5. 1, 7, 9. 10. 5, 6, 3. p. 291. E. 1, 1, 27. 1, 5, 13. O. 4, 18. αὐτομολῆσαι — παρὰ τοῦ βασιλέως πολλαὶ μυριάδες πρὸς Κῦρον. (A. 1, 9, 16. eſt ſimpliciter πολλοί.) O. 8, 7.

Μύρινα, *Myrina,* vrbs Aeolidis, teſte Strabone 13, p. 923. Steph. Byz: Μύρινα, πόλις ἐν Λήμνῳ, ἔϛι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη. E. 3, 1, 4.

μύριοι, ¶ 1) *decies mille.* a) Π. 2, 1, 2. p. 87. μυρίους ἱππέας — ἱππέας εἰς μυρίους — πελταϛὰς εἰς μυρίους. p. 88. ἵππους πλείους τῶν μυρίων. A. 3, 2, 11. Ag. 7, 5. ἐν τῇ ἐν Κορίνθῳ μάχῃ — ἐγγὺς — μύριοι τεθναῖεν. E. 4, 3, 1. eſt ſimpliciter παμπληθεῖς. Quare Leuncl. Ag. 7, 5. reddidit *innumeros.* Sed ipſe Cornel. Nepos Ageſ. 5, 2. habet *decem millia.* E. 5, 2, 13. πέμπειν ἐς τοὺς μυρίους ξύνταγμα, *ad conficiendum numerum decem millium.* §. 27. b) A. 5, 3, 4. οἱ μύριοι dicuntur κατ' ἐξοχὴν Graeci Κυρεῖοι, quos reduxit Xenophon. Sed

Sed auctore Harpocratione c) οἱ μύριοι vocabantur etiam συνέδριον κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων. Cf. Suid. et Diodor. Sic. 15, p. 372. ibique Wesseling. Sic legitur E. 7, 1, 26. 7, 4, 2. 33. 34. d) Reperitur etiam singularis, A. 1, 7, 9. ἀσπὶς μυρία pro ἀσπιδοφόροι μύριοι. ¶ 2) *permulti, innumeri.* Volunt quidem grammatici, v. c. Suidas, Ammonius, Eustath. ad Il. α, p. 12. quando significet πολλοὺς indefinite, scribendum esse παροξυτόνως, μυρίοι. Sed videtur haec distinctio subtilior esse quam verior. Scil. μύριοι dicitur numero rotundo, vt ap. Latinos *sexcenti.* Π. 5. 1, 7. μυρίων οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. A. 2, 1, 13. 3, 2. 2. 7, 1, 19. 7, 3, 28. βόες δισχίλιοι, καὶ ἄλλα πρόβατα μύρια. Αγ. 9, 3. μυρίοι τεχνῶνται, τί ἂν ἡδέως φάγοι. Αθ. 2, 17.

μυριόλεκτον, *saepe et ab innumeris dictum.* Poll. 6, 206. μυριόλεκτον, ὡς Ξενοφῶν. E. 5, 2, 12. p. 300. οὐδὲν λέγομεν ὅ τι οὐ καὶ ἐν τῷ τῶν Ὀλυνθίων δήμῳ μυριόλεκτόν ἐστι. All. μυριολεκτῶν.

μυριοπλάσια, *infinito plura.* O. 8, 22. μυριοπλάσια ἡμῶν ἅπαντα ἔχει ἡ πᾶσα πόλις.

μυριοστὸς, *decies millesimus.* Π. 2, 3, 3.

*μυριοστὺς, *legio denum millium*, i. q. μυριάς. Π. 6, 3, 9.

μύρον, *vnguentum,* nempe non simplex, quod ἔλαιον dicitur, sed *e variis odoribus mixtum.* v. Plin. H. N. 13, 1. omninoque Spanhem. ad Callimach. h. in Pallad. 13. et 16. A. 4, 4, 8. ηὕρισκον τὸ χρίσμα — σύειον καὶ σησάμινον — ἐκ δὲ τῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο. Σ. 2, 3. μύρῳ χρίεσθαι. §. 4. μύρῳ ἀλειφόμενος. Hic distinguitur ab ἐλαίῳ.

μυροπώλης, *vnguentarius* Σ. 2, 4.

μῦς, *musculus.* K. 5, 30. pro μὲν ἐπιτεταμένους edd. vett. et Zeun. habent μῦς ἐπιτ. quam lectionem firmare videtur Pollux 5, 70.

μυσάττεσθαι, *abhorrere, auersari, fastidire,* i. q. ἀποστρέφεσθαι et βδελύττεσθαι. v. Hesych. et Suid. c. acc. Π. 1, 3, 5. σε μυσαττόμενον ταῦτα τὰ βρώματα ὁρῶ. Est iocose dictum, quia sumtis cibis mappa ad detergendum vtebatur.

Μυσία, *Mysia.* A. 1, 2, 10. Κεραμῶν ἀγορὰν, πόλιν ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ χώρᾳ. 7, 8, 4. tribuitur ei Pergamus vrbs. Quare non recte alii Ἀσίας legunt, alii Λυδίας. v. Hutch. ad h. l. et diss. p. 40. E. 1, 4, 3. εἰς Κίον τῆς Μυσίας. Adiect. Μύσιος v. in Ὄλυμπος.

Μύσκων, *Myscon.* E. 1, 1, 20. praetor Atheniensium.

Μυσοὶ, *Mysi.* A. 1, 6, 7. Orontes ad Mysos, quippe Persarum hostes, deficit a Cyro, eiusque regionem vexat. 1, 9, 9. Cyrus contra hos et Pisidas bellum gerit. 2, 5, 2. p. 111. vterque populus sunt sempiterni hostes Persarum. Cf. 3, 2, 14. 15. vbi inuito rege dicuntur habitare in Asia. Απ. 3, 5, 26. montibus consisi perpetuo regem vexant. Ideo E. 3, 1, 10. Pharnabazus bellum cum iis gerit, qui idem tamen E. 4, 1, 11. habet Mysos in exercitu suo, sed haud dubie μισθοφόρους.

Μυσὸς, *Mysus.* A. 5, 3, 1. 2. ἀνὴρ Μυσὸς τὸ γένος καὶ τοὔνομα τοῦτο ἔχων in Graecorum exercitu illustre facinus edit. 6, 1, 5. 7. describitur Mysi cuiusdam saltatio.

μυστήρια, *mysteria.* E. 1, 4, 6. ἠσεβηκότος ἐς τὰ μυστήρια Eleusinia. Cf. ἄγειν nr. 25.

μύστης, *mysteriis Eleusiniis initiatus.* v. Hesych. et Suid. Scil. proprie vocabantur μύσται, qui primo anno post admissionem docebantur mysteria minora. His perceptis, anno secundo admittebantur ad maiora, vbi res grauiores traditae videntur, et dicebantur ἐπόπται. v. Meursii Eleusinia et Graecia feriata, reliquique de mysteriis veterum scriptores, quorum plerique laudati sunt in Fabricii bibliographia antiquaria p. 575. et in Meuselii biblioth. histor. Vol. III. P. II. p. 272. sq. E. 2, 4, 13. Κλεόκριτος, ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ. Poll. 8, 103. κῆρυξ τῶν μυστικῶν. Vbi v. Kühn. Videtur et Hierophantis s. Mystagogis praesto fuisse, munusque eorum subleuasse, et initiandis hominibus officia praestitisse varia, aditum ad mysteria aperuisse, et silentium ac bona verba imperasse. v. Henr. Aug. Zeibich de ceryсibus mysticis, Vitemb. 1752. 4. p. 24. et 45. sq.

μυχὸς, *recessus.* Hesych: μυχοί·

μυχοί· αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι, λιμένες, κοιλότητες, etc. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 13, 2. Doruill. ad Charit. p. 424. A. 4, 1, 5. κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων.

μυωπίζειν, *ſtimulis pungere, calcaribus inſtigare.* Iπ. 4, 5. ἀνάγκη καὶ ψηχόμενον καὶ μυωπιζόμενον κεχρῆσθαι ταῖς ὁπλαῖς. Gesnerus in lexico ruſtico in v. *Solea* explicat de equo, qui a muſcis ſe defendit, vel qui ſibi muſcas aufert. Zeun. h. l. vt Iπρ. 1, 16. vertit *muſcis infeſtari.* Iπ. 10, 1. τοῦ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον — ἀπέχεσθαι. §. 2. μυωπίζοντες καὶ παίοντες.

μυωπὸς, *luſcioſus, conniuens oculis, proxima quaeque videns, non item remota.* K. 3, 2. canes μυωποί. §. 3. μυωποὶ — χείρω τὰ ὄμματα ἔχουσι.

μύωψ, *ſtimulus, calcar.* Suidas: μύωψ· μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς (ita etiam Heſych.) — καὶ ἡ μάστιξ τοῦ ἵππου, τὸ σιδήριον, ὃ ἐπὶ τοῦ ποδὸς φοροῦσι οἱ κεντοῦντες τοὺς ἵππους. Iπ. 8, 5. παισάτω αὐτὸν τῷ μύωπι.

μωμεῖσθαι, *affectare, aucupari.* Aπ. 2, 1, 20. ex Epicharmo: μή μοι τὰ μαλακὰ μώμεο. Sed videtur cum Stephano et tribus MSS. legendum eſſe μώεο, *quaere.* Suidas: μῶσθαι — ἀντὶ τοῦ ζητεῖν παρὰ Λάκωσι. Heſych: μῶται· ζητεῖ. v. omnino Helladius ap. Photium p. 1581.

μωραίνειν, *ſtulte agere, fatuum eſſe.* Aπ. 1, 1, 11. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυεν. v. Hindenburg.

μωρὸς, *ſtultus.* Π. 3, 3, 20. μωρὸν γὰρ — μωρὸς δὲ — μωρὸς δὲ etc. 7, 3, 3. ἐγὼ δὲ ἡ μωρὰ διεκελευόμην αὐτῷ. A. 3, 2, 13. τοῦτο μωρότατον πεποιήκασιν. Aγ. 2, 7. Aπ. 1, 2, 9. ὡς μωρῶν εἴη — καθίστασθαι. Cod. Pariſ. 3. et ed. Pariſ. ὡς μωρὸν εἴη. 1, 3, 13. vocatiuus ὦ μωρὲ eſt non vehementer reprehendentis. 4, 1, 5. μωρὸς et ἠλίθιος inter ſe permutantur. O. 3, 9.

μωρῶς, *ſtulte.* A. 7, 6, 16. οὐκ αἰσχύνῃ οὕτω μωρῶς ἐξαπατώμενος;

N

ναὶ, ¶ 1) *profecto, ita.* Eſt affirmantis ¶ a) in reſponſione ad interrogata,

ta, Απ. 1, 2, 36. ἐρωμαι ὁπόσου πωλεῖ; ναὶ τά γε τοιαῦτα, ἔφη, fcil. ἔξεςί σοι ἔρεσθαι. 4, 2, 20. Inprimis cum μὰ iunctum, (Cf. μὰ nr. 2.) vbi tamen ναὶ non habet vim iurandi, vt nonnulli volunt, fed confirmandi. v. Zeun. ad Viger. 7, 9. p. 412. Π. 1, 6. 8. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, μέμνημαι. §. 19. p. 74. οὐκ ἂν σωφρονεῖν τις σοι δοκοίη, διαγωνίζεσθαι βουλόμενος — ὡς τάχιςα; ναὶ μὰ Δί', ἔφη, εἰ μέλλοι γε πλέον ἕξειν. p. 75. 8, 3, 12. A. 5, 8, 3. E. 3, 4, 9. Ιερ. 1, 16. τοῦτο μὲν δὴ ναὶ μὰ τὸν Δία ἔγωγέ σοι πάνυ συγχωρῶ. Απ. 1, 2, 37. 1, 3, 12. Σ. 8, 43. οὐκοῦν με μαςροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως — ἀεὶ ἀρεςὸς ὦ αὐτῇ; ναὶ μὰ Δί', ἔφη. Intell. ἀρεσὸς ἔσῃ. it. c. μὲν οὖν, vel μέντοι, Π. 1, 6. 9. μέμνησαι; — ναὶ μὰ Δία μέμνημαι μέντοι. Ιερ. 10, 2. δεήσεται; ναὶ μὰ Δία, εἶπεν, δεήσεται μὲν οὖν. Affirmat quidem, fed contrarium eius, quod interrogatum erat, Π. 8, 4, 5. ἆρ' ἂν ἀχθεσθείης μοι —; ἀλλὰ ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς τοὐναντίον τούτου. In refponfione ad duo interrogata, Απ. 2, 2, 11. πότερον ἄλλον τινὰ οἴει δεῖν θεραπεύειν, ἢ παρασκευάσαι μηδενὶ ἀρέσκειν —; ναὶ μὰ Δία ἔγωγε, ἔφη. Hic videtur ad prius membrum referendum effe. Alias refertur ad pofterius, vt O. 13, 2. 14, 2. Σ. 5, 3. ¶ b) extra refponfionem proprie dictam, in media oratione, Π. 2, 2, 1. p. 101. δύσκολοι ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς ἔνιοι φαίνονται. 2, 3, 5. p. 119. A. 6, 6, 18. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέανδρος, ἀλλὰ ναὶ μὰ τὼ Σιώ, ἔφη, ταχὺ — ἀποκρινοῦμαι. All. pro ναὶ μὰ habent νή. E. 4, 1, 7. 5, 1, 4. ἀλλὰ ναὶ (Leuncl. et Welf. καὶ) μὰ Δία τόδε ἄξιον. Ιερ. 1, 13. 6, 10. Απ. 2, 7, 14. τὸν κύνα ἀκούσαντα εἰπεῖν· ναὶ μὰ Δία, fcil. ὀρθῶς ποιεῖ. Απολ. 20. Σ. 7, 5. it. c. μὲν δή, Π. 6, 1, 3. ναὶ μὰ Δί', ἀδίκως μὲν δή. ¶ 2) Sequente καὶ verti poteft: *non modo hoc, fed etiam, quin.* Π. 2, 1, 2. p. 86. οὐκ ἔρχονται; ναὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ πολλοί γε. 6, 1, 21. σε πιςευθῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων. ἔγωγε ναὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων. 6, 3, 5. λόγος τις ἦν· ναὶ μὰ Δί', ἔφασαν, καὶ πολύς γε. §. 8. 7, 5, 5. O. 12, 9. 12. Απολ. 4. Σ. 2, 6. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, καὶ χρῆται γε, *non modo audit, fed etiam*

etiam vtitur. §. 16. 4, 6. 49. 8, 4. ¶ 3) *saltem, certe.* Π. 8, 3, 17. ἀλλὰ καὶ μὰ Δία — πολλαπλάσια εὐφραίνῃ. ¶ 4) *scilicet.* Π. 6, 3. 9. πρὸς τί δή; ὡς καὶ μὰ Δία — κυκλωσόμενος. Ἱερ. 1, 10. Ο. 7, 16. ¶ 5) Eſt concedentis, vt verti poſſit: *credo quidem, audio.* Poſt interrogationem, Π. 5, 1, 8. τὰ ἐμοὶ προσήκοντα ἀποτελῶ. καὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ Κῦρος. ἴσως γὰρ θᾶττον ἀπῆλθες.

Ναΐδες, *Naides.* Σ. 5, 7. Ναΐδες θεαὶ οὖσαι τοὺς Σειληνοὺς — τίκτουσιν. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 88.

Ναΐς, *Nais,* fontium nympha. Κ. 1, 4. Χείρων — ὁ Ναΐδος νύμφης, np. Philyrae, Oceani filiae. v. Heſiod. theog. 1000. ſq. Schol. Apollon. Rhod. 4, 813. et 2, 1235. Gailius tamen nomen Ναΐδος pro nomine proprio habet. v. eius *Réponse à la critique de ſon traité de la chasse* p. 5 — 7.

νᾶμα, *latex, riuus.* Suid: νᾶμα· ὕδωρ, ποτὸν, τόπος κατάρρυτος ναματιαίοις ὕδασι. Cf. Heſych. Κ. 5, 34. τὰ νάματα καὶ τὰ ῥεῖθρα.

ναὸς, *templum.* Α. 5, 3, 10. ἐποίησε ναὸν Dianae, np. Scilunte. Cf. §. 12. 13. Ἀγ. 2, 13. ὑπὸ τῷ ναῷ Mineruae, cognomine Itoniae, in Boeotia. v. Plutarch. Ageſ. 19. Πο. 1, 4. κάλλιστοι ναοί. Ε. 2, 3, 14. ἐν τῷ ναῷ Mineruae in Athenarum acropoli. (Cf. 2, 4, 28.) 7, 4, 31. Olympiae τοῦ μεγάλου ναοῦ. §. 32. Ἱερ. 11, 2. Απ. 3, 8, 10. Ἀπολ. 15. εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα, *locum Delphis, vbi oraculum conſulitur.* Attice dicitur νεὼς, Α. 5, 3, 9. παρὰ τὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος νεών. Ε. 1, 3, 1. ὁ ἐν Φωκαίᾳ νεὼς τῆς Ἀθηνᾶς. 1, 6, 1. ὁ τῆς Ἀθηνᾶς νεὼς ἐν Ἀθήναις. 4, 3, 13. 4, 5, 4. ὁ νεὼς τοῦ Ποσειδῶνος Athenis. 6, 4, 7. οἱ νεῲ Thebis αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. 6, 5, 9. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν in Arcadia.

νάπη et

νάπος (poet. Port.), *ſaltus.* Phauorin: νάπαι· δρυμοὶ, φάραγγες, κοιλάδες, οἱ ὀρεινοὶ καὶ ἀναπεπταμένοι τόποι, οἱ σύμφυτοι. it. νάπος παρὰ τοῖς ποιηταῖς, νάπη δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς. Suidas: νάπος οὐδετέρως, καὶ νάπη θηλυκῶς· ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος, οἱονεὶ νάφη, ὡς μὴ ἔχουσα φῶς διὰ δάσος. Ξενοφῶν δὲ οὐδετέρως λέγει τὸ νάπος. Cf. Heſych. et Etymol. M.

M. A. 4, 5, 12. κρήνη ἀτμίζουσα ἐν νάπει. Cod. Parif. νάπῃ. 6, 5, 8. ἐπεὶ ἐγένοντο ἐπὶ νάπει μεγάλῳ καὶ δυσπόρῳ, ἀγνοοῦντες εἰ διαβατὸν εἴη τὸ νάπος — διαβαίνειν τοιοῦτον ὂν τὸ νάπος. §. 11. (His duobus in locis alii *vallem* interpretantur.) §. 13. 20. E. 5, 4, 44. Hinc A. 6, 5, 12. πόρον τι νάπος ὁ Πόντος, eleganter dictum eft de mari, quod eft transitu difficile. Femininum νάπη legitur A. 4, 5, 14. δείσαντες ἧκαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν νάπην. 5, 3, 2. ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὕλην κατὰ τὰς νάπας κυλινδούμενοι ἐσώθησαν. Π. 1, 6, 19. p. 82. νάπας (Margg. νάπη) ἢ ποταμοὺς διαβαίνειν. Ιπρ. 4, 4. ἀπόροις νάπαις. K. 5, 15. 9, 11. 10, 19.

Ναρθάκιον, *Narthacius* mons et *Narthacium* oppidum. Ptolemaeus 3, 13. ponit in Phthiotide. E. 4, 3, 4. ἐν τῷ ὄρει Ναρθακίῳ. Αγ. 2, 4. perperam legitur Ἀνδρακέων, quod mutarunt viri docti in Ναρθακιέων. E. 4, 3, 5. μεταξὺ Πραντὸς καὶ Ναρθακίου. Αγ. 2, 5. Ναρθηκίου.

ναρθηκοφόροι, *ferulas geftantes.* Pollux 10, 177. Πλάτωνος καὶ ναρθηκοφόρους ὀνομάσαντος. Sed habet etiam Xenophon Π. 2, 3, 7. 8. vbi pro ναρθηκοφόρων in Cod. Guelf. et marg. Steph. eft ναρθήκων.

νάρθηξ, *ferula, bacillus.* Sed proprie eft, Hefychio interprete, εἶδος φυτοῦ καλαμοειδοῦς, ἐλαφροῦ. Cf. Etymol. M. et Diofcorides 3, 91. et Fifcher. ind. Palaephat. Π. 2, 3, 7. 8.

Νάσσος, *Naffus.* Αγ. 2, 26. ἐν Νάσσῳ. All. melius Ἄσσῳ. v. Ἄσσος.

ναυαγεῖν, *naufragium facere.* Π. 3, 1, 14. δεδιότες μὴ ναυαγήσωσι.

ναυάγια, *nauium fragmenta.* E. 1, 7, 10. p. 58. ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. v. Thom. Mag. p. 622.

ναυαγός, *naufragus.* v. ἀναιρεῖσθαι et ἀναίρεσις.

ναυαρχεῖν, *claffi praefectum effe.* Semper dicitur de Lacedaemoniis. A. 5, 1, 3. Ἀναξίβιος ναυαρχῶν τυγχάνει. 7, 2, 4. E. 2, 1, 5. οὐ νόμος δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. 2, 4, 19.

ναυαρχία, ¶ 1) *praefectura claffis.* E. 2, 1, 5. Λύσανδρον — εὖ φερόμενον κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν. ¶ 2) *tempus quo quis claffi praeeft.* E. 1, 5, 1. τῆς ναυαρχίας παρεληλυθυίας.

ναύαρχος, *praefectus claffi, fummus mari imperator.* ¶ 1) apud Lacedae-

daemonios. Aristoteles polit. 2, 9. ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσιν οὖσι στρατηγοῖς. αἴδιος ἡ ναυαρχία σχεδὸν ἑτέρα βασιλεία καθέστηκε. A. 1, 4, 2. ἐκ Πελοποννήσου νῆες — καὶ ἐπὶ ταύταις ναύαρχος Πυθαγόρας Λακεδαιμόνιος· ἡγεῖτο δ' αὐτῶν Ταμὼς Αἰγύπτιος ἐξ Ἐφέσου, *inde ab Ephefo omnibus praeerat Tamos.* 6, 1, 10. Ἀναξίβιος ὁ ναύαρχος. 6, 6, 9. 7, 1, 2. 7, 2, 3. mittitur ei ναύαρχος διάδοχος. §. 7. E. 1, 5, 1. Λύσανδρον ἔπεμψαν ναύαρχον. 1, 6, 4. 2, 1, 5. 7. 2, 4, 19. 3, 1, 1. 3, 2, 10. 3, 4, 26. 27. 4, 3, 5. 5, 4, 61. 63. 6, 2, 3. ἐπιστήσαντες ναύαρχον Μνάσιππον. 4, 8, 20. 5, 1, 13. ¶ 2) apud Athenienfes. E. 5, 1, 4. οἱ Ἀθηναῖοι — αἱροῦνται Εὔνομον ναύαρχον. Sic E. 4, 3, 6. Pharnabazus ναύαρχος Phoeniciorum eft in claffe cum Athenienfibus contra Lacedaemonios. Sed dubium eft, quorum nauarchi intelligantur E. 1, 6, 21. vbi in inftructa claffe παρὰ Διομέδοντα οἱ Σάμιοι, δέκα ναυσὶν — ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Σάμιος Ἱππεύς· ἐχόμεναι δὲ τῶν ταξιάρχων δέκα — ἐπὶ δὲ ταύταις αἱ τῶν ναυάρχων τρεῖς, καὶ εἴ τινες ἄλλαι ἦσαν ξυμμαχίδες. Fortaffis funt fociorum. Cf. E. 1, 7, 10. p. 58. 59. ¶ 3) apud Corinthios. E. 4, 8, 10. οἱ Κορίνθιοι ναῦς πληρώσαντες, καὶ ναύαρχον ἐπιστήσαντες.

Ναυάτης, *Nauates*, Lacedaemonius. E. 3, 2, 5.

Ναυκλείδας, *Nauclidas*, Ephorus Lacedaemonius. E. 2, 4, 26. cum Paufania in expeditionem miffus.

ναυκληρεῖν, *nauiculariam facere.* (Cic. Verr. 5, 18.) A. 7, 1. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν — χρηματίζονται — ὁ μὲν γεωργεῖ, ὁ δὲ ναυκληρεῖ, ὁ δ' ἐμπορεύεται.

ναυκληρία, *nauicularia.* Aπ. 1, 6, 8. καλῶς προχωρεῖν ἢ γεωργίαν ἢ ναυκληρίαν. Iπρ. 9, 2.

ναύκληρος, *naucierus, nauicularius, dominus nauis, qui hominibus vel mercibus traiiciendis lucrum quaerit.* Hefych: ναύκληρος· — ὁ δεσπότης τοῦ πλοίου. Cf. Ammon. p. 96. A. 7, 2, 7. τοῖς ναυκλήροις ἀπεῖπε μὴ διάγειν exercitum. 7, 5, 8. Πο. 3, 4. 12. 5, 3. ἀπὸ ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων. E. 3, 4, 1. 5, 1, 18. Aπ. 2, 6, 38. εἴ σε — ναυκλήρῳ ἐπαινοίην φάσκων ἀγαθὸν εἶναι κυβερνήτην. 3, 9, 11. κυβερνήτης dicitur ὁ ἐπιστάμενος, fed ναύκληρος et

et alii οἱ πειθόμενοι. O. 8, 12. Φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. Cf. ἔμπορος.

Ναυκλῆς, *Naucles*, Lacedaemonius, praefectus Onei. E. 7. 1, 29. ἀμελουμένην τὴν τοῦ Ὀνείου φυλακὴν ὑπὸ Ναυκλέους, ὃς ἦρχε τοῦ ξενικοῦ τῶν Λακεδαιμονίων.

ναυκρατεῖσθαι, *classe obsideri.* E, 6, 2, 6. ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν ἐλάμβανον διὰ τὸ κρατεῖσθαι κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν δὲ οὐδὲν εἰσήγετο αὐτοῖς, διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι.

ναῦλον s. ναῦλος, *naulum, portorium, pretium pro traiectu a nauigantibus solui solitum.* Schol. Aristoph. Rann. 272. τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, ἀλλ' οὐχὶ τὸ εἰώθασι λέγειν. Etiam Suidas dicit, esse masculinum. A. 5, 1, 7. ναῦλον (2 codd. ναύσταθμον) συνθέσθαι, ὅπως ὠφελοῦντες καὶ ὠφελῶνται.

ναυμαχεῖν, *pugnam naualem committere.* E. 1, 1, 1. ἐναυμάχησαν Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι. 1, 6, 12. 24. 26. νενίκηκε ναυμαχῶν. 1, 7, 1. 11. 2, 1, 16. c. πρὸς, E. 2, 1, 9. ναυμαχεῖν πρὸς Ἀθηναίους.

ναυμαχία, *pugna naualis.* E. 1, 6, 26. πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν. 1, 7, 2. §. 6. τοὺς νικήσαντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. 1, 1, 19. ὅσας ναυμαχίας ἐνικήκατε. 1, 6, 2. ναυμαχίᾳ νενικηκώς. 2, 1, 5. ἐνίκησε ναυμαχίαν. 4, 3, 7. Sic c. κρατεῖν, E. 1, 7, 10. p. 58. κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ. 2, 1, 21. Cf. ἡττᾶν.

Ναύπακτος, *Naupactus.* Steph. Byz: Ναύπακτος, πόλις Αἰτωλίας. Ptolemaeus Locris adscribit. v. quos laudat Wass. ad Thucyd. 4, 76. E. 4, 6, 14. Aetoli ἤλπιζον Ναύπακτον αὐτοῖς ξυμπράξειν.

ναυπηγεῖν, *naues fabricare.* Πο. 4, 35. ὁπόσα ἂν ἢ οἰκοδομηθῇ, ἢ ναυπηγηθῇ. E. 1, 1, 17. ἐκέλευσε ναυπηγεῖσθαι τριήρεις — ναυπηγουμένων δὲ, scil. αὐτῶν. 1, 3. 11. ναῦς — καὶ ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθείησαν.

ναυπηγεῖσθαι, ¶ 1) *sibi naues aedificare.* E. 5, 4, 34. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐναυπηγοῦντο. ¶ 2) *naues aedificari iubere.* E. 2, 1, 7. ἄλλας ἐν Ἀντάνδρῳ ἐναυπηγεῖτο.

ναυπηγήσιμος, *ad fabricandas naues aptus.* A. 6, 4, 3. ξύλα — ναυπηγήσιμα. Αθ. 2, 11. E. 5, 2, 12. p. 300.

ναυ-

ναυπηγοὶ, *nauium fabricatores.* Αθ. 1, 2.

Ναυπλία, *Nauplia,* portus Argolidis. Steph. Byz: Ναυπλία, πόλις Ἄργους. Cf. Pauſan. 2, 38. E. 4, 7, 6.

ναῦς, *nauis.* Differt a nomine πλοῖον ita, vt ναῦς ſit longa et militum, πλοῖον autem rotundum et mercium. v. Ammon. in v. νῆες, Doruill. ad Charit. p. 673. ſq. et Valckenar. ad Herodot. 6, 40. A. 5, 1, 9. ἀμελήσας τοῦ συλλαβεῖν πλοῖα — ᾤχετο ἔχων τὴν ναῦν, np. πεντηκόντορον. Genit. τῆς νεὼς Π. 8, 1, 5. E. 1, 6, 24. O. 8, 14. Dativ. τῇ νηΐ, E. 1, 5, 3. 7. 2, 3, 17. p. 93. 4, 3, 6. Απ. 3, 9, 11. O. 8, 15. Accuſ. τὴν ναῦν Αθ. 3, 4. E. 1, 6, 13. τοὺς ἐπιβάτας ἐς κοίλην ναῦν μεταβιβάσας. Vertunt *in concauam nauim.* Immo eſt *in cauum nauis* ſ. *carinam.* v. *Doruill.* l. l. E. 1, 7, 10. p. 59. 5, 1, 17. κατὰ ναῦν σκηνήσειν, *in nauibus.* Nominat. plural. νῆες (quae eſt Attica forma pro ναῦς. v. Phrynich. p. 68. et Thom. Mag. p. 626. Cf. Moeris p. 266. et Fiſcher. ad Weller. p. 127.) A. 1, 4, 2. 3. Αθ. 2, 11. E. 1, 6, 2. 24. Genit. νεῶν et νηῶν A. 1, 4, 3. παρῆν ὁ Χειρίσοφος ἐπὶ τῶν νεῶν. 7, 5, 8. E. 1, 1, 26. 1, 5, 7. 2, 1, 15. 4, 3, 6. Dativ. ναυσὶ E. 1, 5, 6. Απ. 3, 5. 6. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσὶν, *a nautis.* Cf. πλεῖν. Saepe ante hunc caſum omittitur ἐν vel σὺν, vt E. 1, 7, 10. p. 59. ταῖς ἄλλαις ναυσὶν ἔπλεον ἐπὶ τὰς πολεμίας. 2, 1, 19. οὕτω ναυσὶν ἀπέπλευσε. Cf. βοηθεῖν. Accuſ. τὰς ναῦς, e Phrynichi et Thomae praeceptis, non νῆας, A. 1, 4, 5. 5, 4, 4. Αθ. 1, 2. E. 1, 1, 1. ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν ναῦς ἔχων ὀλίγας, *cum claſſe exigua.* 1, 5, 6. 1, 6, 2. 1, 7, 10. p. 57. 2, 1, 5. Λύσανδρον αἰτήσοντας ἐπὶ τὰς ναῦς imperatorem. 4, 3, 6. 4, 8, 12. 34. 5, 1, 21. ναῦς πλήρεις ἔτρεφε, *plenas milite, gut beſetzt.* 6, 1, 4. p. 361. ναῦς ποιήσασθαι. Cf. ἀνάγειν, ἀνέλκειν, ἐκπέμπειν, πληροῦν, συλλέγειν.

Ναυσικύδης, *Nauſicydes.* Απ. 2, 7, 6. diues factus ex ἀλφιτοποιΐᾳ. A Schol. Ariſtoph. Eccleſ. 426. vocatur ἀλφιταμοιβός.

ναυσίπορος (poet. Port.) dicitur de flumine, *quod nauibus traiicitur* vel *traiici*

traiici potest. Hesych: ναυσίπορος· πλεόμενος. Suid: ναυσίπορος ποταμὸς, ὑπὸ νηῶν περαιούμενος. A. 2, 2, 2. Τίγρης — ναυσίπορος, ὃν οὐκ ἂν δυναίμεθα ἄνευ πλοίων διαβῆναι.

ναύσταθμος, v. ναῦλον.

ναύτης, ¶ 1) *nauta, remex.* E. 7, 1, 3. οἱ ναῦται ἢ εἵλωτες ἢ μισθοφόροι. ¶ 2) *miles classiarius.* E. 1. 1, 16. ἔδωκεν ἐφόδιον — ὁπλίσας τοὺς ναύτας. 1, 2, 1. πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελταστὰς ποιησάμενος. 1, 5, 3. τάξαι τῷ ναύτῃ (intell. ἑκάστῳ) δραχμὴν — οἱ τῶν Ἀθηναίων ναῦται ἀπολείψουσι τὰς ναῦς. §. 4. 1, 6, 6. 8. 2, 1, 4. 8. Sic E. 5, 1, 13. in margg. est ναῦται pro στρατιῶται.

ναυτικὸς, *nauticus, naualis.* A. 1, 3, 12. δύναμιν καὶ πεζὴν καὶ ναυτικήν. Aθ. 1, 1?. E. 7, 1, 2. p. 436. Aπ. 3, 6, 9, ¶ 2) ἡ ναυτικὴ, *res naualis.* Aθ. 1, 19. τὰ ὀνόματα μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ. ¶ 3) τὰ ναυτικὰ, *res naualis.* E. 1, 6, 4. ἄρτι ξυνιέντων τὰ ναυτικά. §. 5. 3, 4, 27. τὰ ναυτικὰ ἔπραττεν, *classi praeerat.* 7, 1, 2. p. 437. Aπ. 3, 5, 18. Iπρ. 7, 4. quo loco potest *bellum nauale* intelligi. ¶ 4) τὸ ναυτικὸν, a) *res naualis.* Πο. 5, 6. Athenienses προστάται τοῦ ναυτικοῦ, *imperio maris potiti.* ¶ b) *classis*, it. *imperium in classem.* Aγ. 1, 36. τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις. E. 1, 5, 6. τὸ ναυτικὸν συνετέτακτο. §. 10. 2, 1, 8. vbi potest esse *bellum nauale.* 3, 4, 26. 4, 1, 14. 4, 8, 6. 5, 1, 2. 3. 17. 22. ¶ c) *copiae nauales.* Ita Camerar. vertit Aθ. 1, 12. ἡ πόλις δεῖται τῶν μετοίκων διά τε τὸ πλῆθος τῶν τεχνῶν, καὶ διὰ τὸ ναυτικόν. Sed nec male Leuncl. *rem naualem.* E. 1, 1, 23. τὸ ναυτικὸν, ὃ ἐκεῖνος ἤθροικει ἀπὸ τῶν συμμάχων. 1, 5, 12. 2, 3, 6. 3, 1, 1. 3, 4, 2. 3, 5, 8. extr. 7, 1, 2. p. 438. ὥσπερ ὑμεῖς ναυτικῷ, οὕτως ἐκεῖνοι καὶ κατὰ γῆν πλεῖστοι ἐξέλθοιεν. Sine ellipsi legitur Aγ. 1, 6. ναυτικὸν καὶ πεζὸν στράτευμα. Sic E. 6, 2, 3. pro τὸ ναυτικὸν in margg. est στράτευμα τὸ ναυτικόν. Cf. πληροῦν et τρέφειν. ¶ d) Πο. 3, 9. ναυτικὸν Salmasius de modo vsurar. p. 24. et 122. explicat per *pecuniam, quae mercatoribus nauigaturis sub vsuris datur.* Dicit enim, intelligi δάνεισμα, quo pertineat locus Pollucis 8, 141. δάνεισμα· ἔγγυον, (Viri docti re-

reponunt ἔγγειον,) ναυτικὸν, atque ἔγγυον et ναυτικὸν etiam a Demosthene iungi. Sed Heraldus animaduu. in Salmasii obseruatt. ad I. A. et R. 2, 20. rectius exponit de *salario nautico* s. nautis et militibus classiariis quotidie dato, quod erat triobolus. v. τριώβολος. Cf. Thucyd. 8, 45. ibique Duker.

νautιλία, *nauigatio*. Απ. 4, 2, 32. στρατείας αἰσχρᾶς καὶ ναυτιλίας βλαβερᾶς.

νεαλὴς, *recens*. Π. 8, 6, 9. ἵππους νεαλεῖς. Oppon. ἀπειρηκότες.

Νεανδρεῖς, *Neandrenses*. Steph. Byz: Νεάνδρεια, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ — λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως. ὁ πολίτης Νεανδρεύς. Sed E. 3, 1, 13. numerantur inter ciuitates Aeolidis.

νεανίας, ¶ 1) *iuuenis*. Π. 2, 2, 2. p. 103. στήσας τὸν λοχαγὸν, καὶ τάξας ἐπ' αὐτῷ ἄνδρα νεανίαν — καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ νεανίας. p. 104. idem simpliciter vocatur ὁ νεανίας. Απ. 3, 1, 2. ὦ νεανία. (§. 8. 10. idem vocatur νεανίσκος, quanquam Ammonio p. 36. auctore, νεανίσκος est iunior, quam νεανίας.) 3, 3, 1. ¶ 2) *robustus*. v. Obs. Misc. Nov. T. VI, p. 493. Π. 1, 3, 6. εὐωχοῦ, ἵνα νεανίας οἴκαδε ἀπέλθῃς.

νεανισκεύεσθαι, *aetatem iuuenilem transigere*. Si Polluci 2, 20. credimus, νεανιτεύεσθαι dixit Xenophon. Sed viri docti e cod. MS. reposuerunt νεανισκ. Π. 1, 2, 15. οἳ ἂν παιδευθῶσι παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις, ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι. In. sqq. est ἐν ἐφήβοις διατελέσωσι τὰ νόμιμα ποιοῦντες.

νεανίσκος, ¶ 1) *iuuenis, adolescens*. A. 4, 3, 8. δύο νεανίσκω. §. 10. iidem in plurali nominantur νεανίσκοι. 7, 2, 18. ἐξεστράφην ὀρφανὸς — ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἐγενόμην, *adoleui*. E. 2, 3, 16. 3, 3, 5. Απ. 2, 2, 1. 7. Απολ. 31. ὁ νεανίσκος οὔτε ἐπαύετο πίνων, vbi fere est pro ἐκεῖνος. ¶ 2) Permutatur cum ἀνὴρ, Π. 8, 3, 12. 13. aliquoties vocatur νεανίσκος qui §. 11. ἀνήρ. A. 7, 7, 3. qui §. 1. ἀνὴρ dicitur. Sic Π. 5, 1, 4, — 9. saepe Araspas vocatur νεανίσκος. 5, 2, 13. Απ. 3, 14, 4. Phauorin: νεανίσκος ἀπὸ ἐτῶν εἰκοσιτριῶν ἕως ἐτῶν τριακονταπεσσάρων, ἢ τεσσαράκοντα ἑνός. Cf. Diog. Laert. 8, 10. Sic *adolescens* apud Latinos. v. Cort.

Cort. ad Sallust. Catil. 38, 1. et Bosii index ad Cornel. Nep. Refertur huc a nonnullis A. 2, 1, 10. vbi Phalinus ad Xenophontem: Φιλοσόφῳ μὲν ἔοικας, ὦ νεανίσκε. Sed haud dubie a seniore natu dictum est per ironiam et contemtum, vt sit *temerarie, rerum imperite. Hesych:* νεανίας· τολμηρός. it. νεανίσκος· νήπιος. Phauorino est ὁ ἔχων γνῶσιν βρέφους, κἂν γέρων.

νεαρὸς, ¶ 1) *iuuenilis, adolescenti proprius.* Π. 1, 4, 3. τὶ νεαρὸν — ἐν σώμασιν — ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν. ¶ 2) *tenerae aetatis.* K. 9, 10. διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, np. τὰ σώματα τῶν νεβρῶν.

νέατος, *aruorum renouatio.* v. Salmas. ad Solin. p. 514. (T. I. p. 73.) et infra νεός. O. 7, 20. νέατος, σπόρος — ἔργα ἐστίν.

νεβρὸς, *hinnulus, ceruae catulus.* K. 9, 1. νεβροὺς καὶ τὰς ἐλάφους — τοὺς νεογνοὺς τῶν νεβρῶν. §. 3. 4. 8. 10.

νεῖκος, *controuersiae.* K. 1, 17. εἰ πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος.

νεῖν, νῆσαι, *accumulare, congerere.* Etymol. M. νῶ — σωρεύω· οὗ ὁ παρακείμενος νένηκα, νένημαι. Hesych. et Phauor: νένηται· πεπλήρωται, σωρεύεται. it. νενημένων· συγκειμένων. quam glossam Albertius putat respicere ad locum A. 5, 4, 16. εὕρισκον θησαυροὺς — ἄρτων νενημένων (all. perperam habent νενεμημένων). Eundem locum laudauit Suidas in v. νενημένην, nisi quod pro εὕρισκον legit εὕροις γάρ.

νεῖν et

νεῖσθαι, ¶ 1) *natare.* A. 5, 7, 15. μὴ ἐπιστάμενος νεῖν. 4, 3, 9. ἐκδύντες — ὡς νευσούμενοι (all. σπευσόμενοι) διαβαίνειν. Suid. et Phauor. laudant h. l. et explicant κολυμβήσοντες. Nimirum auctore Moeride p. 267. νεῖν καὶ νήχεσθαι dicitur Ἀττικῶς· κολυμβᾷν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 624. ¶ 2) *abire, vehi.* Π. 4, 1, 6. ἐφ' ἵππων νέονται. All. ἔσονται.

νειοποιεῖν, *veruactum facere, agrum nouare.* O. 11, 16. φυτεύοντες — νειοποιοῦντες — σπείροντες.

νεκρὸς, *cadauer, corpus mortui.* Π. 4, 6, 2. p. 258. νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου. 7, 3, 2. A. 4, 2, 12. τοὺς νεκροὺς ἀπῄτει. §. 14. 5, 2, 7. ἀπάγειν ἄνευ πολλῶν νεκρῶν. E. 3, 2, 4. εὗρον νεκροὺς γυμνοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. 3, 5, 16. 17. Cf.

Cf. ἀναιρεῖσθαι, κεῖσθαι, ὑπόσπονδος.

Νεμέα, *Nemea*, ager Nemeensis. E. 4, 2, 8. ἐν τῇ Νεμέᾳ ἦσαν, np. vbi fuit Nemea fluuius, Corinthum et Sicyonem interfluens. v. Mor. ad h. l. 4, 7, 3. Agesipolis contra Argiuos ducturus ἐνέβαλε διὰ Νεμέας. 7, 2, 5. 7, 5, 6. Epaminondas in Arcadiam profecturus ἐπεὶ ἐν Νεμέᾳ ἐγένετο. §. 7. ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τέγεαν.

νέμειν, ¶ 1) *tribuere, assignare*. Π. 2, 1, 2. extr. τούτους ὑμῖν καὶ τοῖς ἵπποις νέμομεν, *aduersus hos collocamus vos*. 8, 1, 7. μηδὲν — τοῖς ἀποῦσι νέμειν, *nulla dona dare, et nulla officia iniungere*. 8, 6, 2. Cyrus vult quibusdam suorum χώρας νέμεσθαι (all. γενέσθαι) καὶ οἴκους in deuicta regione. A. 6, 6, 17. ἀξίαν ἑκάστοις νεῖμαι. Alias dicitur ἀποδιδόναι. Αθ. 1, 4. Σ. 8, 19. qui corpus alterius obscene amat, ἑαυτῷ μὲν νέμει ὧν ἐπιθυμεῖ, τῷ δὲ παιδὶ τὰ ἐπονειδιστότατα, *ipse fruitur — sed amasio dat* etc. ¶ 2) *distribuere*. Π. 4, 2, 19. p. 224. νεῖμαι τὰ χρήματα. 4, 5, 17. νεῖμαντε πάντων τὸ μέρος καὶ τῷ ἀγγέλῳ. 8, 3, 2. A. 7, 3, 10. τρίποδες — κρεῶν μεστοὶ νενεμημένων, *carnibus in frusta dissectis vt distribuerentur*. ¶ 3) *pascere, pascua habere*. Π. 3, 2, 9. ἐπεὶ ὄρη ἀγαθὰ ἔχετε, ἐθέλοιτ' ἂν ἐᾶν νέμειν ταῦτα τοὺς Ἀρμενίους — οἱ νέμοντες — ἀσφαλῶς νέμειν — νέμοιτε. ¶ 4) *depascere*. A. 4, 6, 13. τὸ ὄρος νέμεται αἰξί. All. γέμεται. Sed tunc scribendum esset γέμει. ¶ 5) νενεμημένων, *diuersorum*, in var. lect. est pro νενημένων. v. νεῖν.

νέμεσθαι, *pasci, pastum exire*. Π. 1, 6, 19. p. 80. lepus ἐν σκότει νέμεται. 6, 3, 3. A. 2, 2, 7. Απ. 2, 7, 14. 3, 11, 8. K. 9, 8. c. acc. Π. 1, 1, 2. νέμονται χωρία, ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτοὺς ἀφιῶσι.

νεόγαμος, *nouus maritus*. Π. 3, 1, 20.

*νεογνὴς pro νεογενὴς, et

νεογνὸς, *recens natus*. 1) De catulis ferarum. v. Poll. 5, 16. qui habet νεογνὰ et νεογενῆ. K. 10, 23. τὰ νεογνῆ αὐτῶν. Steph. vel per syncopen dictum putat, vel νεογνὰ rescribendum. Cf. Zeun. et Gramm. qui et ipse obseruauit, formam νεογνὸς esse frequentiorem. Euripi-

pides tamen Iphig. in Aul. 1623. habet *μόχον νεαγενῆ*, et Homer. Od. δ, 336. *νεβροὺς νεηγενέας*, vbi Euſtath. p. 1498, 40. interpretatur *νεογνούς*. K. 5, 14. *τὰ λίαν νεογνὰ*, np. *λάγια*. Oppon. *οἱ ἔτειοι*. 9, 1. 2) Dicitur etiam de hominibus, O. 7, 21. *τῶν νεογνῶν τέκνων παιδοτροφία*. §. 24. *τὰ νεογνὰ βρέφη*. Cf. interpp. Thom. Mag.

νεοδαμώδης, *recens in ciuitatem adſcriptus, nouus popularis.* Scil. apud Lacedaemonios, ſi qui Helotes bello heris ſuis operam approbaſſent, libertate donati *νεοδαμώδεις* dicebantur. v. Valckenar. ad Herodot. 9, 11. Thucyd. 7, 58. *δύναται τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι.* Ibi Schol: *νεοδαμώδης· ὁ ἐλεύθερος παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις.* Heſych: *νεοδαμώδεις· οἱ κατὰ δόσιν ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς Εἱλωτείας.* Pollux 3, 83. *τοὺς εἰς ἐλευθερίαν τῶν Εἱλώτων ἀφιεμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι νεοδαμώδεις καλοῦσιν.* Cf. Suid. et Phauorin. Tales liberti erant illi quidem ciues, verum non optimo iure et conditione, ſed tributarii. Pollux l. l. recenſet eos cum Peneſtis et Helotibus inter eos, qui fuerint *μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων*, medio inter ſeruos et ingenuos loco. Heſychio auctore *δαμώσεις* (leg. *δαμώδεις*) erant *οἱ ἐντελεῖς παρὰ Λάκωσι*, *ciues vectigal ſoluentes.* v. Meurſ. miſcell. Lacon. 2, 7. Hudſon. et Duker. ad Thucyd. 5, 34. Sed Morus in indice putat, fuiſſe vicinos Spartanis, iis ſubiectos et tributarios, ac ciuitatis iure donatos. Valckenarii tamen ſententiam Schneiderus in indice defendit. Αγ. 1, 7. et E. 3, 4, 2. ter mille ſ. potius bis mille (v. Zeun. ad Αγ. l. l.) *νεοδαμώδεις* et *συμμάχων ἑξακισχίλιοι* Ageſilao traduntur in militiam. E. 1, 3, 10. ſunt in praeſidiis Lacedaemoniorum Byzantio impoſitis. 3, 1, 3. *τῶν νεοδαμωδῶν — τῶν δὲ ἄλλων Πελοποννησίων.* 3, 3, 6. *Εἵλωσι καὶ νεοδαμώδεσι, καὶ τοῖς ὑπομείοσι, καὶ τοῖς περιοίκοις.* 3, 4, 20. *τοὺς νεοδαμώδεις ὁπλίτας.* 4, 3, 8. 5, 2, 16. *νεοδαμώδεις τε, καὶ τῶν περιοίκων, καὶ τῶν Σκιριτῶν, ἄνδρας ὡς δισχιλίους.* 6, 1, 4. p. 363. ſunt minus boni milites, quam reliqui Lacedaemonii. 6, 5, 24.

νεόδαρτος, *recens excoriatus.* A. 4, 5, 11. *καρβα-*

βάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

Νέον τεῖχος, *castellum nouum.* Est nomen vrbis Thraciae in regno Seuthae, A. 7, 5, 4.

νέος, ¶ 1) *iuuenis, adolescens.* Π. 1, 4, 3. νέοι. 5, 1, 11. ἢ νέος ἢ γέρων. 7, 5, 18. ἔτι νέου ὄντος σου πάνυ. Αγ. 11, 15. νέοι φίλοι. All. νέον. Recte. Nam opponitur γηραιόν. E. 2, 4, 17. Απ. 1, 2, 26. νέω ὄντε. 2, 1, 5. δύο τῶν νέων. §. 31. νέοι ὄντες. 3, 10, 1. τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα. Σ. 2, 5. Ιπρ. 1, 11. Leuncl. Π. 5, 2, 13. pro καὶ ἐκείνου ἑταῖρον legit καὶ ἐκ νέου. Compar. et Superl. Π. 3, 1, 1. τὸν νεώτερον υἱὸν, *natu minorem.* 3, 3, 2. 4, 5, 12. p. 247. συμβουλεύω σοι, καίπερ νεώτερος ὤν. A. 1, 1, 1. παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κῦρος. 3, 2, 25. ἡμεῖς οἱ νεώτατοι. All. νεώτεροι. 7, 4, 4. τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους. Compar. pro positiuo, Π. 2, 4, 13. τῶν νεωτέρων ἱππέων. 4, 2, 12. p. 217. τοὺς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν. E. 3, 3, 8. 4, 4, 4. 16. De mulieribus, Λ. 1, 7. εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, *iuuenculam vxorem.* Π. 3, 3, 29. γυναῖκες — αἱ νεώτεραι, i. e. νέαι. Cf. παῖς nr. 6. De bestiis, K. 9, 8. οἱ νέοι τῶν νεβρῶν. ¶ 2) Dicitur, vt νεανίσκος, de *homine plus quam 40 annos nato.* Αγ. 1, 6. Ἀγησίλαος ἔτι νέος ὢν ἔτυχε τῆς βασιλείας. E Plutarchi vita Ages. sub finem patet, eum tunc fuisse 43 annorum. ¶ 3) Refertur inprimis ad robur O. 20, 18. ἀμφότεροι νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες. ¶ 4) *nouus.* Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ, *modi recens inuenti.* In sqq. est καινά. Sic comparatiuus Αγ. 7, 2. νεώτερόν τι ἐπεχείρησε ποιεῖν, *noui quid in rep. moliri.* E. 5, 2, 9. νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες πραγμάτων, *res nouas.* Cf. ἄλλος. ¶ 5) Male legitur pro ἐνεός. v. ibi.

νεὸς, *nouale.* Ita terra vocatur per omne id tempus, quo vertitur et aratur, donec conseratur, et quae sementem exspectat et frequentibus iterationibus ad accipiendum semen paratur. v. Salmas. ad Solin. p. 514. (p. 731.) Hesych: νειός· κυρίως ἡ νεωσὶ μεταβεβλημένη γῆ. Cf. Suid. O. 16, 10. τῷ σπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι. §. 12. ἡ νεός. §. 14. εἰ σκάπτοντες (Ergo non tantum a-

arando) τὴν νεὸν ποιοῖεν, — δίχα δεῖ ποιεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην. 17, 1. 20, 3. Cf. προεργάζεσθαι.

νεοσσὸς, *pullus*. Thom. Mag. mauult Attice νεοττός. O. 7, 34. de apiculis: ἐπειδὴ — ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γένωνται.

νεότης, *iuuentus*. Π. 8, 7, 3. p. 502. τοὐμὸν γῆρας οὐδεπώποτε τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον. Αγ. 11, 15. Απ. 2, 1, 31. 4, 2, 1. De equo pullo, Ιπ. 3, 2.

νεοττιὰ, *nidus*. Suid. et Hesych. interpretantur nomine καλιά. E. 7, 5, 10. ἔλαβεν ἂν τὴν πόλιν, ὥσπερ νεοττιὰν παντάπασιν ἔρημον τῶν ἀμυνουμένων.

Νέστωρ, *Nestor*. Σ. 4, 6. ὅμοιος Ἀχιλλεῖ ἢ Αἴαντι ἢ Νέστορι. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 7. et 12. laudatur et cum Menestheo comparatur.

νεύεσθαι, v. νεῖσθαι.

νεῦμα, *nutus*. A. 5, 8, 9. νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει πρωρεύς. Cf. δίνευμα.

νευρὰ, *neruus in arcu*. A. 4, 2, 16. εἷλκον τὰς νευράς. 5, 2, 10. τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς. 2 codd. πλευραῖς.

νεῦρον, *neruus qui adhibebatur ad fundas*. A. 3, 4, 9.

νευρορραφεῖν, *consuere*. Π. 8, 2, 4. ὁ μὲν ὑποδήματα νευρορραφῶν τρέφεται, ὁ δὲ σχίζων. Cf. Poll. 7, 81. vbi ad hunc Xenophontis locum respicit.

νευρόσπαστα, *imagunculae quae neruis quibusdam vel filis occultis ita trahuntur ac mouentur, vt viua videantur*. v. Horat. 2, sat. 7, 82. ibique interpp. Aristot. de mundo c. 6. Coel. Rhodigin. lectt. antiqu. 7, 16. et Gataker. ad Antonin. 7, 3. Sed Σ. 4, 55. intelliguntur omnino θαύματα s. *praestigiae*, quae edebantur a saltatrice et fidicina.

νεφέλη, *nubes*. A. 1, 8. 5. ἐφάνη κονιορτὸς ὥσπερ νεφέλη λευκή. Cf. προκαλύπτειν.

νεωκόρος, *aedituus*. Etymol. M. νεωκόρος παρὰ τὸ κορῶ, καθαίρω καὶ ἐπιμελείας ἀξιῶ, καὶ τὸ νεὼς Ἀττικῶς, ὁ τοῦ νεὼ ἐπιμελούμενος. Suid: νεωκόρος· ὁ τὸν νεὼν κοσμῶν καὶ εὐτρεπίζων, ἀλλ' οὐχ ὁ σαρῶν. Cf. Hesych. et Phauor. et Schol. Aristoph. nubb. 44. Scil. proprie νεωκόροι erant sacerdotibus inferiores, quippe purgandis et verrendis aedibus sacris destinati. Sed deinde etiam magnae

gnae dignitatis fuerunt, ita vt a ſacerdotibus non differrent. v. interpp. ad Thom. Mag. p. 404. ſq. et ad Act. 19. 35. it. Io. Taylor praefat. ad leg. decemv. de debitore in partes diſſecando, Cantabrig. 1742. 4. p. 9. ſq. et p. 31. Locus Xenophontis eſt in v. Μεγάβυζος.

Νέων, *Neo*, dux Graecorum. A. 5, 7, 1. ſuccenſet Xenophonti et milites contra eum inſtigat. 6, 2, 8. malitioſe ſuadet ei vt ſeorſim iter faciat. 6,4,16. temere educit nonnullos praedatum. 6, 5, 3. 7, 2, 1. 6. 9. 7, 3, 1. 3. ſeparat ſe cum ſuis a reliquis Graecis, et imperium totius exercitus affectat. Fuit gente Ἀσιναῖος, A. 5, 3, 5. 5, 6, 22. πλὴν Νέωνος Ἀσιναίου (all. Ἀσινέως) ὃς Χειρισόφῳ ὑπεστρατήγει. 6, 4, 8. amicus Chiriſopho, et hoc mortuo in eius locum ſurrogatus. 7, 1, 25. 7, 2, 1. Vnde A. 7, 2, 16. vocatur Λακωνικός.

νεώριον, *nauale, portus.* Heſych: νεώριον· λιμήν. Ita quoque Phauorin. qui addit haec: ἤγουν ὁ τόπος ὁ περιέχων τὰ πλοῖα, ἡνίκα ἂν ἑλκυσθῶσι. Harpocrat. et Suid: νεώρια καὶ νεώσοικοι· μήποτε νεώρια ὁ τόπος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται. A. 7, 1, 17. τριήρεις τὰς μὲν ἐν θαλάττῃ, τὰς δ' ἐν τοῖς νεωρίοις. Αθ. 3, 2. Πο. 6, 1. E. 4, 4. 19. 6, 5, 32. Cf. νεώσοικος.

νεώς, v. ναός.

νεώσοικος, *ſtatio nauium, porticus iuxta mare aedificata ad recipiendas per hiemem naues.* Heſych: νεώσοικοι· τὰ νεώρια, ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται. Etiam Harpocratio nullum discrimen ſtatuit inter νεώριον et νεώσοικος. v. νεώριον. Sed Etymol. M. et lexicon rhetor. MS biblioth. Coislin. νεώσοικοι· καταγώγια ἐπὶ τῆς θαλάττης ᾠκοδομημένα εἰς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν. τὰ νεώρια δὲ ἡ τῶν ὅρων περιβολή. v. Hemſterhuſ. ad Poll. 9, 28. E. 4, 4, 12. Corinthi οἱ ἐν τῷ λιμένι — οἱ μὲν ἐπὶ τῶν τειχῶν, οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη τῶν νεωσοίκων ἀναβάντες.

νεωστί, *recens, nuper, non ita pridem.* Π. 3, 3, 18. p. 187. οὓς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν. A. 4, 1, 9. E. 1, 2, 5. νεωστὶ ἥκουσαι. 4, 7, 5. Πο. 4, 28. K. 9, 16.

εἰς νέωτα, *in annum inſequentem, anno proximo.*

mo. Hesych: νέωτα· εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ μέλλον ἔτος. Moeris: νέωτα, Ἀττικῶς· τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς. Thom. Mag: ἐς νέωτα, Ἀττικόν· ἐς τοὐπιὸν δὲ, κοινόν. Cf. Suidas. Π. 7, 2, 5. 8, 6, 7.

νεωτερίζειν, *res nouas moliri*. Hesych. et Suid: νεωτερίζει· καινὰ πράττει. E. 2, 1, 4. ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν καὶ νεωτερίσωσί τι.

νὴ est particula iurandi, vt Latinum *per*. Vnde ¶ 1) νὴ Δία s. νὴ τὸν Δία, ¶ a) *profecto, haud dubie, vtique*. Π. 1, 3, 6. ἢ καὶ δίδως μοι — χρῆσθαι; Resp. νὴ Δία, ἐγώ σοι. 1, 4, 19. νὴ τὸν Δί' — ἀλλ' οὖν πονηροὶ, *at profecto sunt mali*. §. 28. E. 4, 1, 3. Απ. 2, 1, 2. 3. O. 20, 29. νὴ Δία, ἐγὼ δέ γε σοὶ ἐπομόσας λέγω. Σ. 2, 2. ¶ b) *recte, ita est vt dicis*. Π. 1, 6, 19. p. 77. περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους — νὴ Δί', ἔφη. 8, 4, 4. Απ. 3, 6, 2. Socrates interrogat: προστατεύειν διανενόησαι; Resp. ἔγωγ', ἔφη. Tum Socrates rursus: νὴ Δί' ἔφη, καλὸν γὰρ, *recte certe facis*. 3, 8, 6. 3, 10, 10. 4, 2, 33. O. 3, 6. Σ. 2, 20. 23. 4, 5. 8, 12. ¶ c) *scilicet*. In narrando, Π. 2, 2, 17. ἐγὼ ὑμῖν νὴ τὸν Δία — ἐρῶ. In media et ineunte responsione, Π. 1, 3, 9. τί δή; — ὅτι νὴ Δί' ἐδεδοίκειν. — πῶς δή; — ὅτι νὴ Δί' ἑώρων. §. 10. 2, 2, 14. 3, 1, 11. 4, 5, 6. Ιερ. 8, 8. Απ. 2, 7, 3. 3, 8, 4. 3, 11, 9. 14. 15. 4, 2, 32. O. 12, 4. 6. Σ. 4, 54. 5, 4. In fine Π. 2, 3, 11. ἢ ἀεὶ τοῦτο ποιεῖτε; ὁποσάκις γε, ἔφη, καὶ δειπνοποιούμεθα νὴ Δία. 3, 1, 23. Σ. 2, 5. 16. ¶ d) *quin, quin etiam*. In responsione, Π. 2, 2, 16. ἢ — ὅτι καλόν ἐστι, περιάγεις τὸ μειράκιον —; νὴ τὸν Δί', ἔφη, ἥδομαι καὶ συνὼν τούτῳ καὶ θεώμενος. 4, 1, 11. 8, 4, 11. Απ. 3, 8, 7. 4, 2, 8. 23. Σ. 3, 4. 4, 54. Extra responsionem, Π. 4, 3, 3. p. 228. νομίζουσι πάντα οὐχ ἧττον ἑαυτῶν εἶναι, ἢ ἡμέτερα. ἴσως δὲ νὴ Δία καὶ μᾶλλον. §. 4. sq. A. 5, 7, 14. E. 1, 7, 10. p. 56. Απ. 4, 2, 12. 34. Ab initio hortationis, Απ. 3, 1, 11. νὴ Δί', ἔφη, πάλιν τοίνυν ἐλθὼν ἐπανερώτα. ¶ e) Est fere negantis. Απ. 2, 7, 4. οὐκοῦν αἰσχρὸν —; νὴ Δί', ἔφη, *immo*. §. 6. vbi verti potest *immo scio*. 4, 6, 10. Σ. 4, 8. 5, 1. noli cum Socrate, o Critobule, cer-

certare. Critobulus nihil respondet. Sed νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης. ἴσως γὰρ εὐδοκιμοῦντα τὸν μαστροπὸν — ὁρᾷ, *ia, ia, er hat keine Lust.* ¶ f) Est obiicientis. E. 7, 3, 7. p. 477. ἀλλὰ νὴ Δία, εἴποι τις ἄν, ἑκὼν ἦλθε. Goldhagen: *ums Himmels willen.* Aπ. 1, 2, 9. post laudes Socratis sequuntur haec: ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ κατήγορος ἔφη, ὑπερορᾷν ἐποίει. Vbi recte Fr. Portus dicit, hanc formulam ironiam habere. ¶ g) O. 17, 14. pro νὴ Δία Leuncl. Wells. et Bach. legunt διὰ, sublato νή. ¶ 2) νὴ τὴν Ἥραν, v. Ἥρα. ¶ 3) νὴ τοὺς θεοὺς est a) affirmantis. Π. 1, 4, 27. E. 5, 1, 14. p. 281. Aπ. 2, 7, 11. ¶ b) exclamantis, Σ. 4, 25. νὴ τοὺς θεοὺς — δοκεῖ πεφιληκέναι τὸν Κλεινίαν. Cf. μὰ nr. 2. et ναὶ nr. 1.

νηποινὰ, *impune.* Hesych. νηποινὶ explicat ἄνευ τιμωρίας, Etymol. M. ἀτιμωρητί. Ιερ. 3, 3. νηποινὰ ἀποκτείνειν. Marg. Steph. νηποινεὶ et νηποινῆ.

νησιώτης, *insulam habitans.* Aθ. 2, 2. νησιῶται. Πο. 5, 6. E. 3, 5, 8. p. 184. ὑπὲρ νησιωτῶν.

νῆσος, ¶ 1) *insula.* E. 3, 4, 27. παρήγγειλε ταῖς ἐν ταῖς νήσοις, scil. πόλεσι. 4, 8, 7. ἔπλευσε — διὰ νήσων εἰς Μῆλον. Aθ. 2, 13. 14. 16. saepe est νῆσον οἰκεῖν. A. 2, 4, 11. νῆσος est *regio inter Tigrim et fossam sita.* K. 5, 24. ἔχουσι αὐτῶν (leporum) αἱ πολλαὶ τῶν νήσων τοὺς ἐλάττους, αἵ τ' ἔρημοι καὶ οἰκούμεναι. — ἐλάττω ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ἐν ταῖς νήσοις. ¶ 2) K. 5, 25. εἰς τὰς ἱερὰς τῶν νήσων οὐδὲ διαβιβάζειν οἷόν τε κύνας. Sic Delus vocatur saepe ἱερὰ, quia ibi nati credebantur Apollo et Diana, et in hac ipsa Delo canem alere propter eius sanctitatem non licebat. v. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. 1. Tales igitur insulae etiam ap. Xenoph. videntur intelligi. Cf. νησύδριον et προκεῖσθαι.

νησύδριον, *insula parua.* E. 6, 1, 4. p. 361. μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Diminutiuo vsus est in contemtum, vel quia omnino insulares homines erant contemti (v. Doruill. ad Charit. p. 558.), vel quia tum Athenienses iactabant θαλαττοκρατεῖν. (v. Valckenar. ad Herodot. 3, 222.) In sqq. est βασιλεὺς οὐ νήσους, ἀλλ'

ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. De forma diminutiui v. Morus ad E. 2, 1, 18. et in addendis ad illum locum.

νήφειν, *ſobrium eſſe.* Π. 7, 5. 9. νήφοντας opp. μεθύουσι. Sed Σ. 8, 21. metaphorice νήφων vocatur, *qui affectu amoris non abripitur.* Oppon. μεθύοντα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης.

νικᾷν, ¶ 1) *vincere.* Π. 8, 3, 11. αὐτὸς ἤλασε καὶ ἐνίκα in certamine. §. 14. E. 4, 3, 1. ὅτι νικῷεν. Sic ſaepius. c. acc. perſ. A. 1, 10, 3. πάντας νικῶντες. Sequitur πάντες νικῶντες, in quo videtur luſus eſſe. Sed 2, 1, 1. eſt πάντα νικᾷν, *omnibus partibus vincere.* §. 4. ἡμεῖς γε νικῶμεν βασιλέα, *vicimus.* 4, 3, 11. E. 4, 3, 5. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐνενικήκει. 7, 5, 24. νομίζων — ὅλον τὸ ἀντίπαλον νενικηκὼς ἔσεσθαι, *ſe victurum eſſe.* K. 13, 12. c. acc. νίκην, Π. 7, 1, 6. περὶ τῆς νίκης — τῆς πρόσθεν ἣν ἐνικήσατε, *quam obtinuiſtis.* c. acc. pugnae vel certaminis, A. 2, 1, 4. τῶν μάχην (Cod. Eton. μάχῃ) νικώντων καὶ τὸ ἄρχειν ἐστί. 6, 5, 14. ὅσας μάχας νενικήκατε. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς ᾗ ἐνίκα τὸ στάδιον Εὐβότας. 2, 3, 1. 4, 5, 2. ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἐστιν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, *in nonnullis certaminibus bis quisque victus eſt.* Απ. 2, 6, 26. 3, 7, 1. c. dat. pugnae, A. 2, 6, 3. μάχῃ ἐνίκησε. Αγ. 2, 30. 9, 7. ἅρματι νικήσας. E. 2, 3, 3. 4, 3, 7. νικῴη τῇ ναυμαχίᾳ. 7, 1, 11. 24. c. particip. Π. 5, 1, 12. τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. 5, 3, 2. §. 15. τοὺς κακῶς ποιοῦντας νικᾷν κακῶς ποιοῦντες, τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. 7, 5, 17. p. 445. ἢν νικῶσιν ὑμᾶς ὠθοῦντες, np. vt Cyrum adire poſſint. (Similis locus eſt A. 5, 2, 14.) A. 1, 9, 7. εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν, αὐτὸν νικᾷν πειρώμενος — τὰ μεγάλα (i. e. μεγέθει δώρων) νικᾷν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα. Αγ. 7, 5. νικᾷν μαχόμενοι πάντας. 9, 7. νικῴη — εὐεργετῶν — τιμωρούμενος. Ιερ. 11, 14. Απ. 2, 6, 35. 3, 4, 11. Inf. pro ſubſtantiuo, Π. 4, 1, 2. p. 201. ἡδονὴν τὸ νικᾷν παρέχει. 4, 2, 12. p. 218. A. 3, 2, 4. Cf. μάχη, ναυμαχεῖν, ναυμαχία, παγκράτιον. ¶ 2) *vincere in iudicio.* Π. 8, 2, 13. εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι — ὁ μὴ νικῶν τοῖς νικῶσιν ἐφθόνει — ὁ δὲ νικῶν τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾷν. 8, 8, 7. Απ. 4, 4, 17. Απολ. 29.

29. νικῶν dicitur, *qui causam iustam habet, etsi condemnatus.* Σ. 5, 9. ¶ 3) *maximam partem suffragiorum nancisci.* E. 6, 5, 6. συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικὸν, καὶ ὅ τι νικῴη — τοῦτο κύριον εἶναι τῶν πόλεων. 7, 1, 17. ταῦτα ἐν τοῖς συμμάχοις ἐνίκησε, *haec sententia valuit.* Sic ἐκ τῆς νικώσης, scil. ψήφου, A. 6, 1, 11. 6, 2, 7. *de sententia plurium.* ¶ 4) Ἱερ. 11, 7. εὖ ἔσῃ νικῶν. Aemil. Portus vertit *praeclare vinces.* Sed Leuncl. et Bach. legunt εὖ ἴσθι νικῶν. v. ἴσημι nr. 1.

Νίκανδρος, *Nicander*, Lacedaemonius. A. 5, 1, 9. apud Seuthen interficit Dexippum.

Νίκαρχος, *Nicarchus*, Arcas. A. 2, 5, 8. lochagus vulneratus effugit in nece imperatorum. 3, 3, 4. corruptus a Mithradate fugit, relinquens Graecos.

νίκη, ¶ 1) *victoria.* Π. 2, 1, 2. p. 89. ἐν τούτῳ τῶν πλειόνων ἡ νίκη (ἔσαι). 5, 5, 7. νίκης γενομένης σὺν τοῖς θεοῖς ἡμετέρας. 6, 2, 7. p. 365. ἥν ποτε νίκην ἐκτήσαντο. 8, 1, 1. p. 462. ποῖον ἀπειθούντων σράτευμα νίκης τύχοι. A. 3, 1, 29. οὔτε ἰσχύς ἐσιν — τὰς νίκας ποιοῦσα. E. 7, 5, 25. τῇ νίκῃ ὀρθῶς χρήσασθαι. Cf. διδόναι, λήγειν, σύν. c. gen. Aπ. 3, 4, 5. τὴν τῶν πολεμικῶν — τὴν τῶν χορικῶν νίκην. c. dat. E. 5, 2, 33. ἡ νίκη τῷ Τελευτίᾳ ἐγεγένητο. Sic omisso datiuo, Π. 5, 2, 15. p. 286. εἰ αἱ νίκαι ἔσονται ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις, ὁπότεροι etc. *utrum iis contingant, qui.* ¶ 2) *fructus victoriae.* Π. 4, 1, 8. p. 205. πολλοὺς νίκης τυχόντας, ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν. 4, 2, 12. p. 218. ὅπως τὴν νίκην διασώσωμεν. 4, 4, 2. τοῦτο μάλισα σώζει τὴν νίκην. ¶ 3) Dea Νίκη. A. 1, 8, 11. in exercitu Graeco est inter συνθήματα.

Νικήρατος, *Niceratus*, Niciae filius. Σ. 1, 2. familiaris Calliae. 2, 3. nouus maritus. 3, 5. 6. gloriatur, quod Homeri carmina didicerit. 4, 6. exponit suam artem, et in Homero sitas esse omnes artes ait. §. 7. sqq. de cepa apud Homerum disserit. §. 45. versus ex Homero citat de diuitiis, quarum se profitetur auidum esse. Cf. §. 51. 8, 3. §. 31. vbi est de Homero ad eum disputatio. E. 2, 3, 18. p. 90. ξυλλαμβανο-

νομένου Νικηράτου τοῦ Νικίου, καὶ πλουσίου, καὶ οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος.

νικητήριον (intell. ἆθλον), *victoriae praemium*. Π. 8, 3, 14. eſt in certaminibus. Sed ſaepe improprie, vt de praemiis modeſtiae, vel omnino rei bene geſtae, Π. 2, 1, 11. προεῖπε νικητήρια ἄλλαις ταῖς τάξεσι — ἣν δὲ ταύταις τὰ νικητήρια, οἷα δὴ εἰς πλῆθος πρέπει. Antea erant ἆθλα. E. 4, 2, 3. Sic 6, 2, 16. νικητήριον eſt nauis illius, quae prima aduenit, et 6, 4, 29. eius ciuitatis, quae bouem pulcherrimum deo pauit. Π. 8, 4. 1. θύσας καὶ νικητήρια (intell. ἱερεῖα) ἑστιῶν, *epulum victoriae cauſa inſtituens* Σ. 6, 1. τὰ νικητήρια Φιλήματα ἀπολαμβάνειν, *quae dantur in praemium victoriae ex iudicio de forma reportatae*.

νικητικὸς, *ad vincendum aptus*. Απ. 3, 4, 11. παρασκευὴν νικητικήν.

νικηφόρος, *victor*. E. 4, 5, 10. οὗτοι (quorum cognati in proelio ceciderant) ὥσπερ νικηφόροι, etſi victi, — περιῄεσαν. Σ. 3, 12. c. gen. Aγ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων. Σ. 2, 6. Sed Απ. 3, 4, 5. τούτου νικηφόρος, *qui prae aliis bene praeeſt exercitui et idonea ei comparat*.

Νικίας, *Nicias*. ¶ 1) pater Nicerati. v. Νικήρατος. ¶ 2) Nicerati filius, de cuius ingentibus diuitiis cf. Thucyd. 7, 86. Πο. 4, 14. et Απ. 2, 5, 2. dicitur multos habuiſſe ſeruos in argentifodinis occupatos. Vitam eius ſcripſit Plutarchus. ¶ 3) ἐπήλυτος ſ. aduena. O. 11, 4. celebrem equum habuit.

Νικόλοχος, *Nicolochus*. E. 5, 1, 6. 7. praefectus claſſis Lacedaemoniorum in Helleſponto, obſidetur Abydi ab Athenienſibus. Cf. §. 22. 5, 4, 65. nauarchus miſſus vincitur a Timotheo.

Νικομαχίδης, *Nicomachides*. Απ. 3, 4. indignans, quod non ipſe, ſed Antiſthenes, imperator electus eſſet, a Socrate placatur.

Νικόμαχος, *Nicomachus*. A. 4, 6, 14. Νικόμαχος Οἰταῖος (all. Τήϊος), dux γυμνητῶν, cum aliis occupat montem.

Νικόστρατος, *Nicoſtratus*. ¶ 1) vnus eorum, qui contra Thraſybulum ce-

ceciderunt. E. 2, 4, 4. Νικόστρατον τὸν καλὸν ἐπικαλούμενον. ¶ 2) bonus actor ſcenicus. Σ. 6, 3. Νικόστρατος ὁ ὑποκριτής. v. Athenaeus paſſim, qui ſeptendecim eius fabulas commemorat. Suidas: κωμῳδίας ὑποκριτὴς ἦν, δοκῶν κάλλιστα ὑποκρίνεσθαι.

Νικόφηβος, *Nicophebus*, Athenienſis. E. 4, 8, 8. praefectus Athenienſium in vrbe Cytherarum.

νίφειν, ¶ 1) *ningere, niuem facere.* Heſych. et Suid: νίφει· χιονίζει. K. 8, 1. ὅταν νίφῃ ὁ θεὸς, np. Iupiter. v. ἐπινίφειν et Wetſten. ad Matth. 5, 45. ¶ 2) *niue obruere.* E. 2, 4, 2. ἐπιγίγνεται χιὼν nocte — οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον.

νοεῖν, ¶ 1) *cogitare, ſentire.* K. 2, 1. καλῶς νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν. Cf. λέγειν. nr. 1. k. et nr. 2. ¶ 2) *intelligere, videre.* A. 3, 4, 27. ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον. K. 5, 27. Sic Leuncl. et Welſ. Π. 8, 7, 3. p. 548. ediderunt ἐνοήσατε. *animaduertiſtis.* Sed Steph. et Hutch. rectius ἐννοήσατε. ¶ 3) *in animo habere.* Ιερ. 1, 15. κακὰ νοοῦσι τῷ τυράννῳ, *male cupiunt.* Απ. 2, 2, 9. οὐδὲν κακὸν νοοῦσα λέγει, *non malo ſ. inimico conſilio.* ¶ 4) fere i. q. εἰδέναι. v. Valckenar. ad Herodot. 3, 81. E. 5, 4, 31. ἢ αὐτὸς νοήσας, ἢ διδαχθεὶς ὑπό του.

νόημα, *ſententia.* K. 13, 6. ἐν τοῖς ὀνόμασι — καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. Antea dicuntur γνῶμαι.

Νόης, *Noes.* K. 7, 5. nomen cani imponendum.

νόθος, *ſpurius.* E. 5, 3, 9. νόθον τῶν Σπαρτιατῶν μάλα εὐειδεῖς καὶ τῶν ἐν πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι. 3, 4, 13. τὸν νόθον ἀδελφὸν, *non eadem matre et legitima vxore natum.* Cf. A. 2, 4, 13.

Νομάδες, *Nomades,* Scytharum natio vaga. v. Plin. H. N. 5, 3. E. 4, 1, 11. ἄλλοτε ἄλλῃ — ἐπῄει, ὥσπερ οἱ Νομάδες.

νομεὺς, *paſtor.* Απ. 2, 9, 7. ὅταν νομεὺς ἀγαθὸς κύνα ἔχῃ, καὶ οἱ ἄλλοι νομεῖς. O. 3, 11. Comparantur paſtores cum regibus. Heſych: νομεῖς· βασιλεῖς, ἡγεμόνες. v. Wetſten. ad Matth. 2, 6. Π. 1, 1, 2. βουκόλοι — ἱπποφορβοὶ — καὶ πάντες οἱ καλούμενοι νομεῖς — τὰς ἀγέλας πείθεσθαι τοῖς νομεῦσιν — οἳ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς — ἐῶσι τοὺς νομέας χρῆσθαι — ἀγέλην συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας. Zeun. in hoc

hoc altero loco recepit e Cod. Guelf. et edd. vett. praeter Ald. et ex Ariſtide τὸν νομέα. Helladius ap. Photium p. 1590. ἱππεῖς καὶ νομεῖς δεῖ γράφειν καὶ λέγειν τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν. οὐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικὰς, ἀλλ' ἱππέας καὶ νομέας· εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις, εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς· διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις 'Αττικισμοῦ παραλάβοι. Cf. Thom. Mag. in v. ἑρμηνέας. Sed Meurſius in notis ad Helladium p. 66. negat ſe in Xenophonte reperiſſe τοὺς νομεῖς. Scilicet incidit Helladius in deprauatum aliquem codicem, qualem ſecuta eſt Aldina editio, in qua eſt l. l. τοὺς νομεῖς, vt in reliquis ante Stephanum editionibus. v. Fiſcher. ad Weller. p. 211. Π. 8, 2, 8. παραπλήσια ἔργα νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Απ. 1, 2, 32. βοῶν ἀγέλης νομεύς. Cf. ποιμήν.

νομή, ¶ 1) *paſtio, paſcere.* Ο. 7, 20. σπόρος, φυτεία, καὶ νομαὶ, ὑπαίθρια ταῦτα — ἔργα ἐστίν. ¶ 2) *paſcuum.* Π. 3, 2, 9. ταῖς τούτων νομαῖς χρῆσθαι. 5, 4, 13. Α. 5, 3, 10. παρέχει ἡ θεὸς — τῶν θυομένων ἀπὸ τῆς ἱερᾶς νομῆς λάχος, *e paſcuis loci Dianae a Xenophonte ſacrati.* Ε. 3, 1, 22. 3, 2, 8. Απ. 3, 11, 8. ¶ 3) *armenta quae paſcuntur.* Heſych: νομαί· βοσκήματα. Α. 3, 5, 2. νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων. ¶ 4) In var. lect. eſt πρὸς νομὰς pro προνομάς. v. προνομή.

νομίζειν, ¶ 1) *putare, exiſtimare.* a) c. acc. Αγ. 6, 3. τρόπαια 'Αγησιλάου οὐχ ὅσα ἐστήσατο, ἀλλ' ὅσα ἐστρατεύσατο. δίκαιον νομίζειν. Απ. 1, 6, 9. ἐγὼ διατελῶ ταῦτα νομίζων, *ita ſentiens* ſ. *ſtatuens.* §. 14. Sic νομίζειν θεοὺς eſt *agnoſcere deos.* v. Abreſch. animadu. ad Aeſchyl. 1, 29. p. 210. Απ. 1, 1, 1. οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. §. 2. οὐκ ἐνόμιζεν οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς. 1, 2, 64. μὴ νομίζειν θεούς. Απολ. 10. 11. Σ. 8, 35. θεὰν — τὴν αἰδῶ νομίζουσι. Cf. Α. 1, 4, 9. Sic Απ. 1, 2, 3. μαντικὴν νομίζοντες. b) c. duobus acc. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ ἡ πόλις νομίζει. p. 54. πόνους ἡγεμόνας νομίζετε. 1, 6, 11. ταῦτα τιμὴν νομιοῦσι. 3, 1, 15. οὐ φίλον νομίσωσί σε. Α. 2, 5, 12. τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχ-

ἐχθροὺς νομιεῖν. Αγ. 10, 3. θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω. Ιερ. 11, 14. Απ. 4, 4, 11. c) c. adi. et ſubſt. Αγ. 3, 2. τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιςοτέρας ἐνόμιζον. Λ. 2, 14. Sic §. 9. pro ſubſt. eſt inf. τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε. d) c. ὅτι. Π. 8, 1, 8. ἐνόμιζεν, ὅτι ἱκανός ἐςι. Α. 6, 1, 19. νομίζω ὅτι — πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν ςασιάζει. e) c. inf. Αγ. 2, 3. et Ε. 4, 3, 3. νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι. Λ. 12, 1. f) c. acc. et inf. Π. 1, 4, 5. νομιῶ — σέ μοι ταῦτα τρέφειν. 4, 2, 12. p. 217. πληγὰς ἥκειν νομιζόντων, qui eſt Atticus imperatiuus pro νομιζέτωσαν. Α. 1, 5, 15. νομίζετε ἐμέ τε κατακόψεσθαι καὶ ὑμᾶς, *ita exiſtimatote, ſcitote.* Λ. 1, 4. 4, 1. 5, 4. 8, 2. 10, 6. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα νομίζων ἥκιςα γυναικείᾳ κοινωνεῖν. Πο. 1, 1. in. Ε. 2, 3, 18. p. 99. ἐγὼ μὲν οἶμαι αὐτοὺς νομίζειν πάντα μεςὰ εἶναι. 3, 2, 19. τὴν πόλιν ἐνόμιζον αὐτὸν μὴ βούλεσθαι — ἑλεῖν, *fama erat.* 3, 4, 21. 4, 1, 4. Απ. 1, 1, 5. πιςεύων θεοῖς, πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς ἐνόμιζεν; 1, 3, 1. 1, 6, 10. g) c. nomin. et inf. Π. 3, 2, 8. πένητες νομίζετ' εἶναι, *putatis vos inopes eſſe.* 3, 3, 5. 7, 5, 26. p. 454. 8, 1, 9. 8, 3, 19. Α. 2, 6, 9. Αγ. 1, 15. et Ε. 3, 4, 12. νομίζω ἱκανὸς εἶναι. Απ. 1, 6, 3. Ιπ. prooem. νομίζοντες ἀξιοπιςότεροι εἶναι. h) c. acc. et nomin. Α. 1, 3. 6. νομίζω ὑμᾶς εἶναι πατρίδα — καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν εἶναι τίμιος. 6, 1, 12. Ε. 3, 1, 15. i) c. inf. ſed omiſſo nominatiuo, qui latet in verbo, Π. 2, 1, 5. νομίζοντες μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι, *ſe habituros pugnandi ſocios.* 3, 3, 21. 4, 2, 7. Α. 7, 3, 4. ὑπὸ σοῦ νομιοῦμεν ξενίζεσθαι, *wir wollen es dafür annehmen.* Ε. 3, 5, 8. extr. §. 14. Απολ. 9. Sic particip. pro finito, Σ. 4, 53. τί τοσοῦτον νομίζοντες ἠδικῆσθαι. Leuncl. corrigit νομίζουσι, quod recepit Welſ. Male. Intelligitur enim εἰσί. v. Hindenb. ad Απ. 2, 1, 23. De beſtiis, Ιπ. 10, 16. equus dicitur λελύσθαι νομίζειν. Sic omiſſo acc. perſ. Απ. 4, 2, 40. ἅ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι (αὐτὸν) δεῖν. k) c. inf. et ἂν, Π. 2, 1, 7. ἐνόμισαν — δικαίως ἂν ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. 7, 5, 21. Αγ. 2, 24. Λ. 2, 3. §. 4. νομίζων οὕτω ἂν παρασκευάσασθαι. §. 5. 4, 2. 11, 3. νομίζων οὕτω καὶ μείζους ἂν φαί-

φαίνεσθαι. Πο. 4, 40. Ε. 2, 4, 20. 4, 8, 25. νομίζων οὔτ' ἂν τιμωρήσασθαι. Marg. Leuncl. τιμωρήσεσθαι. §. 38. 5, 4, 35. νομίσαντες φρονιμώτερον ἂν — ἡγεῖσθαι. Edd. vett. ἡγήσεσθαι. 5, 3, 10. 6, 5, 15. Ἱερ. 6, 13. Ἱπ. prooem. ᾗ ἂν νομίζωμεν αὐτοὺς ἵπποις προσφέρεσθαι. it. omiſſo ἂν, Π. 7, 2, 4. τὴν πόλιν νομίζω ἅμα διαφθαρῆναι. Sed in Cod. Guelf. emendatum eſt ἂν pro ἅμα. v. Zeun. p. 648. Α. 3, 2, 19. ἀναρχίᾳ ἐν μιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. Steph. malebat ἀπολεῖσθαι. Sed Hutch. e Cod. Eton. inſerit ἂν poſt ἀναρχίᾳ. Cf. ἂν I, 4. et 6. l) c. participio pro inf. Α. 6, 6, 13. νόμιζε, ἐὰν ἐμὲ ἀποκτείνῃς — ἀγαθὸν ἀποκτενῶν. Λ. 1, 6. τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Sic Ε. 6, 2, 8. pro νομίζοντες αὐτὸν ἀναλοῦν τὸν χρόνον, in edd. vett. eſt ἀναλοῦντα, quod tamen ferri vix poteſt. m) Paſſiuum Π. 5, 5, 4. βασιλεὺς νομιζόμενος εἶναι. 8, 2, 7. πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοί. Intell. εἶναι. 8, 7, 3. p. 542. τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλά. Α. 5, 5, 6. δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. 7, 6, 26. κράτιστοι νομιζόμενοι εἶναι, i. e. κράτιστοι ὄντες. Λ. 4, 4. τὰ καλὰ νομιζόμενα. 10, 7. νομίζεσθαι τῶν ὁμοίων εἶναι. Ε. 2, 3, 18. p. 100. σὺ — πάντων μισοδημότατος ἐνομίζου. Απ. 3, 8, 5. Π. 1, 6, 12. p. 65. τοῖς στρατηγικοῖς ἀνδράσι νομιζομένοις εἶναι. In aliis εἶναι deeſt. c. acc. Αγ. 4, 6. νομίζεται παρ' ἡμῖν τῷ ἄρχοντι κάλλιον εἶναι. Απ. 1, 6, 13. Poteſt tamen vtroque loco etiam pro nominatiuo haberi. ¶ 2) *ſperare, confidere.* c. acc. et inf. fut. Π. 1, 4, 17. πολλὴν ἀφθονίαν ἐνόμιζε γενήσεσθαι. 3, 1, 24. νόμιζε (all. νομίζω) συνεσκευασμένους παρέσεσθαι. Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 19. ἐνόμισαν οὐδὲν διοίσειν τὸν πόλεμον. Ε. 5, 2, 18. 5, 4, 27. c. nom. et inf. Π. 4, 3, 4. p. 231. νομίζω ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι. 8, 1, 8. νομίζοντες καὶ αὐτοὶ εὐδαιμονέστεροι ἔσεσθαι. c. infinitiuo ſolo, Π. 1, 5, 2. ἐνόμιζεν — πάντων ἄρξειν. §. 7. p. 53. νομίζοντες περιάψειν. Antea erat ἐλπίζοντες. Αγ. 2, 29. 8, 6. Ε. 4, 1, 20. Απ. 4, 4, 17. Sic Ε. 7, 5, 6. νομίζων — λήψεσθαι. Margg. ἐλπίζων. c. inf. praeſ. vel aor. et ἂν, Π. 4, 5, 12. p. 248. ἃ σοὶ ἂν νομίζωμεν καὶ ἡμῖν — γενέσθαι ἀγαθά. 5, 4,

4, 1. ἐνόμιζε — αὐτὸς ἂν λαβεῖν. 8, 1, 8. ἐνόμισε μάλιϛ' ἂν — παρορμᾷν. 8, 6, 1. A. 2, 5, 2. p. 109. νομίζων μάλιϛα ἂν παύεσθαι. Hutch. pro ἂν παύ. legi vult ἀναπαύεσθαι. Πο. 1, 1. νομίζων — τῇ πενίᾳ ἐπικεκουρῆσθαι ἄν. 4, 1. πάμπολλα ἂν νομίζω — προσιέναι. E. 3, 1, 14. 3, 2, 10. 4, 8, 26. 5, 1, 6. 7, 4, 22. ἐνόμισεν ἑλεῖν ἂν τοῦτον. In nonnullis ἂν deeſt. Aπ. 1, 1, 6. ὡς ἐνόμιζεν ἄριϛ' ἂν πραχθῆναι. Leuncl. vult ἐνόμιζον. Sed bene ἐνόμιζεν defendit Ill. Schütz. 1, 2, 15. νομίσαντε — γενέσθαι ἂν ἱκανωτάτω. Iπρ. 9, 5. νομίζω ἂν αὐτοῖς χρήματα ὑπάρξαι. Leuncl. vult ὑπάρξειν. §. 6. Sic A. 2, 5, 2. p. 111. pro οὓς ἐλπίζω ἂν — ταπεινοὺς παραχεῖν, all. habent νομίζω ἂν etc. c. inf. ſine ἂν, A. 6, 1, 12. νομίζων καὶ τιμὴν οὕτως ἑαυτῷ γίνεσθαι. Tum ſequitur: τυχὸν δὲ καὶ ἀγαθοῦ τινος ἂν αἴτιος γενέσθαι. Aγ. 2, 8. E. 3, 5, 2. Iερ. 7, 9. ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες. Steph. malit ἀπολαύσειν. ¶ 3) *ſuſpicari, timere.* A. 6, 3, 9. ἔνθα Χειρίσοφον νομίζομεν εἶναι. All. εἰκάζομεν. Aγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον — ὁρμήσειν αὐτήν. ¶ 4) *conſtituere, ponere.* Λ. 2, 1. σίτου — αὐτοῖς γαϛέρα μέτρον νομίζουσιν. ¶ 5) *lege ſancire.* Λ. 1, 7. τἀναντία καὶ τούτου ἐνόμισε. c. inf. Λ. 2, 4. ἐνόμισεν ἑνὶ ἱματίῳ προσεθίζεσθαι. 12, 3. Iερ. 3, 3. μοιχοὺς νομίζουσι — νηποινὰ ἀποκτείνειν, *ex legibus licet.* Aπ. 1, 2, 42. τἀγαθὰ ἐνόμισαν δεῖν ποιεῖν. Legitur item de inſtitutis Π. 8, 5, 2. 8, 8, 5. Σ. 8, 35. ¶ 6) *ſolere.* O. 17, 9. τῷ οἴνῳ νομίζω — πλεῖον ἐπιχεῖν ὕδωρ. §. 11. νομίζεις τοῖς ἀσθενεϛέροις — μείω προστάττειν. Sed in vtroque loco rectius videtur intelligi δεῖν, vt Π. 8, 1, 4. ἐνόμιζε τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἄσκησιν εἶναι. Steph. et Hutch. ante εἶναι volebant inſerere δεῖν. A. 7, 7, 26. ἐγὼ μὲν οἶμαι πάντας ἀνθρώπους εὔνοιαν δεῖν ἀποδείκνυσθαι. All. poſt ἀνθρώπ. habent νομίζειν, et δὴ pro δεῖν. Quae lectio ſi vera eſt, δεῖν debet intelligi. ¶ 7) νομίζεται, *iuſtum habetur, in more poſitum eſt, ſolenne eſt.* Π. 8, 7, 3. p. 551. εὖ ποιήσαντες, ὁπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται. A. 4, 2, 14. 7, 3, 8. ἔλεγεν, ὅτι νομίζοιτο — δωρεῖσθαι τοὺς κληθέντας. E. 2,

2, 4, 26. 4, 2, 12. 5, 1, 8. Απ. 2, 3, 15. 4, 4, 19. 20. Απολ. 20. Σ. 1, 15. νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, *ſolet inferri.* Cf. A. 1, 2, 27. 8) τὰ νομιζόμενα, *moribus recepta, vſitata.* Heſych: νομιζόμενα· νόμιμα, ἔννομα. Π. 3, 2, 9. τὰ νομιζόμενα ἀποτελεῖν. Mox eſt τὰ δίκαια ἀποτελεῖν. 3, 3, 26. ἐξῆρχεν — παιᾶνα τὸν νομιζόμενον, *ſolennem.* 4, 5, 7. τὰ τοῖς θεοῖς νομιζόμενα ἐξαιρεῖσθαι, *quae diis debentur et conſecrari ſolent.* 5, 3, 2. 8, 7, 1. A. 7, 3, 5. ¶ 9) In var. lect. permutantur νομίζομεν et εἰκάζομεν. v. εἰκάζειν nr. 4. et ſupra nr. 3. Π. 8, 1, 4. πάντα ἐνόμιζε καλῶς ἔσεσθαι. Marg. Steph. π. ἐλογίζετο κ. ἔσ. v. λογίζεσθαι nr. 6.

νόμιμος, ¶ 1) i. q. δίκαιος, *legibus obtemperans.* E. 4, 4, 3. ἐνίους — νομίμων ἀνθρώπων. Π. 1, 6, 19. p. 74. δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος ἀνήρ. Απ. 1, 2, 41. ἄνδρες νόμιμοι. 4, 4, 13. 17. ¶ 2) *rectus, legibus conſentaneus, legitimus.* Απ. 4, 4, 12. φημὶ τὸ νόμιμον δίκαιον εἶναι. ἆρα τὸ αὐτὸ λέγεις νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι. §. 18. τὸ αὐτὸ ἐπιδείκνυμι νόμιμόν τε καὶ δίκαιον εἶναι. Π. 1, 3, 14. ἔφη τὸ μὲν νόμιμον, δίκαιον εἶναι. E. 4, 4, 3. οὐδὲν νόμιμον φρονοῦντες. Απ. 1, 2, 49. ὡς τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου νόμιμον εἴη δεδέσθαι. Antea erat κατὰ νόμον ἐξεῖναι. 4, 4, 13. Sic Π. 1, 2, 14. ἤν τις — ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, *officio ſuo defuerit in aliqua re.* §. 15. τὰ νόμιμα ποιοῦντες, *officio ſatisfacientes.* Λ. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν — τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι. Απ. 4, 6, 12. O. 9, 14. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 77. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα, *iura et licita*, np. ex iure gentium. c. περὶ, Απ. 4, 6, 4. ὁ τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδώς. §. 6. τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους νόμιμα. Vnde §. 5. vbi eſt παρὰ τούτοις ὁ εἰδὼς ἃ ἐστι νόμιμα — νόμιμος ἂν εἴη, Erneſtio melior videtur lectio Stob. et Venet. περὶ τούτους. ¶ 3) *lege ſancitus.* Plutarch. de fato c. 5. τὸ νόμιμον, πρόσταγμα νόμου ἐστί. Cf. quae ibi plura in hanc ſententiam dicta ſunt. A. 4, 6, 11. νόμιμον ὑμῖν ἐστιν, ἐὰν ληφθῆτε κλέπτοντες, μαστιγοῦσθαι. Sic Π. 8, 4, 3. νόμιμον ἐποιήσατο — προβῆναι, *lege cauit.* Λ. 1, 8.

τού-

τούτῳ νόμιμον (Edd. vett. et Cod. Lipſ. νόμον) ἐποίησεν, *lege permiſit*. 4, 8. 7, 1. τάδε — κατέστησεν ἐν τῇ Σπάρτῃ νόμιμα. ¶ 4) *iuſte partus*. Απ. 2, 6, 23. χρημάτων νομίμων κοινωνεῖν. ¶ 5) *vſu receptus*. E. 3, 2, 16. ὡς τὸ ἀρχαῖον εἴη οὕτω νόμιμον, μὴ χρηστηριάζεσθαι. Απ. 4, 4, 24. de legibus ἀγράφοις· πανταχοῦ νόμιμον. Σ. 8, 34. oppon. ἐπονείδιστα. Sic Π. 8, 1, 2. ταῦτα — νόμιμα διατελοῦσι ποιοῦντες, *inſtituta obſeruant*. ¶ 6) *vſitatus, conſuetus*. Π. 1, 3, 2. ἃ δὴ νόμιμα ἐν Μήδοις. In ſqq. dicuntur Μηδικά. 8, 8, 5. 6.

νομίμως, *legitime*. Π. 4, 5, 8. καλῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν. 8, 1, 1. p. 462. Αγ. 7, 2. Απ. 3, 5, 20. οἶδα οὖν τινας — νομιμώτερον, ἢ σεμνότερον, ἢ δικαιότερον τὰς δίκας δικάζοντας; 4, 4, 1. 4, 6, 4.

νόμισμα, *numus, pecunia*. Π. 4, 6, 6. τὸ νόμισμα διαδώσειν. Λ. 7, 5. deſcribitur pecunia Lacedaemoniorum ferrea. Cf. Poll. 9, 79. Πο. 3, 2. νομίσμασι οὐ χρησίμοις ἔξω χρῶνται. 4, 9.

νομοθετεῖν, ¶ 1) *leges dare*. Απολ. 15. Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίοις νομοθετήσαντος. ¶ 2) *lege ſancire ſ. praeſcribere*. Λ. 5, 1. ἃ ἑκάστῃ ἡλικίᾳ ἐνομοθέτησεν ὁ Λυκοῦργος. 10, 1. Απ. 4, 4, 25. πότερον τοὺς θεοὺς ἡγῇ τὰ δίκαια νομοθετεῖν. Cf. νουθετεῖν, quocum confunditur in var. lect.

νομοθέτης, *legislator*. Απ. 1, 2, 31. 4, 4, 24. βελτίονος ἢ κατ' ἄνθρωπον νομοθέτου.

νόμος, ¶ 1) *lex*. Deſcribitur Απ. 1, 2, 41 — 46. et 4, 4, 13. ſqq. Αθ. 3, 2. βουλεύεσθαι περὶ νόμων θέσεως. E. 1, 7, 10. p. 56. τῷ νόμῳ κρινέσθωσαν, *ſecundum legem*. 4, 4, 2. κἂν νόμῳ τὶς καταγνωσθῇ, *legitime*. c. παρὰ, E. 1, 7, 9. προθήσειν τὴν διαψήφισιν παρὰ τὸν νόμον. §. 10. p. 57. Απ. 1, 1, 18. 4, 4, 2. 4. O. 9, 14. ἤν τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, i. e. παρανομῇ. c. ἐν pro κατὰ, Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν Περσῶν νόμοις. Ιπ. 1, 23. δυνατοί εἰσι καὶ τὰ ἐν τῷ νόμῳ ὁπλίσαι. Brodaeus et Leuncl. emendant κατὰ τὰ ἐν τῷ νόμῳ. Et ſic edidit Welſ. Sed Zeun. τὰ ἐν τῷ ν. ita explicat, vt intelligat κελευόμενα. c. κατὰ, Λ. 15, 7. E. 1, 7, 3. οὐ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον. §. 9. κατὰ νόμον ποιήσειν, ſcil. τὸ ἐπιψήφι-

φίζειν. §. 10. p. 56. κατὰ τοῦτον τὸν νόμον κρίνατε. p. 57. 58. 2, 3, 22. Απ. 1, 1, 18. 4, 6, 2. 12. Ιπρ. 1, 23. c. σὺν, quod Thucydideum eſſe dicit Steph. pro κατὰ, Π. 1, 3, 14. σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι. Απ. 4, 4, 2. Cf. ἄγραφος. c. variis verbis, Π. 4, 3, 5. εἰ νόμον ἡμῖν ποιησαίμεθα. All. πορισαίμεθα. Ιερ. 4, 4. πεποίηνται νόμον τῷ μιαιφόνῳ μηδὲ τὸν συνόντα καθαρεύειν. Π. 8, 1, 8. διὰ τοὺς γραφομένους νόμους — τὸν ἀγαθὸν ἄρχοντα βλέποντα νόμον ἀνθρώποις ἐνόμιζεν. 8, 2, 13. νόμον κατεστήσατο — τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κριταῖς. 5, 1, 5. εἰ νόμος τεθείη μὴ ἐσθίοντας μὴ πεινῆν. Ο. 14, 4. δοκοῦσι Draco et Solon θεῖναι πολλοὺς τῶν νόμων ἐπὶ δικαιοσύνης. Ε. 1, 7, 10. p. 56. κατὰ τοῦτον τὸν νόμον, ὅς ἐστιν ἐπὶ τοῖς ἱεροσύλοις καὶ προδόταις. 2, 1, 5. οὐ γὰρ νόμος αὐτοῖς (ſcil. ἐστι) δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. Debebat eſſe: νόμος γὰρ αὐτοῖς, οὐ δὶς etc. Poſſit tamen verti *non licet.* Cf. nr. 3. 2, 3, 20. ἔστι δὲ ἐν τοῖς καινοῖς νόμοις — μηδένα ἀποθνήσκειν. 3, 3, 2. ὁ νόμος οὐκ ἀδελφὸν — βασιλέως βασιλεύειν κελεύει. Απ. 4, 6, 6. Ιερ. 6, 10. αὐτῶν προφυλάττουσιν οἱ νόμοι. Απ. 1, 2, 5. ἃ ὁ νόμος ἀπειλεῖ, παθεῖν. Απ. 4, 4, 1. ἃ οἱ νόμοι προστάττοιεν. 4, 8, 2. τὸν νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν. Λ. 8, 5. πείθεσθαι τοῖς νόμοις. Sic Απ. 4, 4, 14. 15. 16. 17. Sed §. 4. τοῖς νόμοις ἐμμένων. §. 16. 4, 6, 3. ὁ τοὺς νόμους τούτους ποιῶν, *ſeruans.* Sed Ern. e cod. dedit εἰδώς. Κ. 12, 14, χρῆσθαι νόμοις, *parere.* Ε. 6, 5, 6. τοῖς πατρίοις νόμοις χρῆσθαι. 2, 4, 30. τοῖς νόμοις τοῖς ἀρχαίοις χρῆσθαι, *nil nouare.* Cf. ἀποδιδόναι, γράφειν, κατατιθέναι, κεῖσθαι, κρίνειν, μεθιστάναι, παραβαίνειν, προαγορεύειν, συγγράφειν, τιθέναι, τίθεσθαι. ¶ 2) *decretum.* Ε. 6, 4, 28. τῷ νόμῳ Θετταλῶν ταγὸς καθεστάναι. ¶ 3) νόμος ἐστὶ, *licet.* Αθ. 1, 10. εἰ νόμος ἦν τὸν δοῦλον ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου τύπτεσθαι. ¶ 4) *immunitas lege data.* Ε. 5, 4, 13. ὥσπερ τοῖς ἄλλοις — οὐκέτι ἀνάγκη εἴη — στρατεύεσθαι, οὕτω δὴ καὶ βασιλεῦσι τὸν αὐτὸν νόμον ὄντα ἀπεδείκνυε. ¶ 5) *mos, conſuetudo.* Heſych. et Suid: νόμος· συνήθεια. Π. 1, 4, 28. ἐν Πέρσαις νόμος ἐστὶν φιλεῖν. 5, 4, 10. p. 313.

313. ἄρχοντα ἕλεσθε, ᾗπερ ὑμῖν νόμος. 6, 3, 9. A. 1, 2, 15. ὡς νόμος αὐτοῖς εἰς μάχην, οὕτω ταχθῆναι. 5, 4. 18. 19, 7, 3. 11. 13. 19. 20. 22. Λ. 13, 8. αὐλεῖν τοὺς αὐλητὰς νόμος. Hic alii *legem* interpretantur. O. 7, 16. 30. Sic Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀΐδιος est *ius gentium*. Cf. Φυλάττειν. Νόμῳ, *de more*, Π. 1, 2, 4. νόμῳ εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας πάρεισι, *rite*. 1, 4, 27. Φιλοῦντας — ἀποπέμπεσθαι νόμῳ Περσικῷ. 5, 3, 10. A. 7, 2, 20. 7, 8, 3. Aπ. 3, 3, 11. ὅσα νόμῳ μεμαθήκαμεν κάλλιστα ὄντα. Sed hic ſuspectum eſt viris doctis. v. Erneſt. inprimisque Schütz. qui νόμῳ bene defendit. Aπ. 1, 3, 1. et 4, 3, 16. eſt νόμῳ πόλεως. c. κατὰ, Π. 5, 5, 3. Φιλήσων αὐτὸν κατὰ νόμον. A. 7, 2, 13. ¶ 6) *modus muſicus*. Suid: νόμος· ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. A. 5, 4, 8. Moſynoeci in proelium ruentes ἅμα ἐχόρευον νόμῳ τινὶ ᾄδοντες, *numeroſe*. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. νόμιμος. v. ibi nr. 3. it. c. ὅρκος. v. ὅρκος.

νομοφύλακες, *legum cuſtodes*. Erant magiſtratus Athenienſes, qui legum curam habebant, et facta magiſtratuum aeque ac reliquorum ciuium obſeruabant, ad legesque reuocabant. v. Columella de re ruſt. 12, 3. ibique interpp. et quos laudat Erneſt. in claue Cic. Cf. Poll. 8, 102. A θεσμοθέταις eos differre oſtendunt Harpocr. et Suidas in οἱ νομοφύλακες. O. 9, 14. νομοφύλακας, οἵτινες ἐπισκοποῦντες τὸν μὲν ποιοῦντα τὰ νόμιμα ἐπαινοῦσιν· ἢν δέ τις παρὰ τοὺς νόμους ποιῇ, ζημιοῦσι. Eleganter transfertur ad matremfamilias, O. 9, 15. τὴν γυναῖκα καὶ αὐτὴν νομοφύλακα τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι.

νόος ſ. νοῦς, ¶ 1) *mens*, Π. 5, 2, 8. οὔτε ὄμμασιν — οὔτε νόῳ. 6, 1, 2. pro τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως in margg. eſt τί ἐν νῷ ἔχεις ὑπὲρ τῆς δ. — ποιεῖν, *quae cogitares* ſ. *ſentires*. 8, 7, 3. p. 548. ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς, np. poſt mortem, corpore relicto. A. 3, 3, 1. λέξατε τί ἐν νῷ ἔχετε, *quod conſilium ceperitis*. 3, 5, 8. Aπ. 3, 12, 7. νοῦν ἔχων, *mentis compos*. De formula προσέχειν τὸν νοῦν ſ. τὸν νοῦν ἔχειν πρὸς vid. προσέχειν. ¶ 2) *ſapien-*

pientia, virtus. Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ex Theognide: ἀπολεῖς τὸν ἐόντα νόον.

νοσεῖν, *aegrotare.* Sed metaphorice dicitur ¶ 1) de republica labante, ¶ a) ob inteſtina diſſidia. Heſych: νοσοῦν· ϛασιάζειν. Cf. Poll. 8, 152. et Suid. in v. ἀσθένεια. A. 7, 2, 18. τὰ τῶν Ὀδρυσσῶν πράγματα ἐνόσησεν. ¶ b) ob frumenti inopiam vel bellum. Πο. 4, 9. ὅταν νοσήσωσιν πόλεις ἢ ἀφορίαις καρπῶν, ἢ πολέμῳ. Oppon. εὖ πράττειν. ¶ c) ob dominantia vitia. Απ. 3, 5, 18. ἀνηκέϛῳ πονηρίᾳ νοσεῖν Ἀθηναίους. ¶ 2) de terra ſterili, quae fruges ferre non poteſt. Αϑ. 2, 6. οὐ γὰρ ἅμα πᾶσα γῆ νοσεῖ.

νόσημα, *morbus.* Π. 6, 2, 10. ὡς μὴ νοσήματι περιπίπτωμεν. Ιπ. 4, 2. eſt de morbis equorum, v. Poll. 1, 209.

νοσηρὸς, *inſalubris, valetudini noxius.* Π. 1, 6, 13. νοσηρῶν χωρίων καὶ ὑγιεινῶν. Cf. Poll. 3, 105. 5, 109.

νόσος, ¶ 1) *morbus.* Π. 8, 3, 16. νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. E. 3, 5, 18. ἐτελεύτησε νόσῳ. Απ. 1, 4, 13. ἐπικουρῆσαι νόσοις. 3, 3, 9. ἐν νόσῳ, *quando quis aegrotat.* O. 5, 18. πρόβατα — νόσος ἐλθοῦσα κάκιϛα ἀπώλεσε. Cf. ἀποθνήσκειν et ἐμπίπτειν. 2) Metaphorice. De amore, Π. 5, 1, 6. ἔρωτος — ὥσπερ καί τινος ἄλλης νόσου ἀπαλλαγῆναι. De cupiditate diuitiarum, Σ. 4, 37. τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου. De calamitate et ſterilitate, Αϑ. 2, 6. νόσους τῶν καρπῶν.

νοσφίζεσθαι (poet. Port.), *interuertere, auertere in ſuos vſus.* Heſych: νοσφίζεται· ἰδιοποιεῖ, κλέπτει, ἀποϛερεῖ. ἀφαιρεῖ. Suid: νοσφιζόμενον· ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον. Gloſſ. vett. *Depeculatio,* νοσφισμὸς δημοσίων χρημάτων. Euſtath. ad Il. β, p. 175. τὸ ἰδιοποιεῖσθαι νοσφίζεσθαι λέγεται. — νοσφίζεταί τις εἰς ἑαυτὸν ἐπιτπώμενος τὸ ἀλλότριον, καὶ νόσφι τοῦ ἔχοντος ποιῶν αὐτό. Π. 4, 2, 19. p. 224. χρήματα, ὧν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν νοσφίσασθαι ὁπόσα ἂν βουλώμεθα. Hic dicitur de eo furto, quo quis res communes in ſuum vſum conuertit.

Νότιον, *Notium.* Steph. Byz: πόλις Ἰωνίας. Scylax Lydiae, Herodotus Aeolidi tribuit. v. Berkel. Optime Harpocr. et Suidas: Νότιον, χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλε-

πόλεως. Cf. Polyb. excerptt. legatt. 36. E. 1, 2, 3. ἔπλευσαν ἐς Νότιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπορεύοντο ἐς Κολοφῶνα. §. 8. 1, 5, 7. 8. 2, 1, 5. τὴν ἐν Νοτίῳ ἐνίκησε ναυμαχίαν.

νότιος, *australis*. K. 5, 3. τὰ νότια (πνεύματα). 8, 1. ἐὰν νότιος ᾖ, scil. ἄνεμος.

νότος, *auster*. A. 5, 7, 4. ὁπόταν νότος πνέῃ.

νουθετεῖν, *monere*. c. ὡς, Π. 8, 2, 9. Κροῖσος ἐνουθέτει αὐτὸν, ὡς διὰ τὸ πολλὰ διδόναι πένης ἔσοιτο. E. 2, 3, 18. p. 98. ὁ ταῦτ' οὖν νουθετῶν. Ita e margg. edidit Well. pro νομοθετῶν, quod Morus retinet, et explicat *iubens*, *praescribens*, *agendi normam certam exhibens*, sed νουθετῶν dicit esse interpretamentum. Schneiderus vero illud putat sententiae esse aptius.

νουθετικὸς, *ad alicuius animum cohortandum et bene conformandum compositus*. Aπ. 1, 2, 21. τῶν νουθετικῶν λόγων. Paulo ante nominantur διδασκαλικοί.

νουμηνία, *nouilunium* A. 5, 6, 12. ἐὰν ἐκπλέητε ἀπὸ νουμηνίας. §. 17.

νοῦς, v. νόος et προσέχειν.

νυκτερεύειν, *pernoctare*. Π. 4, 2, 12. p. 216. ἡδέως — δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι. A. 4, 4, 7. 4, 5, 9. 6, 4, 20. ἐν τοῖς ὅπλοις ἐνυκτέρευον — τὴν νύκτα οὕτω διήγαγον. E. 4, 5, 3. 5, 4, 4. οἱ δὲ — μάλα ἡδέως προσεδέχοντο νυκτερεύειν cum formosis mulieribus. K. 12, 7.

νυκτερευτικὸς, *qui nocturnis venationibus adhibetur*. Aπ. 3, 11, 8. τῆς νυκτὸς νέμονται, κύνας νυκτερευτικὰς πορισάμενοι — θηρῶσιν.

νυκτερινὸς, *nocturnus*. E. 5, 4, 10. τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα, *quod noctu extra ordinem fiebat*. Poll. 1, 71. καί που καὶ νυκτεριναὶ Φυλακαί Hae leguntur Π. 5, 3, 16. p. 301. E. 7, 1, 5. O. 20, 8. Cf. ἡμερινὸς et Φυλακή.

νυκτερὶς, *vespertilio*. E. 4, 7, 6. ἠναγκάσθησαν οἱ ἱππεῖς, ὥσπερ νυκτερίδες, πρὸς τοῖς τείχεσιν ὑπὸ ταῖς ἐπάλξεσιν προσαρηρέναι.

νυκτοθήρας, *noctu venans*. Dicitur vt Φυγαδοθήρας. Nocturna piscatio, quae πυρευτικὴ dicitur, est ap. Platon. in Sophista T. I. p. 220. D. ed. Steph. Aπ. 4, 7, 4. μαθεῖν παρὰ τῶν νυκτοθηρῶν. Ernesti, frustra, inquit, quidam tentarunt νυκτοτηρῶν. Sed Schneiderus ita edidit, et intelligit *obseruatores ignium praenunciorum*, *custo-*

custodes in speculis orae.

νυκτοπορεῖν, noctu iter facere. Π. 5, 1, 10.

νυκτοφυλακεῖν, nocturnas excubias obire. Π. 4, 5, 1. τὰ μὲν ἔξω ἡμεῖς νυκτοφυλακήσομεν, per noctem custodiamus, τὰ δ' ἐν ταῖς σκηναῖς αὐτοὶ ὁρᾶτε.

*νυκτοφύλαξ, nocturnas excubias agens. A. 7, 2, 10. νυκτοφυλάκων. Marg. Steph. φυλάκων. 7, 3, 17. νυκτοφύλακας καθιστάναι.

νύκτωρ, noctu. Hoc aduerbium Thomas negat vsitatum esse Atticis. Sed saepe legitur in Xenophonte, vt Π. 3, 3, 13. 4, 5, 3. A. 4, 4, 6. 4, 6, 9. 7, 3, 19. 22. 7, 8, 12. Λ. 12, 3. E. 3, 1, 5. 5, 3, 24. 6, 2, 17. 6, 4, 33. 7, 1, 29.

νύμφη, ¶ 1) sponsa. E. 4, 1, 4. ποίαν νύμφην τοσοῦτοι — ἱππεῖς προὔπεμψαν. Σ. 9, 3. Ἀριάδνη ὡς νύμφη κεκοσμημένη. ¶ 2) noua nupta. Phauorin: νύμφη· ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα. Σ. 2, 3. ¶ 3) Nympha Dea. Σ. 7, 5. εἰ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, ἐν οἷς Χάριτές τε καὶ Ὧραι καὶ Νύμφαι γράφονται. Cf. Horat. 1, od. 4, 6. et Meurs. de saltatione, it. supra Ναΐς. Cf. σχῆμα nr. 1.

νυμφίος, sponsus. Π. 4, 6, 2. p. 258. νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου.

νῦν, ¶ 1) nunc. Π. 1, 4, 27. καὶ νῦν ἔτι τοῦτο ποιοῦσι. 8, 8, 2. οὐδὲ νῦν. Sed ibid. νῦν δὲ δὴ verti potest nuper vero. v. nr. 3. A. 5, 4, 10. 7, 7, 29. νῦν τε καὶ ὅτε ἀφικόμεθα. E. 2, 4, 10. p. 109. ἀλλὰ νῦν τοι παραγεγένηνται. p. 110. καὶ νῦν δὲ κεκομίκασι ἡμᾶς ἐς χωρίον. 3, 2, 6. oppon. πέρυσι. Aπ. 2, 8, 1. πόθεν φαίνῃ; — νυνὶ (quae est Attica forma) αὐτόθεν. O. 7, 13. si liberi nobis erunt, deinceps videbimus. νῦν δὲ δὴ οἶκος ἡμῖν ὅδε κοινός. 20, 24. νυνὶ ἀκούσας. Iπ. 8, 2. c. praeterito, Π. 4, 4, 3. νῦν τε — τὰς ψυχὰς περιεποιήσασθε, τοῦ τε λοιποῦ etc. In interrogatione, Π. 3, 2, 1. ὁ δὲ πάλιν ἤρετο, νῦν δὲ ταῦτα τὰ ὄρη ἔρημά ἐστιν; c. artic. Π. 4, 6, 2. p. 256. ὁ νυνὶ βασιλεὺς οὗτος — τοῦ νῦν, scil. βασιλέως — ὁ νῦν βασιλεὺς — ὁ νῦν ἄρχων. A. 6, 6, 9. p. 367. ἄρχουσι — τὸν νῦν χρόνον. Cod. Eton. τὸν νυνὶ χρ. Aγ. 7, 7. ὁ νῦν (βασιλεὺς.) Intelligitur Artaxerxes. Aπ. 3, 10, 15. τὰ νῦν ὀρθῶς ἀποδέχῃ, nunc quidem. v. Wetsten. ad Act. 4, 29. Sic

οἱ

οἱ νῦν, homines huius aetatis, Πο. 4, 29. Ο. 17, 1. Κ. 13, 6. c. δὴ, Π. 7, 2, 7. p. 419. ἀλλὰ νῦν δὴ γιγνώσκω ἐμαυτὸν, *nunc demum*. c. ἤδη, ita vt ἤδη videatur interdum redundare, vel maiorem celeritatem indicet, Π. 1, 6, 19. p. 77. τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. 6, 1, 21. πορεύσομαι οὖν ἤδη νυνί. 8, 3, 1. Λ. 12, 3. Ο. 6, 1. νῦν δοκῶ — μᾶλλόν τι ἤδη διορᾶν, ἢ πρόσθεν. Ιππ. 2, 1. Sic Αγ. 1, 6. νῦν διηγήσομαι. Cod. Harl. νῦν ἤδη διηγ. Sed Π. 6, 3, 7. νῦν ἤδη πάντας δεῖ εἰδέναι verti poteſt *nunc demum*. ¶ 2) *tum cummaxime, illo ipſo tempore*. Π. 1, 2, 12. τὸν νῦν ἄρχοντα. ¶ 3) *modo, non ita pridem*. Timaeus lex. Platon: νῦν δὴ· πρὸ ὀλίγου χρόνου. Heſych: νῦν· — καὶ τὸ ἀρτίως. it. νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἄρτι. Π. 4, 5, 15. p. 252. νῦν — πολὺν φόβον ἡμῖν παρείχετε. 5, 2, 13. νῦν εἰς τὴν βασιλείαν καθέστηκεν. 5, 4, 15. 7, 2, 7. p. 418. 7, 5, 18. p. 447. καὶ νῦν δὴ νενικήκαμεν. Α. 7, 1, 17. Sic Πο. 4, 40. ἐν τῷ νῦν πολέμῳ, *in bello nupero*. ¶ 4) *hucusque*. Π. 7, 1, 21. μισθὸν ὑμῖν δοίην πλείονα ἢ νῦν ἐλαμβάνετε. ¶ 5) *iam, paulo poſt, in poſterum*. Praecipiunt quidem grammatici, νῦν futuro iunctum, eſſe ſoloeciſmum. Sed vid. Graev. ad Lucian. ſoloec. T. III. p. 579. Π. 4, 1, 11. νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. 7, 2, 8. Α. 5, 6, 3. p. 290. 7, 1, 18. νῦν δὲ δὴ τί οἰόμεθα παθεῖν. Cod. Eton. τί ἂν οἰόμεθα. ¶ 6) i. q. οὖν. Π. 8, 7, 3. p. 543. ἐγὼ δὲ νῦν φιλῶ ἀμφοτέρους. Zeun. ex Stephaniana ſecunda recepit ἐγὼ οὖν φιλῶ ἀμφ. Ε. 5, 1, 29. ἴτε νῦν — καὶ ἐρωτᾶτε. Leuncl. coniicit οὖν. Sed v. Doruill. ad Charit. p. 701. qui tamen malit νυν ablato accentu. Hortantis etiam eſt Ε. 4, 1, 18. δέχομαι (σὲ ξένον). μέμνησο νῦν, ἔφη, *at memineris*. Α. 3, 2, 26. νῦν ἀπιόντας ποιεῖν δεῖ τὰ δεδογμένα. Cf. τοίνυν, quocum in var. lect. permutatur. ¶ 7) *cum res ita ſe habeant*. Π. 1, 6, 9. πολλῶν σοι δεήσει, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα νῦν ἀνάγκη. Muretus legi vult νὶν, *ipſum*, quod non probatur Hutchinſono, nec Zeunio. Σ. 4, 18. καὶ νυνὶ (cum pulcher ſim) θᾶττον ἢ etc. §. 43. ἐγὼ νυνὶ οὐδενὶ φθονῶ. Saepiſſime ſic legitur νῦν δὲ, *veruntamen, at vero, ſed*

sed rebus ita comparatis, Π. 7, 2, 6. ἐβουλόμην δ' ἂν οὕτως ἔχειν· νῦν δὲ πάντα τἀναντία — πράττων προσηνέχθην τῷ Ἀπόλλωνι. 8, 3, 13. A. 5, 1, 6. 6, 6, 17. E. 2, 3, 17. p. 91. 2, 4, 10. p. 110. νῦν δὲ — ἁμαρτήσεται οὐδείς. 6, 5, 26. 7, 3, 3. §. 7. p. 477. Ἀπ. 2, 3, 14. 2, 10, 4. νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα ἐστι κτήσασθαι. Heusing. ad Plutarch. de pueror. educ. p. 40. dictum putat pro διὰ τὰ νῦν πράγματα. Ernesti vertit: *vt nunc res sunt.* O. 3, 7. Σ. 2, 7. νυνὶ δὲ τὰ προκείμενα ἀποτελῶμεν. K. 5, 20. Sic A. 3, 2, 25. τὸ νῦν εἶναι, et Ιερ. 8, 1. τὸ μὲν νῦν, *quae cum ita sint.* c. οὖν, Π. 7, 5, 18. p. 448. νῦν οὖν — εὖ ἔχει. ¶ 8) νῦν γὰρ, *saltem.* Ἀπ. 2, 9, 1. χαλεπὸν ὁ βίος — νῦν γὰρ ἐμὲ εἰς δίκας ἄγουσι. Σ. 4, 12. ¶ 9) καὶ νῦν, *et sic, itaque.* Π. 2, 1, 5. γιγνώσκω ὅτι οἱ λόγοι — ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς — καὶ νῦν παρακληθέντες ὑπὸ Κύρου ἡσθήσονται. A. 2, 3, 13. 4, 1, 14. 5, 6, 3. p. 291. Ἀπ. 2, 7, 9. Σ. 6, 9. De ἔτι καὶ νῦν v. ἔτι. ¶ 10) In var. lect. permutatur etiam c. λίαν. v. ibi.

νυνὶ, Attice pro νῦν. Sed Ammonius p. 99. ita distinguit, vt νῦν adhiberi dicat de omnibus temporibus, sed νυνὶ de solo praesenti. Cf. Timae. lex. Plat. Π. 4, 5, 15. p. 251. ὁρᾶτε γὰρ δὴ νυνὶ πρῶτον ἵπποι ὅσοι ἡμῖν πάρεισιν. Alia exempla sunt suo quodque loco in v. νῦν.

νὺξ, *nox.* A. 2, 2, 10. προϊούσης τῆς νυκτός. 3, 1, 10. ἡ νὺξ προβαίνει. 4, 6, 15. νὺξ ἐγένετο. Ἀπ. 4, 3, 4. νὺξ σκοτεινὴ ἀσαφεστέρα ἐστί. Cf. ἐπιέναι et μέσος. Gen. τῆς νυκτὸς, *nocte.* A. 3, 4, 21. πονηρὸν νυκτὸς στράτευμα Περσικόν. 4, 6, 10. 6, 3, 16. 7, 2, 9. ᾤχετο τῆς νυκτός. 7, 8, 5. E. 1, 1, 7. νυκτὸς ἀπέδρασαν. 1, 3, 13. Ἀπ. 3, 11, 8. Sic A. 3, 3, 12. ταύτης τῆς νυκτός. E. 1, 1, 8. et 1, 2, 3. τῆς ἐπιούσης νυκτός. A. 3, 1, 28. εἴτε νυκτὸς εἴτε ἡμέρας. Hoc ordine fere semper legitur, vt Ἀπολ. 31. οὔτε νυκτὸς οὔτε ἡμέρας. Sed Π. 2, 3, 11. et A. 2, 6, 5. est καὶ ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἀπ. 2, 2, 8. καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς, vbi Hindenb malebat νύκτας. Cf. ἡμέρα. Intelligitur autem in his omnibus praepositio vel ἐπὶ, auctore Thom. Mag. p. 630. vel διὰ, quae addita legitur A. 4, 6, 15. ἔκαιον πυρὰ διὰ νυκτός.

Dat.

Dat. τῇ νυκτὶ, A. 6, 1, 8. τῇ νυκτὶ ταύτῃ. E. 2, 1, 14. τῇ ἐπιούσῃ νυκτί. Cf. τέλος. c. ἐν, Π. 5, 3, 16. p. 299. ὅταν τὸ τάχιςον ἡγῆται ἐν νυκτί. p. 300. §. 21. Σ. 1, 9. Acc. τὴν νύκτα, omiſſa praepoſitione κατά. v. Thom. Mag. l. l. A. 4, 2, 1. τὴν νύκτα φυλάττειν τὸ χωρίον. Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος. Sic A. 7, 6, 8. et Ιερ. 7, 10. νύκτα καὶ ἡμέραν. Sed A. 6, 1, 8. ἡμέραν καὶ νύκτα. c. εἰς, A. 7, 4, 10. ταῦτα μὲν τῆς ἡμέρας ἐγένετο· εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, *nocte inſequente.* E. 4, 6, 7. ἐς τὴν νύκτα ἀπῆλθον, *noctu.* K. 11, 4. εἰς νύκτα. Mox eſt ἐν τῇ νυκτί. Sed Π. 1, 6, 19. p. 82. τὰ εἰς νύκτα ſunt *res nocturnae* ſ. *noctu neceſſariae.* c. ὑπὸ, Αγ. 2, 18. ὑπὸ νύκτα βεβοηθηκότας. E. 4, 5, 3. pro eo eſt τῆς νυκτός. Plural. A. 2, 2. 22. σχεδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες, *media nox.* Απ. 2, 2, 5. καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας (Marg. Steph. νυκτὸς) ὑπομένουσα. Σ. 4, 54. ὅλας γε καὶ πάσας τὰς νύκτας. c. ἀμφὶ, A. 2, 2, 4. ἀμφὶ μέσας νύκτας, *media fere nocte.* 7, 3, 21. c. περὶ, Π. 4, 5, 7. ἀφικνοῦνται περὶ μέσας νύκτας. A. 1, 7, 1. 7, 8, 7. περὶ τὰς μέσας νύκτας. E. 1, 6, 20. Dicitur etiam ἐν μέσῳ νυκτῶν. v. μέσος nr. 1. d.

Νύσα, *Nyſa.* Multa hoc nomine loca fuere. v. Steph. Byz. et Heſych. a quo etiam memoratur τόπος Συρίας. De hoc intelligendus eſt locus K. 11, 1. ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. Cf. Bochart. hieroz. P. 1. lib. 3. c. 1. p. 722.

νυστάζειν, *dormitare.* Π. 8, 3, 17. νυςάζοντα οὐδένα ἂν ἴδοις ὑφ' ἡδονῆς. Antea eſt καθεύδειν.

νῶτον et

νῶτος, *tergum.* Moeris: τὰ νῶτα καὶ τὸ νῶτον, Ἀττικῶς· νῶτος καὶ τοὺς νώτους, Ἑλληνικῶς. Phrynichus: ὁ νῶτος ἀρσενικῶς λεγόμενος ἁμαρτάνεται· οὐδετέρως δὲ τὸ νῶτον καὶ τὰ νῶτα δοκίμως ἂν λέγοιτο. Eadem fere praecipiunt Thom. Mag. et Euſtathius ab Bernardo ibi laudatus, et Etymol. M. quo auctore νῶτος τὴν ψύαν σημαίνει. Π. 2, 3, 7. ἔπαιον τοὺς τραχήλους καὶ τὰ νῶτα. Απ. 3, 10, 13. Cf. ποικίλος. Sed Ιπ. 3, 3. legitur: ἵππος ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. Oudendorp. ad Thom. Mag. legi iubet ἐπὶ τοῦ νώτου. At Herodianus Grammaticus p. 435. τὸ νῶτον, inquit,

quit, καὶ τὰ νῶτα οὐδετέρως ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀλόγων τὸν νῶτον ἀρσενικῶς. καὶ Ξενοφῶν περὶ ἱππικῆς.

νωτοφόρος, *dossuarius, onus in dorso ferens.* Poll. 2, 140. καὶ νωτοφόρος ἡμίονος παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ὄνος. Haec exscripsit Phauor. in v. νῶτα. Π. 6, 2, 11. p. 372. ἔχειν χρὴ — κατὰ τὸ νωτοφόρον (scil. κτῆνος) ἀξίνην καὶ δρέπανον.

Ξ

Ξανθικλῆς, *Xanthicles,* Achaeus. A. 3, 1, 32. fit ςρατηγὸς in locum Socratis. 5, 8, 1. cum Philesio damnatur ob peculatum.

Ξανθίππη, *Xanthippe,* vxor Socratis. v. Diog. Laert. 2, 37. ibique Menag. it. Ehrenrettung der Xanth. in Heumanni actis philosophor. T. I. p. 103 — 125. Σ. 2, 10. vocatur τῶν οὐσῶν καὶ τῶν γεγενημένων καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτη. Cf. Απ. 2, 2. vbi non quidem nominatur, sed indicantur morosi eius mores a filio Lamprocle.

ξεναγεῖν, *copiis peregrinis et conductitiis praeesse.* Phauorin: ξεναγῶ· τὸ τῶν ξένων ἄγω· ὅθεν ξεναγὸς, ὁ τῶν ξένων ἡγεμών. c. gen. E. 4, 3, 8. οὗ Ἡριππίδας ἐξενάγει ξενικοῦ. §. 10. et Αγ. 2, 10.

ξεναγὸς, *peregrini conductitiique militis dux.* Timae. lex. Plat. ξεναγοί· οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδόν. Hesych: ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγούμενος. Sic Pollux 3, 58. Sic etiam Suidas, qui addit: παρὰ Θουκυδίδῃ ξεναγοὶ οἱ ἄρχοντες τῶν μισθοφόρων. ξένους γὰρ ἐκάλουν τοὺς μισθοφόρους. Cf. Desid. Herald. aduersar. 1, 5. E. 3, 5, 7. Παυσανίας τοὺς ξεναγοὺς διέπεμπε. 4, 2, 12. 4, 5, 7. 5, 1, 30. Ἀγησίλαος — διέπεμπε ξεναγοὺς ἐς τὰς πόλεις, vt conductitias copias adducerent. 5, 2, 7. Λακεδαιμόνιοι ἔπεμπον αὐτοῖς (Μαντινεῦσι) κατὰ κώμην ἑκάςην ξεναγὸν, np. etiam in pace, *qui milites exhibendos s. praestandos curaret.* v. ibi Mor. 7, 2, 3.

ξενηλασία, *peregrinorum e ciuitate expulsio.* Hesych: ξενηλασία· τὸ μὴ ἐᾷν ἐπιμίγνυσθαι. Suid: ξενηλατεῖν· Λακεδαιμόνιοι μετὰ πληγῶν ἐξήλαυνον τοὺς ξένους. v. Aristoph. auu. 1013. ibique Schol. et Beck. it. quos laudat Verpoortennius in diss. de verbo Graeco ξένος p. 90. sqq.

ſqq. ed. Fiſcher. Λ. 14, 4. ἐπίςαμαι — ξενηλασίας γιγνομένας — ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο.

ξενία, *hoſpitii neceſſitudo.* Αγ. 2, 27. διὰ τὴν πρόσθεν ξενίαν. 8, 3. ἐπιςολὴ παρὰ βασιλέως — περὶ ξενίας τε καὶ Φιλίας. §. 4. Cf. ξένιος nr. 4.

Ξενίας, *Xenias.* ¶ 1) Παῤῥάσιος, A. 1, 1, 2. ab initio praeeſt Graecis trecentis apud Cyrum minorem. 1, 2, 1. Ξενίᾳ τῷ Ἀρκάδι. §. 3. 10. 1, 3, 7. milites ab eo ad Clearchum ſe conferunt, quare 1, 4, 7. Ξενίας ὁ Ἀρκὰς καὶ Πασίων naui conſcenſa fugiunt. ¶ 2) Eleus. E. 3, 2, 20. Elide ſeditionem excitat.

ξενίζειν, ¶ 1) *hoſpitio excipere.* Π. 6, 2, 3. οἱ μὲν Ἰνδοὶ — ξενισθέντες παρὰ Κύρῳ. A. 7, 3, 4. ὅπου πλεῖςά ἐςιν ἐπιτήδεια, ὑπό σου νομιοῦμεν ξενίζεσθαι. All. ἐξενίσθαι. E. 3, 2, 8. ¶ 2) *donis hoſpitalitiis excipere.* Π. 3, 1, 24. ὁ Ἀρμένιος Κύρῳ μὲν καὶ τῇ ςρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπε — τότε ξενισθέντες οἱ ςρατιῶται ἐκοιμήθησαν. 5, 3, 2. ἐξένιζεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς. Dona illa commemorantur p. 275. A. 5, 5, 13. ¶ 3) *conuiuio excipere.* Π. 5, 4, 7. ὅπως οὓς ἐπαινεῖς, καὶ ξενίσωμεν καλῶς, δέχου τὰ ξένια — ἅμα προσῆγε πάμπολλα, ὥςε καὶ θύειν τὸν βουλόμενον, καὶ ξενίζεσθαι πᾶν τὸ ςράτευμα. 8, 3, 15. Φεραύλας τὸν Σάκαν ἐξένιζε, καὶ τἄλλα τε παρεῖχεν ἔκπλεω, καὶ ἐπεὶ ἐδεδειπνήκεσαν etc. A. 7, 6, 3. E. 3, 1, 21.

ξενικὸν, (ſcil. ςράτευμα), *exercitus peregrinus et conductitius.* A. 1, 2, 1. προειςήκει τοῦ ξενικοῦ. 2, 5, 3. p. 114. ξενικῷ διὰ μισθοδοσίαν πιςεύων. E. 3, 1, 10. 4, 8, 7. ξενικὸν προσμισθωσάμενος. §. 33. 5, 4, 15. 36. 7, 1, 17. 29. 33. 34. Pluralis: Ιππ. 9, 4. πανταχοῦ τὰ ξενικὰ (np. ξένους ἱππέας) ὁρῶ εὐδοκιμοῦντα.

ξένιος, ¶ 1) *hoſpitalis, hoſpitum tutor.* A. 3, 2, 3. οὐδὲ Δία ξένιον ᾐδέσθη. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 9. ¶ 2) ξένια, *dona hoſpitalia*, inprimis quibus aduenientes hoſpites excipiebant, vel abeuntes dimittebant. Suid: ξένιον· δῶρον παρὰ ξένων διδόμενον. Poll. 3, 59. καὶ δῶρα, ξένια, Δημοσθένης τε καὶ Ξενοφῶν. Cf. Hutch. ad anab. p. 349. ed. mai. Π. 3, 1, 24. 5, 4, 7. v. ξενίζειν nr. 3. Poſte-

Posteriori loco est inprimis de animantibus, vt A. 4, 8, 17. et E. 7, 2, 3. A. 5, 5, 2. ξένια ἃ ἧκε παρὰ τῶν Τιβαρηνῶν, οὐκ ἐδέχοντο. §. 3. 8. 12. ξενίοις — δεξόμεθα. §. 13. 6, 1, 8. Sinopenses ξένια πέμπουσι τοῖς Ἕλλησι aduentantibus — ἀλφίτων — οἴνου. 6, 2, 2. 7. 8. 2. E 1, 1, 6. Τισσαφέρνης — ἀφικόμενον παρ' αὐτὸν — Ἀλκιβιάδην ξένιά τε καὶ δῶρα ἄγοντα ξυλλαβών. 4, 8, 2. ciuitates in Asia ξένια ἔπεμπον τῷ Φαρναβάζῳ ad indicandam amicitiam et promtitudinem. ¶ 3) ξένια, *coena hospitalis.* E. 3, 1, 21. ἄπειμι ξένιά σοι παρασκευάσων. Eodem sensu dicitur ¶ 4) ξενία, scil. τράπεζα. A. 6, 1, 2. Graeci Corylae legatos ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο, παρεκάλεσαν δὲ καὶ etc. Hutch. ad h. l. citat Aelian. V. H. 3, 37. 9, 15. et Herodot. 5, 18. qui dicunt ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν. Stephano in thesauro in v. ξενία eiusmodi loci suspecti sunt, putanti vel ἐπὶ ξενίαν vel ἐπὶ ξένια legendum esse. Sed etiam Perizon. ad priorem Aeliani locum defendit formulam ἐπὶ ξενίᾳ. A. 7, 6, 3. καλεῖ αὐτοὺς ἐπὶ ξένια, καὶ ἐξένιζε. Hutch. e coniectura scribit ἐπὶ ξενίᾳ. Πο. 3. 4. ἐπὶ ξενίᾳ — καλεῖσθαι. Steph. fere malit ξένια, quae eadem erat Brodaei coniectura, (v. ἐπὶ c. dat. nr. 10.) sed tamen probat ξενίᾳ. E. 6, 4, 20. ἐπὶ ξένια τὸν κήρυκα ἐδέξαντο. Margg. ἐκάλεσαν, quod Leuncl. pro glossemate habet. Hutch. hic quoque malit ἐπὶ ξενίᾳ.

ξένισις, *hospitalitas.* v. γένεσις.

ξενοδοχία, *hospitum exceptio.* O. 9, 10. ὅσοις εἰς ἑορτὰς καὶ ξενοδοχίας χρώμεθα, *ad hospites recte excipiendos.*

Ξενοκλῆς, *Xenocles,* Spartanus. E. 3, 4, 20. est in Agesilai exercitu.

ξένος, ¶ 1) *hospes.* Hesych: ξένοι· ἀπὸ ξενίας φίλοι. Phauor: ξένος· ὁ εἰς φιλίαν συνηγμένος ἐξ ἀλλοδαπῆς. Idem cum Polluce 1, 74. dicit, ξένον vocari tam τὸν ὑποδεχόμενον, quam τὸν ὑποδεχθέντα, sed illum proprie ξενοδόχον nominari. At hoc discrimen saepe negligitur apud scriptores. Π. 5, 2, 5. περὶ ξένους ἀσεβεῖν. 8. 3, 18. ἐμὲ μηδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ ξένον τρέφε, καὶ ἔτι εὐτελέστερον ἢ ξένον. A. 3, 1, 4. ξένος ὢν ἀρχαῖος. E. 4, 1, 15. ξένοι in bello a patria stant, et vel interficiunt

unt hospites. §. 18. ξένον σε ποιοῦμαι — ἐγὼ δὲ δέχομαι. Απ. 1, 3, 3. φίλους καὶ ξένους. O. 2, 5. 5, 8. c. gen. Π. 6, 2, 1. βούλομαί σου ξένος εἶναι. A. 2, 1, 5. 2, 4, 8. c. dat. Π. 5, 1 1. ξένος ὢν ἐτύγχανε — τῷ βασιλεῖ. A. 1, 1, 10. §. 11. Πρόξενον φίλον ὄντα αὐτῷ. All. ξένον. (Ab amicis tamen distinguuntur ξένοι Π. 2, 2, 8. οὐδὲ φίλοις, οὐδὲ ξένοις γέλωτα παρέχεις.) A. 7, 1, 6. E. 5, 1, 25. ¶ 2) *peregrinus, externus.* Oppositum est πόλις, et πολῖται, Ιερ. 5, 4. Απ. 4, 4, 17. ἢ φίλοι, ἢ πολῖται, ἢ ξένοι. Σ. 8, 7. it. μέτοικοι, E. 5, 1, 12. ξένοι καὶ μέτοικοι. Ιερ. 1, 28. ἂν μὴ ξένην γήμῃ, ἀνάγκη ἐκ μειόνων γαμεῖν. K. 11, 1. ἁλίσκεται τὰ μὲν ἐν ξένοις χωρίοις — τὰ δ' ἐν Ὀλύμπῳ τῆς Μυσίας. Sic Λ. 14, 4. ἁρμόζοντες ἐπὶ ξένης, scil. γῆς, *praefecti in vrbibus exterae regionis.* Απ. 2, 1, 13. eleganter de eo, qui nulli reip. est adstrictus: οὐδ' ἐς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. O. 8, 15. ὦ ξένε est compellantis ignotum. Απ. 2, 1, 14. 15. ξένοι sunt *viatores.* ¶ 3) *miles peregrinus et conductitius.* v. ξεναγός. A. 1, 1, 10. Ἀρίστιππος — αἰτεῖται αὐτὸν εἰς δισχιλίους ξένους. 1, 3, 18. 2, 6, 15. Λ. 12, 3. vbi Zeun. intelligit *socios in exercitu Lacedaemonio militantes.* Αγ. 2, 11. E. 1, 1, 22. 2, 4, 30. ξένους μισθοῦσθαι. 4, 3, 11. 6, 1, 4. p. 357. μισθοφόρους ἔχω ξένους p. 358. ξένοι bis memorantur. Paulo ante erat: παρ' ἐμοὶ οὐδεὶς μισθοφορεῖ. 7, 1, 13. Ιππ. 9, 3. 4. Cf. τρόφιμος.

Ξενοῦσθαι, ¶ 1) *hospitio iungi, hospitii necessitudinem inire.* Moeris: ἐξενώθησαν, Ἀττικῶς· ἐξενίσθησαν καὶ ἐπεξενώθησαν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. in v. ξενίζω. c. dat. Αγ. 8, 5. ἐθελήσας ξενωθῆναι αὐτῷ. ¶ 2) *hospitio et hospitali conuiuio excipi, deuerti vt hospitem* s. *apud hospitem.* c. dat. A. 7, 8, 3. ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι, i. e. ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. E. 4, 1, 12. c. παρά. A. 7, 8, 4. ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι. E. 4, 1, 15. οἱ ἐξενωμένοι et οἱ ξένοι idem valent.

Ξενοφῶν, *Xenophon.* v. omnino Hutch. diss. ad anab. A. 1, 8, 11. vbi nominatur Ἀθηναῖος, ante proelium Cyro in acie occur-

currit, cum eo loquens de tessera. 2, 1, 10. vbi in 2 codd. est Θεόπομπος, ridetur a Phalyno ob iuuentutem. Cf. νεανίσκος nr. 2. 2, 5, 13. orationem habet ad legatos Tissaphernis. 3, 1, 4. iter facit ad Cyrum, inuitatus a Proxeno. §. 5 — 7. interrogat Socratem de illo itinere et deos, sed non ita vt vult Socrates. §. 8. contra regem inuitus proficiscitur. §. 9. somnium videt, quod bonum putat. §. 11 — 16. oratione hortatur ad virtutem milites Proxeni. §. 17 — 20. reprehensus ideo ab Apollonide eum explodit. §. 24 — 30. alia oratione hortatur duces et lochagos, et ad nouos imperatores substituendos impellit. §. 32. pro Proxeno fit imperator. 3, 2, 4. sqq. pulcherrimis vestibus indutus ad proelium (Cf. Aelian. V. H. 3, 24 ibique Scheffer.) duas ad milites orationes habet, in quarum priore sternuit quidam, quod ipse interpretatur bene. §. 25. Chirisophus agmen semper ducit, Xenophon et Timasion claudunt, vtpote οἱ νεώτατοι τῶν ϛρατηγῶν. 3, 3, 8 — 10. reprehenditur, quod acrius hostem persecutus sit, et se defendit. §. 11. sq. consilium eius de funditoribus et equitibus instituendis probatur. 3, 4, 24 — 26. vocatus ex vltimo agmine cum Chirisopho deliberat. §. 27. celeritate occupat montem. §. 28 — 30. increpatus a Soterida ab equo descendit, hominemque opprobrio exponit. 4, 1, 14 — 16. consultat cum Chirisopho. 4, 2, 2. hostes fallit. §. 13. in periculo est, desertus a suo armigero. 4, 3, 7. videt somnium boni ominis. §. 8. facilis cuique ad eum aditus patet. §. 10. gratias diis agit pro somnio immisso. §. 15. 16. 18 — 21. varia contra hostem gerit in extremo agmine. 4, 4, 8. aliis praeit ligna findendo in niue. 4, 5, 13 — 17. omnia conatur, vt commorantes in niue promoueret. §. 20 — 24. vici cuiusdam praefectum captum bene tractat, et cum Chirisopho multa eum interrogat. Idem abstinet equo, quem audierat Soli esse sacratum. 4, 6, 2. de eodem vici praefecto dissidium fit inter eum et Chirisophum

phum. §. 7. consilium dat de occupandis clam montibus, et iocatur in Chirisophum de Lacedaemoniorum furtis. 4, 7, 2 — 6. consilium in re angusta dat Chirisopho, quod valet. 4, 8, 8 — 14. aliud consilium Chirisopho et exercitui datum valet. 5, 1, 4 — 8. post Chirisophi abitum ad naues petendas, soli fere Xenophonti parent milites, nisi quod consilium de viis sternendis improbant. 5, 2. educit in Drilas, et alia gerit. 5, 3, 6. Apollini Delphico donarium dedicat. §. 7. cum Agesilao ex Asia abit in Boeotiam ad Coroneam, relicto apud Megabyzum donario Dianae voto. §. 8. id recipit, et in exilium actus dedicat Deae fanum Scillunte. 5, 4, 2 — 4. orationem habet ad Mosynoecos. §. 10. ad suos de accepta calamitate. 5, 5, 8 — 11. orationem minacem habet ad Sinopensium legatos minantes. 5, 6, 5. ad eosdem de itinere maritimo futuro. §. 7 — 15. cum vellet coloniam in Ponto constituere, contradicitur ei a multis, inprimis a Thorace, aemulo semper eius. Sed §. 16 — 19. se defendit. §. 22. 23. non vult nonnullorum imperatorum consilium de itinere in Phasin ad exercitum referre. 5, 7, 2 — 7. defendit se accusatus quod velit decipiendo milites in Phasin ducere. §. 8 — 19. alios multos de immodestia accusat, qui iudicio habito puniuntur, et lustrat exercitum. 5, 8. accusatus quod nonnullos verberasset, se defendit. 6, 1, 12 — 21. orationem habet ad milites, qui eum volebant solum ducem eligere, cum sacra non addicerent. 6, 2, 8 — 11. dubitans exta consulit, quibus iubetur non seorsim proficisci, sed cum exercitu relicto. 6, 3, 7. sqq. Arcades in colle obsessos oratione ad suos habita liberat. 6, 4, 10. iterum suspicio de eo oriebatur, ac si vellet vrbem condere. Quare §. 11 — 18. omnes adesse iubet ad sacrificia. Sed non ei exta addicunt, vsque dum deficerent animantes, ita vt tandem boues de plaustro adhiberet. 6, 5, 9 — 12. habet orationem. it. 6, 6, 9. qua suadet, vt satisfiat Cleandro. §. 16. 17. missus ipse ad Cle-

Cleandrum, eum placat. §. 19. hospitium cum Cleandro facit. 7, 1, 3. abiturum ab exercitu Anaxibius manere cogit. §. 6. etiam a Cleandro retinetur. §. 12 — 20. milites Byzantii turbas excitantes placat, et orationem habet. §. 24. 25. abit ab exercitu Byzantium. Sed 7, 2, 5. iubetur ab Anaxibio ad exercitum redire. §. 7 — 9. periculum ei et exercitui nascitur a nauarcho et harmoste. §. 9 — 20. profectus cum aliis ad Seuthen, agit de exercitu illuc traducendo. 7, 3, 2. oratione hortatur milites, vt ad Seuthen eant. §. 9. 13. 14. in propinationibus inter coenandum donat se et suos Seuthi. §. 19. Seuthes ei paret in itinere aduersus hostes non nocte instituendo. §. 25 — 28. prudenter se gerit. 7, 4. subigit cum Seuthe hostes. 7, 5. Heraclides, qui stipendia Graecis non numerarat, eum apud Seuthen calumniatur, sed frustra. Seuthes eum apud Lacedaemoniorum legatos calumniatur, item Arcas quidam. §. 8. Xenophon se defendit. §. 31. 32. Seuthes frustra eum retinere tentat, qui exta consuluerat. 7, 6, 31. Lacedaemonii perperam a Seuthe dicuntur ei insidiari. 7, 7, 1 — 6. se verbis apud Medosadem defendit. §. 12 — 27. ad Seuthen missus de stipendio verba facit. §. 35. vult ab exercitu discedere. 7, 8, 1 — 4. monitus, quod non haberet viaticum, sacrificat Ioui Milichio. §. 5 — 13. expeditionem suscipit contra Asidatem valde periculosam. E. 3, 2, 6. vocatur ὁ τῶν Κυρείων προεστηκώς. Απ. 1, 3, 8. sqq. cum Socrate differit de osculo.

Ξέρξης, *Xerxes*, Persarum rex. A. 3, 2, 8. ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιὰν ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, sed victus est. 1, 2, 9. e Graecia fugiens aedificat Celaenis arcem et regiam. Cf. Αγ. 2, 1. et E. 4, 2, 5. E. 2, 1, 6. dicitur pater Darii Nothi. Sed Leuncl. pro Ξέρξου recte legit Ἀρταξέρξου, np. Longimani. v. Mor.

ξεστὸς, *politus*. A. 3, 4, 6. κρηπὶς λίθου ξεστοῦ.

ξηραίνειν, *arefacere, siccare*. A. 2, 3, 9. τὰς βαλάνους τῶν Φοινίκων ξηραίνοντες. Απ. 4, 3, 8. τὸν ἥλιον — τὰ μὲν ἁδρύνοντα, τὰ δὲ ξηραίνοντα, v. c. foenum ali-

aliasque fruges. In var. lect. ξηραίνεσθαι permutatur c. αὐχίνεσθαι. v. ibi.

ξηρὸς, *ficcus, aridus*. Π. 7, 5. 8. καταβιβάσας εἰς τὸ ξηρὸν τοῦ ποταμοῦ τοὺς ὑπηρέτας, *in fluuium deriuatum antea*, πορεύσιμον, *vadofum*. Ο. 5, 20. ὑγρῶν καὶ ξηρῶν καρπῶν. (Cf. Phrynich. p. 124.) 7, 3. ξηρὸς σῖτος ὅπως καλῶς ἐδώδιμος γίγνηται ἐπιμελητέον. Fr. Portus: vt diftinguat ἀπὸ τοῦ ἄρτου. 9, 3. τὰ ξηρὰ τῶν σεγῶν ex Graecifmo dictum eft pro αἱ ξηραὶ σέγαι. 17. 2. μὴ ἐν ξηρᾷ (np. γῇ, quod praecedit) σπείρειν, *in terra pluuia deftituta*. Margg. male ξηραῖς. 19, 6. ξηροτέραν καὶ ὑγροτέραν γῆν. §. 7. ἐν τῇ ξηρᾷ — ἐν τῇ ξηρᾷ. §. 11. ὑπὸ τοῦ ἡλίου ξηρὰ μέχρι βυθοῦ. 20, 12. Κ 4. 6. ὀσφραίνονται ἐν τόποις ψιλοῖς, ξηροῖς.

ξηρότης, *ficcitas*. Ο. 19, 11. αὐχίνεσθαι διὰ ξηρότητα, *propter folis aeftum*.

ξιφίδιον, *gladiolus, fica*. Ε. 2, 3, 16. ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας. 5, 4. 3. ξιφίδια ἔχοντες, καὶ ἄλλο ὅπλον οὐδέν.

ξίφος, *enfis*, quo punctim feritur. Α. 2, 2, 4. εἰς ἀσπίδα βάπτοντες οἱ μὲν Ἕλληνες ξίφος, οἱ δὲ βάρβαροι λόγχην. 5, 8, 9. ἔχοντες οὐ ψήφους ἀλλ' ὅπλα. 2 codd. ξίφη habent pro ὅπλα, fortaffis vt paronomafia efficiatur. 7, 4, 12. ἐσπασμένοι τὰ ξίφη. Ε. 3, 2, 20. in feditione ξίφη ἔχοντες σφαγὰς ποιοῦσι. 4. 4, 3. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεσος ξιφῶν ὀρθῶν. §. 12. 5, 3. Ιπ. 12, 11. v. μάχαιρα.

Ξίφων, *Xiphon*. Κ. 7, 5. nomen cani imponendum.

ξόανον, *fimulacrum*. Hefych: ξόανα· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια. κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων. Etymol. M. παρὰ τὸ ξέω, ξέανον, καὶ τροπῇ ξόανον — ἐξυσμένον εἴδωλον, λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον, ἢ ξύλινον. Cf. Ammon. p. 99. Α. 5, 3, 13. Dianae Xenophontis ξόανον ἔοικεν, ὡς κυπαρίσσινον χρυσῷ ὄντι, τῷ ἐν Ἐφέσῳ.

ξυγγένεια, ξυγγενὴς, ξυγγράφειν, ξυγκαθῆσθαι, v. in Σ.

ξυγκαθίζειν, *confidere*. Ε. 5, 2, 25. miffi a Lacedaemoniis Thebas ad cognofcendum ξυνεκάθιζον πρὸς δικαστήριον. All. ξυνεκαθίζετο τὸ δικαστ. v. Doruill. ad Charit. p. 23.

ξυγκαλεῖν, ξυγκεῖσθαι, ξυγχορευτὴς, ξυγχωρεῖν, v. in Σ.

ξυ-

ξύεσθαι, *polire.* Π. 6, 2, 11. p. 371. παλτὸν ξύσασθαι. Sed Thomas iubet ξύω dici ἐπὶ σαρκός. v. ibi interpp.

ξυήλη, ¶ 1) *aſcia, radula, qua lignum politur.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ¶ 2) *gladiolus falcatus* apud Lacedaemonios. Heſych. et Phauorin: ξυήλη· ξυάλη. ἔστι δὲ καὶ ξιφίδιον, ὅ τινες δρέπανον λέγουσι. Falcatis armis adſcribit eam etiam Pollux 1, 137. et Λακωνικὴν vocat. Cf. Meurſ. miſcell. Lacon. 2, 1. A. 4, 7, 11. παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον, ὅσον ξυήλην Λακωνικήν. 4, 8, 18. Dracontius Spartiates dicitur παῖδα ἄκων κατακτανὼν, ξυήλῃ πατάξας. Vtrumque locum affert Suidas, qui praeter alia habet haec: ξυήλην, ἣν ξυάλην λέγομεν — ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν, Λάκωνες δὲ ξυήλην.

ξυηρὸς, *laeuigatus.* K. 10, 3. Sed vid. ξυρήκης.

ξυλίζεσθαι, *lignari.* Eſt verbum militare. A. 2, 4, 5. ξυλιζόμενοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ, καὶ χόρτον — συλλέγοντες.

ξύλινος, *ligneus.* A. 5, 2, 5. τύρσεις ξύλιναι. §. 17. οἰκίαι ξύλιναι. E. 2, 4, 15. ὅπλα ξύλινα. K. 9, 12. ἥλους ξυλίνους.

ξυλλαμβάνειν, et ξυλλέγειν, v. in Σ.

ξυλοκόπος, *lignarius, lignis caedendis aptus.* Poll. 7, 113. πέλεκυς ξυλοκόπος, ὡς ἔφη Ξενοφῶν. Π. 6, 2, 11. p. 373. πέλεκυν ξυλοκόπον. Margg. ξυλοτόμον, quod Leuncl. gloſſema putat. Etiam Poll. 10, 129. legitur πέλεκυς ξυλοκόπος.

ξῦλον, ¶ 1) *lignum.* A. 1, 10, 8. ἀετὸν χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης, ἐπὶ ξύλου ἀνατεταμένον, *in haſtili.* All. ἐπὶ ξυστοῦ legi volunt, all. verba ἐπὶ ξύλου putant interpretamentum eſſe verborum ἐπὶ πέλτης. 4, 5, 4. ξῦλα ἦν — ξῦλα οὐκ εἶχον, np. igni faciendo. E. 2, 4, 16. Cf. σχίζειν. ¶ 2) *materies, arbor.* A. 6, 4, 3. ξῦλα πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, πάνυ δὲ πολλὰ καὶ καλὰ ναυπηγήσιμα — τὸ ὄρος δασὺ πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς καὶ μεγάλοις ξύλοις. Αθ. 2, 11. 12. E. 1, 1, 16. 6, 1, 4. p. 361. Cf. ναυπηγήσιμος.

ξυλοτόμος, v. ξυλοκόπος.

ξυμβαίνειν et ξυμβάλλειν, v. in Σ.

ξύμβασις, *pax, pacificatio, compoſitio.* Heſych: συμβάσεως· εἰρήνης. it. σύμβασις· ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν. Suid: σύμβασις· φιλία, συντυχία, καταλλα-

λαγή. Cf. Poll. 1, 153. E. 7, 4, 11. συνεχώρησαν αὐτοῖς τὴν εἰρήνην — ἐπεὶ οὕτως ἡ ξύμβασις ἐγένετο.

ξυμβολὴ, *conflictus*. E. 4, 2, 13. v. συμβολή.

ξυμβουλεύειν, ξυμβουλία, ξύμβουλος, ξυμμαχεῖν, ξυμμάχεσθαι, ξυμμαχία, ξυμμαχὶς, ξύμμαχος, v. i. Σ.

ξυμμιγνῦναι, *agere, colloqui*. v. Valckenar. ad Herodot. 2, 64. E. 3, 1, 17. ξυμμίξας τῷ Δερκυλλίδᾳ ἠρώτα. Antea erat ἔλθοι ἂν ἐς λόγους. Cf. συμμιγν.

ξυμμορία, *numerus nauium, quae vni duci ſubſunt*. E. 1, 7, 10. p. 58. καταλιπεῖν τρεῖς ναῦς ἕκαςον ἐκ τῆς αὐτοῦ ξυμμορίας.

ξυμπαρατάττεσθαι, ξυμπαρεῖναι, ξυμπέμπειν, ξυμπίπτειν, ξυμπλεῖν, ξυμπληροῦν, ξυμπολεμεῖν, ξυμπονεῖν, ξυμπράσσειν, ξυμπροπέμπειν, ξυμφάναι, ξυμφοιτητὴς, ξυμφορὰ, ξυμφράττειν, ξυμφυγὰς, ξὺν, ξυναγορεύειν, ξυνάπτειν etc. vid. in Σ.

ξυνωρὶς, *bigae*. Moeris p. 272. ξυνωρὶς, Ἀττικῶς· συνωρὶς, Ἑλληνικῶς. Cf. Heſych. et Suid. in v. ξυνωρὶς et συνωρίς. E. 1, 2, 1. Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοςὴ, ἡ προςεθεῖσα ξυνωρὶς ἐνίκα Εὐαγόρου. Scil. ante hanc Olympiadem numero Olympiadis non addi ſolebat nomen illius, qui bigis in ludis vicerat, ſed tantum victorum in ſtadio nomina, quia ante hoc tempus bigae in ludis Olympiacis non adhibitae fuerant. v. Pauſan. 5, 8. p. 395. Corſin. faſt. Att. T. III. p. 256. et infra ςάδιον.

ξυρήκης, *acutus*. K. 10, 3. ἀκόντια — ἔχοντα τὰς λόγχας — ξυρήκεις. Ita enim reſcribunt e Polluce 5, 20. viri docti pro ξυηράς. Leuncl. vertit *acutas nouaculae inſtar*.

ξυσκευάζεσθαι, ξυσκηνεῖν, ξυσπειρᾶν, ξυσσίτια, v. in Σ.

ξυστὸν, *haſta*. Heſych: ξυςόν· ἀκόντιον, δόρυ κατεσκευασμένον. Suid: ξυςόν· δορύλλιον, ἀκόντιον καὶ τὸ τέλειον δόρυ. Cf. Poll. 1, 136. Π. 4, 5, 19. θώρακας καὶ ξυςὰ dedit Cyrus equitibus. 4, 6, 1. ἐκέλευον παραδιδόναι τὰ ξυςὰ, ὅπως κατακαίοιεν. 7, 1, 17. δοράτων καὶ ξυςῶν καὶ μαχαιρῶν. Cf. ξύλον nr. 1.

ξυστὸς, *xyſtus, porticus*, vel potius *ambulatio ſub diuo ante porticum*. Etymol. M. ξυςὸς, ὁ εὖ ἐξυςμένος καὶ ὁμαλὸς τόπος. v. Poll. 9, 43. ibique Hemſterh. it. Vitruv. 5, 11. et Erneſti clav. Cic. Am-

Ammon. p. 100. ξυστὸς — καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ. O. 11, 15. περιπάτῳ χρῶμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ ἴσως ἄμεινον, ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην.

ξυστοφόρος, *hastifer.* Arrian. tact. p. 15. οἱ δὲ — δόρασιν καὶ κόντοις μάχονται· οἳ δὴ καὶ δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι ὀνομάζονται, ἔστιν δὲ ὑφ' ὧν ξυστοφόροι. Sed in Xenophonte differunt, quanquam et δορυφόροι et ξυστοφόροι ſunt *ſatellites.* Π. 8, 3, 8. in Cyri comitatu ſunt δισχίλιοι δορυφόροι — σκηπτοῦχοι, et δισχίλιοι ξυστοφόροι et alii. Cf. 7, 5, 16. vbi ξυστοφόροις ſtipatus legitur Cyrus, ne quis impudenter ad eum accederet.

ξυστρατεύειν, v. συστρ.

O

ὁ, ἡ, τὸ, articulus praepoſitiuus, ponitur ¶ 1) non ante ſubſt. ſed ante adiectiuum, Π. 1, 4, 26. στολὴν τὴν Μηδικήν. Cf. nr. 14. extr. ¶ 2) a nomine ſuo ſeparatur longius, A. 3, 1, 10. ἐγὼ οὖν τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν προσδοκῶ. ¶ 3) ponitur ante participium, A. 2, 4, 3. ὁ ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται, *nemo reperietur qui.* Απ. 4, 4, 23. οἵ γε οὕτω παιδοποιούμενοι, ὡς οὐ δεῖ παιδοποιοῦνται. Ita Ern. e Stobaeo et 1 Cod. Vulgo deeſt οὕτω. Interdum participiis dat vim nominum. v. ἁρπάζειν, γείνεσθαι, κτᾶσθαι, ὁρίζειν, προμνᾶσθαι etc. ¶ 4) poſtponitur poſtpoſitiuo. v. ὅς, et infra n. 24. ¶ 5) aduerbiis dat vim adiectiuorum. vid. v. c. αὔριον, ἔμπροσθεν. ¶ 6) adhibetur in allocutione, Π. 6, 2, 11. p. 372. ὅσα κελεύω, ὑμεῖς οἱ τῶν σκευοφόρων ἄρχοντες ἐξετάζετε. p. 374. eſt ὑμεῖς ὦ ἡγεμόνες. 8, 4, 8. ὦ Ὑστάσπα καὶ οἱ ἄλλοι δὲ οἱ παρόντες. Απ. 3, 14, 4. παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον. In his igitur omiſſum eſt ὦ ὑμεῖς. Sed E. 2, 3, 18. p. 97. omiſſa eſt prima perſ. ἡμεῖς. Locus eſt: ἕως ῥᾳδίως οἱ ἄρχοντες ἐμέλλομεν κρατήσειν. ¶ 7) interdum ponitur, interdum non ponitur, vt Κλεάνωρ mox Ὀρχομένιος dicitur, mox ὁ Ὀρχομένιος. v. Κλ. ¶ 8) ſaepius repetitur, np. ponitur tam ante ſubiectum, quam ante eius praedicatum, Π. 3, 3, 4. ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα ἀγαθόν. A. 1, 10, 2. τὴν Φωκαΐδα, τὴν Κύρου

Κύρου παλλακίδα, τὴν σοφὴν λεγομένην. Π. 7, 5, 7. τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμόν. Steph. habet τὰς οὔσας πρὸς τ. π. Sed ex nota adiecta patet, illud οὔσας Stephano fuiffe fuspectum. Απ. 2, 2, 13. τὴν μητέρα τὴν πάντων. 4, 5, 8. τὸ τῶν ἐναντίων τὸ αἴτιον. Hindenb. delet prius τὸ, Ernefti pofterius. Sed defendit Schneiderus ad Anacr. p. 42. Etiam multis aliis in locis articulus viris doctis fuspectus fuit, v. c. Ιπρ. 4, 9. ἀγαθὸν οὖν καὶ τὸ πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεως ἐξάγειν τὸ δεκαδάρχους καθιςάναι. Leunclauio τὸ ante πρὸς eft fuspectum, et deletur a Welfio, Zeunio, atque Gailio. Sic A. 3, 2, 18. κρατουμένων πάντα τὰ ἀλλότρια. Steph. τὰ non habet, et Zeun. cum Hutch. delet. 5, 1, 11. ἐξαγαγὼν καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἄλλον λόχον. Cod. Eton. καὶ ἄλλον λ. 7, 4, 7. ἐν τοῖς ὀρεινοῖς τοῖς καλουμένοις Θραξί. Steph. et Hutch. alterum τοῖς deleri volunt, Zeun. vncinis inclufit. Απ. 1, 7, 5. ἀπατεῶνα ἐκάλει τὸν οὐ μικρόν. Ducibus MSS. delent τόν. Cf. Schneider. qui τὸν putat natum effe ex τοῦτον f. τοιοῦτον. Multa etiam ad emendandum hunc locum attulit Schütz. 3, 3, 3. τοῦτο μὲν οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι. Valckenar. malit οἶμαί γε. O. 2, 16. ἄλλους δεινοτέρους ἐμοῦ τοὺς περὶ ταῦτα. Steph. τοὺς delet, Marg. Leuncl. pro eo habet ὄντας. Zeun. τοὺς ante δεινότ. poni iubet. Mofche τοὺς accipit pro τινὰς, de quo vfu v. infra nr. 18. Cf. ποῖος. Sed Π. 4, 2, 7. minus recte videtur Brodaeus pro οἱ ὑμέτεροι correxiffe ὑμέτεροι. Nam §. 9. eft οἱ σφέτεροι. ¶ 9) Saepe contra leges linguae omiffus videtur articulus, vt Π. 4, 2, 15. τὸν τῶν Καππαδοκῶν βασιλέα καὶ Ἀραβίων. Steph. et Hutch. aliique ante Ἀραβ. inferunt τὸν τῶν. 5, 1, 1. Ἀβραδάτα τοῦ Σούσων βασιλέως, pro τοῦ τῶν Σ. Margg. Steph. et Cod. Guelf. aliique, omiffo nomine βασιλέως, habent τοῦ Σουσίου. Ibid. pro τὸν Βακτριανῶν βασιλέα Zeun. e Cod. Guelf. dedit τὸν τῶν Β. βασ. 7, 5, 3. οἱ γυμνῆται ἀπὸ τῶν κεράτων. All. οἱ γ. οἱ ἀπὸ τ. κ. A. 1, 8, 2. εἰς χεῖρας ἔλθε. Cod. Eton. et Parif. εἰς τὰς χ. 1, 10, 3. βασιλεὺς σὺν ςρατεύματι. 2 codd. σὺν τῷ ςρ. 3, 5, 5. οἱ μὲν ἄλλοι ἦσαν — ςρα-

τηγοὶ δὲ — συνῆλθον. Fortaſſe rectius ſcribatur οἱ δὲ ϛρατ. Αγ. 1, 7. βουλευομένων — Λακεδαιμονίων. Debebat eſſe τῶν Λακ. vt in nonnullis legi teſtatur Hutchinſonus. E. 1, 6, 21. τῶν ταξιάρχων. Scribendum auctore Stephano αἱ τῶν τ. 1, 7, 10. p. 60. Steph. ante οὐχ ἱκανοὺς deſiderat articulum. 3, 4, 11. ἀπαγγεῖλαι Τισσαφέρνει. (Αγ. 1, 13. eſt τῷ Τισ.) §. 22. αἰσθόμενος Ἀγησίλαος. (Αγ. 1, 30. eſt ὁ Ἀγησ.) 3, 5, 16. οἱ ἄλλοι ἐντέλει. Steph. reſtituendum putabat οἱ ἐν τ. 7, 5, 8. δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλείπειν. Steph. et Leuncl. ante ἀνὴρ inſerunt ὁ. Intelligitur enim Epaminondas. §. 15. ἐντὸς τείχους. Leuncl. vult τοῦ τ. Απ. 1, 2, 36. ἔφη Χαρικλῆς. Steph. recte ſcribit ὁ Χαρικλ. vt paulo poſt ſequitur. 1, 3, 12. Ern. et Hindenb. reſtituerunt ἔφη ὁ Ξενοφῶν. 1, 4, 5. ὁ ἐξ ἀρχῆς ποιῶν. Hic in nonnullis deeſt ὁ. §. 14. ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι. Hindenb. corrigit οἱ ἄνθρ. probante Erneſtio. 1, 6, 14. τοὺς ante ἀκούοντας perperam in nonnullis omiſſum eſt. 2, 1, 10. οἱ ἄρχοντες ἢ ἀρχόμενοι. Hindenb. vult οἱ ἀρχόμενοι. 2, 4, 7. ἃ αἱ χεῖρες ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοί. Hindenb. vult οἱ ὀφθ. quod recepit Ern. 3, 6, 8. ἥττων τῶν ἐναντίων. Ern. τῆς τῶν ἐν. 3, 7, 9. οὐ μόνον ἄλλοι. Ita Leuncl. et Well. pro οἱ ἄλλοι. 4, 2, 35. διὰ δόξαν. Hindenb. vult διὰ τὴν δ. O. 8, 7. Well. e coniectura virorum doctorum edidit οἱ ὄπισθεν, cum in antiquis deſit οἱ. Sed hic poteſt ὄπισθεν ſine οἱ defendi. Ιππ. 1, 16. βαδίζων ἵππος. Leuncl. et Cod. Lipſ. ὁ ἵππος. K. 10, 22. διά γε ὀρθῶς ποιεῖν. Steph. et Leuncl. deſiderant τὸ ante ὀρθῶς. 13, 8. εὖ φρονοῦσι. Leuncl. et Well. inſerunt τοῖς ante εὖ. ¶ 10) Singularis pro plurali ponitur indefinite ſ. pro genere, O. 8, 19. οὐχ ὁ σεμνὸς, ἀλλ' ὁ κομψός. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν — τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. Sic ſaepe in Hierone ὁ τύραννος, ὁ ἰδιώτης. ¶ 11) Ponitur ita, vt ſupplendum ſit nomen aliquod, vt ¶ a) ἱερὰ ſ. ἱερεῖα ſ. θυόμενα, Απ. 1, 3, 3. ταῖς θυσίαις ἔχαιρον — τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν ἢ τὰ παρὰ τῶν χρηϛῶν. Eſt ſyneſis. ¶ b) ἵππος, Ιπ. 8, 2. διδάσκειν τὸν ἑαυτοῦ. ¶ c) μέρος, A. 3, 5, 9. τὰ πρὸς μεσημβρίαν. 6, 4, 2. χωρίον, τὸ μὲν

μὲν εἰς τὴν θάλατταν καθῆκον αὐτοῦ. §. 8. τὰ ἐκείνου Νέων παρελάμβανε. Possit etiam πράγματα intelligi. Sed §. 16. dicitur στρατηγὸς fuisse κατὰ τὸ Χειρισόφου μέρος. ¶ d) νεβρὸς, K. 9, 3. οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν — φυλάσσειν τὸν αὐτῆς. ¶ e) νῆσοι, E. 5, 1, 7. ἀπὸ Σαμοθράκης καὶ Θάσου, καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα τὰ χωρία. ¶ f) νύμφη, Σ. 2, 3. ὅταν νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, ὥσπερ ἡ Νικηράτου. v. Casaub. ad Athenae. 15, 10. p. 971. ¶ g) ὁδὸς, Π. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινήν. 5, 2, 15. extr. ἄγε ἡμᾶς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. 7, 4, 8. A. 3, 5, 9. τῆς ἐπὶ Βαβυλῶνα — ἡ δὲ πρὸς ἕω — ἡ δὲ διαβάντι τὸν ποταμὸν — ἡ δὲ διὰ τῶν ὀρέων. 6, 5, 6. E. 4, 4, 13. 5, 1, 23. 5, 4, 16. 39. 49. 54. 55. 6, 4, 25. 6, 5, 32. 7, 1, 18. 7, 2, 13. Suppletur ellipsis Π. 5, 3, 16. extr. πάρεστε εἰς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδόν. A. 6, 3, 15. κατὰ τὴν ἐπὶ Κάλπης ὁδόν. E. 5, 4, 14. τὴν δι' Ἐλευθερῶν ὁδόν. 7, 1, 19. ¶ h) οἰκία, E. 6, 5, 31. ἐνέδραν ποιήσαντες — ἐν τῇ τῶν Τυνδαριδῶν, np. prope Lacedaemonem. Describit hanc domum Pausanias 3, 16. p. 247. ¶ i) οἰκοῦντες, A. 2, 6, 2. τοῖς ὑπὲρ Χεῤῥονήσου. Plene legitur A. 1, 1, 9. τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι. ¶ k) πόλις, Aπ. 2, 3, 13. ὑποδέχεσθαι, ὁπότε ἔλθοις εἰς τὴν ἐκείνου. ¶ l) πράγματα, Π. 5, 4, 19. τὰ αὐτοῦ. Vbi maxime refertur ad exercitum. Antea erat τὴν σὴν δύναμιν. 8, 5, 1. τὰ ἐν Βαβυλῶνι. A. 1, 3, 9. τὰ τοῦ Κύρου — τὰ ἡμέτερα. 1, 10, 9. τὰ ὑπὲρ τοῦ λόφου, np. an omnes hostes ex eo fugerint. 4, 3, 20. τὰ παρ' αὐτῷ ἀσφαλῶς εἶχε. 6, 3, 6. τὰ τῶν Ἀρκάδων. E. 2, 2, 1. 3, 2, 5. 3, 5, 5. τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, *res quae in Asia geruntur*. 4, 8, 17. ἐπιμελησόμενον τῶν κατὰ θάλατταν. 7, 3, 1. Π. 1, 2, 10. τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. Paulo post est τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων. Sic Aπ. 1, 1, 8. τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. Reiskius delet τῶν, sed Hindenb. defendit, et explicat verbis ἐκείνων ἅ ἐστι, dicitque similem esse locum Aπ. 3, 6, 2. προστατεύειν — καλὸν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις. Cf. Zeun. ad Aπολ. 30. Sic Πο. 4, 52. πράττοιεν τὰ ἐν τοῖς γυμνασίοις, *exercitationes*. Insertum est τὰ a Le-

a Leuncl. Cf. infra nr. 17. ¶ m) ϛράτευμα, E. 7, 5, 24. ἐποίησε Φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων. Sic ſaepe legitur τὸ ναυτικὸν, τὸ ξενικὸν, et ſimilia. ¶ n) ϛρατιῶται. A. 1, 5, 13. ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Μένωνος. 6, 3, 10. ¶ o) υἱὸς ſ. ἀπόγονος, A. 3, 3, 12. Λύκιος ὁ Πολυϛράτου. Saepiſſime ſic eſt. vid. v. c. Ἀριϛόδημος. Suppletur ellipſis Π. 1, 5, 2. Κυαξάρης ὁ τοῦ Ἀϛυάγους παῖς. ¶ p) χρήματα, Π. 8, 1, 6. λαβεῖν τὰ τοῦ μὴ Φοιτῶντος. Potes etiam hic intelligere ἀγαθὰ, quod 5, 4, 1. vbi editur πάντα τὰ Γαδάτα, eſt in var. lect. pro Γαδάτα. 8, 4, 11. οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδός. A. 5, 1, 6. E. 3, 1, 23. 24. 4, 8, 12. ἀπὸ τῶν ἐκείνου. Paulo ante eſt τῶν βασιλέως χρημάτων. Cf. δημόσιος. ¶ q) χώρα, Π. 1, 2, 14. ϛρατεύονται ἔξω τῆς ἑαυτῶν. 3, 3, 9. εἰς τὴν ἐκείνων ἐπιόντες. Paulo poſt eſt εἰς τὴν ἐκείνων χώραν. 5, 4, 11. A. 7, 2, 20. δέξῃ εἰς τὴν σαυτοῦ. Αγ. 2, 23. Πο. 1, 1. E. 1, 1, 16. ἐν τῇ βασιλέως. 3, 2, 11. 4, 8, 17. ἔΦερε καὶ ἦγε τὴν βασιλέως. 5, 4, 13. 16. 59. 6, 2, 1. 6, 5, 24. 7, 4, 10. 20. 7, 5, 3. Απ. 3, 5, 4. O. 5, 13. ἰόντες εἰς τὰς τῶν ἀποκωλυόντων. Stobaeus minus recte habet τά. Plene dicitur Π. 5, 4, 1. ἐν τῇ Γαδάτα χώρᾳ. §. 5. εἰς τὴν Γαδάτα χώραν. 6, 1, 22. ἐμβαλεῖν που τῆς ἐκείνων χώρας. A. 3, 5, 4. E. 1, 2, 11. 3, 1, 10. 3, 2, 15. 4, 8, 17. 5, 4, 38. Sic τῇδε. v. nr. 43. ¶ r) χωρίον, A. 7, 1, 21. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης. E. 7, 1, 6. ἐκ τοῦ πρὸς Σικυῶνα βλέποντος. Cf. παρὰ et περί. ¶ 12) Praecedit ἐκεῖνος vel οὗτος, ita vt ſit explicantis: *ſcilicet* etc. Π. 4, 3, 3. p. 231. ἐκεῖνο οὐκ εὐπετὲς, τὸ — τὸν ἵππον τοῦτο συμΦέρειν. E. 2, 3, 18. p. 100. κείνοις — τοῖς οὐ πρόσθεν οἰομένοις etc. Απολ. 17. Π. 2, 1, 8. κατέλιπε τοῦτο μόνον αὐτοῖς, τὸ — μάχεσθαι. 5, 3, 18. ἠλίθιον τοῦτο — τὸ — οὕτω προστάττειν. A. 2, 5, 4. ὁ ἐμὸς ἔρως τούτου αἴτιος, τοῦ τοῖς Ἕλλησιν πιϛὸν γενέσθαι. Ιερ. 7, 3. δοκεῖ τούτῳ διαΦέρειν — τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι. O. 12, 10. 14, 10. Απολ. 21. Sic Απολ. 17. οὐ δοκεῖ καὶ τάδε τεκμήρια εἶναι, τὸ προαιρεῖσθαι. Cf. nr. 8. ex Απ. 3, 3, 3. it. nr. 30. it. ſequitur τοῦτο, Ιερ. 1, 17. τὸ τὰ εἰωθότα ὑπερβάλλον, τοῦτο ἔχει τὰς ἡδονάς. Απ. 1, 3, 6.

3, 6. τὰ λυμαινόμενα γαστέρας — ταῦτ' ἔφη εἶναι. O. 20, 20. 21. 21, 1. τόδε τοι — τὸ πᾶσαις κοινὸν — τὸ ἀρχικὸν εἶναι, τοῦτο δὴ συνομολογῶ. Απολ. 13. καὶ τὸ προειδέναι τὸν θεὸν — καὶ τοῦτο λέγουσι. Cf. οὗτος nr. 1. et infra nr. 28. ex Π. 1, 6, 7. et 11. ¶ 13) Dualis τὼ generis maſcul. non ſolum maſculinis praemittitur, E. 4, 4, 8. τὼ ανδρε. Απ. 1, 2, 33. ſed etiam femininis, quam quidem generis enallagen Atticam vocat Kuhn. ad Pauſan. p. 738. Cf. Steph. append. de dialecto Att. p. 151. et 184. et Koen. ad Anonym. de dialect. p. 304. Π. 1, 2, 11. ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα. v. ἡμέρα. 2, 2, 1. p. 103. 8, 4, 6. A. 6, 1, 4. Λ. 3, 5. E. 3, 3, 11. Απ. 2, 3, 18. v. γυνὴ, φάλαγξ, χείρ. ¶ 14) Indicat rem certam, quae qualis ſit, ex praecedentibus poteſt conſtare, vel aliis modis certo definitur, Π. 1, 2, 12. αἱ ἀρχαί. §. 13. οἱ τῶν παίδων διδάσκαλοι. 3, 1, 6. τὸν δασμὸν, ſcil. ex pacto ſoluendum. A. 1, 5, 10. ἐν τῇ χώρᾳ antea commemorata. 1, 7, 4. 2, 2, 5. ἐκ τῆς χώρας. 4, 7, 5. εἰς τὸ δασὺ παριέναι. 5, 3, 5. 7, 7, 2. E. 3, 1, 10. 3, 3, 3. μὴ ὢν τοῦ γένους, genere regio, de quo antea dictum fuit. Sic 4, 2, 5. 6, 3, 4. τῷ γένει, generi meo, poſteritati ſuae. Π. 8, 5, 12. extr. ἐκ τοῦ γένους, e familia noſtra vel eadem. E. 7, 3, 6. πρὸς τὴν πόλιν. 7, 4, 14. ἐπὶ τὴν πόλιν. Ιερ. 11, 5. ἐκ τῆς πόλεως. Cod. Lipſ. ἐκ τῆς σῆς π. Απ. 1, 2, 61. τῇ πόλει, huic ſ. ſuae. O. 4, 7. αἱ τιμαὶ, honores conſueti. 11, 15. ὁ παῖς, cui id muneris deſtinatum. §. 18. Cf. ἄλλος, ἀνακαλεῖν, αὐτὸς, πολύς, it. Hutch. ad A. 1, 4, 13. et Fiſcher. ad Weller. p. 111. Sic ante numeralia, Π. 1, 2, 12. ἐπειδὰν τὰ δέκα ἔτη διατελέσωσι. §. 13. τὰ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη. 1, 3, 7. τοῖς τρισὶ δακτύλοις, tribus digitis prioribus manus ſiniſtrae, quibus quaſi ex arte ſua vti ſolent. Saepe non ſatis conſtat, cur additus ſit articulus, vt Π. 2, 1, 2. p. 88. πλείους τῶν μυρίων. 3, 1, 19. πλείω τῶν τριχιλίων. Αγ. 1, 34. πλέον τῶν ἑκατὸν ταλάντων, quae promiſſa erant. Sed E. 4, 3, 14. narratur eadem res omiſſo articulo. O. 20, 16. εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει. §. 18. Cf. τρίτος

Op.-

Opponitur nomen articulo carens, Αγ. 11, 4. ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Απ. 2, 1, 32. σύνειμι μὲν θεοῖς, σύνειμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ 15) Habet etiam emphasin, Π. 4, 6, 2. p. 258. ἐγὼ μὲν ὁ τάλας. 7, 3, 3. ἐγὼ ἡ μωρὰ — ἐγὼ ἡ παρακελευομένη. Α. 3, 1, 19. οὐδ' ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται. Απ. 2, 7, 2. τεσσαρεσκαίδεκα τοὺς ἐλευθέρους, *et eos quidem liberos.* Cf. nr. 20. ¶ 16) Indicat id, quod alteri quocunque modo accidit, vel ad eum pertinet, c. gen. Π. 7, 5, 8. τὸ τοῦ ποταμοῦ, *quod de flumine factum erat.* Ο. 16, 7. τὸ τῶν ἁλιέων, *quod facere piscatores solent.* Απολ. 6. τὰ τοῦ γήρως, *senectutis incommoda.* ¶ 17) Facit periphrasin nominis, Ε. 4, 8, 7. τὰ τῆς βοηθείας καὶ τὰ τῆς σπανοσιτίας. Margg. καὶ τὴν σπανοσιτίαν. 7, 1, 26. ἐπῄνει τὰ τοῦ βασιλέως. c. ἐν, v. supra nr. 11. l. et ἐν nr. 17. a. et θεὸς nr. 1. m. n. o. ¶ 18) Ponitur pro τὶς, *aliquis.* Π. 4, 5, 3. τὸν νύκτωρ πορευόμενον. 6, 1, 18. extr. πέμπει τὸν εὐνοῦχον. Potest tamen h. l. articulus significare, Pantheam eo inprimis et libentissime visam esse. 7, 4, 4. ᾖκον οἱ παρὰ Κύρου. Α. 4, 5, 17. πέμπει τοὺς ἐκ τῆς κώμης. 5, 3, 5. τὸ μέρος. Ε. 4, 1, 1. τὸ ἔθνος. Margg. τὶ ἔθν. Morus illud τὸ explicat per τοῦτο, Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 1, 25. nobiscum facit. Ιπ. 5, 6. τὸν θεὸν — δεδωκέναι. All. male τοὺς θεούς. Sic Π. 2, 4, 17. p. 136. Zeun. e cod. Guelf. edidit τοὺς εὐζώνους ἄνδρας, pro τινὰς, vt est ap. Zonaram. In reliquis edd. τοὺς deest. Fortassis ita explicari potest Απ. 4, 7, 9. τοῦ γὰρ οὕτω προσέχοντος ἑαυτῷ, i. e. εἴ τις οὕτω προσέχοι. Sed Ern. e MS. 1. recepit τὸν γὰρ οὕτω προσέχοντα. Inprimis οἱ δὲ, etiamsi non praecessit οἱ μὲν, est τινές. v. Doruill. ad Charit. p. 142. Π. 6, 3, 4. προεληλύθοιεν δὲ ἐπὶ χιλὸν, οἱ δὲ ἐπὶ ξύλα. Leunclauio duce Steph. et Hutch. ante ἐπὶ χιλὸν inserunt οἱ μέν. 8, 3, 16. πολλοὶ μὲν — πολλοὶ δὲ — πολλοὶ δὲ — οἱ δὲ — ᾖκει δέ τις. Α. 1, 5, 13. οἱ δὲ καὶ ἔσχασαν. 1, 8, 14. οἱ δὲ ἵσχυντο, ἔστι δ' ὅστις. 1, 10, 2. 5, 7, 13. 7, 4, 13. ἐλήφθησάν τινες — οἱ δὲ καὶ ἀπέθανον. Ε. 1, 2, 9. it. bis, Α. 5, 4, 17. ἀπεῖχον — στα-

— ϛάδια ὀγδοήκοντα, αἱ δὲ πλεῖον, αἱ δὲ μεῖον. c. μὲν, non ſequente δὲ, v. Doruill. l. l. Π. 1, 5, 3. τὰ μὲν καὶ διαβάλλων, partim ſ. in nonnullis etiam. v. nr. 26. a. Sed ſequ. δὲ O. 2, 6. τὰ μὲν ἤδη προσάττουσαν — ἢν δὲ δὴ πόλεμος γένηται. Moſche explicat: *iam quidem, prout iam nunc res ſunt.* c. τὶς, A, 5, 7, 10. οἱ δέ τινες, pro τινὲς δέ. Cf. του et τῳ enclitica in v. τὶς nr. 35. ſq. et ſupra nr. 8. ¶ 19) Eſt i. q. τίς, *quis*. Aπ. 3, 2, 1. τοῦ ἕνεκεν. 4, 5, 10. τῷ γὰρ ἂν ἧττον φήσαιμεν προσήκειν. O. 11, 25. Σ. 3, 13. 4, 52. 55. Sic Aπ. 4, 4, 17. promiſcue ponuntur τῷ et τίνι. ¶ 20) *ille*. Praecedente καὶ, Π. 1, 3, 8. καὶ τὸν κελεῦσαι δοῦναι. 4, 2, 7. καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται. Sic ſine καὶ, de nobilitate, A. 3, 2, 8. Ξέρξης ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον ϛρατιάν. Aγ. 2, 1. ὁ Πέρσης ἐπορεύετο τῷ παμπληθεῖ ϛόλῳ. Cf. nr. 15. ¶ 21) i. q. τοιοῦτος vel ἐκεῖνος. A. 1, 9, 4. τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε. E. 2, 3, 17. p. 90. τοῖς, οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν. §. 18. p. 100. τοῖς ἐναντίος εἰμὶ, οἳ οὐκ οἴονται etc. ¶ 22) i. q. οὗτος. Π. 4, 5, 12. p. 246. et 8, 1, 2. ἐν τῷ λόγῳ, h. e. ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ. A. 2, 2, 1. τῆς νυκτὸς, *hac nocte*. 5, 2, 3. ἐν τῇ χώρᾳ. Ιερ. 2, 15. ἐπὶ τῷ ἔργῳ. etc. Vnde ὁ δὲ i. q. οὗτος δὲ, np. ante nominatus, vel poſt nominandus alteri. Π. 1, 3, 13. ὁ δὲ οὐκ ἐμέλλησεν. 1, 4, 9. 3, 3, 5. 8, 7, 2. A. 1, 3, 21. 2, 3, 1. 4, 2, 4. ἔμενον ὡς κατέχοντες· οἱ δ' οὐ κατεῖχον, *ſed non habebant*. Aϑ. 1, 6. οἱ δὲ καὶ — βουλεύονται. §. 7. οἱ δὲ γιγνώσκουσι. §. 16. οἱ δὲ ἀντιλογίζονται. His tribus in locis Zeun. ſcribit οἵδε. 3, 10. οἱ δὲ τοῦτο γνώμῃ ποιοῦσιν. Aπ. 1, 2, 37. τῶν δέ τοι — ἀπέχεσθαι δεήσει, τῶν σκυτέων etc. Hindenb. iunctim ſcribi vult τῶνδε. Eodem ſenſu Π. 1, 4, 17. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον. O. 1, 16. τὰ μὲν, i. e. ταῦτα μὲν, quae disputata ſunt. Sequitur ἐκεῖνο δέ. ¶ 23) *vnusquisque, ſingulus*. Π. 2, 1, 12. ἡ τάξις (np. ἑκάϛη) ἦν ἑκατὸν ἄνδρες. (Π. 6, 3, 10. in ſimili re additur ἕκαϛος.) A. 3, 5, 6. ὁ γὰρ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει. All. πᾶς. ¶ 24) ὁ μὲν — ὁ δὲ, ¶ a) *hic — ille*. Nam ὁ μὲν refertur ad propius

pius, ὁ δὲ ad remotius. v. Waff. addenda Thucydidi praefixa. Π. 8, 4, 4. τὰ μὲν κακῶς — τὰ δὲ εὖ. A. 1, 10, 3. βασιλεὺς καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ μὲν διώκοντες, ὁ δὲ etc. Contra interdum ὁ μὲν refertur ad remotius, Π. 8, 4, 7. τἀγαθὰ καλῶς φέρειν ἢ τὰ κακά· τὰ μὲν γὰρ ὕβριν, τὰ δὲ σωφροσύνην ἐμποιεῖ. Αγ. 11, 6. 7. Λ. 7, 4. Απ. 1, 2, 51. 2, 3, 1. τῶν μὲν ἀφρόνων ὄντων, τοῦ δὲ φρονίμου. 3, 1, 8. O. 3, 2. 3. K. 5, 7. b) *alius — alius*. Π. 1, 4, 15. τοῦ μὲν καταγελῶντα ὁρῶν — τὸν δέ τινα καὶ ἐπαινοῦντα. 1, 5, 3. οἱ μὲν δὴ καὶ τοῖς λόγοις πειθόμενοι, οἱ δὲ καὶ δώροις καὶ χρήμασιν. 2, 2, 10. οἱ μὲν καὶ βελτίονος, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι. 2, 3, 8. τοῦ μὲν — τῶν δέ. 3, 1, 23. ὁ μέν τις — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δέ τις. 3, 2, 5. οἱ μέν τινες — οἱ δὲ — οἱ δέ τινες. 5, 5, 12. οἱ μὲν — οἱ δὲ πλεῖστοι — ὁ μέν τις — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δέ. 6, 1, 15. τοὺς μὲν — τοὺς δέ τινας. 6, 3, 4. προεληλύθοιεν δὲ οἱ μὲν ἐπὶ χιλὸν, οἱ δ' ἐπὶ ξύλα. Sed Zeun. e marg. Steph. et MS. Guelf. edidit προεληλυθότες ἐπὶ χιλὸν, οἱ δ' ἐπὶ ξ. 7, 5, 11. ὁ μὲν προβαλλόμενός τι, ὁ δὲ, φεύγων, ὁ δέ γε, καὶ ἀμυνόμενος. 8, 2, 4. ὁ μὲν — ὁ δὲ — ὁ δὲ — ὁ δέ γε. 8, 4, 14. οἱ μέν τινες — οἱ δέ τινες. A. 2, 3, 9. αὗται δὲ — οἵας μὲν (all. μὴ) ἐστὶν ἰδεῖν — αἱ δὲ — τὰς δέ τινας (all. τινες). 3, 3, 12. τοὺς μέν τινας — τοὺς δέ. 3, 4, 18. 4, 3, 24. οἱ μέν τινες — οἱ δὲ πολλοί. 4, 8, 16. οἱ μὲν — οἱ δὲ — οἱ δὲ καί. 5, 6, 9. τοῖς μὲν — τοῖς δὲ πολλοῖς. 6, 5, 7. τὴν μὲν — τὴν δὲ — τὴν δὲ μίαν. Αγ. 2, 12. οἱ μὲν — πολλοὶ δέ. Αθ. 2, 8. φωνὴν τὴν πᾶσαν ἀκούοντες, ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δ' ἐκ τῆς. §. 11. παρὰ μὲν τοῦ ξύλα, παρὰ δὲ τοῦ — παρὰ δὲ τοῦ — παρὰ δὲ τοῦ — παρὰ δὲ τοῦ. §. 12. οὐδὲ τἄλλα — μιᾷ πόλει, ἀλλὰ τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ. 3, 11. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου — ἐδούλευσεν. τὸ μὲν Βοιωτοῖς· τοῦτο δὲ, ὅτε Μιλησίων εἵλοντο τοὺς βελτίστους· — τοῦτο δὲ, ὅτε εἵλοντο Λακεδαιμονίους. Hic vertere possis: *aliquando — rursus — rursus*. E. 1, 1, 21. 3, 2, 3. 4, 3, 12. 4, 4. 3. 4, 5, 8. τοῦ μὲν ὑφηγουμένου, τῶν δὲ, μετιόντων. §. 14. 4, 7, 7. 5, 1, 19. 20. 6, 2, 9. 10. 7, 1, 34. Απ. 2, 5, 3. Ιπ. 10, 6. ὁ μὲν — ὁ δὲ ἕτερος. Cf. ἕτερος nr. 1. et 5. Ιπρ. 8, 17. εἰ δύο τάξεις ἐκ τῆς φυλῆς (i. e. *ex vna)*

να) ποιήσειεν, καὶ τῆς μὲν — ἡγοῖτο, τῆς δὲ ἄλλης. K. 3, 10. 11, 1. θηρία ἁλίσκεται τὰ μὲν ἐν ξέναις χώραις — τὰ δὲ ἐν Ὀλύμπῳ, — τὰ δὲ etc. Sed hic illa τὰ μὲν inſerta ſunt Stephano et Leuncl. auctoribus. Interdum praecedit ὅσος, Π. 3, 1, 18. ὅσην μὲν ἄν σοι δοκῇ ϛρατιὰν ἄγειν, τὴν δὲ καταλιπεῖν Φυλακὴν, reliquum. 4, 5, 15. p. 251. ὅσοι ἡμῖν πάρεισιν, οἱ δὲ προσάγονται. it. praecedit caſus aliquis articuli poſtpoſitiui praeter genitiuum, Π. 7, 5, 11. προεῖπεν, οὓς μὲν ἔξω λαμβάνοιεν, κατακαίνειν, τοὺς δ' ἐν ταῖς οἰκίαις κηρύττειν — ἔνδον μένειν. O. 1, 17. οὓς ἐγὼ ὁρῶ τοὺς μὲν καὶ πολεμικὰς, τοὺς δὲ καὶ εἰρηνικὰς ἐπιϛήμας ἔχοντας. it. ſequitur poſtpoſitiuus, Π. 5, 3, 9. τῶν ἀγγέλων — τοὺς μὲν εἴασεν ὁ Γαδάτας διαφεύγειν, οὓς δ' ἔλαβε, βασανίζων, ſcil. ἦν. A. 2, 6, 14. Cf. ἄλλος, ὅς nr. 8. οὗτος. ¶ c) K. 2, 2. Leuncl. mutauit τὸν μὲν in τιμήν. ¶ 25) τῇ μὲν — τῇ δὲ, *hinc* — *hinc*. A. 4, 8, 8. τῇ μὲν ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον τὸ ὄρος. ¶ 26) τὰ μὲν — τὰ δὲ, a) *partim* — *partim*. A. 4, 1, 11. τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι. E. 1, 1, 3. 1, 7, 10. p. 54. 6, 5, 40. Aπ. 1, 3, 1. 2, 4, 6. K. 9, 6. Interdum omittitur τὰ δὲ, et καὶ pro eo ponitur, vt Π. 1, 5, 3. τὰ μὲν καὶ διαβάλλων, *partim vera nuncians, partim criminans.* ¶ b) *mox* — *mox*. O. 11, 18. τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν οἴκαδε. ¶ 27) ἡ Erneſt. ex edit. Baſil. malit mutare in ἤ, Aπ. 3, 14, 5. ὀψοποιΐα, ἡ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη. De formula Ὁδὸς ἡ ἐκ τῶν κωμῶν et ſimilibus, vbi omiſſum eſt participium ἄγουσα vel Φέρουσα, v. ſupra nr. 11. g. et ὁδός. ¶ 28) τὸ ponitur ante integram enunciationem, A. 4, 4, 11. ἐρωτώμενος δὲ τὸ, ποδαπὸς εἴη, *conſuetum illud.* Iπ. 12, 4. τὸ δὲ περὶ τὸ ἦτρον, *quod attinet ad.* Sed Leuncl. et Welſ. abiecto priori τὸ edidere περὶ δὲ τὸ ἦτρ. Sic ante inf. Π. 1, 6, 7. τὸ δὲ ἐπίϛασθαι ἀνθρώπων ἄλλων προϛατεύειν — τοῦτο θαυμαϛὸν ἐφαίνετο. §. 11. τὸ δ' (ed. Iunt. τὸν δ') ἔχοντα δύναμιν — ἔπειτα ἀμελεῖν τοῦ πορίζειν — τοῦτο εἶναι αἰσχρόν. Aπ. 1, 4, 6. 7. 12. τὸ δὲ — δοῦναι — παρέχειν; Intell. ταῦτα οὐκ οἴει προνοίας ἔργα εἶναι. §. 11. τὸ πορεύεσθαι, *incedendi facultatem.* 4,

2, 14.

2, 14. τί δὲ τὸ κακουργεῖν; — τὸ δ' (Leuncl. et Well. τί δ') ἀνδραποδίζεσθαι; 4, 3, 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. Ἀπολ. 17. extr. 18. Σ. 2, 6. ἱκανώτατος εἰς τὸ ταῦτα ἐπιτηδεῦσαι. Zeun. cum Leuncl. τὸ omittit. Cf. nr. 12. Saepe omissum est hoc τὸ, vt O. 9, 11. καὶ τὸ προνοεῖν — καὶ σκοπεῖν. v. Bach. ad h. l. et Fischer. ad Weller. p. 113. ¶ 29) τὸ, *dictum illud, vox illa.* Π. 5, 1, 10. τοῦτο μὲν οὐκ αἰσχύνομαι λέγων. τὸ δὲ — ἀποδώσω, εὖ ἴσθε ὅτι τοῦτο αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Απ. 1, 2, 57. τὸ Ἡσιόδου. §. 58. 4, 2, 24. τὸ, γνῶθι σαυτόν. Sic post λέγειν verti potest *scilicet*, Π. 3, 3, 26. λέγοντες πολὺ τό· ἄγετ', ἄνδρες φίλοι. O. 7, 3. γελάσας ἐπὶ τῷ, *quod dixissem*: τί ποιῶν etc. c. gen. Π. 5, 3, 5. τὰ τοῦ Ἀσσυρίου, *quae Assyrius respondisset.* ¶ 33) τὸ post διὰ est *quia.* Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τοῦτο θαρρεῖν, τὸ μὴ — ποιεῖσθαι. ¶ 31) τὸ dicitur de tempore, vt τὸ μέχρι τούτου E. 7, 1, 32. τὸ ἀπὸ τούτου Αγ. 1, 34. E. 4, 6, 12. it. τὸ ἀπὸ τοῦδε Π. 5, 1, 2. 5, 2, 15. p. 286. 7, 1, 6. 7, 2, 4. Scribitur etiam vno verbo τοαποτοῦδε, vt τοεκτοῦδε. v. suis locis. Plene, sed sine τὸ, legitur Απ. 3, 1, 4. ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου. Sic τὸ δεύτερον, τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον. v. δεύτ. λοιπ. πρ. it. τὸ νῦν εἶναι, v. νῦν nr. 7. et εἶναι nr. 16. b. ¶ 32) τὸ mutatum recte in τῷ, Αγ. 5, 4. διαμάχεσθαι τὸ μὴ φιληθῆναι. Steph. et Bach. τῷ μ. φ. ¶ 38) τοῦ πρόσω, A. 1, 3, 1. *vlterius*, pro ἐπὶ τοῦ τόπου πρόσω. ¶ 34) τοῦ c. inf. Intelligitur ἕνεκα, Π. 1, 3, 8. τοῦ δὴ μὴ λυσιτελεῖν. 2, 4, 9. §. 17. p. 137. 3, 3, 17. 8, 1, 7. Suppletur ellipsis A. 3, 4, 21. τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα. Sed Π. 3, 1, 12. ἡ ἧττα σωφρονίζειν ἱκανὴ, τοῦ γνῶναι. Hutch. reponit τὸ, i. e. *ea clades, quod cognoscant.* v. Zeun. 5, 3, 2. καλῶς ποιήσαιμεν τοῦ εὐθὺς φανεροὶ εἶναι. Margg. τῷ. Sed melius est τοῦ. 5, 4, 16. p. 318. τοῦ ἐμὲ ἀνιᾶν — κρείττων ἐστὶ, *maior* s. *superior est, vt mihi possit esse molestius.* Welsius cum Leuncl. contra libros scripsit τῷ. ¶ 35) τοῦ ante inf. saepe omittitur. v. αἴτιος, ἄξιος, ἀποτρέπειν, ἀσχολία. ¶ 36) τῷ c. inf. Intelligitur ἐπὶ, Π. 4, 5, 5. ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ τῷ καταλιπόντας αὐτὸν οἴχεσθαι. O. 7, 19. vbi edd. vett. et Cod. Guelf.

Guelf. habent τὸ, vt intelligatur διά. Et hoc τῷ ante inf. saepe mutandum in τὸ, vt Π. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες τῷ (Leuncl. et Hutch. τὸ) πᾶσι προσπίπτειν. Απ. 3, 10, 9. καλὸν τὸ εὕρημα τῷ σκεπάζειν. Bessario: *propterea quod tegat.* Sed Ern. et Hindenb. corrigunt τὸ σκ. Ιπ. 6, 5. τῷ δ' αὖ μακρῷ τῷ ἀγαγεῖ διδάσκειν. Leuncl. et Wells. τὸ δ' αὖ. Cf. Ernest. ad Απ. 3, 4, 8. ¶ 37) τῷ παντὶ, *omnino.* v. πᾶς nr. 9. ¶ 38) τῇ, *ideo, eatenus.* Moschopulus: τῇ ἀντὶ ταύτῃ. A. 6, 1, 12. Ξενοφῶν τῇ μὲν ἐβούλετο ταῦτα — ὁπότε δὲ ἐνθυμοῖτο etc. ¶ 39) τῇ mutatum in τε. Απ. 3, 9, 11. ἐν τῇ νηΐ τὸν μὲν ἐπιςάμενον. Hindenb. et Ern. e cod. MS. emendant ἔν τε νηΐ. ¶ 40) τῇ γε, *hanc ob caussam.* Πο. 4, 36. καὶ τῇ γε συμφορώτερον τὸ κατα μέρος πράττεσθαι. Steph. τῇδέ γε, probante Zeunio. 41) τὰ ponitur, si nullum adest genus, s. substantiuum. Απ. 4, 4, 7. εἰ τὰ δὶς πέντε δέκα ἐςίν. ¶ 41) ὅδε, *hicce.* a) A. 6, 6, 13. τοῦτον τὸν ἄνδρα. 2 Codd. τόνδε τὸν ἀ. E. 2, 4, 3. τῇ ὑςεραίᾳ οἵδε ἀπῆλθον. Απολ. 29. ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε γε. A. 7, 3, 27. τάδε δὴ, ἃ σὺ ἔλεγες, *ea euenerunt.* Sed E. 3, 3, 1. est de rebus gerendis. A. 2, 1, 12. συνεβούλευσεν αὐτοῖς τάδε, *haec et illa, talia.* K. 6, 10. παραδεδράμηκε παρὰ τάδε ἢ τάδε, *hac vel illac.* b) τόδε, vt τὸ, ponitur ante inf. Π. 1, 6, 10. τόδε δὲ μάλιςα μέμνησό μοι, μὴ ἀναμένειν. Sed τῷδε, *hac in re.* Αθ. 3, 1. καὶ τῷδέ τινας ὁρῶ μεμφομένους. Steph. conicit κἂν τῷδε. c) E. 7, 5, 27. μέχρι τοῦδε γεγράφθω, *hactenus.* Margg. τούτου. Απολ. 5. μέχρι τοῦδε, *huc usque.* Leuncl. *ad hunc vsque diem.* Plene legitur Απ. 4, 8, 6. 7. μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου. Cf. nr. 31. d) In var. lect. τάδε permutatur c. τοιάδε. v. τοιόςδε. it. c. ὧδε. v. ὧδε lit. e. it. c. ἃ δέ. v. ὅς nr. 9. ¶ 43) τῇδε, ¶ a) *hoc loco.* Phauorin: τῇδε ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε λέγουσιν Αἰολεῖς. Moschop: τῇδε ἀντὶ ἐνταῦθα. A. 7, 2, 7. ἐγὼ δὲ τῇδε ἁρμοςής. ¶ b) *hac re.* Π. 8, 2, 11. τῇδέ γε μέντοι διαφέρειν μοι δοκῶ τῶν πλείςων, ὅτι etc. ¶ c) *hac in parte, hanc ob caussam.* Αγ. 1, 4. τῇδέ γε μὴν ἄξιον ἐπαινέσαι. ¶ d) *hoc modo.* Π. 8, 1, 11. διή-

ρει

ρει αἰδῶ καὶ σωφροσύνην τῇδε. 8, 8, 4. Cf. nr. 40.

ὀβελίσκος, *veru*. E. 3, 3, 7. ὀβελίσκους habent coniurati loco armorum. Ιπ. 10, 8. Cf. βουπόρος.

ὀβολὸς, *obolus*, drachmae Atticae ſexta pars. v. Plin. H. N. 21, 34. qui obolo decem chalcos tribuit. Suidas vero, ὀβολὸς, inquit, παρ' Ἀθηναίοις ἕξ ἐστι χαλκῶν. Pollux 9, 65. obolo tribuit chalcos octo, quam rationem plerique recentiorum ſequendam putant. Cf. Phauorin. it. Poll. 8, 39. 9, 60. etquos laudat Hutch. in indice ad anab. A. 1, 5, 6. σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον Ἀττικούς. Πο. 4, 14. 23. E. 1, 5, 4. Σ. 3, 8. μηδὲ ὀβολὸν, i. e. *ne minimum quidem, omnino nihil*. Cf. ἀτελὴς et μνᾶ.

ὀγδοήκοντα, *octoginta*. A. 4, 8, 13. ἀμφὶ τοὺς ὀγδοήκοντα. 7, 8, 8.

ὄγδοος, *octauus*. A. 4, 6, 1. ἡμέρα ὀγδόη.

*ὀγκηρῶς, *ſuperbe*. E. 3, 4, 8. Λύσανδρος, τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγων.

ὄγκος, ¶ 1) *moles, pondus*. Π. 6, 2, 11. p. 371. τούτων (medicamentorum) ὁ ὄγκος μικρότατος. K. 8, 8. διὰ τὸ βάθος τῆς χιόνος, καὶ διὰ τὸ — προσέχεσθαι αὐτῷ ὄγκον πολύν. Cf. Poll. 5, 50. ¶ 2) *multitudo*. Ιπρ. 5, 6. ἀνάγκη τὸν ὄγκον τῆς τάξεως μείζω — φαίνεσθαι.

ὀγκοῦσθαι, *efferri, ſuperbire*. c. ἐπὶ, Aπ. 1, 2, 25. ὠγκωμένω ἐπὶ γένει.

ὀγκώδης, *turgidus, tumidus*. Ιπ. 1, 12. in equo debet eſſe πλευρὰ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα. Cf. Poll. 1, 189. K. 5, 30. Cf. Poll. 5, 70.

ὀγμεύειν, *meſſorum inſtar longa ſerie procedere*. Suid: ὤγμευον· Ξενοφῶν ἐν β' ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο. παρὰ τὸν ὄγμον τὸν σημαίνοντα τὴν κατὰ τάξιν ὁδὸν τῶν θεριζόντων. Heſych: ὄγμος — μεταφορικῶς, ὅταν πορεύωνται ἐφ' ἕνα τεταγμένοι κατὰ στίχον. Cf. Iungerm. ad Poll. 5, 77. vbi de venatione legitur, vt Π. 2, 4, 15. ὤγμευον αὐτῷ (*ante eum*), ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανιστᾶιεν. All. ὥρμησαν.

ὀδαξεῖν, *ex morſu dolere*. Σ. 4, 28. ταῦτ' ἄρα — τὸν ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον. Cf. κνῆσμα.

ὅδε, v. ὁ nr. 42.

ὀδμὴ, i. q. ὀσμή. Thom. Mag: ὀσμὴ, Ἀττικόν· ὀδμὴ δὲ, Ἰωνικόν. καὶ Ξενοφῶν τοίνυν Ἰωνικῷ ἔθει ὀδμὴ λέγει. Phrynich: ὀσμὴ χρὴ λέγειν διὰ τοῦ σ. διὰ γὰρ τοῦ Δ ὀδμὴ Ἰωνικόν. παρα-

ρχνομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν πάτριον διάλεκτον, ὀδμὴ λέγων. Cf. Phauorin. in v. ὀσμή. Etiam Menagius ad Diog. Laert. 5, 44. et Koenius ad Gregor. de dialectis p. 276. dicunt, ὀδμὴ legi ap. Xenophontem. Sed hodie quidem in eius libris vbique inuenitur forma ὀσμή. Cf. Poll. 2, 75. qui nomen ὀδμὴ refert inter poetica.

ὁδοιπορεῖν, v. ὁδοποιεῖν.

ὁδοιπορία, *iter.* Π. 1, 2, 7. γυμνάζει ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις, O. 7, 23. 20, 18.

ὁδοποιεῖν, ¶ 1) *viam sternere* s. *parare.* A. 4, 8, 6. τὴν ὁδὸν ὡδοποίουν ὡς διαβιβάσοντες flumen. 5, 1, 7. τὰς ὁδοὺς — δυσπόρους — ὁδοποιεῖν. πείσονται γὰρ καὶ διὰ τὸ φοβεῖσθαι etc. Margg. et 2 codd. ante καὶ inferunt ὁδοποιεῖσθαι, quae scriptura intelligi non potest. §. 8. ἀνέκραγον, ὡς οὐ δέοι ὁδοποιεῖν. All. ὁδοιπορεῖν, i. e. *pedibus, non mari, iter facere.* 5, 3, 3. ὁδὸς ὁδοποιουμένη ἦν. E. 5, 4, 39. ὡδοποιημένων τοῦ χαρακώματος ἐξόδων. ¶ 2) c. acc. pers. *viam munire* s. *subleuare alicui, necessaria ad iter suppeditare.* A. 3, 2, 15. ὁδοποιήσειέ γ' ἂν αὐτούς. Morus recte legi iubet αὐτοῖς. Nam etiam alias iungitur datiuo.

ὁδοποιΐα, *viarum munitio.* Π. 6, 2, 11. p. 372. ἤν τι δέῃ ὁδοποιΐας, *si quando via est munienda.*

ὁδοποιὸς, *viarum strator, exercitui viam muniens.* Π. 6, 2, 11. p. 372. ὑμεῖς οἱ τῶν ὁδοποιῶν ἄρχοντες. Cf. Grot. ad Luc. 3, 5.

ὁδὸς, ¶ 1) *via.* A. 6, 4, 6. τοὺς νεκροὺς ἔνθαπερ ἔπεσον ἔθαψαν — ἐνίους δὲ τοὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες ἔθαψαν. Cf. ἀριθμὸς, ἔμπειρος, μῆκος, πλῆθος. c. articulo, ita vt intelligatur φέρουσα s. ἄγουσα, A. 3, 2, 16. τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. 6, 5, 4. τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τῶν κωμῶν. c. εἰς, O. 11, 15. τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ. c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 13. προπέμπει (κατὰ) τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. 5, 3, 16. p. 301. πάρεστε εἰς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδόν. 7, 2, 1. τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ ἀπεχώρει, *domum discedebat.* A. 4, 3, 12. ὁδὸς ἦν ἐπὶ τὴν διάβασιν ὡς τέτταρα στάδια. 6, 3, 15. κατὰ τὴν ἐπὶ Κάλπης (np. λιμένος vel λιμένα) ὁδόν. Cod. Eton. ἐπὶ omittit. E. 7, 1, 19. c. πρὸς, Π. 2, 4, 13. προεληλυθότος τὴν πρὸς τὰ φρούρια ὁδόν. Hic ὁδὸν a nonnullis omittitur. c.

κατὰ,

κατὰ, Π. 7, 5, 11. διέπεμπε τάξεις κατὰ τὰς ὁδοὺς Babylonis. A. 4, 6, 8. οὐδαμῇ — ᾗ κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν. §. 16. ἦγε κατὰ τὴν ὁδόν. 5, 3, 2. c. gen. ἡμερῶν, v. ἡμέρα nr. 1. e. Sic Π. 1, 1, 3. ἀπέχοντας παμπόλλων ἡμερῶν ὁδὸν, τοὺς δὲ καὶ μηνῶν. 8, 2, 6. ἀπέχοντας πολλῶν μηνῶν (Margg. ἡμερῶν) ὁδόν. Cf. μήν. c. variis epithetis, vt Π. 1, 6, 19. p. 82. ϛρατιὰν ἄγειν ἢ ϛενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς, ἢ ὀρεινὰς ἢ πεδινάς. 2, 4, 17. p. 138. ἐλάσσων ἡ ὁδὸς — τὴν ῥᾴϛην ἡγεῖσθαι· ϛρατιᾷ γὰρ ἡ ῥᾴϛη ταχίϛη. 4, 3, 5. ἐάν τε πολλὴν, ἐάν τε ὀλίγην ὁδὸν διελθεῖν. 4, 4, 1. πόσην ὁδὸν διήλασαν. 5, 3, 16. p. 298. ὁμαλή τε καὶ πλατεῖα ἡ ὁδός. 6, 3, 2. 8, 6, 9. A. 3, 4, 11. 4, 1, 7. §. 17. ὁδὸν τὴν φανερὰν — δυνατὴν καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι. 4, 2, 4. 9. 4, 3, 4. ὁδὸς μία ἡ ὁρωμένη ἦν (*quae conspici posset*, i. q. φανερὰ), ἄγουσα ἄνω. 5, 1, 7. ὁδοὺς δυσπόρους. 6, 3, 9. πολλὴ — πολλὴ — ἐλαχίϛη ὁδός. 6, 6, 22. πορευόμενοι τὴν ὀρθὴν ὁδόν. E. 6, 4, 26. πορευόμενοι χαλεπὴν ὁδόν. 7, 4, 17. μακροτάτην ὁδὸν ἐλθόντες. §. 28. ἐπορεύοντο τὴν Ὀλυμπιακὴν ὁδὸν, *quae Elide ducit Olympiam*. Aπ. 3, 13, 6. Ιπρ. 2, 9. 4, 3. K. 6, 5. ὁδοὺς τραχείας, σιμὰς, λαγαρὰς, σκοτεινάς. 12, 2. Cf. ἁμαξιτὸς, ἀτριβὴς, ἰσχυρὸς, ὄρθιος, φανερὸς, χειροποίητος. Post πολλὴ ponitur in genitiuo, Π. 6, 2, 10. πολλὴ γάρ ἐϛι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Dicitur etiam ϛενὸν τῆς ὁδοῦ. v. ϛεν. Accusatiuus, verbis iunctus, a) vel a verbis regitur, vt Π. 7, 5, 9. δείκνυτε τὰς ὁδούς. 5, 4, 1. τὴν ὁδὸν, ᾗ μέλλει προσιέναι, ἐδήλωσε. A. 7, 3, 1. τὴν πρὸς Ἀρίϛαρχον ὁδὸν ἐᾶσαι, *non proficisci*. Π. 1, 6, 18. τὰς ὁδοὺς βέλτιον εἰδέναι. A. 7, 3, 23. ὁδόν τινα λαβὼν, *nactus, inuenta quadam via*. Aπ. 3, 13, 5. μηκύνειν τὰς ὁδούς. A. 5, 1, 8. ποιεῖν τὰς ὁδοὺς, i. e. ὁδοποιεῖν. Aγ. 2, 1. ἐνιαυσίαν ὁδὸν ἐποιήσατο, *confecerat*. b) vel pendet ab omissa praepositione aliqua, vt E. 4, 6, 14. ἀπῄει τοιαύτας ὁδοὺς, ἃς οὔτε πολλοὶ, οὔτε ὀλίγοι δύναιντ' ἂν — πορεύεσθαι. A. 3, 5. 1. ἀποτρεπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ᾤχοντο. Π. 4, 1, 9. ἤλθομεν μακρὰν ὁδόν. A. 2, 2, 3. 3, 1, 5. Π. 5, 5, 13. ὁδὸν μακρὰν ἥκων. Sic saepe πορεύεσθαι, cuius iam supra multa sunt exempla al-

allata. Sed legitur etiam c. dat. E. 4, 5, 13. εἰ πορεύοιντο τῇ ὁδῷ, *si pergerent in itinere.* Cf. βαδίζειν, διαχίζειν, εἰδέναι, ἐκπίπτειν, ἡγεῖσθαι, ὁδοποιεῖν. Π. 5, 3, 19. ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ (Cod. Guelf. et marg. Steph. ἐπὶ τῇ ἕω) ἐπιμένοι — ἐν ὁδῷ πάντες ἦσαν. Ipsa ὁδὸς dicitur ἄγειν, v. ἄγειν. it. γίγνεσθαι A. 3, 4, 15. it. ἰέναι Π. 5, 4, 19. it. φέρειν. v. φέρειν nr. 6. ¶ 2) *via trita et celebris.* A. 1, 2, 13. ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη. E. 3, 5, 17. ἐδίωκον ἐς τὰς ὁδούς. 7, 4, 23. καθ' ὁδὸν πορευόμενοι, non in campo. §. 24. Aπ. 2, 1, 15. 2, 2, 4. vbi intelligi possunt *viae vrbis, plateae.* O. 19, 13. K. 5, 18. ἐν τοῖς τριμμοῖς καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ¶ 3) *iter, profectio.* Π. 4, 3, 3. p. 230. ἱππικὴ ἐν ὁδῷ ἡδίων, ἢ αὐτοὺς τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. A. 1, 4, 11. ὅτι ἡ ὁδὸς ἔσοιτο πρὸς βασιλέα. Aπ. 3, 13, 5. τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὁδόν. Mox est τὴν πορείαν. Ibid. ἐν τῇ ὁδῷ. Cf. ἀποκωλύειν. ¶ 4) *itineris caussa.* E. 7, 3, 5. αἰσθόμενοι τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, *cur Thebas profectus esset.* ¶ 5) *alueus.* Π. 7, 5, 8. ἡ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. In seqq. est τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ. ¶ 6) Metaphorice: *ratio vitae, ratio agendi.* Π. 1, 3, 4. ἁπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι. §. 12. ἐπὶ τὸ μετρίως ἔχειν ὁποίαν βούλει ὁδὸν πορεύσῃ. 1, 6, 13. τίνα ὁδὸν ἰὼν τοῦτο πράττειν ἱκανὸς ἔσομαι. §. 18. §. 19. p. 72. Aπ. 1, 7, 1. καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίᾳ. 2, 1, 11. 12. 23. 29. 2, 6, 39. 4, 2, 23. Cf. αὐτὸς nr. 6. et τρέπεσθαι c. ἐπὶ. Π. 1, 6, 18. ἐπὶ τὸ πείθεσθαι — συντομωτέρα ὁδός ἐστιν. A. 2, 6, 11. Sic omissis verbis ἐπ' ἐκεῖνα, Π. 1, 6, 19. p. 71. οὐκ ἔστιν συντομωτέρα ὁδὸς περὶ ὧν ἂν βούλῃ δοκεῖν φρόνιμος εἶναι. ¶ 7) *vita.* Eπ. 3. ὁδοῦ ἀνθρωπίνης ἀρχὴν γένεσιν. ¶ 8) Saepe omittitur, vt Π. 5, 2, 15. extr. τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. A. 3, 4, 28. τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. Aγ. 2, 5. τὴν λοιπὴν ἐπορεύθη. Aγ. 1, 28. et E. 3, 4, 21. ὡς ἡγήσοιτο τὴν συντομωτάτην ἐπὶ τὰ κράτιστα τῆς χώρας. E. 6, 4, 3. ὀρεινὴν πορευθείς. Sic Π. 8, 5, 7. E. 7, 2, 13. 7, 5, 21. in omnibus est τὴν σύντομον et τὴν συντομωτάτην. Cf. A. 7, 8, 12. et supra

nr. 1. ex Π. 2, 4, 13. it. φέρειν nr. 6. et ὁ nr. 11. g. ¶ 9) In var. lect. eſt pro πάροδος. v. ibi. it. pro αὐτός. v. αὐτὸς nr. 6. c. d. it. pro ἕως. v. ἕως nr. 1. et ſupra nr. 1.

ὀδοὺς, *dens.* Π. 2, 3, 5. p. 118. παίειν — ὁ κάπρος ὀδόντι. Απ. 1, 4, 6. τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας — τοὺς δὲ γομφίους. Ιπ. 6, 8. πρὸς τοῖς ὀδοῦσι. 10, 9. K. 10, 13. 17.

Ὀδρύσαι et Ὀδρύσσαι, *Odryſae,* populi Thraciae. A. 7, 2, 18. ciuili ſeditione laborant. 7, 3, 7. Medocus, eorum rex, dona ad Seuthen de amicitia mittit. 7, 4, 16. et 7, 5, 1. occurrit alius eorum rex, Τήρης Ὀδρύσης. 7, 5, 9. multi ſe Seuthae tradunt. E. 3, 2, 2 — 4. nominantur Ὀδρύσαι Θρᾶκες, a Seutha miſſi Dercyllidae contra Bithynos auxilio, cum hi eorum caſtra inuaſerant, et nonnullos occiderant, reuerſi caeſos ſepeliunt vinum bibentes. 4, 8, 26. Amadocus, eorum rex, cum Seutha bellum gerit, quod componit Thraſybulus. Ιπ. 8, 6. ſolent per decliuia equitare. Singularis legitur etiam A. 7, 7, 1. 6.

ὀδύνη, *dolor.* Απ. 1, 3, 12. φαλάγγια — προσαψάμενα ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους. Σ. 1, 15. v. λαμβάνειν nr. 6.

ὀδύρεσθαι (poet. Port.), *lamentando deflere.* Π. 7, 3, 5. ἕως ἂν ἐγὼ τόνδε (maritum interfectum) ὀδύρωμαι ὡς βούλομαι.

Ὀδύσσεια, *Odyſſea.* Σ. 4, 5. Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ ςόματος εἰπεῖν.

Ὀδυσσεὺς, *Vlyſſes.* K. 1, 2. fuit inter Chironis diſcipulos. Απ. 1, 3, 7. 2, 6, 11. temperans fuit, cum ipſe tum Mercurii auxilio. 4, 6, 15. Homerus eum vocat ἀσφαλῆ ῥήτορα. Cf. Odyſſ. θ, 171. Απ. 1, 2, 58. memoratur eius dictum ap. Homerum Il. β, 188. ſqq. 198. ſqq. Σ. 4, 6. in praecipuis Homeri heroibus recenſetur. K. 1, 13. cum Diomede fuit cauſa Troiae captae. §. 11. videtur eum Xenophon, etſi non nominatum, defendere, negans fuiſſe Palamedi auctores mortis eos, qui vulgo putentur. Sed Απ. 4, 2, 33. Vlyſſem refert Palamedis mortis auctorem, vt Απολ. 26. e Socratis quidem ſententia et incerta fama, quam etiam auctor ad Herenn. 2, 19. ſequitur. A. 5, 1, 2.

1, 2. *ἐκταθεὶς Ὀδυσσεὺς καθεύδων.* v. Odyſſ. *ν*, 116. ſq.

ὄζειν, ¶ 1) *olere, odorem reddere.* c. gen. quae eſt Attica conſtructio, auctore Thoma in v. *μύρου*, Σ. 2, 3 *τούτου (μύρου) ὄζουσιν.* §. 5. *τίνος ὄζειν δεήσει;* Reſp. *καλοκἀγαθίας.* 4, 8. c. acc. Σ. 2, 4. *ἅπας ὅμοιον ὄζει.* Leuncl. *ſimili modo.* Scil. *ὅμοιον* accipi poteſt pro *ὁμοίως.* ¶ 2) *ὄζει* impersonaliter. c. gen. K. 5, 1. *οὐκ ὄζει αὐτῶν*, ſup. *ἰχνῶν, veſtigia non olent.* §. 7. *ὄζει τῶν ἰχνῶν — τὰ εὐναῖα.* Ita Steph. et Leuncl. et Welſ. Sed alii rectius *τῶν εὐναίων ἢ τῶν δρομαίων.* §. 13. Eodem modo ſine caſu K. 5, 7. *μᾶλλον — ὄζει, es riecht.* v. ibi Zeun. qui omiſſum putat nomen *ὀσμή.*

ὅθεν, ¶ 1) *vnde, ex quo loco.* Poſt ſubſtantiuum, A. 2, 3, 9. *εἰς κώμας ὅθεν ἀπέδειξαν.* 7, 3, 2. c. gen. E. 6, 2, 21. *σκεψάμενος τῆς χώρας ὅθεν — δυνατὸν ἦν ὁρᾷν.* Poſt *ἐκεῖσε*, Π. 7, 1, 5. *ἄπειμι ἐκεῖσε, ὅθεν δοκεῖ — ἄρχεσθαι μάχης.* Omiſſo ſubſt. K. 6, 18. *περιβάλλει* ea loca, *ὅθεν εὑρίσκεται.* v. *εὑρίσκειν* nr. 1. Omiſſo *ἐκεῖσε*, A. 1, 3, 17. *μὴ ἀγάγοι ὅθεν οὐχ οἷόν τε ἔσται ἐξελθεῖν.* 7, 6, 10. Omiſſo *ἔνθεν*, Π. 8, 7, 3. p. 550. *ἐκλιπεῖν φαίνεται ἡ ψυχὴ, ὅθεν περ πᾶσιν ἄρχεται ἐκλιποῦσα.* A. 2, 1, 3. pro *ὅθεν ὁρμῷντο* Cod. Eton. habet *ἔνθεν ὁρμ.* ¶ 2) Indicat patriam, A. 6, 6, 9. p. 367. *αἱ πόλεις ἡμῶν ὅθεν ἐσμέν.* ¶ 3) i. q. *ἐξ οὗ, ἐξ ἧς* etc. A. 2, 3, 9. *φοίνιξ ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος.* 2, 5, 4. *ἐγὼ δηλώσω, ὅθεν ἐγὼ περί σου ἀκούω, eos a quibus ego audio.* ¶ 4) *quare.* Aπ. 1, 1, 2. *ὅθεν δὴ καὶ μάλιστά μοι δοκοῦσιν αὐτὸν αἰτιάσασθαι.* ¶ 5) *qua ex re.* Π. 1, 2, 2. v. *ἔνθεν.*

οἷ (Dictio enclitica), *ſibi, ipſi.* Π. 1, 4, 2. *μή οἱ ὁ πάππος ἀποθάνῃ.* (Cf. Abreſch. diluc. Thucyd. 1, 138.) §. 5. *οἱ ζῶντα παρέχειν.* 8, 1, 3. A. 1, 2. 8. *ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας.* 3, 1, 5. vbi vt 7, 8, 6. eſt *ipſi, ei.* 3, 4, 26. 7, 1, 24. 7, 6, 32. E. 3, 3, 7. 7, 1, 26. *ἀλαζονείαν οἷγε δοκεῖν εἶναι ἔφη.* Edd. vett *αὐτοῦ.* Quare Moro vera lectio videtur *αὐτῷ.* Aπ. 2, 9, 5.

οἷ, quo. Π. 1, 1, 2. *πορεύονται — οἷ* (all. *ᾗ*) *ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν.* 5, 3, 9. *προειπὼν οἷ πορεύσοιντο.* ¶

2)

2) *quomodo*. K. 9, 4. πολλοὶ ἀλλοιοῦνται — ἐγγὺς προσιόντι, ἢ οἳ πόῤῥωθεν ἔδοξαν εἶναι. Steph. coni. οἷοι, quod recepit Welſ. Sed Zeun. rectius explicat *ipſi*, np. venatori. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. οἳ, v. εἶναι nr. 36.

οἷα, v. οἷος nr. 9. ſq.

οἶδα, v. εἰδέναι.

οἴεσθαι, ¶ 1) *putare, opinari*. Thomas: τὸ μὲν οἶμαι, ἐπὶ ὁμολογουμένου τίθεται· τὸ δὲ οἴομαι, ἐπὶ ἀμφιβόλου. Sed quam parum ſit huic obſeruationi tribuendum, vel ex eo patet, quod οἶμαι ex οἴομαι contractum eſt. Imo vtrumque eſt eius, qui non certo ſcit aliquam rem. Heſych: οἰόμενον· οὐκ εἰδότα, νομίζοντα. Idem et Suidas interpretantur etiam verbis ὑπονοεῖν et ὑπολαμβάνειν. a) Ponitur abſolute, vt Latin. *opinor*, i. e. *vt puto, mea ſententia, vt veriſimile eſt*. Π. 1, 3, 10. οὐ γὰρ, οἶμαι, — οἰνοχοεῖ. 2, 1, 2. p. 88. ὁ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας ἄξειν. Sed Zeun. e codd. Bodl. et Guelf. reponit ἄξει. 2, 2, 1. p. 101. §. 11. 2, 3, 3. κριθείην οὔτε πρῶτος, οὔτε δεύτερος, οἴομαι δὲ χιλιοστός. 3, 1, 16 παρ' ἐκείνων, οἴομαι, ἔφη. 7, 5, 18. p. 447. οὐκ οἶμαι χολὴν σοι εἶναι. Zeun. et Hutch. χολή σοι ἦν. A. 1, 9, 13. 3, 1, 19. καὶ μάλ', οἶμαι, ἐρῶντες τούτου. Cod. Eton. omittit οἶμαι. Aπ. 4, 2, 37. O. 3, 9. 5, 19. 7, 39. 16, 12. Sic in fine ſententiae, Aπ. 4, 6, 3. οὐκοῦν ὁ τοὺς νόμους ποιῶν, εἰδείη ἄν —; οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. — τοὺς θεοὺς τιμᾷ; οὐκ οἶμαι, ἔφη. §. 6. 11. Plene legitur Σ. 4, 10. εἰ μὴ καλός εἰμι, ὡς οἴομαι. Sic 8, 15. ὡς γ' ἄν τις οἰηθείη. b) Iungitur c. δοξάζειν, Aπ. 3, 9, 6. ἃ μὴ οἶδε, δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν. c) c. ὡς, Aπ. 3, 3, 14. οὐκοῦν οἶαι — ὡς πολὺ ἂν διενέγκοιεν. vbi Reisk. fruſtra tentat. d) c. acc. et inf. Π. 1, 2, 7. οἴονται τοὺς ἀχαρίστους — ἀμελῶς ἔχειν. 1, 4, 10. ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι. 1, 6, 11. 2, 2. 1. p. 102. 7, 5, 22. ὃ δ' ἂν μάλιστά τις οἰηθείη ἀνάλκιδας εἶναι — οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ. §. 26. p. 456. 8, 4, 6. A. 4, 7, 16. ᾠήθησαν καὶ ἄλλους ἐπιτίθεσθαι πολεμίους. Aθ. 1, 10. οἰηθεὶς εἶναι τὸν Ἀθηναῖον δοῦλον. Πο. 1, 6. Aπ. 1, 2, 18. οἰομένῳ

(Du.

(Dualis) κράτιστον εἶναι. 1, 6, 12. τὴν συνουσίαν ᾤου τινὸς ἀξίαν εἶναι. O. 5, 19. ἀλλ' ᾤμην ἔγωγε, σὲ εἰδέναι. 11, 21. 12, 10. e) c. nominat. et inf. Π. 1, 6, 19. p. 74. οἰοίμην καὶ αὐτὸς βελτίων εἶναι. 2, 2, 13. 3, 3, 1. οἱ ᾤοντο συμπάντων κρείττονες εἶναι. 7, 2, 7. p. 419. A. 5, 1, 3. 5, 7, 7. οἴεται αὐτὸς ἐξαπατηθῆναι. E. 7, 1, 14. ᾤοντο κράτιστοι εἶναι. Ιερ. 1, 3. Aπ. 2, 1, 15. οὐκ ἂν οἴει ἀδικηθῆναι. 4, 2, 12. 4, 8, 7. O. 3, 9. Σ. 3, 2. 8, 38. Iπ. prooem. f) c. inf. in quo latet nominatiuus eiusmodi, qui latine ſit per accuſatiuum vertendus, et ad illam ipſam perſonam, ad quam οἴεσθαι pertinet, referendus, Π. 1, 3, 13. οἶμαί σοι — νικήσειν, ſcil. ἐγὼ, *me victurum eſſe.* 4, 5, 12. p. 247. ᾠόμην ὑμῖν χάριν ὀφείλειν. 4, 6, 4. ἣν ᾠόμην — γυναῖκα τρέφειν. 6, 2, 8. p. 367. 6, 3, 11. p. 383. 7, 4, 7. A. 3, 1, 12. τί οἰόμεθα πείσεσθαι — τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν. Aγ. 8, 3. φίλον ἕξειν ἐμὲ οἰέσθω. E. 6, 2, 20. Aπ. 1, 2, 32. εἴτις — μηδ' οἴοιτο κακὸς εἶναι. 3, 9, 7. 3, 12, 3. 4, 6, 1. g) c. inf. χρῆναι vel δεήσειν, quem ſequitur alius infinitiuus, Π. 1, 3, 15. οἴεσθαι, χρῆναι ἔχειν, np. ἑαυτόν. 7, 5, 26. p. 459. εἰ τῆς σωτηρίας οἰησόμεθα χρῆναι τυγχάνειν. E. 2, 4, 10. p. 110. ᾤετο ἄν τις δεήσειν — μάχεσθαι. Aπ. 1, 6, 2. 3, 3, 11. σὺ δ' ᾤου, χρῆναι σιωπῇ ἱππαρχεῖν; *putariſne.* h) c. inf. praeſ. et aoriſt. pro fut. Π. 3, 2, 9. εἰ οἰοίμην ἀσφαλῶς νέμειν. 6, 3, 8. A. 7, 1, 18. τί οἰόμεθα παθεῖν. In 2 Codd. additur ἄν. 7, 2, 2. E. 3, 4, 5. εἰ μὴ οἰοίμην ὑπό σου ἐξαπατᾶσθαι. Aπ. 2, 8, 6. Iπ. 9, 7. εἴ τις οἴεται — πραΰνειν. Steph. malit πραΰνεῖν. i) c. ἂν et inf. Π. 1, 6, 19. p. 80. οὐκ οἴει ἂν πρόσω πάνυ ἐλάσαι. 3, 3, 1. 4, 5, 5. ᾤμην μὲν ἔγωγε οὐδ' ἄν σε ἀπρονοήτως βουλεύεσθαι. Eſt reprehendentis. 5, 4, 20. ὡς ἂν οἴωνται ἄριστα μάχεσθαι. 8, 1, 10. 11. A. 1, 3, 6. 2, 1, 10. 2, 2, 1. ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴησθε (Cod. Eton. δοκεῖ) μάλιστα συμφέρειν. 5, 2, 8. E. 1, 3, 11. 2, 3, 18. p. 94. p. 96. p. 98. p. 100. 4, 1, 6. 7, 5, 6. νομίζων — λήψεσθαι, οἰόμενος (Margg. λογιζόμενος) μέγα ἂν τοῦτο γενέσθαι. Aπ. 3, 4, 7. 4, 4, 2. Σ. 6, 5. Sic A. 2, 3, 11.

11. pro οἶμαι ἕξειν Suidas in v. ἀχαριστεῖν habet οἶμαι ἂν ἔχειν. it. in fine sententiae, et ἂν posito post inf. Π. 3, 1, 12. οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν. Paulo ante erat ᾠήθη — ἀναμαχεῖσθαι. 3, 3, 21. E. 4, 1, 12. k) Participium in fine sententiae, Π. 1, 4, 18. ὅπλα ἐνδὺς, οὔποτε οἰόμενος, *quod nunquam prae magno desiderio futurum putabat.* Canterus aliique frustra tentarunt locum. ¶ 2) Dicitur de bestiis, Iπ. 6, 15. οἴονται οἱ ἵπποι — τούτου αἴτια εἶναι. ¶ 3) Ponitur ita, vt intelligendum sit verbum δεῖν, Π. 1, 5, 7. p. 55. διὰ τοῦτο ὑμᾶς οἶμαι θαῤῥεῖν. Nonnulli post οἶμαι inserunt δεῖν. E. 4, 7, 4. οἱ ἄλλοι στρατιῶται ᾤοντο ἀπιέναι. 5, 1, 14. p. 282. Cf. νομίζειν nr. 6. ¶ 4) *sperare.* c. fut. Π. 3, 1, 12. ᾠήθη ἀναμαχεῖσθαι. c. inf. praes. Aπ. 2, 6, 7. οἶμαι ἄλλοις καλῶς χρῆσθαι. Valckenar. vult χρήσεσθαι. c. ἂν, Π. 2, 2, 12. οἴει ψηφίσασθαι ἂν τὸ πλῆθος. 2, 4, 9. οἶμαι ἂν ποιῆσαι αὐτὸν πέμπειν· ἔτι δὲ ἐλπίζω etc. 8, 1, 9. 8, 4, 15. 8, 6, 11. πλούσιος ἂν ᾤετο γενέσθαι. A. 7, 2, 1. 7, 7, 11. Πο. 3, 11. E. 3, 4, 5. Interdum non per futurum; sed commodius per *posse* verti potest, vt A. 2, 1, 10. οἰόμεθα ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι, *vti posse.* 2, 5, 2. p. 111. ἃ οἶμαι ἂν παῦσαι. Aπ. 1, 5, 1. πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον ἢ ἡμᾶς σῶσαι, ἢ τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; Cf. ἄν. ¶ 5) *timere.* c. inf. fut. E. 2, 2, 8. ᾤοντο ἀνδραποδισθήσεσθαι. 7, 4, 37. c. inf. praes. A. 7, 4, 15. ἔλεγεν ὅτι οἴοιτο τεθνεῶτας πολλοὺς εὑρίσκειν. Cod. Paris. εὑρήσειν. Omisso inf. E. 2, 4, 10. p. 110. παραγεγένηνται οὗ — οὔποτε ᾤοντο. ¶ 6) *cogitare.* Π. 4, 2, 14. οἴεσθαι χρὴ, καὶ ἄλλα πολλὰ — ποιεῖν αὐτούς. Aθ. 3, 8. ¶ 7) *velle, cupere.* A. 7, 2, 17. ἐπήρετο Σεύθην, ὅ τι οἴοιτο χρῆσθαι τῇ στρατιᾷ. All. τί δέοιτο, quod praeferunt Steph. et Hutch. E. 4, 7, 4. οἱ στρατιῶται ᾤοντο ἀπιέναι. Intelligi potest χρῆναι. Cf. nr. 3. ¶ 8) ἐγῷμαι contractum legitur Aπ. 2, 7, 5. it. §. 9. in margg. pro ἐγὼ οἶμαι. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. οἷος. v. ibi nr. 7. et 14. c. it. c. οἶδα. v. εἰδέναι nr. 8. n. it. c. μιμεῖσθαι. v. μιμ. nr. 1. it. c. εἶναι. v. ὑπάρχειν nr. 11.

οἰκα-

οἴκαδε, *domum, in patriam.* Π. 1, 4, 24. οἴκαδε ἀπιόντων e proelio. 2, 2, 2. p. 104. ἐπιστολὴν ἔγραψα οἴκαδε, *ad meos.* A. 1, 7, 4. 2, 3, 12. πορευοίμεθα ἂν οἴκαδε, *in Graeciam.* 3, 1, 2. τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. 4, 6, 2. 5, 6, 10. E. 1, 4, 2. 4. 1, 6, 5. 6. 2, 2, 8. 2, 3, 7. 3, 1, 6. 3, 2, 21. 3, 4, 20. 25. 3, 5, 14. 18. 4, 4, 5. 19. Ιερ. 2, 9. ἐπειδάν γε ἔλθωσιν οἴκαδε. In ſqq. eſt εἰς τὴν ἑαυτῶν πόλιν. O. 11, 18. οἴκαδε ἀπάγειν. (Ιπ. 6, 11. eſt εἰς οἶκον.) Σ. 2, 19. Sed Π. 1, 3, 4. τὰ οἴκαδε eſt *reditus in patriam,* vel etiam *victus et vita domeſtica.*

οἰκεῖν, ¶ 1) *habitare, incolere.* Π. 4, 4, 1. εἰ οἰκοῖτο ἡ χώρα. A. 1, 4, 6. πόλιν οἰκουμένην ὑπὸ Φοινίκων. 2, 5, 2. p. 111. ἐν τοῖς πέριξ οἰκοῦσι. 6, 4, 2. χωρίον ἱκανὸν ἀνθρώποις μυρίοις οἰκῆσαι. All. οἰκήσειν, all. οἴκησις. 6, 4, 4. κῶμαι εὖ οἰκούμεναι, *incolis frequentes.* Aπ. 2, 3, 2. c. acc. Π. 4, 4, 3. οἰκήσετε τὰς αὐτὰς οἰκίας. A. 3, 2, 14. εὐδαίμονας πόλεις οἰκοῦσιν. 3, 4, 4. 6. 4, 7, 1. χωρία ᾤκουν ἰσχυρά. Aθ. 2, 13. τὴν ἤπειρον οἰκοῦντας. Aπ. 1, 1, 8. c. dat. Σ. 4, 4. ἐν μισθῷ αὐταῖς (οἰκίαις) οἰκοῦσι. Sed videtur αὐτὰς ſcribendum, vel αὐτοὶ cum Erneſtio et Zeunio. c. ἐν, Π. 2, 1, 2. p. 87. τοὺς ἐν Ἀσίᾳ οἰκοῦντας. c. κατὰ, A. 7, 5, 8. οἱ κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες. Saepe πόλις οἰκουμένη iungitur cum μεγάλη et εὐδαίμων, vt A. 1, 2, 20. 4, 7, 14. (Cf. εὐδαίμων.) et verti ſolet *frequens incolis.* Etiam ſine εὐδαίμων, eodem ſenſu, vt A. 1, 2, 10. 11. 13. 14. Sed Stephano videtur ſimpliciter explicandum *culta,* quia ſaepe opponitur ἐρήμη, vt Π. 4, 4, 2. οἰκουμένη χώρα. Oppon. ἐρήμη ἀνθρώπων. Aγ. 1, 20. χώρα οἰκουμένη. Opp. ἐρημουμένη. K. 5, 24. 25. Similiter Π. 3, 3, 2. κατέβη e monte εἰς τὴν οἰκουμένην. Cum adiectiuis viciniam ſignificantibus ponitur fere pro εἶναι, A. 2, 3, 11. γείτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι. (3, 2, 3. eſt γείτων εἴη.) E. 6, 5, 38. δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν — καὶ ὁμόρους οἰκοῦντας. §. 40. Cf. οἰκέτης. ¶ 2) *viuere, degere.* Πο. 6, 1. ἀσφαλέστερον οἰκήσομεν in vrbe. Sic Π. 4, 5, 14. p. 249. οἰκεῖται σκηνὴ καλῶς στρατιωτική.

in tabernaculo commode degitur. p. 250. Potest etiam huc referri Aπ. 2, 3, 2. qui locus iam nr. 1. laudatus fuit. ¶ 3) *non exire domo in militiam, domi manere.* E. 6, 5, 12. εὑρὼν τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας οἰκοῦντας ἐν ταῖς οἰκίαις — εἶτα αὐτοὺς οἰκεῖν, *tutos gerere res suas.* Sic fere A. 7, 4, 3. εἰ μὴ καταβήσονται οἰκήσοντες. Hutch. *ad sedes suas incolendas.* In nonnullis deest οἰκήσοντες. 7, 7, 33. ὡς οἴχοιτο πρὸς Σεύθην οἰκήσων, *apud eum mansurus.* ¶ 4) *situm esse.* E. 7, 1, 2. p. 436. πλεῖσαι πόλεις περὶ τὴν ὑμετέραν οἰκοῦσι. 7, 5, 5. πόλεις, διὰ τὸ σμικραὶ εἶναι καὶ ἐν μέσαις ταύταις οἰκεῖν, ἠναγκάζοντο. Saepe sic est passiuum, vt A. 1, 4, 11. πόλις αὐτόθι ᾠκεῖτο μεγάλη. 2, 4, 13. 16. 5, 1, 7. ταῖς παρὰ θάλατταν οἰκουμέναις πόλεσι. 5, 6, 10. ¶ 5) *administrare.* Thom. Mag. p. 645. οἰκῶ οὐ μόνον τὸ κατοικῶ — ἀλλὰ καὶ τὸ ὡσανεὶ διοικῶ. c. acc. Aπ. 1, 1, 7. οἴκους τε καὶ πόλεις καλῶς οἰκήσειν. Ernest. e serie orationis substituit οἰκίσειν. Sed recte id damnat Cel. Schütz. 1, 2, 64. πόλεις τε καὶ οἴκους εὖ οἰκοῦσι, np. vel οἱ νέοι vel in vniuersum ἄνθρωποι. Neque enim necessaria est Leunclauii emendatio, qui malebat οἶκοι. 2, 1, 19. τὸν ἑαυτῶν οἶκον καλῶς οἰκοῦσι. 3, 6, 14. 4, 1, 2. O. 1, 2. 3. Sic passiv. Π. 2, 2, 15. p. 112. οἶκος δύναται εὖ οἰκεῖσθαι. 5, 4, 18. πάντα ὁπόσοις ἂν οἶκος μέγας καλῶς οἰκοῖτο. 8, 6, 7. Aπ. 4, 4, 16. Cf. Toup. emendatt. in Suid. p. 294. ed. Lips. Actiuum sine casu, v. Markl. ad Eurip. Suppl. 1231. Π. 8, 1, 1. p. 462. ποῖαι πόλεις νομίμως ἂν οἰκήσειαν. Stephano auctore Hutch. substituit οἰκηθεῖεν, quia etiam p. 463. dicitur πόλις οἰκεῖται. Aem. Portus in indice in v. ἐνεργητικὸν dicit: ἀντὶ τοῦ οἰκοῖντο. Sed intelligitur ἑαυτάς. E. 4, 8, 5. Τῆμνος οὐ μεγάλη πόλις καὶ ἄλλα γε χωρία δύνανται οἰκεῖν, οὐχ ὑπήκοα ὄντα βασιλέως, *rempublicam suam eiusque formam tueri.* Cf. ἄκων et οἰκίζειν. Pro his enim reponitur ab interpretibus. ¶ 6) ἡ οἰκουμένη, *terrae quae habitantur, orbis terrarum.* Πο. 1, 6. οἰηθείη — τῆς Ἑλλάδος καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης ἀμφὶ τὰ μέσα ᾠκῆσθαι

κῆσθαι τὴν πόλιν. ¶ 7) In var. lect. permutatur οἰκεῖν c. οἴχεσθαι. v. οἴχ. nr. 1. c.

οἰκεῖος, ¶ 1) *domesticus.* Π. 4, 3, 3. p. 230. γεωργίαι — τέχναι — ἄλλα οἰκεῖα, *quae ad rem familiarem pertinent.* 8, 1, 5. μηδὲ τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν. ¶ 2) *patrius.* E. 7, 1, 2. p. 436. τὰς τέχνας τὰς περὶ ταῦτα οἰκείας ἔχετε, *a patribus traditas et quae in patria vestra assidue coluntur,* np. nauales. ¶ 3) *cognatus, affinis.* Hesych: οἰκεῖοι· οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἀλλήλοις προσήκοντες, καὶ ἴδιοι, καὶ κατ' οἰκίαν πάντες. A. 3, 2, 16. εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς τοὺς οἰκείους πειρᾶσθαι ἀφικνεῖσθαι, *ad nostros.* §. 26. τοὺς οἰκείους ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, *suos.* 3, 3, 4. τῶν Τισσαφέρνους τις οἰκείων. 5, 6, 17. 7, 1, 19. τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις τε καὶ οἰκείοις. E. 1, 4, 7. ἀνεψιὸν, καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, καὶ τοὺς φίλους. 4, 5, 10. ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει, *cognatorum nece.* 6, 4, 16. οἰκεῖοι et προσήκοντες inter se permutantur. Απ. 1, 2, 48 οἰκέταις καὶ οἰκείοις καὶ φίλοις. §. 53. 55. 2, 7, 2. 3, 6, 1. ἄλλων οἰκείων καὶ φίλων. 4, 4, 17. γονεῖς, ἢ οἰκεῖοι, ἢ οἰκέται, ἢ φίλοι. Σ. 8, 19. ¶ 4) *familiaris.* Π. 4, 6, 7. οἰκειοτάτους αὐτῷ ὄντας. 7, 5, 18. p. 446. de eo, qui admittitur facile ad regem, et cum eo saepe consuescit. A. 2, 6, 15. de amasio. ¶ 5) *coniunctus.* Π. 8, 7, 3. p. 545. πολῖται ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι. p. 546. πάντων οὗτοι οἰκειότατοι. Sic E. 2, 4, 20. τὴν τῶν Ἀθηναίων χώραν οἰκείαν καὶ πιστὴν ποιήσασθαι, *sibi addictam reddere, secum coniungere.* Morus: *amicam.* ¶ 6) *pertinens.* Π. 8, 7, 3. p. 546. οὐδενὶ οἰκειότερα τὰ τούτου ἀγαθὰ, οὔτε δεινά. ¶ 7) *proprius, non alienus.* Π. 4, 3, 3. p. 227. et 229. οἰκεῖον ἱππικὸν Πέρσαις, np. non sociorum. 4, 5, 14. οἰκείων ἐπιμελεῖσθαι, *res suas curare.* 6, 1, 7. τὰ οἰκεῖα δαπανῶν, *facultates meas.* §. 11. 7, 5, 19. §. 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω τῶν ὅπλων οὖσι, τούτοις καὶ οἰκειότατά ἐστιν ἃ ἂν βούλωνται, *hi sibi facillime parant ac retinent.* 8, 5, 9. εἰς οἰκεῖα κατάγεσθαι, *in sein eigen Haus.* 8, 6, 2. Λ. 10, 7. ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε, np.

np. vt omnes ſine discrimine eſſent eius participes. E. 3, 5, 2. ἐς τὰς οἰκείας πόλεις, *in ſua quisque vrbe.* Ιερ. 7, 9. Απ. 2, 6, 23. τὰ ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν. 3, 6, 7. v. προσεῖναι nr. 1. O 9, 18. τῶν οἰκείων ἀγαθῶν, *rei familiaris.* In praecedentibus vocantur τὰ ὄντα, in ſequentibus ἴδια. Σ. 8, 25. K. 12, 4. δυστυχήσαντος οἰκείου ϛρατοπέδου. §. 10. 11. Cf. ἀγαθὸν nr. 3. d.

οἰκειότης, *neceſſitas, coniunctio.* Π. 8, 7, 3. p. 546. ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθὰ εἰς οἰκειότητα τοῖς ἀδελφοῖς.

οἰκείως, ¶ 1) *familiariter.* Π. 5, 5, 10. p. 333. ὃ μάλιϛα ἄνθρωποι ἀσπάζονταί τε καὶ θεραπεύουσιν οἰκειότατα — γυναῖκα, *diligentisſime, vt decet intimam familiaritatem.* A. 7, 5, 10. οὐκέτι οἰκείως διέκειτο Seuthes Xenophonti. E. 2, 3, 11. Critias οἰκείως ἐχρῆτο τῷ Θηραμένει. 7, 3, 5. οἰκείως τοῖς ἄρχουσι συνόντα. Απ. 2, 7, 9. φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε. Cf. διακεῖσθαι. ¶ 2) *neceſſario, non temere, naturae conuenienter.* O. 2, 17. εὗρον πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα, *ganz natürlich.*

οἰκέτης, ¶ 1) *ſeruus.* Π. 1, 1, 1. ἔχοντας πλείονας οἰκέτας. 1, 4, 13. ἤν τις ἀποδράσῃ — τῶν οἰκετῶν. 1, 6, 7. §. 12. p. 64. 2, 2, 15. p. 112. πονηροῖς οἰκέταις χρώμενος — ἐνδεόμενος οἰκετῶν. 4, 2, 18. 4, 5, 4. οἱ οἰκέται τῶν Μήδων militum in caſtris. 8, 3, 15. Λ. 7, 5. A. 2, 3, 9. Αθ. 1, 19. Ιερ. 4, 7. Απ. 2, 1, 16. 2, 3, 3. οἰκέτας ὠνοῦνται. 2, 5, 2. 5. O. 3, 2. 4. 7, 37. Cf. οἰκεῖος nr. 3. ¶ 2) *quisquis paret patrifamilias.* Οἰκέται enim dicuntur etiam *vniuerſa familia*, quin *qui in vniuerſa domo ſunt*, qui proprie vocantur οἰκεῖοι. Heſych: οἰκέται· οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες. Thom. Mag: οἰκέται οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, γυνὴ καὶ τέκνα. Pollux 3, 82. οἱ ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, οἰκέτας ὠνόμαζον. Cf. Suid. et Phauor. Π. 4, 2, 2. τοὺς οἰκέτας ὑϛάτους εἶχον. ϛρατεύονται γὰρ, — μεθ᾽ ὧνπερ καὶ οἰκοῦσι. A. 4, 5, 24. 4, 6, 1. τοὺς οἰκέτας καταλείπει — πλὴν τοῦ υἱοῦ. Απ. 2, 7, 6. ¶ 3) *miniſter.* Π. 8, 2, 3. ἐτίμα τῶν οἰκετῶν ἀπὸ τῆς

τῆς τραπέζης οὓς ἐπαινέσειε. Mox eorum nonnulli vocantur φίλοι. ¶ 4) *amicus.* Π. 5, 4, 1. προσεπέστειλε καὶ τοῖς αὐτοῦ οἰκέταις τὸ τεῖχος — παραδοῦναι τῷ Ἀσσυρίῳ.

οἴκημα, ¶ 1) *aedes, domus.* A. 7, 4, 11. θύρας ἑκάστου οἰκήματος. Supra erat οἰκία. ¶ 2) *aedium pars,* nempe ¶ a) *conclaue.* O. 9, 2. τῆς οἰκίας — τὰ οἰκήματα ᾠκοδόμηται. Sic Σ. 2, 18. οἴκημα eſt ἀνδρὼν, ἔνθα τὸ δεῖπνον ἦν. ¶ b) *tabulatum, contignatio.* Π. 6, 1, 27. τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα — ἐποίησε τῶν οἰκημάτων καὶ περιδρόμους. ¶ 3) *lupanar.* Heſych: οἴκημα· — Ἀττικοὶ τὸ πορνεῖον. Cf. Harpocrat. Suid. et Poll. 9, 45. it. interpp. ad Aelian. V. H. 6, 1. et Lamb. Bos Obſ. crit. p. 8. Απ. 2, 2, 4. τὰ οἰκήματα.

οἴκησις, ¶ 1) *habitatio.* A. 7, 2, 20. Βισάνθην οἴκησιν δώσω, *locum vbi habitet.* Sic de *regione, in qua quis habitat,* Π. 5, 3, 14. p. 296. ἐλθεῖν πρὸς τὴν ἐμὴν οἴκησιν. E. 3, 2, 1. De *ſede regia,* O. 4, 6. τοὺς ἀμφὶ τὴν αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ. ¶ 2) *habitare.* Πο. 2, 6. ὀρέγεσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως. ¶ 3) *domus.* Πο. 3, 13. οἰκήσεις τε καὶ πωλητήρια. E. 3, 1, 24. 6, 2, 4. μεγαλοπρεπεῖς οἰκήσεις. Απ. 3, 8, 10. ¶ 4) *cubile ferae.* K. 13, 14. ἀγωνιζόμενοι — ἐν τῇ αὐτῶν οἰκήσει. Cf. ἀΐδιος et οἰκεῖν nr. 1. pro quo eſt in var. lect.

οἰκήτωρ, *incola.* Π. 3, 3, 11. Ἥρωας γῆς Μηδίας οἰκήτορας καὶ κηδεμόνας — Ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας.

οἰκία, ¶ 1) *domus.* Απ. 3, 6, 14. ἡ πόλις ἐκ πλειόνων οἰκιῶν συνέστηκε, χαλεπὸν δέ ἐστιν ἅμα τοσούτων οἴκων ἐπιμελεῖσθαι. De differentia nominum οἰκία et οἶκος v. O. 1, 5. et οἶκος nr. 7. Απ. 3, 11, 4. O. 2, 3. 3, 15. Σ. 4, 4. πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας. Singularis pro plurali, A. 7, 2, 3. τοὺς κάμνοντας — οἰκίᾳ δέχεσθαι. Eleganter improprie, Π. 5, 2, 7. οἰκίᾳ χρῆσθε γῇ τε καὶ οὐρανῷ. c. ἐν, Απ. 2, 1, 15. τίς ἂν ἐθέλοι ἄνθρωπον ἐν οἰκίᾳ ἔχειν, *domi ſuae.* Σ. 4, 38. Απ. 2, 7, 12. αὐτὸν μόνον τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀργὸν ἐσθίειν, *familiae.* c. κατὰ, Π. 8, 3, 14. ἐσκήνωσαν — κατ' οἰκίας, i. e. ἐν οἰκίαις. c. ἀπὸ, A. 2, 2, 8. αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ξύλα,

ξύλα, e tectis. c. ἐκ, Π. 7, 2, 2. ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν, supellectilem. Σ. 4, 31. τὰ ἐκ τῆς οἰκίας. ¶ 2) sedes certa s. fixa. Π. 7, 5, 19. οἰκίας σε τυχεῖν ἄξιον — ἐν οἰκίαις εἶναι. Oppon. ἔξω (in bello) καρτερεῖν. ¶ 3) familia. Απ. 2, 7, 6. τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. ¶ 4) res familiaris. Απ. 4, 1, 2. οἰκίαν καλῶς οἰκεῖν.

οἰκίζειν, ¶ 1) aedificare, condere. A. 5, 6, 8. πόλιν οἰκίσαι. 6, 6, 2. ὡς οἰκίζοιτο πόλις. Sic οἰκίσαι permutatum c. οἰκῆσαι, A. 6, 4, 10. τὸ χωρίον οἰκίσαι. All. perperam οἰκῆσαι. Απ. 1, 1, 7. οἴκους τε καὶ πόλεις οἰκήσειν. Ern. rescripsit οἰκίσειν, dicens, οἰκίσειν potius dixisse Xenophontem, quam οἰκοδομήσεσθαι, propter πόλεις, de quibus illud proprie dicitur. ¶ 2) coloniam mittere, ciuibus frequentare. A. 5, 3, 8. Σκιλοῦντι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων οἰκισθέντι. ¶ 3) Futurum med. inusitato modo legitur E. 1, 6, 23. ἡ Σπάρτη οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκιεῖται, αὐτοῦ ἀποθανόντος. Leuncl. se moriente nihilo peius habituram. Sed haec est versio lectionis Margg. οἰκεῖται, quae vtique videtur praeferenda.

οἰκοδομεῖν, ¶ 1) aedificare. Π. 7, 5, 6. πύργους ᾠκοδόμει. 8, 2, 4. οἱ αὐτοὶ ποιοῦσι κλίνην, ἄροτρον, τράπεζαν· πολλάκις δ' ὁ αὐτὸς οὗτος καὶ οἰκοδομεῖ, domos exstruit. A. 2, 4, 6. Μηδίας τεῖχος — ἦν ᾠκοδομημένον πλίνθοις ὀπταῖς. 3, 4, 4. τεῖχος vrbis ᾠκοδόμητο πλίνθοις. 5, 4, 15. Πο. 3, 12. οἰκοδομεῖν καταγώγια. 4, 35. ὁπόσα οἰκοδομηθῇ ἢ ναυπηγηθῇ. E. 5, 2, 4. ἀσφαλῶς ἤδη τεῖχος περὶ τὴν πόλιν ᾠκοδόμησεν. A vett. edd. abest τεῖχος, ita vt simpliciter positum οἰκοδομεῖν sit munire vallo, aggere etc. Cf. n. 2. Απ. 3, 8, 8. οἰκίας — οἵας χρὴ οἰκοδομεῖσθαι. §. 9. O. 1, 4. οἰκοδομοῦντα μισθοφορεῖν. 3, 1. 9, 2. οἰκήματα ᾠκοδόμηται. ¶ 2) munire, muro cingere. Π. 3, 1, 1. τὰ βασίλεια οἰκοδομεῖν. Cf. nr. 1. ¶ 3) Metaphor. firmiter collocare et adstruere. v. Doruill. ad Charit. p. 653. c. ἐπὶ et acc. Π. 8, 7, 3. p. 546. ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα. Abresch. dilucc. Thucyd. 4, 28. dicit, ἐπὶ c. acc. esse pro ἐπὶ c. dat.

οἰκοδομεῖσθαι, ¶ 1) *sibi aedificare.* Αθ. 2, 10. ὁ δῆμος αὐτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας. Πο. 2, 6. ¶ 2) *aedificandum curare* f. *locare.* Ammonius in v. ἐδίδαξεν· οἰκοδομήσειν δι' ἑαυτοῦ, οἰκοδομήσεσθαι δὲ δι' ἑτέρου. Cf. Thom. Mag. in v. κατασκευάζω. Απ. 1, 1, 8. τῷ καλῶς οἰκίαν οἰκοδομησαμένῳ. Sed faepe inter fe permutantur.

οἰκοδόμημα, *aedificium.* Ε. 4, 5, 6. καθήμενος ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλοτεροῦς οἰκοδομήματος.

οἰκοδομία, *aedium ftructura.* Απ. 3, 1, 7.

οἰκοδόμος, *aedificator.* Thom. Mag: οἴκων ἐργάτης, καὶ τέκτων, οὐκ οἰκοδόμος. Ε. 7, 2, 20. χωρίον — τειχίζουσιν, οἰκοδόμους πολλοὺς ἔχοντες. Σ. 4, 4. τέκτονας καὶ οἰκοδόμους — οἳ ποιοῦσιν οἰκίας. Videntur effe *caementarii.* Nam alias λιθολόγοι et τέκτονες iunguntur. v. λιθολόγος.

οἴκοθεν, ¶ 1) *domo.* Π. 1, 2, 8. φέρονται οἴκοθεν σῖτον. Ε. 5, 4, 15. ¶ 2) *domeftico iure.* Π. 2, 2, 11. τὴν ἀρχὴν — ἐμὴν ἴσως ἔτι οἴκοθεν νομίζουσιν εἶναι. ¶ 3) *de confuetudine domeftica.* Ita vertit Leuncl. Π. 2, 3, 4. Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης. ¶ 4) *e patria.* Π. 2, 4, 8. p. 130. πολλὰ ἔχων ἴδια χρήματα οἴκοθεν. 3, 2, 14. οἴκοθεν ἐκ Περσῶν. 6, 1, 12. Α. 4, 8, 18. ἔφευγε παῖς ὢν οἴκοθεν. Ε. 1, 1, 18. 3, 2, 7. τῶν οἴκοθεν πρέσβεων, *qui e patria venerant.* 3, 5, 10. ¶ 5) *domi, in vrbe.* Ε. 1, 4, 4. στρατηγοὺς εἵλοντο — ἐκ τῶν οἴκοθεν. Oppon. ἀπόντων.

οἴκοι, ¶ 1) *domi.* Π. 8, 1, 13. θηρᾶν τοὺς ἄλλους ἐξῆγεν, ὁπότε μὴ μένειν οἴκοι ἀνάγκη τις εἴη· αὐτὸς δὲ καὶ ὁπότε ἀνάγκη εἴη οἴκοι, ἐθήρα τὰ ἐν τοῖς παραδείσοις θηρία, *in vrbe fua, non peregre.* In priore loco Hutch. aliique οἴκοι omittunt, in altero referunt ad ἐθήρα. Α. 7, 4, 18. τοὺς γέροντας οἴκοι ἐᾶν. Λ. 5, 2. Ε. 1, 6, 5. 5, 1, 17. Sic Π. 6, 1, 22. φοβούμενος περὶ τῶν οἴκοι, *de rebus domefticis.* ¶ 2) *in patria.* Π. 3, 3, 9. οὐ πτήσσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι, ἀλλ' ἀπαντῶμεν αὐτοῖς. 4, 2, 19. p. 225. 5, 3, 13. 14. 6, 1, 7. ὅτε οἴκοι ἤμην, ἐστρατευόμην. 7, 5, 24. Α. 1, 1, 10. 1, 2, 1. συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοι, *cum ciui-*

ciuibus, qui non interessent militiae. 1, 7, 4. 5, 6, 10. 7, 8, 2. εἰ θύσοιεν, ὥσπερ οἴκοι εἰώθειν. Αγ. 1, 36. ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν. Λ. 14, 2. 15, 8. Αθ. 1, 16. Ε. 1, 6, 6. τοῖς οἴκοι πείθεσθαι, np. Ephoris. §. 7. τοῖς οἴκοι ἄρχουσι. 3, 4, 26. Απ. 3, 13, 5. Cf. τέλος nr. 5. Sic τὰ οἴκοι, ¶ a) *patria.* Π. 6, 3, 1. ¶ b) *vitae ratio in patria.* Π. 6, 1, 7. Α. 1, 7, 4. τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκοι. ¶ c) *status reip.* Ε. 5, 4, 2. Ιερ. 1, 12. ¶ d) *fructus* s. *bona regionis suae.* Αγ. 2, 17. et Ε. 4, 4, 19.

οἰκονομεῖν, ¶ 1) *administrare.* Απ. 3, 4, 12. τὰ ἴδια οἰκονομοῦντες. 4, 5, 10. τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς οἰκονομεῖν. Ο. 1, 4. ¶ 2) *gubernare.* De deo, Απ. 4, 3, 13. ὁ τόδε (MS. 1. et Flor. E. τάδε) οἰκονομῶν.

οἰκονομητικώτερος, *rei priuatae administrandae peritior,* legitur Π. 2, 2, 7. in libris ante Zeunium editis omnibus. Sed legendum est οἰκονομικωτ.

οἰκονομία, ¶ 1) *rei familiaris administratio, prudentia domestica.* Ο. 1, 1. οἰκονομία ἐπιστήμης τινὸς ὄνομά ἐστιν. §. 4. nominatur τέχνη. 6, 4. ἐπιστήμη ᾗ οἴκους δύνανται αὔξειν οἱ ἄνθρωποι, et 1, 2. εὖ οἰκεῖν τὸν οἶκον. 2, 12. ἐπιστήμη οἰκονομίας. 3, 4. ¶ 2) Π. 1, 6, 12. οἰκονομία est *cura* τῶν ἐπιτηδείων. ¶ 3) *constitutio, Einrichtung.* c. περὶ, Π. 5, 3, 13. τὴν περὶ τὸ φρούριον οἰκονομίαν.

οἰκονομικὸς, ¶ 1) *rei familiaris administrandae peritus.* Αγ. 10, 1. si quis thesaurum inueniat, πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν. Απ. 3, 4, 12. μὴ καταφρόνει τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν. 4, 2, 39. τοὺς ὀλίγα κεκτημένους, ἐὰν οἰκονομικοὶ ὦσιν, θήσομεν εἰς τοὺς πλουσίους, *si sint familiae recte et parce administrandae periti.* Ο. 1, 3. οἰκονομικὸς in suo genere idem est, qui suo in genere ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος. Σ. 4, 6. Cf. οἰκονομητικώτερος. Sic inscriptio libri Xenophontei Οἰκονομικὸς a Cicerone de senect. 17. vertitur *de tuenda re familiari.* Fr. Portus, „possis, inquit, addere: *et amplificanda.*" Recte. v. Cic. de off. 2, 24. extr. ¶ 2) *ad rei familiaris administrationem pertinens.* Ο. 3.

Ο. 3, 1. ἓν τοῦτο τῶν οἰκονομικῶν ἔργων. Sic Π. 8, 1, 5. ὅπως ἂν τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι. Intelliguntur maxime *reditus*. Ibid. τὰς οἰκονομικὰς πράξεις. Ο. 3, 3. λέγειν — καὶ τοῦτο τῶν οἰκονομικῶν, fcil. ἔργων, *officiorum*. §. 4. eft ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἔργον. ¶ 3) ἡ οἰκονομικὴ, fcil. ἐπιστήμη f. τέχνη. Απ. 3, 4, 11. Ο. 21, 2. πάσαις ταῖς πράξεσι καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ καὶ οἰκονομικῇ.

οἰκονόμος, *difpenfator*. Seruum fuiffe oftendit Raphael Fabrettus, probante Doruillio ad Charit. p. 127. fq. Cf. Raphel. ad 1 Corinth. 4, 2. Sed ap. Xenoph. non neceffario intelligitur feruus. Thomae Mag. p. 832. et Moeridi p. 372. non probatur nomen οἰκονόμος. Απ. 2, 10, 4. οἰκονόμοι ἀγαθοὶ iubent vili emi et magni vendi. 3, 4, 7. fqq. demonftratur, ἀγαθοὺς οἰκονόμους (Leuncl. *patresfamilias*) effe ἀγαθοὺς στρατηγούς. §. 11. Ο. 1, 15. οἰκονόμου ἀγαθοῦ ἐστιν, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπίστασθαι χρῆσθαι. E loco Ο. 21, 9. Doruillius ad Charit. p. 372. nomen οἰκονόμος reddit nomine *villicus*. Ibi vero non legitur οἰκονόμος, fed ἐπιστάτης, qui alias dicitur ἐπίτροπος.

οἰκόπεδον, *area domus dirutae* vel *collapfae*. Suidas: οἰκόπεδον· ἔρημον κατάπτωμα οἴκου· γήπεδον, τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πο. 2, 6. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημα ἐστιν — καὶ οἰκόπεδα.

οἶκος, ¶ 1) *domus*. Π. 5, 2, 10. εἰς οἶκον ἀπιὼν ἀνίστατο. 8, 2, 9. θησαυροὺς ἐν τῷ οἴκῳ καταθέσθαι. 8, 6, 2, 3. Ε. 4, 1, 4. ποίαν νύμφην τοσοῦτοι — ὅσοι τὴν σὴν γυναῖκα ἐς τὸν σὸν οἶκον προπέμψειαν ἄν. Cf. ἐξαιρεῖν et οἴκαδε. ¶ 2) *fedes, domicilium, locus in quo quis rerum fuarum fedem habet*. Π. 4, 6, 4. τὰ τείχη — οἶκόν σοι παρέξω. Αγ. 1, 15. Ε. 3, 4, 12. ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον εἰς Καρίαν ὁρμήσειν. 3, 2, 10. Καρίᾳ ἔνθαπερ ὁ Τισσαφέρνους οἶκος. Poffit fere accipi de prouincia f. ἀρχῇ. Cf. Morus ad E. 4, 1, 19. ¶ 3) *triclinium, coenaculum*. v. Poll. 1, 79. 6, 7. Σ. 2, 18. οἶκος ἑπτάκλινος. Refpicit ad h. l. Plutarch. de fanitate tuenda, T. VII. opp. p. 392. ed. Hutten. Etiam latine fic dicitur *oecus*. ¶ 4) *patria*. Αγ. 2, 11.

2, 11. αὐτοὶ τῶν ἐξ οἴκου αὐτῷ συςρατευσάμενοι, *ex vrbe patria*. c. ἐν, E. 1, 5, 10. οἱ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι opponuntur militibus. 1, 7, 1. οἱ ἐν οἴκῳ τοὺς ςρατηγοὺς ἔπαυσαν. Morus: *senatus populusque Atheniensis*. c. εἰς, A. 2, 4, 4. ὡς εἰς οἶκον ἀπιών. c. ἐπὶ et gen. E. 4, 4, 1. ἀπέπλευσε ὁ Ἀγησίλαος ἐπ' οἴκου. 4, 5, 18. 4, 8, 6. 8. 5, 1, 3. 5, 4, 16. 41. 7, 4, 20. c. ἐπὶ et acc. Π. 7, 2, 1. τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ ἀπεχώρει. 7, 1, 19. ¶ 5) *gens, cognati*. Π. 5, 4, 16. αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα, καὶ ὁ οἶκος ὅλος. Aπ. 3, 6, 2. ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον. ¶ 6) *familia cum seruis*. Π. 1, 6, 14. οἶκον ὅλον τρέφειν. Λ. 1, 9. vbi v. Zeun. 8, 3. ¶ 7) *res familiaris, facultates*. Ammonius: οἶκος λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Cf. Valckenar. ad Herodot. 7, 224. O. 1, 5. οἶκος explicatur verbis οἰκία ἢ καὶ ὅσα τις ἔξω τῆς οἰκίας ἐκέκτητο, et dicuntur πάντα τοῦ οἴκου εἶναι, ὅσα τις κέκτηται. 6, 4. οἶκος ἡμῖν ἐφαίνετο, ὅπερ κτῆσις ἡ σύμπασα. Π. 1, 1, 1. ἐν ἰδίοις οἴκοις. 5, 3, 18. 5, 4, 14. δῶρα μεγάλα ὡς ἂν ἐξ οἴκου μεγάλου — πάντα τὰ ἐμὰ σὰ εἶναι. — ὅτῳ ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. 8, 1, 1. p. 462. Λ. 5, 4. Aϑ. 1, 3. E. 3, 1, 22. ὁ πατήρ σε ἄρχοντα τοῦ οἴκου κατέλιπε; καὶ πόσαι σοι οἰκίαι ἦσαν. Hic nomina οἶκος et οἰκία differunt vt totum et pars. Nam οἰκία est domus proprie dicta. Ιερ. 11, 6. tyrannus ἀπὸ πολλῶν οἴκων δαπάνας ποιούμενος, *e multorum re familiari*. Aπ. 1, 2, 48. οἴκῳ καὶ οἰκέταις καὶ οἰκείοις καλῶς χρῆσθαι. 1, 5, 3. O. 1, 2. §. 21. 3, 5. 7, 13. 20, 3. §. 21. τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους. (Sic Callim. h. in Cer. 114. οἶκον αναξηραίνειν.) Σ. 4, 34. οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον ἔχειν, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς. Ιππ. 9, 5. Cf. αὔξειν, οἰκεῖν, οἰκονομεῖν, συναύξειν. ¶ 8) In var. lect. est ἐν οἴκῳ pro ἐνοίκων. v. ἔνοικος.

οἰκουμένη, v. οἰκεῖν nr. 6.

οἰκτείρειν, *miserari, dolere*. Π. 7, 1, 20. ἀγασθεὶς ὁ Κῦρος αὐτοὺς, καὶ οἰκτείρων. A. 1, 4, 7. οἱ δ' ᾤκτειρον εἰ ἁλώσοιντο, *timentes ne caperentur, sortem eorum miserabantur*. Videtur aliquid inesse praegnantiae. Cf. infra ex O. 2, 7. Sed Hutch. intelligit ἂν post ᾤκτειρον, et vertit: *eorum sortem miserari parati*.

rati. 7, 2, 3. c. acc. Π. 7, 2, 8. σου ἐννοῶν τὴν πρόσθεν εὐδαιμονίαν, οἰκτείρω σε. A. 3, 1, 13. ἡμᾶς μὲν οἰκτείρων, βασιλέα δὲ μακαρίζων. Ιερ. 4, 10. τούτους οἰκτείρει ὡς πένητας. O. 2, 2. §. 7. οἰκτείρω σε μή τι ἀνήκεστον κακὸν πάθῃς. Fr. Portus intelligit δείσας. Cf. supra ex A. 1, 4, 7. Ἀπολ. 18. Sic c. ἐπὶ, O. 2, 4. ἐμὲ οἰκτείρεις ἐπὶ τῇ πενίᾳ. c. acc. et gen. Π. 5, 4, 15. τοῦ πάθους (intell. ἕνεκα) ᾤκτειρεν αὐτόν. Σ. 4, 37. Passiuum O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι ὡς οἰκτείρονται, ὅτι μάτην πονεῖν δοκοῦσι, *illorum sortem homines miserantur.*

οἰκτίζειν, *ad misericordiam commouere.* Ἀπολ. 4. τοὺς ἀδικοῦντας ἐκ τοῦ λόγου οἰκτίσαντας, *qui dicendo misericordiam mouere student.* Sic Steph. et Leuncl. ediderunt. Sed Bryl. 1545. Gesn. Bach. Ern. Zeun. et Gail οἰκτίσαντες, *miserati.* Minus recte, quamuis similis sit sententia ap. Terent. Phorm. 2, 1, 46. sq. Cf. Ge. Henr. Martini Coniecturae in h. l. Annabergae 1763. 4. qui tuetur lectionem οἰκτίσαντας, sed etiam Gesnero assentitur, legi iubentis ἐκτὸς λόγου, *praeter orationem,* v. c. squalore, cruento gladio, vestibus sanguine perfusis; etiam picturis. Cf. Quintilian. Institt. 6, 1. 11, 3. inprimisque declamat. 252.

οἰκτισμός, *lamentatio.* Ammonius: οἶκτος ἐστὶν οἰκτιζομένου ἔλεος· οἰκτισμὸς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος. Σ. 1, 16. ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. In praecedentibus erat: ἅμα λέγων ταῦτα ἀπεμύττετο, καὶ — κλαίειν ἐφαίνετο. Cf. Gramm.

οἰκτρός, *miserandus.* Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες. Ιερ. 1, 36. O. 2, 9. ὅπως μὴ — οἰκτρὸς γένωμαι *ad paupertatem redactus,*

οἶμαι, v. οἴεσθαι.

οἶμος, *semita, via.* Ἀπ. 2, 1, 20. ex Hesiodo.

οἰμωγή, *eiulatus.* E. 2, 2, 2.

οἰμώζειν siue οἰμώττειν, *flere.* Apud Atticos inprimis dicitur de iis, qui vapulant, vel alio modo poenas dant iniuriamue patiuntur. v. Victor. V. L. 13, 12. et Heumann ad Plutarch. de pueror. educ. cap. 14. E. 2, 3. 24.

24. εἶπεν, ὅτι οἰμώξοιτο, *ei male futurum esse.* — οὐκ οἰμώξομαι; Illud οἰμώξοιτο recepit Wells. e margg. pro οἰμώξειεν. v. Mor.

οἴναρον, *pampinus, folium vitis.* Timaeus et Hesych. et Suidas: οἴναρα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα. Cf. Poll. 1, 237. et Valckenar. ad Ammon. p. 175. O. 19, 18. ἄμπελος — περιπεταννύουσα τὰ οἴναρα.

Οἰνὰς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Οἰνιάδαι, *Oeniadae.* Steph. Byz: πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ, ἡ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη. E. 4, 6, 14. ὁρμώμενοι ἐξ Οἰνιαδῶν.

Οἰνόη, *Oenoe.* Suid: Οἰνόη, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις· ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνα. Cf. omnino interpp. ad Thucyd. 2, 18. E. 1, 7, 10. p. 57. Ἀριστάρχῳ Atheniensi — Οἰνόην προδιδόντι Θηβαίοις. Historiam habet Thucydides lib. 8. fere extremo, vbi Οἰνόην vocat Ἀθηναίων ἐν μεθορίοις Βοιωτίας τεῖχος. Sed E. 4, 5, 5. est prope Piraeum Corinthi Οἰνόη τὸ ἐντετειχισμένον τεῖχος. it. §. 19. Huc fortasse spectat Hesych. in v. Οἰνωάτιν, vbi commemoratur Οἰνόη τῆς Ἀργείας.

οἶνος, *vinum.* A. 1, 2, 13. οἴνῳ κεράσας τὴν κρήνην. 1, 5, 10. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ φοίνικος. 1, 9, 14. 4, 4, 5. οἴνους παλαιούς. O. 17, 9. οἴνῳ τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον ἐπιχεῖν ὕδωρ. Σ. 6, 2. παρ' οἶνον, *inter pocula.* Iocosa de οἴνῳ disputatio per metaphoras est Σ. 2, 24. 3, 1. De fructu dicitur Πο. 4, 6. ὅταν πολὺς σῖτος καὶ οἶνος γένηται. O. 20, 4. οὐδ' οἶνον ἔχει. Cf. ἀνθοσμίας, ἄρδειν, αὐστηρότης, εὐώδης, Θάσιος, κεράμιον, κρίθινος, μεθύειν, ὀξὺς, φοῖνιξ, συνεπαίρειν.

οἰνοφλυγία, *temulentia, vinolentia.* Hesych: οἰνοφλυγίαι· μέθαι. O. 1, 22. οἰνοφλυγιῶν. Cf. λιχνεία.

οἰνόφλυξ, *vinosus, ebrius.* Hesych: οἰνόφλυξ· μέθυσος etc. Etymol. M. οἰνόφλυξ. φλύειν ἐστὶ τὸ ὁρμὴν ἔχειν πρός τι· οἰνόφλυξ ὁ εἰς τὸν οἶνον ὁρμῶν. Cf. Eustath. ad Il. Φ, p. 1330, 26. et Phauorin. Ἀπολ. 19. ἐκ μετριοπόπου οἰνόφλυγα.

οἰνοχοεῖν, *vinum ministrare, pocillatoris munus obire.* Π. 1, 3, 7. καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως — κομψῶς οἰνοχοοῦσι

σι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι. §. 8. §. 10. οἰνοχοεῖ αὐτῷ.

οἰνοχόος, *pocillator, pincerna.* Π. 1, 3, 7. 8. apparet, honorificum fuiſſe τῶν οἰνοχόων officium. Et nobilium adoleſcentium illud fuiſſe oſtendit Hutch. ad l. l. Cf. Athenae. 10, p. 424. et Poll. 6, 95. Π. 5, 5, 12. ſunt inter dona Cyaxari data. 8, 8, 10. A. 4, 4, 12. 7, 3, 12. 14. E. 7, 1, 26. recenſetur in luxu Perſarum. Σ. 2, 27. τοὺς οἰνοχόους — θᾶττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας. οἱ μὲν δὴ οἰνοχόοι οὕτως ἐποίουν.

οἰνὼν, *cella vinaria.* Poll. 6, 15. τὰς ἀποθήκας τοῦ οἴνου Ξενοφῶν οἰνῶνας εἴρηκεν. 9, 49. οἰνῶνες, ὡς Ξενοφῶν. Cf. Heſych. E. 6, 2, 4. οἰνῶνας κατεσκευασμένους.

οἷος, ¶ 1) *qualis.* Π. 1, 4, 8. ἔλεγον, εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι. 1, 6, 19. p. 74. οἷόν συ λέγεις με δεῖν γενέσθαι; Reſp. οἷος ἂν (Intell. τοιοῦτος) — δικαιότατός τε καὶ νομιμώματος ἀνὴρ εἴης, (All. εἴη.) *talis, qualis ſi fueris.* 3, 2, 6. ὁρᾶτε ἐν οἵῳ ἐστὲ, *quae ſit veſtra conditio.* 3, 3, 24. p. 193. παράδειγμα — οἵους χρὴ εἶναι. 6, 1, 20. οἷα πεπόνθασιν, *quam grauia.* A. 3, 1, 11. ὁρῶν ἐν οἵοις ἐσμὲν, ſcil. πράγμασι ſ. κινδύνοις. 7, 7, 3. ἵν' εἰδῆτε, οἷοί τε ὑμεῖς ἐστε, καὶ οἷοι ἡμεῖς. E. 3, 2, 10. ἱππέας ὅσους γε δὴ καὶ οἵους ἐτύγχανεν ἔχων. Sic in affectu, Π. 2, 4, 4. τί τοῦτο, ὦ Κῦρε, οἷον πεποίηκας; *quid hoc eſt? cuiusmodi rem feciſti?* c. acc. Π. 6. 1, 20. ταῦτα ὅμοιος εἶ, οἷός περ καὶ τἄλλα. Leuncl. *in his ſic te geris, vt in aliis.* Praecedente τοιοῦτος, Π. 7, 5, 26. p. 459. οὐκ ἔστιν ἄλλη φυλακὴ τοιαύτη, οἵα αὐτὸν καλὸν κἀγαθὸν εἶναι. Απ. 1, 3, 14. τοιαῦτα οἷα οὐκ ἂν προσδέξαιτο. 3, 6. 16. it. inuerſo ordine, Ιερ. 6, 8. οἷα — τοιαῦτα. it. diuerſo numero, Π. 2, 2, 15. τοιούτους ἀνθρώπους, οἷον καὶ νῦν ὅδε λέγει. Steph. coniicit οἵους. Sed v. Plat. ſympoſ. p. 128. ed. Fiſcher. Απ. 2, 1, 15. τοιοῦτος οἵοις μάλιστα ἐπιτίθενται. Omiſſo τοιοῦτος, Π. 1, 6, 5. παρέχοντες ἑαυτοὺς οἵους δεῖ. §. 7. ἔσονται πάντες οἵους δεῖ. 2, 1, 11. A. 2, 2, 10. δοῦπος, οἷον εἰκὸς φόβου ἐμπεσόντος γίγνεσθαι. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι, οἵας ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν. 4, 3, 2. ἔπαθον κακὰ, οἷα (Margg. et 2 Codd.

Codd. ὅσα) οὐδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως. 4, 8, 6. Λ. 2, 14. Απ. 1, 2, 15. ὄντε, οἴω προειρηθον. 2, 3, 5. 9. 10. Ο. 7, 4. 8. Ιπρ. 1, 17. Saepe in eo caſu ponitur, in quo ponendum fuiſſet omiſſum τοιοῦτος. v. Graev. lectt. Heſiod. p. 34. Π. 1, 2, 6. γίγνεται ἐγκλήματα — κακολογίας, καὶ ἄλλων οἵων εἰκός. 6, 1, 23. εἰπὼν οἷα ᾤετο συμφέρειν. 6, 4, 5. p. 392. πεζοῖς — οἵοις (Margg. οἷς) καὶ πρόσθεν μαχεῖσθε. 8, 1, 4. μὴ ὄντων οἵων δεῖ. Sed mox eſt εἰ οὗτοι εἶεν, οἵους δέοι. Α. 5, 8, 2. χειμῶνος ὄντος οἵου σὺ λέγεις. Ε. 1, 4, 6. οὐκ ἔφασαν τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων. 2, 3, 17. p. 90. τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν εἶναι δημοκρατίαν. §. 20. προστάτου — οἵου δεῖ. Απ. 2, 9, 3. οἵῳ σοι ἀνδρὶ, i. e. τοιούτῳ ἀνδρὶ, οἷος σὺ εἶ. Ιπρ. 1, 5. Cf. τοιοῦτος ¶ 2) Eſt laudantis vel admirantis, Π. 4, 5, 12. p. 247. οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ, οἷος ὢν περὶ ἐμέ. Vbi priora verba: *qualem me erga te geſſerim*, huc poſſunt referri. 6, 1, 23. πρὸς ἄνδρα (ſcil. τοιοῦτον) οἷος σὺ εἶ. 7, 3, 5. ¶ 3) Videtur redundare, Ε. 4. 1, 11. ἁλίσκεται πολλὰ ἐκπώματα. καὶ ἄλλα δὴ οἷα Φαρναβάζου κτήματα. Intelligi poſſunt res pretioſae et ſplendidae, quales Pharnabazum habuiſſe credibile eſſet. ¶ 4) οὐδὲν οἷον, *nihil praeſtabilius* ſ. *melius eſt, quam*. Ο. 3, 14. οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι. Dictum eſt pro οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστι οἷον. Leuncl. coni. κωλύον pro οἷον. ¶ 5) *idoneus, qui poteſt*. Suid: οἷος· δυνατός. c. inf. Α. 2, 3. 8. οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἷα τὸ πεδίον ἄρδειν, *apta*. Πο. 1, 2. ἡ χώρα πέφυκεν οἷα πλείστους προσόδους παρέχεσθαι, *talis eſt natura, quae poſſit*. Απ. 1, 4, 6. 12. Ο. 15, 13. Ιπρ. 5, 7. Sic οἷός τε. Suid: οἷός τε εἶ· δύνασαι. Π. 1, 4, 12. οὐδὲ λέγειν οἷός τ' εἰμὶ, *poſſum*. 6, 1, 21. Αθ. 2, 11. Ε. 1, 4, 8. Σ. 4, 64. ὁ οἷός τε ὢν γιγνώσκειν — καὶ δυνάμενος ποιεῖν. Cf. ποῖος nr. 4. ¶ 6) *qui ſolet*. c. inf. Π. 2, 2, 15. δοκεῖ μοι τὸ πολὺ τῶν στρατιωτῶν εἶναι οἷον ἕπεσθαι, *videntur ita comparati eſſe, vt*. Αγ. 8, 2. ἥκιστα ὢν οἷος μεγαληγορεῖν. Ε. 2, 3, 18. p. 99. ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι. 6, 3, 3. p. 382. ἦν δὲ οὗτος οἷος — ἥδεσθαι ἐπαινούμενος. Απ. 2, 9, 3.

οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν. 3, 11, 1. 4, 6, 11. ¶ 7) *qui cupit*. Suid: οἷος, ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος. it. οἷος εἶ· βούλει. E. 4, 3, 7. τοῦ ϛρατεύματος τὸ πλεῖϛον οἷον ἀγαθῶν μετέχειν. Margg. corrupte οἰόμενος. ¶ 8) i. q. ὥϛε vel ὥϛε δύνασθαι. Praecedente τοιοῦτος, Π. 1, 2, 3. ὅπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται, οἷοι (Welf. aliique ὥϛε) πονηροῦ τινος ἔργου ἐφίεσθαι. 8. 4, 14. οὐχ ὁ Κύρου τρόπος (ἦν) τοιοῦτος ὅλως χρηματίζεσθαι. Steph. et Hutch. praeferunt alteram lectionem οἷος χρημ. E. 6, 5, 7. τοιοῦτος ἦν οἷος μὴ βούλεσθαι πολλοὺς ἀποκτιννύναι. Απ. 2, 1, 15. οἴει δοῦλος τοιοῦτος εἶναι, οἷος μηδενὶ δεσπότῃ λυσιτελεῖν. Reiske malebat λυσιτελεῖ f. λυσιτελοίη. 2, 6, 37. ¶ 9) οἷα, *quomodo*. Π. 5, 2, 13. τοὺς ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν. A. 2, 2, 3. Ιπρ. 5, 4. v. ἀποβαίνειν. ¶ 10) οἷα δὴ, *vtpote*. Hefych. interpretatur ἅτε δὴ, ὥσπερ δή. Π. 1, 3, 1. Κῦρος — οἷα δὴ φιλόϛοργος ὢν, *vt omnino erat*. 4, 2, 3. E. 4, 5, 4. 5, 4, 39. οἷα δὴ ἀπιόντων πρὸς δεῖπνον, *quippe cum iam abiisſent*. 6, 4, 26. Sic Π. 4, 2, 16. οἱ μὲν — οια δὴ εἰκὸς κρατοῦντες — ταῦτα ἐποίουν, *vt quidem veriſimile eſt*. ¶ 11) οἷον, a) *quemadmodum*. A. 1, 8, 12. ἐφθέγξαντο οἷόνπερ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσιν. ¶ b) *quaſi*. A. 7, 3, 16. οἷον μαγάδι σαλπίζοντες. ¶ c) *exempli cauſa*. Π. 2, 3, 5. p. 118. τἄλλα ζῶα — οἷον ὁ βοῦς. Απ. 2, 1, 4. O. 1, 13. 9, 9. 20, 7. Sic fere Π. 1, 6, 16. τοῦτο τοιοῦτόν ἐϛιν, οἷόν περ (All. οἷά περ, all. ἥπερ) εἴ τις — ἀνακαλοῖτο, *vt verbi cauſa*. ¶ 12) ὅμοιον — οἷον f. οἷόν περ εἰ, *perinde — ac ſi*. Π. 1, 4, 11. ὅμοιον ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι οἷόν περ εἴ τις — θηρώῃ. 1, 5, 7. p. 53. ¶ 13) οἷον et ὡς οἷόν τε cum ſuperlatiuo habet vim intendendi. Timaeus: ὡς οἷόν τε· ὡς δυνατόν. Moeris illud dicit Atticum esſe, hoc Ἑλληνικόν. A. 2, 4, 12. ὡς οἷόν τε μάλιϛα πεφυλαγμένως. Leuncl. *quam cautiſſime fieri poſſet*. 4, 8, 1. χωρίον οἷον χαλεπώτατον, *quam difficillimus locus*. 7, 1, 15. E. 5, 4, 41. ἦγεν ὡς οἷόν τε τάχιϛα. Απ. 3, 8, 4. 4. 5, 2. νομίζεις — καλὸν κτῆμα ἐλευθερίαν; Reſp. ὡς οἷόν τέ γε μάλιϛα. Sic Αθ. 1, 20. ἐλαύνειν εὐθὺς ὡς οἷόν τε εἰσβάντες εἰς

εἰς ναῦς, *statim cum primum in naues ingressi sunt.* Leuncl. vult ἐλαύνουσιν εὐθὺς οἷον. Wells. ἐλαύνειν εὐθέως οἷοί τ' εἰσιν. ¶ 14) οἷόν τε, et οἷόν τε ἐστὶ, a) *fieri potest, licet.* Π. 1, 4, 11. οὐδὲ ἁμαρτεῖν οἷόν τε ἦν. §. 15. ὁπότε οἷόν τε εἴη. 6, 1, 3. ὡς οὐχ οἷόν τε μένειν. All. addunt εἴη. Sed id elegantius omittitur. v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 66. Π. 6, 1, 27. κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη — ποιήσασθαι. 7, 3, 3. A. 2. 2, 2. οὐ μὲν αὐτοῦ μένειν οἷόν τε. 3, 3, 7. 10. 4, 2, 2. 7, 2, 6. 7, 7, 30. Αθ. 3, 8. Πο. 3, 14. E. 2, 3, 13. Ιερ. 6, 14. μήτε δεσμεύειν οἷόν τε· ἢ τίνων etc. Steph. et Wells. malebant οἷόν τε ᾖ· τίνων, quod ἢ interrogatiuum durum videretur. Sed Bach. illud recte defendit. Aπ. 4, 2, 11. καὶ οὐχ οἷόν τέ γε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. Valckenar. has voculas negat sic iungi. Scribendum potius esse καὶ οὐχ οἷόν τε καὶ ἄνευ. O. 12, 10. οὐδὲ γὰρ ἐστὶν — οὕτως οἷόν τε πάντας διδάξαι. Leuncl. dicit, ἐστὶ redundare. §. 11. Iπ. 10, 8. K. 2, 9. c. acc. Aπ. 2, 6, 14. ᾤου οἷόν τ' εἶναι, πονηρὸν ὄντα χρηστοὺς κτήσασθαι. O. 4, 1. c. dat. vel dat. et acc. eiusdem pers. Aπ. 2, 4, 2. ὅπως οἷόν τε ἑαυτοῖς, *quantum in ipsis esset.* Sed Schütz. emendauit ὅπ. οἱ ὄντες, *vt ii qui iam sunt, sibi conseruentur.* Αθ. 2, 2. τοῖς κατὰ γῆν ἀρχομένοις οἷόν τ' ἐστὶν — ἀθρόους μάχεσθαι — τοῖς κατὰ θάλατταν ἀρχομένοις οὐχ οἷόν τε συνάρασθαι. §. 4. 5. 9. 20. οἷόν τε διαλαθεῖν κακῷ ὄντι. Cf. ὅσος nr. 1. ex E. 1, 3, 3. ¶ b) *fas est.* K. 5, 25. εἰς τὰς ἱερὰς τῶν νήσων οὐδὲ διαβιβάζειν οἷόν τε τὰς κύνας. ¶ c) *probabile est.* Aπ. 3, 9, 4. προαιρουμένους ἃ οἷόν τε συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι. Ernest. explicat per εἰκὸς, de qua notione dubitat Hindenburgius. Steph. et Leuncl. coniiciebant ἃ οἴονται, et Ern. in codice MS. inueniebat ἃ ἂν οἴωνται. ¶ 15) οἷοι rescribunt viri docti pro οἱ. v. ibi. Permutatur etiam οἷος c. ὅσος. v. supra nr. 1. et ὅσος nr. 1. et 3. it. c. ποῖος. v. ibi nr. 4. it. οἷοί τε c. ἅτε. v. ἅτε.

ὄϊς, *ouis.* Moeris: οἷς μονοσυλλάβως, Ἀττικῶς· πρόβατα, Ἑλληνικῶς. Suid: οἶν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὄϊν. Sed in Xenophonte diuisim

ſim ſcribitur ὄϊς. quae eſt forma Ionica (v. Schol. Ariſtoph. Pac. 929. et Suid.), atque adeo Homerica. v. Etymol. M. Π. 1, 4, 7. ἄγριοι ὄϊες. 4, 4, 1. οἰῶν. 5, 2, 2. ἐλαύνοντας βοῦς, ὄϊας (Margg. ὄϊς), αἶγας. Heſych: ὄϊας· τὰ θήλεα πρόβατα. A. 4, 5, 19. 5, 3, 12. σῦς καὶ αἶγας καὶ ὄϊς τρέφειν. 6, 2, 2. πέμπουσιν — ὄϊς ἑκατόν. E. 6, 4, 29. ὄϊς τρέφειν. Aπ. 2, 7, 13. τὴν ὄϊν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν. 3, 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι ὅπως σῶαι ἔσονται αἱ ὄϊες. 3, 11, 5. Cf. αἴξ.

οἴσειν, v. φέρειν.

οἰστὸν, v. ἀνυστόν.

ὀϊστὸς, *ſagitta.* A. 2, 1, 5. tribuitur Perſis.

οἰσύη, v. εἶναι nr. 12.

οἰσύϊνος, *ſalignus.* v. interpp. ad Polluc. 10, 176. E. 2, 4, 16. ὅπλα οἰσύϊνα.

Οἰταῖοι, *Oetaei*, Theſſaliae populi ad montem Oetam. Steph. Byz: Οἴτη, ὄρος περὶ Τραχῖνα ἐστὶ καὶ πόλις Μηλιέων. οἱ οἰκοῦντες Οἰταῖοι. E. 1, 2, 12. bellum cum Heracleenſibus in Trachinia gerunt. 3, 5, 6. Lyſander Phocenſibus contra Thebanos miſſus iubet ſibi adeſſe Οἰταίους. Cf. Νικόμαχος.

οἴχεσθαι, ¶ 1) *diſcedere, abire, proficiſci.* a) Π. 4, 6, 5. ἀπιέναι ἐκέλευσε τὸν Γωβρύαν — ὁ μὲν δὴ Γωβρύας ᾤχετο cum mandatis. 5, 3, 9. 15. 6, 1, 23. ἥσθετο οἰχόμενον τὸν Ἀράσπαν. 6, 3, 7. E. 1, 1, 26. 1, 6, 7. 2, 1, 16. b) c. εἰς, Π. 6, 1, 23. Ἀράσπας transfuga οἴχεται εἰς τοὺς πολεμίους. (§. 21. erat ἐλθεῖν.) A. 1, 10, 3. εἰς τὸ πρόσθεν οἴχοιντο (all. οἴχοντο) διώκοντες, *ulterius progredi.* 7, 2, 7. E. 1, 1, 14. ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ᾤχοντο. 1, 3, 7. 6, 5, 12. c) c. ἐν pro εἰς, A. 4, 7, 12. ᾤχοντο ἐν τοῖς ὀχυροῖς. All. ᾤκουν. Alii coniecturis et interpretationibus ſanare locum voluerunt. Sed non eſt his opus. v. Hutch. ad h. l. et ſupra ἐν nr. 15. d) c. ἐπὶ, A. 7, 2, 9. ᾤχετο τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸ Σεύθου στράτευμα. e) c. πρὸς, Π. 4, 2, 10. οἴχεται ὁ ἕτερος τῶν ἀγγέλων Hyrcaniorum ad Cyrum miſſus πρὸς αὐτοὺς, ad ſuos. Aπ. 2, 10, 6. f) c. participiis verborum eundi. Suidas in v. ἀπιών· ἀπιὼν ᾤχετο, φεύγων, ἀποδιδράσκων. — συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς. Π. 4, 5, 6. Ὑρκανίους τινὰς ἐλθόντας δεῦρο, οἴχεσθαι ἡγουμένους αὐτῶν, cum

cum iis iuisse, vt essent duces itineris. Poterat scribi ἡγήσασθαι αὐτῶν. Sed saepe significatur celeritas et alacritas, vt Π. 6, 2, 7. p. 366. ἀντὶ τοῦ ἀρήγειν — Φεύγων ᾤχετο, *celeriter aufugit.* 7, 5, 15. ᾤχοντο ἀποθέοντες. Α. 3, 3, 4. ᾤχετο ἀπιὼν νυκτός. 4, 7, 19. 6, 3, 14. In his tribus locis est *clam.* Αγ. 2, 26. Ε. 1, 2, 9. ἀποδράντες νυκτὸς ᾤχοντο ἐς Δεκέλειαν. 2, 4, 29. 4, 1, 11. νυκτὸς συσκευασάμενοι ᾤχοντο ἀπιόντες. 5, 4, 28. 7, 1, 27. Cf. ἀποδιδράσκειν et ἀποθέειν. g) c. aliis participiis, Π. 2, 2, 1. p. 102. ᾤχετο περιφέρων, *statim circumtulit.* 4, 5, 5. §. 12. p. 246. ᾤχετο τὸν Μῆδον ἐπὶ σκηνὴν ἄγων. 5, 5, 2. §. 10. p. 334. εἰ οἴχοιτο λαβὼν πάντα — λαβὼν ᾤχου πᾶσαν μου τὴν δύναμιν. Α. 1, 10, 10. 2, 4, 12. ᾤχετο ἀπελαύνων. 3, 5, 1. ἀποτρεπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ᾤχοντο. 4, 5, 24. 4, 7, 9. ᾤχοντο κατὰ τῶν πέτρων Φερόμενοι, καὶ ἀπέθανον. 7, 3, 27. 7, 6, 31. Ε. 1, 1, 12. h) c. particip. fut. Π. 8, 3, 13. ᾤχετο σκεψόμενος τίς εἴη. Α. 4, 3, 23. ᾤχοντο ἐπιμελησόμενοι. 2 Codd. ἐπιμελόμενοι. 4, 5, 18. ᾤχετο θηράσων. 7, 1, 21. ᾤχοντο ἐροῦντες. Ε. 7, 3, 4. ᾤχετο Sicyone Thebas πείσων Θηβαίους. i) Dicitur de legatis et nunciis, Π. 2, 4, 8. 3, 2, 6. ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ᾤχετο ἄγγελος. §. 13. ἦλθον παρ᾽ αὐτοῦ — καὶ ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους. 3, 3, 22. 5, 1, 1. πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο. 5, 5, 1. Α. 2, 1, 5. 2, 2, 1. 5, 4, 5. 5, 6, 6. 6, 1, 8. οἱ πρέσβεις ᾤχοντο. 7, 2, 6. Ε. 2, 4, 27. k) De captis missis ad suos, Π. 3, 2, 7. ᾤχοντο οἴκαδε. 4, 5, 1. l) De ablegatis militibus, Α. 4, 6, 15. οἱ μὲν ταχθέντες ᾤχοντο. 2 Codd. ἀπήρχοντο. Ε. 7, 5, 14. m) De exercitu in hosticum irruente, Ε. 4, 7, 6. οἰχομένων τῶν πλείστων Ἀργείων εἰς τὴν Λακωνικήν. 4, 8, 35. n) De equitante, Π. 8, 3, 12. ᾤχετο ἐφ᾽ ὅπερ ἐτάχθη. o) De nauigantibus, Α. 2, 6, 2. ᾤχετο πλέων ἐς Ἑλλήσποντον, np. fugiens. Ε. 1, 4, 4. σὺν τριάκοντα ναυσὶν ἐπὶ Θράκης ᾤχετο. 2, 3, 18. p. 95. 4, 8, 8. 5, 1, 9. Sic Ε. 1, 1, 5. πλὴν τετταράκοντα νεῶν, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ᾽ ἀργυρολογίαν. ¶ 2) i. q. ἰέναι. Π. 5, 4, 10. ἐλάσσονι μορίῳ ἰέναι — ἢ νῦν Καδούσιος ᾤχετο

το in expeditionem. ¶ 3) *aufugere*. A. 7, 7, 33. ἔλεγον ὡς Ξενοφῶν οἴχοιτο πρὸς Σεύθην οἰκήσων. E. 7, 2, 3. 7, 4, 37. πάντες ᾤχοντο οἴκαδε. ¶ 4) *mori*. Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 31. οἴχεσθαι· τὸ ἀπελθεῖν, καὶ τὸ θανεῖν, καὶ ἁπλῶς ἀφανισθῆναι. Cf. Bergler. ad Alciphr. p. 172. Π. 3, 1, 8. ὡς οἰχομένου τοῦ πατρός. 5, 4, 6. τὸ ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, *perii*, τὸ δ' ἐπί σοι σέσωσμαι. Scil. Gadatas gratias agit Cyro, qui eum ex hostium manibus liberasset. 7, 3, 2. ὦ ἀγαθὴ ψυχή, οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. A. 3, 1, 22. ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη — ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο, np. a rege interfectus.

οἰωνίζεσθαι, ¶ 1) *augurium captare*. Π. 1, 6, 1. οὐδὲν ἔτι ἄλλο οἰωνιζόμενοι, np. praeter ἀστραπὰς et βροντάς. ¶ 2) *augurari, ominari*. E. 1, 4, 5. τὰ Πλυντήρια — τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει. 5, 4, 17. ἄνεμος ὃν οἰωνίζοντό τινες σημαίνειν.

οἰωνιστήριον, *augurium*. Ἀπολ. 12. βρονταὶ vocantur μέγιστον οἰωνιστήριον. Improprie.

οἰωνός, ¶ 1) *augurium*, np. ex auibus, quae est propria vocabuli notio. Π. 3, 3, 11. ἐπεὶ δ' ἐκαλλιέρησε — τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐνέβαλεν, *bonis auibus*. A. 6, 1, 15. μέγας μὲν οἰωνὸς, καὶ οὐκ ἰδιωτικὸς, καὶ εὔδοξος, ἐπίπονος μέντοι — οὐδὲν μέντοι χρηματιστικὸν εἶναι τὸν οἰωνόν. Intelligitur aquila. Saepe iungitur aliis auspiciorum speciebus, vt Π. 1, 6, 19. p. 83. παρὰ ἱερὰ καὶ οἰωνούς. 8, 7, 1. A. 6, 5, 12. ἱερὰ καλὰ, οἵτε οἰωνοὶ αἴσιοι, τά τε σφάγια. Ἀπ. 1, 1, 3. O. 5, 19. ἐπερωτᾶν θυσίαις καὶ οἰωνοῖς. Ἀπολ. 12. 13. Σ. 4, 48. Ἱππ. 9, 9. v. Φήμη. ¶ 2) *omen*. Suidas: οἰωνός· τὸ σημεῖον. Schol. Aristoph. Ὀρνιθ. 720. οἰωνοὺς καλοῦσι καὶ τὰ μὴ ὄρνεα. Ipsum Aristophanis locum contulisse non poenitebit. A. 3, 2, 5. πτάρνυταί τις — οἰωνὸς τοῦ Διὸς ἐφάνη.

ὀκέλλειν, *in littus vel in breuia impingi*. Suidas: ἐποκέλλουσι· ἐπικαθίζουσιν, ἐγγίζουσι. it. ὀκέλλει· προσορμεῖ, ἐκρίπτεται. εἴρηται ἐπὶ τῶν νηῶν. Hesych: ἐποκεῖλαι· ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἐλθεῖν. Cf. Schol. Thucyd. 3, 11. et 12. Schol. Eurip. Hecub. 1056. Wetsten. ad Act.

Act. 27, 41. A, 7, 5, 8. τῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι.

ὀκλάζειν, ¶ 1) *in genua procumbere.* Hesych: ὀκλάζειν· λαγγάζειν, εἰς γόνυ κάμπτειν, διϛάζειν. Suid: ὀκλάζει· χωλεύει, εἰς τὸ γόνυ κάμπτεται, διϛάζει, ἀποκάμνει, λαγγάζει. A. 6, 1, 5. τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο — καὶ ὤκλαζε, καὶ ἀνίϛατο. De hac Persica saltatione, quae etiam ὀκλασμὸς vocatur, cf. Meurs. de saltatt. vett. in h. v. ¶ 2) *flectere.* Iπ. 11, 3. equus generosus, si crura posteriora subiicit anterioribus, ὀκλάζει τὰ ὀπίσθια (intell. σκέλη) ἐν τοῖς ἀϛραγάλοις. Leuncl. *posterioribus partibus in talos recumbit.* Melius Camerarius: *in posteriores talos reflectatur et subsidat.*

ὀκνεῖν, ¶ 1) *timere.* Timaeus et Suidas: ὀκνεῖ· εὐλαβῶς ἔχει. Hesych: ὀκνῶν· — φοβούμενος. it. ὀκνεῖ· δέδοικε, δειλιᾷ, εὐλαβεῖται. Thomas Mag. p. 96. magis probat formam ἀποκνῶ. Π. 3, 1, 1. ἐφοβεῖτο — διὰ πάντα δὴ ταῦτα ὀκνῶν. Aγ. 11, 2. θαῤῥῶν πλείονα ἔθυσεν, ἢ ὀκνῶν ηὔχετο. c. περὶ, Π. 4, 5, 10. Κυαξάρης ὀκνεῖ περί τε ἡμῶν, καὶ περὶ ἑαυτοῦ. c. acc. Π. 2, 2, 13. οἱ ὁμότιμοι ὤκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν. 6, 1, 12. 7, 1, 13. E. 3, 1, 17. ὀκνῶν τοὺς πολίτας. Suidas: ὤκνουν· ηὐλαβόμην, ηὐλαβοῦντο, ὠλιγώρουν. συνέντες δὲ οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ βασιλέα εἶναι τὴν ϛρατείαν, ὤκνουν τὴν ἀνάβασιν. Κλεάρχου δὲ εἰπόντος, ἄπορον εἶναι τὴν ὑποϛροφὴν, Κύρου μὴ συναιρομένου, συνῄεσαν. Hunc locum Kusterus dicit e lib. I. Ἀναβ. petitum esse. Recte, si sensum spectes. Narratur enim res A. 1, 3. Sed verba ipsa non ibi inueniuntur. c. μὴ, A. 2, 3, 5. ἐς' ἂν ὀκνήσωσιν, μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν — οἶμαι τοῖς ϛρατιώταις τὸν αὐτὸν φόβον παρέσεσθαι. 2, 4, 11. ὀκνοῦντες μὴ οἱ Ἕλληνες μένοιεν. Suidas in v. ὀκνεῖ, respiciens hunc locum, interpretatur εὐλαβούμενοι, δεδιότες. A. 6, 6, 4. E. 3, 2, 12. ¶ 2) *dubitare, non audere.* c. inf. Aγ. 3, 2. ὤκνουν εἰς ταὐτὸν ἰέναι. E. 3, 1, 19. ὤκνει ἀνοίγειν τὰς πύλας. 5, 3, 12. οἴκαδε ὤκνουν ἀπιέναι. §. 17. 6, 4, 36. 7, 1, 28. Aπ. 2, 3, 14. §. 16. μὴ ὄκνει, ἀλλ' ἐγχείρει — καταπραΰνειν. 2, 7, 10. 3, 3, 15. 3, 7, 1. 7. O. 16, 7. Σ. 4, 56.

56. it. ſequente μὴ, A. 1, 3, 17. ἐγὼ γὰρ ὀκνοίην εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, μὴ ἡμᾶς καταδύσῃ. ¶ 3) *grauari*. Etymol. M. ὀκνῶ, τὸ ῥαθυμῶ. οἱονεὶ οὐ κινῶ. Αγ. 2, 25. ἃ καιρὸς ἦν, οὐκ ὤκνει μετιέναι. ¶ 4) *recuſare, nolle*. Heſych: ὀκνεῖ· οὐ βούλεται. Π. 6, 1, 18. ὀκνοῦσα συμβαλεῖν φίλους. §. 22. μετατάσσεσθαι ὀκνήσουσι. Ιερ. 11, 1. οὐδ' — ὀκνεῖν δαπανᾶν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Απ. 3, 7, 2. Ο. 12, 19. χάριν θέλοντα ἀποδιδόναι — καὶ δίκην μὴ ὀκνοῦντα ἐπιθεῖναι.

ὀκνηρῶς, *grauatim, cunctanter*. A. 7, 1, 5. ὀκνηρῶς συνεσκευάζοντο ad iter. Sic Π. 1, 4, 6. ὀκνηρότερον προσῄει, *cunctantius*.

ὄκνος, *cunctatio, tarditas*. c. inf. A. 4, 4, 7. πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι, np. ob niuem.

ὀκτακισχίλιοι, *octies mille*. A. 5, 5, 4. E. 3, 1, 25. Cf. εἰς nr. 13.

ὀκτακόσιοι, *octingenti*. A. 7, 8, 8.

ὀκτάμηνος, *octo menſes natus*. K. 7, 6. σκύλακας — ὀκταμήνους.

ὀκτάρυμον, ſcil. ἅρμα, *currus octo temonum, adiuncto ſingulis temonibus pari iumentorum*. Π. 6, 1, 27. ὀκτάρυμον, ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν. Temones iſtos non iuxta ſe, ſed alios poſt alios, poſitos fuiſſe oſtendit contra Salmaſium Schefferus de re vehicul. 1, 12.

ὀκτὼ, *octo*. v. ὀκτάρυμον. Π. 6, 1, 26. A. 7, 1, 15. οἱ ὁπλῖται — εἰς πεντήκοντα (All. ὀκτὼ) ἐγένοντο. E. 5, 1, 11. Λ. 1, 4.

ὀκτωκαίδεκα, *octodecim*. A. 7, 4, 12. E. 4, 3, 16.

ὄλβος (poet. Steph.), *diuitiae, felicitas ex opum abundantia*. Heſych: ὄλβος· πλοῦτος, χρῆμα, τιμή. Suid: ὄλβος· εὐδαιμονία, πλοῦτος. Π. 1, 5, 7. p. 53. ὄλβον — εὐδαιμονίαν — τιμάς. 4, 2, 20. ὄλβον ὅλον πειρώμενοι θηρᾶν. Hutch. *ſolidas opes*. Intelligitur pax et felicitas bello conſequenda. Sic §. 19. p. 225. ἀενναότερον — τὸν πλοῦτον. All. ὄλβον.

ὄλεθρος, ¶ 1) *pernicies*. Ιερ. 4, 9. ὄλεθρος δοκεῖ εἶναι, np. ſi ſumtus in ſatellites praecidantur. ¶ 2) *clades*. A. 1, 2, 26. διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν συστρατιωτῶν, qui neſcio quo caſu perierant, et a Cilicibus interfecti putabantur.

ὀλι-

ὀλιγάκις, *raro.* Ἱπρ. 9, 1. 8. K. 3, 3. 5, 25. 29. 9, 8.

ὀλιγανθρωπία, *hominum paucitas, f. infrequentia.* Απ. 2, 7, 2. ὀλιγανθρωπία ἐν τῷ ἄςει γέγονε.

*ὀλιγάνθρωπος, *non populosus, vbi raritas hominum est.* Λ. 1, 1. ἡ Σπάρτη τῶν ὀλιγανθρωποτάτων πόλεων οὖσα. O. 4, 8. ἀργὸν τὴν χώραν καὶ ὀλιγάνθρωπον. §. 10.

ὀλιγαρχεῖσθαι, *paucorum eorumque principum imperio parere.* Αθ. 2, 17. ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι. §. 20

ὀλιγαρχία, *paucorum, et quidem principum, imperium ac dominatio.* Π. 1, 1, 1. ὀλιγαρχίαι. Oppon. μοναρχίαι. Αγ. 1, 4. E. 4, 8, 27. 7, 4, 15. Sic de dominatione quadringentorum duce Theramene facta, E. 2, 3, 17. p. 92. 93. et saepe de tyrannide triginta virorum, vt E. 2, 3, 1. 12. 17. §. 18. p. 100. §. 20. 3, 5, 8. p. 181. Απ. 1, 2, 12. οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ, i. e. οἱ τριάκοντα. Cf. Poll. 8, 100.

ὀλίγιστος, v. ὀλίγος nr. 8.

ὀλιγοετία, *annorum paucitas, pueritia.* Π. 1, 4, 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν.

ὀλίγος, ¶ 1) *paucus.* Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι, ἢ ὑπὸ τῶν ὀλίγων οἱ πολλοί. 3, 3, 21. φοβουμένους τὸ πλῆθος τοῖς ὀλίγοις, np. qui iam apparent, ἐπιχειρῆσαι. A. 1, 5, 2. οὐκ ὀλίγαι ςρουθοί. Est litotes. All. πολλοί. 4, 2, 5. ὀλίγοι ἀπέθνησκον. Intell. μόνον. 5, 5, 1. εἰς Χάλυβας. οὗτοι ὀλίγοι ἦσαν, *gens non numerosa.* 6, 5, 18. Ἱερ. 4, 8. τὰ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα, ὀλίγα. Απ. 1, 3, 5. O. 2, 10. ἀπ' ὀλίγων (Margg. ἀπ' ὀλίγου — περιποιοῦντα, *e paucis facultatibus,* c. τίς, E. 4, 5, 17. ὀλίγοι δέ τινες — διεσώθησαν, *admodum pauci.* c. κατά, A. 7, 6, 20. κατ' ὀλίγους ἀποσκεδαννυμένους. Leuncl. *hinc inde parua manu.* Cf. τίς, ὅτι, παίειν. ¶ 2) In republica ὀλίγοι sunt ὀλιγαρχοῦντες. Αθ. 2, 10. πλείω ἀπολαύει ὁ ὄχλος ἢ οἱ ὀλίγοι καὶ οἱ εὐδαίμονες. §. 17. E. 2, 3, 18. p. 100. Απ. 1, 2, 43. 45. opponuntur οἱ πολλοὶ et πλῆθος. ¶ 3) *paruus, breuis.* Π. 5, 4, 12. ὀλίγους κωλύσεις. ὀλίγη γὰρ ἐςὶ ἡ γῆ, *exigua.* A. 3, 3, 7. καταλαμβάνειν ἐν ὀλίγῳ χωρίῳ. §. 10. Sic Π. 3,

Π. 3, 2, 3. χώρα — ὀρεινὴ καὶ ὀλίγη ἢ τὰ χρήματα ἔχουσα, *et parua quidem eius pars.* Muretus legit ὀλίγιστα χρήμ. quod probat Bejot in Hist. de l' Acad. Roy. des Inscr. T. XXXIV. p. 24. quia ὀλίγος non dicatur de parua parte. 5, 5, 3. ὀλίγην — θεραπείαν. Scil. θεραπεία ὀλίγη est i. q. ὀλίγοι θεράποντες. Αθ. 3, 7. ὀλίγα δικαστήρια, *in quibus pauci sedent iudices.* Sed locus videtur mendosus, et Zeun. illud μὲν, quod est ante ὀλίγα, mutari in μὴ iubet. De tempore, Π. 1, 4, 28. ὀλίγου χρόνου. Intell. διὰ, *breui, post paruum tempus.* Αθ. 3, 11. ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, *post paruum tempus.* Ο. 6, 13. πάνυ ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο. Cf. ὁδὸς et χρόνος. ¶ 4) ὀλίγα, a) *paucis.* Κ. 6, 25. παραμυθούμενον — τὴν αὐθάδη ὀλίγα. ¶ b) *raro.* Ε. 6, 2, 15. τοῖς ἀκατίοις — ὀλίγα ἐχρῆτο. ¶ 5) ὀλίγον, *paulo.* Ο. 2, 9. ὀλίγον (Margg. ὀλίγῳ) πρόσθεν. Σ. 1, 14. ὀλίγον ὕστερον. c. μετὰ, Ε. 1, 1, 2. μετ' ὀλίγον τούτων, *paulo post haec.* 2, 3, 4. Plene Α. 3, 4, 28. ὀλίγον πονήσαντες χρόνον. In Cod. Eton. deest χρόνον. Ε. 4, 5, 8. ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας. 5, 1, 8. Sed Α. 6, 6, 8. παρ' ὀλίγον ἐποιοῦντο τὸν Κλέανδρον, *parui faciebant.* All. παράλογον. ¶ 6) ὀλίγῳ, *paulo.* c. compar. Π. 4, 2, 11. ὀλίγῳ πλέον ἢ παρασάγγην. De tempore, Ε. 1, 5, 9. ὀλίγῳ ὕστερον. 4, 4, 12. ἐν ὀλίγῳ πολλοὶ ἔπεσον, *exiguo tempore.* Suppletur ellipsis Π. 2, 4, 2. ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγένετο. Α. 7, 1, 15. Ιερ. 6, 11. ¶ 7) ὀλίγου, *parum abest, propemodum.* Σ. 3, 6. ἀκροώμενον ὀλίγου ἀν' ἑκάστην ἡμέραν. Iunt. ὀλίγον. Plenius Απ. 3, 10, 14. οἱ ἁρμόττοντες — ὀλίγου δεῖν — προσθήματι ἐοίκασι. Intell. ὥστε. Cf. ἄξιος et δεῖ nr. 3. ¶ 8) Superlatiuus ὀλίγιστος, Αθ. 1, 5. ἀκολασία ὀλιγίστη. §. 14. ὀλίγιστον χρόνον ἡ ἀρχὴ ἔσται τοῦ δήμου. 3, 8. Cf. nr. 3.

ὀλιγοχρόνιος, *non diu durans.* Π. 4, 2, 19. τὸ νῦν πλεονεκτῆσαι ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον ὀλιγοχρόνιον παράσχοι.

ὀλιγωρεῖν, *parum curare, negligere.* Hesych: ὀλιγωρεῖ· ῥᾳθυμεῖ, ἀμελεῖ, ἢ ὀλίγην ἔχων φροντίδα. Cf. Suid. c. gen. Απ. 2, 4, 3. τῶν φίλων ὀλιγωροῦντας. Illustrat hoc ver-

verbum Wetſten. ad Hebr. 12, 5.

ὀλιγώρως ἔχειν, *negligenter fungi officio.* E. 1, 6, 14.

ὀλισθαίνειν, *vacillare, de lubrico delabi.* A. 3, 5, 6. ὥςε μὴ ὀλισθανεῖν, ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ χήσει ſuperimpoſita ipſis.

ὀλισθηρὸς, *lubricus.* A. 4, 3, 5. τραχὺς ὁ ποταμὸς μεγάλοις λίθοις καὶ ὀλισθηροῖς. Ιπ. 7, 9. ὀλισθηραὶ, ſcil. ἡνίαι. §. 15. ὀλισθηρὸν χωρίον.

ὁλκὰς, *nauis oneraria.* Heſych: ὁλκάς· πλοῖον, ναῦς Φορτηγός. Suid: ὁλκὰς παρὰ Θουκυδίδῃ ἡ ἐμπορικὴ ναῦς. quae gloſſa ſumta eſt e Thucyd. 2. 91. Schol. Ariſtoph. equitt. 171. et Etymol. M deducunt ἀπὸ τοῦ ἕλκειν, quia funibus interdum ὁλκάδες religabantur ad naues militares. Cf. Scheffer. de milit. naual. 4, 1. p. 257. A. 1, 4, 6. ἐμπόριον ἦν, καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες πολλαί. Αθ. 1, 20. οἱ μὲν, πλοῖον κυβερνῶντες, οἱ δὲ, ὁλκάδα. οἱ δ' ἐντεῦθεν ἐπὶ τριήρη κατέςησαν. Doruill. ad Charit. p. 674. colligit ex h. l. maiores dignitate fuiſſe ὁλκάδας, quam πλοῖα. Πο. 3, 14. ὁλκάδας δημοσίας — ἐκμισθοῦν. E. 5, 1, 20. ὁλκάδας γεμούσας τὰς μέν τινας σίτου, τὰς δὲ καὶ ἐμπολῆς.

ὁλκὸς ſ. ὦλκος, *tractus, veſtigium.* K. 9, 18. ἐγκελεύσαντα κατὰ τὸν ὁλκὸν τοῦ ξύλου.

ὁλοκαυτεῖν, *totam victimam comburere.* Π. 8, 3, 11. ἔθυσαν τῷ Διῒ καὶ ὡλοκαύτησαν τοὺς ταύρους, ἔπειτα τῷ Ἡλίῳ καὶ ὡλοκαύτησαν τοὺς ἵππους. A. 7, 8, 3. Sine caſu eſt A. 7, 8, 2. v. Hutch. ad h. l.

Ὀλονθεὺς, *Olontheus,* Lacedaemonius. E.6,5,33. eſt inter legatos Athenas.

ὁλοπόρφυρος, *totus purpureus.* Poll. 10, 43. κατὰ Ξενοφῶντα ὁλοπόρφυρος, ἐπίχρυσος. v. κάνδυς.

ὅλος, ¶ 1) *totus.* Π. 2, 1, 11. ὅλαις ταῖς τάξεσι, καὶ ὅλοις τοῖς λόγοις. §. 15. τὴν πεμπάδα ὅλην, καὶ δεκάδα ὅλην, καὶ λόχον ὅλον, καὶ τάξιν ὅλην. 2, 3, 7. 5, 4, 10. p. 312. διασπᾷν ἀπὸ τοῦ ὅλου, np. ςρατεύματος. §. 20. οὐδ' ἐπιχειρήσουσιν, ἣν μὴ τῷ ὅλῳ ὑπολάβωσι τοῦ παντὸς κρείττους εἶναι, *vniuerſo ſuo exercitu.* E. 5, 3, 7. ἀντιπάλοις τὸ μετ' ὀργῆς προσφέρεσθαι — ὅλον ἁμάρτημα, *quantum quantum eſt inſigne delictum eſt.* Ita Raphel. ad Ioh. 9, 34. Cf. Fiſcher. ind. Ae-

Aeſchin. in v. ἕλκος. Posſis etiam vertere *prorſus.* ¶ 2) *totis viribus, toto animo, cupidiſſime.* Απ. 2, 6, 28. δεινῶς — ὅλος ὥρμημαι ἐπὶ τὸ — ἀντιφιλεῖσθαι. ¶ 3) *ſolidus.* Π. 4, 2, 20. v. ὄλβος. ¶ 4) τὰ ὅλα, ¶ a) *ſumma regni.* Π. 8, 1, 5. τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι. ¶ b) *hoc vniuerſum.* Π. 8, 7, 3. p. 548. τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν. ¶ 5) τὸ ὅλον, a) *omnino.* v. Fiſcher. ad Weller. p. 287. Απ. 4, 1, 2. καὶ τὸ ὅλον. Stob. ὅλως. ¶ b) *quod maximum eſt.* K. 1, 13. 'Οδυσσεὺς καὶ Διομήδης λαμπρὸν μὲν καθ' ἓν ἕκαστον, τὸ δὲ ὅλον αἴτιοι Τροίαν ἁλῶναι. ¶ 6) In var. lect. confunditur c. ἐκεῖνος. v. ἐκεῖνος nr. 2.

ὁλότροχος, (poet.) *rotundus.* Heſych. et Phauor: ὁλότροχος· περιφερὴς λίθος. Ap. Homer. Il. ν, 137. eſt ὀλοοίτροχος, ap. Herodot. 5, 92. ὀλοίτροχος. ad q. l. vid. Valckenar. A. 4, 2, 2. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοτρόχους (Cod. Pariſ. ὅλοι τροχοὺς) ἁμαξιαίους καὶ μείζους καὶ ἐλάττους λίθους. Suidas, qui hunc locum laudat, ſcribit ὀλοιτρόχους, et explicat verbo στρογγύλους. Sic Heſych: ὀλοοίτροχος· κυκλοτερὴς, στρογγύλος λίθος. ἢ ὁλότροχος, ἐπιστρόγγυλος, καὶ παντὶ μέρει ἐφαπτόμενος τῆς γῆς. ὁ γὰρ τετράγωνος ἐν μέρει ἐφάπτεται. Cf. interpp. ad h. l. Suidas in v. ὀλοοίτροχος nomen ὀλοιτρόχους explicat verbis: λίθους ὅλους τροχοειδεῖς.

Ὄλουρος, *Olurus.* Steph. Byz: Ὄλουρος, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, οὐ πόῤῥω Πελλήνης, ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ. Ita enim legendum eſt pro ἑκκαιδεκάτῳ. E. 7, 4, 17. 18. eſt oppidum Pellenenſium, quod eripitur iis ab Arcadibus. Sed Pellenenſes iterum expugnant.

'Ολυμπία, *Olympia*, nobilis vrbs Elidis. A. 5, 3, 8. ἐν Σκιλλοῦντι — οἰκισθέντι παρὰ τὴν 'Ολυμπίαν, ἀφικνεῖται Μεγάβυζος εἰς 'Ολυμπίαν. §. 12. ἡ ἐκ Λακεδαίμονος εἰς 'Ολυμπίαν πορεύηται, ὡς εἴκοσι στάδιοι ἀπὸ τοῦ ἐν 'Ολυμπίᾳ Διὸς ἱεροῦ. E. 3, 2, 19. 4, 1, 19. τὸ στάδιον ἐν 'Ολυμπίᾳ. 4, 7, 2. ἐλθὼν εἰς τὴν 'Ολυμπίαν, χρηστηριαζόμενος ἐπηρώτα τὸν θεόν. 7, 4, 14. Arcades cum Eleis bellum gerentes ἀφικνοῦνται εἰς 'Ολυμπίαν. §. 28. οἱ Ἀρκάδες τὴν 'Ολυμπίαν ἐφρούρουν. Scil. Arcades armis vindicant Piſatis vetus ius regendi Olym-

lympios ludos contra Eleos, vſi etiam pecuniis ſacris. v. §. 33 — 35. et 3, 2, 16. ſqq. Απ. 3, 12, 1. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι, *apud Olympiam*. 3, 13, 5. φοβουμένου τινὸς τὴν εἰς Ὀλυμπίαν ὁδόν.

Ὀλυμπιακὸς, *ad Olympiam pertinens*. Thom. Mag: Ὀλυμπικὸς, Ἀττικοὶ, οὐκ Ὀλυμπιακός. Sed v. ibi Sallier. E. 7, 4, 14. Arcades ἐκράτουν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὄρους. §. 28. ἐπορεύοντο τὴν Ὀλυμπιακὴν ὁδὸν, *quae ducit Olympiam*. Sed ibid. ἐπιόντος Ὀλυμπιακοῦ ἔτους, *quo ludi Olympici celebrantur*.

Ὀλυμπιὰς, *Olympias*, vel *certamen Olympicum*. E. 1, 2, 1. ἔτει ᾧ ἦν Ὀλυμπιὰς τρίτη καὶ ἐνενηκοστὴ ἡ προστεθεῖσα ξυνωρὶς ἐνίκα Εὐαγόρου. 2, 3, 1. ἔτει ἐν ᾧ ἦν Ὀλυμπιὰς (np. quarta et nonageſima), ᾗ ἐνίκα Κροκίνας. De more victores Olympicos nominandi v. Duker. ad Thucyd. 5, 49.

Ὀλυμπιονίκης, *in certamine Olympiaco victor*. E. 2, 4, 23.

Ὀλύμπιος, *Olympius*. E. 3, 2, 19. Ἆγις — ἐλθὼν ἐς Ὀλυμπίαν, ἔθυε τῷ Διῒ τῷ Ὀλυμπίῳ. §. 22. προεστάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ. Cf. Ὀλυμπία. Recte enim Gramm. hiſt. deor. p. 8. cognomen Olympii derivat ab Olympia vrbe, vbi templum habebat Iupiter, non ab Olympo. Cf. Völkel *über den groſsen Tempel u. die Statüe des Iupiters zu Olympia*, Lipſ. 1794. 8. E. 7, 4, 28. ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια — μὴν ᾧ τὰ Ὀλύμπια γίγνεται, *ludi et certamina Olympica*.

Ὄλυμπος, *Olympus*. ¶ 1) mons, K. 11, 1. maiores ferae ſunt ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μυσίῳ. ¶ 2) ſedes deorum, Σ. 8, 30. Γανυμήδην — ὑπὸ Διὸς εἰς Ὄλυμπον ἀνενεχθῆναι.

Ὀλυνθία, *Olynthiorum ager*. E. 5, 3, 18.

Ὀλύνθιος, *Olyntho oriundus*. v. Ἐπισθένης. A. 1, 2, 6. Ὀλύνθιοι ſunt in exercitu Cyri. E. 5, 2, 12. p. 299. et 300. §. 28. 31 — 33. 5, 3, 1 — 4. §. 6. 18. 26. 5, 4, 54. v. Ὄλυνθος.

Ὄλυνθος, *Olynthus*. Stephan. Byz: Ὄλυνθος, πόλις Θρᾴκης πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας. E. 5, 2, 11. 12. nominatur τῶν ἐπὶ Θρᾴκης μεγίστη πόλις, cuius potentia timenda eſſet. §. 13 — 16. Lacedae-

daemonii Eudamidam contra eam mittunt. §. 27 — 33. Teleutiam, qui vincit Olynthios. 5, 3, 1 - 6. fugati iidem a Derda, Teleutiam in altera expeditione vincunt et interficiunt. §. 8. ſq. Ageſipolis contra eos mittitur. §. 18 — 21. Polybiades, qui §. 26. vexat eos, vt pacem peterent. 5, 4, 54. pace facta ſunt ſocii et in Ageſilai exercitu. Cf. de hoc bello Diodor. Sic. 15, 19.

ὅλως, ¶ 1) *in vniuerſum.* Απ. 2, 1, 17. 4, 7, 6. ¶ 2) *prorſus, omnino.* Heſych: ὅλως· παντελῶς. Π. 5, 4, 16. p. 318. λυπηρῶς βιωσόμεθα, ὅλως τοὺς ἐχθροὺς καὶ πλησίον ἔχοντες, καὶ κρείττους ἡμῶν. 8, 1, 12. θήραν — καὶ ὅλως ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι. Απ. 1, 2, 35. προαγορεύομεν τοῖς νέοις ὅλως μὴ διαλέγεσθαι. 2, 8, 5. O. 20, 20. Cf. οἷος nr. 8. et ὅλος nr. 5. a.

ὁμαλὴς et ὁμαλὸς, *aequalis, planus.* Π. 5, 3, 16. p. 298. ὁμαλὴ καὶ πλατεῖα ἡ ὁδός. A. 1, 5, 1. πεδίον ἅπαν ὁμαλὸν ὥσπερ θάλαττα. 4, 2, 11. κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν τῷ ὁμαλῷ, ſcil. χωρίῳ. 4, 6, 9. ῥᾶον ὄρθιον ἰέναι ἢ ὁμαλὸν (All. ὁμαλὲς), *via plana.* Mox ſequitur: τραχεῖα τοῖς ποσὶν εὐμενεστέρα ἡ ὁμαλή. E. 2, 4, 12. μέχρι τοῦ ὁμαλοῦ. 4, 6, 7. ἐς τὸ ὁμαλόν. Margg. ἐς τὸ ὁμαλές. 6, 2, 17. οἱ ἐκ τοῦ ὁμαλοῦ ἀφ' ὑψηλοτέρου καθορῶντες opponuntur iis, qui e malis nauium in mari ſpeculantur. K. 2, 8 ἐν τοῖς ὁμαλέσιν, ſcil. χωρίοις Oppon. ἑτεροκλινῆ. 5, 17. oppon. τὰ ἀνάντη.

ὁμαλίζειν, *aequabiliter tundere et terere.* O. 18, 5. στρέφοντες — ἀεὶ μάλιστα ἂν ὁμαλίζοιεν τὸ δεινόν. Sic ibid. futurum med. pro paſſiuo: ὅπως ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητὸς, *vt tritura aequaliter fiat.*

ὁμαλός, v. ὁμαλής.

ὁμαλῶς, *aequabiliter.* A. 1, 8, 10. τὸ στράτευμα ὁμαλῶς προῄει, *eodem greſſu.* O. 17, 7. ῥίπτειν ὁμαλῶς τὸ σπέρμα. 20, 3.

ὄμβρος, *imber.* O. 5, 18. ὄμβροι ἐξαίσιοι. K. 5, 3.

ὀμεῖσθαι, v. ὀμνύναι.

ὅμηρος, *obſes.* Π. 4, 2, 4. ὁμήρους ἔφασαν — ἀγαγεῖν i. e. δοῦναι. §. 7. 8, 8, 3. ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών. A. 7, 4, 8. §. 16. ὁμήρους αὐτῷ παραδοῦναι — τοὺς ὁμήρους πρεσβυτέρους ἄνδρας. §. 18. ὁμήρους λαμβάνειν. E. 3, 1, 17. 3, 2, 14. ὁμήρους

δοτέον

δοτέον καὶ ληπτέον. 6, 1, 6. c. inf. fut. A. 3, 2, 15. δοίη ὁμήρους τοῦ ἀδόλως ἐκπέμψειν. Cf. πιςός.

Ὅμηρος, *Homerus*. Απ. 1, 2, 58. verſus eius ex Il. β, 188. ſqq. et 198. ſqq. 1, 4, 3. dicitur epici carminis princeps. 2, 6, 11. verſus Odyſſ. μ, 184. 3, 1, 4. Agamemnonem nominat γεραρόν. 3, 2, 1. ποιμένα λαῶν. §. 2. et Σ. 4, 6. laudatur Il. γ, 179. Απ. 4, 6, 15. Vlyſſem vocat ἀσφαλῆ ῥήτορα. Απολ. 30. morituris nonnullis tribuit vim diuinandi. Σ. 3, 5. carmina eius edidicit Niceratus. 4, 6. omnes fere res humanas complexus eſt et docet. Ibid. affertur eius verſus ex Il. ψ, 335. §. 7. Il. λ, 629. Σ. 4, 45. Il. ι, 122. 264. 8, 30. verſus incerti de Ganymede. §. 31. amor Achillis et Patrocli caſtus.

ὁμιλεῖν, ¶ 1) *conuerſari*. Ιερ. 6, 3. ἡδέως ἐκείνοις ὁμιλεῖν. Σ. 2, 10. ἀνθρώποις χρῆσθαι καὶ ὁμιλεῖν. ¶ 2) *conſueſcere*. De congreſſu Venereo. v. Poll. 5, 92. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 1083. Abreſch. lectt. Ariſtaenet. p. 50. A. 3, 2, 16. γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν. Λ. 2, 13. Απ. 2, 1, 24. παιδικοῖς ὁμιλεῖν. Σ. 8, 21. c. πρὸς, Ιερ. 8, 6. πρὸς ὃν ἂν τυγχάνοι ὁμιλῶν, Eſt euphemiſmus Atticus. ¶ 3) *disputare*. Απ. 1, 2, 15. εἰ ὁμιλησαίτην ἐκείνῳ. §. 39. οὐκ ἀρέσκοντος αὐτοῖς Σωκράτους ὡμιλησάτην ὃν χρόνον ὡμιλείτην αὐτῷ. 4, 6, 15. c. πρὸς, Απ. 4, 3, 2. πρὸς ἄλλους οὕτως ὁμιλοῦντι. Paulo poſt eſt διελέγετο. Hoc loco eſt de Socrate docente. In prioribus tribus locis poſſit etiam, et fortaſſe rectius, explicari *diſputationibus intereſſe*, *diſcipulum eſſe*, v. Poll. 4, 45.

ὁμιλητὴς, *familiaris*, *diſcipulus*. Thom. Mag: ὁμιλητὴς, ὁ μαθητής. Απ. 1, 2, 12. Σωκράτει ὁμιλητὰ γενομένω. §. 48. Σωκράτους ἦν ὁμιλητής.

ὁμιλία, ¶ 1) *conſuetudo*, *conuerſatio*. Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. Antea dicebantur συνουσίαι. c. gen. paſſiv. Απ. 1, 2, 19. τὴν τῶν χρηςῶν ὁμιλίαν. O. 1, 2[illegible]. ¶ 2) *conſuetudo Venerea*. Moeris p. 276. ὁμιλίαν, οὐ τὴν διάλεξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν πρὸς γυναῖκας, Ἀττικῶς· λαλιὰν, Ἑλληνικῶς. v. ibi Pierſon. it. Poll. 1, 217. et 5, 93. Απ.

Απ. 3, 11, 14. τοὺς δεομένους ὑπομιμνήσκοις ὡς κοσμιωτάτῃ ὁμιλίᾳ — χρίζεσθαι. Σ. 8, 22. ἐκ τῆς ἀναιδοῦς ὁμιλίας. De coniugio, Ιερ. 4, 1. ποία — ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τερπνὴ ἄνευ πίστεως ὁμιλία. Paulo ante de omni consuetudine in vniuersum dixerat ξυνουσία. ¶ 3) *doctrina, institutio.* Απ. 1, 2, 6. τοὺς λαμβάνοντας ὁμιλίας μισθὸν, *didactrum.* §. 15. ὀρέξασθαι τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ.

ὁμίχλη, *nebula.* Hesych: ὁμίχλη· ἀὴρ παχὺς, σκοτεινός, ἀχλὺς, ὑδατώδης σκοτία. Cf. Suid. et Etymol. M. A. 4, 2, 5. ὁμίχλη ἐγένετο, ὥστε ἔλαθον.

ὄμμα, *oculus.* Π. 8, 7, 3. p. 550. εἴτις — ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει. Ε. 7, 1, 20. ὄμμασι ὀρθοῖς (*immotis*) ἀναβλέπειν dicuntur, qui recreantur, qui timore et pudore abiecto, animo eriguntur. Απ. 1, 2, 17. τὸ σὸν ὄμμα δύνασθαι ἐξικνεῖσθαι — τὸν δὲ τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν ἀδύνατον ὁρᾶν. Απολ. 27. ὄμμασι φαιδρός. Σ. 1, 9. ὥσπερ, ὅταν φέγγος φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω καὶ τὸ κάλλος etc. §. 10. τὰ ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι. 4, 48. τοῖς αὐτοῖς ὄμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρός τινας βλέπειν. 5, 6. Ιπ. 11, 9. πάντων τὰ ὄμματα κατέχει. De canibus K. 3, 8. 4, 3. De leporibus K. 5, 23. 26. Cf. ἀτρεμής, δέχεσθαι, μεταστρέφειν.

ὀμνύειν et ὀμνύναι, *iurare.* Σ. 4, 10. οὐδενὸς ὀρκίζοντος ὀμνύοντες φατέ. Απ. 1, 1, 18. τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας. 4, 4, 16. πανταχοῦ ὀμνύουσι τὸν ὅρκον τοῦτον. Moeris p. 281. ὀλλύασιν, ὀμνύασιν, Ἀττικῶς· ὀλλύουσιν, ὀμνύουσιν, Ἕλληνες. Cf. infra de foederibus. c. inf. fut. A. 2, 2, 4. ὤμοσαν — μήτε προδώσειν — ἔσεσθαι. Αγ. 1, 10. ὤμοσεν Ἀγησιλάῳ — διαπράξεσθαι αὐτῷ. E. 1, 4, 3. φάσκων ὀμωμοκέναι ἀπάξειν. 5, 1, 29. πάντες ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. 5, 4, 1. Απ. 4, 4, 16. τοὺς πολίτας ὀμνῦναι ὁμονοήσειν. Cf. infra, vbi exempla sunt de foederibus. c. dat. A. 2, 5, 12. ἄνδρας, οἷς ὤμνυτε. Cf. infra. c. ἂν et aoristo, A. 7, 7, 23. ὄμνυμι δέ σοι μηδ' — δέξασθαι ἄν. it. omisso ἂν pro fut. Π. 7, 4, 2. τοὺς μὲν ὀμόσαι ἀδόλως δέξασθαι, αὐτὸς δὲ ὀμόσαι θέλειν ἀδόλως ἰέναι. §. 3. ἐγὼ ὑμῖν ὤμοσα ἀδόλως εἰσιέναι. E. 5, 1, 32.

1, 32. 5, 3, 26. Cf. infra. c. acc. rei, Ag. 1, 11. Τισσαφέρνης, ἃ ὤμοσε, εὐθὺς ἐψεύσατο. Cf. E. 3, 4, 6. E. 2, 4, 29. ὧν ὀμωμόκατε παραβῆναι οὐδέν. c. acc. deorum, Π. 5, 1, 12. ὅς ἐμοὶ δοκεῖ (ὡς ὄμνυμι ὑμῖν πάντας τοὺς θεοὺς) — ἥδεσθαι. 5, 4, 14. ταῦτα (ὄμνυμί σοι τοὺς θεοὺς οἳ καὶ ὁρῶσι πάντα καὶ ἀκούουσι) οὔτε — ἄδικον ποιήσας ἔπαθον. A. 7, 6, 14. ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς ἅπαντας καὶ πάσας, μηδὲ — ἔχειν. Thom. Mag: ὄμνυμι, οὐκ ὀμνύω. Ag. 5, 5. Σ. 4, 11. Sic Απολ. 24. οὔτε ὀμνὺς οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεούς. Cf. Μίθρης. Eadem ellipſi vtuntur Latini. Seruius ad Virgil. Aen. 12, 197. dicit, ornatiorem eſſe elocutionem, quam ſi adderes *per*. Cf. Drakenborch. ad Sil. Ital. 8, 105. c. ἦ μὴν et inf. Π. 8, 3, 18. ὁ Φεραύλας ὀμόσας εἶπεν, ἦ μὴν σπουδῇ λέγειν. 8, 4, 4. θεοὺς ὄμνυμι ἦ μὴν ἐμοὶ δοκεῖν. Cf. ἦ. A. 2, 3, 13. ὀμόσαι ἦ μὴν πορεύεσθαι. Intell. ἄν. Sed Hutch. coniiciebat πορεύσεσθαι, vt eſt in marg. Leuncl. 6, 6, 10. E. 2, 4, 30. ὀμόσαντες ὅρκους, ἦ μὴν μὴ μνησικακήσειν. 3, 4, 6. ἐπὶ τούτοις ῥηθεῖσι Τισσαφέρνης ὤμοσε τοῖς πεμφθεῖσι — ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως. c. ἦ μὴν et indic. A. 6, 1, 21. ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς πάντας — ἦ μὴν ἐγὼ ἐθυόμην. Saepe in his dicitur de foederibus et pace, vt A. 3, 2, 3. ἐπὶ τούτοις (*hac conditione*) ὀμόσας ὑμῖν. Sic c. ἐπὶ eſt etiam E. 7, 4, 11. ὀμόσαντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις εἰρήνην ποιήσασθαι. Sed E. 6, 3, 8. ἐπὶ τούτοις ὤμοσαν eſt *poſtea iurarunt*. E. 5, 1, 29. ὀμνῦναι — ἐὰν μὴ ὀμνύωσιν (Margg. ὀμῶσιν) — αὐτονόμους εἶναι. §. 31. ὀμωμόκεσαν — ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. Steph. aptius iudicat ἐμμενεῖν. 6, 5, 2. ὀμόσαι τόνδε τὸν ὅρκον· ἐμμενῶ — ὀμοσασῶν τόνδε τὸν ὅρκον· βοηθήσω. §. 3. §. 37. ὑμῖν πάντες ὀμόσαιμεν. 7, 1, 28. Paſſiuum E. 7, 4, 10. συμμαχίαν ὀμνύναι — ἐπὶ τούτοις ὠμόσθησαν οἱ ὅρκοι. Fut. med. E. 1, 3, 8. οὐκ ἔφη ὀμεῖσθαι, εἰ μὴ κἀκεῖνος αὐτῷ ὀμεῖται — ὀμούμενοι. 7, 1, 27. Thom. Mag: ὀμοῦμαι, οὐκ ὀμόσω. Phrynich. p. 276. ὀμοῦμαι, ὀμεῖ, ὀμεῖται, Ἀττικῶς· ὀμόσω, ὀμόσει, Ἑλληνικῶς.

ὁμόγλωττος, *eadem lingua vtens*. Poll. 2, 108.

2, 108. ὁμόγλωσσος, ὡς Ξενοφῶν. Π. 1, 1, 5. τούτων τῶν ἐθνῶν ἦρξεν οὔθ' ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτε ἀλλήλοις.

ὁμογνωμονεῖν, ¶ 1) *consentire, in eadem sententia esse.* c. dat. Π. 2, 2, 15. τῇ πονηρίᾳ ὁμογνωμονεῖν, *sequi ea quae improbitas suadet.* Sed sine casu Π. 3, 3, 10. ἐπεὶ τοίνυν ὁμογνωμονοῦμεν de bello suscipiendo, συσκευαζώμεθα. E. 6, 3, 4. εἰ δὲ καὶ ὁμογνωμονοῖμεν de caussis dissidii, — εἰρήνην ποιεῖσθαι. ¶ 2) *assentiri, consentire.* In disputando, Απ. 4, 3, 10. ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο. 4, 4, 23. O. 17, 3. ταῦτα ὁμογνωμονοῦμεν πάντες οἱ ἄνθρωποι. §. 6.

ὁμογνώμων, *consentiens, concors.* Π. 2, 2, 18. πολλάκις πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι. Πο. 5, 9. οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας ὁμογνώμονάς τε καὶ συνόρκους καὶ συμμάχους λάβοιτε. Π. 5, 5, 14. p. 338. ὁ πλείστους ὁμογνώμονας ἡμῖν ποιήσας, *qui plurimos in nostram sententiam adducit.* Λ. 8, 1. πρὶν ὁμογνώμονας ἐποιήσατο τοὺς κρατίστους τῶν ἐν τῇ πόλει, *priusquam in suam sententiam pertraxisset.* Sic de seditionum factionum in rep. E. 2, 3, 11. ὁ Κριτίας τῷ Θηραμένει ὁμογνώμων τε καὶ φίλος ἦν. §. 14. 3, 2, 20. 7, 4, 36. σὺν τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς ὁμογνώμοσι τῶν Ἐπαρίτων.

ὁμόγονος, *cognatus.* Αγ. 4, 5. τοῖς ἀπὸ μητρὸς αὐτοῦ (Edd. vett. probante Zeunio, αὐτῷ) ὁμογόνοις, *cognatis suis maternis.*

ὁμόδουλος, *conseruus.* Thom. Mag: ὁμόδουλος Ἀττικὸν, οὐ σύνδουλος. Cf. Moeris p. 273. et Poll. 3, 82. E. 4, 1, 15. Agesilaus ad Pharnabazum satrapam: τοὺς ὁμοδούλους σου, *reliquos satrapas.* v. δοῦλος.

ὁμόθεν, *e propinquo, cominus.* Moeris p. 272. explicat verbis ἐκ τοῦ αὐτοῦ, πρ. τόπου. Π. 1, 4, 23. ὁμόθεν διώκοντες. Male Leuncl. *copiis vniuersis.* 2, 3, 8. 8, 8, 11. ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. Synon. est εἰς χεῖρας. Oppon. ἀκροβολίζεσθαι. K. 7, 8. ἐὰν ὁμόθεν — ἐπιλύῃ (τὰς κύνας), *quando lepus prope adest.* Sed Π. 8, 7, 3. p. 545. ὁ ὁμόθεν γενόμενος est *iisdem parentibus natus.* v. Valckenar. diatrib. ad Fragg. Eurip. c. 22. p. 237. et Brunck. ad Apollon.

lon. Rhod. 1, 91. Phauorin: ὁμόθεν· ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥίζης, ἤγουν γένους.

ὁμοθυμαδὸν, *vnanimi consensu, simul.* Hesych: ὁμοθυμαδόν· ὁμοῦ, ὁμοψύχως. Cf. Wetsten. ad Rom. 15, 6. E. 2, 4, 10, p. 111. πάντες ὁμοθυμαδὸν — τιμωρώμεθα τοὺς ἄνδρας. 7, 1, 12. ὁμοθυμαδὸν καὶ ἔπραττον καὶ ἐστρατεύοντο.

ὅμοιος, ¶ 1) *similis.* a) Απ. 3, 1, 7. πάνυ ὅμοιον εἴρηκας. Zeun. bene explicat: *similitudo, qua vsus es, admodum rei conuenit, rem egregie illustrat.* b) c. dat. Π. 2, 2, 11. οὐχ ὅμοια ταῦτα ἐκείνοις. 3, 3, 18. p. 187. συμμάχους πειρώμεθα ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίους ποιεῖν, np. verbis et exemplo. O. 11, 17. ἱππασίαν ὡς ἂν ἐγὼ δύνωμαι ὁμοιοτάτην ταῖς ἐν τῷ πολέμῳ. Σ. 2, 19. ἤκουσα ὅμοια οἷς νῦν λέγεις. Ιππ. 5, 6. δόρατα, εἰ δὲ μὴ, ὅμοια δόρασιν, *similia instrumenta.* c) Quando res cum re, quae pertinet ad personam, comparanda est, nominatur non res, sed ipsa persona. v. Gronov. Obs. 4, 8. qui multa ex Latinis exempla habet. Π. 6, 1, 26. ἅρματα — [illegible] ἐκείνῳ. Nonnulli coniiciunt τοῖς ἐκείνου, vt 6, 2, 4. est ἅρματα — ὅμοια τοῖς Κύρου. Sed non opus esse illa coniectura, patet ex Π. 5, 1, 2. ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε ἐσθῆτα, i. e. ταῖς τῶν δουλῶν ἐσθήσεσιν. d) c. acc. rei, Π. 1, 2, 11. ἄριστον πλεῖον μὲν — τῶν παίδων, τἄλλα δὲ ὅμοιον, *in reliquis, caeterum.* 3, 3, 19. τὰ μὲν ἄλλα τοῖς κρατίστοις ὅμοιοι. Σ. 5, 4. μηδὲν ὅμοια ὄντα ἀλλήλοις. Potest tamen μηδὲν pro μὴ accipi. e) c. gen. Thom. Mag: ὅμοιον τῷ δεῖνι, καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος. A. 4, 1, 13. ἡ πορεία ὁμοία φυγῆς ἐγένετο. f) c. nom. A. 3, 5, 8. ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζοντες. Sed haec lectio videtur aeque vitiosa esse ac θαυμάζειν, quod est in 2 Codd. et Marg. Steph. Muretus corrigit ὁμοῦ, Stephanus ὅμοιοι — θαυμάζουσιν. g) Sequente πρὸς, K. 5, 29. οὐδὲν — τούτῳ ὅμοιον πρὸς δρόμον, *cursu eum aequat.* All. πρὸς ἁρμόν. h) Seq. καὶ, Ιππ. 8, 9. οὐ γὰρ ὅμοιον φεύγοντι καὶ διώκοντι σφαλῆναι, *non est par ratio periculi in fuga et in persequendo.* i) Seq. τε — καὶ. Π. 8, 4, 12. οὐχ ὁμοίου χρυσοῦ ἐμοί τε τὸ ἔκπωμα δέδωκας καὶ Χρυσάντᾳ.

σάντα. A. 5, 4, 10. οὐχ ὁμοίοις μαχοῦνται νῦν τε καὶ ὅτε — ἐμάχοντο. Ἱερ. 8, 2. ἂν τὰ ὅμοια ποιῶσιν ὅ τε ἰδιώτης καὶ ὁ τύραννος. Απ. 3, 4, 3. οὐδὲν ὅμοιον ἐςιν χοροῦ τε καὶ ςρατεύματος προεςάναι, *nil commune habent.* 4, 8, 10. k) Seq. οἷος, Π. 6, 1, 20. ταῦτα ὅμοιος εἶ, οἷός περ καὶ τἄλλα. §. 24. ὅμοιος περὶ ἐκεῖνον, οἷός περ καὶ ἐκεῖνος περὶ σέ. Hic tamen in aliis deest ὅμοιος. E. 4, 2, 6. Ἱερ. 7, 5. O. 8, 9. Cf. οἷος nr. 1. et 12. l) Seq. ὅς, A. 5, 4, 19. μόνοι ὄντες ὅμοια ἔπραττον, ἅπερ ἂν μετ' ἄλλων ὄντες. m) Seq. ὥσπερ, Σ. 4, 37. ὅμοιά μοι δοκοῦσι πάσχειν, ὥσπερ. n) Dicitur de imagine, Σ. 4, 21. ἐκ τοῦ εἰδώλου — ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην. §. 22. plenius est: ὅμοιον εἴδωλον. o) De cibis, Π. 8, 2, 2. ὅπως τούτοις ὅμοια παρατίθοιτο παμπόλλοις ἀνθρώποις. p) De praemiis, Π. 2, 1, 6. p. 93. τῶν ὁμοίων ἡμῖν ἀξιοῦσθαι. O. 13, 11. q) De loco, A. 4, 6, 13. ἐπειδὰν ἴδωσιν ἡμᾶς ἐν τῷ ὁμοίῳ (scil. χωρίῳ) ἐπὶ τῶν ἄκρων, *in loco non inferiore.* r) De ordine, A. 2, 2, 9. οἱ μὲν ὁμοίῳ τρόπῳ τινὶ ἐςρατοπεδεύοντο· οἱ δὲ ὡς ἐτύγχανον. Margg. ὅμως. Sed ὁμοίῳ reddi potest *aequabili.* s) De animo, s. de iis, qui eadem probant et sentiunt, Π. 3, 3, 7. ἐπαινοῦσι καὶ ἀσπάζονται οἱ τοιοῦτοι τοὺς ὁμοίους. 4, 5, 12. p. 247. E. 2, 3, 23. ἡ βουλὴ, ὁρῶσα τοὺς ἐπὶ τοῖς δρυφάκτοις ὁμοίους Σατύρῳ. All. ὁμοίως, *simul cum.* Sic de sensu in rep. Aϑ. 1, 6. χρηςοὶ — τοῖς ὁμοίοις σφίσιν αὐτοῖς — πονηρὸς τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ, *suae factionis hominibus.* Vnde prouerbium Aϑ. 3, 10. ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἰσι. t) De facie et forma, E. 3, 2, 20. ὅμοιόν τινα ἀποκτείναντες Θρασυδαίῳ. u) De conditione, Π. 1, 6, 19. p. 73. τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, *iisdem corporibus (imperatoris et militis) iidem labores non sunt aeque graues.* v. Cic. Tusc. 2, 26. Ἱερ. 1, 27. ὁ γάμος ὁ ἐκ τῶν μειζόνων — ὁ ἐκ τῶν ὁμοίων — ὁ ἐκ τῶν φαυλοτέρων. w) De virtute et fortitudine, E. 3, 2, 14. K. 1, 11. ὁ μὲν σχεδόν τι ἄριςος, ὁ δὲ ὅμοιος ἀγαθοῖς, *comparandus.* x) De scientia, Απ. 4, 2, 28. οἱ εἰδότες ὅ τι ποιοῦσιν — οἱ ὅμοιοι τούτοις ἡδέως χρῶνται, *qui itidem pruden-*

dentes sunt et vires suas norunt. γ) De dignitate, Π. 1, 5, 5. ἔδοσαν — τῶν διακοσίων (ὁμοτίμων) ἑκάςῳ, τέτταρας ἄνδρας ἐκ τῶν ὁμοίων προσελέσθαι, *ex iis, qui pares essent dignitate*, np. homotimi. v. ὁμότιμοι. Nonnulli codd. habent τῶν ὁμοτίμων, quae scriptura probatur Schneidero ad E. 3, 3, 5. 2, 1, 5. Sic apud Lacedaemonios οἱ ὅμοιοι sunt *nobiles et aliis nobilibus Spartiatis aequivel pares*, vt inter Gallos ordo quidam sublimioris dignitatis *les pairs, pares* (v Palmer. exercitt. in auctores Graecos p. 69.), vel *viri boni et bene audientes*, quia viris bonis idem erat ius ciuitatis; nulla fortunae aut generis habita ratione. v. Herald. Aduers. 1, 5. Similiter explicat Cragius de rep. Lac. 1, 10. *qui pari inter se iure gaudebant, quibus honores omnes aequaliter patebant*, quales erant, qui legibus praescripta praestiterant, cum reliqui dicerentur ὑπομείονες. Cf. Vbbo Emmius in descript. Graeciae p. 312. Λ. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν ὁμοίως ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε — εἰ δέ τις ἀποδειλιάσειε τοῦ τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι, τοῦτον ἐκεῖ ἀπέδειξε, μήτε νομίζεσθαι ἔτι τῶν ὁμοίων. 13, 1. ἄλλοι τρεῖς ἄνδρες τῶν ὁμοίων συσκηνοῦσι (regi et polemarchis)· οὗτοι τούτοις ἐπιμελοῦνται πάντων τῶν ἐπιτηδείων. §. 7. A. 4, 6, 11. ὅσοι ἐςὲ τῶν ὁμοίων, statim a puero exercemini κλέπτειν. Hutch. ad h. l. vt Portus in indice, τοὺς ὁμοίους apud Lacedaemonios putat fere eosdem fuisse, qui erant οἱ ὁμότιμοι apud Persas. E. 3, 3, 5. Cf. ἴσος, ὄζειν, τάξις. ¶ 2) *idoneus, aptus.* Iπ. 12, 2. ὅμοιον τῷ αὐχένι σέγασμα. ¶ 3) *congruens.* Σ. 8, 34. οὐδὲν τοῦτο σημεῖον λέγων ὅμοιον. Cf. nr. 1. a. ¶ 4) Legitur pro ὁ αὐτός. v. αὐτὸς nr. 6. a. it. pro ὁμοίως, Iπρ. 1, 18. τοῦτο ὠφελεῖ παραπλησίως τῷ ἐξάγειν, ὄχλον δ' οὐχ ὁμοίως παρέχει. All. ὅμοιον, quod retinet Zeun. et refert ad ὄχλον.

ὁμοίως, ¶ 1) *similiter, aeque ac.* Π. 2, 1. 12. O. 1, 3. ὁμοίως ἂν καὶ ἄλλο δύναιτο ἐργάζεσθαι, ὅ τι καὶ ἑαυτῷ. c. dat. Π. 1, 2, 2. ὁμοίως ταῖς πλείςαις. All. ἔνθεν ὅθεν περ ἐν ταῖς π. Iερ. 6, 3. ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι. (Αγ. 11,

11, 5. in simili sententia est ὥσπερ.) Απ. 4, 7, 8. τούτων ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. 4, 8. 10. Ο. 20, 24. ἐμοὶ ὁμοίως ἐπιςάμενος. Ιπρ. 4, 12. Cf. ὅμοιος nr. 4. c. καὶ, Αγ. 5, 1. μέθης ἀποχέσθαι ὁμοίως καὶ λαιμαργίας, σίτων δὲ ὑπὲρ καιρὸν ὁμοίως ὡς καὶ ἀμαρτίας. Illud ὡς non immerito suspectum est viris doctis. Λ. 6, 1. c. τε — καὶ, Π. 1, 6, 19. p. 73. οὐχ ὁμοίως ἅπτονται ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου. Ιπ. 1, 3. ὁμοίως βαίνουσι τῷ τε ἰσχυροτάτῳ καὶ τῷ μαλακωτάτῳ τοῦ ποδός. c. ὥσπερ, Π. 1, 4, 6. οὐχ ὁμοίως — ἐδύνατο, ὥσπερ παῖς ὤν. 1, 6, 6. ὁμοίως παρὰ θεῶν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Α. 6, 5, 20. Ο. 8, 7. ¶ 2) *aeque, sine discrimine.* Π. 8, 2, 11. p. 487. ὁμοίως πένητας πάντας. 8, 7, 3. p. 543. Ιερ. 7, 3. ¶ 3) *nihilominus, tamen.* Σ. 8, 35. κἂν μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ταχθῶσι — ὁμοίως αἰδοῦνται. Bach. ὅμως. Cf. ὅμως nr. 1. et 4. ¶ 4) ὁμοίως μὲν — ὁμοίως δὲ, *tam — quam.* Ιερ. 10, 5. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ὅμοιος. v. ibi nr. 1. s. et 4.

ὁμοκλᾷν s. ὁμοκλεῖν, *clamore impellere.* Legitur ex Homero Απ. 1, 2, 58. τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Σ. 4, 6. τὸν ἵππον κένσαι ὁμοκλήσαντα.

ὁμολογεῖν, ¶ 1) *fateri, confiteri.* Α. 1, 6, 7. οὐκοῦν — ἔλαβες, καὶ ταῦθ' ὡμολόγει ὁ Ὀρόντης. 6, 6, 10. ἀφειλόμην, ὁμολογῶ. Ε. 3, 3, 11. ἠλέγχετο, καὶ ὡμολόγει πάντα. 7, 3, 7. εἰς ὡμολογήκει, se esse interfectorem. Cf. ἐξελέγχειν. c. ἂν, Π 6, 3, 11. p. 384. ὁμολογοῦσι μηδεμίαν μάχην ἂν ὑπομεῖναι. Ε. 2, 3, 18. extr. c. nom. et inf. Α. 5, 8, 2. ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριςότερος εἶναι. Ε. 7, 1, 2. p. 458. Est laudantis, Αγ. 4, 1. εὖ πεπονθέναι ὡμολόγουν. Verti potest *praedicabant, profitebantur.* ¶ 2) *profiteri.* Απ. 2, 3, 9. ἐπίςασθαι ὁμολογῶν, *te scire profitens.* ¶ 3) *ponere in disputando.* Απ. 3, 9, 11. ὁπότε τις ὁμολογήσειε, τοῦ ἄρχοντος εἶναι τὸ προςάττειν. ¶ 4) *promittere.* Α. 7, 4, 9. ἐδέοντο — συμπρᾶξαι σφίσι τὰς σπονδάς. ὁ δὲ ὡμολόγει, καὶ θαῤῥεῖν ἐκέλευε. §. 17. πάντα ὡμολόγουν ποιήσειν. Ε. 1, 7, 9. ¶ 5) *certis conditionibus pacem vel deditionem facere, conuenire de* con-

conditionibus. Hesych: ὡμολόγησαν· συνέθεντο. Cf. Poll. 1, 154. A. 6, 1, 18. Λακεδαιμόνιοι — ἐποίησαν πᾶσαν τὴν πόλιν ὁμολογεῖν, Λακεδαιμονίους αὐτῶν ἡγεμόνας εἶναι. τοῦτο ὡμολόγησαν. 6, 3, 6. τὰ ἄλλα ὡμολόγητο αὐτοῖς, *de caeteris inter eos conuenit.* E. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαστος ἀπιέναι — καὶ παραδοῦναι. Intell. ἄν. 5, 2, 5. 19. Sic E. 2, 2, 10. Ἀθηναῖοι ἔμελλον — ὅ τι τις λέγοι ὁμολογήσειν, *quascunque pacis leges accepturi erant.* §. 13. est δέχεσθαι τὴν εἰρήνην. ¶ 6) *consentire.* Π. 3, 3, 9. p. 181. σὺ φῄς, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ πάντες ὁμολογοῦσιν, ὡς etc. O. 4, 5. τῶν πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι, *constat.* Sic passiv. Π. 1, 2, 1. ὁμολογεῖται ὁ Κῦρος — γενέσθαι, *consentaneum est, constat inter omnes.* A. 1, 9, 9. τοὺς ἀγαθοὺς ὡμολόγητο διαφερόντως τιμᾶν. Aπ. 4, 8, 2. ὁμολογεῖται οὐδένα πω — κάλλιον θάνατον ἐνεγκεῖν. Σ. 4, 29. τόδε ὁμολογεῖται κρεῖττον εἶναι θαῤῥεῖν, *indubium est.* §. 60. c. παρὰ, A. 1, 9, 1. ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. c. πρὸς, A. 1, 9, 12. ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος γενέσθαι, *celebratur ab omnibus.* Particip. E. 3, 5, 4. οὐκ ἐς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι, *quae citra controuersiam socia esset.* Aπ. 4, 6, 15. διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων, *per concessa, de quibus nemo dubitat.* ¶ 7) *eadem narrare, confirmare.* Π. 4, 5, 12. p. 246. ἀναγνῶναι δέ σοι — βούλομαι, ἵνα εἰδὼς αὐτὰ ὁμολογῇς, ἐάν τίς σε ἐρωτᾷ. ¶ 8) *assentiri, concedere.* Aθ. 3, 3. λέγουσι δέ τινες — ἐγὼ δὲ τούτοις ὁμολογήσαιμ' ἂν — πολλὰ διαπράττεσθαι, καὶ ἔτι ἂν πλείω διαπράττεσθαι. E. 1, 6, 2. ὁμολογήσειν θαλαττοκρατεῖν (αὐτόν). Saepe est disputantium, inter quos conuenit de aliqua re, qui e concessis disputant, vt Aπ. 3, 8, 9. 4, 5, 7. τίνι ἂν φαίημεν ἧττον προσήκειν; ὁμολογῶ καὶ τοῦτ', ἔφη. 4, 6, 15. τοὺς ἀκούοντας ὁμολογοῦντας παρεῖχε. O. 6, 2. ὅσα ὁμολογοῦντες διεληλύθαμεν. Cf. nr. 6. extr. c. περὶ, Aπολ. 20. ὁμολογῶ περί γε παιδείας. c. dat. et acc. E. 2, 3, 18. p. 95. τάδε ὁμολογῶ ἐγὼ τούτῳ. Aπ. 3, 5, 25. ¶ 9) *publice probare.* De opinio-

opinionibus et consuetudinibus populorum, Π. 1, 3, 15. οὐ ταυτὰ παρὰ τῷ τε πάππῳ δίκαια καὶ ἐν Πέρσαις ὁμολογεῖται.

ὁμολογεῖσθαι, ¶ 1) *profiteri, affirmare.* Απ. 1, 2, 57. Σωκράτης ἐπειδὴ ὁμολογήσαιτο, τὸ ἐργάτην εἶναι — ἀγαθὸν εἶναι. ¶ 2) *consentire, ponere in disputando.* Σ. 4, 56. ὁμολογησώμεθα πρῶτον, ποῖά ἐστι.

ὁμολογητέον, *fateri oportet.* Π. 2, 1, 8. ὁμόσε ἰτέον τοῖς πολεμίοις, ἢ ὁμολογητέον μηδενὸς ἀξίους εἶναι συμμάχους. τοῦτο δὲ χαλεπὸν ὁμολογῆσαι.

ὁμόλογος, *consentiens.* c. dat. Σ. 8, 36. δοκοῦμεν ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω.

ὁμολογουμένως, ¶ 1) *sine controuersia, vno omnium consensu.* E. 6, 1, 6. Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς καθειστήκει. 6, 5, 34. O. 1, 11. ὁμολογουμένως γε ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. c. artic. E. 2, 3, 18. p. 96. τοὺς ὁμολογουμένως συκοφάντας. Leuncl. *sycophantae notorii.* c. ἐκ, A. 2, 6, 1. Κλέαρχος ὁμολογουμένως ἐκ πάντων τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων δόξας γενέσθαι ἀνὴρ καὶ πολεμικός. ¶ 2) *congruenter.* c. dat. Απολ. 27. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις ἀπῄει, *eadem animi constantia.*

ὁμομήτριος (poet. Port.), *ex eadem matre natus, vterinus.* Poll. 3, 22. ὁμοπάτριοι καὶ ὁμοπάτορες — ὁμομήτριοι καὶ ὁμομήτορες. A. 3, 1, 12. ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ.

ὁμονοεῖν, *consentire.* E. 6, 5, 35. ἐὰν ὁμονοήσωμεν. Απ. 3, 5, 16. 4, 4, 16. O. 17, 3. ἃ ὁ θεὸς διδάσκει, οὕτω γίγνεται ὁμονοεῖν. c. acc. rei, Π. 4, 2, 20. ὁμονοοῦμεν ταῦτα.

ὁμόνοια, *concordia.* Απ. 4, 4, 16. ὁμόνοια μέγιστον ἀγαθὸν ταῖς πόλεσιν. 4, 6, 14. it. in malam partem, Π. 5, 5, 5. p. 327. διὰ τὸ πᾶσι χαλεπαίνειν, πᾶσιν αὐτοῖς ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν.

*ὁμονόως, *concorditer.* Π. 6, 4, 5. p. 392. ὁμονόως μάχεσθαι μένοντας. Αγ. 1, 37.

ὁμοπάτριος (poet. Port.), *germanus.* v. ὁμομήτριος.

ὅμορος, *finitimus.* Thom. Mag: ὅμορος, ἐπὶ οἰκίας καὶ χωρίου. ἄλλοθι δὲ οὐκ ἐρεῖς. Π. 3, 1, 19. οἱ ὅμοροι Χαλδαῖοι πολεμοῦσι. E. 6, 1, 5. 6, 5, 11. §. 38. δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους καὶ ὁμόρους οἰκοῦντας. §. 40.

40. ὅμοροι οἰκοῦντες. Ιπρ. 7, 1. c. gen. Π. 4, 2, 1. Ὑρκάνιοι ὅμοροι τῶν Ἀσσυρίων εἰσί. c. dat. Π. 5, 2, 12. Σάκαι ὅμοροι ἡμῖν. Ε. 4, 7, 2. Sic Leuncl. recte accepit Π 2, 1, 2. p. 88. Ἀρμενίων τῶν ὁμόρων ἡμῖν παρέσονται ἱππεῖς.

ὁμόσε, *cominus*, c. dat. *aduerſus*. Schol. Thucyd. 4, 29. explicat εἰς χεῖρας καὶ πλησίον. Suid. ἐξ ἐναντίας, σφοδρῶς, θρασέως. Moeris p. 272. εἰς τὸ αὐτό. Cf. Harpocrat. et Timaei lex. Plat. ibique Ruhnken. Iungitur variis verbis, vt ¶ 1) Π. 1, 2, 10. τὸ ὁμόσε γιγνόμενον, *beſtiam cominus accedentem*. Etiam Plinius H. N. 5, 9. dixit *cominus fieri*. ¶ 2) Ιπρ. 8, 22. ὁμόσε ἐλαύνειν τοῖς πολεμίοις, *cominus impetum facere*. ¶ 3) Ε. 7, 4, 13. ὁμόσε ἦλθον, *cominus congreſſi ſunt*. Mox eſt εἰς χεῖρας δεξάμενοι ἔφυγον. ¶ 4) Α. 3, 4, 3. ὁμόσε ἔθεον, οἷς εἴρητο, *curſu petebant, cominus concurrebant*. Αγ. 1. 31. τὴν φάλαγγα ἦγεν ἐπὶ τοὺς ἀντιτεταγμένους — ἐκέλευσε δέ τινας ἀφ' ἥβης θεῖν ὁμόσε αὐτῷ. Hic redundat αὐτῷ, vel ex Ε. 3, 4, 23. legendum eſt αὐτοῖς. ¶ 5) Π. 2, 1, 2. p. 89. ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, *manus conſerere*. §. 4. eſt εἰς χεῖρας συμμίξοντας. §. 8. ὁμόσε ἰτέον ἐπὶ τοῖς πολεμίοις. Merito ſuſpectum eſt ἐπὶ, et deeſt in nonnullis Codd. 3, 3, 17. 25. 4, 3, 3. p. 228. 7, 4, 7. Α. 6, 5, 14. Ιπρ. 8, 19. Sed Σ. 2, 13. ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, *in lanceas irruere*. ¶ 6) Π. 7, 1, 13. v. συμμιγνύειν nr. 4. ¶ 7) Π. 3, 3, 28. Πέρσαι — ὁμόσε ἐφέροντο, *irruebant*. Αγ, 2, 10. et Ε. 4, 3, 10. it. de apris, Π. 1, 4, 11. οἱ κάπροι ὁμόσε ἐφέροντο, *cominus tendebant*. Κ. 10, 21. ¶ 8) Α. 5, 4, 15. ὁμόσε ἐχώρουν. Heſych: ὁμόσε χωρεῖν· συνδραμεῖν. Ε. 4, 4, 10. 6, 5, 13. 7, 2, 8. ¶ 9) In var. lect. extat pro ὁμοῦ. v. ibi nr. 1.

ὁμοσκηνία, *idem contubernium*. Π. 2, 1, 13. διὰ τὴν ὁμοσκηνίαν. Margg. συσκηνίαν.

ὁμοσκηνοῦν, *eodem tabernaculo vti*. Π. 2, 1, 12. ἐν τῷ ὁμοσκηνοῦν — ἀλλήλοις ὁμοσκηνοῦντες. Cf. Suid. in v. συσκηνία, vbi hunc locum affert.

ὁμότιμοι, *principes* l. *primores Perſarum*, qui ad fores regiae praeſto erant, ſi rex forte fieri aliquid vellet, *pari honore*

re ac dignitate fruentes. v. Briſſon. de reg. Perſ. princip. 1, 208. Doruill. ad Charit. p. 439. Valckenar. miſcell. obſ. 8, 2. p. 168. Ad eos pertinere putatur gloſſa Heſychii: ὁμόδοξος· ἰσότιμος, ὅμοιος. Π. 1, 5, 5. imperator in bellum profecturus legit ſibi ex homotimis ducentos, et horum ſinguli quaternos. Ibid. opponitur ὁ δῆμος. v. ὅμοιος nr. 1. y. 2, 1, 2. p. 86. ὀλίγοι ὄντες οἱ ὁμότιμοι καλούμενοι, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων Περσῶν ῥαδίως ἄρχουσιν. p. 89. οἱ τῶν ὁμοτίμων καλούμενοι. Ibid. et §. 4. eorum arma deſcribuntur. §. 3. Cyro exercitum e Perſia adducunt. §. 5. ſqq. reliqui Perſae eadem arma quae homotimi habent, etiam ſimilia iura accipiunt. Quare §. 5. dicuntur εἰς τοὺς ὁμοτίμους καθιςάμενοι. 2, 2, 13. 2, 3, 3. 3, 3, 18. Κῦρος ἔθυε, παρήγγειλε δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοτίμοις παρεῖναι. §. 19. ὑμεῖς (οὐραγοὶ) καὶ τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε, καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐςέ. §. 22. adducunt ad Cyrum transfugas. §. 26. primum locum tenent in acie. Ibid. et §. 30. dicuntur πεπαιδευμένοι, np. publica diſciplina. 4, 2, 20. 4, 5, 7. §. 19. Cyrus iuſſit ἐπὶ τοὺς πεζοὺς τῶν ὁμοτίμων καθιςάναι ἄλλον ἄρχοντα τῶν ὁμοτίμων. 5, 3, 2. τοὺς τῶν Μήδων ἄρχοντας καὶ τῶν Ὑρκανίων, καὶ τοὺς ὁμοτίμους. 5, 4, 9. ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἔχοιεν — παραλαμβάνων τῶν ὁμοτίμων Περσῶν συνεπιμελητάς. 7, 5, 25. συνέλεξε τούς τε ὁμοτίμους καὶ πάντας ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν. §. 26. p. 459. ἐν Πέρσαις ἐπὶ τοῖς ἀρχείοις οἱ ὁμότιμοι διάγουσιν. 8, 5, 11. ταῖς ἀρχαῖς, καὶ γεραιτέροις καὶ ὁμοτίμοις πᾶσιν. Cf. ἔντιμος nr. 5.

ὁμοτράπεζος, *eiusdem menſae et victus particeps, conuictor*. v. Poll. 3, 61. et 6, 12. Π. 7, 1, 15. οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ (Abradatae) καὶ ὁμοτράπεζοι συνεισέβαλλον, propter amorem eum non relinquentes. Hutchinſ. ad h. l. hi, inquit, regibus in periculis maxime fideles eſſe ſolebant, neque fere vnquam eos deſerebant. A. 1, 8, 18. εἰς τὸ διώκειν ὁρμήσαντες — πλὴν πάνυ ὀλίγοι ἀμφ' αὐτὸν κατελείφθησαν, σχεδὸν οἱ ὁμοτράπεζοι καλούμενοι. (1, 9, 17. iidem nominantur συντράπεζοι.) 3, 2, 3. Τισσαφέρνης — οὐδὲ Δία Ξένιον ἠδέ-

ἡδέσθη, ἀλλὰ Κλεάρχῳ ὁμοτράπεζος γενόμενος etc. (2, 5, 5. eſt σύνδειπνον ἐποιήσατο.)

ὁμοῦ, ¶ 1) *prope.* Heſych: ὁμοῦ· ἐγγύς. τοπικόν. Schol. Ariſtoph. equitt. 245. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Cf. Ammon. p. 13. Harpocr. et Suid. Ap. Heſych. in v. ἔγγυον alieno loco laudantur verba: ἀκούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι, quae quin ex Xenophonte deprompta eſſent non dubitabat Stoeberus ad Thom. Mag. in v. ἔγγιον. Recte Nam in Dionyſii Thracis lexico MS. ap. Valckenar. ad Herenn. Philon. p. 162. leguntur haec: ὁμοῦ δηλοῖ καὶ ἐγγύτητα· Ξενοφῶν· ὁμοῦ εἶεν οἱ πολέμιοι. Π. 1, 4, 23. τοὺς ἀμφὶ Κῦρον ὁμοῦ ἐπ' αὐτοὺς ἑπομένους, *prope a tergo perſequentes.* All. vertunt *ſimul.* Minus bene. v. Lamb. Bos Obſ. crit. c. 4. Π. 3, 1, 4. ὁμοῦ ἔχων πᾶσαν τὴν δύναμιν, *ſecum.* 6, 3, 4. πάνυ ὁμοῦ εἶναι, *hoſtibus proximos.* §. 10. ὁμοῦ τοῦ ἀγῶνος ὄντος, *cum prope adeſt proelium,* h. e. cum hoſtes adſunt pugnaturi. 7, 1, 5. ὅταν ἤδη ὁμοῦ προσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα. K. 6, 6. ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον. Sic Π. 2, 3, 7. ἐπεὶ ὁμοῦ ἐγένοντο, *cum cominus poſſent pugnare.* Zeun. e Cod. Guelf. habet ὁμόσε. §. 8. it. ſine γίγνεσθαι, Π. 3, 1, 1. λέγοντες ὅτι καὶ δὴ αὐτὸς οὗτος ὁμοῦ, *ipſum appropinquare.* c. dat. E. 3, 2, 4. ὁμοῦ τοῖς Ἕλλησι στρατοπεδευσάμενοι. 4, 5, 15. ᾕρουν οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς — καὶ γὰρ ἀναχωρεῖν αὐτοὺς ἐκέλευσε, πρὶν τοῖς ὁπλίταις ὁμοῦ γίγνεσθαι. Ita Welſ. e coniectura Stephani. Olim legebatur τοὺς ὁπλίτας, abſolute poſito ὁμοῦ. ¶ 2) *in eundem locum* A. 5, 2, 11. καὶ ἅμα γε — ἠλάλαξαν — καὶ τὰ βέλη ὁμοῦ ἐφέρετο, aduerſus hoſtes. All. vertunt *ſimul.* c. γίγνεσθαι, Π. 3, 2, 5. πάντες οἱ στρατιῶται ὁμοῦ ἐγένοντο, *conuenerant.* A. 4, 2, 14. 5, 4, 14. E. 7, 5, 14. it. E. 6, 5, 17. οἱ Ἀρκάδες ὁμοῦ ἤδη ἐγεγένηντο, *coniunxerant ſe.* §. 23. ¶ 3) *vna, in eodem loco.* Π. 2, 1, 13. ὁμοῦ τρεφόμενοι, *in eodem tabernaculo.* — θηρία ὁμοῦ τρεφόμενα. Margg. et Zeun. συντρεφόμενα. Απ. 2, 3, 4. ὁμοῦ τραφῆναι, *in eadem domo.* (Π. 8, 7, 3. p. 545. eſt ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ.)

κία.) E. 2, 4, 30. ὁμοῦ πολιτεύονται, *in eadem ciuitate viuunt.* Π. 1, 4, 17. δύο φυλακαὶ ὁμοῦ οὖσαι, *coniunctae.* 3, 2, 2. συνελέγοντο — ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ ἦσαν, *conuenerant.* A. 4, 6, 16. πρὶν ὁμοῦ εἶναι τοὺς πολεμίους. 5, 6, 18. 7, 1, 18. τούτων πάντων ὁμοῦ ὄντων, *si se coniunxerint contra nos.* E. 4, 8, 28. Σ. 1, 3. ¶ 4) *confuse.* O. 8, 4. ὄνος ὁμοῦ, ὁπλίτης, σκευοφόρος. ¶ 5) *vna cum.* c. dat. Iπ. 7, 1. τὰς ἡνίας ὁμοῦ τῇ χαίτῃ. ¶ 6) *simul.* A. 1, 10, 6. Τισσαφέρνης — συντυγχάνει βασιλεῖ, καὶ ὁμοῦ δὴ συνταξάμενοι ἐπορεύοντο. K. 4, 3. ¶ 7) ὁμοῦ καὶ, *aeque ac.* Π. 3, 3, 28. ἐφόνευον ἄνδρας ὁμοῦ καὶ ἵππους.

ὁμοφρονεῖν, *consentire.* E. 7, 5, 7. ὁμοφρονοῦντες vocantur *coniurati, qui ab iisdem partibus stabant.*

ὁμόφυλος, ¶ 1) *qui est eiusdem gentis.* Π. 5, 4, 13. ὁ Ἀσσύριος ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων πεισθεὶς, *ab Assyriis.* ¶ 2) *eiusdem generis.* Π. 1, 6, 19. p 80. τὰς ὁμοφύλους ὄρνιθας 8, 7, 3. p. 548. διαλυομένου τοῦ ἀνθρώπου δῆλά ἐστιν ἕκαστα ἀπιόντα πρὸς τὸ ὁμόφυλον, πλὴν τῆς ψυχῆς. Cic. de senect. 22. *abeunt illuc omnia, vnde orta sunt.*

ὁμόφωνος, *eadem lingua vtens.* Aπ. 4, 4, 19.

ὁμόχροια, *coloris similitudo.* K. 5, 18.

ὀμφαλὸς, *vmbilicus.* A. 4, 5, 2. βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν.

ὁμώνυμος, *cognominis, commune nomen habens.* Σ. 4, 26. τὸ τοῖς σώμασι συμψαύειν ὁμώνυμον εἶναι τῷ ταῖς ψυχαῖς φιλεῖσθαι. K. 10, 11. ποῦς ἀριστερὸς — τῇ χειρὶ τῇ ὁμωνύμῳ, i. e. ἀριστερᾷ.

ὅμως, ¶ 1) *tamen.* Praecedente καὶ εἰ, O. 2, 12. ἐδόκει ἡμῖν, καὶ εἰ μὴ χρήματα τὶς τύχοι ἔχων, ὅμως εἶναί τις ἐπιστήμη. Post κἂν, Aπ. 1, 2, 20. κἂν ὦσι σώφρονες, εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων ὅμως. All. ὅμως statim ante εἴργ. poni iubent. Cf. ὁμοίως nr. 3. Post vel ante participium, Π. 1, 4, 9. αὐτοῦ λοιδορουμένου, ὅμως ἐδεῖτο, *etsi ille inueheretur.* 2, 2, 6. 2, 3, 10. ἐμοὶ μέντοι ὅμως πείθονται ὑστέρῳ ἰόντι. 3, 1, 13. 5, 1, 7. A. 3, 1, 8. 3, 2, 10. E. 3, 5, 2. 4, 3, 13. Iερ. 7, 2. O. 2, 8. K. 1, 3. Sic c. καὶ, Π. 1, 1, 1. ἔχοντας οἰκέτας — πάνυ ὀλί-

ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ — δυναμένους. 5, 1, 11. ὅμως (Margg. ὁμοίως) καὶ ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντες θαῤῥοῦμεν. 8, 2, 11. καὶ ὅμως ἔνδον ἔχοντες αὐτὰ οὔτε ἐσθίουσι. Αγ. 7, 7. Ο. 14, 8. 16, 5. Sine participio, c. δὲ, Π. 1, 4, 18. ἐθαύμασε — ὅμως δ᾽ εἶπε. 2, 4, 17. p. 136. Ε. 4, 2, 2. Απολ. 17. ¶ 2) *modo*. Π. 1, 4, 9. τιμωρησάμενος, ὅμως χάρισαί μοι τοῦτο. ¶ 3) ἀλλ᾽ ὅμως eſt vetantis vel deprecantis, Σ. 6, 9. ἀλλ᾽ ὅμως σὺ αὐτὸν μὴ εἴκαζε. ¶ 4) οὔτε ὅμως, *neque magis*. Π. 5, 3, 18. πάντας ἐν αἰτίᾳ εἶναι, καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὅμως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Ita Well. ex auctoritate Steph. edidit. All. φοβεῖσθαι, ὁμοίως διὰ etc. *quia omnium culpa eadem eſt*. ¶ 5) Legitur ὅμως pro ὁμοίῳ. v. ὅμοιος nr. 1. it. pro ὁμοίως. v. ſupra nr. 1. 4. et ὁμοίως nr. 3. Cf ὄντως.

ὄναρ, *ſomnium*. Π. 8, 7, 1. v. ἰδεῖν. Α. 3, 1, 9. εἶδεν ὄναρ — τὸ ὄναρ ἔκρινεν ἀγαθόν — ἀπὸ Διὸς βασιλέως τὸ ὄναρ ἐδόκει αὐτῷ εἶναι. §. 10. 4, 3, 7. ὄναρ εἶδεν — διηγεῖται αὐτῷ τὸ ὄναρ. 6, 1, 14. ὄναρ ἀπὸ τούτου τοῦ θεοῦ ἑωρακέναι. Σ 4, 33. ἐὰν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, np. quo ſpes tibi fieret, te diuitem futurum. v. Abreſch. lectt. Ariſtaenet. p. 302. Minus bene Bachius explicat *per ſomnum, per quietem*. In plurali dicitur τὰ ὀνείρατα, Α. 4, 3, 10. Sic Ιπρ. 9, 9. ἐν ὀνείρασιν. Cf. Fiſcher. ad Weller. p. 163.

ὀνειδίζειν, *exprobrare*. c. dat. et ὡς, Απ. 2, 9, 8. εἴ τις αὐτῷ ὀνειδίζοι, ὡς κολακεύοι.

ὄνειδος, *probrum, dedecus*. Κ. 13, 8. σοφιστὴν κληθῆναι ὅ ἐστιν ὄνειδος παρά γε τοῖς εὖ φρονοῦσι.

"Ονειον, *Oneum*, mons Corinthi, qui mox τὸ ὄρος τὸ "Ονειον, mox τὰ "Ονεια ὄρη vocatur. Ε. 6, 5, 41. Ἰφικράτης, qui erat Corinthi, — ἐπιχειρήσας φυλάττειν ἐπὶ τῷ Ὀνείῳ, ὅπως μὴ δύνωνται οἱ Βοιωτοὶ ἀπελθεῖν e Laconica οἴκαδε. §. 42. μαθεῖν βουλόμενος, εἰ παρεληλυθότες εἶεν οἱ Θηβαῖοι τὸ "Ονειον. 7, 1, 4. στρατευομένων — εἰς Κόρινθον, ἔδοξε κοινῇ φυλάττειν τὸ "Ονειον — ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθεν τοῦ Ὀνείου. §. 29. Epaminondas ἔγνωκε στρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν, Πεισίαν πείθει προκαταλαβεῖν τὸ "Ονειον. καὶ ὁ Πεισίας καταμαθὼν ἀμελουμένην τὴν τοῦ Ὀνείου

Ὀνείου Φυλακὴν — καταλαμβάνει τὸν ὑπὲρ Κεγχρεῶν λόφον. §. 30. οἱ Θηβαῖοι ὑπερβαίνουσι τὸ Ὄνειον. 7, 2, 5.

ὀνείρατα, v. ὄναρ.

ὀνῆσαι, ¶ 1) *iuuare, prodeſſe*. c. acc. Π. 5, 4, 6. τοὺς φίλους σοι ἔδοξά τι ὀνῆσαι, np. tradens tibi ſ. amicis tuis caſtellum. A. 3, 1, 27. οἶμαι ἂν ὑμᾶς μέγα ὀνῆσαι (All. ὠφελῆσαι) τὸ ϛράτευμα, ἐὰν ἐπιμεληθείητε. 5, 6, 10. οἴκαδε ἀπελθόντας ὀνῆσαί τι τοὺς οἴκοι, np. pecunia e bello. Ιερ. 2, 2. κακῶσαι ἐχθροὺς, ὀνῆσαι φίλους. (6, 12. eſt εὖ ποιεῖν.) Paſſiuum ὀνηθῆναι Suidas explicat verbo ὠφεληθῆναι, addens locum A. 5, 5, 2. τὴν ϛρατιὰν ὀνηθῆναί τι, *commodo aliquo potiri*. ¶ 2) *facere vt bene actum ſit de aliquo, gratificari*. A. 6, 1, 22. Ξενοφῶντα ὠνήσατε, οὐχὶ ἑλόμενοι. 7, 1, 14. ¶ 3) *delectare*. Π. 7, 2, 7. παῖδες — ἐγένοντο μὲν — οὐδὲν δὲ ὤνησαν. 8, 4, 6. ἐμοὶ φανερός ἐϛι σκοπῶν, τί ἂν προσγενόμενον ὀνήσειεν. Margg. ἥσειεν.

ὄνησις, *vtilitas*. O. 9, 17. σωζομένων μεγίϛη ὄνησις. Oppon. βλάβη.

ὀνοβατεῖν, *aſinum admittere vt equam ineat*. Ιπ. 5, 8. ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους οἱ ὀνοβατοῦντες, *perorigae*.

ὄνομα, ¶ 1) *nomen*. Aπ. 4, 2, 22. τοῦ ὀνόματος τούτου τυγχάνουσιν. O. 6, 14. ἔχοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο, τὸ καλόν τε κἀγαθόν. Stobaeus melius: καλός τε καὶ ἀγαθός. K. 7, 5. τὰ ὀνόματα αὐταῖς τίθεσθαι, *imponantur*. c. καλεῖν, Aπ. 2, 2, 1. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν. 7, 3. καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα. 6, 14. τοῦτο (ὄνομα) καλεῖσθαι. c. dat. et εἶναι, A. 4, 7, 16. ὄνομα ἦν τῷ ὄρει Θήχης. Aπ. 2, 1, 26. ὄνομα δέ σοι τί ἐϛιν; *quomodo vocaris?* 3, 11, 1. γυναικὸς — ᾗ ὄνομα ἦν Θεοδότη. Sic A. 1, 5, 4. πόλις — ὄνομα δὲ αὐτῇ Κορσωτή. 2, 4, 7. 13. it. c. ἐπὶ, Aπ. 3, 14, 2. λόγου ὄντος περὶ ὀνομάτων, ἐφ' οἵῳ ἔργῳ ἕκαϛον εἴη. O. 6, 12. ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ ὄνομα δικαίως ἐϛὶν, ὃ καλεῖται καλός τε κἀγαθὸς ἀνήρ. Cf. κεῖσθαι nr. 7. c. gen. Aπ. 4, 2, 22. τῶν τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ μὴ εἰδότων τὸ ὄνομα τοῦτ' ἐϛιν. O. 1, 1. 6, 4. Nominatiuo mox iungitur datiuus, A. 1, 4, 11. πόλις — Θάψακος ὀνόματι. E. 1, 6, 21. mox accuſatiuus, Π. 2, 2, 2. τὶς — τῶν ταξιαρχῶν Ἀγλαϊτάδας

τάδας ὄνομα. A. 1, 4, 4. ποταμὸς Κέρσος ὄνομα. 1, 5, 10. 2, 4, 16. πόλις — ὄνομα Καιναί. 7, 3, 12. E. 1, 4, 1. 5, 4, 25. Similiter E. 2, 1, 10. πόλει ξυμμάχῳ ὄνομα Κεδρείαις. Contracte dicitur τοὔνομα, Π. 8, 6, 2. τοῦτο δὲ τοὔνομα εὐεργετοῦντός ἐστι μᾶλλον. A. 5, 3, 1. τοὔνομα τοῦτο ἔχων. Aπ. 4, 2, 25. Σ. 8, 30. it. sequente τίς, A. 2, 5, 2. p. 112. ἥδισ' ἂν ἀκούσαιμι τοὔνομα τίς ἐστιν ὁ — λέγων. ¶ 2) *vocabulum.* Aϑ. 1, 19. τὰ ὀνόματα μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ. Π. 5, 3, 17. ¶ 3) i. q. ῥῆμα. K. 13, 5. ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω — ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ. §. 6. ψέγουσι τοὺς νῦν σοφιστὰς — ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν. ¶ 4) *honor, gloria.* Π. 4, 2, 2. τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. 8, 7, 3. p. 544. ἀρχὴν μείζω καὶ τοὔνομα τῆς βασιλείας. Intell. μεῖζον. A. 2, 6, 9. 5, 6, 8. 6, 1, 12. εἰς τὴν πόλιν τοὔνομα μεῖζον (all. μειζόνως) ἀφίξεσθαι αὐτοῦ. 7, 3, 9. Cf. Wetsten. ad Philipp. 2, 9. ¶ 5) *status, conditio.* Π. 6, 4, 3. οὔτε με ὡς δούλην κεκτῆσθαι, οὔτε ὡς ἐλευθέραν ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι.

ὀνομάζειν, ¶ 1) *nominare.* Aπ. 4, 5, 12. ἔφη τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ κοινῇ βουλεύεσθαι, *nomen habere.* ¶ 2) *nomine* s. *nominatim compellare.* Π. 5, 3, 17. ὁπόσοις συνέταττε, πῶς ὀνομάζων ἐνετέλλετο. In sqq. est ὀνομαστὶ προσαγορεύειν. §. 18. 7, 1, 10. ὀνομάσας αὐτὸν εἶπεν· ὦ Ὑστάσπα. Σ. 6, 1. ¶ 3) *breuiter commemorare, nominatim recensere.* Aγ. 3, 2. ὀνομάσαι βούλομαι τοὺς ἐπιφανεστάτους. Sic Aγ. 1, 2. τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται, ὁποσὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο, *si recensentur* s. *laudantur maiores.* Sunt enim datiui consequentiae. Kypk. ad Act. 15, 20. vertit *claros*, vt Leuncl. *illustres.* ¶ 4) *profiteri*, quod alias dicitur νομίζειν. Aπολ. 24. οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. ¶ 5) *recensere in temporum ratione.* E. 2, 3, 1, Πυθοδώρου ἄρχοντος, ὃν Ἀθηναῖοι οὐκ ὀνομάζουσι, ἀλλ' ἀναρχίαν καλοῦσιν. ¶ 6) *dicere.* c. inf. Aπολ. 13. οἱ μὲν οἰωνοὺς — ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι, ἐγὼ δὲ τοῦτο δαιμόνιον καλῶ, καὶ οὕτως ὀνομάζων

ζων etc. Sic Plato sympos. T. III. opp. p. 205. D. οἱ ἄλλοι — οὔτ' ἐρᾶν καλοῦνται, οὔτ' ἐρασταί. Cf. Bach.

Ὀνομακλῆς, *Onomacles.* ¶ 1) E. 2, 3, 2. vnus triginta tyrannorum Athenis. ¶ 2) E. 2, 3, 7. Ephorus octaui anni belli Peloponnesiaci eponymus.

Ὀνομάντιος, *Onomantius.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni vicesimi belli Peloponnesiaci.

ὀνομαστὶ, *nominatim.* Π. 1, 4, 15. παρακαλεῖν ὀνόμαστὶ ἕκαστον. 2, 2, 16. ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομαστί. 4, 1, 2. p. 200. 5, 3, 17. A. 6, 5, 14. 7, 4, 11. K. 6, 14.

ὀνομαστὸς, *celeber, clarus, illustris.* Hesych: ὀνομαστοί· ἔνδοξοι, περιβόητοι. Aγ. 9, 7. ἅρματι νικήσας οὐδὲ (legunt οὐδὲν) ὀνομαστότερος ἂν γένοιτο. — ὀνομαστότατος γένοιτ' ἄν. E. 6, 1, 4. p. 357. 7, 2, 20. ὀνομαστότατος καὶ ἐν τοῖς συμμάχοις καὶ ἐν τοῖς πολεμίοις. Aπ. 1, 2, 14. πάντων ὀνομαστοτάτω in rep. γενέσθαι. 3, 6, 2. ὀνομαστὸς ἐν τῇ πατρίδι — Ἑλλάδι — βαρβάροις. ὅπου δ' ἂν ᾖς, πανταχοῦ περίβλεπτος. Σ. 8, 7. §. 38. τρόπαια τῶν πολεμίων ἱστάμενος περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλληνι καὶ βαρβάροις. c. ἐπὶ et dat. Aπ. 1, 2. 61. Λίχας — ὀνομαστὸς ἐπὶ τούτῳ γεγονε. De ciuitate vniuersa, Λ. 1, 1. ἡ Σπάρτη δυνατωτάτη τε καὶ ὀνομαστοτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι. Πο. 5, 2. ἡ πόλις — ἧττον ὀνομαστὴ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔσται. E. 6, 5, 38. p. 430. Cf. πόλις.

ὄνος, ¶ 1) *asinus.* A. 2, 1, 5. τὸ στράτευμα ἐπορίζετο σῖτον ἐκ τῶν ὑποζυγίων, κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους. 2, 2, 10. asinus nocte in castra immissus turbat exercitum. Leuncl. vult: τὸν ἀφιέντα τὸν φόβον. O. 8, 4. Iπ. 5, 6. ὤτων, ἃ ὄνοις τε καὶ ἡμιόνοις ἔδοσαν ἀλεξητήρια. §. 8. αἱ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ. Σ. 5, 7. τῶν ὄνων αἴσχιον τὸ στόμα ἔχειν. Est fere prouerbialis locutio. De prouerbio, τῶν ὄνων ὑβριστότερος, v. ὑβριστός. Π. 1, 4, 7. οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι — ἀσινεῖς εἰσι. 2, 4, 15. in finibus Armeniae ᾕρουν — ὄνους ἀγρίους· πολλοὶ γὰρ ἐν τούτοις τοῖς τόποις ὄνοι καὶ νῦν. A. 1, 5, 2. in Arabia πλεῖστοι οἱ ἄγριοι ὄνοι. Ad illustrandum hunc locum, vbi etiam natura horum asinorum de-

describitur, multa collegit Hutch. p. 46. ed. mai. inprimis de eorum celeritate. Cf. Bochart. hieroz. 1, 3, 16. p. 868. Ὄνοι κανθήλιοι v. κανθ. ¶ 2) *lapis molaris.* Poll. 7, 19. ὄνος ὁ ἀλέθων. 10, 112. ὄνος ἀλέτων. Hesych: ὄνος· ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου. v. ibi interpp. Hutchinsono videtur inde nomen habere, quod molas maiores olim asini circumegerint. Aliam rationem reddit Albert. ad Hesych. in v. μύλη. Matth. 18, 6. et Luc. 17, 2. vocatur μύλος ὀνικός. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας περὶ τὸν ποταμὸν ὀρύττοντες. In nonnullis codd. post ἀλέτας leguntur haec: οὓς ἡμεῖς μύλους, οἱ δ' Ἀττικοὶ μύλας (scil. ὀνομάζουσι), quae patet e scholio esse profecta.

ὄντα, v. εἶναι nr. 45. 46. et passim.

ὄντως, *reuera.* Hesych. et Suid: ὄντως· ἀληθῶς. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 17. ὥστε τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. E. 4, 8, 4. Σ. 9, 5. Ιπρ. 5, 9. E. 3, 5, 17. οὕτως ἡ στρατιὰ τῶν Λακεδαιμονίων διελύθη. Edd. vett. ὄντως ἡ σ. τ. Λ. οὕτω διελ. 7, 4, 3. Well. e margg. edidit: ἡ μέντοι συμμαχία ὄντως ἐπεραίνετο. Reliqui habent οὕτως. Vir doctus in Biblioth. crit. Amst. Vol. II. p. 105. emendat ὅμως, quod placet Schneidero.

ὄνυξ, *vngula.* Ιπ. 1, 3. legimus, quales ὄνυχας Xenophon in equo requirat.

ὀξέως, *celeriter.* Hesych: ὀξέως· ταχέως. Π. 2, 4, 5. οὕτως ὀξέως σοι ὑπακούω. E. 6, 2, 8.

ὄξος, *acetum.* A. 2, 3, 9. οἶνος φοινίκων καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. v. quos laudat Hutch. Suidas, respiciens ad hunc locum: ὄξος ἑψητὸν τὸ ἀπὸ φοινίκων.

ὀξυλαβεῖν, *celeriter capessere* s. *facere.* Hesychius explicat ὀξέως λαβέσθαι τὰ πράγματα. Sic fere Etymol. M. E. 7, 4, 27. ὅσοι μὲν ἐγγύτατα ἐτύγχανον καὶ ὠξυλάβησαν, ἐξῆλθον· ὁπόσους δὲ ἔφθασαν πολλοὶ τῶν Ἀρκάδων — ἀπεκλείσθησαν.

ὀξὺς, ¶ 1) *celer.* Hesych: ὀξύ· ταχύ. Π. 8, 5, 4. ὅσῳ ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων, *breuiores opportunitates.* Ιπ. 1, 13. ἢν πάντα στερεὰ ᾖ, κουφότερα — ἂν εἴη, καὶ ὀξύτερον μᾶλλον τὸν ἵππον παρέχοιτο

το. Leuncl. et Camerar. *magis acrem.* ¶ 2) *acidus.* Thomas: τὸ ὀξὺ ἐπὶ τῶν μετεχόντων ὀξώδους ποιότητος, ἔνθα δὴ τὸ ἀρσενικὸν οὐκ ὀξὺς, ἀλλὰ ὀξώδης καὶ ὀξίνης, ἐναντίον ἔχει τὸ γλυκύ. Π. 6, 2, 11. p. 370. ὄψα ὅσα ἐστὶν ὀξέα καὶ δριμέα. Α. 5, 4, 16. οἶνος — ὀξὺς ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος. Ἱερ. 1, 22. ¶ 3) *asper.* Ιπ. 10, 6. ἐχίνους ὀξεῖς. Mox est τῇ τραχύτητι. ¶ 4) ὀξὺ, *acute.* Thomas: τὸ ὀξὺ, ἐπὶ μαχαίρας καὶ ὀφθαλμῶν λεγόμενον, ἐναντίον ἔχει τὸ ἀμβλύ. ἐπὶ δὲ φωνῆς, τὸ βαρύ. Κ. 5, 20. ὀξὺ βλέπειν, *acri oculorum visu praeditum esse.* 6, 20. τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον ὀξὺ, βαρύ.

ὅπη, ¶ 1) *vbi.* Thomas: ὅπου, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ ῃ, ἐπὶ στάσεως τίθενται. Suid: ὅπη· ὅπου. Α. 4, 2, 8. ἀναβαίνοντας ὅπη ἐδύναντο. §. 15. 5, 6, 10. τῆς χώρας — ὅπη ἂν βούλησθε κατασχεῖν. Cod. Paris. ὅποι. De qua istorum vocabulorum permutatione v. ὅποι et *Gronov.* ad Arrian. 3, 25. p. 141. Α. 6, 3, 7. ἡγεμόνες εἶεν ὅπη δέοι. ¶ 2) *quo.* Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅπη ἂν τὰ θηρία ὑφηγῆται, ταύτῃ μεταθεῖς. 7, 4, 5. Α. 1, 3, 6. 1, 4, 8. 5, 6, 10. ὅπη βούλεσθε — ἐπιπέσοιτε. 6, 6, 1. ἀπήγοντο ὅπη (Steph. malit ὅτι) ἐδύναντο προσωτάτω. §. 10. σώζοισθε ὅπη (Cod. Paris. ὅπου) θέλει ἕκαστος. Ε. 5, 3, 26. ὅπη ἂν ἡγῶνται. 6, 4, 21. ἀγγελθεὶς ὅπη (Margg. ὅτι) πορεύοιτο. 7, 1, 30. c. gen. Π. 7, 2, 1. in margg. ἔφευγον ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπη ἠδύνατο ἕκαστος τῆς πόλεως. In vulgatis editt. deest τῆς π. ¶ 3) *quomodo.* Π. 6, 1, 22. ἐκτάττεσθαι ὅπη ἂν κράτιστον δοκῇ. Α. 2, 1, 13. σώζεσθαι, ὅπη δυνατόν. Leuncl. *quacunque ratione.* 6, 1, 13. ἄδηλον ὅπη τὸ μέλλον ἕξει. Sic fere Απ. 4, 3, 11. καταμανθάνομεν, ὅπη ἕκαστα συμφέρει. Leuncl. *ad quae.* c. superl. Ε. 2, 4, 28. ὅπη δύναιντο κάλλιστα. 6, 1, 5. ὅπη δύναιτο ἄριστα. Cf. ἀποβαίνειν. ¶ 4) *quemadmodum.* Π. 8, 4, 1. ὅπη ἐκεῖνος διεκόσμησεν, ἡ πᾶσα ἔνδον δίαιτα καθειστήκει. Ιερ. 4, 9. τὰς δαπάνας συντέμνειν ὅπη βούλονται, *vt s. quando volunt.* Sic Π. 8, 3, 1. ὅπη κάλλιστον καὶ ἄριστον δοκεῖ, ταύτῃ ἕκαστα δεῖ κατεστήσασθαι.

ὁπηνίκα, *quando.* Suid. et Phauor: ὁπηνίκα· ὁπότε, ὅταν. Addunt locum Α. 3, 5,

3, 5, 12. ὅπως, ὁπηνίκα δοκοίη τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῖντο, *quocunque tempore.* O. 19, 7. ὁπηνίκα δεῖ τιθέναι.

ὄπισθεν, *pone, a tergo.* Moeris p. 240. κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. Sed Thomas: κατόπιν, οὐ κατόπισθεν. Cf. Ruhnken. ad Timae. p. 112. Π. 1, 6, 19 p. 81 ὄπισθεν βοῶν. 3, 3, 19. ὑμεῖς (οὐραγοί) ὄπισθεν ὄντες. A. 4. 3. 6. ἐπικεισομένους τοὺς Καρδούχους ὄπισθεν. 5, 6, 3. p. 291. πολλῶν μὲν ἔμπροσθεν ὄντων, πολλῶν δὲ ὄπισθεν ἑπομένων. Λ. 12, 1. εἰ μὴ — ποταμὸν ὄπισθεν ἔχοιεν. E. 4. 1, 9. 4, 3, 15. c. ποιεῖσθαι. A. 1, 10. 6. ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμὸν, *a tergo relinquere, efficere vt nobis a tergo ſit fluuius.* 6. 5, 11. ὄπισθεν νάπος ποιήσασθαι. E. 4, 1, 20. Cf. περιβάλλεσθαι. c. gen. Π. 3, 3, 13. ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου — ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου 5, 2, 1. τῶν ὀπισθοφυλάκων ὄπισθεν, *poſt.* A. 1, 7, 8. 5, 4, 6. c. articulo, Π. 2, 2, 2. p. 104. μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, *poſteriorum, qui ſunt in extremo agmine.* A. 4, 7, 16. εἵποντο καὶ οἱ ὄπισθεν ἐκ τῆς χώρας. Hic articulus poterat abeſſe, et Leuncl. malebat: καὶ ὄπ. οἱ ἐκ τῆς χ. quod recepit Zeunius. E. 4, 3, 2. 12. K. 5, 30. πόδας τοὺς ὄπισθεν. §. 31. 9, 19. Cf. φύλαξ. Sic τὰ ὄπισθεν, ſcil. μέρη, A. 3. 4, 24. ἔρημα καταλιπεῖν τὰ ὄπισθεν. E. 6, 5, 14. εἰς τὰ ὄπισθεν (Margg. τὸ ὄπ.) περιελάσαντες τῶν Μαντινέων. §. 16. ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐπιπέσοιεν αὐτῷ. Margg. et Welſ. ἐκ τοῦ ὄπ. Aπ. 2, 3, 19. τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, *poſtica.* Cf. πρόσθεν. Sed Iπ. 1, 12. τὰ ὄπισθεν in equo ſunt *crura poſteriora.* v. σκέλος. Singular. τὸ ὄπισθεν, ſcil. μέρος, Π. 7, 1, 18. περιήλαυνεν εἰς τὸ ὄπισθεν. A. 4, 1, 5. μή τις ἄνω πορευομένων ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἐπίσποιτο, *a tergo.* Λ. 11, 8. K. 4, 4. ἀπὸ τῶν εἰς τὸ πρόσθεν, καὶ ὄπισθεν, καὶ εἰς τὸ πλάγιον. 9, 8. ἐν τῷ ὄπισθεν, i. e. εἰς τὸ ὄπ. c. gen. Π. 7, 1, 18. εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν περιελάσειεν αὐτῶν. Contracte τοὔπισθεν, A. 3, 3, 7. εἰς τοὔπισθεν τοξεύοντες ἀπὸ τῶν ἵππων. Iπ. 8, 10. τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος. 12, 12. παλτῷ — χρῆσθαι εἰς τὸ ἀντίον καὶ εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τοὔπισθεν. Ita

emendauit Leuncl. pro τοὔμπροσθεν.

ὀπίσθιος (poet. Port.), *posterior*. Ιπ. 11, 2. et 3. τὰ ὀπίσθια σκέλη. Cf. Hesych.

ὀπισθοφυλακεῖν, ¶ 1) *postremum agmen custodire* s. *ducere*. Π. 4, 2, 1. 5, 4, 8. ὁ Καδούσιος ὠπισθοφυλάκει, καὶ οὐ μετέχε τῆς διώξεως. Α. 2, 3, 6. 3, 2, 25. 4, 1, 12. 4, 5, 6. ¶ 2) *in extremo agmine esse*. Dicitur enim simul de militibus. Α. 3, 3, 7. ἐδίωκον τῶν ὁπλιτῶν καὶ τῶν πελταστῶν, οἳ ἔτυχον σὺν αὐτῷ (Xenophonte) ὀπισθοφυλακοῦντες. 3, 2, 24. 4, 2, 3. 7, 3, 21. οἱ ἱππεῖς ὠπισθοφυλάκουν. Ε. 7, 2, 4. Cf. ὀπισθοφύλακες.

ὀπισθοφύλακες, *agmen postremum, extremi agminis milites*. Π. 5, 2, 1. τῶν ὀπισθοφυλάκων ὄπισθεν, ἢ τοῦ μετώπου πρόσθεν. Α. 3, 3, 6. 4, 1, 5. Ξενοφῶν σὺν τοῖς ὀπισθοφύλαξιν ὁπλίταις εἵπετο. §. 13. 4, 2, 2. 7. 10. 11. 4, 3, 15. λαβὼν τῶν ὀπισθοφυλάκων τοὺς εὐζωνοτάτους. Cod. Eton. ὀπισθοφυλακούντων. §. 20. 4, 5, 13. 14. 4, 6, 4. ἐπεὶ ἦλθον οἱ ὀπισθοφύλακες, συνεκάλεσε τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς λοχαγούς. §. 13. 4, 7, 2. §. 6. ἡγεμονία τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγῶν — οὗτοι τῶν ὀπισθοφυλάκων λοχαγοὶ ὄντες. §. 16. 17. 5, 8, 4.

ὀπισθοφυλακία, *agminis postremi custodia* s. *cura*. Α. 4, 6, 13. λείπειν τὴν ὀπισθοφυλακίαν.

ὀπίσω, *retro*. v. πάλιν nr. 2. et εἴσω nr. 1.

ὅπλα, v. ὅπλον.

ὁπλή, *vngula*. v. Hesych. et Suid. Π. 2, 3, 5. p. 118. ὁ ἵππος τῇ ὁπλῇ se defendit. Ιπ. 1, 3. αἱ ὁπλαὶ quales in equo esse debeant. §. 4. τὰ ἀνωτέρω τῶν ὁπλῶν. §. 15. 4, 3. 5. 5, 9. 6, 1. 2.

ὁπλίζειν, *armare*. Π. 8, 1, 16. ὡπλισμένους καὶ ἀθρόους ὄντας ἑώρα. Α. 2, 6, 13. ἀδίκους ὡς εὖ ὡπλισμένους ἐφοβεῖτο, *tutos*. Αγ. 2, 7. Λ. 11, 9. τὰ ὡπλισμένα, *partem exercitus militibus optimis instructam* s. *paratam*. §. 8. dicuntur κράτιστοι. Ε. 1, 1, 16. 2, 3, 18. p. 95. 3, 5, 8. p. 184. 5, 3, 1. ὡπλισμένους. Margg. ἐξωπλισμ. Ο. 4, 6. οἷς ὡπλίσθαι προστέτακται, *armatis adesse*. §. 9. Ιπ. 12, 1. §. 10. ὁπλισθείη δὲ καὶ τὰ παραμηρίδια. Ιπρ. 1, 23. οἱ φύλαρχοι — δυνατοί εἰσι καὶ τὰ ἐν νόμῳ ὁπλίσαι. Leuncl. emendat

dat κατὰ τὰ ἐν ν. Sine cauſa, opinor. Zeun. intelligit κελευόμενα poſt νόμῳ, et vertit *comparare ea, quae lex poſtulat.* Heſych: ὁπλίζεσθαι· ἑτοιμάζεσθαι. c. dat. Π. 6, 4, 2. ὡπλίσθαι τοῖς ὅπλοις τούτοις. A. 1, 8, 4. Equos et currus, Π. 6, 4, 1. ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις. §. 5. p. 392. ἅρματα ὡπλισμένα — ἱππέας καὶ ἵππους ὡπλισμένους. Ιπ. 12, 8. 9.

ὁπλίζεσθαι, *ſe armare.* Π. 6, 2, 7. οὗτοι ὁπλισάμενοι τοὺς πεζοὺς τότε ἐνίκων. Ιπρ. 1, 22. καλῶς ὁπλισθῆναι τοὺς ἱππέας. §. 23. ἐπαναγκάζοντες κατὰ τὸν νόμον ὁπλίζεσθαι. Leuncl. *arma ſibi comparent.*

ὅπλισις, *armatura.* Π. 2, 1, 6. p. 93. ἐν τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. 2, 3, 8. 3, 3, 7. 7, 1, 22. 8, 5, 3. A. 2, 5, 3. ἱππέων ἢ πεζῶν ἢ ὁπλίσεως. Leuncl. *armatorum,* quod vix poteſt ferri, niſi πεζοὶ ſint ψιλοί.

ὁπλιστέον, *armare oportet.* Ιπρ. 1, 6. ὁπλιστέον καὶ ἵππους καὶ ἱππέας.

ὁπλιτεύειν, *grauis armaturae militem eſſe.* A. 5, 8, 3. ἐπήρετο αὐτὸν, εἰ ὁπλιτεύοι — εἰ πελτάζοι.

ὁπλίτης, *grauis armaturae miles,* inprimis *pedes.* v. Suid. Π. 6, 3, 11. 8, 5, 6. ὁπλίτας καὶ τοὺς τὰ μεγάλα γέῤῥα ἔχοντας. A. 1, 1, 2. Λ. 11, 1. ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις. §. 4. E. 2, 4, 16. πολλοὶ μὲν ὁπλῖται, πολλοὶ δὲ γυμνῆτες. ἐγένοντο δὲ αὐτοῖς καὶ ἱππεῖς. §. 23. οἱ πελτασταὶ καὶ οἱ ὁπλῖται. §. 24. 3, 2, 2. 3. 3, 4, 14. 5, 4, 40. σὺν τοῖς ὁπλίταις ἐβοήθησε. All. ὅπλοις. Απ. 3, 4, 1. 3, 5, 19. O. 8, 4. ὁπλίτης, ψιλὸς, ἱππεύς. Ιπρ. 7, 1. 2. 3. 12. Cf. ἱππεὺς nr. 3.

ὁπλιτικὸν, ſcil. σύστημα, *milites grauis armaturae.* A. 4, 8, 15. τὸ Ἀρκαδικὸν ὁπλιτικόν. 7, 3, 19. ἐάν τε ὁπλιτικὸν, ἐάν τε ἱππικόν. E. 4, 2, 10. Sed Αθ. 2, 1. intelliguntur *copiae terreſtres.*

ὁπλιτικὸς, *pedeſter.* Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ταῖς ὁπλιτικαῖς τάξεσιν — καὶ ταῖς ἱππικαῖς — καὶ πελτασταῖς δὲ καὶ τοξόταις. Poſſunt tamen hic ſpeciatim intelligi *grauiter armati.* E. 4, 2, 4. Permutatur in var. lect. c. πολιτικός. v. ibi nr. 3.

ὁπλομαχία, *tractatio armorum, exercitatio in armis.* A. 2, 1, 6. ἐπιστήμων τῶν περὶ τὰς τάξεις τε

τε καὶ ὁπλομαχίαν. Leuncl. non bene: *gladiatoriae.* Casaub. ad Theophr. charactt. 5, 4. Xenophon, inquit, videtur innuere, hoplomachos ea aetate fuisse appellatos etiam eos, qui *tactici* Graecis proprie dicuntur. Sic Plato in Lachete, postquam p. 179. E. et p. 181. D. T. II. ed. Steph. dixerat, ὅτι καλὸν εἴη τῷ νέῳ μαθεῖν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, p. 182. A. dicit haec: ὀνήσει μὲν τοῦτο τὸ μάθημα καὶ ἐν τῇ μάχῃ αὐτῇ, ὅταν ἐν τάξει δέῃ μάχεσθαι μετὰ πολλῶν ἄλλων. μέγιστον μέντοι αὐτοῦ ὄφελος, ὅταν λυθῶσιν αἱ τάξεις — πᾶς ἂν μαθὼν ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, ἐπιθυμήσειε καὶ τοῦ ἑξῆς μαθήματος τοῦ περὶ τὰς τάξεις. Cf. ὁπλομάχος.

ὁπλομάχος, *sub campidoctore veris armis certare discens*, vel etiam *docens*. Vulgo enim iuuentus non veris armis se exercebat, sed rudibus, aut pilis praepilatis, quae dicuntur Graecis ἐσφαιρωμένα ἀκόντια. v. Casaub. l. l. A. 11, 8. τὰ τοῖς ὁπλομάχοις πάνυ δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι. Videntur hic quoque esse *tactici*. v. ὁπλομαχία. Nam apud Xenoph. agitur de celeri conuersione exercitus. Male Leuncl. vertit *gladiatores.* Melius vterque Portus: *qui armati proelia ineunt*, et de la Luzerne apud Gailium in notis ad versionem Gallicam p. 89. *les hommes accoutumés à servir dans l' infanterie pesante.*

ὅπλον, ¶ 1) *armatura*, *arma quibus corpus tegitur ac munitur.* v. Phauorin. a) Ἱπ. 12, 1. στενὸς (θώραξ) δεσμὸς, οὐχ ὅπλον ἐστίν. §. 5. τὸ ὅπλον τὴν χεῖρα καλουμένην. §. 7. 10. b) Saepius legitur pluralis, vbi fere intelligi simul debent *arma quibus vis infertur.* Π. 2, 1, 3. παρεσκευάζετο ὅπλα. 3, 2, 6. ἥκετε δεῦρο ἄνευ ὅπλων — ἄνευ ὅπλων ἥκετε. 4, 4, 8. ὁπόσοι δ' ἂν τὰ πολεμικὰ μὴ ἀποτίθωνται ὅπλα. 5, 1, 9. ὅσοι ὅπλα ἀφῄρηνται, ταχὺ ἄλλα ποιήσονται. 5, 3, 1. τοὺς ὅπλα ἔχοντας, *arma non tradentes.* 7, 1, 17. ἐπλεονέκτουν οἱ Αἰγύπτιοι τοῖς ὅπλοις. Paulo post dicuntur δόρατα et ἀσπίδες. §. 19. ὥστε τὰ ὅπλα ὁρᾶσθαι. 7, 4, 7. ὅπλοις, καὶ ἵπποις, καὶ ἅρμασι — τὰ ὅπλα κατέκαυσε. A. 1, 5, 15. ἔλαβε τὰ ὅ-

πλα

πλα εἰς τὰς χεῖρας. All. παλτὰ, quod gloſſema videtur. 1, 10, 2. οἱ ἔτυχον ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες, milites, armati. 5, 7, 5. ὑμεῖς ἐξηπατημένοι ἔχοντες ὅπλα, quibus vlciſci poſſitis. 7, 8, 11. vbi clypei et thoraces intelligendi videntur. Αγ. 1, 26. et E. 3, 4, 17. πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Λ. 12, 4. τοὺς δούλους εἴργουσιν ἀπὸ τῶν ὅπλων, h. e. *a militia.* E. 2, 4, 9. 29. 3, 4, 15. 4, 2, 4. Ιερ. 11, 3. O. 8, 5. 12. 9, 7. Ιπ. 12, 11. vbi ſunt *quibus corpus tegitur.* Ιππ. 1, 7. 25. c) Tribuuntur venatoribus, K. 12, 2. τὰ ὅπλα ὅταν ἔχοντες πορεύωνται. d) c. ἐν, Π. 2, 4, 1. ἐξέτασιν πάντων ἐν τοῖς ὅπλοις, *armatorum.* A. 5, 3, 4. ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται. Poſſit etiam eſſe *in caſtris.* Αγ. 1, 33. ἐν ὅπλοις παρεῖναι, *paratos ad proelium.* Λ. 11, 5. πολυπλοκωτάτην τὴν ἐν ὅπλοις τάξιν, militum, inprimis peditum. E. 7, 4, 38. ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι, *arma capere.* Ιερ. 2, 13. 10, 6. 7. e) c. ἐπὶ, Λ. 12, 7. ἐπὶ τῶν ὅπλων ἀναπαύεσθαι, *armatos,* vel *armis incubantes,* vel *prope arma.* f) c. σὺν, Π. 7, 4, 5. σὺν τοῖς ὅπλοις ἄγειν, *arma ſua retinentes.* Oppon. τούτων ἀφελομένους τὰ ὅπλα, σφενδόνας ἔχειν. §. 7. ἦγε τούτους σὺν τοῖς ὅπλοις, quae retinerent. A. 3, 2, 4. σὺν τοῖς ὅπλοις δίκην ἐπιθεῖναι, *per bellum.* 4, 3, 6. πολλοὺς συνειλεγμένους σὺν τοῖς ὅπλοις, *armatos.* All. ἐν τοῖς ὅπλ. 6, 5, 2. ἐξιέναι σὺν τοῖς ὅπλοις. 7, 3, 21. Αγ. 2, 13. E. 2, 4, 28. 4, 3, 13. 6, 5, 10. σὺν ὅπλοις ἐληλυθότων, *hoſtiliter.* 7, 4, 35. ἰέναι σὺν τοῖς ὅπλοις εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. §. 39. O. 1, 23. 5, 7. 13. Cf. ἀγχέμαχα, ἀπόδειξις, βέλος, γυμνικὸς, κοῦφος, ὑπηρετικός. g) c. variis verbis, vt ἀναλαμβάνειν, Π. 2, 1, 7. ἐκφέρεσθαι, E. 3, 2, 20. οἱ σφαγεῖς — ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀγορὰν, *armati veniebant.* 6, 5, 7. c. ἐντίθεσθαι. v. ἐντίθεσθαι nr. 2. c. ἐπιφέρειν, vt Lat. *inferre,* E. 6, 5, 36. ὅπλα ἐπήνεγκαν Τεγεάταις. c. ἔρχεσθαι, A. 3, 1, 28. ἦλθον ἐπὶ τὰ ὅπλα capienda. c. θεῖν, A. 3, 5, 8. ἔθεον ἐπὶ τὰ ὅπλα. E. 5, 1, 19. c. ἰέναι, Π. 3, 2, 2. ἴτε ἐπὶ τὰ ὅπλα. c. κατατιθέναι, Π. 2, 1, 6. καταθεὶς

θεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον, *propofuit.* Sed A. 5, 2, 12. καταθέμενοι τὰ ὅπλα ἐν χιτῶνι μόνον ἀνέβησαν, *armis depofitis* f. *exutis.* Suid: καταθεμένους· ἀποβαλόντας. c. κελεύειν. v. infra nr. 4. c. λαμβάνειν, Π. 2, 1, 5. ἐὰν τὰ ὅπλα λαμβάνωσι ab imperatore. §. 6. p. 94. E. 6, 5, 28. εἴ τις βούλοιτο ὅπλα λαμβάνειν, *miles fieri.* A. 1, 3, 7. λαβόντες τὰ ὅπλα, *fumtis armis.* 1, 2, 2. λαβόντες τὰ ὅ. Margg. παραλαβόντες, *bello fe accingebant.* Cf. λαμβάνειν nr. 25. c. μένειν, Π. 7, 2, 3. μένειν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. c. ὁρμᾷν, E. 2, 1, 2. μὴ ἐς τὰ ὅπλα ὁρμήσωσι, *arma corriperent.* c. παραγγέλλειν, A. 1, 5, 13. παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, *arma capere iubet.* c. τίθεσθαι, aa) *armatum confiftere.* Schol. Thucyd. 2, 2. θέμενοι τὰ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ, περιθέμενοι ἑαυτοῖς. et 8, 93. θέμενοι τὰ ὅπλα· ὁπλισθέντες. Cf. Harpocrat. qui θέμενος τὰ ὅπλα explicat περιθέμενος, et Valckenar. ad Herodot. 9, 53. A. 1. 5, 14. εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων, ἔθετο τὰ ὅπλα, *cum fuis armatus ftabat disceptaturus.* 1, 6, 4. ὁπλίτας — θέσθαι τὰ ὅπλα περὶ τὴν αὑτοῦ σκηνήν. 1, 10. 10. θέμενοι τὰ ὅπλα ἀνεπαύοντο. 4, 2, 11. 4, 3, 13. ἔθεντο τὰ ὅπλα, καὶ πρῶτος Χειρίσοφος — ἐλάμβανε τὰ ὅπλα, *ordinandi armati fubftiterunt.* 5, 2, 7. 14. 6, 5, 2. τὰ ὅπλα τίθενται. E. 3, 1, 20. 4, 5, 8. 5, 4, 8. c. formula εἰς τάξιν, *inftructis ordinibus*, A. 2, 2, 10. παρήγγειλε εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι — ᾗπερ εἶχον ὅτε ἦν ἡ μάχη. 5, 4, 5. ἐκβάντες εἰς τάξιν ἔθεντο τὰ ὅπλα. Vertunt *ad Graecorum aciem fe adiungebant.* Similiter A. 2, 2, 4. ἀμφὶ μέσας νύκτας καὶ ἐν τάξει θέμενοι τὰ ὅπλα συνῆλθον οἱ στρατηγοὶ, *copiis cum armis in ordines redactis, poftquam armatorum fuo quemque loco confiftere iufferant.* 7, 1, 14. θέσθε τὰ ὅπλα ἐν τάξει. bb) *in armis confiftere iubere.* E. 7. 5. 22. ὑπὸ τοῖς ὑψηλοῖς ἔθετο τὰ ὅπλα. Sic E. 2. 4. 4. θέμενος τὰ ὅπλα ὅσον τρία στάδια ἀπὸ τῶν φρουρῶν ἡσυχίαν εἶχεν. Valef. ad Harpocr. p. 37. et Clericus de V. M. p. 229. fq. ed. Woll. exponunt ἀποθέμενος. 5. 2, 30. cc) c. ἀντία vel *armatum refiftere*

re, aciem instruere aduersus aliquem, cum suis inuadere. A. 4, 3, 19. ἀντία τὰ ὅπλα ἔθετο. E. 7, 3, 7. p. 476. ἐναντία ἔθετο τῷ ἁρμοστῇ τὰ ὅπλα. Scil. in hac formula ὅπλα θέσθαι proprie significat *arma capere* s. *induere*. v. Kuster. de V. M. 1, 25. dd) *arma ordine collocare.* A. 1, 5, 15. κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα, *suo ordine et loco.* ee) *castra metari.* E. 5, 3, 18. ἔθετο πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυνθίων τὰ ὅπλα. 6, 4, 14. Potest tamen etiam in his locis verti *in armis consistere,* vel, in priore quidem loco, *in armis consistere suos iubere.* c. τρέχειν, A. 1, 5, 13. τρέχειν ἐπὶ τὰ ὅπλα capienda. 6, 4, 20. κραυγῆς γενομένης εἰς τὰ ὅπλα ἔδραμον. c. ὑποφέρειν, Π. 4, 5, 19. αὐτοὺς δεήσει ὅπλα ὑποφέρειν, *milites fieri.* c. φέρειν, Π. 2, 3, 5. p. 120. πονεῖν ὅπλα φέροντες, *cum armis.* Cf. αἱρεῖσθαι, ἀναλαμβάνειν, ἀποφέρειν, ἁρπάζειν, ἐνδύειν, ἐπιφέρειν, κεῖσθαι, λαμβάνειν, παρατίθεσθαι, περιαιρεῖσθαι, προβάλλεσθαι. ¶ 2) *clypeus.* v. Duker. ad Thucyd. 7, 44. E. 2, 4, 16. ὅπλα — ξύλινα — οἰσύϊνα. ¶ 3) *telum.* Ita Portus in indice explicat Π. 4, 3, 3. p. 231. ὅ τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. 6, 1, 15. 6, 3, 11. p. 383. ἐξικνεῖσθαι τοῖς ὅπλοις τῶν ἐναντίων. 7, 4, 7. ὅπλον dicitur funda. Αγ. 2, 13. τραύματα ἔχων παντοίοις ὅπλοις. E. 3, 3, 7. ὅπλα λήψεσθαι — ὅπλα κεκτήμεθα — μαχαίρας, ξίφη, ὀβελίσκους, πελέκεις, ἀξίνας, δρέπανα — ταῦτα ὅπλα πάντα εἴη, ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν — ἐργάζονται, καὶ τῶν τεχνῶν τὰς πλείστας τὰ ὄργανα ὅπλα ἔχειν ἀρκοῦντα. 7, 3, 7. p. 477. ὅπλοις βιασθέντες. 7, 5, 17. 5, 1, 11. ¶ 4) *castra.* A. 2, 2, 10. τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον εἰς τὰ ὅπλα. Hutch. malit: *in locum vbi excubabant armati.* 2, 4, 8. ὄντες πρὸ τῶν ὅπλων, *pro castris.* 3, 1, 3. ἐπὶ τὰ ὅπλα πολλοὶ οὐκ ἦλθον. §. 22. εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο. 3, 3, 1. 5, 7, 13. ἔξωθεν τῶν ὅπλων. Λ. 12, 2. φυλακὰς μεθημερινὰς πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. §. 4. οὔτε τῶν ὅπλων πλέον — ἀπέρχονται. §. 5. E. 2, 4, 4. ἀνίσταντο — ἀπὸ τῶν ὅπλων. 4, 5, 6. 6, 5, 17. πρὸ τοῦ στρατοπέδου — ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. §. 30.

§. 30. καταλιπόντες τὰ ὅπλα εἰς ἁρπαγὴν ἐτρέποντο. Sic Fr. Portus exponit E. 2, 3, 14. κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα — τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο. Posteriore loco sunt *arma*. Sed etiam prius ὅπλα potest de armis intelligi, modo ad κελεύσαντες intelligas ἰέναι s. θεῖν s. ὁρμᾶν: *cum iussissent eos* inde ab hoc tempore militum instar *armatos esse*. Cf. κελεύειν nr. 2. Sic supra nr. 1. erat παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα. ¶ 5) *statio militum*. Schol. Thucyd. 8, ὅπλα — τόπον ἐφ' ᾧ οἱ στρατιῶται φυλακὰς ἔχουσιν ὡπλισμένοι. Cf. Duker. ad Thucyd. 4, 44. Π. 7, 2, 2. εἶδε τοὺς μὲν Πέρσας φυλάσσοντας τὴν ἄκραν, τὰ δὲ τῶν Χαλδαίων ὅπλα ἔρημα. E. 7, 2, 6. ¶ 6) *armati*, i. q. ὁπλῖται. Π. 5, 4, 20. τὰ σκευοφόρα — μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι — ὑπὸ τῶν παρυφασμένων ὅπλων. 8, 8, 11. A. 2, 2, 2. 3, 1, 19. 3, 2, 18. 24. 3, 3, 6. 3, 4, 16. 5, 4, 7. 6, 2, 5. E. 6, 5, 18. 7, 3, 7. p. 476. ὅπλα ἠθροικὼς ἐφ' ὑμᾶς, *exercitu collecto*. Cf. ἀναλαμβάνειν nr. 2. b. εἴσω nr. 3. et ὁπλίτης. Permutatur etiam in var. lect. c. ξίφος. v. ibi.

ὁπλοφορεῖν, *arma gerere, armis uti*. Π. 4, 3, 4. p. 232. ταῖς χερσὶν ὁπλοφορήσω.

ὁπλοφόρος, *armatus, miles*. Π. 5, 4, 13. τοῖς μὲν ἐργαζομένοις εἰρήνην εἶναι, τοῖς δὲ ὁπλοφόροις πόλεμον. §. 20. oppon. τοῖς σκευοφόροις, vt saepius. 6, 2, 6. §. 11. p. 372. 373. 6, 3, 2. 8, 5, 3. Sed Ιερ. 2, 8. αὐτοὶ ὡπλισμένοι διάγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι, verti potest *satellites*.

ὁπόθεν, ¶ 1) *vnde, e quibus locis*. Π. 6, 1, 16. ἄλλοθεν ὁπόθεν δύναιτο. A. 5, 2, 2. ὁπόθεν τὰ ἐπιτήδεια ἦν λαβεῖν, οὐκ ἦγον. Intell. ἐκεῖθεν. O. 8, 2. ¶ 2) *e qua re*. Απ. 2, 6, 3. μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται, ἢ ὁπόθεν αὐτὸς κερδανεῖ. 3, 6, 4. σκοπῶν, ὁπόθεν ἄρχοιτο. Paulo ante est ἐκ τίνος. ¶ 3) *vbi, qua parte*. A. 3, 1, 22. ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη — ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο. 5, 7, 4. v. ὅποι nr. 2. Ιπ. 10, 8. ὀβέλισκον, ὁπόθεν ἄν τις λάβῃ, ὅλον αἴρει.

ὅποι, ¶ 1) *quo*. Thom. Mag: ὅποι, ἐπὶ κινήσεως. Cf. Fischer ad Weller. p. 284. Π. 1, 3, 4. μόλις ἀφικνεῖσθε (scil. ἐκεῖσε) ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. 1, 4, 8.

4, 8. ὁρῶν ὅποι ἔφευγε. A. 3, 5, 11. E. 2, 4, 4. 3, 4, 1. 3, 5, 8. p. 182. οὐκ εἶχον, ὅποι ἀποςαῖεν, *ad quem, ad quos.* 5, 4, 44. ἀπορεῖν ὅποι διαβαῖεν. 6, 1, 4. p. 363. 6, 4, 32. ὅποι δὲ ἀφίκοιντο (Margg. ἀφίκοντο) τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, — ἐτιμῶντο. 6, 5, 39. Aπ. 3, 8. 10. c. ἂν, Π. 1, 1, 5. ὅποι ἂν ἄρξηταί τις πορεύεσθαι, *quocunque.* 5, 5, 14. p. 338. ὅποι γὰρ ἂν πορευώμεθα. 7, 3, 1. ὅποι περ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται. §. 4. A. 2, 4, 10. ὅποι (all. ὅπου) φυγόντες σωθῶμεν — ὅποι ἂν φύγωσιν. 3, 2, 17. 5, 5, 9. E. 2, 2, 12. 6, 3, 5. p. 384. Aπ. 4, 4, 5. μὴ εἶναι ὅποι ἂν (Stob. ὁποίαν, scil. ὁδὸν) ἐλθὼν τύχοι τούτου. Σ. 4, 48. c. superlatiuo, Π. 7, 2, 1. ὅποι ἐδύναντο προσωτάτω ἀπεχώρουν. ¶ 2) *vbi.* Hesych: ὅποι· ἔνθα, ὅπου. Cf. Suid. Π. 7, 3, 2. ἐλαύνειν (intell. ἐκεῖσε) ὅποι ἂν αὐτὸν πυνθάνηται ὄντα. Zeun. e Cod. Guelf. recepit ὅπῃ. A. 5, 7, 4. ὁπόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει, καὶ ὅποι δύεται. Vbi tamen et ὁπόθεν et ὅποι potest proprie intelligi. E. 6, 2, 16. 7, 4, 18. Aπ. 3, 1, 11. Iπ. 4, 1. ¶ 3) Suspectum videtur Π. 7, 3, 1. ἵνα ὅποι καιρὸς εἴη διαλαμβάνοιεν. Ernest. ad Callim. h. in Del. 117. mauult ὅπῃ, *vbi, qua,* vt Zeun. edidit ex Iunt. Cod. Guelf. Suida et Zonara. E. 4, 3, 6. σώζεσθαι, ὅποι δύναιντο ἐς τὴν Κνίδον. Scribo ὅπῃ, dicit Stephanus. Cf. ὅπῃ et ὁποῖος, et ὅπου.

ὁποῖος, ¶ 1) *qualis,* i. q. ποῖος. Aπ. 4, 4, 13. οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον, ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις, E. 3, 1, 17. ὁπόσους καὶ ὁποίους βούλοιτο. K. 8, 3. ζητεῖν ὁποῖα ἔξεισι τὰ ἴχνη. Steph. ὅποι. Zeun. defendit ὁποῖα. De simili var. lect. v. ὅποι nr. 1. De tempore, Π. 4, 1, 2. p. 201. σκεψάμενος ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐτρώθησαν. In sententia indefinita c. indic. Π. 1, 3, 12. ὁποίαν βούλει — πορεύσῃ. Steph. malit ὁποίαν ἂν βούλῃ, probante Hutchinsono et Zeunio. c. ἂν, Π. 7, 3, 1. θεοῖς ἐξελαῖν ὁποῖα ἂν οἱ Μάγοι ἐξηγῶνται, *qualiacunque.* Potest etiam pro ἂν accipi, vt O. 8, 22. ὁποῖον ἂν κελεύσῃς — οὐδεὶς ἀπορήσει. it. post οὕτως, Σ. 4, 40. οὐδὲν οὕτως ὁρῶ φαῦλον ἔργον, ὁποῖον οὐκ ἀρκοῦσαν ἂν τροφὴν ἐμοὶ παρέχοι. it. sequ. superla-

perlatiuo, A. 7, 7, 9. ταῦτα ἐρεῖν καὶ ἄλλα ὁποῖα ἂν δύνωνται κράτιστα. Praecedente κἂν, O. 8, 19. καλὸν ὑποδήματα — κἂν ὁποῖα ᾖ, καλὸν δὲ ἱμάτια — κἂν ὁποῖα ᾖ, *qualiacunque sint*. c. τις, Π. 2, 3, 6. ὁποῖός τις ἂν ὦ, *qualiscunque fuero*. A. 3, 1, 10. ὁποῖόν τί ἐστι τὸ τοιοῦτον ὄναρ ἰδεῖν. E. 4, 6, 2. c. τὶς οὖν, Π. 2, 4, 8. p. 130. ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, *qualiscunque tandem*. O. 12, 5. ¶ 2) i. q. ὅς, A. 5, 6, 15. ταῦτα λέγων καὶ πράττων, ὁποῖα μέλλει ὑμῖν κάλλιστα καὶ ἄριστα ἔσεσθαι. Ιπ. 7, 9. ἡνίας ἐπαινοῦμεν, ὁποῖαι ἴσαι εἰσί. Est macrologia quaedam. Poterat esse ἡνίας ἴσας ἐπαινοῦμεν. A. 2, 2, 1. πράττετε ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴησθε μάλιστα συμφέρειν, *quodcunque*.

ὁποσάκις, *quoties*. Π. 2, 2, 17. 2, 3, 11. Αϑ. 3, 11.

ὁποσαχῇ, *quoties*. K. 6, 23. ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ.

ὁπόσος, ¶ 1) *quantus*, i. q. πόσος. Ιπρ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος — καὶ ἐξ ὁπόσου ἂν βραδεῖς ἵπποι ἀποφύγοιεν. Intell. διαστήματος. E. 3, 3, 10. ὁπόσον τὸ μέγεθος εἴη. O. 4, 8. ὁπόσην μὲν τῆς χώρας ἐφορᾷ — ὁπόσην δὲ μὴ ἐφορᾷ. Σ. 4, 43. ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Saepius de spatio, Π. 4, 2, 11. ὁπόσον ἀπέχει. A. 3, 3, 7. ὁπόσον προδιώξειαν, τοσοῦτο ἀναχωρεῖν. 4, 3, 7. διαβαίνειν ὁπόσον ἐβούλετο. Hutch. coniicit ὅποι ἄν. Sic E. 4, 5, 12. προπέμψειαν — μέχρις ὁπόσου αὐτοὶ κελεύοιεν. De tempore, Π. 7, 5, 18. p. 446. ὁπόσον ἂν χρόνον βουλοίμην. De pretio, Π. 3, 1, 20. ὁπόσου ἂν πρίαιο. Αγ. 1, 18. Απ. 2, 5, 1. ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Cf. πωλεῖν. c. superl. Π. 4, 5, 12. p. 247. ἤγαγον ὁπόσους ἐγὼ πλείστους ἐδυνάμην, *quam plurimos poteram*. 5, 5, 5. p. 328. ὁπόσα πλεῖστα ἐδυνάμην. Marg. Steph. ὡς ἐγὼ πλεῖστα. Πο. 4, 4. ὁπόσα ἂν πλεῖστα δύνηται. O. 20, 28. c. οὖν, Π. 1, 1, 1. κἂν ὁποσονοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται, *quantumuis temporis*. Αϑ. 3, 3. ¶ 2) *qualis*. Hesych: ὁπόσον· ὁποῖον. A. 4, 4, 11. τὸ στράτευμα ὁπόσον εἴη. Non ibi de numero agitur. ¶ 3) ὁπόσοι, *quot, quam multi*. Π. 2, 4, 9. ἱππέας (intell. τόσους) — ὁπόσοι δοκοῦσιν ἱκανοὶ εἶναι. Sic A. 1, 2, 1. πλὴν ὁπόσοι ἱκανοὶ εἴησαν. Cod. Eton.

Eton. et Parif. ἦσαν. Π. 3, 1, 20. πόσα ἄν μοι χρήματα δώῃς; ὁπόσα ἂν δυναίμην. E. 4, 2, 7. ἐς ὁπόσους δέοι τάττεσθαι πᾶν τὸ ςράτευμα. O. 4, 5. 8, 14. ¶ 4) *quicunque*. Π. 2, 1, 9. περὶ ὁπόσων ἂν γένωνται ἀνθρώποις φιλονεικίαι — ταῦτα. Ibid. ἁπάντων ὁπόσα ἀσκεῖσθαι ἀγαθόν. A. 5, 8, 4. E. 4, 2, 6. O. 4, 13. it. neutrum plur. abfolute, omiffo κατὰ, Π. 6, 2, 11. p. 373. ὁπόσα ἂν δέηται, *in quibuscunque rebus*. Cod. Guelf. et marg. Steph. ἄν τι δέῃ. O. 20, 12. ὁπόσα θεραπείας δεῖται ἡ γῆ — ταῦτα γιγνώσκουσι πάντες. Steph. coniicit ὁπόσῃς, quod Welf. recepit, improbante Bachio. ¶ 5) *quotcunque, quotquot*. Π. 1, 4, 10. διαδίδου — τῶν ἄλλων ὁπόσα ἐθέλεις. 1, 6, 9. τοῖς ἰοῦσιν, ὁπόσοι ἂν ὦσιν. Eft macrologiae fpecies, vt 3, 2, 5. 2, 4, 8. p. 130. οὐδέν τοι πολλὰ χρήματα — ὁπόσα δ' ἦν, τούτων πάνυ ὀλίγα λοιπὰ ἔχω, *quantulumcunque autem erat*. 4, 5, 12 p. 247. ἔδωκας ὁπόσους πεῖσαι δυνηθείης — ὁπόσοι ἂν ἴωσι. A. 4, 1, 9. ὁπόσα (Cod. Eton. ὅσα) ἦν αἰχμάλωτα — πάντα ἀφεῖναι. 5, 6, 15. 6, 5, 4. vbi bis eft ὁπόσους, priore loco all. habent ἐφ' ὅσους. E. 3, 2, 7. σφίσιν ἂν γῆν — εἶναι, καὶ ἄλλοις ὁπόσοι βούλοιντο ἐργάζεσθαι. Margg. ὁπόσοις. 4, 1, 10. Ιπρ. 3, 7. καθ' ὁπόσους μέτριον — δυναμένους ταχὺ ἐλαύνειν. v. μέτριος nr. 8.

ὁποστὸς, *quotus*. Non interrogatiuum nomen eft, fed numeri ordinem ac feriem ipfam indicans, in qua quis eft collocatus. Aγ. 1, 2. ἀπομνημονεύεται, ὁποςὸς ἀφ' Ἡρακλέους ἐγένετο.

ὁπόταν, *quando, quoties*. Π. 1, 3, 10. ὁπόταν ἥκῃ. 3, 2, 3. 3, 3, 14. οἱ βάρβαροι — ὁπόταν (Margg. ὅπου ἂν) ςρατοπεδεύωνται, τάφρον περιβάλλονται. 7, 1, 11. ὁπόταν αἴσθησθε. A. 7, 3, 18. ὁπόταν (Margg. ὁπότε) καιρὸς εἴη. Sed 2 codd. pro εἴη rectius habent ᾖ.

ὁπότε, ¶ 1) *quando, cum*. c. opt. Π. 1, 4, 6. σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι, καὶ ὁπότε οὐκ ἐν καιρῷ. §. 23. μέχρι τοσούτου, ὁπότε ἐγγύτατα γίγνοιντο. 1, 6, 3. ὅςις μὴ, ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη, τότε κολακεύοι, ἀλλ' ὅτε ἄριςα πράττοι, τότε μάλιςα. 2, 4, 12. A. 7, 3, 8.

3, 8. Απ. 1, 4, 19. c. indic. A. 2, 1, 1. ἠθροίσθη τὸ Ἑλληνικὸν, ὁπότε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο. 4, 2, 16. ἦν ὁπότε — πολλὰ πράγματα παρεῖχον, *nonnunquam*. Ιπρ. 7, 4. ὁπότε Λακεδαιμόνιοι — ἐνέβαλον. Cf. μέχρι nr. 2. b. ¶ 2) *ſi, quoties.* c. opt. Π. 1, 3, 10. ὁπότε βούλοιτο εἰσιέναι. §. 14. 1, 4, 3. 4. 15. 2, 1, 13. 2, 2, 1. 2, 3, 8. 9. ὁπότε δοκοίη αὐτῷ καιρὸς εἶναι. 2, 4, 8. p. 131. 8, 2, 3. 8, 4, 1. 8, 5, 7. καὶ ὁπότε τὶς εὐτακτοίη, καὶ εἴ τις μὴ etc. A. 1, 5, 7. 1, 9, 14. 3, 4, 17. 4, 5, 22. ὁπότε τις φιλοφρονούμενός τῳ βούλοιτο προπιεῖν. All. ante βούλ. inferunt εἰ. Αγ. 1, 19. 11, 4. Λ. 5, 4. Πο. 3, 12. E. 6, 1, 3. Ιπ. 8, 14. ὁπότε δέξοιτο. Ibid. ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξει. Zeun. legi iubet πράξειε. Ιπρ. 7, 4. ὁπότε καιρὸς παραπέσοι. Zeun. ad h. l. dicit, quoties ὁπότε optatiuum regat, intelligendum eſſe ἄν. c. indic. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰώθει γοῦν, ὁπότε δεῦρ' ἐμβάλλει. Steph. et Hutch. et Zeun. vel ἐμβάλλοι vel εἴωθε ſcribi volunt. 2, 3, 9. ὁπότε δὲ αὖ ἐδόκει αὐτῷ καιρὸς εἶναι. A. 7, 7, 3. Αγ. 1, 21. ὁπότε μετεστρατοπεδεύετο. All. rectius μεταστρατοπεδεύοιτο, all. μεταστρατοπεδεύσοιτο. E. 6, 5, 38. p. 428. ¶ 3) *quia, nam, quandoquidem.* c. indic. Π. 6, 2, 7. p. 366. τί ἂν ἐποιήσατε; ὁπότε ἀπαγγελλομένων etc. ſcil. φοβεῖσθε. 8, 3, 4. μέγας σύ γε, ὁπότε γε καὶ ἡμῖν τάξεις. A. 3, 2, 2. χαλεπὰ τὰ παρόντα, ὁπότε στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα. 7, 6, 9. Αγ. 7, 5. E. 6, 5, 38. p. 431. Σ. 4, 50. Cf. ὅπου, et ὁπότερος, it. παραγίγνεσθαι nr. 1. vbi ὁπότε eſt in var. lect. pro πρὸς ὅ. Legitur etiam pro ὁπόταν. v. ibi. it. ὁπότε δ' ἂν pro ὁ Ποτειδάν. v. Ποσειδῶν.

ὁπότερος, ¶ 1) *vter.* Π. 1, 3, 14. κρῖναι, ὁποτέρου ὁ χιτὼν εἴη. E. 1, 7, 10. p. 56. τούτων ὁποτέρῳ βούλεσθε νόμῳ — κρινέσθωσαν. c. ἄν, Π. 4, 2, 18. αὐτίκα μάλα παρέσονται ὁπότεροι ἂν κρατῶσι, *vtricunque vicerint.* All. rectius ὁπότε ἄν, vt αὐτίκα — ὁπότε ἂν ſit *ſtatim — ſimulac.* 8, 8, 7. ὁπότεροι ἂν διαδῶσιν. K. 5, 32. ὁποτέρᾳ ἂν λυπῆται. Intell. μερίδι. Bis ponitur, Αγ. 8, 4. οὐχ ὁπότερος πλείω χρήματα ἔχει — ἀλλ' ὁπότερος ἀμείνων εἴη. Sic O. 7, 13.

7, 13. οὐ πότερος ἄρα συμβέβληται, ἀλλ' — ὁπότερος ἂν — ᾖ. ¶ 2) *alteruter.* Π. 7, 4, 3. εἰ ἀπολῶ ὁποτέρους ὑμῶν. c. οὖν, Π. 3, 2, 10. κἂν ἀδικῶσιν ὁποτεροιοῦν. §. 11. Σ. 8, 18. ¶ 3) ὁπότερα εἴτε — εἴτε, *vtrum — an.* E. 3, 5, 12. Fr. Portus elegantius esse dicit, quam ὁπότερον. ¶ 4) In var. lect. est pro πότερος. v. πότερος.

*ὁποτέρωθε, *quacunque ex parte, vbicunque.* Ιπρ. 4, 15. καλὸν ἐντεῦθεν ἐπιχειρεῖν, ὁποτέρωθι ἂν λελήθης παρὼν, καλὸν δὲ καὶ ἅμα ἀμφοτέρωθεν. Habet Gramm.

ὅπου, ¶ 1) *vbi.* v. ὅπῃ. Π. 1, 4, 16. ἀφικόμενος (scil. ἐκεῖσε) ὅπου ἦν. 2, 4, 18. ἦν δ' ἐρωτᾶ ὅπου εἰμί. 6, 2, 11. p. 371. A. 3, 2, 23. 5, 6, 3. p. 290. οἶδα ὅπου (all. ᾗ) τὴν εἰσβολὴν ἀνάγκη ποιεῖσθαι. Ιερ. 1, 12. Σ. 4, 22. c. gen. E. 2, 4, 18. ὅπου ἕκαστος βούλοιτο τοῦ δρόμου. c. ἂν, Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅπου ἂν καθέζησθε, *vbicunque.* E. 2, 4, 10. p. 111. c. οὖν, Aπ. 4, 1, 1. διατρίβειν ὁπουοῦν, *vbiuis.* c. περ, Π. 4, 5, 15. οὐ παρῆμεν ὅπου περ ὑμεῖς. Sic Π. 3, 3, 5. et 4, 5, 1. Zeun. e codd. pro ὅπου rescripsit ὅπου περ, *vbicunque,* ¶ 2) *quo.* Confundi enim ὅποι et ὅπου docet Doruill. ad Charit. p. 119. Π. 3, 1, 20. ἀπελαύνετε, ὅπου (all. ὅποι) ὑμῖν θυμός. 4, 6, 4. ὅπου ἂν δεήσοι στρατεύειν. Margg. ὅποι ἂν στρατεύῃ. 6, 1, 10. ὅπου μὲν ἡμεῖς ἐληλύθαμεν — ὅποι δὲ οὐκ ἀφίγμεθα. Edd. vett. ὅπου. 8, 3, 10. 8, 4, 2. οὐχ ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον ἐκάθιζεν, *quocunque fors tulerit.* Cod. Guelf. et edd. vett. ὅποι. 8, 5, 4. A. 6, 3, 14. O. 9, 9. ὅπου δεῖ τιθέναι. c. ἂν, Aπ. 1, 6, 6. βαδίζοντα ὅπου ἂν βούλωμαι, *quocunque.* Vtramque notionem, et στάσεως et κινήσεως, habet Aγ. 6, 6. ἄδηλος γιγνόμενος ὅπου τε εἴη καὶ ὅπου ἴοι. O. 8, 2. ὅπου χρὴ κεῖσθαι — ὅπου δεῖ τιθέναι. Cf. ὅποι. ¶ 3) *qua in re.* Π. 6, 1, 5. οὐκ οἶδα, εἴ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον. ¶ 4) *quomodo.* Aπ. 3, 5, 1. σκοπῶμεν ὅπου ἤδη τὸ δυνατόν ἐστι. Saltem Leuncl. et Hindenb. vertunt: *quonam pacto res effici possit.* Aπολ. 25. ὅπου ποτὲ ἐφάνη ὑμῖν τὸ τοῦ θανάτου ἔργον ἐμοὶ ἄξιον. Zeun. e Cod. Stobaei recepit ὅπως. ¶ 5) *quando.*

do. Π. 3, 3, 6. ἀγρυπνῆσαι ὅπου ἔδει. Αγ. 1, 27. 10, 1. bis. Ε. 3, 3, 6. Ιερ. 2, 16. Ο. 2, 6. ὅπου δὲ ἂν ἐνδεῶς δόξῃς τι τούτων ποιεῖν, — τιμωρήσονται. ¶ 6) cum, quia. c. γε, Π. 2, 3, 5. p. 119. πῶς ἡμῖν οὐχ ἡδέως ἀγωνιστέον; ὅπου γε τὰ ἆθλα πρόκειται. 6, 1, 6. τί λέγοιμεν περὶ τοῦ χωρὶς εἶναι, ὅπου γε οὐδὲ — χωρίζεσθαι συμφέρει. Marg. Steph. ὁπότε. Marg. Leuncl. ἐπεί γε. 8, 4, 14. ¶ 7) Permut. c. ἐπεὶ, postquam. Π. 2, 3, 7. ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ ἐγένοντο. Cod. Guelf. ὅπου δὲ ὁμόσε ἐγέν. it. c. ὅπῃ. v. ὅπῃ nr. 2. it. ὅπου ἂν c. ὁπόταν. v. ὁπόταν. ¶ 8) ὅπου μὴ, nisi, nisi vbi. Α. 1, 5, 9. οὐ διατρίβων, ὅπου μὴ ἐπισιτισμοῦ ἕνεκα.

ὀπτᾶν, ¶ 1) coquere. Ο. 16, 13. ἡ γῆ ὀπτῷτο ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Cicero ap. Nonium in v. interfici, vertit: terram ab sole percoqui. Etiam Virgil. Ge. 2, 260. dixit terram excoquere. Ο. 16, 14. ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς (τῆς γῆς) ὀπτῷτο. ¶ 2) igni torrere. v. ἕψειν.

ὄπτεσθαι, ¶ 1) videre. Π. 1, 4, 10. κατέθηκε ἡματωμένα ὅπου ᾤετο τὸν πάππον ὄψεσθαι. 2, 4, 1. ὡς ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, ὅπως προσίῃς. 4, 6, 2. p. 257. μέγα φρονῶν ὅτι — ὀψοίμην τὸν ἐμὸν υἱὸν γαμέτην. Α. 7, 2, 18. οὓς ὄψεσθε. Ιερ. 4, 8. ὄψει, videbis. Ο. 7, 5. Σ. 4, 22. ἄγεις αὐτὸν ὅπου ὄψει, videre possis. Ιπρ. 1, 16. c. particip. Αθ. 1, 9. ὄψει τοὺς δεξιωτάτους αὐτοῖς τοὺς νόμους τιθέντας. Ε. 3, 2, 7. Permutatur vt synonymon c. ὁρᾶν, Κ. 5, 31. βαδίζοντα οὐδεὶς ἑώρακεν, οὐδ' ὄψεται. Cf. nr. 2. et εἴδειν nr. 1. Mortuus Π. 7, 3, 5. dicitur οὐκ ἔτ' ὄπτεσθαι τὴν γυναῖκα. ¶ 2) Passiuum: videri, conspici. Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐλπὶς ὑμᾶς μὴ ὀφθῆναι. 4, 1, 8. p. 206. ἐπειδὰν ὀφθῶσι, φεύγουσι. Κ. 13, 20. ὅταν τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου — ἵνα μὴ ὀφθῇ ὑπ' ἐκείνου. c. particip. Π. 3, 1, 1. ὀφθήσεσθαι ἔμελλε τὰ βασίλεια οἰκοδομεῖν ἀρχόμενος. 4, 3, 5. Ε. 2, 1, 3.

ὀπτεύων, inspectans, emendauerat Leuncl. Ιπ. 3, 4. pro ἱππεύων. Sed Zeun. defendit ἱππεύων.

ὀπτὴρ (poet. Port.), inspector, speculator. Thom. Mag: ὀπτήρ, ποιητικώτερον· κατάσκοπος δὲ, ῥητορικόν. Suid: ὀπτῆρας· κατασκόπους. Cf. Hesych. Poll.

Poll. 2, 59. Ξενοφῶν δὲ καὶ ὀπτῆρας. Scil. est forma Xenophonti vsitata et fortassis Attica. v. γνωςήρ. Π. 4, 5, 8. πεμψάντων δὲ καὶ ὀπτῆρας ὧν πράττομεν, καὶ φραςῆρας ὧν ἐρωτῶμεν.

ὀπτὸς, *coctus*. Hesych: ὀπτός· — ἑψημένος πυρί. A. 2, 4, 6. τεῖχος ᾠκοδομημένον πλίνθοις ὀπταῖς. Easdem commemorat Herodianus 7, 2. quibus opponitur ὠμὴ πλίνθος ap. Pausan. 8, 8. O. 16, 12. γῆν ὀπτὴν πρὸς τὸν ἥλιον, *terram a sole concalefactam et quasi excoctam.*

ὀπώρα, ¶ 1) *autumnus.* E. 3, 2, 8. ἀρξάμενος ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας. ¶ 2) *fructus.* E. 2, 4, 16. λαμβάνοντες ξύλα καὶ ὀπώραν, *fruges ex agris.* ¶ 3) *vua.* Hesych: ὀπώρα·— κυρίως δὲ ἡ ςαφυλή. O. 19, 19. ψιλοῦν (τὴν ἄμπελον) πεπαίνειν τὴν ὀπώραν.

ὅπως, ¶ 1) *quomodo.* Thom. Mag: ὅπως — καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς. Aπ. 4, 8, 4. ἐπεὶ αὐτὸν ἤρετο, ὅπως; (Ἀπολ. 3. est πῶς) c. indic. Π. 1, 6, 19. p. 82. ὅπως χρὴ τάσσειν — ἢ ὅπως ἄγειν, ἢ ὅπως etc. Nam saepius ibi sic legitur. 4, 3, 4. p. 233. ὅπως δεῖ χρῆσθαι — πῶς χρὴ ἀπολαύειν. A. 1, 6, 11. ὅπως ἀπέθανεν, οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν. E. 1, 4, 5. 4, 1, 14. Aπ. 1, 1, 11. σκοπῶν ὅπως (all. ὅπως οὖν) ὁ κόσμος ἔφυ. §. 17. §. 20. θαυμάζω ὅπως ποτὲ ἐπείσθησαν. Aristides p. 495. habet πῶς. Aπ. 3, 3, 3. 3, 5, 13. c. opt. A. 4, 6, 7. τοῦτο σκεπτέον; ὅπως ἐλάχιςα — λάβοιμεν. Cod. Eton. λάβωμεν. Hutch. post ὅπως vult inseri ὡς, probante Zeunio. Ιερ. 1, 7. οὐδ' ὅπως αἴσθοιτο — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν. Stobaeus et Steph. legunt ὅπως ἄν. Aπ. 1, 3, 2. τῶν ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο. Edd. vett. ἀποβήσετο. Quare Ern. dicit, videri fuisse ἀποβήσεται. Sed non est necesse. c. ἂν et opt. Π. 1, 4, 13. ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι. Marg. Leuncl. πῶς ἄν. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως ἂν ἄριςα ἀγωνιζοίμεθα. 4, 3, 3. ὅπως δ' ἂν αὐτῶν ἡμεῖς κύριοι γενοίμεθα — τοῦτο οὐκέτι ἐγὼ ὁρῶ. A. 3, 1, 6. E. 2, 3, 9. 7, 1, 16. Aπ. 1, 1, 6. περὶ τῶν ἀδήλων ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο. Ern. alios secutus ἂν omisit. Sic A. 5, 7, 13. πῶς ἂν ταφείησαν. Cod. Eton. ὅπως ἂν τ. c. coni. Π. 1, 4, 13. βουλευόμενον — ὅπως ἀποδρῷ. O. 7, 12. βουλευσόμεθα — ὅπως

παι-

παιδεύωμεν. Marg. Steph. παιδεύσωμεν. Steph. et Cod. Lipſ. παιδεύσομεν. c. ἂν et coni. Π. 2, 4, 1. ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, ὅπως ἂν προσίῃς. E. 4, 6, 2. ὅπως ἂν ὑμεῖς παραγγέλητε, συςρατευόμεθα. c. fut. indic. Π. 2, 2. 15. p. 112. μηδὲ σκοπῆτε, ὅπως — ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις. A. 1, 3. 11. σκεπτέον — ὅπως ἀσφαλέςατα ἀπίωμεν καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξομεν. E. 7, 1, 2. p. 436. O. 9, 8. c. inf. E. 6, 2, 20. εὕρετο ὅπως μήτε ἀνεπιςήμονας εἶναι, μήτε ἀφικέσθαι. O. 7, 29. πειρᾶσθαι ὅπως ὡς βέλτιςα — διαπράττεσθαι. Leuncl. delet ὅπως tanquam redundans. c. verbali, O. 13, 2. ὅπως ποιητέον. (15, 6. eſt ὡς δεῖ ποιεῖν). c. οὖν, quanquam Thom. Mag. reiicit formam ὁπωσοῦν, et Atticum eſſe dicit ὁπωςιοῦν etc. Sed Heſych: ὁπωσοῦν· ὁπωσδήποτε, οἱωδήποτε τρόπῳ. v. Waſſ. praefat. ad Thucyd. Π. 2, 1, 13. κἂν ὁπωσοῦν καταβεβλημένα τύχῃ, *quomodocunque, temere, ſine ordine.* 8, 3, 7. εἴτε τῷ ὄντι, εἴτε καὶ ὁπωσοῦν, *quocunque modo,* i. e. arte. ¶ 2) Ponitur pro ὅτι ſ. pro accuſ. et inf. Π. 3, 3, 10. ὅπως — ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς μηδ' ὑπονοεῖτε. E. 7, 3, 7. p. 478. εἰπεῖν ὅπως οὐ δίκαιόν ἐςι. Ιερ. 9, 1. ¶ 3) *qua ratione.* c. ἂν et opt. A. 2, 5, 2. p. 109. οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν — εἰς ἐχυρὸν χωρίον ἀποςαίη. 4, 3, 11. Απ. 3, 5, 1. ¶ 4) *quemadmodum, vt.* Thom. Mag: ὅπως — καὶ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. c. indic. Π. 1, 4, 9. ποίει ὅπως βούλει. 4, 5, 16. ποίει ὅπως ἄριςον δοκεῖ σοι εἶναι. 8, 3, 18. χρῶ ὅπως βούλει. Margg. ὥσπερ. E. 7, 2, 3. Απ. 1, 4, 17. c. opt. Π. 1, 2, 2. παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι. Απ. 4, 6, 12. c. ſuperl. et opt. Π. 1, 4, 14. διαγωνίζεσθαι ὅπως ἕκαςος τὰ κράτιςα δύναιτο, *vt quisque optime.* c. καὶ et coni. Π. 5, 1, 10. ὅπως καὶ γιγνώσκητε, οὕτω καὶ ποιεῖτε, *quocunque modo, vtcunque.* In aliis deeſt καὶ poſt ὅπως. Hutch. et Steph. γιγνώσκετε. c. ἂν et coni. Π. 5, 3, 5. οὕτω ποίει, ὅπως ἂν αὐτὸς λέγῃ. ¶ 5) i. q. ὡς. Απ. 2, 4, 2. ὅπως οἷόν τε ἑαυτοῖς σώζοντας, *pro viribus.* In nonnullis tamen eſt σώζονται, quod ſi verum eſſet, ante οἷόν τε inferendum eſſet ὡς. ¶ 6) i. q. ἵνα. Thom. Mag: ὅπως

πως καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα. a) c. indic. Iπ. 2, 3. ὅπως πρᾶος — ὁ πῶλος ἐκδίδαται — ἐπιμελητέον. Steph. coniicit ἐκδιδῶται, quod etiam eſt in marg. Leuncl. b) c. indic. verbi εἰσιέναι pro fut. A. 7, 3, 17. παραγγεῖλαι ὅπως — εἴσεισι. Steph. ſine cauſa vult εἰσίῃ vel εἴσιοι. c) c. opt. Π. 1, 4, 7. ὅπως φυλάττοιεν αὐτόν. §. 16. ὅπως οὖν ἀσφαλῶς θηρῴη, ἱππέας προςέλαβε. §. 25. 5, 4, 9. ὅπως θεραπεύοιτο. Margg. ὡς θεραπεύσοιτο. 7, 1, 3. ὅπως (Margg. ὡς) πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. A. 1, 4, 5. 6, 2, 8. ὅπως οὖν μηδεὶς μετάσχοι. All. μετασχῇ. 7, 6, 25. ὅπως μηδενὶ πολέμιοι γένοισθε. Cod. Eton. γένησθε. 7, 8, 6. Λ. 4, 8. 14, 5. ἐπεμελοῦντο ὅπως ἄξιοι εἶεν. Πο. 5, 9. d) c. ἂν et opt. Π. 1, 2, 10. ἐπιμελεῖται ὅπως ἂν θηρῷεν. All. θηρῶσι. 1, 6, 7. e) c. opt. fut. Π. 8, 1, 3. ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσοιντο. All. ἔσονται. §. 15. Aγ. 2, 8. ἐπεμελήθη ὅπως τοὺς πόνους δυνήσοιντο (all. δυνήσαιντο) ὑποφέρειν. O. 7, 5. f) c. coni. Π. 1, 2, 5. προστάττουσιν ὅπως καὶ αὐτοὶ ἀποτελῶσιν. 1, 4, 10. δὸς αὐτὰ, ὅπως διαδῶ. 1, 5, 7. p. 52. ὅπως — εὐφραίνωνται. All. ὡς — εὐφραινούμενοι. p. 56. 2, 1. 2, p. 87. ὅπως — βουλευώμεθα. §. 8. ὅπως μάχωνται. Margg. μαχοῦνται. 5, 3, 5. μηχανᾶσθαι, ὅπως λάθῃ. 7, 1, 9. ὅπως κράτιστοι φανῆσθε. Aem. Portus et Hutch. ſcribunt φανεῖσθε vel φάνησθε. A. 1, 4, 15. 4, 1, 16. ὅπως ἡγεμόσιν χρησώμεθα. Cod. Eton. χρηταίμεθα. 7, 4, 1. ὅπως μισθὸς γένηται. Cod. Eton. ὅπως ἂν μὴ γένοιτο. Λ. 13, 9. ὅπως καλῶς γίγνηται, πολεμάρχῳ δεῖ μέλειν. Ita legitur ex emendatione Stephani, ante quem legebatur γίγνεται, vt etiam eſt in Cod. Lipſ. E. 6, 5, 41. ὅπως μὴ δύνωνται ἀπελθεῖν. Margg. δύναιντο. Aπ. 2, 2, 10. ὅπως ὑγιαίνῃς. Schneiderus edidit ὑγιαινεῖς. Saltem mox ſequitur ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσῃ. Σ. 8, 25. οὐ γὰρ ὅπως πλείονος ἄξιος γένηται, ἀλλ' ὅπως — καρπώσηται. Margg. καρπώσεται. Iπρ. 1, 8. ὅπως φοβῶσί τε — καταπραΰνουσί τε. Emendant καταπραΰνωσι. §. 18. ὅπως ἔποχοι δυνήσωνται εἶναι. g) c. ἂν et coni. Π. 8, 3, 3. ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἂν γένηται. Margg. γένοιτο. h) c. fut. indic. Π. 1, 5, 7. extr. πρόειμι ὅπως ὑμῖν παρασκευα-

σκευάσω. 1, 6, 7. προσκατεύειν ὅπως ἕξουσιν — καὶ ὅπως ἔσονται. §. 19. p. 82. ὅπως τὰ εἰς νύκτα κάλλιστα ἕξει. 2, 1, 4. 6. 9. 2, 2, 1. 4, 2, 19. p. 223. ἐπιμεληθῆναι, ὅπως τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν. 4, 4, 2. 4, 5, 11. 5, 2, 10. bis, praecedente ἐπιμελεῖσθαι. it. ibid. ἄγ' ὅπως πρωῒ παρέσῃ, vbi intell. ὅρα ſ. ἐπιμέλου. 6, 2, 3 7, 5, 18. p. 448. §. 25. ἐπιμελητέον, ὅπως μὴ ἀνήσουσι. Ita recte Portum emendaſſe pro ἀνήσωσι, dicit Abreſchius lectt. Ariſtaen. p. 12. ſq. Cf. Zeun. ad h. l. p. 698. Π. 8, 2, 12. 8, 3, 4. A. 2, 6, 5. φροντίζειν ὅπως ἕξει. All. ἔχοι. 4, 6, 5. §. 7. ὅπως ὡς κράτιστα μαχούμεθα. 4, 8, 7. 5, 4, 10. ὅπως — δόξετε κρείττους, καὶ δηλώσετε. Cod. Eton. et Pariſ. δόξητε, δηλώσητε. Αγ. 7, 7. ἐπεμελήθη ἢ ὅπως ἀποστήσεται, ἢ ὅπως μὴ ἀπόληται. Λ. 4, 5. ὅπως κράτιστοι ἔσονται. Cod. Lipſ. ἔσωνται. 14, 5. πραγματεύονται ὅπως ἀρήξουσιν, ἢ ὅπως ἄξιοι ἔσονται. Αθ. 3, 9. Πο. 5, 10. Απ. 2, 1, 1. 2, 2, 10. 2, 4, 2. ὅπως κτήσονται. All. κτήσωνται. 3, 2, 1. 3, 8, 8. O. 4, 9. 13. 14. 7, 15. 9, 11. 10, 5. 12, 8. 18, 5. ὅπως κόψουσι — τίνι τοῦτο; ſcil. δῶμεν vel προστάττωμεν. Iπ. 4, 5. 11, 10. Iπρ. 4, 6. 7. 6, 2. Intelligendum eſt σκοπεῖσθε vel ſimile quid, A. 1, 7, 3. ὅπως οὖν ἔσεσθε ἄνδρες. Cf. ἄγειν nr. 28. et σκοπεῖν. ¶ 7) ὅπως μὴ, ne. Cuius formulae etiam ſupra allata ſunt nonnulla exempla. c. opt. Π. 1, 6, 2. ὅπως μὴ συνείης. 3, 1, 6. E. 2, 4, 21. c. ἂν et opt. E. 3, 2, 1. ὅπως ἂν μὴ βαρὺς εἴη τοῖς ξυμμάχοις. c. indic. fut. Π. 1, 1, 4. βουλεύεται ὅπως μή ποτε ἔσαι. 1, 2, 3. 5, 2, 11. 8, 1, 1. A. 3, 1, 12. ὅπως μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γενησόμεθα. Cod. Eton. γενησώμεθα. O. 3, 9. Iπρ 3, 8. ὅπως μὴ ἀναγκάσουσιν. Marg. Leuncl. et inde male Welſ. ἀναγκάσωσιν. 7, 15. K. 9, 4. c. opt. fut. Π. 8, 1, 15. ἐπεμελεῖτο ὅπως μήποτε ἄσιτοι ἔσοιντο. Saepe intelligi debet ὅρα, φυλάττου, ἐπιμελεῖσθε etc. vt Π. 1, 3, 15. ὅπως οὖν μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος. 3, 3, 19. καὶ ὅπως μηδ' ἐν τούτῳ αὐτῶν ἡττηθήσεσθε. Camerar. intelligit βλέπετε. 4, 1, 8. p. 206. ὅπως μὴ ἀναγκάσωμεν αὐτούς. 4, 2, 19. p. 223. ὅπως μὴ αἰσχροὶ φανούμεθα. Zeun.

Zeun. intelligi iubet δέδοικα f. φοβεῖσθαι χρή. Σ. 4, 8. ὅπως μὴ φήσῃ τις. Similiter Π. 5, 4, 10. p. 313. δείξομεν τοῖς πολεμίοις — ἄλλους αὐτῶν κρείττους· καὶ ὅπως γε μηδὲ τὸ χωρίον ἡδέως ὁρῶσιν. Hutch. recte intelligit πράξομεν, vel fimile. Cf. σκοπεῖν. ¶ 8) Videtur feqente ἢ idem effe quod ὁποτέρως. Σ. 4, 9. βουλευόμεθα ὅπως φιλήσομεν — ἢ μαχούμεθα. ¶ 9) μὴ ὅπως, v. μὴ nr. 12. ¶ 10) οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ, *fieri non poteſt quin, dubium non eſt quin.* A. 2, 4, 2. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται ὑμῖν. ¶ 11) οὐχ ὅπως, *tantum abeſt vt — vt, non modo non.* A. 7, 7, 4. καὶ οὐχ ὅπως δῶρα δοὺς καὶ εὖ ποιήσας ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ — οὐδ' ἐναυλισθῆναι ἡμᾶς ἐπιτρέπεις. E. 2, 4, 10. p. 110. οὐχ ὅπως ἀδικοῦντες, ἀλλ' οὐδ' ἐπιδημοῦντες. All. οὐχ οὕτως. 5, 4, 34. ἐδίδασκον τὸν δῆμον ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιεν. 6, 4, 3. Sic οὔκουν ὅπως, Π. 8, 2, 7. οὔκουν ὅπως μνησθῆναι ἄν τις ἐτόλμησε, ἀλλ' ὡς παροῦσιν — διέκειτο. Steph. dicit, in οὔκουν latere negatiuam particulam οὐχ, ante ὅπως praefigi folitam. Sed Zeun. fcribendum potius putat οὐκ οὖν ὅπως. ¶ 12) οὐδ' ὁπωστιοῦν, *nullo omnino modo, ne tantillum quidem.* Π. 1, 4, 15. οὐδ' ὁπωστιοῦν φθονερῶς, *fine vlla prorſus inuidia f. inuidentiae ſuſpicione.* 8, 4, 9. Λ. 11, 6. Aπ. 1, 6, 11. O. 13, 12. ¶ 13) In var. lect. permutatur c. ὅπου. v. ὅπου nr. 4.

ὅραμα, *ſpectaculum.* Poll. 2, 54. ὡς Ξενοφῶν καὶ Δημοσθένης ὅραμα τὸ θέαμα. Π. 3, 3, 29. caedes in proelio dicuntur δεινὰ ὁράματα. Ιερ. 1, 4. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁράμασιν ἡδομένους. Ιπ. 9, 4. ἐξαπίναια καὶ ὁράματα, καὶ ἀκούσματα, καὶ παθήματα.

ὁρᾶν, ¶ 1) *videre.* a) De fenfu vifus, Aπ. 4, 8, 8. ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν ἧττον. Απολ. 6. ὁρᾶν τε χεῖρον καὶ ἀκούειν ἧσσον. Ιπ. 1, 9. ἐξόφθαλμος — ἐπὶ πλεῖον ὁρῴη. Ιππ. 8, 3. διαφέροιεν ἂν ὅσον οἱ ὁρῶντες τῶν τυφλῶν. b) Abfolute ponitur, Ιερ. 2, 3. ὄχλος δοξάζει ὁρῶν, *videns quae in oculos cadunt.* O. 7, 2. οὐδὲ ἄν γε νῦν ἑώρας. c) c. acc. Π. 5, 4, 14. θεοὶ καὶ ὁρῶσι πάντα καὶ ἀκούουσι. E. 6, 5, 38. p. 429.

θεοὶ οἱ πάντα ὁρῶντες. Π. 5, 5, 4. τί χαλεπὸν ὁρῶν οὕτω χαλεπῶς φέρεις; A. 6, 5, 5. ὅ τι τις ὁρῴη. E. 3, 4, 16. 4, 4, 6. O. 10, 6. οὔτ' ἂν ἀνδρεικέλου χρῶμα ὁρῴην ἥδιον. d) c. acc. absoluto, Π. 3, 1, 10. οὔπω ἑώρακας πόλιν ἀντιταττομένην πρὸς πόλιν ἑτέραν, ἥτις ἐπειδὰν ἡττηθῇ, — πείθεσθαι θέλει; A. 3, 2, 4. ὁρῶντας τοὺς ϛρατηγοὺς οἷα πεπόνθασιν. §. 19. ὁρᾶτε τοὺς πολεμίους, ὅτι — ἐτόλμησαν. 4, 7, 7. 6, 4, 16. ἑώρα τοὺς ἀνθρώπους, ὡς εἶχον. Aγ. 9, 4. E. 4, 1, 3. Aπολ. 4. οὐχ ὁρᾷς τὰ δικαϛήρια ὡς ἀπέκτειναν. (Aπ. 4, 8, 4. est: οὐχ ὁρᾷς ὅτι οἱ δικαϛαὶ etc.) Sic passiv. Π. 8, 1, 6. ὁρῶνται ὅτι πράττοιεν, pro ὁ ρ ᾶ τ α ι. e) c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 2, 8. ὁρῶσιν τοὺς πρεσβυτέρους σωφρόνως διάγοντας. 1, 4, 15. §. 21. ἑώρων ποιοῦντας. §. 22. ἑώρα διώκοντας. 2, 1, 12. 5, 1, 11. ἑωρῶμεν (all. ὁρῶμεν) τοὺς φίλους σου συνεπομένους. 5, 5, 4. ἐμαυτὸν ὁρῶ ταπεινῶς ἐλαύνοντα. §. 9. p. 331. §. 10 p. 332. 7, 5, 19. εἴ σε — ὁρῷμεν (Margg. ὁρῴημεν) καρτεροῦντα. E. 2, 3, 20. 3, 2, 9. 4, 4, 10. 4, 8, 38. 6, 5, 38. p. 430. νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ, Λακεδαιμονίους — ἥκοντας. p. 431. Aπ. 2, 4, 1. 4. 2, 6, 29. ὁρῶ σοι τούτων δεῆσον. O. 2, 5. 7, 1. Σ. 8, 17. f) c. ὡς et particip. Π. 7, 5, 17. p. 444. ὁρᾶτε τούτους — ὡς πράγματα ἡμῖν παρέξοντας. g) c. gen. et passiuo, E. 7, 5, 8. τῶν ἑτέρων — ἐξῆν ὁρᾶν εἴ τι ὀρθῶς ἐπράττετο, *poterat videri, an alii recte agerent.* h) Infinitiuus iungitur adiectiuo, vt Lat. supinum, *visu*, A. 2, 6, 6. ὁρᾶν ϛυγνὸς ἦν. K. 3, 3. αἰσχρὰ ὁρᾶσθαι. Sic A. 2, 3, 2. κ α τ έ ϛ η σ ε τὸ ϛράτευμα ὥϛε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι. Cf. ποῦς nr. 6. εἴδειν, ὀπτεσθαι. ¶ 2) *inspicere, adspicere.* Aπ. 4, 3, 14. ὁ ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἀκριβῶς ὁρᾷν. In sqq. ἀναιδῶς θεᾶσθαι. ¶ 3) *respicere.* c. εἰς, *fiduciam ponere in aliquo, aliquid ab aliquo exspectare.* v. Stanlei. ad Aeschyl. Sept. adv. Th. 109. Π. 4, 1, 9. μὴ εἰς τὸν σὸν θησαυρὸν πάντες ὁρῶμεν, np. omnes inde ali volentes. 5, 3, 18. c. πρὸς, Π. 2, 4, 8. πρός σε πάντα ὁρᾷν, ὃν αἰσθάνομαι δαπανῶντα. Cf. Abresch. lectt. Aristaen. p. 276. ¶ 4) *spectare*

locum

locum versus, conuersum s. situm esse. Π. 7, 1, 12. ἔστησαν πάντες πρὸς τὸ τοῦ Κύρου στράτευμα ὁρῶντες. Sic E. 7, 1, 7. τὰς πύλας ἐπὶ Φλιοῦντα ἰόντι ὁρώσας. Σ. 5, 6. μυκτῆρες εἰς γῆν ὁρῶσιν. Ἱπ. 6, 2. αντία τῷ ἵππῳ ὁρῶν καὶ ἔξω τοῦ σκέλους. 12, 14. iaculum εὐστοχώτατον, ἐὰν κατὰ τὸν σκοπὸν ἀεὶ ὁρᾷ ἡ λόγχη, directa pergat. ¶ 5) spectare in agendo, sibi propositum habere. Π. 2, 2, 2. p. 104. τοῦτο μόνον ὁρᾷν πάντας. 4, 2, 12. p. 218. τοῦτο μόνον ὁρᾶτε, ὅπως τὴν νίκην διασώσομεν. 8, 1, 9. τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς ὁρῶν, studiosissimus iusti. Σ. 4, 50. τί ὁρῶν ἐν τῇ γελωτοποιΐᾳ μέγα ἐπ' αὐτῇ φρονοίη, quo consilio, quamobrem. ¶ 6) curare. Π. 1, 4, 8. οὐδὲν ἄλλο ὁρῶν ἢ ὅποι ἔφευγε. 4, 5, 1. c. inf. Π. 1, 4, 21. μόνον ὁρῶν τὸ παίειν. ¶ 7) prospicere. Ita vertunt Π. 7, 1, 5. εὖ δοκοῦσι βουλεύεσθαι πρός γε ἃ ὁρῶσι· πρὸς δέ γε ἃ οὐχ ὁρῶσιν, ἔτι κάκιον etc. ¶ 8) discere videndo. O. 3, 13. ὡς ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν. 7, 6. ¶ 9) intelligere, perspicere. Π. 4, 2, 19. ποῦ δ' ἂν ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν — ἐγὼ μὲν οὐχ ὁρῶ. 4, 3, 3. 5, 2. 11. ὁρῶ ὑμῖν σκεπτέον ὄν. A. 5, 5, 12. 6, 1, 18. E. 1, 4, 5. 2, 3, 18. p. 97. Ἱερ. 1, 16. συγχωρῶ — ἀλλ' ὁρᾷς ὡς ἐκεῖνό γε οὐκ ἂν ἔτι πείσαις οὐδένα. Απ. 4, 7, 3. 5. O. 12, 7. Saepe in concionibus tales fere formulae adhibitae, Π. 4, 4, 2. ἐγὼ μὲν οὕτω γιγνώσκω· εἰ δ' ἄλλος τις ὁρᾷ ἄμεινον, λεγέτω. Steph. et Hutch. scribunt ἄλλο. Margg. ἄλλα τις ὁρᾷ ἀμείνονα. A. 3, 2, 25. εἰ ἄλλος τις βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω — εἰ δέ τις ἄλλο βέλτιον ὁρᾷ, λεγέτω. Hic quoque Steph. pro ἄλλος malit ἄλλο. Π. 7, 5, 17. p. 446. συμβουλευέτω τις ὅ τι ὁρᾷ συμφορώτατον. ¶ 10) animaduertere. Π. 2, 3, 5. p. 120. οὕς τινας ἂν ὁρᾷ ἀγαθούς. E. 2, 3, 18. p. 98. πολλοὺς ἑώρων ἐν τῇ πόλει τῇ ἀρχῇ τῇδε δυσμενεῖς. Απ. 1, 2, 15. ταῦτα ὁρῶντε. c. ὅτι, E. 4, 2, 3. ὁρῶν ὅτι οἱ πολλοὶ μένειν ἐπεθύμουν. Possint etiam non pauca huc referri ex nr. 1. vbi est c. acc. absoluto, et c. acc. particip. pro inf. ¶ 11) scire. Π. 2, 1, 13. ἑώρα καὶ τὰ θηρία — δεινὸν ἔχοντα πόθον. 2, 3, 5. p. 117. p. 118. p. 120. τούτοις ὁρῶ αὐτὸν διδόντα. 5, 1, 7.

1, 7. ἐπειδάν τι ἁρπάσωσιν ἢ κλέψωσι, ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι σὺ — κολάζεις; *fcisne.* Vertunt *nonne vides.* 5, 2, 11. ὁρῶ ἅπαντα τὰ ὄντα ἀλλότρια γιγνόμενα, i. e. γενησόμενα. 5, 4, 16. ὁρῶ σου τὸν τρόπον. E. 4, 2, 6. ¶ 12) *confiderare.* Π. 5, 1, 5. ὅρα τὸ πῦρ ὡς πάντας ὁμοίως καίει. Margg. ὁρᾷς interrogatiue vt § .7. A. 3, 1, 23. c. εἰ, Π. 5, 4, 16. φυλάττειν μέντοι ὅρα εἰ ἐπιτήδειός εἰμι, *an fim ad conferuandum idoneus.* Margg. ὥρα. ¶ 13) *prouidere, cauere, vereri.* a) Aγ. 7, 6. ὁρᾶν χρὴ μὴ οὐδ' ἔχωμεν (Cod. Harl. ἕξομεν) μεθ' ὅτου κρατήσομεν. Iπρ. 3, 8. b) Formula ὅρα μὴ verti poteft *vereor ne,* Π. 3, 1, 15. εἰ ἀπιςῶν φανείης, ὅρα μὴ — νομίσωσι — ὅρα μὴ εεήσῃ σωφρονίζειν. 4, 1, 8. p. 205. p. 206. ὅρα μὴ δεήσοι. Cod. Guelf. non male δεήσει. c) Imperatiuus ὅρα faepe ante μὴ debet intelligi. Cf. ὅπως nr. 7. etc. ¶ 14) *timere, cum timore videre.* E. 3, 1, 7. ὁρῶν τὸ ἱππικὸν, ἐς τὸ πεδίον οὐ κατέβαινεν. Palmerius legi iubet ὀῤῥωδῶν, non improbante Schneidero. 4, 3, 7. εἴ τι χαλεπὸν ὁρῴη. ¶ 15) Paffiuum ὁρᾶσθαι, a) *confpici.* Π. 4, 5, 10. οὕτω ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύττειν. A. 4, 3, 4. ἱδὸς μία ἡ ὁρωμένη ἦν. In praecedentibus erat φανερά. 4, 6, 10. νυκτὸς λέναι, ὡς μὴ δύνασθαι ὁρᾶσθαι. In 2 Codd. omiffum eft δύνασθαι. 7, 2, 10. ὅπως μὴ ὁρῷντο ἐν τῷ σκότει ὄντες. Aπ. 1, 4, 19. b) *in publicum prodire, fui copiam facere.* Aγ. 9, 1. rex Perfarum folet σπανίως ὁρᾶσθαι. c) i. q. δοκεῖν vel φαίνεσθαι. Π. 8, 1, 14. ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασιν. A. 2, 5, 3. p. 113. ὅρη ὑμῖν ὁρᾶται ὄντα πορευτέα. ¶ 16) τὰ ὁρώμενα, a) *quae cernuntur.* Π. 4, 2, 14. ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα, np. hoftes fibi fuperuenientes. All. δρώμενα. b) *quae cerni poffunt.* Aπ. 3, 10, 1. ἡ γραφική ἐςιν ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων. ¶ 17) ὁρῶ Π. 7, 5, 26. p. 460. permutatur cum εὕρω. v. εὑρίσκειν nr. 5. it. c. ἐνορᾶν, v. ibi. it. c. θεωρεῖν. v. θεωρ. nr. 3. it. ὁρῶντες c. τέως μέν. v. τέως nr. 3.

ὁρατὸς, *adfpectabilis, in cernendi fenfum cadens.* Π. 1, 6, 2. ὁρῶν τὰ ὁρατά. Aπ. 1, 4, 5. 3, 10, 3.

ὀργᾶν, *turgere, tumere, mollem*

mollem ſ. *maturum eſſe.* Heſych. et Timae. lex. Platon. ὀργάσας· μαλάξας. Etymol M. ὀργῶ· ἀκμάζω. Dicitur proprie de terris, quae vere tument et genitalia ſemina poſcunt, (v. *Virgil.* Ge. 2, 324.) vel de plantis, quae ad maturitatem perueniunt. v. Victor. V. L. 8, 22. et Ruhnken. ad Timaeum. Poſterior notio locum habet O. 19, 19. τὰ σῦκα συνάζουσι τὸ ὀργῶν ἀεί. Zeun: *vt quaeque ficus eſt matura.* Cf. Poll. 1, 230. et 237.

ὄργανον, ¶ 1) *inſtrumentum.* a) medici, Π. 5, 3, 17. ἰατρὸς οἶδε τῶν ὀργάνων — τὰ ὀνόματα. 8, 2, 12. b) opificum, fabrorum, ruſticorum, rei familiaris, Π. 6, 2, 11. p. 371. τῶν σιτοποιϊκῶν ὀργάνων. p. 372. τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα ἐπὶ ταῦτα, np. ad colligandum, poliendum etc. p. 373. ξὺν τοῖς ὀργάνοις χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. E. 3, 3, 7. τῶν τεχνῶν τὰ ὄργανα. O. 5, 13. ἀσφαλέστερον σὺν τοῖς ὅπλοις, ἢ σὺν τοῖς γεωργικοῖς ὀργάνοις. 9, 7. ταλασιουργικῶν ὀργάνων, σιτοποιϊκῶν, ὀψοποιϊκῶν, τῶν ἀμφὶ λουτρὸν, ἀμφὶ μάκτρας, ἀμφὶ τραπέζας. c) exercitus, A. 11, 2. ὅσα ὀργάνων ἡ στρατιὰ κοινῇ δεηθείη. d) rei equeſtris, Iπ. 5, 5. τῆς καθάρσεως ὀργάνοις — ἄλλῳ ὀργάνῳ. Cf. Poll. 1, 1 85. 10, 55. 56. ¶ 2) Improprie dicitur de rebus vel hominibus, quibus ad aliquid perficiendum vtimur. Π. 5, 3, 17. ἡγεμόνων — οἷς ἀνάγκη ὀργάνοις χρῆσθαι. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ μελέτης — γιγνώσκοντας ὅτι ἐλευθερίας ταῦτα ὄργανα καὶ εὐδαιμονίας οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπέδειξαν. O. 2, 13. οὔτε γὰρ αὐτὸς ὄργανα χρήματα ἐκεκτήμην ὥστε μανθάνειν, *rem familiarem, quae ſunt inſtrumenta, quibus diſcamus.* Fr. Portus putat ex margine in contextum fuiſſe translatum. 12, 7.

ὀργὰς, *lucus.* Poll. 1, 10. ἡ ἄνετος θεοῖς γῆ, γῆ ἱερὰ, καὶ ὀργάς. vbi Kuhnius: quaſi ἀργάς. Helladius in chreſtomathia p. 19. ed. Meurſ. ὀργὰς κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονὰς, ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὴν ταῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. Pauſan. 3, 4. τῆς καλουμένης Ὀργάδος θεῶν τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερᾶς. Heſych:

ſych: ὀργάς· λοχμῶδες καὶ ὀρεινὸν χωρίον καὶ ἀνέργαστον. Cf. Timae. lex. Platon. et Suid. it. Etymol. M. et Harpocrat. ibique Valeſ. et Duker. ad Thucyd. 1, 91. K. 9, 2. προελθόντα εἰς τὰς (Margg. τοὺς) ὀργάδας, οὗ εἰσιν ἔλαφοι πλεῖστοι. 10, 19. τὰς ὀργάδας καὶ ἕλη καὶ τὰ ὕδατα. Videntur omnino intelligi *loca inculta et ſyluoſa*, v. c. *luci*. Gailius p. 211. in priore loco explicat *bois, bocages*, Suida auctore, ſed in altero *lieux humides*, propter Etymol. M. Sed quod dixi, puto ſufficere.

ὀργὴ, *ira*. Λ. 4, 6. εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, *ne vnquam ira habeat hanc vim, vt legibus non pareatur.* Ordo enim eſt: ὀργὴν κρατῆσαι τοῦ μὴ πείθ. τ. νόμ. v. Zeun. E. 5, 3, 7. ἡ ὀργὴ ἀπρονόητον. Aπ. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι. Π. 5, 5, 5. p. 327. φοβούμενος μή τι γένοιτο διὰ τὴν σὴν ὀργήν. E. 5, 3, 7. τοῖς ἀντιπάλοις μετ' ὀργῆς προσφέρεσθαι. Iπ. 6, 13. et 9, 7. σὺν ὀργῇ. Pro quo legitur ὀργῇ ſine σὺν A. 1, 5, 8. 2, 6, 6. E. 5, 3, 7. c. πρὸς, Π. 4, 5, 9. τὴν πρὸς τὸν Κῦρον ὀργήν. Tribuitur equo, Iπ. 9, 2. ἐστι θυμὸς ἵππῳ, ὅπερ ὀργὴ ἀνθρώπῳ. §. 7. canibus, K. 6, 6. Pluralis extat Ιερ. 1, 28. δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας ἐμποιοῦσιν.

Ὀργὴ, *Orge*. K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ὀργίζειν, *irritare, ad iram prouocare*. Iπ. 9, 2. ἄνθρωπον ἥκιστ' ἄν ὀργίζοι τις.

ὀργίζεσθαι, *iraſci, ſuccenſere*. Π. 8, 1, 1?. ἐπέγνως ἂν οὐδένα ὀργιζόμενον κραυγῇ. Leuncl. *iraſcentem cum vociferatione*, i. e. *prae ira vociferantem*. A. 6, 1, 20. ὡς οὐκ ὀργιοῦνται ἐὰν μὴ αἱρῶνται. E. 3, 1, 14. 3, 4, 4. 4, 8, 30. ὀργισθέντες οἱ Ἀσπένδιοι. Marg. Steph. ὁρμηθέντες. c. dat. Π. 2, 2, 1. ὀργίζεσθαι τῇ τύχῃ. E. 2, 4, 25. c. dat. et ὅτι, E. 3, 2, 16. πάλαι ὀργιζόμενοι τοῖς Ἠλείοις, ὅτι ἐποιήσαντο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους. c. dat. et ὡς, Σ. 4, 64. σύ μοι ὡς κακῶς ἀκούσας ὠργίσθης. c. dat. et inf. Π. 4, 5, 6. τῷ Κύρῳ ὠργίζετο, μηδ' εἰπεῖν αὐτῷ ταῦτα, quod haec ſibi non indicaſſet. Steph. vult τῷ μηδ'. c. διὰ, A. 1, 2, 26. διὰ τὸν ὄλεθρον

ὄλεθρον τῶν συςρατιωτῶν ὀργιζόμενοι. E. 3, 4, 12. 3, 5, 8. p. 181. c. ἐκ, E. 3, 2, 17. ἐκ τούτων πάντων ὀργιζομένοις ἔδοξε. c. gen. E. 3, 5, 5. πάλαι ὀργιζόμενοι αὐτοῖς τῆς τε ἀντιλήψεως — καὶ τοῦ μὴ ἐθελῆσαι ἀκολουθῆσαι. Dicitur de equo, Iπ. 1, 10. ὅταν ὀργίζηται ἵππος ἵππῳ, ἢ ἐν ἱππασίᾳ θυμῶται. 2, 3. 10, 15. Cf. ἄχθεσθαι et χαλεπαίνειν.

ὀργίλος, *iracundus.* Iπ. 9, 7. ἄνθρωπος ὀργίλος πολλάκις — πολλὰ ἀνήκεςα ἐποίησεν.

ὀργυιὰ, *passus, vlna, mensura sex pedum, spatium illud quod efficitur expandendis brachiis vna cum pectore.* v. Poll. 2, 158. et Phauorin. qui etymon addit: παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰ γυῖα, ὅ ἐςιν τὰς χεῖρας. Etymol. M. ὀργυιὰ σημαίνει τὴν ἔκτασιν τῶν χειρῶν, σὺν τῷ πλάτει τοῦ ςήθους. Hesych: ὀργυιά· ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις, καὶ τὸ μέτρον — πήχεις τρεῖς. Cf. Suid. et Hutch. in indice mensurarum, et interpp. Hesych. A. 1, 7, 11. τὸ μὲν εὖρος ὀργυιαὶ πέντε, τὸ δὲ βάθος ὀργυιαὶ τρεῖς. 4, 5, 4. 7, 1, 19. μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. Aπ. 2, 3, 19. χεῖρες, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι — πόδες οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν.

ὀρέγειν, *porrigere.* Timaeus lex. Platon. ὀρέξαι· δοῦναι, ἀποτεῖναι. Legendum προτεῖναι. v. Ruhnken. Hesych: ὤρεξε· παρέχεν, ἔδωκε. A. 7, 3, 14. ἐκέλευσεν αὐτῷ τὸ κέρας ὀρέξαι τὸν οἰνοχόον. Cf. χεὶρ nr. 1. n.

ὀρέγεσθαι, ¶ 1) *concupiscere, appetere, affectare.* c. gen. Π. 2, 4, 16. πρὸς τὰ ὄρη ὧν ὠρέγετο. 5, 3, 18. oppon. ἀπέχεσθαι. 8, 2, 11. p. 488. ὀρέγομαι ἀεὶ πλειόνων. Aγ. 1, 4. οἱ βασιλεῖς οὐδεπώποτε μειζόνων ὠρέχθησαν. Λ. 7, 3. E. 4, 4, 6. τῶν καλλίςων καὶ μεγίςων ἀγαθῶν ὀρεγομένους. Iερ. 7, 1. τιμῆς ὀρεγόμενοι. §. 3. Aπ. 1, 2, 15. ὀρέξασθαι τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ. §. 16. Σωκράτους ὠρεχθήτην. 3, 1, 1. Σ. 4, 42. τῶν ἀλλοτρίων ὀρέγονται. Iπρ. 1, 23. c. inf. Σ. 8, 27. τῷ ὀρεγομένῳ ἐκ παιδικῶν φίλον ἀγαθὸν ποιήσασθαι. De amore impudico, Λ. 2, 15. εἴ τις παιδὸς σώματος ὀρεγόμενος φανείη. Σ. 8, 23. §. 35. ἐὰν καὶ ὀρεχθῇ τις σώματος. ¶ 2) *desiderare, optare.* Πο. 2, 6.

6. ὀρέγεσθαι τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως. 3, 11.

ὀρεινὸς, ¶ 1) *montanus, montoſus.* Π. 1, 3, 3. ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ. 3, 2, 3. A. 5, 2, 2. χωρία ὀρεινά. Π. 1, 6, 19. p. 82. ἄγειν ὁδοὺς ὀρεινὰς ἢ πεδινάς. 2, 4, 17. p. 136. ἴθι τὴν ὀρεινὴν, ſcil. ὁδόν. Sic E. 6, 4, 3. ὀρεινὴν πορευθείς. ¶ 2) *montes incolens.* A. 7, 4, 7. ἐν τοῖς ὀρεινοῖς (all. ὀρείοις) τοῖς καλουμένοις Θραξί. §. 16. τῶν Ὀρειτῶν. Hutch. mutat in ὀρεινῶν.

ὄρειος, *montoſus, arduus.* Iπ. 8, 1. τρέχειν πρανῆ καὶ ὄρεια. K. 5, 17. lepores ὄρειοι, *in montibus degentes.* Suid: ὀρεία· ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναστρεφομένη. Cf. ὀρεινός.

Ὀρείτης, v. ὀρεινός.

Ὀρέστης καὶ Πυλάδης, Σ. 8, 31. par amicorum.

ὀρεωκόμος, *mulio.* Heſych: ὀρεοκόμος (Ita etiam ſcribitur ap. Poll. 7, 183. vbi tamen Hemſterhuſius monet, Attice ſcribi ὀρεωκόμος, laudato eam in rem loco Ariſtoph. Thesmophor. 498.) ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων. E. 5, 4, 42.

ὀρθιάδε βαίνειν, Λ. 2, 3. *ardua loca conſcendere.* Stob. habet ὄρθιά γε.

ὄρθιος, ¶ 1) *arduus, praeceps.* A. 1, 2, 21. ὁδὸς ὀρθία ἰσχυρῶς. 4, 1, 15. 4, 2, 10. μαστὸς πολὺ ὀρθιώτατος. 4, 6, 9. πολὺ ῥᾷον ὄρθιον ἀμαχεὶ ἰέναι, ἢ ὁμαλὸν, πολεμίων ὄντων, *per locum arduum l. accliuem niti.* Intell. χωρίον. Iπ. 8, 6. πολὺ ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται. c. πρὸς, A. 4, 2, 2. πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν, i. q. ὄρθιον ἰέναι. 4, 8, 21. πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι. E. 2, 4, 10. p. 110. πρὸς ὄρθιον ἰέναι. 5, 4, 54. ἐδίωξαν αὐτοὺς πρὸς ὄρθιον. 7, 2, 13. 7, 5, 12. ἐπορεύετο πρὸς ὄρθιον ἐπὶ τοὺς πολεμίους. In aliis deeſt πρὸς ὄρθιον. Iπ. 8, 8. E. 6, 4, 14. ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ μᾶλλόν τι τὸ στρατόπεδον. Cf. ὀρθιάδε. Metaphorice, Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, *laboribus et difficultatibus obiiciens.* Aπ. 2, 1, 20. ex Heſiodo: ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, ѕc. ἀρετήν. Cf. *Aelian.* V. H. 13, 32. ¶ 2) *rectus, non obliquus, non perturbatus.* K. 6, 14. τὸ ἴχνος ὄρθιον. §. 15. Sic K. 5, 29. ἔφυγεν ὄρθιον, *recta via.* ¶ 3) ὀρθία φάλαγξ, *acies recta*, ab Aeliano ita deſcribitur: ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται,

ται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τοῦ μήκους. Phauorin: καθόλου λέγεται πᾶν τάγμα ὄρθιον ὃ ἂν τὸ βάθος ἔχῃ πλέον τοῦ μήκους. Cf. Suid. in v. ὀρθία. Π. 3, 2, 3. ὀρθίους ποιησάμενος τοὺς λόχους ἡγεῖτο, *lochis aduersis collocatis* f. *ad cornua explicatis, porrecta fronte.* A. 4, 2, 8. προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον ὀρθίοις τοῖς λόχοις, *singulis lochis vna serie procedentibus, ita vt profunditas lochi esset tanta, quantus erat numerus militum, quibus lochus quisque constabat.* 4, 3, 13. ἄγειν τοὺς λόχους ὀρθίους. 4, 8, 8. λόχους ὀρθίους ποιῆσαι. §. 10. ὀρθίους τοὺς λόχους ποιησαμένους — ὀρθίους ἄγοντες. §. 11. διακόψαι οὐ ῥᾴδιον ἔσαι λόχον ὄρθιον. §. 12. 13. e quo loco patet, in λόχοις ὀρθίοις non dense λόχους fuisse conglobatos. 5, 4, 11. ¶ 4) Ὀρθία, *Orthia*, vocabatur apud Arcadas et Lacedaemonios Diana. Hesych: Ὀρθία· Ἄρτεμις. οὕτως εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρίου, ἔνθα ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἵδρυται. v. Meursii Graecia feriata in v. διαμαςίγωσις. Th. Muncker. ad Hygin. fab. 261. Grammius in Xenophonteis p. 24 — 31. et quos laudat Koen. ad Gregor. de dialectis p. 141. Ad eius aram pueri verberibus caedebantur nudi. v. quos laudat Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 277. A. Λ. 2, 10. παρ' Ὀρθίας (scil. βωμῷ. v. Plutarch. Lycurg. 18.) — μαςιγοῦν. Cf. Zenn. ad h. l.

ὀρθοδρομεῖν, *recto cursu ferri, recta currere.* Poll. 1, 204. ἡ ἐπ' εὐθεῖαν κατὰ μῆκος ἔλασις — καλεῖται ὀρθοδρομεῖν, ὥσπερ τὸ ἐναντίον, ἀποκάμπτειν. Ιπ. 7, 14. τό τε ὀρθοδρομεῖν, καὶ τὸ ἀποκάμπτειν.

ὀρθὸς, ¶ 1) *rectus, non curuus.* A. 6, 6, 22. πορευόμενοι τὴν ὀρθὴν ὁδόν. O. 19, 9. τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον, *ad perpendiculum.* Vbi oppon. πλάγιον. Cf. Ammon. in v. εὐθυ. Σ. 2, 25. τὰ ἐν γῇ φυόμενα — ὀρθὰ αὔξεται. Ιπ. 1, 4. ὀςᾶ ἄγαν ὀρθὰ, ὥσπερ αἰγός. Oppon. ἄγαν ταπεινά. K. 4, 1. 8. 5, 30. Cf. ἀναβλέπειν, ὄμμα, et ςίχος. ¶ 2) ὀρθὰ ἴχνη K. 5, 6. quibus opponuntur συμπεπλεγμένα, a Polluce 5, 66. nominantur εὐθέα, quo auctore 5, 67. ἴχνη ὀρθὰ sunt, quando lepus in posteriores pedes

des ſe erigit clamore audito auſcultaturus. ¶ 3) *erectus, erecto corpore ſtans.* Π. 7, 1, 16. τοὺς μὲν ὀρθοὺς — ἀνετρέποντο, τοὺς δὲ πίπτοντας etc. 8. 4, 9. ἥν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι. Α. 4, 8, 16. ὀρθὸς οὐδεὶς ἐδύνατο ἵςαθαι. All. ὀρθῶς. Απ. 1, 4, 11. dii ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέςησαν. 2, 1, 22. ὀρθοτέραν τῆς φύσεως. Ιπ. 1, 8. equi αὐχὴν μὴ ὥσπερ κάπρου προπετὴς πεφύκοι, ἀλλ' ὥσπερ ἀλεκτρυόνος ὀρθὸς πρὸς τὴν κεφαλὴν ἥκοι. Pollux 1, 189. vitioſe: τράχηλος εὐκαμπὴς, ὡς ἀλεκτρυόνων, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ κάπρου ὀρθός. v. Kühn. ad h. l. et Vlit. ad Nemeſian. 247. qui nomen ὀρθὸς ap. Pollucem duplici notione putat accipi poſſe: *erecta, vt gallorum, non recta, vt porcina.* Ιπ. 7, 5. ¶ 4) *in altum erectus.* Ιπρ. 5, 7. τοὺς μὲν — ὀρθὰ τὰ δόρατα ἔχειν — τοὺς δὲ ἄλλους ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερηφανῆ. Sic Σ. 2, 11. ξίφη ὀρθὰ, *gladii* (in circulo quodam) *erecti in mucronem.* Cf. τιάρα. ¶ 5) *arduus.* Ita Camerar. exponit Ιπρ. 3, 14. τὰ ὀρθὰ ταχὺ ἐλαύνειν χρή. Immo eſt *recta, non in orbem.* Leuncl. *incurſu recto.* ¶ 6) *verus.* Κ. 3, 7. αἱ οὐκ ἀπαλλαττόμεναι ἐκ τῶν τριμμῶν τὰ ὀρθὰ οὐ γιγνώσκουσι, ſcil. ἴχνη, i. e. *quae recta ad cubile ferunt, vel ferarum curſum recte et indubie indicant.*

ὀρθότης, *erectus ad ſidera vultus et ſtatus.* Απ. 1, 4, 11. ἡ ὀρθότης hominis προορᾶν — πλεῖον ποιεῖ.

ὀρθοῦν, *erigere, exſtruere.* Ε. 4, 8, 10. ἀφικόμενος πολὺ τοῦ τείχους ὤρθωσε. Cf. Poll. 1, 174.

ὀρθοῦσθαι, ¶ 1) *erigi.* Απ. 3, 10, 15. τοῦ σώματος τοτὲ μὲν κυρτουμένου, τοτὲ δὲ ὀρθουμένου. ¶ 2) *erecto corpore ſtare.* Π. 1, 3, 9. ebrii dicuntur οὐδ' ὀρθοῦσθαι δύνασθαι. 8, 8, 6. ¶ 3) *in altum aſſurgere, bene creſcere.* Σ. 2, 25. τὰ ἐν γῇ φυόμενα — οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι.

ὄρθρος, *diluculum, cum dubia iam lux eſt.* Thomas Mag: ὄρθρος, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρὸς, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι. Cf. Phrynich. et Ammon. Α. 2, 2, 10. ἅμα ὄρθρῳ. 4, 3, 7. ἐπεὶ ὄρθρος ἦν. Ε. 2, 1, 14. 2, 4, 15. τὸ πρὸς ὄρθρον. Leuncl. *matutino tempore,* i. e. *gegen Morgen.* Κ. 6, 6.

6, 6. εἰς ὄρθρον καὶ μὴ πρωΐ. Cf. ἀνίςασθαι.

ὀρθῶς, ¶ 1) *recte, sine errore.* Π. 2, 4, 5. νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν. 5, 4, 21. 5, 5, 5. οὔτε λέγεις ἀληθῶς, οὔτε ὀρθῶς γιγνώσκεις. A. 1, 9, 17. ὀρθῶς κρίνειν τοὺς ἐπισοὺς καὶ εὔνους καὶ βεβαίους. 7, 3, 20. E. 6, 5, 37. ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος. Aπ. 3, 7, 8. O. 3, 9. καὶ ταῦτα ἴσως οὕτως ὀρθῶς ἔχει, *quae si facis, fortasse non es reprehendendus.* Formula ὀρθῶς λέγεις, Aπ. 3, 6, 8. est affirmantis. Similiter O. 16, 2. Φασὶ — ὀρθῶς γεωργήσειν· ὀρθῶς γε (scil. εἰσὶ vel Φασὶ) — ταῦτα λέγοντες. Superl. Iπ. prooem. ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι, *ex regulis artis.* 9, 1. ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῷτο. Cf. γιγνώσκειν nr. 11. extr. et ὁρίζειν. ¶ 2) De erecto hominis statu, Iπ. 7, 5. οὐ τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ὥσπερ ὀρθῶς ἂν διαβεβηκὼς εἴη τοῖν σκελοῖν, *sessionem qua homo videtur erectus stare cruribus diuaricatis.* ¶ 3) *iuste.* A. 3, 2, 4. ὀρθῶς ἔχειν τῶν καλλίςων ἑαυτὸν ἀξιώσαντα τῆς τελευτῆς τυγχάνειν, *par esse.* Antea dicebatur πρέπειν. E. 3, 5, 8. οὐκ ὀρθῶς μέμφεσθαι. Aπ. 3, 7, 3. καλῶς συμβουλεύοντα, καὶ ὅταν τι ἁμαρτάνωσιν ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. De iudicibus, E. 7, 3, 7. p. 475. ὑμᾶς ὀρθῶς — γνώσεσθαι. ¶ 4) *sincere, aperte, positis ambagibus.* Similiter ap. Terent. heaut. 4, 3, 28. est *recta via.* Aπ. 3, 11, 11. κατὰ Φύσιν τε καὶ ὀρθῶς ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι. Nisi malis h. l. vertere *apte*, vel *vt decet, vt par est.* ¶ 5) *cum fide.* Π. 7, 4, 6. τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα ἃ ἄγει. ¶ 6) *cum ratione.* A. 2, 5, 2. p. 109. ἡμῖν οὐκ ὀρθῶς ἀπιςεῖς. ¶ 7) *diligenter.* Π. 2, 2, 7. εὑρήσεις καὶ σὺ, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμὲ ἀληθῆ λέγοντα. 3, 1, 17. ¶ 8) *cum vtilitate.* E. 5, 2, 29. ὀρθῶς ἔχειν τὰ δένδρα καταβάλλειν, *vtile fore.* c. dat. Iπ. 8, 10. ὀρθῶς ἔχει τῷ ἑλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον. Sic de sententia verborum bona, non noxia, Aπ. 1, 2, 57. ἐκ τούτων ὀρθῶς ἂν ἔχοι τό· ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. ὀρθός. v. ibi nr. 3.

ὅρια, *fines regionis.* Π. 2, 1, 1. διέβαινον τὰ ὅρια. — ἀφίκοντο μέχρι τῶν ὁρίων τῆς

τῆς Περσίδος. 2, 4, 11. τεθήρακα ἀμφὶ τὰ ὅρια τῆς σῆς χώρας. Αγ. 2, 5. ἐπορεύθη εἰς τὰ (E. 4, 3. 8. μέχρι πρὸς τὰ) τῶν Βοιωτῶν ὅρια. E. 5, 4, 10. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν ὁρίων ἤδη παρῆσαν. §. 12. E. 4, 6, 4. ἐγένετο ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς πολεμίας. Π. 2, 4, 18. ἐπὶ τοῖς ὁρίοις (εἰμί). 8, 5, 11. ἐπὶ Περσῶν ὁρίοις ἐγένετο πορευόμενος. A. 5, 4, 1. E. 7, 2, 20. χωρίον ἐπὶ τοῖς ὁρίοις (Margg. ὅροις) τειχίζουσι. Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ πρὸς τὰ ὅρια. 2. 4. 16. προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια. 2, 4, 15. πρὸς τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο. 3, 3, 11. ἦν πρὸς τοῖς ὁρίοις. E. 5, 4, 9. Cf. διαβαίνειν.

ὁρίζειν, ¶ 1) *terminare, fines constituere*. Π. 8, 6, 10. τὴν ἀρχὴν αὐτῷ ὥριζεν πρὸς ἕω ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα. 8, 8, 1. ἡ βασιλεία ὡρίσθη πρὸς ἕω. ¶ 2) *distermiare, seiungere, separare*. A. 4, 3, 1. ποταμὸν ὃς ὁρίζει τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν χώραν, *fines constituit inter Armeniam*. 4, 8, 1. c. ἀπὸ, O. 9, 5. τὴν γυναικωνῖτιν θύραν βαλανείῳ ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος. ¶ 3) *definire*. De numero, A. 7, 7, 21. οὐ γὰρ ὁ ἀριθμὸς ὁρίζων ἐστὶ τὸ πολὺ καὶ ὀλίγον. Sic Απ. 1, 2, 35. ὁρίσατέ μοι, μέχρι πόσων ἐτῶν δεῖ. ¶ 4) *describere, definire*. Απ. 4, 6, 4. ὀρθῶς ἂν ἡμῖν (i. e. ὑφ' ἡμῶν) εὐσεβὴς ὡρισμένος εἴη.

ὁρίζεσθαι, ¶ 1) *termini loco s. tanquam terminum ponere*. A. 7, 5, 8. οἱ Θρᾶκες — στήλας ὁρισάμενοι — πρὶν ὁρίσασθαι. Hutch. mauult ἐρεισάμενοι et ἐρείσασθαι. ¶ 2) *definire, constituere*. tempus, Αγ. 1, 10. ὁρισάμενος τῆς πράξεως τρεῖς μῆνας. ¶ 3) *describere, definire*. Απ. 4, 6, 6. ὀρθῶς ἄν ποτε ἄρα ὁρισοίμεθα (all. ὁριζοίμεθα), ὁριζόμενοι δικαίους, εἶναι τοὺς εἰδότας τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα; ¶ 4) *iudicare, statuere*. E. 7, 3, 8. ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι.

ὁρκίζειν, *iusiurandum exigere, ad iusiurandum adigere*. Σ. 4, 10. οὐδενὸς ὁρκίζοντος, ἀεὶ ὀμνύοντες.

ὅρκος, *iusiurandum, formula iurisiurandi*. Dicitur inprimis saepe de iureiurando in foederibus et pace. c. κατὰ, E. 5, 4, 54. κατὰ τοὺς ὅρκους, e foedere. 6, 4, 2. 6, 5, 10. 36. c. παρὰ, A. 2, 5, 13. παρὰ τοὺς ὅρκους ἔλυσε τὰς σπονδάς. 7, 7, 10. οἳ τούτους παρὰ τοὺς ὅρκους (all. νόμους) ἠδίκησαν

σαν. E. 6, 5, 10. 36. 37. c. gen. Π. 2, 3, 5. p. 120. σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, ἦ μὴν δοκεῖ, *per deos iurans.* A. 2, 5, 2. p. 109. οἱ θεῶν ὅρκοι ἡμᾶς κωλύουσι πολεμίους εἶναι, *quae fiunt per deos.* p. 110. per hendiadyn dicitur: περὶ τῶν θεῶν τε καὶ τῶν ὅρκων οὕτω γιγνώσκω. 3, 1, 14. 3, 2, 6. c. inf. fut. Λ. 15, 7. ὁ ὅρκος ἐστὶ τῷ βασιλεῖ — βασιλεύσειν etc. c. variis verbis, Π. 5, 1, 10. οἷς τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἔδωκα. 8, 8, 2. εἴτε ὅρκους ὀμόσαιεν, ἠμπέδουν. §. 3. τοὺς μεγίστους ὅρκους παραβάς. A. 2, 5, 2. ὅρκους γεγενημένους. Αγ. 3, 2. τοὺς ἐκείνου ὅρκους καὶ τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον. Λ. 15, 7. ὅρκους ἀλλήλοις ποιοῦνται. Αθ. 2, 17. συμμαχίας καὶ τοὺς ὅρκους ἐμπεδοῦν. E. 1, 3, 7. ὅρκους ἔδοσαν καὶ ἔλαβον παρὰ Φαρναβάζου, ὑποτελεῖν τὸν φόρον etc. §. 8. τοῖς ὅρκοις οὐκ ἐτύγχανε παρὼν — τὸν κοινὸν ὅρκον ἀλλήλοις ἐποιήσαντο. 2, 4, 30. τοῖς ὅρκοις ἐμμένει ὁ δῆμος. 5, 1, 29. δέξασθαι τοὺς ὅρκους. 6, 4, 1. 7, 1, 27. εἴ τι ὅρκων δέοιντο. §. 28. 7, 4, 36. Cf. κατέχειν, κοινὸς, λύειν, ὀμνύναι.

ὁρκοῦν, i. q. ὁρκίζειν. v. Valeſ. not. ad Mauſſac. in Harpocrat. ad p. 231. et mox ὁρκωτής.

ὁρκωτὴς, *ſacramenti exactor, qui praeeundo iusiurandum concipit.* Heſych: ὁρκώπης (leg. ὁρκωτής)· ὁ ὁρκίζων. v. ibi interpp. E. 6, 5, 3. Ἀθηναῖοι ἐξέπεμψαν τοὺς ὁρκωτὰς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι.

ὁρμαθὸς, *ordo, ſeries.* Ab Heſychio, Suida et Etymol. M. explicatur nomine στίχος. Π. 6, 3, 1. πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν σκευοφόρων.

ὁρμᾶν, ¶ 1) *impellere, incitare.* Ιπ. 7, 17. πρὸς τὸ θᾶττον αὐτὸν (equum) ὁρμάτω. §. 18. ὁρμῆσαι εἰς τὸ τάχιστον, ad curſum celerrimum. ¶ 2) *proficiſci.* Scil. omiſſus eſt acc. ἑαυτόν. c. acc. A. 3, 1, 7. ὁρμᾶν τὴν ἄνω ὁδόν. Hutch. vult intelligi ἐπὶ vel εἰς. De nauigantibus, E. 1, 3, 2. ἐκεῖθεν ἐπὶ Βυζάντιον ὁρμήσαντες. 1, 6, 14. ¶ 3) *tendere, contendere.* c. ἐπὶ, A. 4, 3, 23. ὥρμησαν δρόμῳ ἐπ᾽ αὐτούς. c. κατὰ, A. 5, 7, 15. εἶδον ὁρμῶντας καθ᾽ ἑαυτοὺς, ita vt hoſtes eſſe putarent. ¶ 4) *ad expeditionem proficiſci* ſ. *progredi.* A. 3, 4, 20. πολὺ διέφε-

διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι, ἢ πορευομένους ἐπιοῦσι — μάχεσθαι, *erumpentes, excurrentes.* E. 3, 4, 14. πρόσθεν ὥρμησαν — ἐς χεῖρας ἦλθον. Ιπρ. 4, 14. 8, 23. equites aduerſis hoſtibus εἰώθασιν — ὁρμᾶν βραδέως. Poſſis h. l. intelligere τοὺς ἵππους. Margg. ὁρμᾶσθαι. c. acc. Π. 8, 6, 10. ὥρμα δὴ ταύτην τὴν ςρατείαν. Doruill. ad Charit. p. 119. intelligit transitiue. Hutch. et Steph. malint εἰς vel ἐπὶ intelligere. In cod. Budenſi eſt ὥρμα, ταύτην τὴν ςρατιὰν ἔχων, quod videtur grammatico deberi. c. ἐπὶ, *contra*, Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. νομίσας ἐπὶ τὸν αὐτοῦ οἶκον εἰς Καρίαν ὁρμήσειν αὐτόν. ¶ 5) *impetum facere.* Π. 8, 8, 12. οἱ δὲ ὁρμῶσι. c. εἰς. Π. 7, 1, 9. ὅρμα εἰς τοὺς ἄνδρας. c. πρὸς, Πο. 4, 46. πῶς ὁρμήσειαν ποτε πολέμιοι πρὸς τὰ μέταλλα. E. 7, 1, 10. Cf. nr. 3. ¶ 6) *impetu ferri, coniicere ſe, dare ſe.* A. 1, 8, 18. εἰς τὸ διώκειν ὁρμήσαντες. E. 2, 1, 2. μὴ ἐς τὰ ὅπλα ὁρμήσωσι. 6, 5, 7. εἰς μάχην ὥρμησαν. Π. 4, 2, 14. οἱ πλεῖςοι εἰς φυγὴν ὥρμουν. E. 5, 3, 1. 6, 2, 11. 6, 5, 31. Ιπ. 9, 8. εἰς τὸ τάχιςα ὁρμᾶν. it. ſine praepoſitione de equo feroce vel incitato, Ιπ. 8, 7. ὁρμῶντος ἐξαίφνης ἵππου. 10, 15. ὑπὸ τοῦ ὁρμᾶν σημανθῆναι ἐγείρεται, *ſigno dato ad celeriter currendum.* ¶ 7) *impetum capere, animum appellere, magno ſtudio ferri.* Απ. 3, 7, 9. ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν. ¶ 8) *velle, cupere.* c. inf. Απ. 1, 2, 39. ὡρμηκότε προεςάναι τῆς πόλεως, *quod cupiuiſſent.* 2, 1, 28. ¶ 9) *incipere.* E. 3, 4, 27. ὥσπερ ὥρμησεν, ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ἐπορεύετο. c. inf. A. 3, 4, 27. ὥρμησαν ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. ὀγμεύειν. v. ibi.

ὁρμᾶσθαι, ¶ 1) *proficiſci.* A. 3, 2, 15. οἴκαδε ὡρμημένους. 6, 1, 15. ἐξ Ἐφέσου ὡρμᾶτο. 7, 6, 9. ἤδη οἴκαδε ὁρμώμενος, *iter domum parans.* All. ὡρμημένος. Ad expeditionem, Π. 1, 1, 4. ὁρμηθεὶς σὺν ὀλίγῃ Περσῶν ςρατιᾷ. 1, 5, 7. p. 55. θαῤῥοῦντες ὁρμώμεθα. 5, 4, 10. p. 312. §. 21. ἀφικνεῖται πρὸς τὰ μεθόρια, ὅθεν περ ὡρμᾶτο. 7, 1, 2.

A.

A. 2, 1, 3. ὅθεν τῇ προτέρᾳ ὡρμῶντο. E. 6, 1, 4. p. 36. ὅταν ἀφίκηται, ἔνθ' ἂν ὁρμώμενος ᾖ. Margg. ὡρμημένος. 7, 1, 5. Ιερ. 9, 7. c. ἀπὸ, A. 1, 2, 5. ὡρμᾶτο ἀπὸ Σάρδεων. c. ἐκ, A. 1, 1, 9. ἐπολέμει, ἐκ Χεῤῥονήσου ὁρμώμενος, τοῖς Θρᾳξί. E. 2, 1, 11. ἐκ τῆς Σάμου ὁρμώμενοι, np. nauibus. 2, 4, 2. ὁρμηθεὶς ἐκ Θηβῶν. 4, 4, 1. 17. 7, 5, 15. c. ἔνθεν, E. 6, 4, 14. ἔθεντο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν ἔνθεν ὥρμηντο. Sic A. 1, 10, 1. φεύγουσι — εἰς τὸν σταθμὸν ἐν ᾧ ὥρμηντο. Cod. Eton. habet ἔνθεν, quod placet Hutchinſono. All. ἔνθα ὡρμῶντο. Muretus: ἐν ᾧ ὥρμουν. De iisdem et eadem de re dicitur A. 2, 1, 3. ἐν τῷ σταθμῷ, ὅθεν ὡρμῶντο. c. ἐπὶ, *ad*, Π. 1, 6, 1. ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν. c. ἐπὶ, *contra*, Π. 2, 4, 10. εἴ τις ὁρμῷτο ἐπ' αὐτούς. 5, 5, 6. ἐπὶ σὲ καὶ τὴν σὴν χώραν ὡρμημένους.. c. ſubſt. Π. 5, 1, 11. ἐκ Περσῶν βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης. Ad praedam et vaſtationem, E. 3, 2, 9. χωρίον — ἐκ τούτου ὁρμωμένους φέροντας καὶ ἄγοντας. 7, 2, 12. ἐπὶ τὸ πεδίον ὡρμημένους. ¶ 2) *ire*. Σ. 4, 48. deos non latet, ὅποι ἂν ὁρμῶμαι. Sic Απ. 2, 1, 21. ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. Aliis in locis dicitur ἐξέρχεσθαι. ¶ 3) *caſtra mouere*. E. 1, 4, 10. κἀκεῖθεν ὁρμώμενος ἐπολέμει. E. 5, 4, 15. ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς εἰς Κυνὸς κεφαλάς. §. 38. ¶ 4) *impetum facere*. Π. 1, 4, 20. ὁρμωμένους in hoſtes. c. εἰς, Π. 7, 1, 5. ὁρμήσεται σὺν τοῖς ἅρμασι εἰς τοὺς ἐναντίους. ¶ 5) *impetu ferri, ruere*. Σ. 4, 9. εἰς μάχην ὁρμωμένῳ. Ιπ. 9, 5. 10, 15. εἰς τὸ θᾶττον ὁρμᾶσθαι. ¶ 6) *magno ſtudio ferri*. c. εἰς, Π. 2, 3, 5. p. 117. ἡγοῦμαι ἡμᾶς — ὁρμᾶσθαι πάντας εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς. §. 6. c. ἐπὶ, Απ. 2, 6, 28. ὅλως ὥρμημαι ἐπὶ τὸ ἀντιφιλεῖσθαι, *omnem operam dedi vt*. ¶ 7) *cupere*. Heſych: ὁρμώμενος· προθυμούμενος, ἢ φερόμενος. c. particip. fut. Απ. 3, 7, 5. ὥρμημαί σε διδάξων. ¶ 8) *incipere, initium facere*. Π. 1, 3. 1. οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὡρμήθη, *oratio inſtituta fuit*. c. inf. E. 6, 4, 9. ἀπιέναι ὡρμημένων. c. particip. O. 20, 18. ἐφ' ὅπερ ὥρμηται βαδίζων. c. ἀπὸ, v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 1, 144. Π. 1, 5, 7. p. 56. ὁρμᾶσθαι ἀπὸ τῶν θεῶν. Supra dixe-

dixerat ἤρξατο. 1, 6, 14. τὰ ἐσθίοντα ἐν ϛρατιᾷ ἀπ' ἐλαχίϛων ὁρμώμενα, *exercitus qui initio, cum in bellum proficiſcitur, tenui commeatu contentus eſſe debet.* v. omnino Zeun. ¶ 9) Videtur pene redundare Π. 4, 3, 4. νῦν ἀγαπῴην ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ. Poſſis tamen explicare ἀρξάμενος, vel *impetu abreptus.* ¶ 10) Pro ὀργισθέντες legitur ὁρμηθέντες. v. ὀργίζεσθαι. Permutatur etiam ὁρμᾶσθαι c. ὁρμᾶν. v. ὁρμᾶν nr. 4.

ὁρμεῖν, *in ſtatione* vel *portu eſſe.* A. 1, 4, 3. αἱ νῆες ὥρμουν παρὰ (Margg. κατὰ) τὴν Κύρου σκηνήν. §. 6. ἐμπόριον ἦν — καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες. E. 1, 2, 8. ἔπλεον — ὁρμοῦντες δὲ ἐν Μηθύμνῃ. 2, 1, 16. κατιδὼν τοὺς Ἀθηναίους ἐν αἰγιαλῷ ὁρμοῦντας καὶ πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει — οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοὺς ὁρμεῖν. Aem. Portus intelligit χωρίῳ. 5, 1, 17. τριήρεις ὁρμοῦσαι. §. 18. 6, 2, 21. Cf. ὁρμᾶσθαι n. 1. et ὁρμίζεσθαι.

ὁρμή, ¶ 1) *profectio; initium itineris, die Abreiſe.* Π. 6, 2, 11. p. 374. θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ ad expeditionem, A. 2, 1, 3. ἤδη καὶ ἐν ὁρμῇ ὄντων, *cum iam progredi coepiſſent.* Aπ. 3, 13, 5. ἐν τῇ ὁρμῇ σπεύδειν, *maturius ſe in viam dare.* Oppon. ἐν τῇ ὁδῷ. ¶ 2) *iter.* Π. 3, 2, 3. τὴν ὁρμὴν ἄνω οὖσαν, *hoſtes petere montes.* ¶ 3) *expeditio.* A. 3, 1, 8. τὴν ἐπὶ βασιλέα ὁρμήν. Aγ. 2, 29. ¶ 4) *impetus animi.* Vnde μία ὁρμὴ eſt *conſenſus.* A. 3, 2, 5. μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν. ¶ 5) *immodica cupiditas.* Aπ. 4, 4, 2. ἠναντιώθη τοι αὐτῇ ὁρμῇ τοῦ δήμου, *qui vellet damnare nouem praetores.*

Ὁρμή, *Horme.* K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ὁρμητήριον, ſcil. σημεῖον, *ſignum vim excitandi habens.* Poll. 1, 210. ſq. inter ὁρμητήρια σημεῖα memorat ποππυσμόν, κροῦσαι γαϛέρα etc. Iπ. 10, 15. σημήνῃ τῶν ὁρμητηρίων τι τούτῳ.

ὁρμίζειν, *in portum ducere.* O. 8, 12. ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται.

ὁρμίζεσθαι, ¶ 1) *portum ingredi.* v. Suid. et Thom. Mag. E. 1, 1, 10. ἐπειδὴ ὡρμίσαντο. 5, 1, 9. c. ἐν, E. 1, 6, 12. ἐν τῷ λιμένι ὁρμισάμενος, *naues in*

in ancoris ſtantes habens. 2, 1, 13. ὡρμίσαντο ἐν Ἐλεοῦντι, *apud Eleuntem portum ingreſſi ſunt.* 5, 1, 22. c. ὑπὸ, E. 6, 2, 19. ὑπὸ τὸν Ἰχθῦν καλούμενον ὡρμίσατο. ¶ 2) *nauibus ingredi.* E. 4, 8, 30. ὡρμίσατο ἐς τὸν Εὐρυμέδοντα ποταμόν. Sic E. 1, 6, 16. Steph. edidit: ναυσὶν ἐς τὸν εὔριπον ὡρμίσατο. All. ὡρμήσατο. De confuſione verborum ὁρμίσαι et ὁρμῆσαι cf. Doruill. ad Charit. p. 118. ſq. ¶ 3) *appellere.* A. 6, 2, 1. ἔνθα ἡ Ἀργὼ λέγεται ὁρμίσασθαι. c. εἰς, A. 6, 1, 9. ὡρμίσαντο εἰς Ἁρμήνην. E. 4, 8, 7. c. παρὰ, A. 6, 2, 2. ὡρμίσαντο παρὰ τῇ χεῤῥονήσῳ. c. πρὸς, E. 1, 4, 7. πρὸς τὴν γῆν ὁρμισθείς. 2, 2, 5. ὡρμίσατο πρὸς τὸν Πειραιᾶ.

ὅρμος. ¶ 1) *monile.* Moeris: ὅρμος, Ἀττικῶς· περιτραχήλιος, Ἑλληνικῶς. Cf. Heſych. et Etymol. M. O. 10, 3. ὅρμους ὑποξύλους. ¶ 2) *aditus.* K. 10, 7. ſi canis cubile apri inuenerit, debet venator εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς. Leuncl. *aditus ad apri cubile tendentes.* Zeun. *aditus ad retia.*

ὄρνεα, *aues.* A. 6, 1, 15.

ὀρνίθειος, *gallinaceus.* A. 4, 5, 21. κρέα — ὀρνίθεια.

ὀρνιθεύειν, *aucupari.* E. 4, 1, 8. ἦν πτηνὰ ἄφθονα τοῖς ὀρνιθεῦσαι δυναμένοις.

ὄρνις, ¶ 1) *auis.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπὶ τὰς ὄρνιθας ἐν τῷ χειμῶνι ἀνιςάμενος — πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας — ὄρνιθες ἐπεπαίδευντό σοι — τὰς ὁμοφύλους ὄρνιθας ἐξαπατᾷν. Athenaeus 9, 4. p. 373. vbi h. l. laudat, habet ἐπὶ τοὺς ὄρνιθας, dicit tamen, veteres et maſculino et feminino genere adhibuiſſe nomen ὄρνις de quacunque aue. Aπ. 2, 6, 9. θηρατέος — οὐδ' ἀπάτη ὥσπερ αἱ ὄρνιθες. ¶ 2) *auis auguralis.* Thom. Mag: ὄρνιθες ἁπλῶς μὲν πάντα τὰ πετόμενα· ἰδίως δὲ, οἱ εἰς μαντείαν συντελοῦντες ὄρνιθες. Aπ. 1, 1, 3. ὑπολαμβάνουσιν οὐ τοὺς ὄρνιθας — εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τούτων αὐτὰ σημαίνειν. §. 4. Aπολ. 13. τῶν ταῖς ὄρνισιν ἀνατιθέντων τὴν τῶν θεῶν δύναμιν. Paulo ante dicebantur οἰωνοί. ¶ 3) *gallina.* Gloſſ. vett. ὄρνις, ἡ κατ' οἶκον, *gallina.* A. 4, 5, 19. ἐν ταῖς οἰκίαις ἦσαν αἶγες, ὄϊες, βόες, ὄρνιθες.

'Ορόντας, *Orontas.* ¶ 1) A. 1, 6. Perſa, inſidias Cyro

Cyro parat, ſed comprehenſus conſilio habito interficitur. Nomen eius ſcribitur etiam Ὀρόντης, vt §. 4. 7. 8. 10. 11. ¶ a) alius, vt videtur, eſt in Tiſſaphernis exercitu, v. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 14, 26. A. 2, 4, 4. 2, 5, 12. 3, 4, 7. regis filiam habet vxorem. 3, 5, 11. praeeſt Armeniae. Cf. 4, 3, 4. Huius nomen ſemper ſcribitur Ὀρόντας.

ὄρος, *mons*. A. 3, 4, 6. τοῦ ὄρους τὴν κορυφήν. §. 23. ἀκρωνυχίαν ὄρους. K. 5, 12. et 9, 17. opponuntur ὄρη et ἔργα. Gen. plur. Π. 3, 2, 1. τῶν ὀρέων. A. 1, 2, 21. 3, 4, 11. ὀρέων. 3, 5, 9. 11. 4, 1, 5. 8. 4, 3, 1. Contracte A. 3, 5, 12. ὀρῶν. Cod. Pariſ. ὄρεων. Sed ὀρῶν eſt etiam E. 4, 6, 5. 8. 6, 5, 16. et ſequente εἰς, A. 1, 2, 25. τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον, *qui tendunt*. Thom. Mag. ὀρῶν, οὐκ ὀρέων. Cf. ἄνθος. Dat. plur. Π. 1, 4, 11. ἐν τοῖς ὄρεσι. A. 4, 3, 23. K. 9, 17. etc. Acc. plur. Π. 3, 1, 1. ἔπεμπεν εἰς τὰ ὄρη. 3, 2, 9. A. 4, 1, 3. Aγ. 2, 5. E. 4, 3, 5. c. verbis eundi, omiſſa praepoſitione, K. 4, 6. τὰ ὄρη θεουσῶν. §. 9. ἄγειν — τὰς κύνας τὰ ὄρη — τὰ ὄρη ἰχνεύειν. Sed c. πρὸς, K. 8, 2. ἐλθόντα πρὸς τὰ ὄρη, παριέναι ἀπὸ τῶν ἔργων. Cf. γήλοφος et περιέχειν.

ὅρος, *terminus, limes*. K. 6, 22. κύνες, ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη — ὅρους τιθέμεναι ἑαυταῖς γνωρίμους, μεταθεύσονται. Cf. ἀνασπᾷν. In var. lect. ὅροις extat pro ὁρίοις. v. ὅρια.

ὀροφὴ et

ὄροφος, *tectum*. v. Suid. E. 6, 5, 9. τὸν νεὼν καὶ τὴν ὀροφήν. A. 7, 4, 12. διὰ τοῦ ὀρόφου ἐφαίνετο πῦρ. Σ. 4, 38. ὄροφοι feſtiue nominantur ἐφεστρίδες.

ὀῤῥωδεῖν, *horrere*. Moeris: ὀῤῥωδεῖν, Ἀττικῶς· φοβεῖσθαι ἢ ἀθυμεῖν, Ἑλληνικῶς. Cf. Ammon. p. 25. et ibi Valckenar. p. 36. ſq. it. Suid. Heſych: ὀῤῥωδεῖ· φοβεῖται. E. 6, 5, 29. Lacedaemonii τοὺς ἀπογεγραμμένους ἧττον ὠῤῥώδουν. Sic Π. 2, 4, 8. μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ ἄρχοντος φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς ὀῤῥωδήσοντας. Ita margg. pro προδώσοντας. Sed minus bene.

Ὄρσιππος, *Orſippus*, Lacedaemonius. E. 4, 2, 5.

ὄρτυξ, *coturnix*. Aπ. 2, 1, 4. οἱ ὄρτυγες — τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι.

ὄρυγμα, *fossa.* E. 3, 1, 5. ἐνέβαλλον ἐς τὸ ὄρυγμα ξύλα καὶ λίθους. Sic de *fouea feris facta*, Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ὗς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι. K. 9, 16. 11, 4.

ὀρυκτὸς, *fossus.* A. 1, 7, 11. τάφρος ὀρυκτὴ, *fossa ducta.* 4, 5, 19. εἴσοδοι τοῖς ὑποζυγίοις ὀρυκταί.

ὀρύσσειν et

ὀρύττειν, ¶ 1) *fodere.* Π. 7, 3, 1. ὀρύττειν θήκην. 7, 5, 6. ὤρυσσεν τάφρον. (§. 5. erat ὀρύττειν.) §. 7. αἱ τάφροι ἤδη ὀρωρυγμέναι ἦσαν. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες. De argentifodinis, Πο. 1, 5. γῆ — ὀρυσσομένη. 4, 2. ὀρυσσομένης τῆς ἀργυρίτιδος. §. 4. ὅταν ὀλίγοι ὀρύσσωσι. §. 26. οἱ ὀρύσσοντες. In re rustica, O. 19, 3. βαθύνους οἵους ὀρύττουσι τοῖς φυτοῖς. §. 5. βαθύτερον πενθημιποδίου ὀρύττουσι. §. 7. ἂν βαθὺν ὀρύσσοις βόθρον — ἐν τῇ ὑγρᾷ ὀρύττων βαθὺν — ὀρωρυγμένοι οἱ βόθροι. §. 13. Cf. τάφρος. ¶ 2) *defodere, in terram defigere.* O. 19, 2. ὁπόσον βάθος ὀρύττειν δεῖ τὸ φυτόν.

ὀρφανὸς, *pupillus.* A. 7, 2, 18. patre mortuo ὀρφανὸς ἐξετράφην. Αθ. 3, 4. v. δοκιμάζειν. Ιπ. 9, 5.

*ὀρφανοφύλαξ, *magistratus pupillorum custos s. tutor.* Πο. 2, 7. ὀρφανοφύλακας. Vir doctus ad Hesych. in v. ὀρφοβόται dicit eosdem esse, qui in Photii lex. MS. vocantur ὀρφανισταὶ, h. e. ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν, ἵνα μηδὲν ἀδικῶνται.

ὄρφνη (poet. Port.), *nox.* Hesych: ὄρφνα καὶ ὄρφνη· σκοτία, νὺξ μέλαινα. Sed Suidas: ὀρφνὴ, ὀξυτόνως· σκοτεία, νὺξ μέλαινα. Λ. 5, 7. τῇ ὄρφνῃ ὅσα ἡμέρᾳ χρηστέον.

ὄρφνινος, *subfuscus.* Poll. 7, 69. τὰ μέλανα ἱμάτια ὄρφνινα ἐκάλουν. Sic etiam Hesych. Sed diligentius Plato in Timaeo p. 68. C. hunc colorem dicit fieri, ὅταν λευκῷ καὶ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι μεμιγμένοις καυθεῖσί τε μᾶλλον συγκραθῇ μέλαν. Π. 8, 3, 2. πορφυρίδων, ὀρφνίνων, φοινικίδων.

ὀρχεῖσθαι, *saltare.* Π. 1, 3, 9. ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ. A. 5, 4, 19. ὠρχοῦντο ἐφιστάμενοι ὅπου τύχοιεν. 6, 1, 6. ὠρχήσαντο ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. Αθ. 1, 13. Σ. 2, 1. §. 8. 16. 21. c. acc. A. 6, 1, 4. ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν. §. 5. 7. c. πρὸς, A. 6, 1, 3. πρὸς αὐλὸν ὠρχήσαντο. Σ. 7, 5.

ὄρχημα, *saltatio.* Σ. 2, 23. καλῶς

καλῶς γυμνάζει τὰ ἐμὰ ὀρχήματα

ὄρχησις, *saltatio* A. 6, 2, 4. ὁ τρόπος τῆς ὀρχήσεως. §. 6. ὁρῶντες τὰς ὀρχήσεις ἐν ὅπλοις εἶναι. Σ. 2, 16. §. 21. §. 22. ἐν τῇ ὀρχήσει ἅπαν τὸ σῶμα γυμνάζει.

ὀρχηστὴς, *saltator*. Iπ. 11, 6. εἴ τις ὀρχηστὴν μαστιγῴη καὶ κεντρίζοι. Aπ. 3, 5, 21. χορευτῶν καὶ ὀρχηστῶν ἄρχειν.

ὀρχηστοδιδάσκαλος, *saltandi magister*. Σ. 2, 15. et 9, 3. ita dicitur Syracusius ille, qui adduxit in conuiuium saltatricem.

ὀρχηστρὶς, *saltatrix*. A. 6, 1, 7. ὀρχηστρίδα εἰσάγει. Σ. 2, 1. ὀρχηστρίδα (scil. τινὰ) τῶν τὰ θαύματα δυναμένων. §. 7. 8. 11. 13. 7, 2.

ὄρχις, *testiculus*, *coleus*. Iπ. 1, 15. τοὺς ὄρχεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν.

Ὀρχομένιοι, *Orchomeni vrbis ciues*. ¶ 1) in Boeotia, E. 3. 5, 6. Lysander eos a fide Thebanorum auertit. Cl. 4, 2, 10. Aγ. 2, 6 — 11. E. 4, 3, 8 — 11. E. 5, 4. 36. bellum gerunt cum Cletoriis. 6, 4, 10. cum Thebanis. ¶ 2) in Arcadia. E. 6, 5, 11. sqq. narrantur eorum inimicitiae et bellum cum Mantineensibus, socio Agesilao. Cf. Κλεάνωρ.

Ὀρχομενὸς, *Orchomenus*. ¶ 1) Boeotiae vrbs. E. 3, 5, 10. Λύσανδρος ἄγων τὸ ἀπὸ Φωκέων καὶ Ὀρχομενοῦ. 4, 3, 8. cum Agesilao erat ἥμισυ μόρας ἐξ Ὀρχομενοῦ. 5, 1, 26. Lacedaemonii praesidia in ea habent. ¶ 2) Arcadiae. E. 6, 5, 15. Ἀγησίλαος νομίσας οὐκ ἂν ἔτι συμμίξαι αὐτῷ τοὺς ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ μισθοφόρους. §. 17. οἱ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πελτασταί. §. 29. οἱ ἐξ Ὀρχομενοῦ μισθοφόροι.

ὄρχος, *plantarum ordo* s. *series*. Poll. 7, 145. τῶν πεφυτευμένων, ὧν ὁ στίχος ὄρχος ὀνομάζεται. Hesych: ὄρχοι· στίχοι ἀμπέλων. it. ὄρχος· κῆπος, καὶ φυτῶν στίχος. Etymol. M. in v. ὀρχησταί· τὴν τάξιν τῆς φυτείας ὀρχοὺς (Nam ὀξυτόνως scribitur) εἰώθασι λέγειν οἱ ποιηταί. O. 20, 3. οὐκ ὀρθῶς τοὺς ὄρχους ἐφύτευσεν.

ὅς, ¶ 1) *qui*. a) c. indicatiuo, vbi videbatur opus esse optatiuo vel coniunctiuo, Π. 1, 4, 3. λόγον διδόναι ὧν ἐποίει, καὶ λαμβάνειν ὁπότε δικάζοι. §. 13. διαπράξειεν ὧν ἐδέοντο. E. 3, 2, 7. οὐκ εἶπεν ἣν εἶχε γνώμην. Margg. ἔχοι. 7, 5, 17.

17. οὐδὲν οὕτω βραχὺ ὅπλον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο. Απ. 2, 1, 14. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται. Ern. malebat ἀμύνωνται, quia eſt *quibus vlciſci poſſint*. 2, 2. 9. ἐποίησα οὐδὲν, ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη, *cuius ipſam puderet*. Edwards emendabat ᾧ ἂν αἰσχυνθείην. Ιπ. 2, 1. b) c. ἂν et indic. Π. 7, 5, 26. p. 460. τοὺς παῖδας οἳ ἂν ἡμῖν γίγνονται. Steph. et alii γίγνωνται. Πο. 2, 6. οἳ ἂν ἄξιοι δοκοῦσιν εἶναι. Ita Zeun. quoque edidit. Sed Steph. δοκῶσιν. Απ. 3, 2. 4. εὐδαίμονας ποιεῖν, ὧν ἂν ἡγεῖται. All. ἡγῆται. c) c. ἂν et opt. Ιερ. 7, 11. ὅσπερ ἂν κτήσαιτο. Cod. Lipſ. κτήσηται. d) c. coni. Απολ. 13. τὸ προσημαίνειν ᾧ βούληται. e) c. ἂν et coni. Π. 1, 1, 2. ὧν ἂν ἐπισατῶσι — ὧν ἂν ἀπείργωσι — οὓς ἂν αἴθωνται. 1, 2, 5. οἳ ἂν δοκῶσιν ἀποδεικνύναι (in nonnullis ἂν perperam deeſt) — οἳ ἂν δοκῶσι παρέχειν. Stob. παρέξειν. §. 6. 1, 5, 7. p. 54. οἳ ἂν τοξεύωσι. 1, 6, 4. 18. Α. 6, 6, 10. ἐμαυτὸν παρασχήσω ὃ ἂν βούληται ποιῆσαι. Cod. Eton. ὅ τι ἂν β. Απολ. 20. Σ. 8, 26. f) c. gen. Π. 1, 2, 12. ἐν ᾗ δ' ἂν τῶν φυλῶν πλεῖσοι ὦσιν. Margg. φυλῇ. Α. 1, 7, 10. οἳ ὕσερον ἐλήφθησαν τῶν πολεμίων. 2, 5, 5. 3, 3, 7. ἐδίωκον τῶν ὁπλιτῶν οἳ ἔτυχον σὺν αὐτῷ. 3, 4, 2. Sic Π. 7, 4, 6. ὅπως εἰδεῖεν τῶν ἐπιτρόπων εἴτε — ἀποδιδοῖεν, εἴτε μή. Editoribus e codd. placet οἵ τε — οἵ τε, quod melius referatur ad ἐπιτρόπων. g) Omiſſo εἶναι, Ε. 5, 1, 3. οὐδεὶς ἐκεῖνον τῶν ςρατιωτῶν ὃς οὐκ ἐδεξιώσατο, i. e. οὐδεὶς τῶν ςρ. ἦν, ὃς οὐκ ἐκεῖνον ἐδεξ. Cf. οὐδεὶς nr. 4. Σ. 6, 1. ὅ μοι δοκοῦν (ſcil. ἐςὶ) εἴποιμι ἄν. Sed viri docti emendant τό μοι δ. Sic Π. 2, 4, 17. p. 137. οὓς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες (intell. εἶεν), κωλύοιεν — οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν, ἀποσοβοῦντες ἂν ἐμποδὼν γίγνοιντο. Cf. Zeun. p. 235. ſq. h) Praecedente ἐκεῖνος, Π. 1, 6, 5. p. 52. μέμνησαι ἐκεῖνα ἃ ἐδόκει ἡμῖν. §. 7. Sequente αὐτὸς vel οὗτος, Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ ἡ πόλις νομίζει — αὐτὰ ἐκπονοῦντας — ἃ αἰσχρὰ ἡγεῖται, τούτων ἀπεχομένους. 1, 6, 11. ἃ μὲν αὖ νῦν λήψονται (Margg. ὧν μὲν νῦν λέγονται λήψεσθαι) — οὐδεὶς ἐμοὶ τούτων χάριν εἴσεται. 8, 2, 2. Sed ſaepius i) omiſſo ἐκεῖνος vel οὗτος, v. c. Π. 1, 2, 7. κολάζουσι

σι οὓς ἂν — εὑρίσκωσι. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. 1, 5, 7. p. 52. ὧν ἕνεκα κατέστην — δηλῶσαι βούλομαι. — ἀσκοῦντες — ἅπερ ἔργα ἀρετῆς νομίζεται. A. 7, 7, 25. τοὺς λόγους κατανόησον — ἤκουες οὓς ἔλεγον. Muretus malebat ὧν. Απ. 4, 3, 3. Sic A. 4, 4, 1. εἰς ἣν ἀφίκοντο κώμην, μεγάλη ἦν. Cf. ὡς nr. 9. ex Π. 1, 6, 5. k) Sequente articulo praepositiuo, Π. 1, 4, 26. ἣν εἶχε ϛολὴν τὴν Μηδικὴν δοῦναι. l) Inter duo refertur ad sequens. Π. 7, 5, 19. ἐϛίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον. A. 2, 6, 16. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, ὅσπερ κάλλιϛος θανάτων. Απ. 2, 4, 2. φίλον, ὃ μέγιϛον ἀγαθὸν εἶναί φασιν. 4, 8, 4. Απολ. 3. m) Refertur neutrum ὃ ad totam enunciationem, et ponitur in singulari, etsi praecedit vel sequitur pluralis, E. 7, 1, 19. ἀποκλείσοντες αὐτὸν τῆς ὁδοῦ. ὁ δὲ, ὅπέρ ἐϛι χωρίον ἐπίπεδον — ἐν ταῖς συμβολαῖς — ἐκβάς. Leuncl. scribit οὗπερ, sed Aem. Portus defendit ὅπερ et refert ad verba ἐν ταῖς συμβ. Απ. 3, 5, 3. καλὰ ἔργα — ἐϛὶν — Ἀθηναίοις, ὧ πολλοὶ ἐπαιρόμενοι. Cf. infra lit. q. n) Etiam aliis modis in singulari positum refertur ad pluralem vel praecedentem vel sequentem, Π. 8, 3, 9. ὃς δ' ἂν δικαίων δεῖσθαι δοκῇ — διαπράττοιμεν αὐτοῖς. O. 7, 37. ὃς ἂν κάμνῃ τῶν οἰκετῶν — τούτων σοι ἐπιμελητέον — ὅπως θεραπεύηται. 9, 17. δεσπότου ἅπαντά ἐϛιν, ᾧ ἂν βούληται ἑκαϛα χρῆσθαι. Bach. intelligit εἰς s. κατὰ ante ἕκαϛα. Well. auctore Stephano edidit ὡς ἂν β. ἑκάϛῳ. 15, 6. ὃ δὲ εἶπας ὡς δεῖ — ταῦτά μοι δοκῶμεν ἐπιδεδραμηκέναι. 21, 8. τούτους δικαίως ἄν τις καλοίη — ᾧ ἂν ταῦτα ἕπωνται. Leuncl. malebat οἷς ἂν τ. Cf. nr. 12. o) Ponitur in eo casu, in quo positum est nomen praecedens, vel in quo ponendum fuisset omissum ἐκεῖνος, v. c. Π. 1, 4, 26. δῶρα διαδοῦναι — ὧν Ἀϛυάγης αὐτῷ ἐδεδώκει, i. e. ἐκείνων ἃ Ἀϛ. §. 28. ἐπελάθου τὶ ὧν ἐβούλου εἰπεῖν; 2, 3, 3. ἐξ ὧν ἂν ἐγὼ ποιήσω. 8, 6, 6. τούτων ὧν παρακελεύομαι οὐδέν. 2, 4, 11. πλείων δύναμις ἧς εἰώθεις ἔχων θηρᾷν. §. 12. p. 134. σὺν ᾗ ἔχεις δυνάμει. 8, 7, 3. p. 547. οἷς διεπράττετο, τούτοις αὐτὴν κατεφωρᾶτε. A. 1, 3, 21. 5, 4, 18. ταῖς ἑταίραις, αἷς ἦγον

οἱ Ἕλληνες, συγγενέσθαι. 5, 7, 8. Πο. 4, 4. ἐν μόνῳ τούτῳ ᾧ ἐγὼ οἶδα ἔργων. Steph. mauult ὧν, quod et eſt in marg. Leuncl. E. 1, 1, 21. ὧν ἐγίνωσκε τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων, h. e. τοὺς ἐπ. τῶν τρ. οὓς ἐγίνωσκε. 4, 4, 19. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὧν ἔτεκεν ὁ μὲν κατὰ γῆν, ὁ δὲ κατὰ θάλατταν, i. e. ἐκείνων οὓς ἔτεκεν. Απ. 2, 1, 10. ἐθνῶν ὧν ἡμεῖς ἴσμεν. §. 25. O. 7, 32. Cf. ἀπιστεῖν nr. 1. p) Contra nomen praecedens caſum relatiui imitatur. v. Fiſcher. ad Weller. p. 307. E. 1, 4, 1. πάντων ὧν δέονται πεπραγότες. q) Neutrum ponitur, vbi ponendum erat aliud genus, Π. 8, 2, 11. p. 488. ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν, ἃ οὔτε κατασήπεται. A. 3, 5, 6. E. 4, 1, 4. γυναῖκα καλλίστην, οὗ τί ἀνδρὶ ἥδιον; Απ. 3, 5, 3. φιλοτιμότατοι καὶ φιλοφρονέστατοί εἰσιν, ἅπερ (ſcil. φιλοτιμότατον καὶ φιλοφρονέστατον εἶναι) οὐχ ἥκιστα παροξύνει. O. 1, 7. ἐδόκει οἶκος εἶναι, ὅπερ κτῆσις. Sic 6, 4. Ad hos duo locos referri poſſunt, quae Suidas in v. ὅπερ habet, vbi docet, ὅπερ dici tum, cum quid proprie hoc vel illo modo nominetur, v. c. ὅπερ ἄνθρωπος etc.

¶ 2) De formula ἐστὶν οἳ et ſimilibus v. εἶναι nr. 36. ¶ 3) ὅς pro οἷος, Απ. 4, 4, 2. τοιαύτῃ ὁρμῇ ἣν οὐκ οἶμαι — ὑπομεῖναι. Ιπ. 11, 13. πλείονος ἀξίους ἵππους ποιεῖν, ἢ οὓς ἂν παραλαμβάνῃ. Cf. οἷος nr. 1. ¶ 4) fere pro ὅτι. Απ. 2, 7, 13. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς — οὐδὲν δίδως. Sic E. 2, 3, 20. νομίζω προστάτου ἔργον εἶναι οἵου δεῖ, ὃς — μὴ ἐπιτρέπῃ. Morus interpretatur verbis εἴ τις ἄν. ¶ 5) pro ὅπως ſ. ὥστε. Π. 6, 1, 10. τίς οὕτως ἰσχυρὸς, ὃς δύναιτ' ἂν στρατεύεσθαι; ¶ 6) pro ἐκεῖνος vel οὗτος, vbi ſemper praecedit καὶ, ita vt καὶ ὃς ſit *ille vero, tum ille*. Π. 5, 4, 2. οἱ δὲ — κατέσειον. καὶ ὃς — διώκει. 5, 5, 11. A. 1, 8, 11. καὶ ὃς ἐθαύμασε καὶ ἤρετο. 3, 4, 29. 5, 3, 2. 6, 5, 13. 7, 4, 5. 7, 7, 1. Inprimis in dialogis, in excipiendo vel reſpondendo, Π. 2, 2, 2. κἀγὼ εἶπον — καὶ ὃς ἔφη, *tum ille*. §. 17. 3, 1, 6. 3, 2, 8. 4, 1, 6. 4, 5, 17. 5, 2, 7. A. 7, 3, 25. Απ. 1, 4, 3. 3, 1, 5. 3, 3, 3. 3, 4, 1. 3, 12, 1. 4, 3, 3. 4, 6, 2. Σ. 1, 15. 2, 3. 16. 3, 5. 10. 12. 14. 4, 21. 56. 62. 6, 1. Etiam plural. Π. 4, 2, 7. ἡγεῖσθαι ἐκέλευσε τοὺς Ὑρκανίους· καὶ

καὶ οἳ ἡρώτων. A. 7, 6, 4. ¶ 7) οἳ, *quot*. Ἱπρ. 7, 14. μεμελετηκότα οἵ τε καὶ ποῦ προφυλάττουσιν. Leuncl. corrigit ὅσοι. Sed Zeun. οἳ accipit pro οἷοι. ¶ 8) ἃ μὲν — ἃ δὲ pro τὰ μὲν — τὰ δὲ, legitur in margg. Απ. 1, 1, 4. Cf. interpp. ad Thom. Mag. p. 1. ſqq. Sic nonnulli in Π. 2, 4, 17. p. 137. de quo loco v. nr. 1. g. intelligunt οὓς μὲν — οὓς δὲ pro τοὺς μὲν — τοὺς δέ. ¶ 9) ὃ δὲ et ἃ δὲ, *quod attinet*. Sic Latini: *quod ſcribis, quod dicis* etc. A. 2, 3, 1. ὃ δὲ δὴ ἔγραψα — δῆλον ἦν. 3, 5, 4. ἃ γὰρ διεπράττοντο — μὴ κάειν — νῦν αὐτοὶ κάουσιν. 5, 5, 11. ἃ δὲ ἠπείλησας. 5, 7, 18. οὗ δὲ οἰόμεθα τεύξεσθαι ἐπαίνου. Αγ. 5, 6. ἃ δὲ πάντες ἐπιστάμεθα, ὅτι etc. Hutch. et Zeun. e cod. Harl. reſcribit τάδε. Ἱερ. 6, 12. O. 7, 3. 36. 15, 6. ¶ 10) ὃ poſt poſitiuum ponitur pro ἢ ὃ cum comparatiuo vel ὥστε. Απ. 3, 13, 3. θερμὸν τὸ ὕδωρ ὃ πίνοι, *calidiorem quam vt bibere poſſit*. In ſqq. eſt θερμότερον πιεῖν, it. ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι. ¶ 11) οὗ, a) *vbi*. A. 2, 1, 5. μικρὸν προϊόντες ἀπὸ τῆς φάλαγγος, οὗ ἡ μάχη ἐγένετο. 3, 4, 20. 4, 7, 19. κώμην — οὗ σκηνήσουσι. Cod. Eton. ἦ. b) *quo*. Π. 5, 4, 8. ἐκ τῆς πόλεως, οὗ δὴ κατέφυγε. E. 2, 3, 22. ἀπαγαγόντες (ſcil. ἐκεῖσε) οὗ δεῖ. c) *quare*. Σ. 4, 43. οὗ (ſcil. ἕνεκα. Sed Leuncl. probante Zeunio emendat ὃ) πλεῖστου τιμῶμαι Σωκράτει συνδιημερεύειν. ¶ 12) ἀφ' οὗ, ſcil. χρόνου, *ex quo*. Π. 1, 2, 9. δέκα ἔτη ἀφ' οὗ ἂν etc. §. 13. ἀφ' οὗ δ' ἂν ἐξέλθωσι. A. 3, 2, 11. οὔπω πολλαὶ ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἐνικᾶτε. Cf. ἀπὸ nr. 2. a. ¶ 13) ἐξ οὗ, ſcil. αἰτίου, *quare*. A. 6, 6, 8. ἦν φίλος τῷ Ξενοφῶντι· ἐξ οὗ καὶ διέβαλεν αὐτὸν ὁ Δέξιππος. Sed de tempore v. ἐκ nr. 10. De formula ἔστιν οὗ v. εἶναι nr. 38. ¶ 14) ἐξ ὧν, *quapropter*. Απ. 1, 2, 31. ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην. Σ. 4, 45. ¶ 15) ὥπερ A. 7, 8, 2. legitur in nonnullis pro ὥσπερ. ¶ 16) ᾗ et ᾗπερ, a) *vbi, qua parte*. Intell. μερίδι ſ. χώρᾳ. Π. 2, 2, 2. p. 103. τάξας τοὺς ἄλλους, ᾗ ᾤμην δεῖν. 7, 1, 16. 7, 5, 10. ἰόντες ᾗ ἐδύναντο, ὡς τάχιστα. A. 4, 4, 11. vbi praecedit pluralis ἐν τοῖς στενοῖς. 4, 5, 17. ἐν τῇ κώμῃ, ᾗ — ηὐλίζετο. 1 Cod. ἔνθα. 5, 5, 10. 5, 6, 3. p. 290. Cf. nr. 11. a. Sequente ταύτῃ

τῃ, Π. 7, 1, 16. ᾗ μὲν ἐνέβαλε — ταύτῃ ἐπεισπεσόντες. c. gen. A. 6, 5, 13. διαβαίνειν ᾗ ἕκαςος ἐτύγχανε τοῦ νάπους ὤν. b) *qua via*. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἕπεσθαι, ᾗ ἄν τις ἡγῆται. 7, 1, 2. ἀποβλέπων ᾗπερ ἔμελλε πορεύεσθαι. 7, 4, 5. 8, 3, 5. A. 3, 4, 23. 3, 5, 1. 4, 2, 8. 5, 3, 12. 6, 3, 12. Iπρ. 3, 4. Sequente ταύτῃ, A. 4, 8, 10. ᾗ ἂν εὔοδον ᾖ, ταύτῃ ἕκαςος ἄξει. Sequitur pluralem, Aπ. 3, 11, 8. ἀτραπούς, ᾗ Φεύγουσιν. Paulo ante eſt ſine plurali. Plenius A. 4, 7, 19. τὴν ὁδὸν, ᾗ (all. ἣν) εἰσπορεύσοιντο. c) *quo*. A. 6, 5, 6. ἥξω τοὺς τελευταίους καταχωρίσας, ᾗπερ ὑμῖν δοκεῖ. Poſſis etiam h. l. vertere *prout*. All. εἴπερ. Et ſaepius εἰ et ᾗ confunduntur. v. εἰ nr. 26. E. 4, 3, 13. d) *quemadmodum, quomodo*. Π. 1, 2, 6. δῆλον γένηται, ᾗ ἐπιμέλονται. 2, 4, 10. πάντ' ἂν πραχθείη, ᾗ (Margg. ἣν) ἡμεῖς βουλόμεθα. 4, 5, 12. p. 248. 6, 1, 4. 7, 3, 6. 8, 3, 4. Λ. 9, 3. 10, 1. 12, 1. E. 5, 3, 20. Aπ. 1, 1, 11. 15. 1, 3, 1. 2, 1, 27. 4, 6, 1. O. 9, 1. 15, 5. 19, 15. Sic Aπ. 3, 8, 2. ἀπεκρίνατο, ὅπερ καὶ ποιεῖν κράτιςον. Margg. ᾗπερ. O. 3, 9. θεᾷ αὐτοὺς ὥσπερ τοὺς τραγῳδούς. Margg. ᾗπερ, quod Zeun. recepit. Idem tamen alio loco ὥσπερ reſcripſit pro ᾗπερ. v. ἔχειν nr. 29. Sequente ταύτῃ, Πο. 4, 40. ᾗπερ ῥᾷςον, ταύτῃ καὶ ἄριςον. e) *quam*. c. ſuperl. Π. 2, 4, 19. συνταξάμενος ᾗ ἄριςον, *quam optime*. 7, 1, 5. 7, ., 26. p. 458. A. 1, 3, 15. E. 6, 3, 4. Aπ. 1, 4, 6. 2, 1, 9. Aπολ. 7. Iπρ. 3, 1. Cf. ἀνυςὸν et δυνατός. f) *quatenus*. E. 5, 1, 14. ἡ πόλις ᾗ (all. ᾗ) εὐδαίμων εἶναι δοκεῖ, τὰ ἀγαθὰ ἐκτήσατο. Aπ. 2, 1, 18. διαφέρειν — ᾗ ὁ μὲν ἑκὼν πεινῶν Φάγοι ἂν ὁπότε βούλοιτο. Erneſt: *differre ita ſ. hactenus, vt ſ. quoad* etc. g) fere i. q. ὥςε. O. 3, 10. τοὺς μὲν οὕτω ὥςε συνεργοὺς ἔχειν — τοὺς δὲ ᾗ ὡς πλεῖςα λυμανοῦνται. Sed Zeun. explicat *quomodo*. Fr. Portus omiſſum dicit ταύτῃ. Cf. ἔχειν n. 29. h) In var. lect. permutatur c. οἷ et ὅπου. v. ibi. it. ᾗπερ c. οἷόν περ v. οἷος nr. 11. c. it. c. ἔνθα. v. ibi nr. 1. it. c. οὗ. v. ſupra nr. 11. a. ¶ 17) ἐν ᾧ et ἐν ᾧ χρόνῳ. v. ἐν nr. 14. a et c. ¶ 18) οἷς, *qua ratio-*

tione. E. 2, 3, 17. p. 91. αἰσθανόμεθα Θηρωμένην οἷς δύναται ἀπολλύντα ἡμᾶς. ¶ 19) ὅστις; ¶ a) *qui*, *quisquis.* Π. 1, 4, 16. πελταστὰς, οἵτινες ἔμελλον αὐτῷ ἐξελᾷν — τὰ θηρία. 1, 5, 7. p. 55. A. 3, 2, 21. ὅ τι μὲν οὖν τούτων δοκεῖ καλῶς ἔχειν. All. ὅτῳ μὲν οὖν ταῦτα. Αθ. 3, 2. E. 6, 1, 4. p. 358. Ἱερ. 7, 2. ὄντινα ἄλλον ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι. De h. l. cf. Zeun. Cod. Lipſ. τυγχάνωσι. Απ. 1, 3, 13. οὐκ οἴει Φιλοῦντας ἐνιέναι τι, ὅ τι σὺ οὐχ ὁρᾷς. Stob. ὅ. O. 13. 2. ὅ τι ποιητέον. (15, 6. eſt ἃ δεῖ ποιεῖν.) c. opt. Π. 1, 4, 1. διαπράττεσθαι ὅ τι δέοιντο. §. 2. 1, 6, 3. E. 4, 5, 5. O. 7, 40. c. ἂν et coni. Π. 1, 5, 7. extr. παρασκευάσω ὑμῖν ὅ τι ἂν δύνωμαι. 1, 6, 11. Cf. διδόναι nr. 1. ex Π. 5, 5, 9. p. 331. c. fut. Π. 5, 2, 2. πέμψαι — οἵτινες ἀπαγγελοῦσιν. 5, 4, 10. p. 313. 5, 5, 5. p. 327. μή τι γένοιτο ὅ τι πάντας ἡμᾶς λυπήσει. Zeun. e cod. Guelf. λυπήσοι. Nam λυπήσει ortum eſſe dicit ex Attica forma λυπήσειε. A. 1, 3, 14. 6, 6, 12. οὐδείς σοι ἀπέσται ὅστις ἂν ἡμῖν ἐθελήσει (all. ἐθελήσῃ) πείθεσθαι. Cf. omnino δύνασθαι nr. 2. b. et εἰ nr. 7.

Saepiſſime enim confunduntur ὅστις et εἴ τις. Praecedente vel ſequente plurali, v. Abreſch. animaduu. ad Aeſchyl. 1, 26. p 186. Π. 1, 6, 11. ὅ τι δ' ἂν λαμβάνῃ τις, ταῦτα etc. 3, 3, 5. ὅ τι ἔχοι — τούτοις ἅπασιν. 6, 2, 2. 7, 4, 7. πάντα ποιεῖν ὅ τι ᾤοντο. Leuncl. vult εἴ τι. 8, 3, 18. ὅ τι ἂν ἔχῃς, τούτων μετέχειν. Steph. edidit τούτου. 8, 8, 4. A. 1, 1, 5. ὅστις δ' ἀφικνεῖτο (Cod. Eton. ἀφικνοῖτο) — πάντας ἀνεπέμπετο. 2, 5. 7. 6, 5, 5. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. ταῖς τάξεσιν ἥτις (Cod. Harl. εἴ τις) — ταῖς ὁπλιτικαῖς ἥτις. Αθ. 2, 7. E. 4, 2, 3. O. 21, 7. πρὸς ὅντινα ἂν ἄρχοντα οὕτω διατεθῶσιν — οὗτοι δὴ ἄρχοντες γίγνονται. Leuncl. malit πρὸς οὕστινας δ' ἂν ἄρχοντας. ¶ b) *qualis.* Π. 1, 4, 12. οὐκ οἶδ' ὅστις ἄνθρωπος γεγένημαι. 7, 2, 7. p. 418. ¶ c) *quis.* Π. 1, 4, 24. οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν. 1, 5, 7. p. 52. 1, 6, 12. p. 65. ἐπήρου ὅ τί ποτε (Stob. τί ποτε) διδάσκων. 4, 2, 10. ἐσκόπει ὅ τι ποιήσουσιν. *Budaeus* ποιήσωσι. 5, 5, 12. A. 7, 3, 14. ἠπορεῖτο ὅ τι (all. τί) ποιήσοι. Σ. 6, 1. τί ἐστι et ὅ τι ἐστιν ſunt idem valentia

tia. ¶ d) ἔςιν οἵτινες, *nonnulli*. Ἀπ. 1, 4, 2. εἰπέ μοι, ἔςιν οὕςινας ἀνθρώπων (Iunt. ἀνθρώπους) τεθαύμακας. ¶ e) μηδὲν οἵτινες, *nulli*. E. 1, 5, 5. ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲν οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν. All. ſcribunt μηδέ τινες, all. μηδένες. Cf. τὶς. ¶ 20) ὅ τι περ et ὅπερ, i. q. ὥσπερ. Ἰερ. 11, 14. νόμιζε — τοὺς φίλους τέκνα σεαυτοῦ, τοὺς δὲ παῖδας ὅ τι περ τὴν σὴν ψυχήν. Weſſ. coniiciebat ὥσπερ. Sed Bach. defendit vulgarem lectionem ex O. 17, 8. λέγεις — τὴν μὲν λεπτοτέραν (γῆν), ὅπερ ἀσθενεςέραν, τὴν δὲ παχυτέραν ὅπερ ἰσχυροτέραν. Cf. ſupra nr. 1. q. et ἅπερ. ¶ 21) ὅ τι μὴ, *niſi*. A. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν πόλιν — ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Hutch. vult. ὅτι μή. ¶ 22) ὁστισοῦν, *quicunque, quilibet, quiuis*. Heſych: ὁτιοῦν· τὸ τυχόν. v. Waſſ. praef. ad Thucyd. et ad p. 151, 70. Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐδ' ὁτιοῦν ἐπεμνήσθην, *ne tantillum quidem*. Sic fere ſemper, ſi praecedit negatio. Heſych: οὐδ' ὁτιοῦν· οὐδὲ τὸ σύνολον. Π. 1, 6, 19. p. 71. ἢ αὐλητὴς ἢ ἀλλ' ὁτιοῦν. 3, 1, 11. 12. 13. 4, 4, 3. 5, 3, 15. 8, 3, 16. A. 7, 6, 19. μηδ' ὁντιναοῦν μισθὸν προσαιτήσας. Πο. 4, 40. Ἰερ. 1, 13. Ἀπ. 1, 1, 14. οὐδ' ἐν ὄχλῳ αἰσχρὸν ποιεῖν ὁτιοῦν. 4, 6, 9. 4, 8, 9. Sic Π. 8, 2, 2. ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ πράξεσιν. All. ἢ ἐν αἱστισινοῦν πρ. De ὅτου et ὅτῳ v. ſuis locis. ¶ 23) ὅσπερ in var. lect. permutatur c. ὥσπερ v. ὥσπερ nr. 8. c. Cf. ſupra nr. 15. it. ὅις c. οἵοις. v. οἷος nr. 1. et c. ὅσοις. v. ὅσος nr. 4. it. ὅντινα c. ὅταν τινά. v. τὶς nr. 1. ſaepe ὅςις c. εἴ τις. v. τις nr. 18. it. ᾧ c. ὡς. v. ὡς nr. 2.

ὁ σ ά κ ι ς, *quotiescunque*. Ἀπ. 3, 4, 3. ὁσάκις κεχορήγηκε, πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε. K. 3, 6.

ὅ σ ι ο ς, ¶ 1) *pius, probus, religioſus*. Phauorin: ὅσιος· ὁ περὶ τὰ θεῖα δίκαιος. Heſych: ὅσιος· καθαρὸς, δίκαιος, εὐσεβής. Cf. δίκαιος et εὔορκος. A. 2, 6, 13. τοῖς ὁσίοις καὶ ἀληθειαν ἀσκοῦσιν. Opp. ἐπιόρκοις καὶ ἀδίκοις. Ἀγ. 3, 5. ὅσιον καὶ πιςὸν εἶναι. 11, 2. τοὺς θεοὺς οὐδὲν ἧττον ὁσίοις ἔργοις ἢ ἁγνοῖς ἱεροῖς ἥδεσθαι. ¶ 2) *diis placens, fas*. Charito 1, 10. πρὸς ἀνθρώπους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσια. E. 4, 1, 14. μήτε τὰ δίκαια, μήτε τὰ ὅσια. 4, 7, 2. ¶ 3) *deos decens*. Ἀπολ. 13. τὸ

τὸ δαιμόνιον καλῶ, καὶ οἶμαι οὕτως ὀνομάζων καὶ ἀληθέστερα καὶ ὁσιώτερα λέγειν. ¶ 4) *fanctus.* De loco, Π. 7, 5, 19. ἐσίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον — οὔτε ἥδιον. ¶ 5) *publicus, profanus.* Timaeus lex. Platon: ὅσια· τὰ ἰδιωτικὰ, καὶ μὴ ἱερά. Suid: ὅσιον χωρίον· τὸ βέβηλον, καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι. Cf. Poll. 8, 96. Valckenar. ad Ammon. p. 184. Doruill. ad Charit. p. 112. Πο. 5, 4. ἱερῶν ἢ ὁσίων ἐπιθυμοῦντες. All. perperam legunt δημοσίων.

ὁσιότης, *pietas, ftudium placendi diis.* Π. 6, 1, 24. λέγει ἡ Πάνθεια τοῦ Κύρου τὴν ὁσιότητα καὶ σωφροσύνην, *pietatem in captiua seruanda et puniendo eius tentatore.* K. 1, 11. Hippolytus σωφροσύνῃ καὶ ὁσιότητι μακαρισθεὶς, *pietate in parentes.*

ὁσίως, ¶ 1) *fancte, legibus naturae* f. *diuinis conuenienter.* Ἀπολ. 5. ὁσίως μοι καὶ δικαίως ἅπαντα τὸν βίον βεβιωμένον. ¶ 2) *vt fas eft.* E. 4, 7, 2. ἐπηρώτα τὸν θεὸν, εἰ ὁσίως ἂν ἔχοι αὐτῷ, μὴ δεχομένῳ τὰς σπονδὰς, *an ipfi liceret.* Paulo poſt eſt ὅσιον εἶναι. ¶ 3) Π. 8, 5, 12. p. 529. ὁσίως ἂν ὑμῖν ἔχῃ, Κῦρον θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν, *iufte* f. *rite* f. *religiofe feceritis, fi Cyrus.* Mox eſt καλῶς ἔχειν.

ὀσμὴ, ¶ 1) *odor.* Thom. Mag: ὀσμὴ, Ἀττικόν· ὀδμὴ δὲ, Ἰωνικόν. καὶ Ξενοφῶν τοίνυν Ἰωνικῷ ἔθει ὀδμὴ λέγει. Cf. ὀδμή. Sed hodie in Xenophontis libris ſemper legitur ὀσμή. Σ. 2, 3. ὀσμὴ ἄλλη ἀνδρὶ πρέπει. 5, 6. οἱ μυκτῆρες — τὰς πάντοθεν ὀσμὰς προσδέχεσθαι. Tribuitur canibus, Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκον. Ἀπ. 3, 11, 8. c. gen. Σ. 2, 4. ἐλαίου ὀσμή. K. 5, 3. 5. 8, 2. τὴν ὀσμὴν τοῦ λαγὼ, *quem lepus exhalat.* c. ἀπὸ, Σ. 2, 4. αἱ ἀπὸ τῶν μόχθων ὀσμαὶ — ἡδεῖαι καὶ ἐλευθέριαι. ¶ 2) *res odorem reddens.* Ἱερ. 1, 4. ὀσμαῖς διὰ τῶν ῥινῶν. Iunguntur cum ἀκούσμασι et ὁράμασι. §. 24. ὀσμῶν αἷς χρίεσθε. Hic ſunt vnguenta. Paulo poſt: ὀσμῶν οὐκ αὐτὸς ὁ βεβρωκὼς αἰσθάνεται, *odores e rebus efculentis, quae odorem fpargunt.* Ἀπ. 1, 4, 3. O. 4, 21. 5, 2.

ὅσος. ¶ 1) *quantus.* A. 2, 5, 2. p. 111. ὅσων καὶ οἵων ἐλπίδων — στερήσαιμι. 3, 1,

3, 1, 13. ὅσην χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν. Ἱερ. 2, 15. c. superl. Π. 3, 2, 12. δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκε. c. δύναμαι et superl. A. 4, 5, 14. ἀνακραγόντες ὅσον (all. οἷον) ἐδύναντο μέγιστον. 7, 1, 23. ὅσον ἐδύνατο μέγιστον φορτίον (φέρων). 7, 7, 26. γεγένησαι ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην μέγιστος. Sic fere Π. 5, 5, 5. p. 327. ἀσκῶν ὅσον δύναμαι τοὺς φίλους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν. Cf. δύνασθαι nr. 2. c. c. τε, E. 1, 3, 3. ἀπετείχιζε τὴν Χαλκηδόνα — ἀπὸ θαλάττης εἰς θάλατταν, καὶ τοῦ ποταμοῦ ὅσον τ' ἦν. Margg. ὅσον οἷόν τ' ἦν. Morus ἦν explicat per ἐξῆν, et pro τ' malit γ'. Sed possit etiam cum Hoogeueno ad Viger. 8, 7, 1. ὅσον τε accipi pro ὅσον τι. 4, 2, 13. Λακεδαιμόνιοι ὅσον τε κατέχον — ἐκράτησαν, καὶ κυκλωσάμενοι ἀπέκτειναν. Vix enim refertur τε ad καί. c. κατὰ, Ἱερ. 2, 17. μειοῖ καθ' ὅσον ἂν δύνηται. c. χρόνον, Π. 5, 3, 13. ὅσον χρόνον ἐκαθέζετο, *quam diu*. 5, 5, 12. ὅσον ἂν χρόνον χολὴν ἦγεν. 7, 1, 21. A. 2, 4, 14. 5, 1, 7. Αγ. 1, 37. Ἱερ. 1, 20. Cf. nr. 7. b. vbi χρόνον deest. Omisso τοσοῦτος, Π. 2, 3, 3. μέρος ὅσον δίκαιον. All. addunt τοσοῦτον. 2, 4, 17. p. 136. ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον, *modice*. §. 18. ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. A. 3, 3, 10. vbi dicitur de spatio s. interuallo, vt 6, 3, 8. et 7, 3, 4. Αγ. 11, 15. O. 2, 4. οὐδ' εἰ τρὶς ὅσα νῦν κέκτησαι. Omisso ἀρκεῖ εἰς, vel simili, A. 7, 3, 9. οὐ γὰρ ἔχων — εἰ μὴ ὅσον ἐφόδιον. 7, 8, 11. Sic c. dat. Π. 7, 5, 6. ἀπολιπὼν ὅσον τύρσεσι μεγάλαις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. it. c. inf. A. 4, 1, 4. ἐλείπετο τῆς νυκτὸς ὅσον σκοταίους διελθεῖν. 7, 3, 11. A. 12, 4. vbi de spatio legitur. Αθ. 1, 15. O. 11, 18. ἀριστᾶν — ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. K. 9, 14. it. praecedente vel sequente τοσοῦτος, Π. 5, 2, 2. ἀπήγγελλον ὅτι τοσαῦτα εἴη ἔνδον ἀγαθὰ, ὅσα ἐπ' ἀνθρώπων γενεὰν — μὴ ἂν ἐπιλείπειν τοὺς ἔνδον ὄντας. Intell. ἀρκέσειεν εἰς s. ὥστε. v. Zeun. A. 4, 8, 10. vbi est de spatio. O. 9, 16. In his verti potest *vt*. ¶ 2) *quot*. Π. 1, 1, 1. ὅσαι δημοκρατίαι etc. E. 1, 1, 19. ὅσας ναυμαχίας νενικήκατε. 3, 4, 3. ὅσους δέοι πέμπεσθαι, καὶ ὅσους παρεῖναι. K. 2, 3. Cf. τοσοῦτος nr. 10. a. ¶ 3) *quot*-

quotquot, quotcunque. Π. 4, 6, 6. τὰς περισσὰς σκηνὰς, ὅσαι ἦσαν, παρέδοσαν. Α. 7, 8, 9. λαβόντες ὅσοι ἦσαν βόες. Ε. 6, 5, 1. μεταπέμπονται τὰς πόλεις, ὅσαι βούλονται. Margg. βούλοιντο. Ιπ. 11, 12. Sic Αθ. 3, 4. et 5. ὅσα ἔτη, *quotannis.* ¶ 4) *qui, quicunque.* Π. 3, 1, 18. πάντα, ὅσαπερ ὑπέσχετο. Α. 2, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη. 3, 1, 1. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. 7, 6, 25. πᾶν, ὅσον ἐδυνάμην, διατεινόμενον. Ε. 3, 4, 3. δίδωσι, ὅσαπερ ᾔτησε — καὶ τἄλλα ὅσα ἔδει. c. ἄλλος, Κ. 6, 6. ὅσα ἄλλα. c. gen. Π. 2, 2, 15. p. 113. τῶν καταμενόντων ὅσοι ἀνεπίμπλαντο ἤδη κακίας. Ε. 4, 3, 2. ὅσοι αὐτῶν φυγάδες τότ' ἐτύγχανον. Κ. 5, 15. ὅσοι μὴ ἔρχονται αὐτῶν. Sequente οὗτος, Π. 1, 4, 5. ὅσα ἂν ἴδω — ταῦτα τρέφειν. §. 9. ὅσα ἔλαβε — ταῦτα ἐᾶσαι. Ιερ. 4, 10. Απ. 1, 2, 4. ὅσα (MSS. ὅσα γε, quod Ern. eleganter dictum putat) ἡδέως δέχεται, ταῦτα ἐκπονεῖν. Sequitur casum omissi ἐκεῖνος, Ε. 2, 4, 6. ἦν ταῦτα ἀρεστὰ καὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοις (Margg. οἷς) τὸ πλεονεκτεῖν ἔμελεν. Sequente ποῖος, Αγ. 5, 1. ὅσαι ἡδοναὶ πολλῶν κρατοῦσιν, ποίας οἶδέ τις Ἀγησίλαον ἡττηθέντα. c. opt. Π. 1, 4, 3. ὅσα — ἐρωτῷτο. Ε. 3, 1, 16. c. ἂν et coni. Π. 1, 3, 12. ἄλλα ὅσα ἂν βούλῃ. Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι — ὅσοιπερ ἂν στρατεύωνται. Sed edd. vett. omnes, probante Zeunio, et Cod. Lipſ. legunt ὅσῳ περ, *quamdiu.* Cf. ἐάν. c. εἰς, Ε. 6, 2, 15. πάντα, ὅσα εἰς ναυμαχίαν, παρεσκευάζετο. Intell. ἀναγκαῖα ἦν vel ſimile quid, Aemilio Porto iudice. Sic §. 18. et 7, 2, 21. ¶ 5) *ſimilis, qualis.* Α. 4, 7, 11. μαχαίριον ὅσον ξυήλην Λακωνικήν. ¶ 6) ὅσον, *circiter, fere.* De interuallo, numero, et magnitudine. Π. 3, 3, 15. ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, *ad interuallum paraſangae.* Α. 3, 4, 2. ἀπεῖχον ὅσον ὀκτὼ σταδίους. §. 23. 4, 5, 8. 4, 7, 4. 6, 5, 5. 7, 2, 11. 7, 3, 3. §. 10. τρίποδες — ὅσον εἴκοσι. §. 12. 27. 7, 5, 9. Αγ. 2, 10. et Ε. 4, 3, 10. Ε. 2, 4, 3. 4. 24. 4, 5, 12. 6, 5, 31. Ιπ. 4, 4. λίθων ὅσον μναιαίων. Ιππ. 1, 16. c. ἐπὶ, Α. 6, 4, 3. ἀνήκει ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίους. ¶ 7) ἐφ' ὅσον, a) *quousque, quam longe.* Π. 5, 4, 20.

4, 20. ἣν μὴ μεῖον ἀπέχοντες παρίεμεν, ἢ ἐφ' ὅσον κατόψονται ἡμᾶς, καὶ νῦν πορευόμεθα. Hutch. et Zeun. omittunt verba κατόψ. ἡμ. quia non leguntur in ed. Eton. et nonnullis Codd. Leuncl. *non minori ex interuallo — quam ex quo.* A. 6, 3, 12. διασπειρόμενοι ἐφ' ὅσον καλῶς εἶχε. b) *quamdiu.* Deest accusatiuus χρόνον. v. nr. 1. Π. 5, 5, 4. ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἀφικνεῖται. Etiam h. l. verti potest *quousque.* Legitur etiam ἐφ' ὅσους pro ὁπόσους. v. ὁπόσος nr. 5. ¶ 8) ὅσον ἂν μὴ, *nisi quod.* O. 21, 4. πείθεσθαι οὐκ ἐθέλοντες, ὅσον ἂν μὴ ἀνάγκη ᾖ. ¶ 9) ὅσον οὐκ ἤδη, *tantum non iam, iamiam.* v. Doruill. ad Charit. p. 658. A. 7, 2, 3. ἔλεγε — ὅτι Πῶλος ὅσον οὐ παρείη ἤδη. E. 6, 2, 9. ἐνόμιζε ὅσον οὐκ ἤδη ἔχειν τὴν πόλιν. §. 13. ¶ 10) ὅσου, *quamdiu, in quantum temporis.* E. 5, 3, 21. ὑπερέβαλε τὸν χρόνον ὅσου (Margg. ὅσον) ἐλέγετο ἐν τῷ Φλιοῦντι σῖτος εἶναι. ¶ 11) ὅσῳ, *quanto,* c. compar. Π. 1, 3, 12. ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς. E. 2, 2, 1. ὅσῳ ἂν πλείους συλλεγῶσιν — θᾶττον τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσθαι. 4, 2, 6. it. sequente τοσούτῳ, Π. 7, 5, 4. ὅσῳ πλέονες — τοσούτῳ ἂν θᾶττον. A. 7, 3, 9. ὅσῳ ἂν μείζω — τοσούτῳ μείζω. Πο. 1, 6. 3, 5. 4, 7. Ἱερ. 1, 19. Απ. 1, 4, 10. O. 7, 42. it. sequ. τόσῳ, Π. 1, 6, 19. p. 74. ὅσῳ βελτίων — τόσῳ δ' ἂν μᾶλλον. 7, 5, 3. ὅσῳ προσωτέρω, τοσῷδε μανότερον. Πο. 4, 32. c. positiuo, Π. 5, 3. 14. σπεύσει ὅσῳ σὺ πρόσω δοκεῖς ἰέναι. Cod. Bodl. et all. (v. Zeun.) ἕως ἔτι πρ. Ἱερ. 10, 2. ὅσῳ ἂν ἐκπλέω (Intell. μᾶλλον) — τοσούτῳ ὑβριστοτέροις. Sic Π. 7, 5, 26. p. 458. τοσούτῳ πλεονεκτήσει — ὅσῳ πενήτας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται. Cod. Guelf. ὡς. ¶ 12) ἐν ὅσῳ, v. ἐν nr. 14. d. ¶ 13) ὅσα. Phauorin: ὅσα Ἀττικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ὅσον. Φιλοῦσιν γὰρ οἱ Ἀττικοὶ πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν χρῆσθαι. a) *quantum.* Απ. 2, 1, 21. οὐδέ πως, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι. b) *quoties.* E. 1, 1, 19. ὅσα ἀήττητοι γεγόνατε. ¶ 14) ὅσαπερ, *quemadmodum.* Π. 1, 5, 7. p. 54. νυκτὶ — ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ δύνασθε χρῆσθαι — λιμῷ δὲ ὅσαπερ ὄψῳ. Αγ. 6, 6. Cf. omnino βοῇ et ἐν. ¶ 15) In

var.

var. lect. ὅσος confunditur c. οἷος. v. supra nr. 1. et 3. et οἷός nr. 1. c. ὁπόσος, v. ibi nr. 5. it ὅσαπερ c. ὥς ἅπερ. v. ὡς nr. 9. it. ὅσων c. ὅτου. v. ὅτου. it. ὅσα c. ὥστε. v. τοσοῦτος nr. 10. a.

ὄσπριον, *legumen.* A. 4, 4, 5. σῖτον, οἴνους — ὄσπρια παντοδαπά. 4, 5, 19. πυροὶ, καὶ κριθαὶ, καὶ ὄσπρια. 6, 4, 4. 6, 6, 1. O. 8, 9.

ὅστις, v. ὅς nr. 19. sqq.

ὀστοῦν, *os.* Iπ. 1, 4. τὰ κατωτέρω τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ — ταπεινὰ τὰ ὀστᾶ. §. 5. τῶν κνημῶν τὰ ὀστᾶ παχέα.

ὄστρακον, *testa.* O. 19, 14. ὄστρακον — πῶς ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄνω καταθείης. Scil. significatur h. l. quicquid imponitur luto, quo superius oblita est ficus s. vitis plantata, siue testa sit, siue aliud quid. v. Fr. Portus.

ὀστώδης, *osseus.* Iπ. 1. 8. equi κεφαλὴ ὀστώδης οὖσα est in laudibus equi. Cf. Poll. 1, 189. Iπ. 5, 6.

ὀσφραίνεσθαι, *odorari, olfacere, odorem sentire* s. *percipere.* Thomas: ὄσφρομαι κάλλιον, ἢ ὀσφραίνομαι. Σ. 5, 6. τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν — ῥῖνας. A. 5, 8, 2. οἴνου μηδ' ὀσφραίνεσθαι παρόντος. Intell. ὥστε. Leuncl. *quum tantum vini non adesset, quod vel odoratu posset percipi.* c. gen. Aπ. 2, 1, 24. τίνων ὀσφραινόμενος — ἥδεῖης. Tribuitur canibus, K. 4, 6. 5, 2. 5. 6, 2. ceruo, K. 9, 16.

ὀσφῦς, *lumbi.* Iπ. 1, 12. in equo laudatur ὀσφὺς πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα. 11, 2. ὀσφὺν ὑγρὰν καὶ βραχεῖαν. Cf. Poll. 1, 211. K. 4, 1. canis habeat ὀσφὺν σαρκώδη. Steph. tentabat pluralem, quia sequitur τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων. 5, 30. lepus habet ὀσφὺν περιφερῆ, κοίλην, σαρκώδη. Pluralis est K. 4, 8. ἐπὶ ταῖς ὀσφύσι καὶ ταῖς οὐραῖς.

ὅταν, ¶ 1) *quando.* c. coni. Π. 1, 2, 8. ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι. 1, 3, 13. 1, 6, 10. ὅταν περ — δύνῃ λέγειν. Aπ. 1, 4, 15. 4, 3, 16. O. 3, 2. ἔχοντας ἕτοιμα ὅταν ὧν ἂν δέωνται χρῆσθαι. Alii superfluum vel delendum putant ὅταν, alii ὧν, (Cf. Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 24.) alii legendum ὅσων ἂν δ. Sed Ern. recte explicat ex Atticorum more, tempus et rem simul relatiue exprimentium: *quando quaeque res desideretur*

retur. Sic Απ. 1, 4, 14. ὅταν τί ποιήσωσι, *quando et quid.* Saepe post ὅτι, vt Ιπ. 4, 2. ὅτι καὶ ὅταν μὴ ἐκκομίζῃ. Ιπρ. 9, 8. ὅτι, ὅταν πόλεμος ᾖ. ἐπιβουλεύουσι. c. ἦν, Σ. 2, 3. ἦν ὅταν νύμφαι τύχωσιν οὖσαι. Viri docti ὅταν delendum censent. c. indic. Ο. 3, 2. ὅταν δέονται μὴ ἔχοντας. Sed recte Cod. Lips. δέωνται. v. Thom. Mag. p. 267. Cf. βούλεσθαι. ¶ 2) *quotiescunque.* Π. 2, 4, 8. p. 130. τιμῶν καὶ χαριζόμενος, ὅταν τινὰ ἀγαθῷ. ¶ 3) *cum, quia.* Ιερ. 6, 13. πῶς ἂν νομίσαις εὖ ποιεῖν, ὅταν εὖ εἰδῇς. §. 14. ¶ 4) ὅταν τάχιστα, *simulac, vbi primum.* Π. 4, 5, 12. p. 248. πειρασόμεθα παρεῖναι, ὅταν τάχιστα διαπραξώμεθα. ¶ 5) καὶ ὅταν — καὶ ὅταν, *siue — siue.* Ιπρ. 1, 18. χρὴ συμβουλεῦσαι αὐτοῖς μελετᾷν, καὶ, ὅταν εἰς χώραν ἐλαύνωσι, καὶ, ὅταν ἄλλοσέ ποι. Cf. γε nr. 6. a. ¶ 6) Confunditur c. ἔστ' ἄν. v. ἔστε nr. 2. it. c. ὅτι. v. ὅτι nr. 1. it. c. ὅτου. v. ibi.

ὅτε, ¶ 1) *quando, cum.* c. indic. Π. 8, 4, 7. oppon. νῦν, et ante ὅτε intell. τότε. Α. 4, 1, 7. ὅτε δὲ (Cod. Paris. ἐπεὶ δὲ) οἱ τελευταῖοι κατέβαινον. Hesych: ὅτε· ὅταν, ἐπειδή. Ε. 1, 7, 12. κατελθὼν, ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς, np. κατῆλθον. 3, 4, 25. Ο. 2, 9. c. praesenti pro praeterito, Π. 2, 4, 5. νῦν, ὅτε οὕτως ὀξέως σοι ὑπακούω. Formula ὅτε ταῦτα ἦν, i. e. *tunc,* extat Α. 1, 10, 10. 3, 1, 22. Ε. 2, 3, 18. p. 95. c. opt. Π. 1, 6, 3. v. ὁπότε nr. 1. c. coni. Π. 1, 6, 10. ὅτε μάλιστα εὐπορῇς, τότε etc. ¶ 2) *quoties.* c. opt. Π. 2, 1, 15. ἐτίμα, ὅτε τινὰς ἴδοι τοιοῦτό τι ποιήσαντας. ¶ 3) *cum, quia, nam.* Ο. 11, 10. πῶς γὰρ οὔ; ὅτε (Margg. ὅτι) πολλοί εἰσιν ἄνθρωποι, οἳ οὐ δύνανται. ¶ 4) pro ὅτι. Ο. 2, 11. οὔκουν μέμνησαι ἐν τῷ λόγῳ, ὅτε (Steph. malit ὅτι) οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, λέγων. Sed cum μέμνησαι haud dubie ad λέγων pertineat, rectius ὅτε vertitur *quum, quando.* Sic Ε. 6, 4, 5. ὅτι — ἐδήωσας, καὶ ὅτι ὕστερον ἀπεκρούσθης. Margg. habent ὅτε ὕς. Cf. ὅτι nr. 8. ¶ 5) pro ποτέ. Απ. 4, 4, 2. καὶ ὅτε ἐπιστάτης γενόμενος. Leuncl. corrigit καί ποτε, et sic Ern. e Cod. 1. edidit. ¶ 6) ὅτε δὲ, *interdum.* Κ. 5, 8.

ὅτε

ὅτε δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτῶν. Debebat praecedere ὅτε μέν. §. 20. ὅτε δὲ (all. ὁτὲ δὲ) οὐκ ἀκούσαντες. 9, 8. 20. ¶ 7) ἦν ὅτε, *aliquando, olim*. Λ. 14, 5. v. εἶναι nr. 37.

ὅτι, ¶ 1) *quia*, i. q. διότι. Π. 1, 3, 1. ἰδεῖν ἐπεθύμει, ὅτι ἤκουε καλὸν κἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι. §. 10. 13. ἐπερωτηθεὶς, διὰ τί; εἰπεῖν λέγεται, ὅτι οἴκοι εἰμὶ κράτιστος. §. 14. 1, 4, 3. διὰ τὴν παιδείαν, ὅτι ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. 4, 1, 6. A. 1, 2, 21. ἐπεὶ ἥσθετο — καὶ ὅτι ἤκουε. 2, 6, 16. 4, 8, 8. extr. vbi all. habent ὅταν. Αγ. 7, 7. Απ. 2, 9, 1. 3, 2, 1. O. 6, 15. 8, 8. c. opt. v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 23. qui Atticam iudicat hanc ſtructuram. E. 7, 1, 24. ὡς διὰ τοῦτο πολεμήσειαν αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἐθελήσαιεν — οὐδὲ ἐάσαιεν. O. 1, 17. c. ἂν et opt. Απ. 3, 2, 2. τί δή ποτε ἐπῄνεσε —; ἆρά γε ὅτι αἰχμητής τε καὶ κρατερὸς ἂν εἴη. Sequente ὅτε, Π. 4, 2, 5. οἱ δὲ, καὶ ἐλπίδας ἔχοντες — οἱ δὲ, ὅτι, ὅτε ἐτρέφετο ἐν Μήδοις — ἀντιχαρίζεσθαι ἐβούλοντο. In aliis deeſt ὅτι. ¶ 2) *quippe*. A. 4, 3, 22. παρήγγειλε — διαβαίνειν — ὅτι οὗτος ἄριστος ἔσοιτο, ὃς ἂν πρῶτος ἐν τῷ πέραν γένηται. ¶ 3) *quod* ſ. pro acc. et inf. a) c. indic. Π. 1, 2, 6. λέγουσι, ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται. 1, 3, 15. οὐχ ὁρᾷς ὅτι δεδίδαχεν. 1, 4, 1. 6. 7. 2, 4, 7. 7, 4, 4. 8, 1, 6. εἰδέναι, ὅτι ὁρῶνται. Margg. ὁρῷντ' ἄν. A. 7, 2, 11. εἰπεῖν κελεύει, ὅτι πάρεστι. Cod. Eton. παρείη. Αγ. 2, 11. ἀγγέλλει τις — ὅτι εἰσί. E. 4, 3, 11. eſt εἴησαν. E. 2, 2, 11. ἀπήγγειλεν ὅτι αὐτὸν κατέχει — κελεύει. Steph. vult κατέχοι — κελεύοι. 3, 2, 12. 3, 3, 5. εἶπεν ὅτι — κελεύει. Steph. mauult κελεύοι. Cf. δῆλος, εἰδέναι, εἰπεῖν, θαυμάζειν et ſimilia verba. b) c. opt. Π. 1, 3, 13. εἶπεν ὅτι βούλοιτο. §. 14. 1, 4, 10. 2, 4, 6. 3, 2, 4. 4, 2, 2. 3. 18. ἴσε ὅτι συμφέροι. All. συμφέρει. 4, 4, 1. A. 1, 2, 21. λέγων, ὅτι λελοιπὼς εἴη. 2, 1, 2. 4, 5, 8. 5, 2, 7. ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι μάχῃ μὲν εἴη. Margg. et 2 codd. ἔσαι. 7, 2, 15. ἀπεκρίνω ὅτι διαβήσοιτο — καὶ οὐδὲν δέοι. §. 17. E. 4, 8, 31. Απ. 2, 6, 13. ἤκουσα, ὅτι Περικλῆς ἐπίσαιτο. Brodaei correctio, ἐπίσατο, quam recepit Schneiderus, non placet Hin-

Hindenburgio ad h. l. et Fischero ad Weller. p. 402. O. 9, 18. Cf. εἰπεῖν nr. 1. d. c) c. opt. fut. E. 3, 1, 25. γιγνώσκων ὅτι ἔσοιντο. Margg. ἔσονται. d) c ἂν et opt. Π. 1, 6, 3. ἀκούσας σου ὅτι — ἂν εἴη. 3, 2, 6. ἔλεξε ὅτι ἂν ἥκοι. In Cod. Guelf. ἂν deest. Απ. 1, 4, 11. e) c. indic. fut. Π. 1, 4, 28. θαῤῥεῖν, ὅτι παρέςαι. 3, 2, 4. A. 4, 7, 15. 5, 1, 6. ἠπιςάμεθα ὅτι ἥξει. Cod. Par. ἥξοι. Αγ. 1, 28. εἰδότες ὅτι — δεήσει μάχεσθαι. Cod. Harl. δεήσοι. E. 3, 4, 15. προειπὼν ὅτι ἐξέςαι. Αγ. 1, 24. est ὡς ἐξέσοιτο. Σ. 1, 16. f) c. indic. et opt. A. 1, 2, 21. ᾔσθετο — ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη, καὶ ὅτι ἤκουε. 2, 1, 3. ἔλεγον, ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεφευγὼς εἴη — καὶ λέγοι. g) c. ind. fut. et c. opt. A. 7, 8, 12. ἀκούσας — ὅτι τεθυμένος εἴη καὶ — ἥξει. Cod. Paris. ἥξοι. h) c. inf. E. 2, 2, 1. εἰδὼς ὅτι — θᾶττον ἔσεσθαι. Stephano, Leuncl. et Porto auctoribus Well. perperam omisit ὅτι vt superfluum. 3, 4. 5. ἤρετο τίνος δεόμενος ἥκοι. ὁ δ' εἶπεν, ὅτι αὐτονόμους εἶναι. Leuncl. mauult τοῦ. Morus post ὅτι addi vult τοῦ, quod pendeat a δεόμενος. Possit etiam intelligi ἥκοι δεόμενος. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. 4, 26. et interpp. ad Act. 27, 10. Sic Π. 1, 6, 15. nonnulli legunt: λέγεις σὺ, ὅτιπερ — ςρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι. All. ὥσπερ, vt Well. Sed Zeun. e Codd. ὅτιπερ ὡς. 2, 4, 10. in cod. Guelf. est: ἀκούω γὰρ, ὅτι συνθηρευτάς τινας — γενέσθαι. Vulgo deest ὅτι. 5, 4, 1. ἐνόμισεν, ὅτι — αὐτὸς ἂν λαβεῖν. In multis omissum est ὅτι. Ibid. Zeun. e Cod. Guelf. recepit λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι — λαβεῖν ἂν pro ὅτι — λάβοι ἂν, vt vulgo editur. 6, 1, 7. Φασὶν ὅτι δεῖ. All. ἔτι δεῖν. Marg. Leuncl. ὅτι δεῖν. i) Postponitur nomini, A. 1, 2, 21. ᾔσθετο τὸ ςράτευμα ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη. k) Sequente ὅτε, Π. 6, 1, 7. λέγω ὅτι, ὅτε οἴκοι ἦμην, ἐςρατευόμην. Cf. ὅταν nr. 1. l) Ponitur omisso verbo, Π. 3, 1. 13. Φοβεῖται μέντοι, εὖ οἶδ' ὅτι, μὴ — πάθῃ. Ita enim interpungendum cum Zeunio videtur, vt post ὅτι repetendum sit Φοβεῖται. 5, 3, 20. ἐρωτῶντας, ὅτι ἐν ὁδῷ ἤδη πάντες. Intell. εἰσὶ vel εἶεν. A. 1, 6, 7. ἔςιν ὅ τι σε ἠδίκησα; ὁ δὲ

ὁ δὲ

ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔ. Intell. ἐμὲ ἠδίκησας vel αὐτὸν ἠδίκησέ τι. O. 6, 11. ὅτι μὲν κάλλιστον (scil. ἐστὶν) — ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, πάνυ μοι δοκῶ πεπεῖσθαι ἱκανῶς. 12, 20. ἤρετο — τί τάχιστα παχύνει; τὸν δ' εἰπεῖν λέγεται, ὅτι δεσπότου ὀφθαλμός. Intell. τάχιστα παχύνει. m) Repetitur post quaedam interiecta, A. 5, 6, 9. λέγουσιν, ὅτι, εἰ μὴ — ὅτι κινδυνεύσει. 7, 4, 3. Similiter ὅτι ponitur post ὡς. v. ὡς nr. 26. k. Π. 5, 3, 15. p. 297. ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν — πείσονται, οἱ δὲ — ἀπολοῦνται, ὅτι οὐδένα εἰκὸς οὐν αὐτῷ βούλεσθαι εἶναι. Πο. 5, 1. E. 3, 2, 5. 6, 4, 37. 6, 5, 13. n) Deesse putatur E. 4, 8, 4. ἔστι δὲ οὐχ οὕτως ἔχον. εἰ ἐκρατήθημεν, οὐδὲν ἔτι ἐσμέν. Post ἔχον Leunclauio deesse videtur ὅτι, Moro autem οὐ γάρ. §. 9. λέγοντος τοῦ Κόνωνος, εἰ ἐῴει — θρέψει. Steph. et Leuncl. post Κόν. addendum putant ὅτι, probante Moro. Sed Schneider. ex Castal. habet ὡς, non ὅτι. 5, 8, 62. νομίσαντες, εἰ τοῦτο γένοιτο, οὐ δυνατὸν ἔσοιτο. Hic quoque ante εἰ inserunt ὅτι, vt Welf. et Morus, vel legunt ἔσεσθαι. o) Videtur redundare, A. 6, 4, 12. ὡς γὰρ ἐγὼ, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἥκοντος πλοίου, ἤκουσά τινος, ὅτι Κλέανδρος μέλλει ἥξειν. Steph. ὅτι vel delendum vel in ὁ mutandum censet. Απ. 2, 9, 8. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων — ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. Ern. deleri iubet ὅτι. Sed potest seruari, modo intelligas λέγω. All. ὅτι mutari volunt in ἔτι, *posthac.* ¶ 4) Est μιμητικὸν s. seruit recitationi verborum alius in oratione recta. v. Raphel. ad Matth. 9, 18. Π. 3, 1, 4. εἶπε δ' ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις. 4, 1, 6. εἶπεν, ὅτι ἵππων προσδεόμεθα. 5, 2, 5. 6, 4, 3. 7, 3, 1. A. 1, 6, 8. 5, 4, 4. Potest verti *scilicet*, vt Π. 2, 4, 7. ἐμοῦ τοίνυν ἀκούετε, ὅτι οὐκ ἀδικοῦμεν. ¶ 5) *quod attinet ad id quod.* Π. 8, 3, 16. ὅτι δὲ ταῦτα πολλά ἐστι, τοσοῦτον κερδαίνω etc. O. 6, 11. ὅτι δὲ ἔφησθα καταμαθεῖν τὰ αἴτια — καὶ ταῦτά μοι δοκῶ ἡδέως ἀκούσειν σου. ¶ 6) *at.* Saltem est obiicientis. Sed ponitur elliptice. O. 1, 7. ὅτι τοι ἡμῖν ἐδόκει (np. in superioribus) οἶκος εἶναι ὅπερ κτῆσις. Intelligi potest ἐνόμιζον, *putabam.* Sed Wyttenbach. ad Plutarch.

tarch. de sera num. vind. p. 89. legi iubet οὔτι τοι, *an non?* 5, 18. ταῦτα μὲν ἔμοιγε καλῶς δοκεῖς λέγειν· ὅτι δὲ τὰ πλεῖςα ἐςιν ἀδύνατα προνοῆσαι. Steph. et Wells. ἔτι δ. Sed intellige τί λέγεις vel simile quid. v. tamen Zeun. it. Ern. qui vt Wyttenbach. l. l. emendat τί δὲ, ὅτι. ¶ 7) *quam.* c. superl. A. 3, 1, 31. ὅτι πλείςους. O. 15, 1. Cf. μεγαλοπρεπής. Saepe iunctim scribitur vno verbo, vt ὁτιβέλτιςα, O. 7, 12. Sed Cod. Lips. ὅτι βέλτιςα. ὁτιεγγύτατα, E. 4, 2, 6. ὁτιελαχίςων, Π. 7, 5, 5. ὁτιήδιςα, Π. 7, 5, 19. ὁτιῆκιςα, Π. 7, 5, 14. ὁτιμακροτάτην, scil. ὁδὸν, A. 7, 8, 2. ὁτιμάλιςα, Π. 7, 1, 5. 7, 5, 6. Aπ. 4, 5, 12. O. 16, 12. K. 9, 16. Aπ. 4, 2, 40. vbi est *quam frequentissime.* ὁτιπλειςάκις, O. 16, 13. ὁτιπλεῖςος, Π. 4, 2, 12. p. 217. 6, 1, 14. 22. 6, 3, 9. 7, 5, 6. 8, 8, 7. A. 1, 1, 6. 1, 5, 11. 6, 2, 11. Πo. 4, 11. E. 7, 1, 2. O. 7, 15. Σ. 8, 25. ὁτιταπεινότατοι, Π. 7, 5, 24. Cf. ἀπαρασκεύαςος et τάχιςα. it. c. comparatiuo, A. 3. 4, 3. ὡς ὅτι (Edd. vett. ὅτε) φοβερώτερον εἴη. Muretus malebat φοβερώτατον. Et sic est in Cod. Paris. Vnde Zeun. recepit. Morus in indice coniicit ἔτι φοβερώτερον. ¶ 8) Permutatur c. ἔτι, A. 3, 1, 13. ᾔδειν ὅτι ὀλίγους ἔχοντας. Steph. et Hutch. emendant ἔτι, quod etiam habet Cod. Eton. Cf. supra nr. 3. et ἔτι nr. 8. c. ὅπῃ, v. ibi nr. 2. c. εἰ. v. εἰ nr. 6. c. ὅτε, Π. 4, 1, 11. δηλώσεις, εἰ ἀληθῆ ἔλεγες, ὅτι ἔφης ἥδεσθαι. Steph. et Hutch. et Cod. Bodl. substituunt ὅτε. Cf. ὅτε nr. 3. et 4. et supra nr. 7. c. ὅ τι, Aπ. 2, 2, 9. εἰδὼς, ὅτι, ἃ λέγει ἡ μήτηρ, οὐδὲν κακὸν νοοῦσα λέγει. Steph. in ed. 1. ὅ τι λέγει. Sic E. 7, 5, 6. οἰόμενος πᾶν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις, ὅτι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι. Poterat scribi ὅ τι vel ὅτε. c. ὡς. v. ὡς nr. 30. h. c. διότι. v. ibi nr. 2. Denique ὅτι suspectum est Aπ. 3, 7, 5. vbi v. interpp. ¶ 9) μὴ ὅτι, v. μὴ nr. 13 — 15.

ὁτιοῦν, v. ὅς nr. 22.

ὁτὶς, v. ὠτίς.

ὅτου, Attice pro οὔτινος s. οὗ. v. Fischer. ad Weller. p. 168. Π. 7, 1, 16. ὅτου ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα, πάντα βίᾳ διεκόπτετο. Zonaras habet ὅσων. 8, 2, 12. παρεῖχε πάντα ὅτου ἔδει. 8, 5, 7. 8, 7, 3. p. 542.

542. Α. 1, 9, 12. 13. 3, 2, 11. ὅτου ἂν ἐθέλωμεν, τευξόμεθα. Ε. 4, 5, 4. Απ. 1, 4, 4. ὅτου ἕνεκα. Hefych: ὅτου ἕνεκα· τίνος ἕνεκα. Ο. 7, 11. μεθ' ὅτου ἄλλου. 8, 16. μαςεύειν ὅτου ἂν δέῃ. 16, 3. ὅτου δέοιτο. c. δὴ et particip. Α. 4, 7, 18. ἐξαπίνης, ὁτουδὴ παρεγγυήσαντος — Φέρουσι. All. ὅτου δὴ, all. οὕτω. 5, 2, 17. ἀνέλαμψεν — ὁτουδὴ ἀνάψαντος. All. ὅτου δὴ ἐνάψαντος τινὸς, *incertum quis accenderat.* c. verbis emendi, Α. 3, 1, 13. ὅτου ὠνησόμεθα, *quo f. quo pretio.* 7, 6, 17. σπάνια ἕξοντες ὅτων ὠνήσεσθε. Veteres melius habent ὅτου, all. perperam ὅταν. c. ἐξ, Π. 8, 2, 9. ἐξ ὅτου περ ἐν τῇ ἀρχῇ εἰμι. Intell. χρόνου. Α. 7, 8, 2. ἐξ ὅτου ἀπεδήμησε. Απολ. 16. 27. it. de caufa, v. ἐκ nr. 3.

"Οτυς, v. Κότυς.

ὅτῳ, Attice pro ᾧτινι. Π. 1, 4, 10. διαδίδου ὅτῳ βούλει. 2, 1, 6. extr. ὅτῳ δ' ἀρκεῖ — καταμενέτω. Intell. ἐκεῖνος. 2, 3, 5. p. 118. πρὸ τούτου, ὅτῳ ᾤμην πληγήσεσθαι. 6, 2, 11. p. 370. ἐσθὴς — ὅτῳ ἐςιν, πολλὰ ἐπικουρεῖ. 8, 2, 9. Α. 3, 2, 5. 22. 26. 7, 3, 2. Απολ. 11. Cf. ὃς nr. 19. a. c. opt. Π. 1, 4, 17. περιβαλλομένους ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι. 4, 5, 10. 5, 4, 17. Α. 2, 6, 12. Ο. 2, 11. c. ἂν et opt. Π. 3, 1, 17. δύναιο ἂν εὑρεῖν (Intell. τινὰ), ὅτῳ ἂν χαρίσαιο. Cf. ποῦ. c. ἂν et coni. Ο. 9, 10. μεμνῆσθαι ὅτῳ ἄν τι διδῷ. §. 16. Κ. 8, 7. περιλαμβάνειν ἐντὸς (fcil. τοῦ τόπου), πρὸς ὅτῳ ἂν ᾖ, *vbicunque.* c. fut. Π. 1, 4, 13. ὥρα παρασκευάζεσθαί σοι, ὅτῳ μαςιγώσεις. 4, 2, 17. ἀνάγκη — εἶναί τινα, ὅτῳ σκηνῆς μελήσει. 5, 4, 14. c. οὖν, Απ. 4, 1, 1. ἐν ὁτῳοῦν πράγματι. c. dat. Α. 7, 2, 2. ὅτῳ ὑμῖν ταῦτα δοκεῖ. All. emendant ὑμῶν. c. plurali, Π. 3, 3, 29. ἱκετεύουσαι πάντας ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν. Steph. vult πάντα, fed Hutch. defendit πάντας. 7, 1, 10. ὅτῳ ἂν ἡμῶν ὁ θεὸς νίκην διδῷ — πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν. Poterat exfpectari συμβάλλῃ. Α. 2, 5, 7. 4, 1, 6. 4, 4, 7. 6, 3, 9. Formula ἔςιν ὅτῳ extat Ο. 3, 12. In var. lect. permutatur ὅτῳ c. ποῦ. v. ποῦ nr. 2.

οὗ, *vbi*, v. ὃς nr. 11.

οὐ, et οὐκ, et οὐχ, et οὐχὶ, ¶ 1) *non.* Π. 1, 3, 4. οὐχὶ, ὦ πάππε. Αθ. 2, 18.

18. εἰδότες ὅτι οὐχὶ τοῦ δήμου ἐςίν. 3, 3. ἡ πόλις οὐχ ἱκανή.] In ed. Well. operarum vitio eſt οὐκ ἱκ. Αγ. 2, 1. οὐ γὰρ ὡς ὑςερήσειε — ἐπροθυμεῖτο, i. e. ἐπροθυμεῖτο γὰρ ὡς οὐχ ὑςερήσειε. E. 5, 2, 26. οὐ μέντοι ἔπειθε. §. 32. 5, 4, 29. οὐ (Margg. οὐδὲν) μέντοι ἠρώτα. Ponitur poſt enunciationem affirmantem, ita vt ex praecedenti ſententia verbum ſit intelligendum, A. 7, 6, 27. νῦν καιρὸς δοκεῖ ὑμῖν — ἐμὲ κατακτανεῖν. οὐ μὴν (ſcil. ἐδόκει) ὅτε etc. E. 1, 7, 10. p. 55. κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι· οὐκ (ſcil. κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι) ἂν — πείθοισθε, *non tamen*. Cf. nr. 9. In fine commatis vel ſententiae; v. Doruill. ad Charit. p. 639. Π. 1, 4, 10. ἐδείκνυε μὲν οὔ, κατέθηκε δὲ ἡματωμένα. 2, 3, 5. p. 118. οὐ τῷ μὲν προσῆκον, τῷ δ' οὔ. 5, 1, 5. 5, 5, 10. p. 334. 8, 1, 1, p. 464. A. 4, 4, 2. καλὸς μὲν, μέγας δ' οὔ. All. e Demetrio Phalereo habent μέγας μὲν οὔ, καλὸς δὲ, probante Hutchinſono. 4, 6, 2. 5, 1, 11. 5, 6, 9. 6, 5, 3. E. 1, 1, 14. 2, 2, 1. 5, 4, 40. Απ. 4, 7, 7. O. 11, 8. Σ. 4, 3. 9, 3. Ponitur bis, ita vt, e Latina quidem ratione, ſemel redundet, O. 15, 10. ἀλλὰ — οὐχ ὥσπερ τὰς ἄλλας τέχνας — οὐχ οὕτω καὶ ἡ γεωργία. Sic poſt negationem, quae ineſt verbo. v. ἡ nr. 1. Etiam Π. 1, 2, 7. οὐχ ἥκιςα eſt pro ἥκιςα. Sed viri docti οὐχ iubent deleri, quam rationem Welſius quoque ſecutus eſt. οὐ ante vocalem, Σ. 6, 2. ἔφη, οὐ· ἀλλ' etc. Sed Welſ. de iudicio Steph. et Leuncl. edidit οὐκ, Zeunius tamen defendit οὐ, cum ſit in clauſula. ¶ 2) *nonne*. Π. 5, 5, 5. p. 328. οὐ καὶ σὺ ὁμολογήσεις μηδὲν ἀδικεῖσθαι; 7, 5, 5. 8, 3, 18. οὐχὶ σύγε αὐτίκα μάλα εὐδαίμων ἐγένου; Sic O. 20, 9. in nonnullis rectius eſt: οὐ πάνυ χαλεπὸν εὑρεῖν; All. omittunt οὐ. §. 13. οὐ πολὺ μὲν ῥᾷον —; Bis ponitur, Απ. 2, 3, 16. οὐ γὰρ καὶ — παραχωρῆσαι; καὶ οὐ — ὑπαναςῆναι; Ern. et Hindenb. defendunt. Hindenb. praeterea dicit, καὶ οὐ eſſe pro οὐ καὶ, quia οὐ et μὴ ſaepe transponatur. c. γὰρ, vbi eſt animi commoti, Π. 3, 1, 21. ποῦ ἐκεῖνος —; οὐ γὰρ, ἔφη, ἀπέκτεινεν αὐτὸν οὑτοσί; Απ. 1, 4, 14. 3, 4, 1. O. 11,

O. 11, 22. 19, 2. Sic Π. 5, 5, 6. in Cod. Guelf. eſt οὐ γὰρ δήπου — ἔπεμπες; in reliquis σὺ γὰρ δ. Cf. γὰρ nr. 7. e. et nr. 13. a. c. δήπου, Απ. 2, 3, 1. οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων; ¶ 3) οὐκ — ἀλλὰ, *non tam — quam*. Π. 5, 4, 16. p. 318. διατελεῖ μισῶν, οὐκ ἤν τίς τι αὐτὸν ἀδικῇ, ἀλλ' ἥν τινα ὑποπτεύσῃ βελτίονα ἑαυτοῦ εἶναι. ¶ 4) οὐ — δὲ. Α. 2, 5, 9. πάντες μὲν οὐκ ἦλθον, Ἀριαῖος δέ. Hutch. poſt δὲ intelligit μόνον. Σ. 2, 19. ἀρχούμην μὲν οὔ, ἐχειροτονούμην δέ. Κ. 1, 11. οὐχ ὑφ' ὧν οἴονται — κακοὶ δέ. ¶ 5) οὐ δῆτα, *nequaquam*. Απ. 2, 2. 9. οὐ δῆτα, ἔφη, τοῦτό γε οὐκ οἴομαι. ¶ 6) οὐκέτι, (v. omnino ἔτι nr. 10. et Thom. Mag. infra in v. οὔπω.) a) *non amplius*. Π. 1, 4, 5. οὐκέτ' εἶχεν αὐτῷ συλλέγειν θηρία. §. 6. Α. 1, 8, 12. καὶ οὐκέτι (all. οὐκ ἔτι) τρία — ϛάδια ἀπεχέτην τὼ φάλαγγε. 2, 6, 2. ἐπεὶ δὲ οἱ Ἔφοροι — ἀποϛρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο, ἐνταῦθα οὐκέτι πείθεται. Αγ. 5, 5. v. λοιπὸς nr. 6. ¶ b) *nondum, iam non, non aeque, non ita*. Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο, τοῦτο οὐκέτι δύναμαι κατιδεῖν. 4, 3, 3. p. 227. Ιερ. 2, 14. Απ. 3, 4, 10. ταῦτα μὲν — ἀμφοτέρων ἐϛὶν, ἀλλὰ τὸ μάχεσθαι οὐκέτι ἀμφοτέρων, *non item*. ¶ c) *tum non*. O. 16, 3. ἐπειδὰν μέντοι γνῷ τις, οὐκέτι συμφέρει θεομαχεῖν. 20, 21. ταῦτα οὐκέτι δεῖ θαυμάζειν. Poteſt h. l. ſimpliciter verti *non*. Heſych. et Suid: οὐκέτι· οὐχὶ, ἢ οὐ. it. vbi conceſſis aliis negatur vnum, Ιερ. 7, 3. ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι. ¶ 7) οὐ καὶ, *nondum*. Π. 2, 1, 2. p. 86. οὐ καὶ τὴν δύναμιν ἔλεξάς μοι. ¶ 8) οὐ — μὴ, *non, nullo modo*. Π. 4, 2, 20. οὐκ ἂν μὴ πρέποντα. h. l. μὴ perperam eſt intruſum. Sed E. 6, 1, 1. vtrumque refertur ad ſuum verbum: οὐ δυνήσοιντο μὴ πείθεσθαι. c. coni. Π. 3, 2, 4. ὡς οὐ μὴ δέξωνται. Ιερ. 11, 15. ἐὰν κρατῇς, οὐ μή σοι δύνωνται ἀντέχειν. Cf. Galat. 5, 16. ¶ 9) οὐ μὴν ἀλλὰ, *ſed tamen*. Π. 1, 4, 8. equus eum fere excuſſiſſet, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμενεν. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 5, 43. optime ex praecedentibus poſt οὐ μὴν intelligit ἐξετραχηλίσθη. Cf. Bergler. ad Alciphr. p. 253. ¶ 10) οὐχ ὅπως, v. ὅπως

πῶς nr. 11. ¶ 11) οὐχ ὅτι — ἀλλὰ καὶ, *non modo — sed etiam*. Απ. 2, 9, 8. οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. Ernestio ὅτι suspectum videbatur, sed defendit Hindenb. ¶ 12) οὐ — οὐδὲ, *non*. Απ. 1, 2, 5. οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. Leuncl. *nec quidem*. Vigerus 7, 13, 11. *verum enimuero non*. Απ. 1, 7, 5. ἀπατεῶνα ἐκάλει τὸν (i. e. ἐκεῖνον) οὐ μικρὸν μὲν, οὐδ' εἴτις ἀργύριον — πειθοῖ λαβὼν ἀποστεροίη, πολὺ δὲ μέγιστον, ὅστις etc. *non paruum, nec eiusmodi vt si quis*. Ruhnken. tollit τὸν et οὐδ'. Ern. οὐδ' mutari vult in ὡς, Schneiderus in οἷον, *veluti*. Hindenb. defendit vulgarem lectionem ex redundantia negationum Attica. ¶ 13) οὐκ — οὐδεὶς, *nemo*. Π. 8, 1, 13. οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενί. ¶ 14) οὔκουν, a) *non igitur*. Π. 5, 5, 13. οὔκουν καλῶς ἂν πράττοιμι. 7, 5, 26. p. 454. οὔκουν ἀδικίᾳ γε ἕξετε. Margg. οὔκουν οὐκ ἀδ. O. 2, 11. b) *nullo modo*. Suidas: οὔκουν· οὐδαμῶς. οὐκοῦν δὲ συλλογιστικὸς σύνδεσμος. Π. 4, 1, 11. οὔκουν ἀπολείψομαί σου. A. 3, 5. 4. Απ. 4, 2, 10. 4, 5, 7. O. 1, 9. Σ. 3, 6. ¶ 15) οὐκοῦν, a) *ergo, igitur*. Cf. nr. 14. Π. 1, 4, 19. ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. οὐκοῦν χρὴ ἐλαύνειν τινὰς ἐπ' αὐτούς. 1, 6, 4. 3, 1, 9. E. 4, 3, 1. Σ. 2, 5. b) *num*. Π. 2, 4, 10. οὐκοῦν δοκεῖ σοι σύμφορον εἶναι τὸ λεληθέναι; 4, 1, 11. οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; 5, 2, 12. 14. 5, 3, 7. 8. 7, 1, 5. Απ. 2, 2, 1. 3. 10. c) *nonne*. Απ. 2, 7, 5. οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; Σ. 4, 33. d) *quin*. A. 3, 2, 11. οὐκοῦν τῶν γε ἱππέων ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματος ἐσμέν. ¶ 16) οὔποτε, *nunquam, nullo modo*. Π. 5, 1, 10. οὔποτε τούτους προδιδοὺς ἁλώσομαι. A. 2, 5, 2. p. 109. τούτου ἐγὼ οὔποτ' ἂν εὐδαιμονίσαιμι. 3, 1, 3. E. 2, 3, 17. p. 90. 2, 4, 10. p. 110. etc. Legitur etiam pro οὐδέποτε. v. ibi. ¶ 17) οὔπω, v. suo loco. ¶ 18) οὔτε, v. suo loco. ¶ 19) οὔτι, *omnino non*. Hesych. οὔτι· οὐδαμῶς. A. 7, 6, 9. οὔτι πυθόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. ¶ 20) οὔτοι, *non vero*. Suid. οὔτοι· οὐ μήν. Απ. 1, 4, 10. 3, 12, 5. οὔτοι χρὴ — ἀμελεῖν. Π. 6, 3, 10. Le-

Leuncl. legit οὔτοι pro οὗτοι. v. εἰδέναι nr. 8. l. ¶ 21) οὐ φάναι f. οὐ φάσκειν, *negare*. E. 1, 7, 9. οὗτος οὐκ ἔφη ἄλλ' (i. e. ἄλλα) ἢ κατὰ νόμον ποιήσειν. Cf. ἀλλὰ, γὰρ, εἶναι, ἥκιστα, μὰ, μὲν, ὅτι nr. 3. οὐδεὶς, οὔτε, πάνυ, πῶς, τίς, φάναι, φάσκειν etc. ¶ 22) In var lect. οὐ permutatur c. οὐδέ. v, οὐδὲ nr. 3. it. c. σύ. v. γὰρ nr. 2.

οὐδαμῆ, ¶ 1) *nusquam*. A. 4, 6, 8. ἄνδρες οὐδαμῆ (All. οὐδαμοῦ) φυλάττοντες ἡμᾶς. 7, 3, 5. ¶ 2) *nullo modo, nequaquam*. A. 5, 5, 3. οὐδαμῆ προσίενται οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. 7, 6, 21. E. 3, 5, 1.

οὐδαμόθεν, ¶ 1) *ex nullo loco*. A. 4, 5, 21. οὐδαμόθεν ἀφίεσαν, πρὶν παραθεῖεν ἄριστον, *e nullo vico*. ¶ 2) *nulla ex parte*. A. 2, 4, 12. οὔτε ἐπέθετο οὐδεὶς οὐδαμόθεν. ¶ 3) *a nemine*. E. 7, 1, 2. p. 437. οὐδαμόθεν ἂν τριήρεις πλείους ἐκπλεύσειαν, ἢ παρ' ὑμῶν. Aπ. 2, 7, 2.

οὐδαμοῦ, ¶ 1) *nusquam*. Π. 7, 1, 19. οὐδαμοῦ οὐδὲν ἠδύνατο κατιδεῖν. 8, 8, 7. E. 5, 4, 42. οὐδαμοῦ ἀποσκεδάννυσθαι τῆς φάλαγγος. Aπ. 1, 4, 8. νοῦν οὐδαμοῦ ὄντα. Cf. ἄλλοθι et οὐδαμῆ. ¶ 2) *in nullum locum*. A. 6, 3, 9. ἡμεῖς ἀποδραίημεν ἂν οὐδαμοῦ. Σ, 4, 24. οὐδαμοῦ ἀπήει ἀπ' αὐτοῦ. §. 30. ¶ 3) *nunquam*. Π. 7, 3, 1. πρόσθεν θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς, νῦν οὐδαμοῦ φαίνεται. Reddi h. l. potest *omnino non*. Aπ. 1, 7, 2. Cf. οὐδαμῶς, et A. 3, 1, 27.

οὐδαμῶς, ¶ 1) *nequaquam*. Suid: οὐδαμῶς· κατ' οὐδένα τρόπον. E. 5, 2, 8. ὡς ἕπεσθαι μὲν οὐδαμῶς ἐθέλοιεν. Margg. οὐδαμοῦ, i. e. *in nullum locum*. Aπ. 2, 3, 15. O. 1, 13. πῶς ἂν ὠφέλιμον εἴη; οὐδαμῶς. ¶ 2) *nulla alia ratione*. Sequente ἢ, Π. 7, 1, 18. γνοὺς ὅτι οὐδαμῶς ἂν θᾶττον χοίη, ἢ εἰ εἰς τὸ ὄπισθεν περιελάσειεν. O. 16, 13. ¶ 3) In var. lect. est pro οὐ πάνυ. v. πάνυ nr. 1.

οὐδὲ, ¶ 1) *neque*. Π. 1, 4, 12. οὐδὲ γὰρ λέγειν — οὐδ' ἀναβλέπειν. 1, 5, 7. p. 54. 1, 6, 19. p. 75. etc. Sequitur post οὔτε, Π. 2, 2, 8. οὔτε γὰρ αὐτὸς — οὐδὲ μὴν φίλοις γε, οὐδὲ ξένοις. 2, 3, 3. οὔτε πρῶτος, οὔτε δεύτερος, οἴομαι δὲ οὐδὲ χιλιοστὸς, ἴσως δὲ οὐδὲ μυριοστός. 4, 5, 12. p. 246. A. 1, 4, 8. οὐδὲ — οὔτε.

οὔτε. All. οὔτε. Sed οὐδὲ defendit Doruill. ad Charit. p. 721. 4, 7, 7. οὔτε τὸν Ἀριςώνυμον — οὐδὲ Εὐρύλοχόν — οὐδ᾽ ἄλλον οὐδένα. Απ. 2, 2, 5. οὔτε προπεπονθυῖα οὐδὲν — οὔτε γιγνώσκον — οὐδὲ σημαίνειν δυνάμενον. Hindenb. corrigit οὔτε, et ſic edidit Ern. K. 12, 20. Ita etiam videtur Π. 1, 6, 6. ὡς οὐδὲ θέμις εἴη αἰτεῖσθαι παρὰ τῶν θεῶν οὔτε — νικᾷν, οὔτε — κρατεῖν, οὔτε — σώζειν εὔχεσθαι· οὐδὲ — εὔχεσθαι, οὐδὲ — αἰτεῖσθαι. Sed duo poſteriora οὐδὲ referuntur ad illud οὐδὲ, quod eſt ante θέμις, atque adeo pro vltimo οὔτε videtur οὐδὲ reponendum eſſe. ¶ 2) *ne quidem*. Π. 1, 3, 9. οὐδ᾽ ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε. 1, 4, 11. 1, 5, 7. p. 53. 1, 6, 16. 2, 2, 1. extr. Αγ. 1, 1. οὐδὲ μειόνων ἂν τυγχάνοι ἐπαίνων. All. δὲ μ. E. 3, 1, 14. 3, 4, 13. 4, 1, 10. Απ. 1, 3, 11. 12. Σ. 1, 14. Sic Π. 7, 2, 7. p. 417. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἐψεύσατο. ¶ 3) i. q. οὐ. Π. 1, 6, 15. ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ ςρατηγοῦ ἀργοῦ. Altero loco eſt *nec, etiam non*. Α. 2, 2. 1. vbi tamen Hutch. vertit *ne quidem*. Et ſane referri poteſt ad vltima verba cap. 1. Απ. 1, 3, 7. ἀπεχόμενον — διὰ ταῦτα οὐδὲ γενέσθαι ὖν. Marg. Steph. οὐ. 3, 1, 11. οὐδὲ διεσαφήνιζε ταῦτα. All. οὐ, quod Ern. melius, Schneiderus multo deterius vulgato putat. Σ. 1, 15. Inprimis initio periodi, c. γὰρ, vt ap. Latinos *neque enim*, Π. 1, 6, 18. οὐδὲ γὰρ τὰ δῶρα — οὐδεὶς λαμβάνει. Sic Π. 4, 1, 9. pro οὐ διωξόμεθα in Margg. eſt οὐδὲ δ. ¶ 4) Perperam legitur pro οὐδὲν, Π. 6, 1, 9. οὐδὲ θαυμαςόν. Corrigunt οὐδὲν θ. §. 16. οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. All. melius οὐδὲν μ. Απ. 1, 4, 9. οὐδὲ γνώμῃ, ἀλλὰ τύχῃ πάντα. Geſn. et Ern. ſcribunt οὐδὲν γ. Sic Απ. 1, 1, 14. οὔτε βωμὸν, οὔτε ἄλλο τῶν θείων οὐδὲν τιμᾷν. All. οὐδὲ τ. Cf. οὐδεὶς nr. 5. et ὀνομαςός. it. pro μηδὲν, E. 3, 1, 8. μηδὲν βλάψας τοὺς ξυμμάχους. Marg. οὐδὲ β. ¶ 5) οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν et οὐδ᾽ ὁτιοῦν v. in v. ὅπως nr. 12. et ὃς nr. 22. Cf. οὐ nr. 12. οὐδεὶς, οὐδέποτε, οὔτε.

οὐδεὶς, ¶ 1) *nullus, nemo*. Π. 1, 1, 2. οὐδεμίαν ἀγέλην — ἐπ᾽ οὐδένας συνίςανται. 7, 5, 17. p. 445. ἤ

τινα ἢ οὐδένα οἶδα, h. e. *fere neminem noui.* v. Valckenar. ad Herodot. 3, 140. et Abrefch. dilucidatt. Thucyd. 3, 68. p. 344. Π. 7, 5, 23. οὐδένες — ἐπεδείκνυσαν. A. 6, 3, 9. οὐδεμιᾶς ἡμέρας ἐπιτήδεια. Viri docti emendant οὐδὲ μιᾶς. 7, 6, 20. οὐδένα ἔτι ἑωρῶμεν. All. οὐκέτι οὐδένα. Λ. 3, 2. οὐδένες. E. 2, 1, 16. πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. 2, 4, 29. οὐδὲν πώποτε — ὑμᾶς ἠδίκησεν. Poteſt etiam accipi pro οὐ (v. nr. 5.) vel *nulla in re.* 3, 5, 5. οὐδένα ἄλλον πόλεμον. 4, 4, 4. οὐδένας συμμάχους. 5, 3, 10. οὐδένες ἤκουον. 7, 1, 12. 7, 4, 8. οὐδένων. Ἱερ. 1, 38. Απ. 1, 2, 8. ἐπηγγείλατο οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδὲν, *nemini vnquam tale quid.* 3, 5, 18. οὐδενῶν. Σ. 2, 3. ἀνὴρ οὐδείς. Scribitur diuiſim, E. 2, 3, 18. p. 96. ἀδικοῦντες οὐδὲ ἕν. Sic Απ. 4, 4, 10. pro οὐδεὶς ἄδικος ἂν εἴη, all. legunt οὐδ' ἂν εἷς ἄδικος εἴη. Cf. εἷς nr. 10. et Koen. ad Gregor. de dialect. p. 22. ſq. vbi Gregorius dicit: τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν. Ἀττικόν ἐστιν. Sic Phauorin: οὐδὲ ἕν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, Ἀττικῶν ἐστι. Similia habet Thom. Mag. p.662. c. gen. A. 2, 5. 2. p. 110. πᾶσα ὁδὸς διὰ σκότους — οὐδὲν γὰρ αὐτῆς ἐπιστάμεθα. E. 2, 4, 29. Iungitur plurali, Πο. 4, 4. νῦν οἱ κεκτημένοι — οὐδεὶς ἀφαιρεῖ, *nemo eorum qui habent.* E. 2, 2, 2. οὐδεὶς ἐκοιμήθη οὐ μόνον πενθοῦντες, ἀλλὰ νομίζοντες. c. οὐδὲ, vbi οὐδὲ eſt i. q. καὶ vel ἤ. A. 1, 8, 14. οὐδὲν μέντοι οὐδὲ τοῦτον ἔφασαν παθεῖν, οὐδὲ ἄλλος — ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδέν. 3, 1, 11. ἡμῶν οὐδεὶς οὐδὲ ἐπιμελεῖται, *omnino nullus.* Απ. 3, 12, 5. οὐδὲ ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι, οὐδὲ ἐν πράξει οὐδεμιᾷ. c. οὐκ, Απ. 2, 6, 36. οὐκ ἐξεῖναι — λέγειν οὐδὲν, *dicere quicquam.* c. οὔτε, Π. 1, 3, 15. ἄλλον οὐδένα, οὔτ' ἐμέ. 5, 4, 14. 6, 1, 15. ἀπεωθεῖτο οὐδὲν, οὔτε εἴ τις ὅπλον ἐδίδου καλὸν, οὔτε ἵππον. In margg. eſt bis οὐδὲ pro οὔτε. A. 1, 6, 11. οὔτε ζῶντα, οὔτε τεθνεῶτα οὐδεὶς πώποτε εἶδεν, οὐδ' ὅπως ἀπέθανεν, οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν. 2, 4, 12. v. οὐδαμόθεν. 2, 5, 2. p. 109. E. 2, 3, 18. p. 96. Απ, 1, 1, 20. τὸν ἀσεβὲς οὐδέν ποτε οὔτ εἰπόντα οὔτε πράξαντα. Ern. e bonis libris edidit οὐδέποτε. Sed Schneiderus reuocauit οὐδέν ποτε. 1, 2, 48. 1, 4, 14.

14. 2, 7, 2. Cf. ἄλλος et οὐδέ. ¶ 2) *exiguus, multo paucior.* A. 6, 2, 6. Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιοὺς, τὸ δ' ἄλλο ςράτευμα οὐδὲν εἶναι. ¶ 3) *nullius momenti, parum.* Π. 6, 2, 4. οὕτως εἶχε τὴν γνώμην, ὡς ἤδη παντελῶς κεκρατηκὼς, καὶ οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων. (3, 2, 3. est: οὐδὲν τὰ τῶν πολεμίων δυνήσεται.) E. 4, 8, 4. ἐκρατήθημεν. οὐδὲν ἄρα ἔτι ἐσμὲν, *amisimus imperium Graeciae et potentiam omnem.* Cf. ἀνύειν, εἶναι nr. 6. ποιεῖν nr. 40. ¶ 4) οὐδεὶς ὅςις οὐ, *nemo non.* Π. 1, 4, 25. οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντα ἀποςρέφεσθαι. 8, 2, 12. οὐδὲν τούτων ὅ τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε. E. 5, 1, 3. 6, 2, 22. K. 5, 33. 12, 14. Integra legitur formula E. 7, 5, 26. οὐδεὶς ἦν ὅςις οὐκ ᾤετο. Sic Σ. 1, 9. οὐδεὶς οὐκ ἔπαχέ τι. Sed Athenaeus 5, p. 188. A. habet οὐδεὶς ἦν ὃς οὐκ ἔπ. quod placet Stephano atque Bachio. Cf. ὃς nr. 1. ¶ 5) οὐδὲν pro οὐ. Attice. v. Gregor. de dialectt. §. 18. it. Hesych. et Suid. c. adiect. et aduerb. Π. 1, 4, 7. et Aπ. 1, 3, 15. οὐδὲν ἧττον. Suid: οὐδὲν ἧττον· ἴσον. Π. 1, 4, 22. et 8, 4, 16. οὐδὲν μᾶλλον. 1, 5, 7. p. 52. οὐδὲν χείρους ἡμῶν. 1, 6, 12. p. 64. 2, 1, 6. p. 92. §. 16. 2, 4, 8. p. 130. ἦλθον οὐδέν τοι (all. rectius οὐδέν τι) πολλὰ ἔχων χρήματα. 7, 1, 6. οὐδέν ποτε, *nunquam.* 8, 4, 4. οὐδὲν (Cod. Guelf. οὐδέν τι) θαυμαςόν. §. 16. A. 1, 9, 10. οὐδὲν πώποτε ἀχάριςον εἴασε τὴν προθυμίαν. Cf. nr. 1. ex E. 2, 4, 29. Steph. et Hutch. malunt οὐδενὶ π. 6, 1, 15. οὐδὲν (all. οὐ) χρηματιςικὸν εἶναι τὸν οἰωνόν. Aγ. 10, 1. πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν· — εὐτυχέςερος μὲν ἂν εἴη, ςρατηγικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν. E. 3, 4, 1. 4, 8, 4. οὐδὲν θαυμαςόν. Sic Π. 2, 1, 6. p. 93. Ἱερ. 3, 4. Aπ. 4, 2, 9. O. 3, 2. Sic c. μὴ, E. 1, 6, 23. οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκιεῖται. Cf. τὶς et μᾶλλον, it. ἧσσον et ἧττον, vbi etiam dictum est de formula οὐδενὸς ἧσσον et οὐδεμιᾶς ἧττον, quae pro οὐδὲν ἧττον ponitur. c. verbis, Π. 1, 6, 13. λέγοντες οὐδὲν παύονται οἱ ἄνθρωποι περὶ νοσηρῶν χωρίων. 2, 1, 6. p. 93. οὐδὲν φυλαττομένους. 4, 1, 2. p. 200. 5, 2, 15. p. 286. A. 1, 1, 8. Aθ. 1, 3. Aπ. 4, 4, 10. οὐδὲν παύομαι

μαι ἀποδεικνύμενος. Ernestio οὐδὲν non placebat. Sic A. 5, 8, 11. οὐδ' εἴ τινα ἐτίμησα — οὐδὲ τούτων μέμνηθε. In 2 Codd. est οὐδὲν τούτων. Cf. οὐ nr. 1. et οὐδὲ nr. 4. Legitur etiam pro οὐδέτερος. v. ibi.

οὐδέποτε, *nunquam*. Thom. Mag: τὸ οὐδέποτε, ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων· τὸ δὲ οὐδεπώποτε, ἐπὶ παρῳχημένου μόνου. Cf. οὐδεπώποτε et Wass. ad Thucyd. 4, 61. De omnibus temporibus, Π. 1, 6, 14. οὐδέποτε προσήκει στρατιὰν ἀργεῖν. Σ. 4, 48. 51. De praeterito, Π. 1, 3, 9. οὐδέποτε ἐσιωπᾶτε. 1, 4, 2. οὐδέποτε ἀπέλειπε, οὐδὲ ἡλκίων ποτὲ ἐπαύετο. De futuro, v. Herodianus Phrynicho adiectus. Π. 2, 2, 1. p. 101. οὐδεὶς οὐδέποτε ἄρξεται. 5, 2, 5. τοῖς πολεμίοις οὐδέποτ' ἂν (Margg. οὔποτ' ἂν) ὑφεῖντο ζῶντες. Aπ. 1, 4, 16. οὐδέποτ' ἂν αἰσθέσθαι, *nunquam sensuros fuisse*. Cf. οὐδεὶς nr. 1.

οὐδέπω, *nondum*. Π. 2, 1, 7. p. 94. ἐλέγοντο μὲν προσιέναι, παρῆσαν δὲ οὐδέπω. Aπ. 3, 6, 1. it. diuisim, A. 7, 6, 24. οὐδὲ νῦν πω πέπαυμαι, *auch ietzt noch nicht*. Leuncl. *ne nunc quidem*. Aπ. 3, 6, 9. οὐδὲ γέγραπταί μοί πω.

οὐδεπώποτε, *nunquam antea*. Phauorin. in v. οὐδέποτε· οὐκέτι καὶ οὐδέποτε πρὸς μέλλοντα ὁριστικὸν ἀποδίδοται, οἷον, οὐκέτι καὶ οὐδέποτε ποιήσω — τὸ δὲ οὔπω καὶ οὐδεπώποτε ἐπὶ παρῳχημένου τάττεται — παρὰ Ξενοφῶντι· τοσαῦτα μὲν εἶπεν, οὔπω δ' ἐφαίνετο χρηστὸς εἶναι. Cf. οὐδέποτε. Π. 2, 1, 2. p. 86. τῶν οὐδεπώποτε ἐξελθόντων. Oudendorpio ad Thom. Mag. p. 662. teste, in MSS. est οὐδέ ποτε. Et sic in MS. Guelf.

οὐδέτερος, *neuter*. Π. 3, 1, 3. ὅτι οὐδετέροις (Margg. οὐδενὶ) βούλοιτο μάχεσθαι. Aγ. 5, 1. διμοιρίαν — διαπέμπων, οὐδετέραν αὐτῷ κατέλιπε. E. 7, 5, 26. §. 27. οὐδέτεροι οὐδὲν πλέον ἔχοντες. K. 4, 9. Cf. μηδέτερος.

οὐ δήπου, v. οὐ nr. 2.

οὐ δῆτα, v. δῆτα et οὐ nr. 5.

οὐθείς, *nullus*. Thom. Mag: οὐδεὶς, Ἀττικοί· οὐθεὶς, Ἕλληνες. Cf. Phrynich. p. 76. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐν μέσῳ οὐθεὶς ἄρξεται. 4, 2, 12. p. 218. οὐθέν ἐστι κερδαλεώτερον τοῦ νικᾶν. A. 4, 8, 11. Λ. 11, 10.

οὐκ, οὐκέτι, οὔκουν, οὐκοῦν, v. οὐ.

οὐλή, *cicatrix*. Phauorin: οὐλή· τὸ ὑγιανθὲν τραῦμα.

Aπ.

Απ. 3, 4, 1. τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων.

οὖν, ¶ 1) *igitur*. Saepe c. μὲν. A. 1, 7, 13. ταύτῃ μὲν οὖν (Cod. Eton. δὲ) τῇ ἡμέρᾳ οὐκ ἐμαχέσατο. Cod. Eton. μὲν δέ. Fortassis voluit μὲν δή. 7, 1, 25. ὁ μὲν οὖν (Cod. Paris. δὴ) Ξενοφῶν — ἀπήει. 7, 5, 4. οἱ μὲν δὴ (Cod. Eton. οὖν) ςρατιῶται. it. c. ἤδη et νῦν. v. ibi. Initio responsionis, O. 11, 23. τοῦτό μοι δήλωσον. οὐδὲν μὲν οὖν παύομαι, ἔφη. In interrogationibus ad praecedentia relatis, Π. 1, 4, 11. sq. εἰ Ἀςυάγης κελεύοι. — τίς ἂν οὖν ὑμῶν πρὸς Ἀςυάγην μνησθείη. Απ. 4, 4, 23. In cohortatione, Π. 6, 3, 11. p. 386. καὶ ὑμεῖς μὲν οὖν οὕτω ποιεῖτε. Ita Cod. Guelf. In reliquis οὖν deest. ¶ 2) *vt supra dictum est*. Απ. 1, 1, 20. θαυμάζω οὖν ὅπως ἐπείσθησαν. Nam initio dixerat πολλάκις ἐθαύμασα. 3, 9, 5. ἐπεὶ οὖν πράττεται. v. Hindenb. Sic Π. 4, 2, 20. Cod. Guelf. habet ὁ μὲν οὖν Ὑςάςπης οὕτως εἶπεν. Alii: ὁ μὲν Ὑςάσπας δὴ οὕτω συνεῖπεν. A. 1, 4, 5. in eodem cod. et ed. funt. est ταύτης οὖν ἕνεκα τῆς παρόδου. In aliis deest οὖν. Inprimis repetitioni seruit post longam parenthesin, vel post multas enunciationes commemoratas habet vim connectendi, atque adeo mox *inquam* verti potest, mox *igitur*. v. Schol. Thucyd. 3, 95. et Duker. ibid. Π. 5, 1, 1. ἐκέλευσε διαφυλάξαι τὴν γυναῖκα — ταύτην οὖν ἐκέλευσεν ὁ Κῦρος διαφυλάττειν. 8, 1, 5. σκοπῶν, ὅπως ἂν τὰ οἰκονομικὰ — καλῶς ἔχοι, κατενόητέ πως τὴν ςρατιωτικὴν σύνταξιν. — ὥσπερ οὖν ταῦτα ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις. §. 6. A. 1, 5, 14. 3, 1, 13. 6, 6, 9. ἐγὼ μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἀκούω —) ἐγὼ οὖν ἀπολύω. §. 13. E. 3, 2, 16. 17. 3, 5, 16. Ἱέρ. 2, 5. 5, 3. Sic Hutch. A. 4, 3, 5. post ἀνεχώρησαν inserit οὖν. ¶ 3) Coalescit cum aliis vocabulis, v. c. ὅπως, ὅςις etc. vt Lat. *cunque*. ¶ 4) γὰρ οὖν saepe est in responsionibus, vt O. 17, 1. ἀμφοτέροις ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ. δοκεῖ γὰρ οὖν, *sane*. Margg. habent αὖ. Cf. γὰρ nr. 4. c. ¶ 5) ἀλλ' οὖν est obiicientis: *at, veruntamen*. Απ. 4, 4, 21. παρανομοῦσιν. Resp. ἀλλ' οὖν δίκην γέ τοι διδόασιν οἱ παραβαίνοντες. Sic quo-

quoque iungitur c. τάχα. v. τάχα nr. 4. ¶ 6) καὶ οὖν καὶ, atqui etiam. E. 5, 1, 14. p. 282. καὶ ὑμεῖς οὖν ἦτε μὲν καὶ πρότερον ἄνδρες ἀγαθοί. ¶ 7) Permutatur c. ἄν. v. ἂν I. nr. 9. it. c. αὖ. v. αὖ nr. 7. b. it. c. αὐτοῦ, ibi. v αὐτοῦ. it. c. δὴ, v. δὴ I, 2. et II, 4. b. it. c. γάρ. v. ibi nr. 17. it. c. γοῦν. v. ibi nr. 1. it. c. δέ. v. δὲ nr. 6. it. c. νῦν. v. νῦν nr. 6.

οὔποτε, v. οὐ nr. 16.

οὔπω, ¶ 1) nondum. v. Phauorini verba ſupra in v. οὐδεπώποτε exſcripta. Thom. Mag: τὸ οὔπω ἀναιρεῖ τὸ ἐνεστὼς καὶ τὸ παρεληλυθὸς, καὶ ἐπαγγέλλεται τὸ μέλλον, οἷον, οὔπω ἔστι καιρὸς, καὶ, οὔπω γέγονεν· — τὸ δὲ οὐκέτι ἀναιρεῖ τὸ μέλλον, οἷον, οὐκέτι ἔσται καιρός. ἤγουν, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔστι, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι. v. ibi Oudendorp. Π. 1, 4, 4. κατῆρχεν ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους — οὔπω πάνυ ἔποχος ὤν. A. 1, 5, 12. Κῦρος οὔπω ἧκεν. 1, 8. 5. 3, 2, 9. οὔπω πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' οὗ, ante paucos dies. Π. 1, 3, 10. λέγοιμ' ἄν, ὅτι οὔπω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν. 5, 3, 4. ἡμῖν οὔπω σχολή. Scribitur diuiſim interpoſito fere vocabulo, Π. 5, 3, 19. οὐ γάρ πω ἐν ὁδῷ πάντες ἦσαν. A. 7, 3, 12. σχολάζει ἤδη, ἐγὼ δ' οὔπω. §. 18. οὐκ ἴσασί πώ τὴν ὑμετέραν συμμαχίαν. 7, 7, 35. Αγ. 1, 31. E. 3, 4, 23. 4, 5, 8. ¶ 2) non, nequaquam. Π. 1, 5, 7. p. 54. οὐ γάρ πω ἱκανοί εἰσιν ἀγωνίσαί. 2, 2, 1. p. 101. A. 1, 9, 14. ¶ 3) nunquam. Π. 8, 7, 3. p. 547. τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους φόβους ἐμβάλλουσιν. A. 5, 4, 9. Quanquam in his quoque locis verti poteſt nondum. Απ. 3, 14, 2. οὔπω ἐπί γε τούτῳ ὀψοφάγοι καλοῦνται. Ern. ſcribit οὔ πω, et vertit non vtique. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. οὕτω. v. διακεῖσθαι nr. 3.

οὐ πώποτε, nunquam. v. πώποτε.

οὐρὰ, ¶ 1) cauda. equi, Ιπ. 5, 7. οὐρὰν πλύνειν — τρίχας τὰς ἐν τῇ οὐρᾷ. §. 8. 6, 3. κατὰ — οὐρὰν, a tergo. Oppon. ἐκ πλαγίου. 10, 4. τὴν οὐρὰν ἄνω ἀνατείνει. 11, 2. ὀσφῦν — οὐ τὴν κατ' οὐρὰν, prope caudam. canis, K. 3, 4. τὴν οὐρὰν ἡσυχῇ ἔχουσιν — τῇ οὐρᾷ (Leuncl. τὴν οὐρὰν) σείουσιν. §. 5. σχάσασαι τὴν οὐράν. 4, 1. varia ſunt epitheta. §. 3.

ταῖς

ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι. Ita etiam Leuncl. vult 6, 15. vbi all. διασείουσαι. 4, 8. 6. 23. διαῤῥιπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς. leporis, K. 5, 23. 32. ¶ 2) *agmen extremum, postrema agminis pars.* Eustath. ad Il. δ, p. 469. οὐρὰ καὶ κατὰ Ξενοφῶντα τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὥσπερ στόμα καθ' Ὅμηρον, ὁ τόπος τῶν προμάχων. A. 3, 4, 24. Χειρίσοφος καλεῖ τὸν Ξενοφῶντα ἀπὸ τῆς οὐρᾶς. Αγ. 2, 2. τοὺς ἡμίσεις μὲν ἔμπροσθεν, τοὺς ἡμίσεις δὲ ἐπ' οὐρὰν (E. 4, 3, 2. est ἐπ' οὐρᾶ) ἔχων — παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν καὶ τὸ ἀπὸ στόματος ἱππικόν. Λ. 11, 9. §. 10. ὁ κατ' οὐρὰν λόχος, *in agmine extremo collocatus.* E. 6, 5, 18. Sic Π. 5, 3, 16. p. 301. τῷ κατ' οὐρὰν, *qui in acie alterum sequitur.* Scil. omissum est πορευομένῳ vel ἑπομένῳ, cui verbo saepe iuncta legitur formula κατ' οὐρὰν, *a tergo,* vt Π. 2, 3, 9. εἰσῆγε τὸν πρῶτον λόχον, καὶ τὸν δεύτερον τούτου κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι ἐκέλευε, *post hunc.* 2, 4, 3. 7, 5, 8. Λ. 11, 8. Ιπρ. 8, 18. it. ἀκολουθεῖν, Π. 2, 4, 2. τὴν πρώτην χιλιοστὺν — τὴν δευτέραν κατ' οὐρὰν ταύτης ἀκολουθεῖν. De cornu exercitus, A. 6, 5, 4. τὴν οὐρὰν τοῦ κέρατος ποιησάμενοι κατὰ τοὺς νεκροὺς, *postrema cornu parte constituta iuxta cadauera* (vt sepelirent), reliquis ad iter paratis pergentibus. Cf. οὐραγία.

οὐραγία, i. q. οὐρά. A. 3, 4, 26. μακρὰν ἦν ἀπὸ τῆς οὐραγίας λαβεῖν. All. οὐρᾶς. Sed etiam Hesychius, οὐραγία, inquit, στρατηγίας οὐρὰ, τουτέστι τὸ τέλος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως. Cf. Suid.

οὐραγὸς, *agminis* s. *aciei extremae dux.* Hesych: οὐραγός· τῆς οὐρᾶς ὁ ἔσχατος ἡγεμών. Π. 2, 3, 10. οὐραγὸς τοῦ τελευταίου λόχου — ἔπειτα ὁ οὐραγὸς τοῦ ἑτέρου λόχου — ὁ οὐραγός τε καὶ οἱ τελευταῖοι. 3, 3, 19. οὐραγοὶ opponuntur προστάταις, vocantur ὄπισθεν ὄντες, dicuntur esse ex ὁμοτίμων numero, aliisque modis describuntur. Quod hic in nonnullis legitur, ὠραγοὺς, vitiosum est. A. 4, 3, 19. §. 22.

οὐράνιος, *coelestis.* Π. 1, 6, 2. οὐράνια σημεῖα dicuntur ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. 8, 7, 1. Sic Απ. 1, 1, 11. τίσιν ἀνάγκαις ἕκαστα γίνεται τῶν οὐρανίων, *quae in coelo et aere fiunt.* 4, 7, 6. Σ. 8, 9. et

et 10. *οὐρανία Ἀφροδίτη, casti amoris praeses.* v. Ἀφροδίτη.

οὐρανὸς, ¶ 1) *coelum, aer.* Π. 1, 4, 11. *ἔλαφοι ἥλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν.* O. 19, 9. *τὸ πλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς, πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον.* ¶ 2) *aer, nubes.* Π. 4, 2, 8. *λέγεται Φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι.* A. 4, 2, 1. *ὕδωρ πολὺ ἦν ἐξ οὐρανοῦ.* Aπ. 4, 3, 8. O. 17, 10. *πολλὴν ἔχει τροφὴν ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ* per pluuiam.

οὐρεῖν, mingere. Π. 1, 2, 16. *ἰόντα που τοῦ οὐρῆσαι ἕνεκα.*

οὔριος, secundus. E. 1, 6, 27. *ἦν τὸ πνεῦμα οὔριον.* v. Hesych. et Suid.

οὖρος, ventus secundus. Hesych: *οὖρος· ἐπιτήδειος ἄνεμος.* Suid: *οὖρον· εὔφορον ἄνεμον.* E. 2, 3, 17. p. 93. *ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι, ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν, donec ventum secundum nanciscantur.*

οὐροδόκην f. *οὐροδόχην* e Xenophonte laudat Photius in lexico MS. et explicat *τὴν ἀμίδα.* v. interpp. ad Hesych. in v. *βίκκος* et *οὐριομβικόν.*

οὖς, auris. Π. 4, 3, 4. p. 233. *δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν — τέτταρσι δὲ ὠσὶ προαισθήσομαι — τοῖς ὠσὶ προακούοντα.* 5, 3, 16. p. 300. *διὰ τῶν ὤτων — αἰσθάνεσθαι.* Aπ. 1, 4, 5. *ὦτα ὥστ' ἀκούειν τὰ ἀκουστά.* Iπ. 5, 6. *μεγάλων ὤτων ἃ ὄνοις καὶ ἡμιόνοις ἔδοσαν.* Iπρ. 3, 3. *μεταξὺ τοῖν ὤτοιν τοῦ ἵππου.* K. 3, 4. canes *αἱ μὲν τὰ ὦτα διακινοῦσιν — αἱ δὲ τὰ ὦτα ἀκίνητα ἔχουσι.* §. 5. *συνάγουσι τὰ ὦτα.* 4, 1. §. 3. *ἐπικαταβάλλουσαι τὰ ὦτα.* 6, 15. *ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα.* 5, 10. lepus dormiens *τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας.* §. 32. *ἐπευθύνειν τὸ σῶμα τῷ ὠτὶ ἑκατέρῳ — καταβάλλει καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς.* Quinam fuerint *ὦτα βασιλέως* Π. 8, 2, 7. exponitur in v. *ὀφθαλμός.* Cf. *τρυπᾶν.*

οὐσία, facultates. v. Hesych. et Suid. Π. 8, 4, 11. *οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδὸς — ποῦ ἐστι σοι ἡ οὐσία, patrimonium.* §. 15. Aθ. 2, 16. *οἱ Ἀθηναῖοι τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται.* Fr. Portus et Simsonus intelligunt *pecus,* Zeunius *res quae moueri possunt.* Aπ. 2, 8, 3. *συμφυλάττοντα τὴν οὐσίαν.* K. 2, 2. 13, 11.

οὔτε, neque. Saepe bis ponitur, vt Λ. 14, 7. *οὔτε τῷ θεῷ, οὔτε τοῖς νόμοις.* 15, 8. Aθ. 1, 3. 9. Sequente *οὐδὲ*, Π. 1, 6, 6. *οὔτε νικᾶν, οὔτε κρατεῖν,*

οὔτε σώζειν, οὐδὲ καλὸν σῖτον φύεσθαι. it. praecedente οὐδὲ, Π. 2, 1, 16. οὐδὲ ἧττον τιμᾶν — οὔτε κηρύκων, οὔτε πρέσβεων. vbi οὔτε — οὔτε eſt i. q. ἢ — ἢ ſiue εἴτε — εἴτε. Sequente τε, Απ. 3, 4, 1. τὸν οὔτε ϛρατευσάμενον, ἔν τε ἱππεῦσιν οὐδὲν ποιήσαντα. Cf. τε nr. 6. c. μὴ non eſt negantis, Απολ. 34. οὔτε μὴ μεμνῆσθαι δύναμαι, οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν. Reſpondet Latinorum formulae *non poſſum non, non poſſum quin.* Videtur alieno loco poſitum, O. 1, 16. τούτοις οὔτε αἱ ἐπιϛῆμαι χρήματά εἰσιν, οὔτε κτήματα. Scil. videtur prius οὔτε ante χρήμ. ponendum. Semel poſitum videtur ſuſpectum viris doctis, Απ. 1, 2. 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν· εἴ τε προσέλθοιεν. Cum Erneſtius εἴτε mutet in εἰ δὲ, Hindenb. pro οὔτε vult οὐδέ. 2, 6, 19. οὔτε γὰρ τοὺς πονηροὺς ὁρῶ φίλους. Hindenb. vult οὐδέ. Ιπρ. 7, 14. οὐδεμία γὰρ οὔτε καλὴ λεία ὡς αἱ φυλακαί. Steph. videtur recte mutaſſe in οὔτω. Omnino Cf. οὐδὲ et οὐδείς.

οὔτι et οὔτοι, v. οὐ nr. 19. 20.

οὗτος, ¶ 1 *hic.* a) A. 3, 1, 18. μέγα φρονήσας ἐπὶ τούτῳ. Hutch. intelligit αἰτίῳ. 4, 2, 12. ἐκ τούτου τοῦ τόπου. Λ. 13, 3. ἀμφοῖν τούτοιν τοῖν θεοῖν. E. 3, 1, 8. ἐσατράπευε ταύτης τῆς χώρας. All. omittunt ταύτης. Απ. 2, 2, 8. πόσα οἴει — ταύτῃ (matri) δυσχένεκτα — παρασχεῖν. Ern. malebat αὐτῇ. Hindenb. ταύτῃ explicat δεικτικῶς, *eidem.* 2, 5, 4. εἴγε ταῦτα τοιαῦτά ἐϛι. O. 8, 2. πενία αὕτη. Σ. 9, 7. αὕτη τοῦ συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο. Π. 2, 1, 12. ὠφελεῖσθαι τοῦτο, ὅτι ἑώρων καὶ οὐκ ἐνῆν πρόφασις. b) Ponitur poſt articulum, Π. 1, 1, 1. τοῖς ὀλίγοις τούτοις. 1, 2, 1. ἡ δὲ Μανδάνη αὕτη. 1, 3, 14. ὁ πάππος οὗτος. E. 3, 1, 8. ἡ Αἰολὶς αὕτη. Απ. 1, 2, 14. τὼ ἄνδρε τούτω. K. 7, 1. Cf. ὁ nr. 12. c.) Saepe poſt ὅς, vt A. 1, 6, 6. ὅ τι δικαιότατον — τοῦτο πράξω. Απ. 2, 6, 8. ὃν ἂν ἡμῖν δοκῇ — οὗτος ἡμῖν θηρατέος. Eſt anacoluthia. Hindenb. malebat ὃς ἂν ἡμ. d) Saepius repetitur in vna periodo, Απ. 2, 2, 13. τούτῳ δίκην ἐπιτίθησι — οὐκ ἐᾷ ἄρχειν τοῦτον — τούτου θύοντος — τούτου πράξαντος. 4, 2, 28. Sic Π. 5, 5, 10. p. 332. εἴ σοι δοκεῖ ταῦτα ἐνθυμεῖσθαι — μὴ ἐν ἐμοὶ ταῦτα etc.

Hoc

Hoc altero loco Zeün. reponit αὐτὰ e coniectura. Sed etiam paulo ante erat: σοὶ μὲν ταῦτα καλὰ, ἐμοὶ δέ γε ἐςὶ ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα. e) c. gen. E. 6, 2, 4. εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν. f) c. αὐτὸς et ὁ αὐτὸς, A. 7, 3, 2. οὗτος αὐτός. All. ὁ αὐτ. Sic Aπ. 4, 2, 17. pro ταύτην αὖ τὴν ἀπάτην edd. vett. habent ταύτην αὐτὴν ἀπ. Cf. αὐτός. g) c. καὶ, E. 3, 1, 8. Μανία, ἡ τοῦ Ζήνιος γυνὴ, Δαρδανὶς καὶ αὕτη. Sic eſt explicantis, A. 7, 8, 8. Υρκάνιοι καὶ οὗτοι βασιλέως μισθοφόροι, *qui erant regis* etc. it. in reſpondendo affirmantis, Aπ. 4, 4, 20. οὐκοῦν καὶ γονέας τιμᾶν πανταχοῦ νομίζεται; καὶ τοῦτο, ἔφη. h) c. τίς, v. τίς nr. 1. i) Maſculinum refertur ſimul ad femininum, Σ. 4, 57. ἣν ἂν ἢ ὃν ἂν μαςροπεύῃ, ἀρέσκοντα τοῦτον (Weſſ. vult addi ἢ ταύτην) ἀποδεικνύναι. k) Maſcul. ponitur poſt femininum, Π. 5, 4, 18. γυναῖκας ἄγειν καὶ ἀδελφὰς ὡς δεδεμένους τούτοις. Hutch. dicit, Atticum eſſe, vt aliis in locis τὼ γυναῖκε. Cf. ὁ nr. 13. et quos Zeun. ad h. l. laudat p. 511. ¶ l) Neutrum poſt maſculinum, Σ. 4, 43. ἐλευθερίους ὁ τοιοῦτος πλοῦτος παρέχεται. Σωκράτης γὰρ οὗτος, παρ' οὗ ἐγὼ τοῦτο ἐκτησάμην. Leuncl. emendat τοῦτον. Sed Bachio iudice eſt ſyneſis, vt τοῦτο referatur ad aliud generis neutrius vocabulum, quod idem ſignificet quod πλοῦτος. Poſſis etiam τοῦτο ad totum praecedens referre. Zeunius tamen oſtendit, veram et veterum editionum, etiam Stephanianae ſecundae, lectionem eſſe τοῦτον, et in Steph. 1. caſu editum fuiſſe τοῦτο. m) Neutrum poſt et ante femininum, A. 4, 6, 2. τοῦτο δὴ — μόνον διάφορον ἐν τῇ πορείᾳ ἐγένετο, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις. Aπ. 1, 4, 12. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς — ταῦτα παρέχειν. Poſſit etiam ad τὰ ἀφροδίσια referri. n) Ponitur pluralis, vbi poterat eſſe ſingularis, Π. 5, 5, 8. et 9. πρὸς ταῦτα (Margg. vtroque loco τοῦτο) ἐσίγα. A. 7, 6, 10. ἦγον — εἰς τὴν Ἀσίαν. ταῦτα γὰρ βέλτιςα ἐνόμιζον. Aγ. 4, 5. O. 15, 7. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας. Mox ſequitur: τοῦτο δὲ εἰδώς. Σ. 2, 19. Iπρ. 7, 15. διώκουσι — νομίζοντες τοῦτο σφίσι προστετάχθαι

θαι. Margg. ταῦτα. 8, 2. οἱ πρὸς ταῦτα ἀμελῶς ἔχοντες. o) Pluralis pro duali, A. 4, 7, 6. Ἀγασίας καὶ Ἀριςώνυμος, καὶ οὗτοι λοχαγοὶ, np. vt Callimachus. p) Pluralis poſt ſingularem, Π. 8, 2, 1. τῷ τε προνοεῖν — καὶ τῷ προπονεῖν, καὶ τῷ συνηδόμενος — Φανερὸς εἶναι, τούτοις ἐπειρᾶτο τὴν Φιλίαν θηρεύειν. vbi tamen eſt poſt plures ſingulares. §. 12. τούτου οὐ πάνυ ἐπιμελουμένους ἑώρα· ἔδοξεν οὖν καὶ ταῦτα ἐκπονῆσαι. A. 7, 7, 21. Αγ. 2, 7. Σ. 4, 50. Sic E. 7, 1, 3. εἴ τι ἀγαθόν ἐςιν ἐν τῇ ἀρχῇ, τούτου μετέχειν. Margg. τούτων. it. ante ſingularem, A. 3, 2, 13. εἰ ταῦτα γιγνώσκετε ὅτι οὕτω κρεῖττον. All. ὅτι κρείττονα. 5, 6, 15. λέγειν περὶ τούτων, ἢ μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πράγματος. E. 5, 2, 9. ἀκούσασι ταῦτα. ἄξιον ἔδοξεν ἐπιςροφῆς. Cf. ὃς nr. 1. n. q) Singularis poſt pluralem, Π. 8, 2, 2. διέπεμπε τούτοις — ὅτι οὐχὶ λανθάνοι χαρίζεσθαι βουλόμενος. All. λανθάνοιεν — βουλόμενοι, quod defendit Zeun. Λ. 11, 1. ὅτι εἰς τὰς ςρατείας βέλτιον τῶν ἄλλων ἐμηχανήσατο, ἔςεςι καὶ τούτων ἀκούειν. Morus corrigit βελτίω. Ιερ. 1, 26. Απ. 3, 4, 5. ἐὰν γε ἐν τοῖς πολεμικοῖς — ἐξευρίσκηται — εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηΦόρος εἴη. Reisk. malebat τούτων. Sed Ern. intelligit χρήματος vel πράγματος. K. 1, 1. r) Poterat omitti, Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο — τοῦτο οὐκέτι δύναμαι κατιδεῖν. 4, 1, 2. p. 200. καλέσας ὀνομαςὶ αὐτὸν, ἀνατεταμένος οὗτος τὴν μάχαιραν. Fortaſſe quis malit οὕτω, vt accipiatur δεικτικῶς. 7, 2, 7. ἀπεπειρώμην αὐτοῦ, εἰ δύναιτο ἀληθεύειν. τοῦτο δὲ μὴ ὅτι ὁ θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι — οὐ Φιλοῦσι τοὺς ἀπιςοῦντας. A. 2, 6, 17. 4, 2, 15. καὶ ἀεὶ οὗτοι (all. οὕτως) ἐβοήθουν ἀλλήλοις. 7, 1, 19. Ἑλληνίδα, εἰς ἣν ἤλθομεν πόλιν, ταύτην ἐξαλαπάξομεν. Αγ. 2, 2. Φαρσάλιοι, καὶ πάντες δὲ Θετταλοὶ — ἐκακούργουν οὗτοι ἐΦεπόμενοι. §. 26. Κότυς πολιορκῶν — λύσας καὶ οὗτος (np. vt Autophradates) τὴν πολιορκίαν. §. 27. καὶ Μαύσωλος — συμβαλόμενος καὶ οὗτος χρήματα, vel hic. 5, 1. διμοιρίαν γε μὴν λαμβάνων — οὐχ οὗτος ἀμΦοτέραις ἐχρῆτο. Cod. Harl. οὐχ οὕτως, quod fere placebat Erneſtio. Sed Zeun. defen-

defendit οὗτος, quippe quod dicit eleganter poni post participium, vt 2, 26. it. 4, 4. οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ἡδέως ὑπηρετοῦσι. it. Σ. 8, 33. οἱ — ἐθιζόμενοι, οὗτοι αἰσχύνονται. etc. E. 5, 1, 32. οὕτως ἡ μετὰ τὸν ὕστερον πόλεμον — αὕτη πρώτη εἰρήνη ἐγένετο. Margg. habent οὑτωσὶ μετὰ, et Morus inclusit αὕτη. 7, 1, 10. οἱ δὲ — ὅσοι περ ἦσαν, οὗτοι ἠκοντίζοντο. Ἱερ. 1, 15. 4, 6. οὐχ ὅταν γένωνται κρείττονες, τοῦτο αὐτοὺς εὐφραίνει, ἀλλ' ὅταν ἧττους, τοῦτο ἀνιᾷ· — οὐχ ὅταν πλείω φαίνηται ἔχων, τότε εὐφραίνεται, ἀλλ' ὅταν ἐλάττω, τούτῳ λυπεῖται. Aπ. 3, 1, 1. ὅτι τοὺς ὀρεγομένους — ὠφέλει, νῦν τοῦτο διηγήσομαι. O. 20, 23. πᾶν κτῆμα — τὸ ἐπὶ βέλτιον ἰὸν τοῦτο καὶ εὐφραίνειν. Iπ. 6, 1. Iπρ. 3, 9. ἣν ὁ ἡγούμενος — περιφέρηται, οὗτος αὐτὸς ἀεὶ ταχὺ ἐλᾷ. Leuncl. et Well. malunt οὕτως. 8, 4. 9, 2. ὀρθῶς γιγνωσκόμενα οὐ φέρει καρπὸν — ἢν μή τις ἐπιμελῆται, ὡς ἂν ταῦτα περαίνηται. §. 3. φημὶ δ' ἐγὼ ταῦτα, τὸ ἱππικὸν ἂν ἐκπληρωθῆναι. Leuncl. expungit ταῦτα. s) Saepe redundat post parenthesin, vt Π. 2, 1, 0. p. 93. κράτους ὃ πάντα — δωρεῖται, τί εἰκὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἢ καὶ ὑμᾶς τούτου δεῖσθαι. 2, 2, 15. p. 112. 5, 5, 10. p. 333. A. 2, 2, 10. 2, 5, 2, p. 111. 3, 1, 2. 3, ἐνθυμούμενοι ὅτι — ταῦτα ἐννοούμενοι. 3, 2, 3. Ἀριαῖος — καὶ οὗτος πειρᾶται, etiam hic, np. praeter regem et Tissaphernem. 5, 7, 17. Cf. αὐτὸς et ἐγώ. it. post et ante articulum. v. Morus ad Isocrat. paneg. 2, p. 9. Π. 1, 6, 13. τοῦ γὰρ μὴ κάμνειν, τούτου σοι δεῖ. §. 19. p. 72. p. 74. καὶ τὰ ἄλλα, ἃ ἂν οἰώμεθα — ταῦτα πειρώμεθα. Zeun. intelligebat κατὰ τἄλλα. 2, 1, 5. 4, 1, 6. οἱ μὲν γὰρ κράτιστοι — οὗτοι νέονται. 5, 1, 10. τούτου ἕνεκα, τοῦ μὴ ἐθέλειν. Viris doctis τούτου suspectum est. v. ἕνεκα nr. 1. 5, 4, 12. 5, 5, 1. 7, 5, 26. p. 455. 8, 1, 14. 8, 2, 4. 8, 3, 9. 8, 4, 4. 8, 7, 3 p. 549. A. 5, 6, 1. Aγ. 1, 34. 4, 4. 7, 1. E. 7, 1, 19. Ἱερ. 4, 2. 5. Aπ. 4, 6, 6. Sic διὰ τοῦτο redundat post participium, A. 1, 7, 3. νομίζων ἀμείνονας ὑμᾶς εἶναι, διὰ τοῦτο προσέλαβον. Ἱερ. 4, 6. ¶ 2) Attice dicitur οὑτοσί.

Ammonius p. 106. οὗτος καὶ οὑτοσὶ διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. — ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦτον καὶ τουτονί. Similia habet Etymol. M. Π. 3, 1, 21. οὑτοσὶ ὁ ἐμὸς πατήρ. 4, 1, 10. 6, 1, 3. Γαδάταν τουτονί. 8, 4, 6. A. 1, 6, 6. περὶ Ὀρόντου τουτουί. 7, 2, 14. 7, 3, 8. 7, 6, 10. E. 2, 3, 17. p. 91. §. 20. 22. 3, 5, 8. p. 181. 5, 2, 21. 7, 3, 6. τουτουσί. Aπ. 4, 2, 3. οὑτοσὶ ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος. O. 3, 1. τῶν φίλων τουτωνί. Σ. 2, 19. 4, 62. Neutrum τουτὶ, O. 21, 12. ¶ 3) Ponitur δεικτικῶς, A. 4, 8, 12. οὗτοί εἰσιν, οὓς ὁρᾶτε, μόνοι ἡμῖν ἐμποδών. §. 19. ¶ 4) In contemtum: *iſte.* Π. 1, 3, 10. οὗτος ὁ μιαρώτατος. 4, 6, 2. p. 258. τὸν τοῦ ἐμοῦ παιδὸς φονέα — οὐκ ἄν ποτε τούτῳ δυναίμην εὔνους γενέσθαι, οὐδὲ οὗτός με φίλον ἄν ποτε ἡγήσαιτο. A. 3, 1, 20. ¶ 5) Pro ἐκεῖνος, Λ. 11, 3. στολὴν φοινικίδα καὶ χαλκῆν ἀσπίδα, ταύτην νομίζων ἥκιστα γυναικείᾳ κοινωνεῖν. Scil. ταύτην pertinet ad nomen remotius στολὴν φ. v. Zeun. Sic A. 1, 5, 8. ῥίψαντες τοὺς κάνδυς — ἔχοντες δὲ τούτους τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας, *notas* ſ. *celebres illas.* ¶ 6) Pro τοῖος ſ. τοιοῦτος, Π. 1, 5, 3. πολλὰ γὰρ καὶ ταῦτα ἦν αὐτῷ. Cod. Guelf. et marg. Steph. τοιαῦτα, quod ſane ſic ſaepe legitur, v. c. 4, 5, 3. 1, 6, 6. μέμνημαι ταῦτα ἀκούσας σου. Cod. Bodl. τοιαῦτα. A 4, 1, 19. πολλοῦ ἄξιος τῇ στρατιᾷ εἰς ταῦτα. Cod. Pariſ. τοιαῦτα. E. 4, 8, 14. ταύτης οἵας περ βασιλεὺς ἐπεθύμει. Cf. infra nr. 14. ¶ 7) *idem.* E. 2, 3, 18. p. 96. πάντες ταῦτα ἐγιγνώσκομεν. Morus et Schneiderus cum Stephano dederunt ταὐτά. Sic Π. 1, 6, 8. ταὐτά μοι δοκεῖ ταῦτα. Steph. et Zeun. habent ταυτά μοι δ. ταῦτα. 4, 2, 13. ταῦτα σημαίνειν. Cod. Guelf. τὰ αὐτὰ, Zeun. ταὐτά. §. 15. τὸν Φρύγα ταῦτά φασι ποιῆσαι. Margg. τὰ αὐτὰ ταῦτα. All. vt Zeun. ταυτά. 8, 7, 2. συνέβαινε αὐτῷ ταῦτα. Camerar. Philelph. et Zeun. ταυτὰ, quod ſenſus poſtulat. A. 2, 1, 15. ἡμῖν ταῦτα (all. malunt ταυτὰ), ἅπερ βασιλεῖ. §. 16. Κλέαρχος ταῦτα (all. ταυτὰ) πάλιν ἀπεκρίνατο. 6, 2, 4. ἀμφοῖν ταῦτα ἐδόκει. Leuncl. malit ταυτὰ, probante

bante Hutch. 7, 3, 11. οἱ ἄλλοι κατὰ ταῦτα (Athenaeus habet κατὰ τὰ αὐτὰ) ἐποίουν. E. 7, 1, 28. κατὰ ταῦτα (Aem. Portus coniicit ταυτὰ) ἀποκρινόμεναι. Aπ. 1, 2, 10. μετὰ φιλίας ταῦτα γίγνεται. All. ταυτὰ, probante Ernestio. O. 5, 15. ταῦτα μηχανᾶσθαι. Steph. malebat ταυτά. Σ. 2, 22. ἐκεῖνος ταῦτα (Ernest. malit ταὐτὰ vel ταὐτὸ, *similiter, pari modo*) μιμεῖσθαι ἐπειρᾶτο. Cf. αὐτὸς nr. 6. a. et 16. it. περαίνειν nr. 2. ¶ 8) ταῦτα vertunt a) *hic*. A. 3, 5, 6. πολλὰ ὁρῶ ταῦτα πρόβατα. A Mureto et in addendis Leuncl. coniicitur ἐνταῦθα. Sed ταῦτα commode potest accipi δεικτικῶς. Sic Π. 1, 3, 5. οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα. Zeun. interpretatur κατὰ vel διὰ ταῦτα, h. e. οὕτως. b) *propterea*. Omittitur enim διά. v. Gregor. de dial. Att. §. 6. Π. 1, 4, 27. ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρας μοι. A. 4, 1, 15. Σ. 2, 22. de quo loco v. nr. 7. ¶ 9) καὶ ταῦτα, a) *idque, et quidem*. Π. 2, 2, 5. τοῖς προσποιουμένοις πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσι, καὶ ταῦτα φανεροῖς γιγνομένοις ὅτι τοῦ λαβεῖν ἕνεκα ποιοῦσι. 5, 3, 15. p. 296. A. 7, 1, 19. πόλιν οὐδεμίαν ἠθελήσαμεν καταχεῖν, καὶ ταῦτα κρατοῦντες. 7, 6, 24. Ιερ. 7, 8. Aπ. 1, 2, 29. 3, 7, 2. ὀκνεῖν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ταῦτα ὧν ἀνάγκη σοι μετέχειν. Leuncl. *etiam illa*. Scil. intelligitur ἐκείνων. O. 17, 6. Plenius legitur Π. 6, 1, 6. φοβούμενός τε καὶ φρουρῶν. καὶ ταῦτα ἔπραττον τὰ οἰκεῖα δαπανῶν. Cf. Hoogev. ad Viger. 4, 16. Sed dicitur etiam in aliis casibus et generibus, vt A. 2, 5, 3. p. 114. ἀμηχάνων — καὶ τούτων πονηρῶν, *eorumque*. Aγ. 1, 2. τοῖς προγόνοις, καὶ τούτοις οὐκ ἰδιώταις. Ιερ. 2, 2. οἰκίας, καὶ ταύτας κατεσκευασμένας. Aπ. 2, 6, 27. b) *praesertim*. Schol. Aristoph. Plut. 272. 803. interpretatur καὶ μάλιστα. Π. 2, 2, 9. γελᾶν ἀναπείθων. καὶ ταῦτ', ἔφη, οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. A. 1, 4, 12. τοῖς ἀναβᾶσιν, καὶ ταῦτα οὐκ ἰόντων. Aγ. 2, 28. Aπ. 2, 3, 1. O. 11, 3. c) *tametsi*. Π. 2, 3, 5. p. 118. A. 2, 4, 8. Μένωνα οὐκ ἐζήτει, καὶ ταῦτα παρὰ Ἀριαίου ὤν, τοῦ Μένωνος ξένου. 6, 2, 6. Aγ. 1, 38. 2, 24. Aπ. 1, 4, 8. Cf. καὶ nr. 31. de formula

καὶ

καὶ οὗτος, καὶ αὕτη etc. ¶ 10) ταύτῃ, a) *hac via, hac parte.* A. 1, 10, 4. βασιλεὺς προσιὼν — ὄπιθεν, καὶ οἱ Ἕλληνες παρασκευάζονται ὡς ταύτῃ — δεξόμενοι. ὁ δὲ βασιλεὺς ταύτῃ οὐκ ἦγεν — ταύτῃ καὶ ἀπήγαγεν. 4, 2, 3. 4, 3, 15. 4, 6, 10. 14. 4, 8, 10. 5, 5, 10. Αγ. 2, 18. c. fubst. Π. 7, 1, 11. κατὰ τὸ πλευρὸν προϊὼν, καὶ κατὰ τὸν ἄρχοντα τῶν ταύτῃ ἁρμάτων. Plena formula est A. 4, 2, 2. ταύτῃ τῇ ὁδῷ, np. qua hostes venturi essent. ¶ b) *hoc loco.* Ιπ. 12, 6. τοῦ θώρακος τὸ κωλύον ταύτῃ ἀφαιρετέον. Sic A. 4, 5, 24. ἦσαν οἱ ταύτῃ ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν, *qui in hac regione erant.* E. 3, 2, 10. οἱ ταύτῃ Ἕλληνες. ¶ c) *hoc in genere, in eo.* Π. 8, 8, 3. ἀθεμιστότεροι — ἢ πρόσθεν ταύτῃ γεγένηνται. §. 4. Απ. 3, 5, 2. 4, 3, 12. εἰ (Reisk. malebat ἢ) ἀδυνατοῦμεν προνοεῖσθαι — ταύτῃ αὐτοὺς ἡμῖν συνεργεῖν. Margg. ταῦτα, i. e. *ideo*, et ταύτην, quod est nihili. ¶ d) *propterea.* A. 2, 6, 5. πολεμικὸς ταύτῃ ἐδόκει εἶναι, ὅτι — ἦν. Απ. 1, 7, 3. εἰ μὴ δύναιτο πείθειν, ταύτῃ λυπηρόν. Reisk. coniicit πάνυ. O. 18, 10. Σ. 4, 17. c. ἐπὶ, E. 5, 1, 13. Τελευτίαν αὖ ἐπὶ ταύτῃ ἐκπέμπουσιν ἐπὶ τὰς ναῦς. Well. omittit ἐπὶ ante ταύτῃ, et Morus vtrumque deleri iubet. Sed defendit vterque Portus, ita vt intelligatur προφάσει vel simile. ¶ e) *hactenus, quod ad hoc attinet, in dieser Rücksicht.* Ιερ. 7, 12. ταύτῃ ἀθλιώτατόν ἐστιν ἡ τυραννίς. ¶ f) *sic, hac ratione.* Hesych: ταύτῃ· οὕτως, τούτῳ τῷ τρόπῳ. A. 3, 2, 21. εἴ τίς τι εἶδε τῶν ἄλλων βέλτιον ἢ ταύτῃ, τολμάτω διδάσκειν. 7, 4, 18. οἱ μὲν οὖν ταύτῃ πάντες προσωμολόγουν, *in has conditiones.* Sed Leuncl. et Hutch. intelligunt de omnibus eius loci Thracibus. Αγ. 1, 3. E. 7, 1, 2. p. 436. O. 21, 4. Ιπ. 1, 4. ἐπεὶ δὲ ἠρξάμεθα ἐντεῦθεν, ταύτῃ καὶ ἀποβησόμεθα, *similiter.* Sic post ὅπῃ, Π. 8, 3, 1. ὅπῃ ἂν κάλλιστον — ταύτῃ ἕκαστα δεῖ κατεστῆσθαι. ¶ 11) ἀπὸ τούτου, v. ἀπὸ nr. 2. a. ¶ 12) ἐκ τούτου et ἐκ τούτων, a) *ex his.* Απ. 2, 7, 9. ἐκ τούτων κίνδυνος, μείζω ἀπέχθειαν γίγνεσθαι. O. 2, 1. Κριτόβουλος ἐκ τούτων ὧδέ πως εἶπεν, *his disputatione positis.* 4, 12. Sic

A. 3,

A. 3, 3, 4. ἐκ τούτου ἐπειρᾶτο Μιθραδάτης διδάσκειν, *his dictis.* ¶ b) *ideo.* A. 3, 3, 4. ἐκ τούτου ἐδόκει τοῖς ϛρατηγοῖς. 7, 6, 9. ἐκ τούτων Ξενοφῶν accuſatus ἔλεξεν. §. 11. Πο. 1, 1. E. 1, 1, 22. 3, 5, 15. 5, 4, 11. Sic A. 2, 5, 5. ἐκ τούτων δὴ τῶν λόγων. ¶ c) *tum.* A. 7, 4, 3. cum Seuthes hoſtes minis iusſiſſet e montibus deſcendere, ἐκ τούτων κατέβαινον. All. ἐκ τούτου, quod praefert Hutch. E. 3, 1, 4. ἐπεὶ συνέμιξαν, ἐκ τούτου ἤδη ἀντετάττετο. 4, 4, 4. Plene legitur Π. 1, 3, 1. ἐκ τούτου τοῦ χρόνου. ¶ d) *exinde, ex illo tempore.* Aπ. 3, 5, 4. ἀφ' οὗ ἥ τε σὺν Τολμίδῃ — συμφορὰ ἐγένετο, καὶ ἡ μεθ' Ἱπποκράτους — ἐκ τούτων τεταπείνωται. Marg. Leuncl. ἐκ τούτου. Sed poteſt etiam referri ad vtramque συμφορὰν, vt dicit Fr. Portus. ¶ e) *poſtea.* E. 5, 4, 40. ἀναϛρέφοντες ἐκ τούτου, ἀπέθανον αὐτῶν δώδεκα. Steph. malebat ἐκ τοσούτου, *tanto tempore poſt.* Sine cauſa. Cf. ἐκ nr. 11. ¶ 13) ἐν τούτῳ, *tum, interea.* v. ἐν nr. 14. ¶ 14) ἐν τούτῳ ἐσμὲν, Π. 4, 2, 12. p. 216. Aem. Portus in indice in v. ἔλλειψις intelligi iubet χωρίῳ. Sed Hutch. explicat melius: *haec rerum noſtrarum eſt conditio,* vt intelligatur καιρῷ, quod diſerte additum extat A. 3, 1, 30. ἐν τοιούτῳ καιρῷ ἐσμεν. Etiam in loco Π. Zeunius e Cod. Guelf. et Philelph. habet τοιούτῳ. ¶ 15) ἐν τούτοις ἦν, *haec agebat.* Eſt formula connectendi. E. 4, 2, 1. Ἀγησίλαος μὲν δὴ ἐν τούτοις ἦν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι etc. 4, 8, 7. τὸν μὲν χειμῶνα ἐν τούτοις ὄντες διῆγον, ἅμα δὲ etc. Cf. εἶναι nr. 29. e. ¶ 16) ἐπὶ τούτοις, v. ἐπί. ¶ 17) κατὰ ταῦτα et κατὰ ταῦτα τὰ χωρία, it. κατὰ τοῦτο, v. γίγνεσθαι nr. 15. et κατὰ c. acc. nr. 4. ¶ 18) πρὸς τούτοις, v. πρός. ¶ 19) Permutatur cum αὐτὸς, Π. 8, 1, 12. ἐνεργοὺς αὕτη μάλιϛα ἀπεργάζεται. Edd. vett. αὐτὴ, probante Zeunio. Cf. nr. 7. et αὐτὸς nr. 1. e. et nr. 16. a. it. cum οὕτω, Aπ. 3, 5, 16. πότε δὲ οὗτοι πείσονται. Viri docti emendant οὕτω, quia ſic eſt in praecedentibus et ſequentibus. Cf. nr. 1. r. et οὕτω nr. 9. it. c. οὗτοι. v. οὐ nr. 20. it. c. τοσοῦτος. v. τοσοῦτος nr. 1. it. c.

c. τότε. v. τότε nr. 4. it. ταῦτα c. τὰ δέοντα. v. δεῖ nr. 6. it. τούτου c. τοῦδε. v. ὁ nr. 42. c.

οὑτοσὶ, v. οὗτος nr. 2.

οὕτω et οὕτως, ¶ 1) *ita, sic.* Π. 1, 6, 19. p. 76. γενόμενοι οὕτως εὐφυεῖς, *eo modo quo ante dictum est.* 2, 3, 9. bis eſt οὕτω δή, *ita igitur.* Sic 2, 4, 13. 3, 2, 7. οὐδ' οὕτως πρὸς εὐεργέτην — ποιοῦντες, *ne ſic quidem.* 5, 5, 9. p. 331. ἐξωρμήσαμεν οὕτως, *hoc ſenſu imbuti.* 8, 1, 8. ἐνόμισε — οὕτω δὴ γιγνώσκων. Ibid. τότε πρῶτον κατεςάθησαν — οὕτω δὴ τὰ τότε καταςαθέντα διαμένει. A. 7, 1, 3. συνδιαβάντα, ἔπειτα οὕτως ἀπαλλάττεσθαι, vt dixiſſet. E. 6, 3, 9. οὕτω δὲ εἰρήνην τῶν ἄλλων πεποιημένων — οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην. O. 2, 4. κἄτα οὕτως ἐγγνωκὼς σὺ μὲν οὐχ ἡγῇ etc. Zeunio οὕτως videtur e ſcholio natum eſſe, ſed Moſchio genuinum, atque adeo neceſſarium. 12, 20. 20, 19. Bis ponitur, Π. 8, 3, 14. οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου καταςαθεῖσα ἔλασις, οὕτως ἔτι καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως ἔλασις. Leuncl. *vt — ita.* Seruit orationi moratae et geſtui. v. Abreſch. dilucidd. Thucyd. 1, 76. A. 4, 7, 3. ὃς δ' ἂν καταληφθείη, οὕτω διατίθεται· ἅμα δ' ἔδειξεν αὐτῷ. c. gen. Π. 7, 5, 19. v. τρόπος nr. 5. et ἔχειν nr. 31. Praecedente vel ſequente ὅπως, A. 6, 5, 19. ἰτέον εἶναι οὕτως, ὅπως δύναιντο. Aπ. 1, 4, 17. Praecedente vel ſequente ὡς, Π. 2, 3, 2. οὕτω δὴ δεῖ ὑμᾶς γιγνώσκειν, ὡς — καλὰ διαπράττονται. 4, 3, 4. οὕτως ἐπιθυμῶ ἱππεύειν, ὡς νομίζω — πτηνὸς ἔσεσθαι. 8, 2, 7. ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πᾶσι τοῖς παροῦσιν, οὕτως ἕκαςος διέκειτο. A. 1, 2, 15. Sic c. caſu conſequ. Π. 1, 6, 11. ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος τοῦ συμμηχανᾶσθαι — οὕτως ἔχε τὴν γνώμην. Leuncl. *ſic de me ſentias velim.* 8, 7, 3. p. 544. Ιερ. 7, 10. Sequente ὥςε, omiſſo πολὺ vel μέγα. v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 2, 47. A. 7, 4, 2. ἦν χιὼν πολλή, καὶ ψῦχος οὕτως, ὥςε τὸ ὕδωρ — ἐπήγνυτο. Cf. ὥστε nr. 5. Saepe omittitur, A. 11, 6. αἱ παραγωγαί, ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος, ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου δηλοῦνται. Aπ. 4, 4, 7. ὥσπερ σύ, καὶ ἐγώ. O. 18, 9. Aπολ. 33. Cf. ὥσπερ nr. 1. c. ſqq. ¶ 2) *recte.* Eſt affirmantis in reſpondendo, O. 1, 9. σὺ ἄρα ἡγῇ — οὕτως. ¶ 3) *tantopere, adeo.* Π. 1, 3, 8. οὕτω ςήσαντα

τὸ πρόσωπον σπουδαίως προσενεγκεῖν — ὥστε etc. §. 10. τίποτε οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; 1, 4, 18. οὕτως ἐπεθύμει — ἐξοπλίσασθαι. 3, 1, 11. 4, 6, 7. 6, 4, 3. οὕτως ἐγὼ καὶ σὲ τῶν καλλίστων καὶ ἐμαυτὴν ἠξίωκα. 7, 1, 8. Ιερ. 2, 16. 17. ¶ 4) *tam*. c. adiect. Π. 2, 2, 6. οὕτως ἐν πολλῇ ἀτιμίᾳ ἡμᾶς ἔχεις. §. 9. οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. 4, 1, 6. καταδήλων γε οὕτω τῶν ἀγαθῶν ὄντων. c. aduerb. Π. 2, 2, 2. p. 103. οὗτος οὕτω δυσκόλως ἐπέτυχεν. All. δυσκόλῳ. Απ. 3, 11, 7. οὐ γὰρ δὴ οὕτως γε ἀτεχνῶς. 1 MS. οὕτω, quod Ern. lenius dicit. ¶ 5) *his conditionibus*. E. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν — ἀπιέναι. καὶ οὕτως ἐξῆλθον. ¶ 6) *sic temere*. Ita Abreschius in animadu. ad Aeschyl. 2, 28. p. 445. explicat Π. 4, 5, 4. vbi ex ed. Ifingr. pro vulgato ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ legit οὕτως ἐπ' εὐτ. quod idem aliquando Hesychio duce explicabat per ὁμοῦ. (Π. 2, 2, 14. est εἰκῇ οὕτως.) ¶ 7) *ita deinde*. Απ. 4, 8, 11. εἰ δέ τῳ μὴ ἀρέσκει ταῦτα, παραβάλλων τὸ ἄλλου ἦθος πρὸς ταῦτα, οὕτω κρινέτω. ¶ 8) *ita demum*. Π. 2, 1. 1. προσευξάμενοι — οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια. ¶ 9) *tum*. Π. 2, 4, 18. γίγνεται τὰ ἱερὰ — καὶ οὕτως ἐξάγει δή. 4, 6, 2. p. 257. κατέχεν οὕτως ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον, *tunc*. Sed Hutch. coniicit οὗτος, quod Zeun. in cod. repertum recepit. A. 5, 2, 15. ἦν γὰρ οὕτω σωτηρία ἀσφαλής, *hoc enim facto*. Sic O. 6, 7. οὕτω γάρ. Απ. 2, 7, 14. οὕτω δὴ λέγεται τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι, *tum vero, quae cum audiuissent*. Σ. 9, 3. ἐκ τούτου — οὕτω δὲ — ἔνθα δή. Saepe in apodosi, Π. 2, 2, 2. p. 103. ὡς σὺ διδάξας ἡμᾶς ἀπέπεμψας — οὕτω δὴ καὶ ἐγὼ ἐδίδασκον. 7, 2, 7. ἐπεὶ μέντοι ἔγνων — οὕτω δὴ πέμπω. 8, 1, 1. p. 463. εἰ ἀγαθὸν φαίνεται εἰς τὸ καταπράττειν τἀγαθά, οὕτως εὖ ἴσθι ὅτι — καὶ εἰς τὸ διασώζειν. Edit. Eton. et Stobaeus non habent οὕτως, probantibus Steph. et Hutch. §. 2. §. 11. ὅταν ὁρῶσιν — οὕτω μᾶλλον — ἐθέλουσιν. 8, 5, 1. Αγ. 2, 30. ἐνταῦθα δὴ γνοὺς — οὕτω δὲ κρίνας — χειροῦται. E. 6, 5, 22. O. 9, 6. Ιπ. 9, 3. ἐπειδὰν δ' ἀναβῇ, ἠρεμήσαντα — οὕτω προκινεῖν. Similiter A. 3, 5, 4. κάμωμεν, καὶ οὕτω θᾶττον παύσονται. O. 21, 7. πρὸς ὅντινα δ' ἂν ἄρχοντα δικ-

διατεθῶσιν οὕτως — οὕτω δὴ ἐῤῥωμένοι γε ἄρχοντες γίγνονται, *tum vero*. Steph. οὗτοι δὲ ἐρ. quem ſequuntur Welſ. et Bach. Poſt participium fere redundat. v. Fiſcher. ad Plat. apol. 17, 15. Π. 1, 6, 5. παρέχοντας — οὕτως ἡμῖν ἐδόκει δεῖν αἰτεῖσθαι. §. 12. p. 66. ἀκούων καὶ ὁρῶν — οὕτω καὶ ἐγὼ — ἐπεμελήθην. 5, 2, 3. 5, 4, 12. 7, 5, 25. Αγ. 2, 23. 30. χρήματα προσλαβὼν, οὕτως ἀποπλεῖ. Ε. 6, 5, 15. 7, 2, 19. Cf. nr. 7. et 8. Redundat etiam ante vel poſt ὡς et participium. v. παρασκευάζεσθαι nr. 3. ¶ 10) *itaque, igitur*. Π. 1, 6, 19. p. 84. οὕτως ἥ γε ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε. it. c. δὴ, Π. 1, 4, 17. οὕτω δὴ πρωὶ ἀναςὰς ἦγε. §. 20. 1, 5, 3. 2, 1, 6. p. 92. §. 7. καὶ οὕτω δὴ, *itaque*. 2, 2, 13. 3, 1, 2. Ιερ. 1, 4. ¶ 11) *ideo*. Π. 1, 3, 14. οὕτως ἐγώ σοι τά γε δίκαια παντάπασιν οἶδα. Α. 6, 3, 16. Απ. 3, 9, 13. ¶ 12) καὶ οὕτω, *itidem, ſimili modo*, vel *tunc quoque*. Π. 2, 3, 1. p. 115. ἢν μὲν ἡμεῖς νικῶμεν, ἡμέτερα τῶν πολεμίων πάντα· ἢν δὲ ἡμεῖς αὖ νικώμεθα, καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσιν. ¶ 13) Permutatur c. οὔπω. v. διακεῖσθαι nr. 3. c. ὄντος, v. εἶναι nr. 40. it. c. ὄντως, v. ὄντως. et c. οὗτος, v. οὗτος nr. 19. Legitur etiam εἰ οὕτως pro ὅπως. v. θαυμάζειν nr. 1. it. οὐχ οὕτως pro οὐχ ὅπως. v. ὅπως nr. 11. it. οὕτω pro ὅτου. v. ibi. it. pro ὥς. v. ὣς nr. 1. it. pro οὔτε. v. ibi.

οὑτωσὶ Attice pro οὕτως, vel potius eſt δεικτικὸν, vt οὑτοσί. v. οὗτος nr. 2. Moeris: ὧδε, κοινὸν Ἰώνων, Ἀττικῶν· οὑτωσὶ, Ἕλληνες. Π. 3, 2, 10. οὑτωσὶ τοίνυν ἐγὼ ποιήσω. Α. 7, 6, 28. ἀναςὰς εἶπεν οὑτωσί. All. οὑτωσίν. Αγ. 5, 5. Ε. 5, 1, 32. οὑτωσὶ legitur in nonnullis pro οὕτως ἤ.

οὐχ et οὐχὶ, v. οὐ.

οὐχ ὅπως, v. ὅπως nr. 11.

οὐχ ὅτι, v. ὅτι nr. 3. et οὐ nr. 11.

ὀφείλειν, *debere*. a) Proprie, Α. 1, 2, 11. τοῖς ςρατιώταις ὠφείλετο μισθός. 7, 7, 21. εἰ τὸ ὀφειλόμενον ἀποδοθείη — ἢ ταῦτά τε ὀφείλοιτο. All. ταῦτά σοι ὀφ. vt σοι ſit pro ὑπό σου. Αγ. 4, 4. εἰ — μισθοῦ εὐηργέτει, οὐδεὶς ἂν οὐδὲν αὐτῷ ὀφείλειν ἐνόμισε. Ε. 1, 3, 7. τὰ ὀφειλόμενα χρήματα ἀποδοῦναι, *tributa*. 6, 2, 9. b) Minus

nus proprie, Π. 4, 5, 12. p. 247. ἵνα μή σοι ἔχθραι ἀντὶ χαρίτων ὀφείλωνται. 5, 2, 4. ὀφείλω τὴν ὑπόσχεσιν, *reus sum promissi*. 7, 2, 8. τῷ Ἀπόλλωνι ἄλλα μοι δοκῶ χαριστήρια ὀφειλήσειν. Cf. χάρις. De ὤφελε v. suo loco.

ὀφειλὴ, inquit Etymol. M. σημαίνει τὸ χρέος. γίνεται παρὰ τὸ ὀφείλω. σπανίως δὲ εὕρηται ἐν χρήσει. εὑρίσκεται δὲ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς περὶ πόρων.

ὄφελος, *vtile, vtilitas, prodest*. c. τί, Π. 1, 6, 12. p. 65. τί εἴη ὄφελος στρατηγίᾳ (Hutch. et Zeun. ὅτι οὐδὲν ὄφελος εἴη στρατιᾷ) τακτικῶν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων. 7, 5, 26. p. 457. τί δῆτα ἡμῖν ὄφελος καταπρᾶξαι — εἰ ἔτι δεήσει καρτερεῖν. Απ. 3, 1, 9. τί σοι ὄφελος ὧν ἔμαθες. 3, 3, 4. Ο. 14, 2. c. μηδὲν, Πο. 4, 35. ἀνάγκη ἅμα πάντα ταῦτα γίγνεσθαι, ἢ μηδὲν αὐτῶν ὄφελος εἶναι. c. οὐδὲν, Π. 1, 6, 15. ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος εἶναι. 8, 8, 10. πλῆθος μὲν — οὐ μέντοι ὄφελός γε οὐδὲν αὐτῶν εἰς πόλεμον. Α. 2, 6, 6. Απ. 3, 1, 9. οὐδὲν ἂν σοι ὄφελος ἦν. Ιπ. 1, 2. Sic sequente vel praecedente μὴ, Ε. 1, 1, 25. οὐδὲν ὄφελος ἔφη εἶναι — Ἀθηναίους εἴργειν τῆς γῆς, εἰ μὴ καὶ etc. Απ. 1, 2, 52. 1, 4, 5. τῶν ὀσμῶν, εἰ μὴ ῥῖνες προσετέθησαν, τί ἂν ἡμῖν ὄφελος ἦν. Ο. 4, 15. 9, 14. 15, 2. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲ τῆς ἐπιμελείας ὄφελος οὐδὲν γίγνεσθαι, εἰ μή τις ἐπίσταιτο. it. c. ἄνευ, Π. 3, 1, 9. δοκεῖ μοι — ἄνευ σωφροσύνης οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελος εἶναι. 6, 3, 11. p. 384. Α. 1, 3, 11. ἄνευ τουτων (ἐπιτηδείων) οὔτε στρατηγοῦ οὔτε ἰδιώτου ὄφελος οὐδέν. Απ. 2, 1, 3. 3, 3, 8. Ο. 12, 5. 13, 2. Ιπρ. 1, 7. Sed Ε. 5, 3, 6. ὅ τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου στρατεύματος est *flos exercitus*, vt recte Leuncl. vertit. Docuit enim Hemsterhus. ad Lucian. Tim. T. I. p. 171. hanc formulam significare id, *quod in quoque genere sit praestantissimum*. Idem pro τοῦ τοιούτου corrigit τούτου τοῦ, quae correctio placet Moro. Sic fere Ε. 6, 2, 12. τὸν ἀγοραῖον ὄχλον ἰδόντες — οἰηθέντες ὄφελός τι αὐτῶν εἶναι. Morus: *horum fore aliquod ad rem gerendam momentum, eos non esse turbam inutilem*. Similis est locus Ari-

Aristoph. Eccles. 53. γυναῖκας ὅτι πέρ ἐστιν ὄφελος ἐν τῇ πόλει, quem etiam Suidas habet, addita interpretatione: τουτέστιν εὐγενεῖς.

ὀφθαλμία, *lippitudo, morbus oculorum.* Απ. 3, 8, 3. ἀγαθὸν ὀφθαλμίας. Fr. Portus *remedium morbi oculorum.*

ὀφθαλμιᾷν, *lippire.* E. 2, 1, 3. ἐντυχὼν τινι ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου.

ὀφθαλμὸς, ¶ 1) *oculus.* Π. 4, 3, 4. p. 233. ὁ μὲν δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο — ἐγὼ δὲ τέτταρσι μὲν ὀφθαλμοῖς τεκμαροῦμαι — τοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶντα. 5, 3, 16. p. 300. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αἰσθάνεσθαι. Απ. 1, 4, 5. ὀφθαλμοὺς ὥστ' ὁρᾷν τὰ ὁρατά. 2, 3, 19. ὀφθαλμὼ — ὀφθαλμοὶ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Σ. 5, 5. ὀφθαλμοὶ καλοὶ quinam sint, exponitur iocose, iisque tribuitur ἰσχύς. Cl. ἀτρέμας, ὄμμα, ὀρθός. A. 4, 5, 20. ἐν φυλακῇ ἔχοντες τὸν κωμάρχην, καὶ τὰ τέκνα ὁμοῦ ἐν ὀφθαλμοῖς, *in oculis et conspectu habentes.* Nos dicimus: *nicht aus den Augen lassen.* Ιερ. 1, 14. τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, *tyrannum praesentem* s. *in os reprehendere, praesenti aliquid exprobrare.* Nostri dicunt: *iemanden etwas in die Augen sagen.* Sic Aristoph. rann. 639. ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ. Ιερ. 6, 13. ἥδιστ' ἂν ὡς τάχιστα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο, *ex oculis* s. *e conspectu tuo abire* s. *abesse.* Eadem formula vtitur Dio Cassius 60, 34. Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, *oculos pictos* s. *fucatos habentem.* Scil. veteres solebant palpebras inferiores fucare stibio femina, quae habebat vim adstringendi s. contrahendi, ita vt oculi apparerent maiores, qui erant in partibus venustatis. Propterea stibium femina vocabatur platyophthalmus. v. Plin. H. N. 33, 6. Dioscorides 5, 99. Poll. 5, 102. Doruill. ad Charit. p. 53. Triller. obs. crit. 4, 15. Reimar. ad Dion. Cass. 79, 14. Olear. ad Philostrat. epist. 40. p. 931. Sic Iezabel 2 Reg. 9, 30. ἐστιμμίσατο τοὺς ὀφθαλμούς. Nam stibium Graece dicitur στίμμι et στίμμις. ¶ 2) *cura, inspectio.* O. 12, 20. δεσπότου ὀφθαλμὸς τὰ καλά τε κἀγαθὰ μάλιστα ἐργάζεται.

ται. ¶ 3) *explorator.* Poll. 2, 84. ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὁρώμενα. Hesych: βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. Suidas: ὀφθαλμὸς βασιλέως, ἀντὶ τοῦ μέγα δυνάμενος παρὰ βασιλεῖ. οὕτω δὲ ἐκάλουν τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ, ὡς βασιλέως ὦτα, ὠτακουστὰς, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ. Cf. Schol. Aristoph. ad Acharnn. non longe ab initio. Π. 8, 2, 7. τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ βασιλέως ὦτα — ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι etc. 8, 6, 8. βασιλέως υἱὸς — ἀδελφὸς — ὀφθαλμός. ¶ 4) ὀφθαλμοὶ dicuntur tam in radicibus plantarum infra terram, quam gemmae in surculis ipsis supra terram. Vtrumque Latini quoque vocant *oculos.* v. Gesner. lexic. rust. in h. v. O. 19, 10. ὀφθαλμοὶ κατὰ γῆς (in radicibus) — ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὁρῶ βλαστάνοντα — καὶ τοὺς κατὰ γῆς ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν, np. surculos emittere. ¶ 5) In var. lect. est pro θάλαμος. v. θάλαμος et παρθένος.

Ὄφις, *Ophis,* fluuius Mantineae, non quidem nominatur, sed intelligitur E. 5, 2, 4. v. Pausan. 8, 8. p. 614.

ὀφλεῖν, *mulctatum esse, mulctam debere.* Timaeus lex. Platon: ὀφλεῖν· ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. Sic fere Suidas. Poll. 3, 84. τὸ ὀφλεῖν, ἐπὶ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀργύριον. A. 5, 8, 1. ὦφλε καὶ Ξανθικλῆς τῆς φυλακῆς τῶν γαυλικῶν χρημάτων, τὸ μείωμα εἴκοσι μνᾶς. Ita interpungit Hutch. Genitiuus τῆς φυλακῆς regitur ab omisso δίκην, quod addit Plato apol. 29. Scil. Philesius et Xanthicles repetundarum damnati sunt, quod de pecunia illa ipsis ad dispensandum commissa suppilassent viginti minas, quas nunc damnati debebant rependere. Ita Zeun. ad h. l.

Ὀφρύνιον, *Ophrynium,* vrbs Troadis, teste etiam Harpocratione et Suida, proxima Lampsaco. A. 7, 8, 3. Xenophon ibi sacra facit Ioui Milichio.

ὀφρὺς, *supercilium.* Απ. 1, 4, 6. ὀφρῦσι ἀπογεισῶσαι

σαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. Σ. 8, 3. Sed Επ. 1, 6. μετ' ὀφρύος, *fastuose, superbe.*

ὀχεία, *congressus Venereus.* Hesych. et Suid: ὀχεία· μίξις, συνουσία. De brutis, Ιπ. 5, 8. οὐχ ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ — ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους.

ὀχεῖν, ¶ 1) *vehere.* Vnde ὀχεῖσθαι, *vehi*, Π. 1, 4, 19. ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν. Steph. et Hutch. omittunt ὀχούμενοι. 4, 5, 19. ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. Α. 3, 4, 28 σὺ ἐφ' ἵππου ὀχῇ. Π. 7, 3, 1. ἁρμάμαξαν, ἐν ἧπερ αὐτὴ ὠχεῖτο. ¶ 2) *equitare iubere.* Ιπρ. 4, 1. τὸν ἵππαρχον — μέτριον ὀχοῦντα. ¶ 3) *portare*, vt Lat. *vehere.* v. Gronov. Obs. 3, 5. Π. 1, 3, 7. οἰνοχόοι — διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην.

ὀχετὸς, *canalis.* v. Hesych. Α. 2, 4, 7. διώρυχας δύο — κατετέτμηντο δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν — τέλος δὲ καὶ μικροὶ ὀχετοὶ, ὥσπερ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ τὰς μελίνας, *parui riuuli.* Ο. 11, 17. οὔτε τάφρου οὔτε ὀχετοῦ ἀπεχόμενος. Sic de intestino, per quod excrementa deiiciuntur, Απ. 1, 4, 6. ἐπεὶ τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῆ, ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετούς.

ὄχημα, *vehiculum, currus.* Hesych: ὄχημα· ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος. Cf. Poll. 10, 51. Π. 4, 2, 14. τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα. 5, 3, 16. ἐπὶ τοῖς ὑποζυγίοις καὶ ὀχήμασι (Margg. χρήμασι) καταλείπωμεν. Αγ. 1, 28. et Ε. 3, 4, 19. Λ. 6, 3. ὁ ἀσθενήσας, ἢ δεηθεὶς ὀχήματος, ἢ ταχύ που βουληθεὶς ἀφικέσθαι, ἥν που ἴδῃ ἵππον ὄντα, λαβών. Possit h. l. etiam de equo intelligi. Certe Suidas, ὄχημα, inquit, οὐκ ἐπὶ ἅρματος μόνου. Sic eleganter metaphorice legitur Α. 3, 2, 11. τῶν ἱππέων πολὺ ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματος ἐσμὲν — ἐπὶ γῆς.

ὄχθη (poet. Port.), *ripa*, vel potius *locus editus ad fluuium, rupes.* Timaeus lex. Platon: ὄχθας· γῆς ἀναστήματα. quanquam Oudendorp. ad Thom. Mag. vult in Timaeo legi ὄχθους, quia Thomas ita distinguit, vt ὄχθη sit ἐπὶ ποταμοῦ, ὄχθος vero ἐπὶ ἁπλῶς ἐπαναστήματος γῆς. Sic fere Ammonius p. 108. Sed Suida et Etymol. M. auctoribus ὄχθη vtrumque significat. Legitur semper in plurali,

ŗali, quanquam de vno fluuio. A. 4, 3, 3. πεζοὺς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις παρατεταγμένους. §. 4. §. 13. §. 17. κατὰ τὰς προσηκούσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐξέβαινεν ἐπὶ τοὺς ἄνω πολεμίους. Ex his locis patet, eſſe *rupes a fluuio paululum remotas et vsque ad eum pertinentes.*

ὄχθος (poet. Port.), *tumulus, locus praeceps qui ſaltu ſuperatur.* Heſych: ὄχθος· κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς γῆς, ἢ τὸ απόκρημνον ςόμα τῆς θαλάσσης. Suid: ὄχθους· ὕψη, ὑψηλοὺς αἰγιαλούς. Suid. et Heſych: ὄχθοι· αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι, καὶ αἱ ἐξοχαὶ τῶν πετρῶν. Cf. ὄχθη. Ιπ. 3, 7. cum equis ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Ιπρ. 6, 5. 8, 3.

ὀχληρὸς, *moleſtus, negotii plenus.* Ιπρ. 1, 18. τὸ πυκνὰ ἐξάγειν — ἴσως ὀχληρόν. In ſequentibus eſt ὄχλον παρέχει.

ὄχλος, ¶ 1) *turba, confuſio.* Ammonius: πλῆθος μέν ἐςι σύςημά τινων· ὄχλος δὲ κυρίως ἡ ὄχλησις. Phauorin: ὄχλος, ἡ ὄχλησις παρὰ Ἀττικοῖς. Thom. Mag: ὄχλος καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἡ ὄχλησις. Cf. Suid. et Markland. ad Eurip. Suppl. 681. E. 4, 4, 11. fugientes σὺν πολλῷ ὄχλῳ πρὸς τὴν πόλιν ἀπεχώρουν. ¶ 2) *moleſtia.* A. 3, 2, 17. σκηναὶ — ὄχλον παρέχουσιν ἄγειν. Σ. 8, 4. Ιπρ. 1, 18. ¶ 3) *multitudo.* Π. 5, 4, 20. τὸ μὲν πλῆθος κατόψονται ἡμῶν — ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. A. 4, 1, 15. ἀνθρώπων ὄχλον τοσοῦτον. K. 12, 5. ¶ 4) *hominum multitudo.* Π. 6, 1, 1. ἀκούων ὅτι πολὺς ὄχλος ἐπὶ ταῖς θύραις εἴη. 7, 5, 15. E. 3, 4, 7. 8. A. 2, 5, 2. p. 110. ἄνευ σου — πᾶς ὄχλος (ἡμῖν) φοβερὸς, φοβερώτατον δ' ἐρημία. Ιερ. 6, 4. φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ' ἐρημίαν. Απ. 1, 1, 14. τοῖς μὲν οὐδ' ἐν ὄχλῳ δοκεῖν αἰσχρὸν — τοῖς δὲ οὐκ ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, *in publico.* Σ. 2, 18. ἐν ὄχλῳ ἀποδύεσθαι, *praeſentibus multis hominibus.* Ιπ. 2, 5. Sic A. 3, 4, 16. οἱ βάρβαροι — κατέκλεισαν αὐτοὺς εἴσω τῶν ὅπλων, ὥστε παντάπασι ταύτην τὴν ἡμέραν ἄχρηςοι ἦσαν ἐν τῷ ὄχλῳ ὄντες καὶ οἱ σφενδονῆται καὶ οἱ τοξόται, *aliis permixti,* vel: *ordinibus eorum perturbatis.* 5, 4, 19. ἐν

ὄχλῳ

ὄχλῳ ὄντες ἐποίουν, ἅπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Mox est μετ' ἄλλων ὄντες. ¶ 5) *exercitus*. Π. 5, 5, 2. τούτων ἐδόκει ἥδιον ἀπαλλαγῆναι, ἢ ἄλλον ὄχλον εἰσδέξασθαι, np. quia molestus futurus erat. ¶ 6) *plebs, vulgus*. Phauorinus post verba supra posita habet haec: παρὰ δὲ θείᾳ γραφῇ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. v. tamen Pierson. ad Moeridem p. 290. Π. 2, 2, 13. οἱ ὁμότιμοι ὤκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοιρίαν. Ἀθ. 2, 10. ὄχλος et δῆμος inter se permutantur. Oppon. οἱ ὀλίγοι. Ε. 1, 4, 6. ὁ ἐκ τοῦ ἄστεος ὄχλος ἠθροίσθη — θαυμάζοντες καὶ ἰδεῖν βουλόμενοι τὸν Ἀλκιβιάδην. 1, 7, 7. in concione ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος. Antea vocabatur δῆμος. 2, 2, 13. Ιερ. 2, 13. Sic Π. 6, 1, 15. ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν. Α. 7, 1, 12. Ε. 3, 3, 7. ὁ ὄχλος sunt *homines plebeii et viles*, qui ducem sequebantur Cinadonem, coniurationis auctorem. ¶ 7) *turba castrensis et impedita*, tanquam mulieres, calones etc. Π. 4, 2, 3. ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁμαξῶν σχολῇ πορεύεσθαι, *prae impedimentis*. Α. 3, 2, 24. τὰ σκευοφόρα καὶ ὁ πολὺς ὄχλος. 3, 3, 5. τὰ ὑποζύγια καὶ τὸν ὄχλον. 4, 3, 12. 19. 20. 6, 5, 2. ¶ 8) *concio populi*. Απ. 3, 7, 5. μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις, ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. Toup. emendatt. in Suid. 3, 43. minus bene explicat *in publico*.

ὀχυρὸς, ¶ 1) *munitus*. Α. 1, 2, 22. ὄρος — ὀχυρὸν καὶ ὑψηλόν. §. 24. εἰς χωρίον ἐπὶ τὰ ὄρη Sic τὰ ὀχυρὰ, scil. χωρία, *loca munita*, Π. 6, 1, 11. 13. Α. 4, 7, 12. Sed Ο. 9, 3. ἐν ὀχυρῷ est *in loco tuto*, np. interiore. ¶ 2) *firmus, durabilis*. Π. 6, 3, 11. p. 384. οἰκίας ἄνευ λιθολογήματος ὀχυροῦ οὐδὲν ὄφελος. Cf. ἀνακομίζειν.

ὀχυροῦσθαι, *firmare, munire*. v. Wass. ad Thucyd. 1, 35. Π. 5, 4, 18. τὰ τείχη — ἃ ὠχυρώσατο.

ὀχύρωμα, *munimentum*. Ε. 3, 2, 3. intelligitur vallum.

ὀψὲ, ¶ 1) *sero*. Hesych: ὀψέ· μετὰ πολὺν χρόνον, βραδέως. Α. 4, 5, 4. οἱ ὀψὲ προϊόντες ξύλα οὐκ εἶχον. Ε. 4, 8, 19. ¶ 2) *vesperi*. Ammonius p. 108. ἑσπέρα, ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. Α. 2, 2, 8. ἤδη δὲ καὶ ὀψὲ ἦν. Paulo

Paulo post est ἅμα τῷ ἡλίῳ δυομένῳ. 3, 4, 22. ἐπειδὴ δὲ ὀψὲ ἐγίγνετο. 4, 5, 9. ἐπεὶ ὀψὲ ἦν. Ag. 2, 15. et E. 4, 3, 13. τότε μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψὲ) συνελκύσαντες τοὺς νεκρούς. E. 1, 7, 4. 5, 4, 45. Απ. 2, 1, 3. ὀψὲ κοιμηθῆναι καὶ πρωΐ. O. 5, 4. et 6. πρωῒ ἐγείρουσα — ὀψὲ ἀπιέναι. Ap. Stobaeum per scholion legitur τῆς δείλης. O. 13, 2. medicus [illegible] τε ἰὼν καὶ ὀψέ. c. gen. Ammonius: ἑσπέρα μέν ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου· ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ' ὁντινοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο [illegible] προστιθέασιν, ὀψὲ τῆς ἡμέρας. E. 2, 1, 14. τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Liv. 7, 8. *serum erat diei.* K. 6, 25. Legitur etiam pro ὀψία. v. ὀψία.

ὀψία, *vespera.* Hesych: ὀψίας· ἑσπέρας. Intelligitur δείλη vel ὥρα. Thucyd. 8. 26. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Marc. 11, 11. ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. A. 6, 5, 20. προαπετράποντο διώκοντες. ὀψία γὰρ ἦν. All. ὀψὲ.

ὀψιαίτατα. *serissime, tardissime.* Pollux 1, 69. πρωϊαίτατον καὶ ὀψιαίτατον οὐκ ἐπὶ ἡμέρας μέρους, ἀλλ' ἐπὶ χρόνου λέγεται, οἷον ταχέως καὶ βραδέως. Sed de die legitur Π. 8, 8. 5. πρωϊαίτατα ἀριστῶντες — ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. E. 4, 5, 18. ὡς μὲν ἐδύνατο ὀψιαίτατα κατήγετο εἰς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο. De anni tempore, Πο. 1, 3. ἐν ταῖς ὥραις ἀγαθὰ — ἐνταῦθα πρωϊαίτατα μὲν ἄρχεται, ὀψιαίτατα δὲ λήγει.

ὀψιαίτατος, *tardissime* s. *serissime rediens.* E. 5, 4, 3. ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι.

ὀψίζειν, *sero venire, sub vesperam venire.* A. 4, 5, 5. οἱ πάλαι ἥκοντες — οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. E. 6, 5, 21. μάλα ὀψίζων.

ὀψίζεσθαι, *sero venire.* Suid: ὀψιαθέντα· ὀψὲ τῆς ὥρας ἐλθόντα. Λ. 6, 4. ἢν ὑπὸ θήρας ὀψιαθέντες δεηθῶσι τῶν ἐπιτηδείων. Leuncl. *si nox eos oppresserit.* K. 6, 4. ἐξιέναι πρωῒ — οἱ ὀψιζόμενοι.

ὀψιμαθὴς, *qui sero discit* vel *didicit.* c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 77. ὀψιμαθῆ με ὄντα τούτων τῶν πλεονεξιῶν. 3, 3, 18.

ὄψιμος (poet. Port.), *serotinus.* De anni tempore, vt Iac. 5, 7. O. 17. 4. περὶ τοῦ σπόρου, πότερον ὁ πρώϊμος κράτιστος. ἢ ὁ μέσος, ἢ ὁ ὀψιμώτατος — πρωΐμῳ — μέσῳ — ὀψιμωτάτῳ. §. 5. ἀπὸ τοῦ

πει

πρωϊμοτάτου μέχρι τοῦ ὀψιμωτάτου σπείρειν. v. σπόρος.

ὄψις, ¶ 1) *visus, videndi facultas.* Απ. 4, 3, 14. ὁ ἥλιος — ἐάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται. K. 5, 26. ¶ 2) *oculus.* Hesych: ὄψεις· ὀφθαλμοί. Cf. Thom. Mag. Ιερ. 1, 11. τὰ διὰ τῆς ὄψεως θεάματα, *per oculorum sensum.* Απ. 1, 4, 6. ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι. §. 11. ὄψιν, καὶ ἀκοὴν, καὶ στόμα. Potest tamen h. l. de videndi facultate intelligi. 3, 10, 8. τῶν νενικηκότων εὐφραινομένων ὄψις, *vultus.* Σ. 1, 9. τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. In vtroque loco synonymum est τὰ ὄμματα. 5, 6. K. 5, 27. Cf. ἐνδιατρίβειν. ¶ 3) *adspectus.* Απ. 3, 10, 6. ὁ ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὄψεως τοὺς ἀνθρώπους τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι (τοὺς ἀνδριάντας). O. 8, 10. Σ. 4, 22. ἡ μὲν αὐτοῦ ὄψις εὐφραίνειν δύναται, ἡ δὲ εἰδώλου τέρψιν οὐ παρέχεται. Illud alterum, ἡ εἰδώλου ὄψις, est *speciei in animo informatio et imaginatio.* K. 9, 4. πολλοὶ ἀλλοιοῦνται τῇ ὄψει ἐγγὺς προσιόντι, *variant speciem.* ¶ 4) *conspectus.* Π. 4, 3, 4. p. 232. ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν, *ex interuallo tanto, quanto conspectus patet.* K. 6, 18. ταχὺ ἐκλείπων τὴν ὄψιν. ¶ 5) *species.* A. 2, 3, 9. ἡ ὄψις ἠλέκτρου οὐδὲν διέφερε. Ιπ. 2, 5. ¶ 6) *spectaculum.* A. 6, 1, 5. ἐξεκυβίστα — ὥστε ὄψιν ἔχων καλὴν φαίνεσθαι. Ιπ. 11, 11. ¶ 7) *forma.* Thom. Mag. p. 464. sq. οὐδεὶς τῶν δοκιμωτάτων ἰδέαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ εἶδος καὶ ὄψιν. O. 6. 16. ἀφέμενον τῆς καλῆς ὄψεως. 10, 12.

ὄψον, ¶ 1) *opsonium, quicquid ad panem adhibetur,* vt carnes, pisces, olera. Athenaeus 7, p. 277. A. ὄψον κυρίως καλεῖται πᾶν τὸ πυρὶ κατασκευασόμενον εἰς ἐδωδήν. Π. 1, 2, 8. σῖτον μὲν, ἄρτον· ὄψον δὲ, κάρδαμον. 4, 5, 2. τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις. ὄψον δὲ οὐκ ἔπεμπον, οὐδὲ οἶνον. 6, 2, 11. p. 370. ὄψα συσκευάζεσθαι, ὅσα ἐστὶν ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρά. 8, 8, 8. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν — καὶ ὄψα γε ὡσαύτως. Λ. 1, 3. σίτῳ μετριωτάτῳ, ὄψῳ μικροτάτῳ. 2, 5. Ιερ. 2, 1. σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὄψων. Απ. 1, 6, 5. 3, 14, 1. ἐπὶ τὸ δεῖπνον οἱ μὲν μικρὸν ὄψον, οἱ δὲ πολὺ φέροιεν.

§. 2.

§. 2 — 6. saepe opponitur σίτῳ et ἄρτῳ. O. 5, 3. terra ὄψα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει. 8, 9. ἢ μάζης, ἢ ἄρτου, ἢ ὄψου. In quibus duobus locis intelligenda maxime videntur *olera et legumina*. De *carne*, Π. 1, 2, 11. ὄψον τοῦτο ἔχουσιν ὅ τι ἂν θηράσωσιν· εἰ δὲ μή, τὸ κάρδαμον. Mox dicitur: κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ. 2, 2, 1. p. 108. §. 3. 8, 2, 5. ὁ αὐτὸς — μάττει, ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ. In seqq. vocat κρέα et ἰχθύν. Cf. Casaub. ad Athenae. l. l. ¶ 2) quiuis *cibus*. Ita videtur accipiendum Aπ. 1, 5, 4. ὄψῳ καὶ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις. ¶ 3) Metaphorice: *condimentum*. Phauorin: ὄψα λέγονται τὰ τοῦ σίτου ἡδύσματα. Π. 1, 5, 7. p. 54. λιμῷ ὅσα περ ὄψῳ διαχρῆσθε. 4, 5, 2. Cyrus ὄψον vocauit τὸν λιμόν. Aπ. 1, 3, 5. ἐπὶ σίτῳ οὕτω παρεσκευασμένος ᾔει, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι. Cicero (finn. 2, 28.) vertit *condimentum*. Σ. 4, 7. 8. Cf. ποτόν. Sic alio modo metaphorice, Π. 7, 5, 26. p. 457. τἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίοι· οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, *condimentum sunt bonis fruendis*.

ὀψοποιεῖσθαι, *pani opsonia parare*. E. 7, 2, 22. τοὺς ὀψοποιουμένους. Aπ. 3, 14, 5. ὀψοποιΐα — ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων, *opsoniorum vsus quem instituit*, s. *modus quo opsoniis vtitur*.

ὀψοποιΐα, *opsoniorum apparandorum artificium*. Sed v. ὀψοποιεῖσθαι.

ὀψοποιϊκός, *coquinarius*. O. 9, 7. ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. §. 9. σκεύη ὀψοποιϊκά.

ὀψοποιός, *coquus, cupediarius*. Π. 5, 5, 12. ὀψοποιὸς ἀγαθὸς est in donis Cyaxari datis. 8, 5, 2. in castris σιτοποιοῖς χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιάν, ὀψοποιοῖς τὴν ἀριστεράν. 8, 8, 10. E. 7, 1, 26. recensentur ὀψοποιοὶ in luxu regis Persarum. Aπ. 2, 1, 30. 3, 14, 5. 6.

ὀψοφάγος, *opsoniorum edax, heluo, cupes*. Describitur Aπ. 3, 14, 2 — 5. Hesych: ὀψωφαγία· εὐωχία. Suid: ὀψοφάγος· λαίμαργος. Superlatiuus est ὀψοφαγίστατος, *opsonii voracissimus*, Aπ. 3, 13, 4. vbi de seruo dicitur. Cf. Athe.

thenae. 7, p. 277. D. De iſta ſuperlatiui quaſi duplicati forma haec dicit Euſtathius ad Il. λ, p. 867. ὁ ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος, ἃ δὴ λέγεται παρὰ Σοφοκλεῖ (an Ξενοφῶντι?) κεῖσθαι, ἐν οἷς ὅρα διπλῆν ὑπέρθεσιν. τὸ γὰρ ὀψοφάγιστος καὶ βλάκιστος ἐπετάθη πάλιν διὰ τοῦ τατος· τοιαῦτα δὲ καὶ τὸ λαγνίστατος, λαλίστατος, κλεπτίστατος. Cf. ad Il. β. p. 215. inprimisque ad Od. β, p. 1441, 23. Poterat addere ἐσχατώτατος et πλεονεκτίστατος, quae et ipſa ſunt Xenophontea.

ὀψωνεῖν, *opſonia emere.* c. gen. Απ. 3, 14, 1. ἐπαύοντο πολλοῦ ὀψωνοῦντες. Ern. vertit *pretioſo et copioſo victu vti.* Sed in vltima editione mauult, vt Hindenburgius, πολὺ ſ. πολλὰ, vt ſit *multa opſonia in coenam afferre.* Certe non agitur de pretio.

Π

πάγαι, *retia.* Cf. Thom. Mag. in v. θήρατρον. Π. 1, 6, 19. p. 80. πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας, ἐπεποίηντο — αἱ πάγαι αὐταῖς.

Παγασαὶ, *Pagaſae,* portus Theſſaliae. E. 5, 4, 56. οἱ Θηβαῖοι — πέμπουσιν ἐπὶ δυοῖν τριήροιν ἄνδρας εἰς Παγασὰς ἐπὶ σῖτον.

Πάγγαιον, *Pangaeus,* mons Thraciae. v. quos laudat du Soul ad Lucian. T. II. p. 774. E. 5, 2, 12. p. 300. τὰ ἐν τῷ Παγγαίῳ χρύσεια. K. 11, 1. ferae maiores ſunt περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος.

παγετὸς, *gelu.* Iπ. 5, 1. οὐκ ὄζει — ὅταν πάχνη ᾖ ἢ παγετὸς — ὁ παγετὸς ἐπιπήξας (τὰ ἴχνη).

πάγκαλος, *perpulcher.* Π. 8, 3, 12. p. 528. τὴν Κυαξάρου θυγατέρα — ὡς παγκάλου γενομένης. E. 3, 1, 11. τὸν υἱὸν — τὸ εἶδος ὄντα πάγκαλον. Tribuitur beſtiis, Π. 8, 3, 6. ταῦροι πάγκαλοι. E. 4, 1, 8. locis, E. 3, 2, 8. παγκάλας νομάς. rebus, E. 4, 1, 18. φάλαρα — πάγκαλα.

παγκάλως, *perpulchre.* Π. 6, 4, 1. παγκάλως ἐκεκόσμητο. E. 6, 2, 4.

παγκρατιαστὴς, *pancratiaſtes,* h. e. *et lucta et pugilatu certans.* E. 7, 1, 23. Ἀντίοχος ὁ παγκρατιαστής. Απ. 3, 5, 21. ἄρχειν παλαιστῶν καὶ παγκρατιαστῶν. 3, 10, 6. δρομεῖς τε καὶ παλαιστὰς καὶ πύκτας καὶ παγκρατιαστάς.

παγκρα-

παγκράτιον, *pancratium, certaminis genus, cum quis et luctator et pugil est.* v. Potter. archaeol. graec. 2,21. Burette dissertt. in Memoriis academiae inscriptionum T. IV. Mercurialis de arte gymnastica 2, 8. sq. Etiam Gustauus Gadolinus dicitur peculiarem de pancratio dissertationem edidisse Aboae 1798. A. 4, 8, 20. πάλην, καὶ πυγμὴν, καὶ παγκράτιον. Σ. 1, 2. νενικηκότα αὐτὸν παγκράτιον. 2, 6. 8, 37.

παγχάλεπος, *perdifficilis.* In lexicis caret auctoritate. Sed Doruill. ad Charit. p. 600. auctores Platonem et Lucianum profert. A. 5, 2, 15. παγχάλεπον ἐδόκει εἶναι. Cod. Eton. πάνυ χαλεπόν.

*παγχαλεπῶς, *perdifficiliter.* A. 7, 5, 10. pro πάντες χαλεπῶς εἶχον all. habent παγχαλεπῶς εἶχον, *valde indignabantur.*

πάγχρηστος, *ad omnia s. omni ex parte vtilis, valde vtilis.* Απ. 2, 4, 5. ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρησον vt amicus.

πάθημα, ¶ 1) *quicquid alicui accidit, euentum.* A. 7, 6, 21. τοῦτο τὸ πάθημα τὸ σχέτλιον, *res misera.* Ιερ. 1, 36. δυχερὲς τὸ πάθημα καὶ οἰκτρόν. Ιπ. 9, 4. ταράττει ἐξαπιναῖα καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα καὶ παθήματα. ¶ 2) *fors, fortuna.* Ιερ. 5, 1. χαλεπὸν πάθημα τῶν τυράννων. §. 3. ¶ 3) *affectio.* Π. 3, 1, 10. πάθημα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην — οὐ μάθημα.

πάθος, ¶ 1) *casus acerbus et dolorem afferens.* Π. 2, 2, 1. p. 102. βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος, np. quod coquus eum praeterierat. 5, 4, 15. τοῦ πάθους ᾤκτειρεν αὐτὸν, np. quod exsectus erat ab Assyrio. 7, 3, 2. ἐδάκρυσε ἐπὶ τῷ πάθει, mortuo Pantheae marito. A. 1, 5, 14. τὸ αὐτοῦ πάθος, quem lapidibus petierant milites. 4, 5, 6. ὅ τι τὸ πάθος εἴη, morbus ex fame. E. 4, 5, 10. cognati interfectorum ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει. ¶ 2) *calamitas.* Απ. 4, 2, 33. τὰ Παλαμήδους πάθη. it. in proelio, Π. 5, 4, 10. p. 312. ἀνθρώπινον τὸ γεγενημένον πάθος. E. 4, 5, 7. et 11. τὸ τῆς μόρας πάθος. §. 19. est δυσυχία. 6, 4, 16. ¶ 3) *locus vbi est res luctuosa.* Π. 7, 3, 2. ἀκούσας ὁ Κῦρος — ἡ-

— ἤλαυνε ἐπὶ τὸ πάθος. §. 6. ὡς ἐπλησίασε τῷ πάθει, vbi ſe Panthea ſuper viro interfecerat. ¶ 4) *affectus, affectio.* Π. 5, 5, 10. p. 333. Cyaxares dolens et inuidus dicit: τῷ ἐμῷ πάθει ἐμφερές. Poteſt tamen hic locus ad nr. 1. referri. Απ. 3, 10, 8. ſtatuarii dicuntur τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι, vt minas, laetitiam etc.

παιὰν, ¶ 1) *paean, carmen quod canitur a militibus*, ¶ a) ante proelium. Schol. Thucyd. 1, 50. δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι. 4, 43. δύω παιᾶνες ἦσαν, ἐνυάλιος, ὅτε ἦρχον, ὃς καὶ πρὸ τῆς μάχης ἐγίγνετο, καὶ ἕτερος, ὅτε ἐνίκων. Cf. Cuper. Obſ. 1, 1. Π. 7, 1, 5. παιᾶνα ἐξάρξω. §. 13. ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ ϛρατός. E. 2, 4, 10. p. 111. ἐξάρξομαι παιᾶνα, ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, τότε — τιμωρώμεθα τοὺς ἄνδρας. Margg. rectius ἐξάρξω μὲν οὖν. v. ἐξάρχεσθαι. Canebatur item paean Dioſcuris, Π. 3, 3, 26. ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον ante proelium. Sed Grammius in hiſt. deor. ex Xenoph. p. 79. non improbabiliter legendum putat ἐξῆρχεν αὖθις ὁ Κῦρος, et Zeun. ἐξῆρχεν αὖ ὁ Κῦρος [Διοσκούροις] π. quia milites nunquam Dioſcuris leguntur paeana ceciniſſe. ¶ b) poſt proelium vel bellum feliciter finitum. Schol. Ariſtoph. Plut. 636. παιὰν ὕμνος ἐϛὶ εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ παύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου. Π. 4, 1, 2. extr. παιᾶνα ἐξάρχετε. E. 7, 4, 36. σπονδὰς καὶ παιᾶνας ὡς εἰρήνης γεγενημένης ἐποιοῦντο. Vtroque in loco eſt ſimul in coena. ¶ 2) *hymnus ſolemnis Apollini in Hyacinthiis.* Αγ. 2, 17. et E. 4, 5, 11. v. συνεπιτελεῖν et Ὑακίνθια, it. Poll. 1, 26. ¶ 3) Poſt terrae motum canebatur Neptuno. E. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεὸς, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, qui in agro Argiuorum contra Argiuos eſſent, ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα, np. placaturi eum, omen expiaturi.

παιανίζειν, ¶ 1) *paeana canere.* v. παιὰν et Andr. Schott. ad Procli chreſtomath. p. 34. ¶ a) ante proelium, A. 1, 8, 12.

8, 12. ἐπαιάνιζον οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις. 1, 10, 7. 4, 3, 14. ἐπεὶ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται καὶ ἀνηλάλαζον. §. 22. 23. 4, 8, 14. 5, 2, 11. ἐπεὶ ἐπαιάνισαν, καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, καὶ ἅμα γε τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλέλαξαν, καὶ ἔθεον δρόμῳ. 6, 5, 17. ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, καὶ ἐπαιάνιζον (2 codd. ἐπαιώνιζον). καὶ μετὰ ταῦτα ἠλάλαζον. §. 18. E. 4, 2, 12. ¶ b) post proelium, ob rem feliciter gestam, grati animi declarandi caussa. Timaeus et Suidas: παιανίσαι· τὸν παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένου, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν. E. 7, 2, 15. τρόπαιον ἵσαντο, παιανίζοντες ὥσπερ εἰκός. §. 23. capta vrbe σπείσαντες καὶ παιανίσαντες ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ. ¶ 2) *hymnum canere in honorem laudemque deorum.* v. Fischer. ind. Aeschin. in h. v. Dicitur enim de omnibus laetantibus s. ouantibus. v. Thom. Mag. in h. v. et Ruhnken. ad Timae. l. l. A. 3, 2, 5. ἐμοὶ δοκεῖ — εὔξασθαι τῷ θεῷ (Ioui) θύσειν σωτήρια — ἀνέτειναν ἅπαντες. ἐκ τούτου εὔξαντο καὶ ἐπαιάνισαν. 2 Codd. ἐπαιώνισαν. Σ. 2, 1. post coenam ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν. v. Athenae. 4, 17. p. 179. qui similes locos attulit ex Homero et Platone. Cf. Spanhem. ad Callim. h. in Iov. 1. et παιωνίζειν.

παίγνια, *res ridiculae.* Ἐπ. , 6. μύθων συγγενῆ, μετ' ὀφρύος σοφιστῶν παίγνια διεξιόντων. In Stobaeo deest παίγνια.

παιγνία, v. παιδιά.

παιγνιώδης, *iocosus, ludicrus.* Poll. 2, 20. vbi recenset nomina ab aetatibus sumta: καὶ τὰ παιγνιώδη παρὰ Ξενοφῶντι. E. 2, 3, 24. τοῦ θανάτου παρεστηκότος μήτε τὸ φρόνιμον, μήτε τὸ παιγνιῶδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς, *felicitatem.* Refertur ad apophthegmata, quae contra inimicos dixerat. Σ. 2, 26. ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀναπειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον (Margg. παιδιωδέστερον) ἀφιξόμεθα.

παιδαγωγὸς, *paedagogus,* h. e. seruus pueros ingenuos ducens in ludos, et inde domum reducens, omninoque vitam eorum atque mores regens. v. Fischer. ind. Aeschin. Λ. 2, 1. ἐπειδὰν τάχιστα οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν

μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας (all. θεραπεύοντας) ἐφιςᾶσιν, εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων. §. 2. ἑκάςοις παιδαγωγοὺς δούλους ἐφιςάναι. 3, 2.

παιδάριον, ¶ 1) *puellulus.* Poteſt etiam ſimpliciter accipi pro παῖς. Sed habet tamen ſuauitatem. Π. 1, 4, 12. παιδάριον ὢν δεινότατον λαλεῖν ἐδόκουν εἶναι. Ε. 4, 4, 17. ἐφοβοῖντο τοὺς πελταςὰς ὥσπερ μορμῶνας παιδάρια. ¶ 2) *ſeruus.* Αγ. 1, 21. παιδάρια μικρὰ τῶν ἐμπόρων. Sed etiam h. l. poſſunt *pueri* intelligi.

παιδεία, ¶ 1) *diſciplina, inſtitutio.* Π. 1, 1, 5. ποίαν τινα φύσιν ἔχων, καὶ ποίᾳ τινι παιδείᾳ παιδευθείς. 1, 3, 1. ταύτῃ τῇ παιδείᾳ ἐπαιδεύθη. 1, 4, 3. πολυλογώτερος διὰ τὴν παιδείαν, ὅτι ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διδόναι λόγον, *modum inſtitutionis.* 1, 5, 1. διελθὼν τὴν παιδείαν ταύτην, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. 4, 2, 19. extr. vbi Heumannus ad Fabric. biblioth. Graec. Vol. III. p. 3. ed. Harleſ. intelligit *diſciplinam militarem.* 8, 3, 15. ἐμὲ ὁ πατὴρ τὴν τῶν παίδων παιδείαν — ἐπαίδευεν. 8, 8, 8. Heumannus l. l. explicat h. l. *mores receptos et inſtituta publica.* Απ. 2, 1, 27. 4, 1, 3. αἱ ἄριςαι δοκοῦσαι εἶναι φύσεις, μάλιςα παιδείας δέονται. Απολ. 20. §. 21. περὶ τοῦ μεγίςου ἀγαθοῦ ἀνθρώποις, περὶ παιδείας. Κ. 1, 5. A Cicerone Brut. 29. παιδεία Κύρου vertitur *vita et diſciplina Cyri.* Heumannus l. l. hic quoque intelligit *diſciplinam militarem.* Cf. θηριώδης. ¶ 2) *educatio.* Λ. 2, 1. ἐπεὶ καὶ περὶ γενέσεως ἐξήγημαι, βούλομαι καὶ τὴν παιδείαν ἑκατέρων σαφηνίσαι. 3, 1. Απολ. 31. ¶ 3) *inſtituta patriae.* A. 4, 6, 11. de furtis Lacedaemoniorum: σοὶ καιρός ἐςιν ἐπιδείξασθαι τὴν παιδείαν. §. 12. ¶ 4) *ſtudia.* Κ. 1, 16. ἐν ταύτῃ τῇ παιδείᾳ τραφθείς. 2, 1. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πρᾶξις. v. πρᾶξις nr. 5.

παιδεραστής, *puerorum amator.* A. 7, 4, 5.

παιδεύειν, ¶ 1) *inſtituere, docere.* Π. 1, 2, 3. τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμία. Leuncl. mauult παιδευομένων, quia non ſermo ſit de inſtitutis, ſed de inſtituendis. Immo verti debet *qui inſtitui ſolent.* Nam haec ſaepe perfecti vis eſt. Cf.

tamen Zeun. 2, 2, 1. οὐ πεπαίδευνται τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμῖν, qui non ſunt homotimi. Απ. 2, 1, 1. πῶς ἂν ἑκάτερον παιδεύοις; 3. 8, 8. παιδεύειν οἵας χρὴ οἰκίας οἰκοδομεῖσθαι. 4, 1, 4. παιδευθέντας καὶ μαθόντας. Ο. 5, 13. σφοδρῶς καὶ ἀνδρικῶς παιδευόμενοι. 12, 17. δήλωσον περὶ τοῦ παιδεύεσθαι. Poterat eſſe παιδεύειν. Iπ. 5, 1. ἱππικοῦ ἀνδρὸς — τὸν ἱπποκόμον πεπαιδεῦσθαι ἃ δεῖ περὶ τὸν ἵππον πράττειν, *edoctum habere.* Scil. dictum eſt pro actiuo: *docuiſſe.* K. 1, 4. 12, 16. 13, 5. οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι. c. acc. rei, Π. 1, 6, 17. σύ με τοῦτο ἐπαίδευες. Απ. 4, 2, 23. παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα. Ο. 6, 7. ὅπερ πεπαίδευνται, *didicerunt, callent.* Marg. Steph. perperam habet παιδεύονται. 7, 7. τὰ ἄλλα — ἐπαίδευσας τὴν γυναῖκα. K. 1, 14. c. εἰς, Απ. 2, 1, 2. τὸν εἰς τὸ ἄρχειν παιδευόμενον. §. 17. Ο. 12, 15. §. 17. τῶν παιδευομένων εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. c. ἐν, Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη ἐν νόμοις. K. 12, 7. c. ἐπὶ, K. 13, 3. γνῶμαι αἷς παιδεύοιντο ἐπ' ἀρετήν. c. περὶ, Απολ. 29. τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν, *inſtituendum curare in coriaria arte.* c. πρὸς, Π. 2, 3, 5. p. 120. πεπαίδευνται — πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος. Ibid. c. acc. ταῦτα ὑπὸ κρείττονος διδασκάλου πεπαιδεύμεθα. Απ. 1. 2. 1. πρὸς τῷ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε — ἔχειν ἀρκοῦντα. Steph. et all. πρὸς τὸ μετρ. c. inf. Π. 1, 6, 12. p. 64. μὴ στρατηγεῖν πεπαιδευκέναι. §. 19. p. 75. πλεονεκτεῖν ἐπαιδεύομεν ὑμᾶς. Vtroque loco ſynonymum eſt διδάσκειν. 6, 2, 11. p. 371. πεπαίδευται παλτὸν ξύσασθαι, *peritus eſt, tenet artem.* 8, 7, 3. p. 543. ἐπαιδεύθην οὕτως ὑπὸ τῆς πατρίδος, τοῖς πρεσβυτέροις ὑπείκειν — ὑμᾶς ἐπαίδευον τοὺς γεραιτέρους προτιμᾶν. Margg. ὥστε τοὺς γερ. Απ. 2, 1, 3. τῷ ἄρχειν παιδευομένῳ, *qui docetur artem imperandi.* Ο. 9, 12. τὸ προθυμεῖσθαι ἐπαιδεύομεν αὐτήν. 12, 5. Σ. 4, 45. πεπαιδευμένος ὑπὸ Ὁμήρου ἀριθμεῖν, *e carminibus Homeri.* 8, 23. c. ὥστε, Π. 1, 6, 19. p. 80. ὄρνιθες ἐπεπαίδευντό σοι, ὥστε σοι τὰ σύμφέροντα ὑπηρετεῖν. Margg. ἐξεπαιδεύοντό σοι. c. ὅπως, Απ. 2, 1, 1. εἰ δέοι σε παιδεύειν — τὸν μὲν ὅπως ἱκανὸς ἔσται ἄρχειν. c. ὡς, E. 6,

Ε. 6, 3, 6. p. 386. πεπαιδευμένους ὑμᾶς, ὡς τὸ πλεονεκτεῖν ἀκερδές ἐστι, *vſu et experientia edoctos.* Cf. παιδεία. Dicitur de Lycurgo eiusque legibus, Λ. 2, 8. βουλόμενος ποιεῖν τοὺς παῖδας πολεμικωτέρους, οὕτως ἐπαίδευσεν, *haec inſtituit.* 11, 7. τοῖς ὑπὸ τοῦ Λυκούργου νόμων πεπαιδευμένοις. De inanimatis, Iπ. 10, 6. ἃ ὑπὸ τοῦ τραχέος (χαλινοῦ) παιδευθῇ equus. Κ. 12, 1. τὰ κυνηγέσια — τὰ πρὸς τὸν πόλεμον μάλιστα παιδεύει. 13, 5. ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ. ¶ 2) *docendo efficere.* c. adiect. et inf. Ο. 13, 4. ἄρχειν ἱκανοὺς εἶναι παιδεύεις — ἀρχικοὺς εἶναι παιδεύεις. Σ. 8, 12. ¶ 3) *liberaliter inſtituere.* Π. 2, 3, 6. τῆς μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους τούςδε, i. e. homotimos. 3, 3, 26. 30. 5, 2, 8. ¶ 4) *educare.* Heſych: παιδεύειν· τρέφειν, παιδοτροφεῖν. Λ. 1, 3. τὰς καλῶς δοκούσας κόρας παιδεύεσθαι, σίτῳ — τρέφουσι. 2, 1. 5. ¶ 5) Απ. 1, 3, 5. διαίτῃ τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα. Leuncl. *caſtigabat.* Poſſis vertere *adſuefecit.*

παίδευμα, *quod docetur ac diſcitur, diſciplina.* Π. 1, 5, 7. p. 54. οὗτοι τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσιν. Ο. 7, 6. ἀμφὶ γαστέρα καλῶς πεπαιδευμένη· ὅπερ μέγιστον ἔμοιγε δοκεῖ παίδευμα εἶναι. Κ. 2, 2.

παίδευσις, *inſtitutio.* Ammonio p. 110. et Thoma Mag. p. 671. auctoribus, παίδευσις eſt παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις. Non vero placet haec deſcriptio Dukero ad Thucyd. p. 122. Απ. 1, 2, 39. Φαίην ἂν ἔγωγε, μηδενὶ μηδεμίαν εἶναι παίδευσιν παρὰ τοῦ μὴ ἀρέσκοντος, *neminem ab eo inſtitui velle, qui non placeat.* Κ. 12, 14. παίδευσις καλὴ διδάσκει χρῆσθαι νόμοις. c. ὑπὸ, Απ. 2, 1, 34. τὴν ὑπ' Ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

παιδιὰ, *iocus, luſus.* Σ. 1, 1. οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. Plutarch. Ageſ. 29. dicit, Xenophontem dixiſſe ἐν οἴνῳ καὶ παιδιᾷ. De ludicra pugna, Π. 2, 1, 14. παιδιὰς τοιαύτας ἐξευρίσκεν, αἳ ἱδρῶτα ἔμελλον παρέχειν. 2, 3, 7. παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Suidas in v. παιγνία legit παιγνίᾳ, quod explicat nomine ἑορτῇ. §. 8.

παι-

παιδικὰ, ¶ 1) *disciplina puerorum.* Sic interpretatur Fr. Portus Λ. 3, 6. τῶν παιδικῶν οὕτως ἐπεμελήθη. Leuncl. *aetati puerili,* quod et ipſum verum eſt. ¶ 2) *res amatoriae.* Heſych: παιδικά· τὰ ἐρωτικά. A. 2, 6, 4. ὥσπερ εἰς παιδικὰ ἢ εἰς ἄλλην τινα ἡδονὴν ἤθελε δαπανᾷν εἰς πόλεμον. O. 12, 14. ¶ 3) *amor puerorum impurus.* Λ. 2, 13. περὶ τῶν παιδικῶν ἐρώτων. Ἱερ. 1, 29. oppon. τεκνοποιοῖς. v. ἀφροδίσια. ¶ 4) *amaſius, qui impuro amore amatur,* ſiue puer ſit ſiue puella. Schol. Thucyd. 1, 132. παιδικὰ — τινὲς ἐπὶ ἀγαθοῦ ἔρωτος, τινὲς δὲ ἐπὶ αἰσχροῦ λαμβάνουσιν. Suid. et Phauor: παιδικὰ ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων ἐρωμένων τάττεται — ὡς δὲ ἐπιτοπολὺ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. Cf. Poll. 5, 81, it. Heſych. et quos laudat Markland. ad Maxim. Tyr. diſſ. 35, 1. A. 5, 8, 2. περὶ παιδικῶν μαχόμενος. Σ. 8, 15. Sic Erneſt. non modo de pueris, ſed etiam de feminis intelligit Απ. 2, 1, 24. τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιςʼ ἂν εὐφρανθείης. Hindenb. vero e §. 30. inprimis de pueris intelligi vult. De pueris eſt Π. 7, 5, 21. ἢ γυναῖκας ἢ παιδικὰ φιλεῖν. A. 2, 6, 15. παιδικὰ dicitur iam γενειῶν. Λ. 2, 15. μηδὲν ἧττον ἐραςὰς παιδικῶν ἀπέχεσθαι, ἢ γονεῖς παίδων. E. 4, 8, 39. 6, 4, 37. τὰ ἑαυτοῦ παιδικὰ, νεανίσκον καλόν. Ἱερ. 1, 31. 34. 36. 8, 6. Σ. 8, 19. 26. 27. ἐκ παιδικῶν φίλον ἀγαθὸν ποιήσασθαι. §. 31. Ἀχιλλεὺς οὐχ ὡς παιδικοῖς (Ita legitur ex emendatione Stephani pro vulgato παιδικῶς) Πατρόκλῳ, ἀλλʼ ὡς ἑταίρῳ — τιμωρῆσαι. §. 32. 34. ¶ 5) *amaſius, qui caſte amatur.* Nam et res alicuius quaelibet, et homo vocatur παιδικὰ, quam quemue in deliciis habet. Σ. 8, 16.

παιδικὸς, ¶ 1) *iocularis.* Ita Steph. explicat Π. 1, 4, 27. παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι, *ioci.* All. vertunt *orationis amatoriae.* Αγ. 8, 2. μετεῖχε μὲν ἥδιςα παιδικῶν λόγων, συνεσπούδαζε δὲ etc. Hic quoque perperam interpres: *verba de amoribus.* O. 2, 7. παιδικοῖς πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν. Leuncl. et Bach. intelligunt de amoribus, et ille quidem πράγμασι putat gloſſema eſſe.

esse. Porti intelligunt *res ludicras.* ¶ 2) *amatorius.* E. 5, 3, 20. θηρευτικῶν, ἱππικῶν, καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Hanc esse vocabuli h. l. notionem, patet e Plutarch. Agel. c. 20. p. 391.

παιδικῶς, v. παιδικὰ nr. 4.

παιδίον, *puerulus.* v. παιδίσκος. Π. 2, 3, 5. p. 119. μάχαιραν εὐθὺς παιδίον ὢν ἥρπαζον. Sic ἐκ παιδίου, *a puero. a prima infantia, a tenera aetate,* Π. 1, 6, 17. 2, 3, 5. p. 118. Απ. 2, 2, 8. it. ἐκ παιδίων, *a pueris,* O. 3, 10.

παιδίσκη, *ancilla, serua.* A. 4, 3, 8. γέροντά τε καὶ γυναῖκα, καὶ παιδίσκας. Hutch. *puellas.* Quod saltem ferri potest ex Attica ratione. Thom. Mag: παιδίσκην, καὶ τὴν ἐλευθέραν καὶ τὴν δούλην Ἀττικοί· — ἐπὶ μόνης δὲ τῆς δούλης Ἕλληνες. Similiter Moeris. Sed Phrynichus p. 102. παιδίσκη. τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης νῦν τιθέασιν. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεανίδος, οἷς ἀκολουθητέον. Cf. Ammon. p. 110. et Poll. 3, 76.

παιδίσκος, *puellus.* Ammonius ex Aristone l. Aristophane in v. γέρων habet haec: βρέφος μὲν ἐστι, τὸ γεννηθὲν εὐθέως· παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ· παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. Aliter collocantur E. 5, 4, 32. παῖς τε ὢν καὶ παιδίσκος καὶ ἡβῶν, ita vt παιδίσκος videatur significare *puerum adultum.* Hesych: παιδίσκοι· οἱ ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας μεταβαίνοντες.

παιδιωδέστερον, v. παιγνιώδης.

παιδονόμος, magistratus apud Lacedaemonios (v. Hesych.), pueris instituendis et regendis praefectus, cui suberant ex vnaquaque classe prouectiorum quidam puerorum quasi inferiores praefecti. v. Crag. 2, 12. et Casaub. ad Athenae. p. 6 5. Officia eius describuntur A. 2, 2. cf. §. 11. et 4, 6.

παιδοποιεῖσθαι, *liberos procreare.* Π. 5, 4, 6. εἰ — ἐπαιδοποιησάμην. Est i. q. τεκνοποιεῖσθαι, Απ. 2, 2, 4. ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι — αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. 4, 4, 23. O. 9, 5.

παιδοτροφία, *liberorum educatio.* O. 7, 21. ἡ τῶν νεογνῶν παιδοτροφία.

παίειν, ¶ 1) *caedere, verberare.* Π. 1, 2, 2. μὴ παίειν ὃν μὴ δίκαιον. 1, 3, 14. με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος. 2, 3, 5. p. 119. τὸν παίοντα — ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παιόμενος. Antea eſt πληγήσεσθαι. §. 7. 8, 3, 5. A. 3, 1, 19. 3, 4, 30. 4, 6, 2. 5, 8, 1. Φάσκοντες παίεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. §. 2. 4. 5. ὁμολογῶ παῖσαι δὴ ἄνδρας πολλούς. §. 6. 7. ὑπολειπόμενον ἔπαισα πὺξ, ὅπως μὴ λόγχῃ ὑπὸ τῶν πολεμίων παίοιτο. §. 8. 9. 6, 1, 3. in ſaltatione ταῖς μαχαίραις ἐχρῶντο — ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν πεπληχέναι τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ ἔπαισε τεχνικῶς πως. 6, 6, 15. ἐγὼ οὔτ' ἔπαιον οὐδένα, οὔτ' ἔβαλλον. Απ. 1, 2, 18. μὴ — παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους. §. 58. παίεσθαι τοὺς δημότας καὶ πένητας. Ιπ. 8, 4. ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον — οὐδὲν δεήσει παίειν. 10, 2. μυωπίζοντες καὶ παίοντες. (§. 1. erat μυωπίζειν καὶ μαστιγοῦν.) 11, 4. βακτηρίᾳ — ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν. c. ὀλίγας, omiſſo πληγὰς, A. 5, 8, 5. τοῦτον ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. Solemnis eſt haec ellipſis in eiusmodi verbis. Thomas: ἐπιτρίβεται πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. ¶ 2) *ferire, percutere, vulnerare.* Π. 3, 1, 13. σιδήρῳ παιόμενοι. ¶ a) cominus, Π. 1, 4, 23. τοὺς ἁλισκομένους ἔπαιον — τοὺς δὲ πίπτοντας κατέκαινον. 2, 1, 6. p. 93. μαχαίρᾳ παίειν τοὺς ἐναντίους — μήτι παίσαντες ἐξαμάρτωμεν. 2, 3, 5. p. 118. ὁ βοῦς κέρατι παίει, ὁ ἵππος ὁπλῇ, ὁ κύων στόματι, ὁ κάπρος ὀδόντι. p. 119. ἔπαιον τῇ μαχαίρᾳ πᾶν. 2, 4, 14. ἀετὸς τὸν λαγὼ ἔπαισε roſtro. 7, 1, 17. παίοντες καὶ παιόμενοι. §. 18. A. 1, 10, 5. ἔπαιον καὶ ἠκόντιζον. 3, 2, 11. πολὺ ἰσχυρότερον παίσομεν, ἥν τις προσίῃ. 5, 7, 10. βάλλοντες καὶ παίοντες. §. 13. 7, 4, 6. E. 3, 1, 15. 3, 4, 14. 3, 5, 17. 4, 4, 11. ὠθούμενοι καὶ παιόμενοι ἀπέθνησκον. Ιπ. 8, 10. K. 9, 20. ceruus κέρασι παίει καὶ τοῖς ποσίν. Cf. προβόλιον. c. εἰς, Π. 4, 6, 2. p. 257. αἰχμὴν — ἁρπάσας, παίσας εἰς τὰ στέρνα τὸν παῖδα, *adegit in pectus.* 7, 1, 18. παίει εἰς τὴν γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον αὐτοῦ. E. 4, 2, 14. 4, 4, 11. παιόμενοι ἐς τὰ γυμνὰ — ἀπέθνησκον. ¶ b) eminus, Π. 5, 4, 3. παίει αὐτὸν iaculo, — τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον

ὦμον. §. 4. 6, 4, 5. p. 393. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων τοὺς πολεμίους παίοντες. 7, 1, 17. ἐπαίοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν πύργων. E. 6, 5, 9. ἔπαιον ταῖς κεραμίσιν. ¶ 3) *interficere cominus.* Π. 1, 4, 21. οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον. 4, 1, 2. p. 200. παίσων πολέμιον. 8, 5, 6. παίειν τὸν εἰς χεῖρας ἰόντα. Oppon. ἀκοντίζειν καὶ τοξεύειν. E. 4, 4, 3. it. feras in venatione. Π. 1, 2, 7. παίειν τὸ ὁμόσε γενόμενον. Oppon. τοξεῦσαι et ἀκοντίσαι. 4, 3, 4. p. 232. ¶ 4) *allidi, impingi.* c. πρὸς, A. 4, 2, 2. λίθοι φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας. Sic fere Π. 7, 1, 16. τοὺς ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. παύειν. v. παύειν nr. 9.

παίεσθαι, *ſibi percutere, plangere.* Π. 7, 3, 2. ἀκούσας ὁ Κῦρος mortem Abradatae, ἐπαίσατο τὸν μηρόν.

παίζειν, ¶ 1) *ludere.* Ιπ. 5, 10. οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι. ¶ 2) *iocari, iocoſe dicere.* Π. 5, 2, 9. ἃ ἔπαιζον ὡς πολὺ ὕβρεως ἀπῆν. 6, 1, 4. τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους. Habet oxymori ſpeciem. Nam σπουδάζειν eſt τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν. v. Ammon. p. 130. et Thom. Mag. p. 805. Απ. 1, 3, 7. it. ſine caſu, Απ. 4, 1, 1. παίζων οὐδὲν ἧττον ἢ σπουδάζων ἐλυσιτέλει. O. 11, 7. Sic eſt eius, qui reſpuit, qui non credit, Π. 8, 3, 18. παίζεις, ἔφη ὁ Σάκας. καὶ ὁ Φεραύλας εἶπεν — σπουδῇ λέγειν.

παίζεσθαι, *ludere.* De amore Venereo, Σ. 9. 2. παιξοῦνται πρὸς ἀλλήλους amatorie. Phrynichus: παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, καὶ παίσατε, καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ σ ἐρεῖς. Moeris: παῖσαι, Ἀττικῶς παῖξαι, Ἑλληνικῶς. Cf. Heſych. et Thom. Mag.

παῖς, ¶ 1) *puer.* v. παιδίσκος. Π. 1, 2, 9. ἀφ᾽ οὗ ἂν ἐκ παίδων ἐξέλθωσι. 1, 3, 1. παῖς φιλόστοργος ὢν φύσει. 1, 5, 1. 1, 6, 19. p. 74. παῖδας ὄντας ἡμᾶς καὶ ἐφήβους. Λ. 3, 1. ὅταν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι. E. 1, 3, 12. 4, 1, 18. ὁ παῖς ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον. Vbi tamen etiam ſimpliciter *filius* poteſt intelligi, vt §. 19. 4, 2, 5. 5. 4, 25. ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. 7, 5, 15. παῖδας καὶ γεραιτέρους. Απ. 2, 1, 21. ἐκ παίδων εἰς

εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. Σ. 4, 17. παῖς — καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης. Ιπρ. 5, 10. Κ. 2, 2. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν, i. e. ἐκ παίδων ἐξερχόμενον. Sed formulae ἀπὸ παιδὸς, Π. 1, 3, 1. ἀπὸ παίδων, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἐκ παιδὸς, Π. 5, 1, 1. Αγ. 10, 4. et ἐκ παίδων, Π. 1, 5, 7. p. 52. significant: *a puero, a pueris. inde a pueritia.* Cf. κιθαρίζειν et Φίλος. ¶ 2) i. q. παιδικὰ, *amasius.* Σ 8, 17. τοῦ παιδὸς καλά. § 19. 21. Intelligitur Autolycus, pancratii victor, qui 1, 2. vocatur παῖς. ¶ 3) *rerum imperitus.* Αγ. 1, 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. Sic Lucian. mort. Peregr. 11. παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. Cf. Plat. in Timaeo T. III p. 22. B. ¶ 4) *filius.* Moschopulus: λέγεται παῖς καὶ ὁ υἱός. Hesych: παῖς· πᾶς ὁ φύσει υἱὸς ὤν τινος. Π. 1, 2, 2. παιδεύειν τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. 1, 3, 1. μετεπέμψατο Ἀστυάγης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς. 1, 5, 2. 4. 1, 6, 19. p. 74. ὦ παῖ. 2, 1, 5. Cyrus, qui iam erat ἐν ἀνδράσι, nominatur παῖς βασιλέως. 2, 4, 10. συνθηρευτὰς τῶν παίδων αὐτοῦ. 3, 1, 2. 4, 6, 2. p. 256. ὁ παῖς ἐκείνου — πατέρα παῖς τιμῶν. p. 257. τῷ ἐμῷ παιδί. p. 258. 5, 4, 6. εἰ ἐπαιδοποιησάμην, οὐκ οἶδ' εἰ ἐκτησάμην παῖδα τοιοῦτον. 8, 7, 1. 2. 3. Α. 1, 1, 1. γίγνονται παῖδες δύο — τὼ παῖδε ἀμφοτέρω. 1, 7, 8. 5, 3, 11. oppon. ἄνδρες. Αγ. 5, 4. Λ. 2, 1. Απ. 1, 2, 27. Ιπρ. 1, 12. τοὺς παῖδας αὐτῶν. §. 11. dicebantur νέοι. c. ἄῤῥην, Π. 4, 6, 2. p. 256. ἄπαις εἰμὶ ἀῤῥένων παίδων. 8, 5, 10. οὐδὲ γάρ ἐστί μοι ἄῤῥην παῖς. Απ. 1, 5, 2. Sed Π. 4, 6, 2. p. 256. παῖδα — σε ποιοῦμαι, est: *adopto te.* 5, 2, 6. ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι, *qui sit mihi filii loco,* quippe *gener.* ¶ 5) *seruus.* Moeris p. 297. παῖδα, τὸν δοῦλον, κἂν ᾖ γέρων, Ἀττικῶς. Cf. Hesych. in v. παῖς et παῖδες. Απ. 3, 13, 6. ἧττον τοῦ παιδὸς δύνασθαι πονεῖν. Antea dicebatur ἀκόλουθος. Σ. 1, 11. 2, 23. 26. Κ. 6, 18. de retiario: αὐτῷ παῖς, αὐτῷ παῖς, παῖ δὴ, παῖ δή. Vbi παῖς bis positum est pro παῖ. ¶ 6) ἡ παῖς, *puella, virgo.* Hesych: παῖς· — καὶ ἀντὶ παρθένου. Π. 5, 2, 4. τῇ παιδὶ ταύτῃ. 8, 4, 11.

οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδὸς, *sponsae.* §. 12. 8, 5, 13. E. 4, 1, 4. 7. 8. O. 3, 13. ἔγημας αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα. Σ. 2, 9. §. 21. τήν τε τοῦ παιδὸς καὶ τὴν τῆς παιδὸς ὄρχησιν. §. 22. 4, 18. τὸν παῖδα τόνδε καὶ τὴν παῖδα. 5, 9. 7, 2. 9, 2. ¶ 7) παῖδες, *liberi.* Hesych: παῖδες· τὸ πάλαι μὲν τέκνα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά. Π. 5, 3, 10. παῖδας ποιεῖν, *liberos procreare.* Margg. ποιεῖσθαι. 7, 5, 21. A. 4, 1, 6. E. 7, 4. 34. καταλιπεῖν τοῖς παισὶν ἔγκλημα, *nepotibus, posteris.* Ιερ. 3, 7. 8. 11, 14. Απ. 2, 2, 5. 6. 4, 4. 20. μήτε γονέας παισὶ μίγνυσθαι, μήτε παῖδας γονεῦσιν. §. 22. Sic Σ. 3, 1. τῆς ὥρας τῶν παίδων, *pueri et puellae.* ¶ 8) παισὶν legitur pro κυσίν. v. κύων.

παιωνίζειν, i. q. παιανίζειν, *hymnum canere in laudem deorum et grati animi declarandi causa.* Schol. Aristoph. Ειρ. 554. παιωνίσας· εὐξάμενος τοῖς θεοῖς, ὁμολογήσας χάριν. παιὰν γὰρ ἐστιν ὕμνος εὐχαριστήριος. Cf. interpp. ad Thucyd. 1, 50. A. 6, 1, 3. ἐδείπνουν καὶ ἔπινον — ἐπεὶ δὲ αἵ σπονδαί τ' ἐγένοντο, καὶ ἐπαιώνισαν, ἀνέστησαν Θρᾷκες. §. 6. Μαντινεῖς — πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι καὶ ἐπαιώνισαν (Marg. Leuncl. ἐπαιάνισαν), καὶ ὠρχήσαντο, ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. Sic Poll. 1, 26. inter formulas de accedentibus ad deos recenset παιᾶνας ᾄσαι. Cf. παιανίζειν.

Πακτωλὸς, *Pactolus*, Lydiae fluuius. Π. 6, 2, 5. συλλέγεσθαι τὸ στράτευμα Croesi ἀμφὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμόν. 7, 3, 1. Αγ. 1, 30. et E. 3, 4, 22. διαβᾶντι τὸν Πακτωλὸν ποταμόν. In Leunclauiana Αγ. 1, 30, male deest ποταμόν. v. Hutch.

πάλαι, ¶ 1) *olim, quondam.* Πο. 4, 2. οὕτω δὲ πάλαι ὀρυσσομένης, *inde ab antiquissimis temporibus.* c. artic. Π. 5, 5, 4. οἱ πάλαι πρόγονοι, *prisci.* Απ. 1, 6, 14. τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν. Αγ. 7, 7. ὁ πάλαι, scil. Πέρσης (quod nomen intelligi debet e praecedente μισοπέρσης), *rex Persarum qui olim vixit*, est Xerxes, cui opponitur ὁ νῦν, Artaxerxes. ¶ 2) *iam diu.* O. 18, 9. ταῦτα ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος καὶ πάλαι. ¶ 3) *dudum, iamdudum.* Π. 3, 3, 17. εἰληφότας αὐτοὺς ἔνθα πάλαι ἐβουλόμεθα. 5, 4,

5, 4, 15. οὗ δὴ πάλαι ἐπεθύμουν. 6, 1, 2. 7, 3, 5. 8, 7, 1. πάλαι δή. A. 7, 6, 8. καὶ πάλαι ἂν ἦμεν παρ' ὑμῖν. §. 26. E. 3, 2, 16. 3, 5, 5. 4, 1, 1. 4, 8, 3. Aπ. 2, 6, 30. Aπολ. 27. ¶ 4) *paulo ante*. Phauorin: πάλαι οὐκ ἀεὶ μακρὸν χρόνον σημαίνει, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ πρόσφατον Ἀττικῶς. v. Abresch. dilucidd. Thucyd. 3, 89. Sic est Marc. 15, 44. Eodem modo Latinorum *iamdudum* interdum adhiberi docuit praeter alios Drakenborch. ad Sil. Ital. 11, 373. Cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 27. Π. 6, 3, 7. ὁ πεμφθεὶς πάλαι κατάσκοπος. A. 4, 5, 5. οἱ πάλαι ἥκοντες, *prius*, *citius*. Oppon. οἱ ὀψὲ προϊόντες. 4, 8, 12. ἔνθα πάλαι σπεύδομεν (Cod. Paris. ἐσπεύδομεν), np. in montem occupatum ab hostibus, quo nunc demum, sed eodem die, accesserant. Sic Hutch. intelligit. Sed possit etiam Graecia intelligi, quo quin venirent mons erat impedimento. O. 18, 10. ἔλεγόν σοι πάλαι, np. 15, 4. 19, 17. πάλαι σοι ἔλεγον, np. iterum 15, 4. ¶ 5) *tam diu*. Aπ. 2, 3, 34. πάντα τὰ φίλτρα ἐπισάμενος πάλαι ἀπεκρύπτου. Sed si πάλαι referas ad ἐπιστάμενος, est *dudum*.

Παλαιγάμβριον, v. Γάμβριον.

παλαίειν, ¶ 1) *luctari*. A. 4, 8, 19. πῶς δυνήσονται παλαίειν ἐν σκληρῷ καὶ δασεῖ. Aπ. 3, 5, 22. ¶ 2) Metaphorice: *conflictari*. O. 17, 2. πολλαῖς ζημίαις παλαίσαντες. Bach. *damnis affecti*.

παλαιὸς, ¶ 1) *antiquus*. Π. 3, 3, 24. p. 193. τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίσαντα, *disciplinae olim perceptae*. 8, 7, 3. p. 544. παλαιὰ καὶ εἰθισμένα, *antiquitus vsitata*. Πο. 4, 16. Aπ. 2, 1, 33. τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, *rerum olim in iuuentute gestarum*. K. 12, 18. 13, 17. λόγοι παλαιοί, np. mythologici. Cf. πρόγονοι. ¶ 2) *vetulus*, *senex*. A. 4, 5, 24. ἵππον παλαιότερον δίδωσι. Aπ. 3, 10, 1. pictor exprimit τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα. ¶ 3) τὸ παλαιὸν, *olim*. Π. 8, 8, 4. χείρους νῦν ἢ τὸ παλαιόν. A. 3, 4, 4. ᾤκουν αὐτὴν τοπαλαιὸν Μῆδοι. Πο. 5, 12. vbi Zeun. pro τό τε παλαιὸν ex edd. vett. recepit τότε παλ. E. 4, 6, 1. τὸ παλαιὸν Αἰτωλίας ἦν. Steph. τοπαλαιόν. 7, 4, 12. ¶ 4) παλαιὰ, *ab an-*

antiquis temporibus. Πο. 4, 2. παλαιὰ ἐνεργά ἐςι. Iam Steph. aduerbialiter explicauit. ¶ 5) ἐκ παλαιοῦ, *iam olim.* E. 4, 1, 12. Φαρναβάζῳ — ἐκ παλαιοῦ ξένος ὤν. 5, 1, 25. Απ. 3, 5, 8.

πάλαισμα, ¶ 1) *luctatio, lucta.* Λ. 9, 4. παραλαβεῖν ἐν παλαίσμασι (Zeun. praefert lectionem edd. vett. παλαίσματι) συγγυμναςήν. ¶ 2) *dolus, callidum consilium* f. *inuentum.* Hesych. interpretatur κακοτεχνία. Suid: παλαίσμασιν ἀντὶ τοῦ ςρατηγήμασιν. Scil. proprie ita dicitur artificium, quo luctator in aduersario superando, v. c. supplantando, solet vti. Απ. 2, 1, 14. λέγεις δεινὸν πάλαισμα. Est h. l. ironice dictum. v. Hindenb.

παλαιστή f. παλαιστής, *palmus.* Poll. 2, 157. δοχμὴ δὲ, συγκλεισθέντες οἱ τέσσαρες δάκτυλοι — τὸ δ' αὐτὸ καὶ παλαιςὴ (all. παλαιςὶς) θηλυκῶς, καὶ παλαιςὴς ἀρσενικῶς. Cf. Eustath. ad Il. δ, p. 450. Sed Thom. Mag: παλαιςὴ θηλυκῶς, τὸ μέτρον· παλαιςὴς δὲ ἀρσενικῶς, ὁ ἀθλητής. Sic fere Phrynich. p. 130. Hesych: παλαιςή· παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον. K. 2, 8. χηλίδες μῆκος δέκα παλαιςῶν. 9, 13. τὸ ξύλον — πάχος παλαιςῆς.

παλαιστής, *luctator.* Απ. 3, 5, 21. 3, 10, 6. v. παγκρατιαςής.

παλαίστρα, *palaestra, locus* f. *aedificium publicum, in quo luctando aliisque modis certatur et corpus exercetur.* Suid: παλαίςρα· γυμνάσιον. Cf. Poll. 3, 154. Λ. 2, 1. μαθησομένους καὶ γράμματα, καὶ μουσικὴν, καὶ τὰ ἐν παλαίςρᾳ, *quae in palaestra docentur.* Αθ. 2, 10. ὁ δῆμος οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίςρας πολλάς.

παλαμᾶσθαι (poet. Port.), *manibus efficere.* Hesych: παλαμήσασθαι· τεχνώσασθαι. Π. 4, 3, 4. p. 232. ταῖς χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμήδης, *Palamedes.* K. 1, 2. est inter Chironis discipulos. Απ. 4, 2, 33. et Απολ. 26. Vlysses vocatur eius mortis causa. Sed K. 1, 11. dicuntur ei mortis causa fuisse non qui vulgo credantur, i. e. Vlysses, sed mali homines.

παλαμναῖος (poet. Port.), *scelerum vindex, caedis vltor.* Suid: παλαμναῖος· φονεὺς ἢ μιαρός. παλαμναῖ-

οἱ γὰρ λέγονται οἱ διὰ χειρὸς ἀνδροφονοῦντες, παρὰ τὴν παλάμην. (De hac notione cf. Harpocratio et Hesych.) καὶ Ζεὺς παλαμναῖος, ὁ τοὺς τοιούτους τιμωρούμενος. Cf. Etymol. M. Π. 8, 7, 3. p. 547. οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι.

Παλαντεῖς, siue vt Palmerius in exercitt. ad auctores gr. p. 76. corrigit, Παλαντιεῖς, *incolae vrbis Palantii.* E. 7, 5, 5.

Παλάντιον, *Palantium*, vrbs Arcadiae. E. 6, 5, 9. τὰς ἐπὶ τὸ Παλάντιον φερούσας πύλας. Ap. Pausan. 8, 27. scribitur Παλλάντιον. Cf. de diuersa nominis scriptura Wesseling. ad Diodor. Sicul. 15, 59.

πάλη, *lucta.* v. quos laudauimus in v. παγκράτιον. Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐν πάλῃ φασὶ τοὺς Ἕλληνας διδάσκειν ἐξαπατᾷν. A. 4, 8, 20. est inter certamina Graecorum. E. 7, 4, 29. οἱ εἰς πάλην ἀφικόμενοι, *qui* in ludis Olympicis *lucta certaturi iam aderant in campo.* Aπ. 3, 8, 4. 7. K. 10, 12. μὴ πολλῷ μείζω διαβάντα, ἢ ἐν πάλῃ. Sic rescribunt e Polluce pro vulgato ἔμπαλιν.

πάλιν, ¶ 1) *iterum.* Etymol. M. πάλιν σημαίνει — τὸ ἐκ δευτέρου. Π. 1, 3, 13. ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κῦρον — ἐπερωτηθεὶς δὲ πάλιν ὑπὸ τῆς μητρός. E. 3, 3, 4. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἔθυσε — τὸ τρίτον δὲ θύοντος. §. 7. πάλιν οὖν ἐρωτώντων — πάλιν οὖν (Margg. αὖ) ἐρωτώμενος. 4, 6, 13. στρατεύσομαι (Steph. mauult στρατεύσομαι) πάλιν δεῦρο ἐς τὸ ἐπιὸν θέρος. Aπ. 3, 8, 4. Cf. αὖ et ἐξαρχῆς. ¶ 2) *retro.* Hesych. et Etymol. M. πάλιν· — εἰς τοὐπίσω. Π. 7, 5, 10. οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω. Camerar. e suo libro mauult πάλιν ὀπίσω. §. 11. τοῖς πάλιν φεύγουσιν εἴσω ἐφεπόμενοι. A. 4, 3, 15. §. 24. διέβησαν πάλιν, np. vnde venerant. 4, 4, 24. πάλιν ἔδραμον ἐπὶ τὸν ποταμὸν, *reuersi currebant.* 5, 7, 1. E. 4, 4, 11. 7, 2, 7. ἐχώρουν πάλιν. K. 6, 20. οὐ πάλιν, οὐ πάλιν, ὦ κύνες. Aem. Portus exponit interrogatiue, et intelligit δραμεῖτε. Sed Leuncl. poni vult τοὔμπαλιν. ¶ 3) *rursus.* A. 4, 2, 9. πάλιν λαβόντες (τὸν λόφον). 6, 6, 21. πάλιν αὐτοῖς ἀπέδωκε. E. 3, 4, 2. ὅπως τὰς δεκαρχίας — πάλιν κατασήσειε, *vt redi-*

iue-

tueret. 4, 3, 1. Απ. 2, 4, 4. πάλιν ἀνατίθεσθαι. Ο. 9, 10 κατατιθέναι πάλιν. Referri etiam huc poterat locus ex E. 7, 3, 7. p. 477. de quo v. nr. 7. ¶ 4) Saepe cum verbis veniendi, et similibus, verti latine poteſt verbis ex particula *re* compoſitis, mox *rurſus*, mox *retro* ſignificante, vt Π. 1, 4, 26. πάλιν ἰέναι, *reuerti*. §. 28. πάλιν ἥκειν — ἵππῳ, *zurückreiten*. 3, 3, 26. πάλιν ἧκε. 5, 4, 20. πάλιν ἀπελθεῖν, *rurſus abire, reuerti*. 7, 5, 18. p. 447. ἤλθομεν πάλιν, *reuerſi ſumus*. 8, 3, 1. A. 1, 4, 7. ἀπιόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν. 3, 1, 6. 4, 3, 9. 4, 8, 21. ἀναςρέψαντας πάλιν ἄνω. 5, 7, 8. 6, 4, 5. 7, 2, 6. 7, 3. 9. 7, 8, 13. πάλιν ἀφικνοῦνται εἰς Πέργαμον, *redeunt*. E. 5, 4, 55. 7, 1, 6. 7, 3, 7. p. 477. 7, 5, 14. πάλιν πορευθεὶς — εἰς Τεγέαν. Ιερ. 3, 2. Cf. ἀναλαμβάνειν, ἀναχάζειν, ἀπιέναι, ἀποπέμπειν, ἀποχωρεῖν, ἀφικνεῖσθαι. ἐπαναχωρεῖν, ἔρχεσθαι, ἥκειν, κατέρχεσθαι, προσιέναι. ¶ 5) *contra, vice verſa*. Etymol. M. πάλιν· — καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας. Π. 2, 3, 7. ἐν μέρει γε οἱ ἕτεροι πάλιν λαβόντες. 5, 4, 19. E. 5, 2, 15. ἀναςάντες — πάλιν ἐδίδαξαν Marg. Steph. habet πάντες. ¶ 6) *viciſſim*. Hinc πάλιν εἰπεῖν eſt *reſpondere*, Ιερ. 9, 1. Απ. 4, 8, 5. ¶ 7) *etiam, praeterea*. Π. 2, 1, 2. p. 87. τὴν δύναμιν οἶσθα, πόση τις ἡ προσιοῦσα, καὶ πάλιν τὴν ἡμετέραν. E. 7, 3, 7. p. 477. ἢ προδόταις, ἢ πάλιν αὐτομόλοις, ἢ τυράννοις. Alii iunctim ſcribunt παλιναυτομόλοις, vt ſint, *qui cum ad hoſtes transfugiſſent, ab iisdem iterum deficientes aduerſae parti ſe adiungunt*. ¶ 8) *item*. Π. 3, 1, 10. πάλιν δ' οὔπω ἑώρακας πόλιν. ¶ 9) *deinceps*. Ita Leuncl. et Hutch. exponunt A. 1, 3, 16. ὥσπερ πάλιν ςόλον Κύρου μὴ ποιουμένου.

παλιναυτόμολος, v. πάλιν nr. 7.

παλίσκιος, *vmbroſus*. Heſych: παλίσκιος· σύσκιος, σκοτεινὸς, ζοφώδης. τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ. Cf. Harpocrat. et Suid. Legitur ap. Strabonem 6, p. 399. vbi Euſtathius videtur legiſſe ὀλόσκιον, vel notiore vocabulo voluiſſe Strabonem explicare. Caſaubonus ad illum locum dicit, hoc nomine παλίσκιος vti Plutarchum in Numa, Lucianum, et Xenophontem

tem in cynegetico. v. πολύσκιος.

παλλακή et

παλλακίς, *concubina, pellex.* Π. 4, 3, 1. γυναικῶν γνησίων — παλλακίδων. 5, 2, 13. παλλακὴ αὐτοῦ — ἐπείρασεν αὐτοῦ τὴν παλλακίδα. Α. 1, 10, 4.

Παλλήνη, *Pallene,* peninſula Thraciae. v. Steph. Byz. E. 5, 2, 12. p. 299. Ποτίδαιαν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης οὖσαν.

παλτὸν, *tragula, iaculum,* et proprie quidem Perſicum ſ. Medicum, quo et eminus pugnatur et cominus. Poll. 1, 138. παλτὸν Μηδικὸν, τὸ ἀκόντιον. Suid: παλτά· τὰ δόρατα. Heſych: παλτά· ἀκόντια, λόγχαι. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 6, 14. Relandus putat, παλτὸν cum vocabulo Perſico *Belta* ſ. *Balta*, quod ſecurim notat, conferri debere. Cf. πέλτη nr. 2. Π. 1, 2, 9. παλτὰ δύο habent ephebi, — τὸ μὲν ἀφιέναι, τῷ δὲ ἐκ χειρὸς χρῆσθαι. §. 13. viri non amplius habent παλτὰ, ſed ἀγχέμαχα ὅπλα. 1, 3, 6. 1, 4, 23. παλτὰ tribuuntur Aſſyriis. 4, 3, 3. p. 229. recenſentur inter arma equitum Perſarum. 4, 5, 13. ſunt finitimorum populorum. 6, 2, 7. p. 365. equites Perſae τόξα καὶ ἀκόντια ἀποδεδοκιμάκασι, παλτὸν δὲ ἓν ἰσχυρότερον ἕκαστος λαβών. §. 11. p. 371. 8, 3, 8. ἐφείποντο — σκηπτοῦχοι — σὺν τοῖς παλτοῖς. 8, 8, 11. Α. 1, 8, 2. Κῦρος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, τὰ παλτὰ εἰς χεῖρας ἔλαβε. (Laudatur hic locus a Suida et Phauorino.) §. 19. ἀκοντίζει τις αὐτὸν παλτῷ. 5, 4, 6. Μοσύνοικοι habent ἐν δεξιᾷ παλτὸν ὡς ἑξάπηχυ. (Hunc locum laudat Suidas.) §. 14. οἱ πολέμιοι ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς, καὶ ἄλλα δόρατα ἔχοντες. Ιπ. 12, 12. ἀντὶ δόρατος καμακίνου — τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ ἐπαινοῦμεν. Ita repoſuit Leuncl. pro κρ. εὔπαλτα, quod Camerar. vertit *vibratiles.* §. 13. μεταλαβεῖν παλτὸν, *alterum ſumere emiſſo altero.* Cf. ἐπαφιέναι, κρανέϊνος, μεθιέναι. In var. lect. παλτὰ eſt pro ὅπλα. v. ὅπλον nr. 1.

παμμεγέθης, *permagnus.* Απ. 3, 6, 3. λέγεις παμμέγεθες πρᾶγμα.

πάμπαν, *omnino, plane, omni modo.* Heſych. et Suid: πάμπαν· παντελῶς. Π. 1, 1, 1. ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν. 1, 4, 4. 4, 2, 12. p. 217. μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι

ποι ἐσμέν. Αγ. 5, 3. 11, 4. τοὺς ὑπὸ πολεμίων ἐξαπατωμένους πάμπαν κατεμέμφετο. Leuncl. *maximopere*. Λ. 1, 3. Ε. 4, 1, 15. Απ. 4, 5, 11.

παμπληθής, *permultus*. Suid: παμπληθεῖς· πάνυ πολλάς. Αγ. 1, 30. ἀντιπαρετάξαντο παμπληθέσι τῶν ἱππέων τάξεσιν. §. 16. παμπληθῆ χρήματα ἔλαβε. §. 18. Πο. 4, 7. ἤν τισι γένηται παμπληθὲς, scil. ἀργύριον. §. 36. Ε. 2, 4, 3. χιὼν παμπληθής. 3, 2, 3. 8. 3, 4, 7. 12. 22. 4, 1, 20. παμπληθὲς στράτευμα, *numerosum exercitum*. 4, 3, 1. Cf. στόλος.

πάμπολυς, ¶ 1) *permultus*. Π. 1, 1, 3. παμπόλλους ἀνθρώπους — παμπόλλας πόλεις, πάμπολλα ἔθνη. 2, 1, 2. p. 88. πεζοὺς παμπόλλους. 2, 2, 3. 5, 4, 7. 7, 2, 7. 7, 4, 8. παμπόλλους μὲν ἱππέας, παμπόλλους δὲ τοξότας. Margg. μάλα πολλοὺς, quod pro glossemate habendum. 8, 3, 2. Α. 4, 6, 17. 7, 7, 21. πάμπολυ δοκεῖ τὸ ἀργύριον εἶναι, *permagna pecunia*. Πο. 4, 34. παμπόλλης ἂν δεῖν ἀφορμῆς. Επ. 2, 1. τροφὴν παμπόλλην, *permultum pabuli*. Αγ. 1, 36. 4, 6. Πο. 4, 1. Ε. 4, 2, 4. 4, 5, 5. 5, 4, 17. 6, 2, 24. c. gen. Ε. 3, 5, 9. τῶν Ἀθηναίων πάμπολλοι. Genitiuus pretii, Π. 8, 4, 10. οὐκ ἂν πρίαιό γε παμπόλλου, *permagno*. Additur τις, Π. 2, 1, 2. p. 87. σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα. ¶ 2) *valde numerosus* s. *populosus*. Π. 1, 1, 4. καίπερ παμπόλλων ὄντων Σκυθῶν. ¶ 3) πάμπολυ, *admodum longe*. Π. 8, 6, 9. τὰ πάμπολυ ἀπέχοντα. ¶ 4) Legitur ἐπὶ πάμπολυ pro ἐπιπολύ. v. πολὺς nr. 13. a.

παμπόνηρος, *omnino malus*, *peruersissimus*. Α. 6, 6, 14. οὐδ' εἰ παμπόνηρος ἦν Δέξιππος. In lexicis ponitur sine auctoritate. Sed legitur etiam ap. Alciphr. p. 124.

Πάμφιλος, *Pamphilus*. Ε. 5, 1, 2. praetor Atheniensium, missus in Aeginam.

πάμφορος, *omnium rerum ferax*, *fertilis*. Ε. 3, 2, 8 χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην. Ο. 20, 23. Πο. 1, 3. ὥσπερ δὲ ἡ γῆ, οὕτω καὶ ἡ περὶ τὴν χώραν (Atticam) θάλαττα παμφορωτάτη ἐστὶ, np. quatenus mari magna rerum copia aliunde Athenas importatur. Απ. 2, 4, 7. eleganter: τοῦ παμφορωτάτου κτήματος, ὃ καλεῖται

λεῖται φίλος. Antea de arboribus locutus erat.

Παναθήναια, *Panathenaea*, magna Athenis ſacra Mineruae, de quibus peculiari libro expoſuit Meurſius. Cf. Suid. et Petit. legg. Att. p. 18. et Potter. archaeol. graec. 2, 20. Erant Panathenaea vel maiora vel minora. Illa, quae apud Xenophontem ſunt intelligenda, celebrabantur quinto quoque anno, inde a viceſimo ſecundo die menſis Hecatombaeonis. Habebant tria inprimis certamina, equeſtre, gymnicum, muſicum. Αθ. 3, 4. enumerantur inter alia feſta, in quibus erat chorus. Σ. 1, 2. ἦν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία.

πανδημεὶ, ¶ 1) *collecto vniuerſo populo, vniuerſi.* E. 1, 3, 8. ἔχων Χεῤῥονησίτας πανδημεί. 1, 6, 12. 4, 4, 18. ¶ 2) *cum copiis vniuerſis.* E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι ἐξῆεσαν πανδημεί. 2, 4, 30. 4, 6, 3. 5, 4, 42. 6, 5, 16.

πάνδημος Ἀφροδίτη, Σ. 8, 9. 10. *Venus vulgiuaga* ſ. *vulgaria*, Iouis et Diones filia, quae non modo humanis animis, verum etiam pecuinis et ferinis ad libidinem imperitare dicebatur. Ei meretrices in atrio aram ponebant, eique in illa ſacrificabant. Quin etiam Solon ei templum aedificaſſe dicitur. v. Nicander Colophonius ap. Athenae. 13, p. 569. D. et Cuper. Obſ. 2, 1. Suidas: οὕτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τοπαλαιόν. Cf. Ἀφροδίτη.

πανήγυρις, ¶ 1) *conuentus publicus*, vbi magna hominum eſt celebritas. Etymol. M. πανήγυρις· ἑορτὴ, συνάθροισις. ἀπὸ τοῦ ἄγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται. Ιερ. 1, 11. εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις. Sic de ludis Pythiis, E. 6, 4, 30. τὴν πανήγυριν τῷ θεῷ καὶ τοὺς ἀγῶνας διατιθέναι. De Olympicis, E. 7, 4, 28. 29. Ιερ. 1, 5. ¶ 2) *magnus numerus.* Ιερ. 11, 10. πανήγυρις τῶν βουλομένων ἐπιδεικνύναι etc. Sic feſtiue de exercitu, qui quaſi feſtis diebus epulatur, Π. 6, 1, 7. διαλύειν τήνδε τὴν πανήγυριν. Antea militiam vocauerat ἑορτήν. Heſych: πανήγυρις· — ἑορτή.

Πάνθεια, *Panthea.* v. quos laudat du Soul ad Lucian. imag. T. II. p. 468.

468. Philoſtrat. p. 824. Iſidor. Peluſ. epiſt. 2, 63. 3, 67. Hieron. lib. 1. adv. Iouinian. T. II. opp. p. 36. D. edit. Tribbechov. Soterichus poeta, Suida auctore, ſcripſerat τὰ κατὰ Πάνθειαν τὴν Βαβυλωνίαν. Cf. Cl. Nicaſii diſſ. de numo Pantheo Hadriani, Lugd. 1689. 4. p. 34. Narratio Xenophontis de Abradata eiusque vxore Panthea laudatur ab Ariſtide p. 502. ſq. Π. 4, 6, 6. vocatur Σουσὶς γυνὴ, ἣ καλλίςη δὴ λέγεται τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γεγενῆσθαι. 5, 1, 1. ἡ γυνὴ Ἀβραδάτα, Cyro e praeda exemta traditur Araſpae cuſtodienda. Inde vsque ad §. 9. monita Cyri ad Araſpam leguntur de Pantheae pulcritudine. 6, 1, 18. nominatur κατ' ἐξοχὴν ἡ καλὴ γυνὴ (Cf. §. 21.), et Araſpas eius pudicitiam tentat. §. 23. Panthea ad Cyrum mittit, rogans vt arceſſeret ſuum maritum. §. 24. Abradates ad Cyrum venit, et vxorem hanc ſuam recipit. §. 26. marito ſuo fieri iubet aureum thoracem. 6, 4, 1 — 4. eidem in proelium profecturo donat arma, et verbis blandiſſimis eum proſequitur. 7, 3, 1 — 4. recipit interfectum maritum, oſculata et magna cum amoris ſignificatione et lamentatione ſe ſuper mariti cadauer interficit.

πάνθηρ, *panthera.* K. 11, 1. παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες. Apud alios ſcriptores ſaepe promiſcue dicuntur πάνθηρες et παρδάλεις vtpote vnius generis et ſimilia. v. Bochart. hieroz. P. I. 3, 8. p. 800. ſqq.

πανουργία, *vafricia.* v. πανοῦργος. A. 7, 5, 7. γνοὺς τοῦ Ἡρακλείδου τὴν πανουργίαν, ὅτι βούλοιτο αὐτὸν διαβάλλειν.

πανοῦργος, *vafer, aſtutus.* Thom. Mag: πανοῦργος κυρίως μὲν, ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ἤγουν ὁ δραςήριος καὶ ἐνεργός. κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασιν εὐεπιβόλου. Schol. Ariſtoph. rann. 35. τὸ δὲ πανοῦργε ἡμεῖς μετριώτερον φαμὲν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀτιμίας, i. e. in malam partem. Cf. Etymol. M. Heſych. et Suid. A. 2, 5, 12. ἀθεωτάτῳ καὶ πανουργοτάτῳ. 2, 6. 13.

πανσέληνος, *plenilunium.* K. 5, 4.

Παντακλῆς, *Pantacles.* E. 1, 3, 1. 2, 3, 7. Ephorus

phorus eponymus anni vigeſimi ſexti belli Peloponneſiaci.

παντάπασι, ¶ 1) *omnino*. Π. 1, 3, 14. τά γε δίκαια παντάπασιν οἶδα ἀκριβῶς. 1, 4, 2. 4, 2, 8. 4, 3, 3. p. 228. οὐ παντάπασιν ὑμῖν καταφανές; Margg. πᾶσιν. A. 3, 1, 21. οὔτε τῆς Βοιωτίας — οὔτε τῆς Ἑλλάδος παντάπασιν. E. 3, 3, 3. 3, 5, 16. 4, 4, 3. 15. 16. Aπ. 4, 3, 8. O. 20, 1. ¶ 2) *prorſus, penitus*. Π. 1, 4, 12. μὴ παντάπασι βλὰξ τις γένωμαι. 2, 2, 15. p. 112. A. 3, 4, 16 Σ. 4, 64. 6, 3. Iπ. 8, 3. ¶ 3) In reſponſione affirmat, Aπ. 4, 5, 3. ἀνελεύθερον νομίζεις; παντάπασίν γε, ἔφη. Σ. 4, 53. ¶ 4) *inprimis*. Π. 2, 4, 8. p. 130. τούτους παντάπασιν ἔμοι γε δοκεῖ ἀγαθοῖς θηρατέον. A. 3, 1, 27. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πάντα πᾶσιν. v. πᾶς nr. 1.

πανταχῇ, ¶ 1) *vbique*. Iερ. 2, 8. πάντες πανταχῇ ὡς διὰ πολεμίας πορεύονται. Eſt paronomaſia ſaepius obuia. ¶ 2) *vndique, omni ex parte*. Suid: πανταχῇ· πανταχοῦ, πάντα τρόπον. Π. 6, 3, 9. ἔταττον εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τὴν μυριαστὺν ἑκάστην. 8, 3, 8. εἰς ἑκατὸν πανταχῇ τεταγμένοι, np. tam longitudine, quam latitudine. A. 2, 5, 2. p. 110. πάντῃ γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῇ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσι.

πανταχόθεν, *vndique*. Π. 7, 1, 13. ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. E. 4, 1, 20. ξυνέλεγε πανταχόθεν παμπληθὲς στράτευμα. 6, 4, 21. Aπ. 2, 1, 25. 3, 5, 22. πολλὰ πανταχόθεν συνενηνοχέναι ὁπόθεν οἷόν τε μαθεῖν.

πανταχοῦ, *vbique*. Π. 5, 2, 4. τὰ πανταχοῦ, *diuitias orbis terrarum*. A. 2, 6, 5. πανταχοῦ πάντες ὡμολόγουν. 4, 5, 21. Πο. 3, 2. ὅπου ἂν πωλῶσιν — πανταχοῦ πλεῖον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσιν. Aπ. 1, 4, 18. 3, 6, 2. Iπρ. 9, 4. Legitur etiam pro ἁπανταχοῦ. v. ibi.

παντελῶς, *omnino, plane*. Phauorin: παντελῶς, κοινῶς· καθόλου δὲ, Ἀττικῶς. Π. 1, 5, 7. p. 52. τούτων παντελῶς ἀπεχομένους. 6, 1, 2. 6, 2, 4. A. 7, 4, 1. Aγ. 0, 1. E. 2, 1, 18. παντελῶς κεναί. 2, 2, 7. 2, 4, 22. βαθεῖαν παντελῶς τὴν φάλαγγα ξυνταξάμενος. 3, 2, 20. 4, 2, 11. 7, 1, 2. p. 438. Σ. 4, 60. K. 4, 7. λευκὰ παντελῶς. Cf. πᾶς nr. 1.

vbi est var. lect. παντελῶς pro πάντες.

πάντη, ¶ 1) *omnino, in omnibus.* Π. 1, 1, 1. οὐδὲ — πάντη δυναμένους χρῆσθαι. Ald. πάντι. All. πάνυ τοι, quam lectionem vertit Leuncl. *non magnopere.* v. Zeun. qui reposuit πάνυ τι. E. 4, 7, 5. ¶ 2) *vndique.* A. 1, 2, 22. ὄρος αὐτὸ περιέχει — πάντη ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. 2, 3, 2. E. 2, 3, 5. Cf. πανταχῆ. ¶ 3) *vbique.* Hesych: πάντη· πανταχοῦ. E. 1, 3, 13. πάντη οἱ πολέμιοι κατεῖχον. ¶ 4) *quoquouersus.* K. 4, 5. συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντη.

παντοδαπὸς (poet. Port.), ¶ 1) *e variis regionibus collectus, diuersae nationis.* Πο. 2, 3. Λυδοὶ, Φρύγες, Σύροι, καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. E. 2, 4, 16. πολλοὶ ὄντες καὶ παντοδαποὶ, np. non modo Athenienses. Mox commemorantur ξένοι. ¶ 2) *varius, varii generis.* Π. 1, 4, 25. ἵππους καὶ ἄλλα παντοδαπά. Margg. πολλὰ, quod ad glossemata refertur. 4, 2, 14. ἄλλα πολλά τε καὶ πάντοδαπὰ ποιεῖν. 5, 2, 5. πλοῦτον παντοδαπόν. 6, 1, 15. 7, 1, 8. 17. 7, 4, 6. 8, 1, 12. ἐν παντοδαποῖς χωρίοις. 8, 2, 5. ἄρτους ποιεῖν, καὶ μηδὲ τούτους παντοδαπούς. Oppon. ἓν εἶδος. A. 1, 2, 22. 4, 4, 5. 6, 4, 3. Ay. 11, 4. Πο. 5, 12. προσόδων πολλὰς — εἰς παντοδαπὰ πολλὰ καταδαπανηθείσας. Leuncl. πολλὰ vncinis inclusit. E. 3, 2, 8. 3, 4, 17. et Ay. 1, 26. ἀγορὰ μεστὴ ἦν παντοδαπῶν — ὠνίων. In Ay. margg. habent ἀγορὰ παντοδαπὴ ἦν, μεστὴ etc. E. 4, 1, 8. Iερ. 1, 25. Aπ. 3, 14, 5. Iπ. 2, 5. 10, 8. οἷόν τε καὶ τὸν τραχὺν (χαλινὸν) παντοδαπὸν ποιεῖν, *variare,* np. complicando et extendendo. Poll. 1, 208. pro formula παντοδ. ποιεῖν habet ἐμπραΰνειν. Iπρ. 1, 18. ἐν παντοδαποῖς χωρίοις — ἐν τόποις παντοδαποῖς. K. 10, 3. τὰ ἀκόντια ἔσω παντοδαπά. Possit h. l. fortassis explicari per πολλά. ¶ 3) *varie mixtus.* Hesych: παντοδαπός· παντοῖος, σύμμικτος. Π. 7, 1, 8. ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν σωρευμάτων. Praecedunt ὅπλα καὶ σώματα.

πάντοθεν (poet Port.), *vndique.* Π. 5, 2, 2. περιήλαυνε πάντοθεν. 7, 1, 3. ὅπως πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. §. 4. 12. 19. A. 3, 1, 9. Ay. 2, 24. Iερ. 6, 8. οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας

μόνον

μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν. Σ. 5, 6.

παντοῖος, *varius, omnis generis*. Π. 3, 3, 12. πολλὴν καὶ παντοίαν λείαν. 5, 4, 14. δῶρα πολλὰ καὶ παντοῖα. 7, 2, 3. Αγ. 2, 13. Λ. 13, 3. Απ. 4, 3, 5. Ο. 3, 2. 20, 11. Ιπ. 8, 10. παντοῖα χωρία. Ιπρ. 1, 5. 20.

πάντοσε, ¶ 1) *passim*. Αγ. 2, 13. τραύματα ἔχων πάντοσε. ¶ 2) *quoquouersus*. Α. 7, 2, 13. ἐπρέσβευσεν αὐτῷ πάντοσε. Ε. 7, 4, 4. πέμψαντες Φρουροὺς πάντοσε ὅπου etc.

πάντως, ¶ 1) *omnino, plane*. Π. 2, 1, 5. παντὶ τρόπῳ δεῖ τῶν ἀνδρῶν θήγειν πάντως τὸ Φρόνημα. Απ. 2, 6, 19. οἱ πονηροὶ πάντως (Steph. πάντες) δοκοῦσιν ἀλλήλοις ἐχθροὶ — πεΦυκέναι. 4, 2, 30. Απολ. 20. πάντως οἱ Ἀθηναῖοι πάντες τοῖς Φρονιμώτατα λέγουσι πείθονται. ¶ 2) In reſpondendo affirmat, Π. 8, 4, 5. ἦ λέγω; ἔΦη ὁ Κῦρος· πάντως, ἔΦη ὁ Ὑστάσπας. c. δήπου, Απ. 1, 2, 41. ἔχοις διδάξαι τί ἐστι νόμος; πάντως δήπου, *omni omnino modo*. 4, 2, 36. Σ. 5, 5. ¶ 3) Eſt hortantis et rogantis, Π. 2, 2, 8. ἡμῖν δὲ πάντως τούτου ἐπιδαψιλεύσῃ, *vtique*, vel pro ἡμῖν πᾶσι. 3, 3, 6. 7, 1, 9. πάντως παρελάσας — παρακάλει. All. πάντας. §. 11. πάντως πρόετε — τὴν τάξιν, i. e. πᾶσαν. 7, 2, 6. 8, 3, 12. πάντως τοίνυν — δεῖξόν μοι, *diligenter, ita vt nihil praetermittas*. Ο. 3, 12. πάντως — ἀπαλήθευσαι, *ſincere*. 12, 11. 17, 7.

πάνυ, ¶ 1) *admodum, valde*. c. adiect. Π. 1, 1, 1. καὶ πάνυ ὀλίγους. 1, 4, 14. οὔπω πάνυ ἔποχος, *nondum apte equo inſidendi peritus*. §. 22. οἱ μὴ πάνυ ἄλκιμοι. §. 28. 6, 4, 5. p. 392. πάνυ ὀλίγων. Ε. 2, 4, 14. πάνυ δὴ ταπεινοί. Ο, 1, 19. 2, 17. 18. 3, 2. c. aduerb. Ο. 2, 3. πάνυ ῥᾳδίως. §. 17. πάνυ οἰκείως. Σ. 2, 1. c. verbo, Π. 1, 3, 13. ἐμὲ πάνυ ἀνιᾷ. 3, 1, 9. εἰ — πέπραχε, τῶν πάνυ σοι συμβουλεύω τοῦτον μιμεῖσθαι. Sed τῶν rectius alii omittunt. Σ. 2, 23. ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ, *vel maxime*. Ιπρ. 4, 6. c. particip. Π. 6, 2, 7. p. 365. πάνυ ἐοικότας πεΦοβημένοις ἀνθρώποις. Poſtponitur, Α. 1, 9, 15. ὅπου χιλὸς σπάνιος πάνυ εἴη. All. δυνατὸς habent pro πάνυ. Arnaud in animaduu. p. 173. corrigit δυνατῶς. 4, 7, 9. ὀλίγοι πάνυ. Cod. Pariſ.

πάνυ

πάνυ ὀλίγοι. Απ. 1, 3, 6. ῥᾳδίως πάνυ. Interdum alio modo transponitur, Π. 1, 6, 19. p. 85. πάνυ ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις, pro ἐπὶ τοῖς πάνυ μικρ. Ε. 4, 5, 4. διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι. Ponitur poſt οὐ, Π. 2, 4, 9. αἱ οἰκήσεις οὐ πάνυ ἐν ἐχυροῖς. 6, 2, 6. Φαιδροὶ δὲ — οὐ πάνυ ἐφαίνοντο. 8, 2, 12. οὐ πάνυ ἐπιμελουμένους. Α. 1, 8, 10. παρελαύνων οὐ πάνυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι. Hutch. *non prorſus iuxta ipſum exercitum.* Ε. 6, 4, 14. ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ. Ο. 7, 3. οὐ πάνυ (Margg. et Cod. Lipſ. οὐδαμῶς) ἔνδον διατρίβω. Sic c. τοι, Π. 1, 6, 18. οὔτε ζημίαις πάνυ τοι θέλουσιν εἴκειν. Steph. et all. rectius praeferunt πάνυ τι. c. τι, Α. 6, 1, 17. οὐ πάνυ τι νομίζω ἀσφαλὲς εἶναι, *nullo modo.* Ε. 3, 1, 13. 3, 2, 2. οὐδὲν τοῦ Φαρναβάζου πάνυ τι ἀχθομένου. Απ. 2, 5, 5. χρηστοὺς οὔτε οἰκέτας πάνυ τι πωλουμένους ὁρῶ, *ſaepe, libenter.* Σ. 7, 4. Cf. πάντῃ. Sic poſt μηδέν τι, Ε. 5, 4, 45. ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι. Cf. εἰ et σπάνιος. ¶ 2) In reſpondendo eſt aſſentientis, Π. 5, 3, 3. πάνυ, ἔφη, τοῦτο ποιήσομεν. *vtique, prorſus.* All. πάντες. Cf. πᾶς. Απ. 2, 6, 2. οὐ δοκεῖ καὶ οὗτος χαλεπός; — πάνυ, ἔφη. c. γε, Απ. 3, 4, 7. ἴθι δὴ ἐξετάσωμεν — πάνυ γε, ἔφη. §. 10. Ο. 2, 1. 17, 15. c. καὶ, Ο. 14, 3. ἢ καὶ — διδάσκειν; καὶ πάνυ, ἔφη. Sic c. οὐ eſt negantis, Απ. 3, 1, 11. πότερα σε τάττειν μόνον ἐδίδαξεν — ; οὐ πάνυ, ἔφη. ¶ 3) *plane.* Ιερ. 1, 16. τοῦτο — σοι πάνυ συγχωρῶ. ¶ 4) πάνυ μὲν οὖν eſt affirmantis praecedentem ſermonem ſ. interrogationem, Π. 1, 6, 4. 3, 1, 10. Α. 7, 6, 4. Απ. 1, 3, 9. 2, 1, 2. 4. 6. 10. Σ. 4, 56. 57. 58. 59. et ſaepius. ¶ 5) ὁ πάνυ, *celeber.* v. Leopardi emendatt. 17, 16. Απ. 3, 5, 1. Περικλεῖ τῷ τοῦ πάνυ Περικλέος υἱῷ. Ern. intelligit περιβοήτου. Sed Fr. Portus dicit, vt ὁ πάλαι pro παλαιός, ita ὁ πάνυ pro μέγας poni. ¶ 6) In var. lect. eſt πάνυ pro μάλιστα. v. μάλ. nr. 1. it pro πάντες. v. πᾶς nr. 1. et ſupra nr. 2. et πολὺς nr. 3. it. pro πάντῃ. v. ibi.

παπαὶ, *papae.* Eſt admirantis cum riſu et indignatione in ioco, Σ. 5, 10. παπαὶ, ἔφη ὁ Σωκράτης,

της, οὐχ ὅμοιον τὸ σὸν ἀργύριον τῷ Καλλίου;

πάππος, *auus*. Π. 1, 3, 2. sqq. (§. 1. dicitur τῆς μητρὸς πατὴρ, vt 3, 1, 6.) 1, 4, 2. sqq.

Πάπρας, v. Πρᾶς.

παρὰ, I) c. gen. ¶ 1) *a, ex.* a) Π. 1, 3, 15. παρὰ τούτου μαθών. 1, 6, 19. p. 72. παρὰ θεῶν πυνθανόμενος. 2, 2, 2. p. 103. παρὰ σοῦ ἐμάθομεν. 2, 4, 1. ἦλθε παρὰ Κυαξάρους ἄγγελος — Φέρω ςολὴν παρὰ Κυαξάρους. 4, 5, 17. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. A. 1, 7, 10. οἱ αὐτομολήσαντες παρὰ βασιλέως. Leuncl. *e castris regis*. 2, 2, 1. οἱ δὲ (np. quos Graeci ad Ariaeum miserant) παρὰ Ἀριαίου ἧκον. 5, 1, 6. 6, 2, 11. Απ. 1, 2, 6. 3, 11, 16. O. 13, 9. b) c. passiuo, Π. 5, 5, 8. τοῦτο παρά σου ἐπιδεικνύσθω. A. 1, 9, 1. παρὰ πάντων ὁμολογεῖται. c) c. adiect. v. πρακτικὸς nr. 3. d) c. εἶναι, A. 7, 2, 14. μοι χωρία ἔσεσθαι παρὰ σοῦ, *me a te accepturum esse*. E. 3, 1, 4. δῶρον αἱ πόλεις ἦσαν παρὰ βασιλέως. e) Saepe ponitur elliptice, vt Π. 3, 2, 14. ὁ παρ' ἐμοῦ — τοῖς παρ' ὑμῶν. Intell. πεμφθεὶς et πεμπομένοις. 6, 2, 1. ἐπέςαλται τοῖς παρ' ἐμοῦ. 7, 4, 4. ἧκον οἱ παρὰ Κύρου. A. 2, 4, 8. παρὰ Ἀριαίου ὢν, *ab Ariaeo missus*. 5, 5, 10. τὸν παρ' ὑμῶν ἁρμοςήν. E. 7, 1, 10. 11. 17. 18. 27. Sic Π. 4, 5, 9. in marg. Steph. est ὁ παρὰ τοῦ Κυαξάρους ἄγγελος. 4, 6, 6. ibidem et in Cod. Guelf. τὸν παρὰ Κυαξάρους ἄγγελον. In reliquis παρὰ vulgo deest. 5, 3, 9. all. legunt τοὺς παρὰ Κύρῳ, all. τοὺς παρὰ Κύρου αἰχμαλώτους, quod melius videtur, vt sit *quos e Cyri militibus ceperat*. A. 6, 6, 13. ἄλλος τις τῶν παρὰ σοῦ (all. παρά σοι. Sed Hutch. defendit genitiuum, vt intelligatur πεμφθεὶς s. ἀπεςαλμένος), καὶ μὴ τῶν παρ' ἡμῶν ἀποδράντων. Π. 2, 2, 2. extr. πάντα τὰ παρὰ σοῦ, np. κελευσθέντα. 3, 1, 1. τὰ παρὰ τοῦ Κύρου. 7, 5, 18. p. 446. A. 2, 3, 3. 4. 13. 2, 5, 10. E. 3, 4, 25. Απ. 2, 6, 8. et Απολ. 12. τὰ παρὰ τῶν θεῶν sunt *auspicia et oracula*. Omissum enim est σημαινόμενα vel συμβουλευόμενα, quae adduntur Π. 1, 6, 2. et Απ. 1, 3, 4. Π. 8, 2, 12. τῶν παρ' ἐκείνου λαμβάνων, *quae ille collegisset in vsum aegrotorum*. E. 2, 1, 17.

1, 17. τὰ παρὰ βασιλέως, *a rege data.* 6, 1, 3. παρ᾽ ἑαυτοῦ προσετίθει, *de suis facultatibus.* Απ. 3, 11, 13. τὰ παρὰ σεαυτῆς, *gratificationes tuas.* E. 2, 1, 17. τοῖς παρ᾽ αὐτοῦ ἑπομένοις. Leuncl. *qui iussu suo sequi eos solebant.* Morus: *qui a se missi persequebantur Athenienses.* Cf. §. 15. Possit etiam reddi: *qui e suis s. ipsius nauibus eos sequebantur.* K. 1, 13. ὅσα ἐπεδείξαντο τῶν παρὰ Χείρωνος, *quae a Chirone didicerant.* §. 17. est ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῆς παρὰ Χείρωνος. f) Circumscribit genitiuum, Π. 2, 4, 16. τὸ παρὰ Κυαξάρους στράτευμα. Απ. 2, 2, 12. τῆς παρὰ τούτων εὐνοίας. it. pronomen possessiuum, Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ παρ᾽ (all. ὑπὲρ) ἡμῶν, *nostri milites.* 5, 5, 5. p. 328. τὸ παρ᾽ ἐμοῦ ἀδίκημα. 6, 1, 22. ἐξάγγελλε αὐτοῖς τὰ παρ᾽ ἡμῶν, *statum nostrum, consilia nostra.* ¶ 2) *per.* Π. 1, 5, 7. p. 55. ἀποβήσεται παρ᾽ ὑμῶν. ¶ 3) *nomine, verbis.* Π. 7, 5, 18. p. 448. ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν. 8, 3, 1. 8, 7, 3. p. 551. ¶ 4) Editur pro πέρα. v. ibi. Confunditur etiam c. ὑπὸ, v. ὑπὸ c. gen. nr. 1. ¶ II) c. dat. ¶ 1) *apud.* Π. 1, 3, 15. παρά τε τῷ πάππῳ καὶ ἐν Πέρσαις. 1, 4, 18. μένειν παρ᾽ ἑαυτῷ. Zeun. probat lectionem edd. vett. παρ᾽ ἑαυτόν. 3, 2, 9. τὰ νομιζόμενα παρά σοι ἀποτελεῖν. Muretus παρὰ delet. 4, 5, 11. 5, 1, 7. παρὰ σοί εἰμι. A. 1, 5, 15. τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων, *qui regem sequuntur.* 1, 9, 16. Απ. 2, 1, 32. τιμῶμαι παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀνθρώποις. Cf. εἶναι nr. 31. et μένειν. Circumscribit genitiuum, Π. 1, 6, 9. τοῖς παρὰ Κυαξάρῃ χρήμασιν. Margg. Κυαξάρεω. Ιερ. 11, 13. Sic pronomen possessiuum, Π. 3, 1, 11. τὴν παρ᾽ ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι. Oppon. πόῤῥωθεν, s. πρόσωθεν. 4, 5, 5. A. 1, 7, 4. τὰ παρ᾽ ἐμοὶ αἱρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκοι, *vt apud me maneant.* 4, 3, 22. 6, 3, 16. πυθομένους τὰ παρ᾽ ἡμῖν, (Intell. γενόμενα vel simile quid) *audito rerum nostrarum statu.* E. 6, 1, 4. p. 358. Απ. 3, 11, 14. τῶν παρ᾽ ἐμοὶ, *quae sunt in mea potestate, quae largiri possum.* ¶ 2) *domi.* Π. 1, 2, 8. οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ. §.

15.

15, 8, 2, 11. θησαυροὺς παρ' ἐμοὶ συλλέγοντα. (§. 9. eſt ἐν τῷ οἴκῳ) §. 12. Απ. 3, 13, 3. O. 2, 15. ἐπὶ πῦρ ἐλθόντος σου — καὶ μὴ ὄντος παρ' ἐμοί. Paulo poſt eſt c. gen. εἰ ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτοῦντί σοι, *a me.* Sic Απ. 2, 7, 4. τοὺς παρά σοι ἐλευθέρους — δούλους, *quos alere domi debes,* fere i. q. οἰκείους. Cf. εἶναι nr. 31. ¶ 3) *ad.* A. 2, 5, 5. λέναι παρὰ Τισσαφέρνει. ¶ 4) *in conſpectu.* E. 7, 3, 7. p. 477. τοῦτον παρ' ὑμῖν ἀποκτεῖναι. ¶ 5) In var. lect. eſt pro ἐπί. v. θάλαττα. ¶ III) c. acc. ¶ 1) *ad.* Π. 1, 3, 12. τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου. 4, 5, 11. extr. ἧκε πάλιν παρ' ἐμέ. A. 1, 2, 12. 17. 2, 2, 2. 4. 4, 3, 19. παρ' ἀσπίδας, *ad ſiniſtras.* Cf. ἀσπὶς nr. 2. E. 1, 3, 9. τοὺς παρὰ βασιλέα πορευομένους. Margg. male παρὰ βασιλέως. §. 11. διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον. 1, 4, 12. 2, 1, 9. 4, 5, 5. παρὰ (Margg. περὶ) θάλατταν ἐπορεύοντο. 4, 6, 4. πέμψας παρὰ τὸ κοινόν. Margg. πρὸς τ. κ. quod vſitatius eſt. Cf. γίγνεσθαι nr. 17. et εἰσιέναι. De interuallo, O. 20, 18. ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ ϛάδια διακόσια. De tempore, Ιπ. 9, 11. παρὰ κραυγὴν καὶ παρὰ σάλπιγγα, *cum auditur.* Cf. ἡμέρα. ¶ 2) *erga.* v. νόμιμος nr. 2. extr. vbi all. legunt περί. ¶ 3) *apud, iuxta, prope.* Π. 1, 6, 19. p. 82. παρὰ πόλιν πολεμίαν ἄγειν, *propter ducere.* 2, 1, 2. p. 87. Φρυγίας τῆς παρ' Ἑλλήσποντον. Margg. πρὸς Ἑλλησπόντῳ. 4, 2, 15. τῆς παρ' Ἑλλήσποντον Φρυγίας. Sic 8, 6, 4. (7. 4, 5. eſt Φρυγίαν τὴν περὶ Ἑλλήσποντον.) 5, 2, 14. παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα παριέναι. 5, 4, 19. A. 1, 2, 13. 24. 1, 4, 3. αἱ νῆες ὥρμουν παρὰ (Edd. vett. et MS. Par. et Guelf. κατὰ) τὴν Κύρου σκηνήν. 1, 9, 8. 3, 4, 5. 3, 5, 1. παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμόν, *ſecundum.* 5, 1, 7. 6, 2, 1. ἔπλεον παρὰ γῆν, *oram legebant.* §. 11. 6, 3, 7. 7, 2, 6. Λ. 11, 8. παρ' ἀσπίδα καθίσασθαι, *in parte ſiniſtra.* §. 10. παρὰ δόρυ, *in parte dextra.* Αθ. 2, 13. E. 1, 6, 21. παρὰ Διομέδοντα — παρὰ τὸν Πρωτόμαχον, *a latere.* O. 18, 2. παρὰ γῆν τέμνειν, *tief unten.* Oppon. ἀκροτομεῖν. 19, 13. Σ. 1, 8. Ιπ. 8, 12. παρὰ τοὺς φίλους, *prope caſtra amicorum.* K. 5, 8. ἐπ' αὐτῶν, ἐν αὐτοῖς, παρ' αὐτά.

τά. §. 20. Similiter παρὰ πότον, Α. 2, 3, 9. Σ. 8, 41. *inter bibendum, in compotatione.* it. παρ' οἶνον, *inter pocula.* v. οἶνος, it. σύςασις. ¶ 4) *in conspectu.* Ε. 7, 3, 6. παρ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς — ἀπέκτειναν. ¶ 5) *praeter.* Π. 1, 2, 9. ἔχειν τόξα παρὰ τὴν φαρέτραν. Ο. 8, 12. γέμει παρὰ πάντα φορτίων, *praeter haec omnia iam enumerata.* Cf. ζώνη. ¶ 6) *prae, supra, plus quam.* Αγ. 5, 3. ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους. Απ. 1, 4, 14. παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, *ad reliqua, cum reliquis comparati.* 4, 4, 1. Επ. 1, 2. Sic Π. 2, 4, 17. extr. cum hortatus esset ducem, ne exercitum nimis citato cursu proficisci iuberet, addit haec: ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας, παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, πάντας παρὰ τοὺς βαδίζοντας τρέχοντας ὁρᾶσθαι. Philelphus vertit: *vbi cornu praeterierit, incitanda est acceleratio, vt omnes quoad eos qui ingrediuntur, currere videantur.* Leuncl. in priore editione: *vt quum deinde cornu processerit, quod alios ad festinandum excitare debet, omnes in eo milites, collati ad gradatim incedentes, currere videantur.* In altera editione: *incitandis ad festinandum aliis multum momenti afferet, si gradatim incedentibus his, omnes illi currere videantur.* Hutchinsonus: *vbi cornu processerit, incitamentum erit ad festinandum, si prae his gradatim incedentibus* (np. vltimis) *omnes illi* (np. priores) *currere videantur.* Nobis vel prior Leunclauii vel Hutchinsoni interpretatio placebat. v. tamen etiam Zeun. qui comma ponit demum post πάντας, et παρὰ vertit *iuxta.* ¶ 7) *propter.* Απ. 2, 1, 2. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχήν. Vertunt *sub illius imperio.* Sed Schütz. παρὰ comparat cum nostro *bey, h. e. quamuis ille magistratum gerat.* Cf. ἀρχὴ nr. 2. f. Ιπρ. 1, 5, παρὰ τοῦτο, *propterea.* ¶ 8) *contra.* Π. 1, 6, 6. παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς ταῦτα εἶναι. §. 19. p. 77. εἰ παρὰ ταῦτα ποιοῖεν. p. 83. παρὰ ἱερὰ καὶ οἰωνούς, *inuitis extis et auspiciis.* 5, 1, 5. παρὰ τὸ βέλ-

βέλτιςον, *laesa virtute*. §. 7. et A. 5, 8, 7. παρὰ τὸ δίκαιον. A. 2, 1, 13. et Aγ. 2, 3. παρὰ δόξαν, *praeter opinionem*. A. 2, 4, 3. 2, 5, 13. 6, 6, 15. E. 6, 3, 7. Ιερ. 1, 22. Aπ. 1, 3, 4. O. 7, 31. Ιππ. 1, 8. παρὰ καιρὸν, *intempestiue*, vel *plus iusto*. 6, 6. K. 5, 29. Cf. νόμος nr. 1. et πορεύεσθαι nr. 2. ¶ 9) παρ' ὀλίγον ποιεῖσθαι, v. ὀλίγος nr. 5. ¶ V) c. duobus vel tribus casibus in vna paragrapho, A. 1, 1, 5. ὅςις ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως — τῶν παρ' ἑαυτῷ βαρβάρων ἐπεμελεῖτο. 1, 3, 7. παρὰ βασιλέα πορεύεσθαι — παρὰ Ξενίου (i. e. *deserto Xenia*) — ἐςρατοπεδεύσαντο παρὰ Κλεάρχῳ. Aπ. 1, 3, 4.

παραβαίνειν, *violare*. Proprie dicitur de aratoribus, qui delirant, qui non ducunt rectos sulcos, et de curribus, qui transeunt orbitas. v. Albert. ad Matth. 15, 3. Phauorinus: παραβαίνειν τοὺς νόμους, καὶ τὰς σπονδὰς, καὶ τὰ συντιθέμενα, ὡς Ξενοφῶν. Π. 1, 2, 2. ἢν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ. 3, 1, 12. οὐδ' ὁτιοῦν ὧν Ἀςυάγης συνέθετο παραβαίνομεν. 8, 8, 3. τοὺς μεγίςους ὅρκους παραβάς. A. 4, 1, 1. παραβάντος τὰς σπονδὰς βασιλέως. Λ. 5, 2. ἡγούμενος ἥκις' ἂν παραβαίνεσθαι τὰ προσταττόμενα. E. 2, 4, 29. ὧν ὀμωμόκατε παραβῆναι οὐδέν. Aπ. 4, 4, 13. ἄνομος ὁ ταῦτα παραβαίνων. §. 20. §. 21. παραβαίνοντες τοὺς νόμους. §. 24.

παραβάλλειν, ¶ 1) *proiicere* s. *obiicere escam*. K. 11, 2. ἁλίσκεται — Φαρμάκῳ — παραβάλλουσι δὲ τοῦτο οἱ θηρώμενοι περὶ τὰ ὕδατα. ¶ 2) *praetendere*. v. παραβλήματα et παραῤῥύματα. ¶ 3) *detorquere*. K. 5, 32. lepus, cum prope adsunt canes, καταβάλλει καὶ παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς. Fortassis verti possit *aduertit, admouet*, vt est in versione Alexandrina Prou. 4, 20. ¶ 4) *committere*. Ιπ. 9, 8. τοῦ παραβάλλειν ἵππῳ παντάπασιν ἀπέχεσθαι. Leuncl. *ne cum alio equo certaminis caussa committatur*. Male Camerar. *nequaquam adigemus ad alios equos*. ¶ 5) *comparare*. Hesych: παραβαλῶ· συγκρινῶ. Cf. Thom. Mag. c. πρὸς. Aπ. 2, 4, 5. πρὸς ποῖον κτῆμα παραβαλλόμενος Φίλος ἀγαθὸς, οὐκ ἂν κρείττων Φανείη; 4, 8, 11.

παρα-

παραβάλλεσθαι, *in periculum coniicere.* Schol. Thucyd. 2, 44. παραβαλλόμενοι, εἰσφέροντες. Cf. Abresch. ad h. l. Hesych. et Suid. Π. 2, 3, 5. p. 119. παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα εἰς τὸν κίνδυνον, οὗτοι μὲν ἔντιμον βίον, ἡμεῖς δὲ ἐπίπονον. All. προβαλλόμενοι.

παραβάτης, *e curru pugnans.* Thom. Mag. in v. ἐπίκωποι· ἐν τοῖς ἅρμασιν ὁ μαχόμενος, παραβάτης λέγεται παρ' Ὁμήρῳ Cf. Hesych. Π. 7, 1, 15. τὰ μὲν (ἅρματα) ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Cod. Guelf. παραιβάτας, quam formam Homericam praefert Zeun.

παραβλήματα. Palmerius exercitatt. p. 62. explicat *ea, quae ad tegendos milites tenduntur circa nauem in tabulati ora,* siue sint *plutei* (vt Portus in indice vertit) *ex cratibus e vimine textis,* quibus olim vtebantur, siue sint *lintea picta.* Scheffer de re nauali p. 132. *munitionis genus a latere nauium contra vim fluctuum et telorum,* e pellibus fere. Idem putat, eadem vocari παραπετάσματα, περιφράγματα, προκαλύμματα, παραῤῥύματα. E. 2, 1, 14. παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν, καὶ τὰ παραβλήματα παραβάλλων. Bryling. παραλαβὼν, pro quo Morus παραβαλὼν scribendum censet. Pirkhemerus vertit: *obicibus obiectis.* Goldhagen: *die Schutzdecken vorlegen.*

παραβοηθεῖν, ¶ 1) *ad clamorem succurrere,* si forte auxilio opus sit. A. 4, 7, 17. ἐγίγνετο βοή. — ἐδόκει δὴ μεῖζόν τι εἶναι τῷ Ξενοφῶντι καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἵππον, — παρεβοήθει. ¶ 2) *expeditionem facere.* Aϑ. 2, 4. πεζῇ παραβοηθῶν. Agitur ibi de inuadenda regione. ¶ 3) *auxiliari.* E. 1, 1, 4. φυγὴ τῶν Πελοποννησίων ἐγένετο — καὶ ὁ Φαρνάβαζος παρεβοήθει. Cod. Ven. D. Marci habet ἐπεβοήθει.

παραγγελία, *responsum.* Imperatoris ad suos, E. 2, 1, 3. παραγγέλλειν ἐκέλευεν, ὅτι — ἔχει. κατὰ δὲ τὴν παραγγελίαν ἐῤῥίπτουν — καλάμους.

παραγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare, indicare.* E. 2, 1, 3. ἐρωτώντων τινῶν, διατί, παραγγέλλειν ἐκέλευεν, ὅτι τὸν κάλαμον εἶχε. c. πρὸς, A. 6, 3, 13. ταῦτα παραγγέλλουσι (Cod. Eton.

Eton. ἐπαγγέλλουσι) πρὸς τὸν Ξενοφῶντα. Nominatiuus abſolutus E. 2, 2, 2. ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων, np. cladem. Vſitatius dicitur τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλοντος. ¶ 2) *prodere*. A. 1, 8, 11. τὸ σύνθημα παρέρχεται — καὶ ὃς ἐθαύμασε τίς παραγγέλλει. ¶ 3) *denunciare*. Π. 7, 4, 5. ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς παρεσκευάζετο ὡς καθέξων τὰ ἐρύματα — καὶ παρήγγειλεν οὕτως iis quos Cyrus miſerat. ¶ 4) *imperare, praecipere*. Moeris: παρηγγύησεν, Ἀττικῶς· παρήγγειλεν, Ἑλληνικῶς. Π. 1, 2, 5. τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς. 6, 2, 5. ἀγορὰν πᾶσι παρηγγέλθαι (ab Aſſyrio) ἐνταῦθα κομίζειν. Λ. 2, 5. εἰ παραγγελθείη, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι. 13, 6. ὁ βασιλεὺς — παραγγέλλει τὰ ποιητέα. E. 2, 3, 16. παραγγείλαντες νεανίσκοις — ξιφίδια ἔχοντας παραγενέσθαι. 3, 3, 7. εἶπεν ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη. 4, 2, 2. 7, 1, 3. Λακεδαιμόνιοι ὅταν παραγγείλωσιν ὑμῖν, np. ſociis Athenienſibus. De vate, E. 2, 4, 11. ὁ μάντις παρήγγειλεν αὐτοῖς μὴ πρότερον ἐπιτίθεσθαι. Saepe de imperatore alioue duce, inprimis ſi ex tempore edicit, quid fieri debeat, ita vt imperium per manus tradatur et accipiatur, non cum claſſico aut a praecone edicatur, ne res hoſtibus innoteſcat, Π. 2, 3, 10. ἐγὼ ἡγοῦμαι, καὶ ὁ πρῶτος λόχος, πρῶτος, — ἕως ἂν παραγγέλλω ἐγώ. 2, 4, 2. τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν. 4, 1, 2. extr. 4, 2, 11. ὁ μὲν τοιαῦτα παρήγγειλεν. §. 13. ἐκέλευσεν — τοῖς αὐτοῦ ἑκάστου δεκαδάρχοις ταῦτα σημαίνειν — τοὺς δὲ δεκαδάρχους τῇ δεκάδι ἕκαστον κελεύειν παραγγέλλειν. §. 19. τὰ παρηγγελμένα ἔπραττον. 6, 3, 4. πρῶτον μὲν ἀριστᾶν παρηγγύησεν, ἔπειτα δὲ μένοντας — τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν. §. 11. p. 384. 386. A. 1, 5, 13. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ αὑτοῦ στράτευμα, καὶ εὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, *ad arma vocat*. Laudat hunc locum Suidas in v. παραγγέλλοντας, et deinde ita pergit: καὶ αὖθις· στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, ἀντὶ τοῦ, καταλέγων, i. e. *conſcribens*. A. 1, 8, 11. Ξενοφῶν ἤρετο Cyrum, εἴ τι παραγγέλλοι. 2, 2, 4. 3, 4, 2. 6, 3, 11. 6, 6, 19. E. 1, 1, 18. 4, 3, 3.

3. 4, 6, 2. 4, 8, 19. πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, *ex improuiſo*. Ιπρ. 2, 6. 7. 4, 9. c. inf. A. 4, 1, 12. παρήγγειλεν ὁ Ξενοφῶν ὑπομένειν. 6, 5, 15. παρηγγέλλετο τὰ δόρατα ἔχειν. E. 4, 2, 11. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 3. παρήγγειλε τῷ πρώτῳ ταξιάρχῳ — τάττειν. 6, 3, 11. p. 384. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτόν. A. 1, 8, 2. Αγ. 1, 31. παρήγγειλε τοῖς ἱππεῦσιν ἐμβαλεῖν. Sed E. 3, 4, 23. melius eſt ἐμβάλλειν. E. 1, 2, 4. 2, 4, 24. 3, 4, 27. c. acc. et inf. Π. 2, 3, 9. παραγγείλας δύο εἰς ἕνα ἰέναι. 2, 4, 2. παραγγείλας τὴν πρώτην χιλιοστὺν ἕπεσθαι. E. 2, 4, 22. 4, 1, 10. c. dat. et acc. et inf. Π. 6, 3, 10. παραγγείλατε τοῖς ταξιάρχαις — καθίσασθαι εἰς δύο ἔχοντας τὸν λόχον. A. 1, 2, 1. Ξενίᾳ ἥκειν παρήγγειλε λαβόντα τοὺς ἄνδρας. 5, 2, 10. E. 1, 6, 27. Interdum ita ponitur, vt verbum intelligendum ſit e praecedentibus, Π. 8, 5, 1. συνεσκευάζετο τὴν πορείαν, καὶ τοῖς ἄλλοις παρήγγειλε. A. 4, 3, 13. E. 2, 2, 4. 9, 4, 5. παραγγείλαντες τοῖς ἱππεῦσιν, ſ. ἕπεσθαι ſ. πορεύεσθαι. 7, 5, 9. παραγγείλας ἡγεῖτο, *imperato itinere*. 7, 4, 13. εὐθὺς παραγγείλαντες ἐβοήθουν, *copiis coactis*. Cf. 4, 6, 10. et paſſim. Interdum intelligi debet λέγων, A. 4, 3, 22. τοῖς παρ' ἑαυτῷ παρήγγειλε — θεῖν — ὅτι οὗτος ἄριστος ἔσοιτο. Cf. τάττειν. ¶ 5) *imperata communicare cum aliis, renunciare*. De ducibus minoribus, Π. 2, 4, 1. τῷ δευτέρῳ (ταξιάρχῳ) ἐκέλευσε ταυτὰ τοῦτον παραγγεῖλαι. §. 2. οἱ δὲ πειθόμενοι ταχὺ παρήγγελλον. 3, 3, 8. ἢ ὑπακούειν τῷ στρατηγῷ ἢ παραγγέλλειν τι. §. 30. 8, 3, 12. ¶ 6) *iubere*. Π. 2, 4, 19. εἴ τίς τῳ ἐντυγχάνοι, θαῤῥεῖν παραγγέλλειν. E. 3, 4, 2. τὰς πατρίους πολιτείας παρήγγειλαν, *iuſſerunt rempublicam veteribus legibus reddi*. ¶ 7) Legitur pro ἐπαγγέλλειν. v. ibi nr. 3. et ſupra nr. 1.

παράγγελμα, *praeceptum*. K. 13, 9. τῶν σοφιστῶν παραγγέλματα — φιλοσόφων ἐνθυμήματα.

παράγγελσις, *ex tempore imperatum, edictum ſubitum, quod per manus traditur*. v. παραγγέλλειν nr. 4. c. ἀπὸ, A. 4, 1, 4. ἀναστάντες ἀπὸ παραγ-

παραγγέλσεως πορευόμενοι ἀφικνοῦνται. Affert hunc locum Suidas in v. ἀπὸ παραγγέλσεως. Ιπρ. 3, 4. 4, 9. ἐξαγωγὰς — ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς. 8, 18. In his ἀπὸ idem esse quod διὰ, patet ex Ιπρ. 4, 9. ἀγαθὸν πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεως δεκαδάρχους καθιστάναι — ἵν᾽ ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ. Cf. ἀπὸ nr. 4. b.

παράγειν, ¶ 1) *praeterducere, praeterire.* Π. 5, 4, 20. οὐ τὸ αὐτὸ ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν. All. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur. v. Zeun. E. 4, 5, 11. παρὰ τὴν πόλιν τῶν Κορινθίων τοὺς Ἀμυκλαιεῖς παρῆγεν. ¶ 2) *ducere, deducere, adducere.* Π. 3, 3, 8. ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, παράγων αὐτοὺς per aciem suam, ἐπεδείκνυε αὐτοῖς. 8, 3, 8. in pompa ἐφείποντο σκηπτοῦχοι — ἵπποι παρήγοντο χρυσοχάλινοι. Leuncl. *praeterea ducebantur.* Saltem sequitur ἐπὶ δὲ τούτοις. A. 3, 4, 7. τὰς μὲν — ὄπισθεν καταστήσας, τὰς δὲ εἰς τὰ πλάγια hostium παραγαγών. 7, 2, 5. ὡς ἂν πλείστους δύνηται, καὶ παραγαγόντα εἰς Πέρινθον. All. intransitiue παραγαγόντας. 7, 6, 3. κελεύει παράγειν legatos. E. 3, 1, 8. 7, 2, 23. Ιπ. 6, 6. Ιπρ. 5, 6. ἤν τε ἐστηκὸς ἐπιδεικνύῃς τὸ ἱππικὸν, ἤν τε παράγῃς. §. 7. qui vult videri paucos habere, δεκάδας χρὴ — διαλειπούσας παράγειν, *vnam post alteram ducere.* ¶ 3) *procedere* vel *procedere iubere ex altitudine in longitudinem*, ad porrigendam frontem. Π. 2, 3, 9. παραγγέλλοντα τὸν ὕστερον λόχον παράγειν — εἰς μέτωπον — παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον — οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον. A. 3, 4, 13. παρῆγον ἔξωθεν τῶν κεράτων. 4, 6, 4. E. 7, 5, 22. παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον. Ιπρ. 4, 9. τὸ μέτωπον ὅπως μηνύοιεν — οἱ πεμπάδαρχοι παράγοντες. Cf. ἀσπὶς nr. 2. ¶ 4) In var. lect. permutatur etiam c. διάγειν. v. ibi nr. 1.

παραγίγνεσθαι et παραγίνεσθαι, ¶ 1) *aduenire.* Π. 7, 1, 8. προσέδραμον δὲ καὶ ἄλλοι — ὁ δὲ ἐν τοῖς παραγεγενημένοις ἔλεξε. A. 1, 2, 3. 3, 4, 16. παραγίνονται (all. ἐπιγίγνονται) οἱ βάρβαροι. §. 24. παραγενέσθαι εἰς τὸ πρόσθεν. 7, 7, 18. σοι πρὸς ὃ (all. σοι ἐπά-

ὁπότε) σὺ βούλοιο παραγίγνεσθαι. E. 1, 2, 5. νῆες αἳ ἔτυχον τότε παραγενόμεναι νεωςὶ ἥκουσαι. Sic de militibus, qui opportune aduenientes ſe coniungunt cum ſociis, A. 7, 2, 18. εἰ δέ μοι ὑμεῖς παραγένοισθε. E. 4, 5, 16. De iis, qui iuſſi parent, A. 5, 6, 3. p. 291. οὐ παρεγίνοντο βασιλεῖ καλοῦντι. ¶ 2) *venire*. Π. 8, 1, 1. p. 462. νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὅποι ἔδει παρεγιγνόμεθα. ¶ 3) *adeſſe*. A. 1, 1, 11. Πρόξενον ἐκέλευσε παραγενέσθαι. Leuncl. *venire*. 1, 7, 10. παρεγένοντο ἐν τῇ μάχῃ, *proelio interfuerunt*. Λ. 5, 5. μεθ' ὧνπερ ἐλαχίςη αἰδὼς παραγίγνεται. ¶ 4) *intereſſe*. Σ. 1, 1. ἔργα — οἷς παραγενόμενος ταῦτα γιγνώσκω. ¶ 5) *ineſſe*. Ιερ. 1, 28. τὸ ἀγαπητὸν οὐ πάνυ αὐτῷ παραγίνεται, np. quia non habet dignum amore. Aπ. 2, 1. 2. τὸ βούλεσθαι σίτου ἅπτεσθαι — ἀμφοτέροις εἰκὸς παραγίγνεσθαι. Non male h. l. verti cum Leunclauio poteſt *accidere*. ¶ 6) *contingere, obtingere*. Π. 4, 1, 8. p. 205. εὐτυχίας ἣ νῦν ἡμῖν παραγεγένηται. Aπ. 4, 2, 2. εὔηθες τὸ οἴεσθαι — τὸ προεςάναι τῆς πόλεως ἀπὸ ταυτομάτου παραγίγνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ¶ 7) Confunditur c. συγγίγνεσθαι. v. ibi nr. 7.

παραγιγνώσκειν, *male iudicare*. Aπ. 1, 1, 17. οὐδὲν θαυμαςὸν περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαςάς.

παραγράφονται Π. 1, 2, 13. perperam legunt pro περ γράφονται.

παραγωγή, ¶ 1) *deductio*. A. 5, 1, 10. τοῖς πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγήν, *ſuorum traiectum*. ¶ 2) *productio* ſ. *traductio ex altitudine in longitudinem*, quae vel ſiniſtra vocatur, quando lochagi non amplius ſunt in fronte, ſed in ſiniſtra phalangis parte, vel dextra, ſi ſunt a dextra parte. v. Arrian. tact. p. 66. Aelian. c. 36. et Suid. Cf. παράγειν nr. 3. Λ. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ — λόγῳ δηλοῦνται, (καὶ) ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται, *anguſtae et altiores*. ¶ 3) *impulſus lenis*. E. 5, 1, 8. ne ſentirent hoſtes, ſe eos ſubſequi nauigando, λίθων ψόφῳ τῶν κελευςῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῇ τῶν κωπῶν, np. remis ſenſim, non ſubito, in aquam mittendis, quae eſt peruerſa remorum agitatio.

παράδειγμα, *exemplum*. Thom.

Thom. Mag: παράδειγμα ἐπὶ ἐμψύχου, παραβολὴ ἐπὶ ἀψύχου. Aliter diſtinguit Ammonius p. 109. Cf. Suid. Π. 3, 3, 24. p. 193. παράδειγμα (all. παραδείγματα) αὐτοῖς ἔσεσθε, οἵους χρὴ εἶναι. 7, 5, 26. extr. 8, 1, 13. παράδειγμα τοιόνδε ἑαυτὸν παρείχετο. Ag. 10, 2. ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ καλὸν παράδειγμα τοῖς ἀνδραγαθίαν ἀσκεῖν βουλομένοις. Ιερ. 8, 2. K. 12, 18. τοῦτο ἐπιδέδεικται μεγάλῳ παραδείγματι.

παραδεικνύναι, *aſſignare* (pecunias). E. 2, 1, 9. παρέδειξε αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους — οἳ αὐτῷ ἴδιοι ἦσαν. 2, 3, 6.

παράδεισος, *paradiſus.* Eſt vocabulum Perſicum (v. Poll. 9, 13.), non Graecum, vt Suidas ex Etymol. M. tradit. In libris V. T. ter legitur פַּרְדֵּס. Paradiſi autem erant *viuaria ſ. ſepta muris et aquis rigata nemora, vbi omnis generis arbores,* non tantum ἥμερα δένδρα, vt in κήποις, *conſitae erant, et ferae viuae alebantur venationibus deſtinatae.* Cf. Curt. 8, 1, 11. et Reland. de veſtigiis linguae vet. Perſ. in eius disſertt. miſcell. T. II, p. 210. ſq. Π. 1, 3, 12. et 1, 4, 5. τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία. 8, 1, 13. 8, 6, 6. A. 1, 4, 10. παράδεισος μέγας καὶ καλὸς, ἔχων πάντα ὅσα ὧραι φύουσι. 2, 4, 8. παραδείσου — δασέος πάντων δένδρων. E. 4, 1, 8. θῆραι — ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις. §. 14. παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστούς. O. 4, 13. κῆποι — οἱ παράδεισοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοὶ, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει. καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς (rex Perſarum) τὰ πλεῖστα διατρίβει. §. 14. §. 20. ſqq. pulcra deſcriptio eſt, cum Cyrus minor oſtendit Lyſandro τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον. Alius eiusdem Cyri paradiſus, qui erat Celaenis, deſcribitur A. 1, 2, 7. de cuius magnitudine iudicari poteſt e §. 9. vbi Cyrus ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν ἐν τῷ παραδείσῳ. Sic A. 2, 4, 9. ἐστι στράτευμα πολὺ ἐν τῷ παραδείσῳ.

παραδέχεσθαι, *accipere quod per manus traditur.* Π. 7, 3, 1. τοὺς μὲν αὐτῶν ἔταξε τοὺς θησαυροὺς παραλαμβάνειν a Croeſo, τοὺς δὲ — τὰ χρήματα παραδεχομένους ab illis, qui a Croeſo acceperant, ἐφ᾽ ἁμαξῶν ἐπισκευ-

πισκευάσαι. 8, 6, 9. παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα. Iπ. 7, 1. ὅταν παραδέξηταί τις ab equiſone τὸν ἵππον ὡς ἀναβησόμενος. Ita edidit Welſ. ex emendatione Leunclauii. Sed in aliis eſt ὅταν παραδέξηται (np. ὁ ἵππος) τὸν ἱππέα ὡς ἀναβησόμενον, i. e. *vbi admiſerit*. Hanc lectionem habet etiam Cod. Lipſ.

παραδιδόναι, ¶ 1) *tradere*. a) per manus, et ab alio accepta, Iπ. 6, 16. ἐπειδὰν ὁ ἱπποκόμος τὸν ἵππον παραδιδῷ τῷ ἀναβάτῃ. Π. 8, 6, 9. παραδέχεσθαι τὰ γράμματα, καὶ παραδιδόναι. Cf. σύνθημα. b) ad portandum, A. 4, 5, 17. τοὺς ἀσθενοῦντας τούτοις παρέδοσαν κομίζειν. c) ad cuſtodiendum, A. 4, 6, 1. πλὴν τοῦ υἱοῦ — τοῦτον Ἐπισθένει παραδίδωσι φυλάττειν. 4, 2, 1. τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς, np. ſuis. Sic 4, 6, 1. (Ξενοφῶν) τὸν ἡγεμόνα παραδίδωσι Χειρισόφῳ. E. 1, 4, 2. 4, 4, 15. τὴν ἄκραν φυλάττειν αὐτοῖς παρέδωκαν. d) ad regendum vel adminiſtrandum, E. 2, 1, 5. τὰς ναῦς παρέδοσαν Λυσάνδρῳ. §. 10. e) ſucceſſori, E. 1, 6, 2. παρεδίδου ὁ Λύσανδρος τὰς ναῦς — ὅτι θαλαττοκράτωρ παραδοίη — παραδοῦναι τὰς ναῦς. All. ἀναδιδόναι. Cf. ἀναδ. ¶ 2) *in poteſtatem tradere, dedere*. a) arma, Π. 4, 4, 1. τὰ ὅπλα παραδίδοσαν. §. 2. τοὺς παραδιδόντας. Plerique addunt τὰ ὅπλα. Sed ſunt etiam, qui ἑαυτοὺς legiſſe videantur vel ſaltem ſubintellexiſſe. 5, 1, 12. πολεμίων ἢ ὅπλα παραδιδόντων, ἢ ἑαυτοὺς παραδιδόντων (Cf. διδόναι nr. 4) καὶ τὰ ἑαυτῶν, οὐκ ἂν δέχοιτο. 7, 1, 20. A. 2, 1, 6. 7. 8. 12. 13. 14. 2, 3, 1. 3, 1, 18. b) vrbes et ſimilia, Π. 3, 2, 10. οὐδετέροις τὰ ἄκρα παραδώσω. 3, 3, 20. εἰ ἡττηθήσεσθε, παραδώσετε ταῦτα πάντα τοῖς πολεμίοις, *relinquetis*. 7, 5, 12. παραδιδόασι καὶ τὰς ἄκρας. E. 1, 3, 13. παρέδοσαν σφᾶς αὐτούς. 2, 2, 12. τὰς ναῦς παραδόντας. 2, 3, 5. c) voluntarie, Π. 7, 3, 1. ὁπόσα παραδοίη Κροῖσος χρήματα. E. 2, 4, 27. d) per proditionem, Π. 5, 4, 21. δύο φρουρίω — ἔπεισε παραδοῦναι τοὺς φυλάττοντας. E. 7, 3, 2. παραδίδωσι τὸν λιμένα τοῖς Λακεδαιμονίοις. §. 4. §. 7. p. 476. e) coactos et vi ſubactos, A. 3, 4, 1. ὑποσχόμενος — παραδώσειν αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας.

νας. f) magiſtratibus, iudicibus, populo, ad vltionem poenamue ſumendam, E. 1, 7, 2. καὶ τοὺς ἄλλους χρὴ δεθέντας ἐς τὸν δῆμον παραδοῦναι. 2, 4, 29. 3, 5, 8. p. 181. 4, 5, 5. Cf. ἕνδεκα. ¶ 3) *metiendo tradere, zumeſſen.* Απ. 4, 7, 2. γῆν μέτρῳ ὀρθῶς παραλαβεῖν ἢ παραδοῦναι. ¶ 4) *tradere filium praeceptori erudiendum.* Π. 1, 6, 17. με τοῖς διδασκάλοις παρέδωκας. Σ. 4, 24. ¶ 5) *tradere* a) *imperata.* Π. 2, 4, 1. τῷ δευτέρῳ ἐκέλευσε ταυτὰ τοῦτον παραγγεῖλαι, καὶ διὰ πάντων οὕτω παραδιδόναι ἐκέλευσεν. 3, 3, 27. b) *ſcripto memoriae prodere artem.* Ιπ. prooem. ταυτὰ γνόντες ἐκείνῳ — παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις. ¶ 6) *committere vtendum.* Π. 7, 4, 7. τοὺς ἵππους παρέδωκε Πέρσαις — συστρατευσαμένοις. Αγ. 4, 3. τὰς αὐτῷ χάριτας ὀφειλομένας τῇ πατρίδι καρποῦσθαι παρεδίδου. O. 8, 2. 9, 9. 10. ¶ 7) *tradere* ſ. *relinquere poſteris.* E. 6, 3, 4. τὴν προξενίαν πατρῴαν παρεδίδου τῷ γένει. K. 1, 16. ¶ 8) *offerre, copiam facere.* Π. 1, 6, 19. p. 79. λαμβάνειν — ἀφυλάκτους hoſtes, διῶξαι παραδόντες ἑαυτοὺς, *vbi ſimulata fuga effecerint, vt ipſos perſequantur hoſtes.* All. παρ. δόντες. 3, 3, 21. ¶ 9) *reddere, reſtituere.* E. 2, 3, 6. Λύσανδρος τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοὺς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἐνόντα πάντα. 3, 1, 18. 19. 4, 4, 15. τὴν πόλιν καὶ τοὺς νόμους παραδόντες, οἵαν περ καὶ παρέλαβον. ¶ 10) *reddere eruditum.* Απ. 3, 3, 2. hipparchus dicitur τὸ ἱππικὸν τῇ πόλει βέλτιον ποιήσας παραδοῦναι. Sic iocoſe Σ. 4, 43. Σωκράτης — ὁπόσον ἐγὼ ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτον παρεδίδου, i. e. docebat, np. ſorte contentum eſſe. ¶ 11) *vendere.* O. 20, 28. οἱ ἔμποροι ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον — τούτοις αὐτὸν ἄγοντες παραδιδόασιν. ¶ 12) i. q. διδόναι. Π. 4, 6, 6. τὰς περιττὰς σκηνὰς Κύρῳ παρέδοσαν, ὡς τοῖς Πέρσαις γένοιτο. A. 7, 3, 21. παρέδωκε τοὺς ἡγεμόνας. Paulo ante erat: ἡγεμόνας δώσω. Sic de eo, qui dat alicui, quod alteri ademtum eſt, Π. 3, 1, 15. v. ἀρχὴ nr. 2. c. ¶ 13) *tribuere, adſcribere.* Σ. 4, 61. ἐμοὶ παραδίδως τὴν τέχνην; ¶ 14) *concedere, permittere.* A. 6, 6, 18.

ἐὰν οἱ θεοὶ παραδιδῶσί τι, ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Intelligi poteſt ποιεῖν vel ἐπιχειρεῖν. Hutch. vertit: *ſi laeti quid portenderint.* c. inf. Π. 7, 1, 6. οὐδὲν θεοὺς αἰτιατέον — παραδεδώκασι γὰρ ἡμῖν πολλά τε καὶ ἀγαθὰ κτήσασθαι. Sic Π. 8, 7, 3. p. 543. in marg. Steph. eſt παῖδες — οὓς παρέδοσάν μοι οἱ θεοὶ γενέσθαι. Vulgo legitur οὕσπερ ἔδοσαν. ¶ 15) In var. lect. permutatur etiam c. ἀναδιδόναι. v. nr. 1. et ἀναδιδόναι nr. 2. it. c. διδόναι. v. διδ. nr. 4.

***παραδοκεῖν**, i. q. δοκεῖν. Αθ. 3, 1. ἐπειδὴ παρέδοξεν αὐτοῖς δημοκρατεῖσθαι. In lexicis deeſt hoc verbum, et videtur ſane praeferenda eſſe lectio marg. ἐπειδή περ δὲ ἔδοξεν.

παράδοξος, *mirus, nouus, inſolens.* Heſych. et Suid: παράδοξον· θαυμαστὸν, ἀπροσδόκητον. Heſych: παράδοξος· θαυμαστὸς, — ὁ παρὰ δόκησιν λεγόμενος. Π. 7, 2, 6. πάνυ παράδοξα λέγεις, *quae vix poſſunt intelligi.* Ἱππ. 8, 19. ὁρῶ τὰ παράδοξα, ἢν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα, ἢν δὲ δεινὰ, μᾶλλον ἐκπλήττοντα, *quae repente fiunt et praeter opinionem.* Praecedit ἐξαπίνης παραφαινόμενοι.

***παράδρομον**, *interuallum retis, quo euadere fera poteſt.* Poll. 5, 35. διαστήματα πρὸς τὰς διαδρομὰς, ἃ καλεῖται παράδρομα. Κ. 6, 9. venator in retibus παράδρομα συμφράττων.

παραθαλάσσιος, et παραθαλάττιος, *maritimus.* Ε. 1, 1, 16. φυλακὰς τῆς ἑαυτοῦ παραθαλασσίας γῆς. 4, 8, 7. ἄλλοσε ἀποβαίνων τῆς παραθαλαττίας.

παραθαῤῥύνειν, et παραθαρσύνειν, ¶ 1) *fiduciam ſ. animum addere.* Α. 3, 1, 28. τοὺς στρατιώτας παραθαῤῥύνητε. Cod. Pariſ. παραθαρσύνητε. Ε. 6, 4, 7. παρεθάῤῥυνέ τι αὐτοὺς ὁ χρησμός. it. vultu, Π. 7, 1, 9. τῷ προσώπῳ παραθαῤῥύνων. Zeun. e Cod. Guelf. recepit παραθαρσύνων. ¶ 2) *timorem abiicere iubere, bene ſperare iubere.* Α. 2, 4, 1. παραθαῤῥύνοντες (all. παρεθάρσυνον) — μὴ μνησικακήσειν βασιλέα. Ε. 2, 1, 4. παρεθάῤῥυνέ τε (de μισθῷ) καὶ παρῄνει πολλά.

παραθέειν, ¶ 1) *praetercurrere.* Π. 4, 3, 4. p. 231. θηρίον παραθέον. Ε. 4, 2, 14. παραθέοντας παίοντες. 4, 5, 15. 5, 4, 51. ἐπὶ παραθέοντας (all. vno verbo ἐπιπαραθέοντας) — ἐπέδραμον. ¶ 2) cur-

cursu assequi vel *anteuertere*. K. 6, 16. canes φιλονείκως παραθέουσαι. Leuncl. *procurrentes*. Possit etiam verti *accurrentes*. c. acc. A. 4, 7, 8. παρέθει αὐτοὺς Ἀριστώνυμος. K. 6, 15. ἑαυτὰς παραθέουσαι. Leuncl. *praetercurrentes se inuicem*. ¶ 3) i. q. θέειν. K. 6, 19. παραθέων dicitur venator, vt inueniat canes. ¶ 4) De equitibus vertunt *irruere*. E. 7, 1, 10. ἱππεῖς ἄλλος ἄλλῃ παραθέοντες, ἠκόντιζον προσελαύνοντες.

παραθεωρεῖν, *comparare*. Cf. Thom. Mag. in v. παραβάλλω. c. πρὸς, Απ. 4, 8, 7. πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτόν. §. 11. est παραβάλλειν. Cf. interpp. ad Lucian. T. I. p. 839.

παραιβάτης, v. παραβάτης.

παραινεῖν, ¶ 1) *admonere, commonefacere*. c. dat. Π. 3, 3, 18. p. 186. ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι. c. inf. Απ. 1, 3, 8. παρήνει τῶν καλῶν ἀπέχεσθαι. O. 20, 22. K. 13, 9. c. dat. et inf. K. 2, 1. παραινῶ τοῖς νέοις μὴ καταφρονεῖν. ¶ 2) *suadere*. Hesych: παραινεῖ· συμβουλεύει. A. 7, 3, 9. εὔνους σοι ὢν παραινῶ. ¶ 3) *cohortari*. A. 5, 7, 19. παραινοῦντος τοῦ Ξενοφῶντος ἔδοξε καθᾶραι τὸ στράτευμα. c. acc. pers. A. 1, 7, 2. Κῦρος — αὐτοὺς παρήνει θαῤῥύνων τοιάδε. All αὐτὸς, quod defendit Hutch. quia παραινεῖν iungi solet datiuo, ita vt h. l. deberet esse αὐτοῖς. Cf. Zeun. c. acc. rei, E. 2, 1, 4. milites suos παρεθάῤῥυνέ τε καὶ παρῄνει πολλά. Sed πολλὰ potest h. l. commode accipi pro aduerbio. c. inf. E. 1, 1, 18. παρῄνεσαν προθύμους εἶναι. 2, 1, 16. c. dat. et inf. Π. 2, 3, 6. ὑμῖν — παραινῶ ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν. ¶ 4) *iubere, imperare*. Ιπ. 6, 4. ὁπόσα ἐκείνοις παραινοίη. ¶ 5) *praecipere, docere*. Ιπ. 3, 14. ἔχω τάδε παραινέσαι. K. 12, 14. ἐρασθεὶς ὧν ἐγὼ παραινῶ, *de quibus praecipio*. 13, 17. τοὺς ποιοῦντας ἃ ἐγὼ παραινῶ, *de quibus scribo*. ¶ 6) In var. lect. est pro παριέναι. v. ibi nr. 1.

παραίνεσις, *adhortatio*. Π. 3, 3. 23. οὐδεμία οὕτως καλὴ παραίνεσις.

παραιρεῖν, *adimere, eripere*. Π. 6, 1, 11. τὰ ἐκείνων ὀχυρὰ παραιρεῖν.

παραιρεῖσθαι, ¶ 1) *auferre, adimere*. E. 2, 3, 14. τὰ ὅπλα πάντων παρείλον-

εἵλοντο. §. 18. τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃροῦντο. Σ. 4, 40. εἴ μου τις καὶ τὰ νῦν ὄντα παρέλοιτο. Cf. περιαιρεῖσθαι. quocum confunditur. ¶ 2) *abducere, abalienare, auertere.* Απ. 1, 6, 1. τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ (*ab eo*) παρελέσθαι.

παραισθάνεσθαι, *animaduertere.* c. gen. perf. Π. 4, 2, 15. ὡς παρῄσθοντο τῶν Φευγόντων. Leuncl. *vbi fugere quosdam senserunt.* Zeun. in indice: *e fugientibus didicerunt.*

παραιτεῖσθαι, *deprecari.* Suid: παρῃτεῖτο· ἐλιπάρει, παρεκάλει. Dicitur inprimis de iis, qui culpam deprecantur veniamque petunt. Suid: παραιτεῖσθαι· παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. Thomas: παραιτοῦμαι, τὸ συγγνώμην αἰτῶ, καὶ τὸ ἀπολογοῦμαι. Zonaras in lexico MS. παραιτοῦμαί σε, καὶ παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι, παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν (Απ. 2, 2, 14.)· τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ (Stob. παραστήσεις) συγγνώμονας σοι εἶναι, εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός. c. περὶ, Α. 6, 6, 16. πέμψαι πρὸς Κλέανδρον παραιτησομένους περὶ τῶν ἀνδρῶν.

παρακαθέζεσθαι, *prope considere.* Απ. 4, 2, 8. παρακαθεζομένου αὐτῷ Εὐθυδήμου.

παρακαθῆσθαι, *assidere.* Π. 7, 3, 3. αὐτὸς — τετελεύτηκεν, ἐγὼ δὲ — ζῶσα παρακάθημαι. Ε. 5, 4, 7.

παρακαθίζεσθαι, *assidere.* Π. 5, 5, 3. καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο. Ο. 7, 1.

παρακαλεῖν, ¶ 1) *aduocare, arcessere.* a) Π. 5, 2, 3. παρεκάλει πάντας τοὺς Φίλους. 8, 7, 3. p. 551. πάντας ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρακαλεῖτε. Α. 5, 6, 8. Σιλανὸν παρακαλέσας τὸν μάντιν, ἐθύετο. Απ. 2, 10, 2. ἐάν τις κάμνῃ — παρακαλεῖς ἰατρούς. Σ. 2, 21. ἐμὲ παρακάλει, ἵνα σοι συμμανθάνω. b) ad consilium, Π. 8, 5, 11. συνέλεξε Καμβύσης τοὺς γεραιτέρους — παρεκάλεσε δὲ Κῦρον. Α. 1, 6, 5. Κλέαρχον δὲ καὶ παρεκάλεσε σύμβουλον. §. 6. 5, 6, 1. c) in concionem, Π. 3, 1, 4. συνεκάλει τοὺς — τῶν Περσῶν — παρεκάλει (marg. προσεκάλει) δὲ καὶ εἴ τις τῶν Ἀρμενίων. Ε. ?, 4, 6. ἐς τὸ Ὠιδεῖον παρεκάλεσαν τοὺς

τοὺς ὁπλίτας καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας. d) ad belli pugnaeque societatem, Π. 1, 5, 7. p. 52. εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστην, καὶ ὑμᾶς παρεκάλεσα. Antea dicebatur προσαιρεῖσθαι, *socium belli sibi adsumere.* 2, 1, 2. p. 87. Κᾶρας — παρακληθέντας οὔ φασιν ἕπεσθαι. 3, 3, 18. p. 187. ἐφ' ἃ αὐτοὺς παρακεκλήκαμεν. 5, 5, 7. παρεκάλουν σε, ὅπως κοινῇ αὐτοὺς διώκοιμεν. A. 4, 7, 7. E. 3, 5, 8. p. 180. παρεκάλουν ἡμᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ, *ad bellum contra Piraeeum.* p. 184. 6, 4, 2. 7, 1, 12. 7, 4, 28. 7, 5, 3. ¶ 2) *rogare.* Π. 4, 5, 17. συνδιαμένειν παρακαλεῖτε. Sic de precibus ad Deum, E. 2, 4, 10. p. 111. ὅταν τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, np. paeane cantato. ¶ 3) *inuitare.* A. 6, 1, 2. ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο αὐτούς. παρεκάλεσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων οὓς ἐδόκει δικαιότατον εἶναι. c. εἰς, Π. 7, 1, 7. εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν. c. ἐπὶ, Π. 4, 6, 2. p. 257. ἐπὶ θήραν αὐτὸν παρακαλέσας. Λ. 6, 3. ¶ 4) *hortari, incitare.* Π. 1, 4, 15. παρακαλοῦντι ὀνομαστὶ ἕκαστον. 2, 1, 5. οἱ Πέρσαι παρακληθέντες (all. παραστάται, quod defendit Zeun.) ὑπὸ Κύρου μᾶλλον ἢ ὑφ' ἡμῶν παρακαλούμενοι. §. 7. A. 3, 1, 25. 30. 6, 5, 14. E. 7, 1, 23. c. εἰς, Π. 7, 1, 9. παρακάλει τοὺς σύν σοι εἰς τὴν ἐμβολήν. c. ἐπὶ, A. 3, 1, 16. παρακαλοῦντας ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα. In seqq. est ἐξορμᾶν. 7, 6, 16. Λ. 14, 6. O. 3, 7. ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν — ἀναπείθοντα συνθεᾶσθαι· ἐπὶ δὲ τοιοῦτον οὐδέν με πώποτε ἔργον παρεκάλεσας. Hic possit etiam verti *inuitasti.* c. inf. Π. 3, 3, 26. παρεκάλουν ἀλλήλους ἕπεσθαι. A. 5, 6, 9. Aπ. 1, 2, 55. 2, 10, 1. ¶ 5) *excitare, augere.* Π. 7, 5, 9. πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ 6) *participem facere.* c. εἰς, O. 9, 12. ὅτ' εὐφραινοίμεθα — μεταδιδόντες, καὶ εἴ τι λυπηρὸν εἴη, εἰς ταῦτα παρακαλοῦντες, *ad societatem quasi tristitiae aduocantes.* c. ἐπὶ, Σ. 4, 50. ὅταν τι ἀγαθὸν ἔχωσι, παρακαλοῦσί με ἐπὶ ταῦτα. ¶ 7) i. q. καλεῖν. A. 2, 5, 7. οἱ στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἴσω. ¶ 8) *postulare, requirere, desiderare.* Dicitur de rebus, O. 9, 3.

ὁ θάλαμος — τὰ πλείϛου ἄξια σκεύη παρεκάλει. Eodem modo adhibetur καλεῖν et ποθεῖν. ¶ 9 In var. lect. eſt pro καλεῖν. v. καλεῖν nr. 2.

παρακαταθήκη, depoſitum. Thomas Mag. et παραθήκην ait recte dici, et παρακαταθήκην. Sed Moeris rectius hoc Atticis tribuit, illud reliquis Graecis. v. Phrynich. p. 138 Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 1. et Raphel. ad 1 Timoth. 6, 20. A. 5, 3, 8. ἀποδίδωτι τὴν παρακαταθήκην αὐτῷ, np. pecuniam. Π. 6, 1, 19. Artabazus eam feminam, quae Araſpae cuſtodienda tradita erat, eleganter nominat παρακαταθήκην, quem locum imitatur Charito 5, 9. Αγ. 4, 4. παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν dicuntur, qui beneficium acceperunt.

παρακατακεῖσθαι, iuxta accumbere. Π. 2, 2, 16. τὸ μειράκιον τὸ παρακατακείμενόν σοι, h. e. τὸν παρακλίτην σου.

παρακατατίθεσθαι, tanquam depoſitum tradere, vt fideliſſime ſanctiſſimeque cuſtodiatur aliquid. E. 6, 1, 2. ϛασιάσαντες παρακατέθεντο αὐτῷ τὴν ἀκρόπολιν. §. 6. τὴν ἀκρόπολιν — ὅπως τοῖς παρακαταθεμένοις διασώζῃ. 7, 4, 1. Ιερ. 1, 12. τὰ οἶκοι — ἄλλοις παρακαταθεμένους ἀποδημεῖν. Απ. 4, 4, 17. τίνι — παρακαταθέσθαι ἢ χρήματα, ἢ υἱοὺς, ἢ θυγατέρας. Σ. 8, 36. χάριτας παρακατατίθεσθαι. Thucydides 1, 128. dicit εὐεργεσίαν κατατίθεσθαι. Ιπ. 4, 1. ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ αὑτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατατίθεται. Cf. πιϛεύειν et κατατίθεσθαι.

παρακεῖσθαι, iuxta poſitum ſ. ſitum eſſe. A. 7, 3, 11. ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους.

παρακελεύεσθαι, ¶ 1) adhortari aliquem, vt aliquid faciat. Differt enim ab ἐπικελεύειν. v. ibi, et Fiſcher. ad Plat. Phaed. 4, 17. Π. 2, 4, 17. extr. ὑπομένοντας τινας παρακελεύεσθαι. 7, 3, 3. ἐγὼ πολλὰ διεκελευόμην αὐτῷ οὕτω ποιεῖν — ἐγὼ δὲ ἡ παρακελευομένη. c. dat. Π. 8, 6, 6. ὧν νῦν ὑμῖν παρακελεύομαι, οὐδὲν τοῖς δούλοις προσάττω. Ο. 5, 16. παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν, ἢ τὸν ϛρατηγὸν τοῖς ϛρατιώταις. c. inf. A. 4, 7, 15. παρεκελεύετο αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν. E. 3, 1, 18. c. dat. et inf. A. 1, 7, 8.

7, 8. παρεκελεύοντο αὐτῷ πάντες μὴ μάχεσθαι. E. 1, 1, 16. Φαρνάβαζος — τῷ τῶν Πελοποννησίων στρατεύματι post cladem παρακελευσάμενος μὴ ἀθυμεῖν. Σ. 1, 16. τῇ ψυχῇ παρακελευσάμενος θαῤῥεῖν, ὅτι ἔσονται συμβολαί. Est more Homerico dictum (v. διακελεύεσθαι), sed iocose. Saepe legitur de imperatore, suos ante proelium vel in proelio adhortante et confirmante, Π. 3, 3, 20. παρελαύνων τοιάδε παρεκελεύετο· ἄνδρες etc. §. 24. p. 192. ἐὰν τὰς ψυχὰς αὐτῶν παρακελευσάμενος ἀμείνους ποιήσῃς. Accusatiuus τὰς ψυχὰς pendet a verbo ποιήσῃς. A. 3, 4, 28. E. 7, 1, 20. παριόντα πρὸ τῶν λόχων τοιάδε παρακελεύσασθαι. c. dat. Π. 3, 3, 22. ὅτι — παρακελεύοιτο τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι πολλά τε καὶ ἰσχυρὰ, *copiose et grauiter*. §. 29. E. 1, 1, 4. 9. παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη ναυμαχεῖν. Post αὐτοῖς intelligi potest λέγων, vt supra in v. παραγγέλλειν nr. 4. c. dat. et inf. Π. 5, 2, 15. p. 286. ὅσῳ ἂν μᾶλλον αὐτοῖς θαρσεῖν παρακελεύῃ. A. 1, 8, 8. 3, 4, 29. E. 4, 8, 8. 5, 4, 43. it. de magistratibus, Aπ. 4, 4, 16. αἵ τε γερουσίαι καὶ οἱ ἄριστοι ἄνδρες παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν. De militibus et ciuibus mutuo se cohortantibus, Π. 7, 1, 17. πολλὴ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων. A. 4, 2, 8. παρακελευσάμενοι ἀλλήλοις, προσβάλλουσι. E. 7, 2, 19. 7, 4, 34. παρακελευσάμενοι αὐτοῖς καθίσταντο εἰς τοὺς Ἐπαρίτους. Sed Λ. 13, 9. iuuenes Lacedaemonii παρακελεύονται τῷ ἐνωμοτάρχῃ. ¶ 2) Paulo durius videbatur E. 1, 7, 10. p. 59. ὁ χειμὼν διεκώλυσε μηδὲν πρᾶξαι ὧν οἱ στρατηγοὶ παρεκελεύσαντο, *decreuerant, iusserant*. Non vero contemnenda lectio παρεσκευάσαντο, quae est in margg. ¶ 3) Bis legitur pro διακελεύεσθαι. v. διακ.

παρακέλευσις, *adhortatio*. ad milites ante proelium, Π. 8, 3, 23. αἱ τοῦ Ἀσσυρίου παρακελεύσεις. in ludis, A. 4, 8, 21. In var. lect. est pro παρόρμησις. v. ibi.

παρακελευσμὸς, *cohortatio*. Π. 3, 3, 26. μεστὸν τὸ στράτευμα παρακελευσμοῦ.

παρακινδυνεύειν, *audere, temere periculum adire*. E. 7, 3, 5. παρεκινδύνευσάν τινες, καὶ ἀπο-

ποσφάττουσιν αὐτόν. c. inf. E. 3, 5, 9. ὅτι παρακινδυνεύσοιεν χάριτα αὐτοῖς ἀποδοῦναι.

παρακινεῖν, *dimoueri, deflectere.* Saepe enim ponitur passiue. v. Viger. 5, 1, 8. Docuit autem Casaub. ad Athenae. p. 842. saepe ellipsin esse in hoc verbo, supplendam vocabulis τοῦ καλοῦ vel τοῦ προσήκοντος, vt sit *deflectere de via virtutis.* E quo patet, παρακινεῖν recte dici eos, qui vehementi aliquo ac pene furibundo affectu agitantur. De amore quidem legitur Απ. 4, 2, 35. πολλοὶ διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινηκότων διαφθείρονται, *ab iis qui formosorum amore capti s. perciti sunt.*

παρακλίτης, *qui iuxta aliquem accumbit.* Π. 2, 2, 16. σύνδειπνον ἀγόμενον, καὶ παρακλίτην πεποιημένον. Synonymum est παρακατακείμενον.

παρακμάζειν, ¶ 1) *deflorescere, marcescere.* Σ. 8, 14. τὸ τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ παρακμάζει. 4, 17. τὸ κάλλος ταχὺ παρακμάζον. ¶ 2) *propter ingrauescentem aetatem debilitari.* Dicitur de iis, qui aetatem nubilem primam praetergressi sunt. v. Wetst. ad 1 Corinth. 7, 36. Απ. 4, 4, 23. σπέρματα — τῶν μήπω ἀκμαζόντων ἢ τῶν παρηκμακότων.

παρακολουθεῖν, ¶ 1) *sequi.* E. 4, 2, 8. δορυφόροι τὰ ὅπλα ἔχοντες παρηκολούθουν σπουδῇ Agesilaum. 4, 5, 6. παρηκολούθουν φύλακες τῶν αἰχμαλώτων. Σ. 8, 23. amans ἀεὶ προσδεόμενος φιλήματος παρακολουθεῖ. Cf. Poll. 3, 68. 69. ¶ 2) *comitari.* A. 3, 3, 4. οἰκείων τις παρηκολούθει, *comes datus erat.* ¶ 3) *insequi hostem iter facientem.* A. 4, 4, 4. Τηρίβαζος παρηκολούθει ἔχων τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, np. insidias structurus. E. 5, 4, 54. θρασέως παρακολουθούντων τῶν πελταστῶν, vt in itinere hostem vexarent. ¶ 4) *locum habere.* De praeceptis, Ιπ. 8, 14. ἔστι μὲν τοῦτο ἐν βραχεῖ εἰπεῖν, δι' ὅλης δὲ τῆς ἱππικῆς παρακολουθεῖ.

παρακομίζειν, ¶ 1) *aduehere.* E. 5, 4, 61. ὁ σῖτος τοῖς Ἀθηναίοις οὕτω παρεκομίσθη. ¶ 2) *deducere.* E. 1, 4, 3. πέμψαντες Ἀριοβαρζάνει παρακομίσαι αὐτοὺς ἐκέλευον. ὁ δὲ ἀπήγαγεν ἐς Κίον. Morus: *deportandos curare.*

παρακομίζεσθαι, *sibi aduehere.* E. 5, 4, 57. εὐπόρως σῖτον παρεκομίζοντο.

παρακονᾶν, videtur idem esse quod ἀκονᾶν, *acuere.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὁ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ, *animum simul fortiorem reddit.*

παραλαμβάνειν, ¶ 1) *accipere.* a) ab aliis tradita, Π. 3, 2, 10. οὗτοι παραλήψονται πάλιν τὰ ἄκρα in pace. 7, 2, 5. τοὺς ἐμοὺς θησαυροὺς καὶ παραλαμβανέτωσαν οἱ σοὶ Φύλακες παρὰ τῶν ἐμῶν Φυλάκων. 7, 3, 1. 8, 6, 9. παραδέχεσθαι τὰ γράμματα — καὶ παραλαμβάνειν τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους, καὶ ἄλλους πέμπειν. Vnde saepe refertur ad παραδιδόναι, vt Π. 4, 6, 1. οἱ ἐπὶ τῷ ὅπλα παραλαμβάνειν τεταγμένοι ἐκέλευον παραδιδόναι. E. 4, 4, 15. Aπ. 4, 7, 2. γῆν μέτρῳ ὀρθῶς παραλαβεῖν, *sich zumessen lassen*, ἢ παραδοῦναι. b) a parentibus, Π. 1, 1, 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληΦότων. Cf. nr. 3. et E. 7, 1, 20. et 7, 4, 9. c) ad vendendum, A. 7, 6, 30. παραλαβὼν τὰ χρήματα, praedam, — ταῦτα ἀποδόμενος. Nisi malis h. l. exponere: *iniuste capere.* d) ad erudiendum, Aπ. 2, 1, 1. παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νέων. O. 7, 41. Iπ. 11, 13. e) ad faciendum s. elaborandum, O. 7, 6. ἔρια παραλαβοῦσα ἱμάτιον ἀποδεῖξαι. ¶ 2) *in fidem accipere deditos.* Π. 7, 5, 12. παραδιδόασι τὰς ἄκρας. ὁ δὲ Κῦρος τὰς ἄκρας εὐθὺς παρελάμβανε. E. 3, 1, 13. 4, 3, 8. ¶ 3) *suscipere administrandum.* Π. 8, 3, 20. παραλαμβάνειν πάντα ἤθελε, ἀεὶ πλειόνων ἐπιμελούμενος. E. 3, 1, 10. 7, 3, 7. p. 476. παραλαβὼν τὰ ἱερὰ — κενὰ ἀπέδειξε. O. 1, 4. Sic de successore; Phauorin: παραλαμβάνω κοινῶς λέγεται τὸ διαδέχομαι. A. 6, 4, 8. ΧειρίσοΦος τετελευτήκει — τὰ δ' ἐκείνου Νέων παρελάμβανε. 7, 8, 14. Θίμβρων παρέλαβε τὸ στράτευμα. E. 1, 1, 23. οἱ διάδοχοι παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα. 4, 8, 11. 5, 1, 3. 6, 4, 35. αὐτὸς παρέλαβε τὴν ἀρχὴν antecessore interfecto. O. 21, 5. Cf nr. 1. b. et βασιλεία. ¶ 4) *vxorem ducere.* Refertur enim ad parentes, a quibus in matrimonium datur filia. v. Wetsten. ad Matth. 1, 20. O. 7, 5. ἐπισταμένην αὐτὴν παρέλαβον.

λαβον. Antea dicebatur: τὴν γυναῖκα ἐπισχομένην ἔλαβες παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. ¶ 5) *inuenire, nancisci*. Π. 1, 1, 4. Κῦρος παραλαβὼν τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα ὄντα — κατεστρέψατο. Αγ. 1, 36. παραλαβὼν πάσας πόλεις, ἐφ᾽ ἃς ἄρχων ἐξέπλευσε, στασιαζούσας. Λ. 5, 2. ¶ 6) *occupare*. a) vrbem vacuam, Ε. 4, 8, 11. Πρόξινος ἐξέλιπε τὸ Ῥίον· Λακεδαιμόνιοι δ᾽ αὐτὸ παρέλαβον. b) vi, Α. 7, 7, 4. παρ᾽ ἡμῶν ἑκόντων κατὰ κράτος παρελάβετε (τὴν χώραν), *nos expugnatam vobis concessimus*. Ε. 6, 3, 5. p. 385. παρελάβετε τὴν Καδμείαν. 7, 4, 11. Sic Ε. 3, 1, 24. τὴν Μανίας οἴκησιν, ἣν παρειλήφει ὁ Μειδίας. Ipse enim se successorem fecerat. c) proditione, Π. 5, 4, 2. in margg: τὸ χωρίον παρέλαβε. In reliquis est καταλαμβάνει. 7, 4, 3. παρέλαβε τὰ ἐρύματα ἀμφοτέρων. ¶ 7) *edoceri, discere*. Hesych: παρέλαβες· ἐπαιδεύθης. Απ. 3, 5, 22. πολλά σε τῶν πατρώων στρατηγημάτων παρειληφότα. ¶ 8) *secum sumere*. Π. 1, 4, 15. πολλοὺς παρελάμβανε venaturus. Α. 7, 2, 9. παραλαβὼν Πολυκράτην — ᾤχετο, *cum Polycrate*. §. 11. Σ. 8, 11. Ιπρ. 4, 6. Cf. σύνδειπνος. ¶ 9) *sibi adiungere, socios facere*. Λ. 9, 4. κακὸν σύσκηνον παραλαβεῖν. Leuncl. *admittere*. Ε. 4, 2, 6. Λακεδαιμόνιοι — προϊόντες καὶ παραλαμβάνοντες τὰς πόλεις, πλείονές τε καὶ δυσμαχώτεροι γίγνονται. §. 7. ¶ 10) In var. lect. permutatur c. παραβάλλειν. v. παραβλήματα et παραῤῥύματα. it. c. λαμβάνειν. v. ὅπλον nr. 1. g.

παραλείπειν, ¶ 1) *relinquere, reliquum facere*. Α. 6, 3, 12. ἔκκιον — εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν. Ε. 4, 6, 4. ὡς — δῃώσοι πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ παραλείψοι οὐδέν. ¶ 2) *praeterire, aberrare*. Κ. 3, 6. canes παραλείπουσι τὸν λαγώ. 6, 25. λαγὼ ζητεῖν — μὴ παραλείποντα μηδέν, ἂν ἡ γῆ ἀνίησιν — ὅπως ἂν μὴ παραλειφθῇ. ¶ 3) *negligere, omittere*. Π. 8, 6, 8. ἤν τι τῶν τεταγμένων παραλίπῃ. Λ. 12, 7. Απ. 3, 6, 5. πρόσοδοι — παραλείπονται, *neglecti intercidunt*. c. adiect. Π. 5, 4, 9. οὐδένα ἀτημέλητον παρέλιπεν, *quemlibet curauit*. Ε. 6, 5, 41. παρέλιπεν ἀφύλακτον, *abiit nec praesidiis firmauit*. ¶ 4)

¶ 4) *praetermittere oratione.* Π. 5, 3, 21. ἐν παραλέλειπτο. All. παραλέλειπται, all. παραλείπεται, vt saepe apud historicos praesens ponitur pro praeterito. Α. 6, 6, 10. ἐάν τι ἐγὼ παραλείπω in defensione. Λ. 9, 3. μὴ παραλιπεῖν scribendo. Αθ. 3, 5. Απ. 1, 6, 1. 3, 6, 6. τοῦτο παρέλιπες in considerando. Ιπ. prooem. Ιπρ. 3, 3. c. adi. Απ. 4, 2, 19. ἵνα μηδὲ τοῦτο παραλείπωμεν ἄσκεπτον.

παραλειπτέον, *silentio praeterire oportet.* Αγ. 8, 3. τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον.

παράλλαξις, v. μετάλλαξις.

παραλλάττειν, ¶ 1) *cursum declinare.* Π. 1, 4, 21. ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, *declinato cursu effugerant.* ¶ 2) *praeterire.* Hesych: παραλλάξας· ἐνηλλαγμένως παρελθών. c. acc. Ε. 5, 1, 12. παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Suidas in v. παρήλλαξεν, vbi videtur hunc locum in mente habuisse, interpretatur παρῆλθον. Cf. Thom. Mag. p. 692.

παράλληλος, *mutuus.* Ε. 5, 2, 12. p. 301. ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παραλλήλαις.

παράλογος, *inopinatus.* Suid: παράλογον· παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν. Λ. 5, 3. in conuictu publico πολλὰ παράλογα γίγνεται ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων, *multa praeter exspectationem fiunt ex iis, quae venatione capta sunt.* Intelliguntur ciborum genera. Plutarch. in Lycurgo c. 12. θύσας τις ἀπαρχὴν, καὶ θηρεύσας, μέρος ἔπεμψεν εἰς τὸ συσσίτιον. Fr. Portus explicabat perperam de flagitiis, deceptus vitiosa lectione ἀργευομένων. Cf. ὀλίγος nr. 5.

παραλόγως, *temere, non recte.* Πο. 5, 2. οὗτοι παραλόγως σκοποῦσιν. Ita emendauit Leuncl. cum antea legeretur παρ' ἀγγέλλῳ.

πάραλος, *nauis publica sacra*, in portu semper ad soluendum parata. Harpocrat: πάραλος· μία τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν. Schol. Aristoph. ad aues v. 1264. ἡ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ ἐς θυσίας πεμπόμενα. Erat eadem velocissima. v. Etymol. M. et Suid. it. Meurs. lectt. Att. 2, 7. et

et Bergler. ad Alciphr. p. 43. E. 2, 1, 18. est in classe Cononis, et cum eo fugit. §. 19. et 2, 2, 2. Athenas nauigat, cladem nunciatura. 6, 2, 8. Iphicrates, vrgente necessitate, vt classem augeret, προσέλαβε — καὶ τὴν πάραλον, καὶ τὴν Σαλαμινίαν. v. Σαλαμινία.

παραλύειν, *soluere.* K. 6, 14. λῦσαι μίαν κύνα — ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν. Fr. Portus: *sociam ei addito.*

παραλύεσθαι, *detrahere.* A. 5, 1, 6. v. πηδάλιον.

παραλυπεῖν, ¶ 1) *molestum esse aduersando.* A. 2, 5, 6. ἐβούλετο τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοὺς παραλυποῦντας ἐκποδὼν εἶναι, *qui auertere studerent militum animos.* ¶ 2) *laedere, nocere, lucro priuare.* Πο. 4, 32. ὡς τὸ δημόσιον παραλυπήσῃ τοὺς ἰδιώτας, ἢ οἱ ἰδιῶται τὸ δημόσιον. K. 5, 5. οὐ παραλυποῦσι τῶν καρπῶν αἱ ὀσμαὶ, *canibus non odorem vestigiorum auferunt.*

παραμείβεσθαι, ¶ 1) *mutare.* A. 1, 10, 7. βασιλεὺς παραμειψάμενος εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα, *mutata phalangis forma, quam prius habuit.* Videtur enim Hutch. vtrumque verbum recte referre ad τὴν φάλαγγα. ¶ 2) *praeterire.* Π. 5, 4, 21. τὴν πόλιν παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος.

παραμελεῖν, *negligere, negligenter curare.* A. 7, 8, 7. τὰ ἀνδράποδα ἀπέδρα αὐτοὺς παραμελοῦντας ὡς τὸν Ἀσιδάτην αὐτὸν λάβοιεν. Intell. τῶν ἄλλων, *dum caetera negligebant.* O. 20, 10. οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται — οἱ δὲ παραμελοῦσι. c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 55. μὴ παρημεληκότα με τῶν θεῶν, *non neglectis diis,* i. e. consultis. Est enim λιτότης. All. verbis με et τῶν interponunt articulum τά. 1, 6, 12. p. 63. A. 2, 5, 2. p. 109. τούτων (ὅρκων) παρημεληκώς. Απ. 2, 2, 14. εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς, *non satis reueritus es et coluisti.*

παραμένειν, ¶ 1) *manere, non abire.* Απ. 3, 2, 3. ἡδέως παρέμενε Socratem auditurus. De eo, qui patria non excedit, A. 2, 6, 1. Κλέαρχος, ἕως πόλεμος ἦν τοῖς Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς Ἀθη-

Ἀθηναίους, παρέμεινεν. De socio, qui non deserit socios, E. 7, 1, 18. De ciuibus et militibus praefectum non deferentibus, Π. 4, 2, 19. p. 224. Φροντίδα παρέχοντες socii, εἰ παραμενοῦσι in hac expeditione — διὰ τὰ κέρδη ἥδιον ἡμῖν παραμενοῦσι. 5, 5, 2. Κυαξάρης σὺν τοῖς παραμείνασι ἱππεῦσι, *qui non cum Cyro iuerant.* §. 14. εἰ θελήσειαν οἱ σύμμαχοι παραμεῖναι, *non finire expeditionem.* O. 4, 19. ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν. De seruis fidelibus, O. 3, 4. οἰκέτας ἔνθα μὲν ἀποδιδράσκοντας, ἔνθα δὲ ἐθέλοντας παραμένειν. ¶ 2) Π. 7, 5, 15. perperam, vt videtur, nonnulli habent παραμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα — παράμενον, pro περιμένετε et περιέμενον.

παραμηρίδιον, *femoralia, femorum tegumentum et munimentum.* Pollux 1, 140. refert etiam inter arma equi ipsius, nec Xenophon semper tribuit equitibus. Cf. Arrian. tact. p. 14. A. 1, 8, 4. ἱππεῖς ὡπλισμένοι θώραξι — καὶ παραμηριδίοις. Ιπ. 12, 10. Equis tribuuntur Π. 6, 4, 1. sed equitibus simul erant alia equi arma pro femoralibus, Π. 7, 1, 1. οἱ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις· τὰ δ' αὐτὰ ταῦτα καὶ παραμηρίδια ἦν τῷ ἀνδρί. Ιπ. 12, 8.

παραμόνιμος, *constans, fidelis, non fugiens.* Απ. 2, 4, 5. ἀνδράποδον εὔνουν καὶ παραμόνιμον. 3, 11, 11. εὐεργεσίᾳ καὶ ἡδονῇ τὸ θηρίον τοῦτο (amicus) ἁλώσιμόν τε καὶ παραμόνιμόν ἐστιν.

παράμονος i. q. παραμόνιμος. Απ. 2, 10, 3. ὑπηρέτην ἑκόντα τε καὶ εὔνουν καὶ παράμονον. Valckenarius veretur vt haec forma Graecis in vsu fuerit, et reponendum putat παραμόνιμον. At Hesych. habet: παράμονος· καρτερός.

παραμυθεῖσθαι, ¶ 1) *benigne alloqui.* Π. 3, 1, 13. οὓς ἂν φοβηθῶσιν ἄνθρωποι, τούτοις οὐδὲ παραμυθουμένοις ἀντιβλέπειν δύνανται. ¶ 2) *bene sperare iubere, verbis animum excitare et addere.* E. 4, 8, 28. ταῦτα παραμυθησάμενος ἦγεν αὐτούς, *his promissis.* Leuncl. *hac omnibus spe recreatis.* K. 6, 25. τὰς κύνας ἐγκελεύοντα, παραμυθούμενον τὴν Φιλάνθρωπον, πολλὰ· τὴν αὐθάδη, ὀλίγα

ἐλίγχ. Fr. Portus: *blandientem*, quod hic non placet. c. ὡς, E. 4, 8, 2. παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις, ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν. Intell. ὑπισχνούμενοι vel fimile verbum, a quo pendeat ὡς. Morus: *tranquillabant eos hac promiſſione.* ¶ 3) *conſolari.* Ἀπολ. 26. παραμυθεῖται (exemplo) ἔτι με καὶ Παλαμήδης. Σ. 1, 16. ¶ 4) *blandis verbis lenire.* K. 6, 10. τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παυέτω, μὴ ἁπτόμενος, ἀλλὰ παραμυθούμενος.

παραμυθία, *adhortatio.* Ἀγ. 5, 3. ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους, νομίζων πάντα τοιαῦτα παραμυθίαν εἶναι τοῖς ϛρατιώταις.

παράνοια, *dementia.* Ἀπ. 1, 2, 49. παρανοίας ἑλόντι τὸν πατέρα. §. 50. dicitur μανία. 3, 9, 6. dicit Socrates, τοὺς πλείϛους — τὴν μεγάλην παράνοιαν μανίαν καλεῖν.

παρανομεῖν, *leges violare, contra leges facere.* Ἀπ. 4, 4, 4. παρανομῶν ζῆν. c. εἰς, E. 2, 1, 22. ἀρξάμενος ἐς Ἕλληνας παρανομεῖν. c. acc. Λ. 8, 4. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἥν τινα αἰσθάνωνται παρανομοῦντά τι, np. contra leges artis. E. 2, 1, 21. ἃ παρανενομήκεσαν. Ἀπ. 1, 2, 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας, np. contra leges triginta tyrannorum. 4, 4, 2.. ¶ 2) *iniuſte accuſare.* E. 2, 3, 18. p. 95. οὐ θαυμάζω, τὸν Κριτίαν παρανενομηκέναι.

παράνομος, ¶ 1) *legum violator.* Ἀπ. 1, 2, 2. πῶς ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς ἢ παρανόμους — ἐποίησεν; ¶ 2) παράνομα, *quae contra leges fiunt.* E. 1, 7, 8. τὸν Καλλίξενον — παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι. 3, 4, 8. ὡς παράνομα ποιοίη Λύσανδρος, np. infolentia et faſtu.

τὸ παράπαν, *in vniuerſum, omnino,* i. q. παντελῶς et καθόλου, Hefychio et Suida interpretibus. Ἀγ. 7, 7. ἐπεμελήθη, ἢ ὅπως ἀποϛήσεται, ἢ ὅπως μὴ ἀπόληται, ἢ τὸ παράπαν ὡς μὴ δύνηται πράγματα παρέχειν.

παραπέμπειν, ¶ 1) *praeterea mittere.* A. 6, 3, 9. παρέπεμψε δὲ καὶ — εὐζώνους ad opitulandum. ¶ 2) fere i. q. πέμπειν. Ἀγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. παραπέμπει ἐπ' οὐρὰν — ἀπὸ τοῦ προηγουμένου. Ἀγ. 2, 3. παραπέμπει laborantibus τοὺς ἀμφ' αὐτὸν εὐρώϛους ἱππέας. E. 4, 3. 3. eſt fimpl. πέμπει. ¶ 3) *praemittere exercitus par-*

partem. A. 4, 5, 16. Ξενοφῶν παριὼν καὶ παραπέμπων — τοὺς ἰσχυροτάτους, ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλύον. All. fortaſſe rectius παραπροπέμπων. v. Zeun. ¶ 4) deducere ſ. comitari praeſidii cauſa. Phauorin: παραπέμπειν· τὸ παρακολουθεῖν διόλου τινὶ, καὶ δορυφορεῖν. E. 7, 2, 18. Χάρητα διεπράξαντο παραπέμψαι σφίσι τὴν παραπομπήν.

παραπηδᾷν, aſſilire. K. 6, 22. canes παραπηδῶσι ad veſtigia..

*παραπίμπρασθαι, inflammari. Ιπ. 1, 4. παραπίμπραται μᾶλλον τὰ τοιαῦτα σκέλη. Intelligitur intertrigo, cum femina atteruntur et aduruntur equitatu. v. Caſaub. ad Strab. 15, p. 1042.

παραπίπτειν, ¶ 1) incidere. De tempore, Ιπρ. 7, 4. ὁπότε καιρὸς παραπέσοι. Leuncl. quum opportunitas obtulerit. ¶ 2) offerri, vorkommen. Ιπ. 6, 16. ἄλλοτε ἀλλοῖος ἵππος παραπίπτει. ¶ 3) occurrere. Π. 1. 2, 10. θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ. ¶ 4) contingere, euenire. Πο. 5, 8. νῦν — παραπεπτωκέναι μοι δοκεῖ τῇ πόλει, ὥστε — ἀνακτᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας. ¶ 5) peccare, errare. E. 1, 6, 4. ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους.

Παραπίτα, Parapita, vxor Pharnabazi. E. 4, 1, 18 — 20. deſcribitur eius amicitia cum Ageſilao, et memoratur ὁ ἐκ τῆς Παραπίτας υἱός. Cf. Gronov. Obſſ. 4, 10.

παραπλεῖν, ¶ 1) adnauigare. E. 4, 5, 17. παρέπλεον, ἕως ἐγένοντο κατὰ τὸν γήλοφον. ¶ 2) appellere. Aϑ. 2, 4. παραπλεῖν ἔξεστιν ὅποι μηδεὶς ἢ πολέμιος. ¶ 3) praeternauigare, v. Abreſch. ad Act. 26, 13. A. 5, 1, 6. ὁρῶ πλοῖα παραπλέοντα. E. 1, 2, 8. c. gen. E. 1, 6, 2. ἐξ Ἐφέσου — ἐν ἀριστερᾷ Σάμου παραπλεύσαντα. c. acc. A. 6, 2, 1. τοῦτον παραπλεύσαντες ἀφίκοντο. Aϑ. 2, 5. Πο. 1, 6. c. παρὰ, E. 1, 5, 7. παρ' αὐτὰς τὰς πρῴρας τῶν Λυσάνδρου νεῶν παρέπλει. 4, 8, 35. ¶ 4) oram ſ. littus legere. A. 6, 2, 1. ἔπλεον παρὰ γῆν, καὶ παραπλέοντες ἐθεώρουν τὴν ἀκτήν. E. 1, 3, 2. 3, 2, 10. ¶ 5) diſcedere. E. 5, 4, 61. ἐκεῖθεν οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν. ¶ 6) i. q. πλεῖν. A. 5, 6, 3. ἐνθένδε μὲν εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι, ἐκ Σινώπης

δὲ εἰς Ἡράκλειαν. 5, 7, 9. 11. 7, 2, 4. Ε. 2, 1, 12. 4, 5, 19. οὐκέτι πεζῇ παριόντες ἐκ Σικυῶνος, — ἀλλὰ παραπλέοντες, καὶ ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι. 6, 2, 19.

παραπλευρίδιον, *laterum tegumentum f. munimentum.* Poll. 2, 167. παραπλευρίδια, τὰ παρὰ ταῖς τῶν ἵππων πλευραῖς ὅπλα. Π. 6, 4, 1. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι (ἵππους) παραπλευριδίοις ὥπλιζε. 7, 1, 1. Ιπ. 12, 8.

παραπλὴξ, *vesanus, mente captus.* Hesychius praeter alia interpretatur παράφρων, τὰς φρένας βεβλαμμένος, μανιώδης. Sic fere Etymol. M. O. 1, 13. τὸν ὑοσκύαμον — ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες αὐτὸν παράπληγες γίνονται.

παραπλήσιος, ¶ 1) *similis.* Ε. 6, 5, 33. σχεδὸν πάντες παραπλήσια ἔλεγον. Απ. 3, 4, 12. c. gen. Π. 8, 2, 8. παραπλήσια ἔργα νομέως — καὶ βασιλέως. c. dat. Α. 1, 3, 18. ἡ πρᾶξις παραπλησία οἷαπερ καὶ πρότερον ἐχρῆτο. 1, 5, 2. Ιπ. 4, 3. λίθους — παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος. ¶ 2) *par numero.* Ιππ. 8, 17. ἀγωνίζεσθαι πρὸς παραπλησίους ἱππέας. Plenior extat formula Ε. 4, 3, 8. παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος. Ιππ. 7, 1. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πολλαπλάσιος. v. ibi nr. 2.

παραπλησίως, *similiter.* Π. 5, 1, 11. παραπλησίως πως διακεῖσθαι. Ο. 3, 5. c. dat. Απολ. 26. Παλαμήδης ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας, *eodem fere modo quo ego.* Ιππ. 1, 18. τοῦτο ὠφελεῖ παραπλησίως τῷ ἐξάγειν.

παράπλους, *traiectus.* Ε. 6, 2, 6. κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν — ἐν καλλίστῳ τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου, vt impedire possit auxilia praeternauigantia. Formula ἐν παράπλῳ κεῖσθαι est Thucydidea, quam multi sunt imitati. v. Casaub. ad Dionys. Halic. p. 3, 4 ed. Huds.

παραπομπὴ, *commeatus.* Ε. 7, 2, 18. παραπέμψαι τὴν παραπομπήν. §. 23 παραπομπαὶ ἐγίνοντο, *commeatus Corintho deportabatur.*

* παραπροπέμπειν, v. παραπέμπειν.

παραῤῥεῖν et

παραῤῥύειν, ¶ 1) *praeterfluere.* Π. 4, 5, 2. πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. c. παρὰ, Α. 5, 3, 9. παρὰ τὸν νεὼν — ποταμὸς παραῤῥεῖ. ¶ 2) *defluere.* c. dat. Α. 4, 4, 7.

7. ἐλεεινὸν ἦν χιὼν, ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη.

παραῤῥύματα ab Aem. Porto in indice explicantur *remi noui*, qui aliis priscis adduntur ad naues impellendum. Hesychius παράρυμα praeter alia interpretatur σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. Neutra ratio placet. Photius in lexico MS. et Suidas: παραρύμματα· δέῤῥεις, σκεπάσματα. Itaque E. 1, 6, 13. verba τὰ παραῤῥύματα παραβαλὼν (ali. παραλαβὼν) Morus et Goldhagen explicant *ciliciis oppansis*, ut milites iis tecti facilius elaberentur. Eodem modo videtur vir doctus ad Hesych intellexisse. Ita παραῤῥύματα fere idem fuerint quod παραβλήματα. v. παραβλ. Potuit etiam Conon ideo cilicia s. stragulas oppandisse, vt persuaderet hostibus, se pugnaturum esse.

παρασάγγης, *parasanga*, est nomen origine Persicum (*Farsang*), vt diserte dicit Athenaeus 3, p. 122. A. Hesychius: παρασάγγης· μέτρον ὁδοῦ τριάκοντα σαδίους ἔχον. Suidas: παρασάγγης· εἶδος μέτρου Περσικοῦ, ὅπερ ἐςὶ τριάκοντα ςάδια. Eandem magnitudinem huic mensurae tribuit Herodotus 2, 6. nec diuersam esse Xenophontis rationem, docet Agathias histor. 2, p. 59. ed. Vulcan. quem locum Hutchinsonus attulit. Sic Cyrillus et Zonaras in lexico MS. παρατάγγης· ςάδια λ'· ὁ δὲ ςαθμὸς — ἔχει μίλια κή, κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα. Cf. Zeun. ad Π. p. 233. et ςαθμός. Π. 2, 4, 16. εἶπεν ἀπέχοντας αὐτοῦ δειπνοποιεῖσθαι ὡς δύο παρασάγγας. 6, 3, 5. quem locum Suidas laudauit, ὁ Κῦρος, ὁπόσον, ἔφη, ἄπεςι τὸ ςράτευμα; οἱ δὲ, ὡς δύο παρασάγγας, εἶπον. A. 1, 2, 5. 6. 7. 2, 2, 3. παρασάγγαι πέντε καὶ τριάκοντα καὶ πεντακόσιοι explicantur adiectis verbis ςάδιοι πεντήκοντα καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι. Cf. 7, 8, 5. A. 3, 4, 4. τοῦ τείχους — ἡ περίοδος δύο παρασάγγαι. §. 6. τοῦ κύκλου περίοδος ἓξ παρασάγγαι. c. gen. A. 1, 10, 1. τέτταρες παρασάγγαι τῆς ὁδοῦ. Legitur etiam saepius.

*παράσηρος. K. 5, 23. lepores habent οὐρὰν οἱ μὲν κύκλῳ περιποίκιλον, οἱ δὲ παράσηρον. Leuncl. *albedine insignem longiore spatio*. Leonicenus: *tersam*. Neutrius versionis

nis patet ratio. Fr. Portus haeret. Pollux non habet hoc nomen. Brodaeo teſte in aliis codd. legebatur παράσυρον, quod etiam Gailius in vno codice inuenit, et vertit *écourtée*. Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Απ. praeeunte Fr. Porto emendat παράσημον, *mal marquée*.

παρασκευάζειν, ¶ 1) *parare, apparare*. ¶ a) exercitum, A. 5, 6, 7. οὐκ ἂν ἀπ' ὀλίγων χρημάτων τοσαύτη δύναμις παρεσκευάσθη. Sic equitatum, Αγ. 1, 24. τὰς πόλεις, ἐξ ὧν δέοι τοὺς ἱππέας παρασκευάζειν. Ιπρ. 1, 19. ¶ b) claſſem, E. 6, 2, 2. ναυτικὸν πάλιν παρεσκεύαζον. Margg. κατεσκεύαζον. Cf. 1, 4, 5. 1, 6, 22. (ναῦς) ὡς πρὸς διέκπλουν — παρεσκευασμέναι, *aptae, paratae*. ¶ c) arma, Π. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα ἐποιούμην — καὶ ταῦτα παρασκευάσῃς. ¶ d) cibos, Π. 4, 2, 18. ὅπως — σιτία καὶ ποτὰ παρεσκευασμένα ᾖ τοῖς δεσπόταις. 4, 5, 1. 2. E. 3, 1, 21. 4, 6, 7. περὶ δεῖπνον παρασκευαζόμενον, *tempore quo coena parabatur*. All. παρασκευαζομένου, vt ſit medium et referatur ad Ageſilaum. Sed id minus placet. Sic Ιερ. 1, 18. ἐκπλεω αὐτοῖς παρεσκευασμέναι αἱ τράπεζαι. Π. 5, 2, 9. edd. vett. habent παρασκευάζεσθαι pro παρατίθεσθαι. Cf. ἐπιτήδεια. ¶ e) alia, Π. 1, 5, 7. extr. παρασκευάσω ὑμῖν ὅ τι ἂν δύνωμαι, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιζώμεθα. Αγ. 1, 31. et E. 3, 4, 23. ὅτι τοῖς πολεμίοις οὔπω παρείη τὸ πεζὸν, αὐτῷ δ' οὐδὲν ἀπείη τῶν παρεσκευασμένων. E. 2, 2, 2. ἔδοξε — τἄλλα πάντα ὡς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. Απ. 2, 1, 30. τὰ ὑπαίθρια ταῖς κλίναις παρασκευάζεις. O. 7, 22. τὴν φύσιν — παρεσκεύασεν ὁ θεὸς — τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα. §. 23. τοῦ ἀνδρὸς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν μᾶλλον δύνασθαι καρτερεῖν παρεσκεύασεν. Margg. κατεσκεύασεν. Ιπ. 6, 6. κάλλιστα ἂν παρεσκευασμένος τῷ ἀναβάτῃ εἴη, καὶ εἴποτε ἐν τάχει ἀναβῆναι δεήσειεν, *in promtu*. ¶ f) ad proelium, Π. 1, 6, 15. militibus παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. 4, 2, 12. p. 216. οὔτε συντεταγμένοι, οὔτε μάχεσθαι παρεσκευασμένοι. 5, 2, 1. 5, 4, 19. παρεσκευασμένος ἐστίν. 6, 3, 11. p. 386. οὕτω δεῖ ὑμᾶς παρεσκευάσθαι ὡς πρώτους δεῆσον ὑμᾶς ἀγω-

ἀγωνίζεσθαι. A. 1, 8, 1. ὡς εἰς μάχην παρεσκευασμένος. 4, 6, 8. 5, 2, 11. πάντα παρεσκεύαστο. Ἱππ. 7, 8. ¶ g) ad certamen, Π. 2, 3, 7. παρεσκευασμένοι οὕτως ἔστησαν. ¶ h) ad venationem, Π. 2, 3, 13. οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένους. ¶ 2) *praeparare.* Π. 1, 6, 19. p. 81. αἱ ἐκ πολλοῦ παρεσκευασμέναι πλεονεξίαι, np. exercitatione s. vsu. Ἱππ. 8, 4. εὖ παρεσκευασμένοι. ¶ 3) *instruere ad bellum rebus necessariis.* Π. 3, 3, 9. p. 179. δοκεῖ — ἐπείπερ παρεσκευάσμεθα — ἰέναι εἰς τὴν πολεμίαν. 6, 2, 7. ¶ 4) *armare.* E. 7, 1, 5. v. ἀπαρασκεύαστος. ¶ 5) *ordinare.* Π. 1, 4, 22. εἰς παρεσκευασμένους ἀτάκτως ἐμπεσόντες. ¶ 6) *destinare.* Ἀπολ. 30. ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διατριβῇ, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῷ παρεσκεύακεν. ¶ 7) *subornare.* E. 1, 5, 7. παρεσκεύασαν ἀνθρώπους μέλανα ἱμάτια ἔχοντας. ¶ 8) *persuadere, mouere.* Π. 2, 1, 8. παρεσκεύασε τὰς γνώμας ὡς ὁμόσε ἰτέον. ¶ 9) *adsuefacere.* E. 7, 5, 19. τὸ στράτευμα παρεσκευακέναι ὡς πόνων μηδένα ἀποκάμνειν. Sic Π. 3, 3, 7. πρὸς τὸ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσιν — εὖ παρεσκευασμένους. Ἀπ. 2, 2, 11. παρεσκεύασαι μηδενὶ ἀνθρώπων ἀρέσκειν, *te adsuefecisti.* Potest enim pro medio accipi, vt §. 13. Ita explicat Ern. etiam Ἀπ. 1, 2, 34. παρεσκεύασμαι πείθεσθαι τοῖς νόμοις, *consueui.* Sed hic possit etiam verti *adsuefeci me*, vel *paratus sum.* ¶ 10) *constituere legibus.* Λ. 9, 3. παρεσκεύασε τοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐδαιμονίαν, τοῖς δὲ κακοῖς κακοδαιμονίαν. 13, 1. ¶ 11) *componere, pacisci.* E. 1, 3, 13. ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, νυκτὸς ἀνοίξαντες τὰς πύλας — εἰσήγαγον τὸ στράτευμα. ¶ 12) *facere, reddere.* c. adiect. vel particip. Π. 1, 6, 15. τοὺς στρατιώτας τὰ σώματα ἄριστα ἔχοντας παρασκευάσειν. Paulo ante sic est ἀποδείξειν. 2, 1, 10. 3, 3, 24. 5, 2, 9. τοὺς συμμάχεσθαι μέλλοντας ὅτι βελτίστους παρασκευάζειν. Ἱερ. 5, 4. Ἀπ. 3, 4, 8. 4, 3, 17. O. 5, 15. Cf. ἐπιτελεῖν nr. 1. pro quo legitur. ¶ 13) *efficere, afferre, caussam esse.* Λ. 7, 2. ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζει. Ἀπ. 3, 2, 4. O. 1, 8. ἀντὶ τοῦ τρέφειν πεινῆν παρασκευάζει. Ἱπ. 2, 3. equum μὴ ὀργίζεσθαι παρασκευάζειν, *mitem reddere.* Ἱππ. 1, 8. Cf. φόβος.

φόβος. ¶ 14) In var. lect. permutatur c. πείθειν. v. πείθειν nr. 7.

παρασκευάζεσθαι, ¶ 1) *sibi parare* s. *apparare.* ¶ a) exercitum, Αγ. 2, 7. πλῆθος οὐδὲν μεῖον ἢ τὸ τῶν πολεμίων παρεσκευάσατο. Ε. 1, 1, 22. ¶ b) naues, Ε. 3, 4, 1. βασιλέως καὶ Τισσαφέρνους τὸν στόλον τοῦτον παρασκευαζομένων. Ἱππ. 5, 12. ¶ c) res ad bellum necessarias, Π. 5, 3, 4. ἡμῖν οὔπω σχολή· ἔτι γὰρ παρασκευαζόμεθα. Ε. 3, 4, 27. ἀπειρότερον τοῦ παρασκευάσασθαι (leg. παρασκευάζεσθαι) ὡς δεῖ, *rei bellicae imperitiorem.* ¶ d) cibos, Α. 1, 9, 15. ὅπου χιλὸς σπάνιος πάνυ εἴη, αὐτὸς δὲ ἐδύνατο παρασκευάσασθαι. 1, 10, 11. 11. ἁμάξας μεστὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου, ἃς παρεσκευάσατο Κῦρος exercitui suo. Απ. 1, 6, 5. 2, 1, 30. οἴνους πολυτελεῖς παρασκευάζῃ. ¶ e) varia alia, Π. 1, 5, 7. extr. τἄλλα παρασκευασάμενοι. 4, 2, 12. p. 216. μήτε βουλεύσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι μηδὲν ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. 6, 2, 11. p. 371. 7, 3, 5. ἡ δὲ ἀκινάκην πάλαι παρεσκευασμένη, *hatte parat gelegt.* Α. 3, 1, 11. ἐνόμισαν τὰ ἑαυτῶν καλῶς παρεσκευάσθαι, 2 codd. παρασκευάσασθαι. Πο. 4, 18. Ε. 4, 2, 1. Απ. 3, 4, 11. τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα ζητήσει καὶ παρασκευάσεται. Cf. θυσία. c. εἰς, Π. 6, 1, 13. παρεσκευάζοντο ἕκαστοι εἰς τὰς μηχανὰς (ad machinas efficiendas) ὧν ἔδει. Ε. 2, 1, 14. πάντα παρασκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν. c. πρὸς, Π. 6, 2, 3. τά τε ἄλλα πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο — ἐπεμελεῖτο δὲ etc. ¶ 2) *sibi comparare, anschaffen*, i. q. κτᾶσθαι. Π. 1, 4, 13. ὥρα — παρασκευάζεσθαί σοι ὅτῳ μαστιγώσεις. Απ. 3, 11, 8. κύνας παρασκευάζονται. 3, 14, 6. ¶ 3) *parare se, accingere se.* Α. 3, 4, 22. ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι παρασκευάσασθαι, np. ad persequendum. All. συσκευάσασθαι. 7, 3, 18. παρασκευασάμενοι ἀναμενεῖτε. 7, 7, 35. φανερὸς ἦν οἴκαδε παρασκευαζόμενος. Ε. 1, 2, 3. ἐντεῦθεν παρασκευασάμενοι ἐπορεύοντο. c. εἰς, Ε. 7, 5, 21. εἰς μάχην παρεσκευάζετο. c. ἐπὶ, Α. 3, 1, 25. παρασκευαζόμενοι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Ε. 1, 1, 11. παρασκευασάμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν. c. πρὸς, Ε. 2, 1, 8. παρεσκευάζοντο — πρὸς τὸ ναυτικὸν, *instruebant classem necessariis rebus, exornabant*, vel

potius *parabant ſe ad bellum nauale.* §. 11. παρεσκευάζοντο πρὸς ναυμαχίαν. c. particip. fut. E. 4, 1, 20. παρεσκευάζετο πορευσόμενος. c. ὡς et particip. Π. 1, 3, 11. παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν. 3, 2, 4. παρασκευάζεσθαι ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν. 5, 1, 12. ψυχὴ οὐχ ὡς βουλεύσουσα παρεσκευάσθαι, ἀλλ' ὡς ποιήσουσα. 5, 4, 14. §. 19. εἶπεν, ὅτι παρασκευάσοιτο ὡς μαχούμενος. 6, 1, 26. 28. 6, 4, 2. A. 1, 10, 4. 4, 4, 11. E. 1, 6, 3. 3, 2, 13. 3, 5, 10. 4, 2, 11. παρασκευάζεσθαι ὡς μάχης ἐσομένης. 7, 4, 35. 7, 5, 2. παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες. §. 7. 20. Item praecedente vel ſequente οὕτω, Π. 5, 5, 14. ὡς τοὺς πεπεισμένους ὑφ' ἑκάστου δήλους ἐσομένους οἷς ἂν πράττωσιν, οὕτω παρασκευάζεσθε. Steph. dicit, eſſe accuſatiuos abſolutos. All. εἶναι habent pro ἐσομένους. 7, 5, 17. οὕτω παρεσκευασμένοι εἰσὶν, ὡς — διαπραξόμενοι. Cf. ὡς paſſim. c. ὅπως, A. 3, 1, 10. ὅπως ἀμυνούμεθα, οὐδεὶς παρασκευάζεται οὐδ' ἐπιμελεῖται. 4, 6, 7. τοῦτο δὴ (fort. leg. οὕτω δὴ) παρασκευάσασθαι, ὅπως ὡς κράτιστα μαχούμεθα. 5, 4, 10. c. inf. Π. 6, 1, 22. παρασκευάζεσθαι ἐμβαλεῖν που. A. 3, 2, 15. εἰ ἑώρα ἡμᾶς μένειν παρασκευαζομένους (2 codd. κατασκευαζομένους). E. 3, 1, 14. 3, 2, 14. 6, 2, 26. 7, 5, 2. στρατεύειν παρασκευάζονται. Aπ. 4, 2, 36. πόλεως παρασκευάζῃ προεστάναι. In his intelligi debet ὥστε, quod docet locus A. 7, 3, 18. παρασκευάσασθαι ὥστε ἀμῦναι. Referri quoque huc poſſunt hae formulae: A. 6, 3, 10. χρὴ παρεσκευασμένους τὴν γνώμην πορεύεσθαι, ὡς τελευτῆσαι ἐστὶν, *ſich gefaſst machen.* Aγ. 1, 28. et E. 3, 4, 20. τὰ σώματα καὶ τὴν γνώμην παρασκευάζοιντο ὡς ἀγωνιούμενοι. O. 5, 13. εὖ παρεσκευασμένοι καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, *fortes et robuſti.* Π. 2, 1, 4. ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους, ὡς εἰς χεῖρας συμμίξοντας τοῖς πολεμίοις. 6, 2, 10. αἱ ψυχαὶ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ ὅπλα ἡμῖν παρεσκεύασται. ¶ 4) *promtum eſſe, velle.* vt *parare* apud poetas Latinos. c. inf. A. 5, 5, 10. παρεσκευασμένοι ἀντευποιεῖν. Aθ. 2, 20. E. 1, 4, 7. 3, 1, 8. ¶ 5) *decernere, inſtituere.* Π. 7, 5, 26. p. 459. τρέφειν παρεσκευάσμεθα τῶν ἡμετέρων οἴκων φύλακας

κας. ¶ 6) *exercitare se.* Απ. 1, 3, 5. οὕτω παρεσκευασμένος, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον εἶναι. §. 14. ¶ 7) *exercitatione quaerere.* Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅπως εὐφραίνωνται, οὕτω παρασκευάζονται. Steph. probante Zeunio praefert alteram lectionem: ὡς εὐφραινόμενοι — οὕτω παρασκευάζονται. de qualibus formulis v. nr. 3. ¶ 8) *adsuefieri, adsuefacere se.* Λ. 2, 4. καὶ πρὸς ψύχη καὶ πρὸς θάλπη παρασκευάσασθαι. Cf. παρασκευάζειν nr. 9. ¶ 9) *ornare se, fucare se.* O. 10, 8. ἐξανιστάμενοι πρὶν παρασκευάσασθαι. ¶ 10) *comparatum esse, hac vel illa conditione esse.* Π. 4, 2, 7. οὕτω δοκοῦμεν παρεσκευάσθαι, ὡς — εὖ ποιεῖν, *eam facultatem habere.* Mox pro eo dicitur οὕτω νομίζομεν ἔχειν. Απ. 3, 12, 5. τὸ σῶμα εὖ παρεσκευάσθαι. Mox est βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν. Ιπρ. 6, 1. οὕτω παρεσκευασμένοι ὡς φιλικῶς ἔχειν. ¶ 11) In var. lect. permutatur c. παρακελεύεσθαι. v. ibi nr. 2. it. c. ἀντιπαρασκευάζεσθαι. v. ibi. it. c. συσκευάζεσθαι. v. ibi nr. 3. et supra nr. 3.

παρασκεύασμα, *meditatio, exercitatio.* O. 11, 19. τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην — παρασκευάσμασι καὶ τοῖς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι.

παρασκευαστέον, ¶ 1) *comparare s. conciliare necesse est.* Απ. 1, 7, 2. τούτῳ πολλοὺς ἐπαινέτας παρασκευαστέον. ¶ 2) *efficiendum est.* Ιπρ. 1, 7. παρασκευαστέον, ὅπως εὐπειθεῖς οἱ ἄνδρες ὦσιν.

παρασκευαστικὸς, *peritus apparandi.* Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet esse παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον.

παρασκευὴ, ¶ 1) *apparatus.* ¶ a) belli. Π. 1, 5, 4. τήν τ' ἐπιβουλὴν καὶ παρασκευὴν συνισταμένην ἐφ' ἑαυτόν. Απ. 3, 3, 14. ὅπλων τε καὶ ἵππων παρασκευῇ. 3, 4, 11. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 450. ¶ b) pompae, Π. 8, 3, 7. ἐκπλαγέντες τῇ παρασκευῇ. ¶ c) mensae, Ιερ. 1, 20. πολυτελεστέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι. §. 21. ¶ 2) *magnus exercitus.* Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. ἐλάττω δύναμιν τῆς βασιλέως παρασκευῆς. E. 5, 2, 15. ¶ 3) *consilium.* E. 7, 3, 5. αἰσθόμενοι τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ, np. quod rapuisset pecunias, quibus corrumperet Thebanos. 7, 5, 22. ἔλυσε μὲν τῶν πολεμίων τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς πρὸς μάχην παρασκευήν,

σκευὴν, i. e. *cogitationem de pugna, eiusque suscipiendae studium*, ἔλυσε δὲ τὴν ἐν ταῖς συντάξεσιν, *proelii apparationem, quae cernitur in instruendis ordinibus.* ¶ 4) *praeparatio, exercitatio.* Aπ. 4, 2, 6. ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. κατασκευή. v. ibi nr. 2.

παρασκηνοῦν, ¶ 1) *coenare, conuiuari.* Π. 4, 5, 4. Κυαξάρης — ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου. ¶ 2) Eleganter dicitur de eo, qui tantum abest vt hostem timeat, vt castra iuxta eum ponat. A. 3, 1, 16. παρεσκηνήσαμεν αὐτῷ.

παρασπᾶσθαι, *ab altero ad se attrahere* s. *allicere.* E. 4, 8, 33. τῶν πόλεων παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου.

παράσπονδος, *perfidus.* Aγ. 3, 5. μηδὲν παράσπονδον παθεῖν, *contra foedus.* E. 2, 4, 20. μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντας, *foedus non violantes.*

παραστάδες, *columnae.* Hesych: παραστάδες· οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετραμμένοι κίονες. Pollux 1, 20. τὰ ἑκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ἃ καὶ παραστάδας φασίν. Apud eundem 10, 25. Cratinus iungit παραστάδας et πρόθυρα ποικίλα. v. ibi Hemsterhus. Ιερ. 11, 2. πόλιν τείχεσί τε καὶ ναοῖς καὶ παραστάσι — κατεσκευασμένην. Quia hic παραστάδες iunguntur aedificiis publicis, ideo Ernesti mauult legi παστάσι, *porticibus.* Cf. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. 418. et infra παστάς.

παράστασις, *locus quem quis tenet dum stat coram rege* s. *prope regem.* Π. 8, 4, 3. Κῦρος ἐσαφήνιζε τοὺς κρατιστεύοντας παρ' ἑαυτῷ, εὐθὺς ἀρξάμενος ἐξ ἕδρας καὶ παραστάσεως.

παραστάτης, ¶ 1) *adstes.* In acie ita dicitur miles, qui in iugo iuxta alium a latere collocatus est, cum ἐπιστάτης collocatus sit post alium. v. Aelian. tact. 6. et Arrian. p. 23. Π. 3, 3, 26. οἱ ὁμότιμοι — περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παραστάτας, ἐπιστάτας. 8, 1, 3. ᾔδει, ὅτι, εἰ μάχης ποτὲ δέησοι, ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας ληπτέον εἴη. Sic de iis, qui ducis latus fulciunt, E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι Γύλις τε ὁ πολέμαρχος καὶ τῶν παραστατῶν πλεῖστοι. ¶ 2) *eiusdem aciei et pugnae socius.* Π. 4, 5, 15. de equitibus futuris, qui pediti-

peditibus ſunt adiungendi: εἰ ἄλλους ἔχετε μεθ' ὧν ἂν κινδυνεύοιτε — εἰ μέντοι ἡμᾶς βούλεσθε παραςάτας μάλιςα ἔχειν. 6, 4, 5. p. 392. ¶ 3) *belli ſocius*. E. 6, 5, 38. p. 429. τίσιν ἂν μᾶλλον πιςεύσητε ἢ Λακεδαιμονίοις, τίνας δ' ἂν παραςάτας ἥδιον τούτων ποιήσαισθε; All. ποιήσητε. ¶ 4) *adiutor*. Π. 8, 3, 11. ᾐτεῖτο a diis, ἡγεμόνας γίνεσθαι τῇ ςρατιᾷ, καὶ παραςάτας ἀγαθούς, καὶ συμμάχους. ¶ 5) In var. lect. eſt παραςάται pro παρακληθέντες. v. παρακαλεῖν nr. 4.

παραστάτις, *adiutrix*. Aπ. 2, 1, 32. virtus εὐμενὴς παραςάτις οἰκέταις.

παράσυρος, v. παράσηρος.

παράταξις, *acies diſpoſita*. A. 5, 2, 11. εὐειδὴς ἦν ἡ παράταξις.

παρατάττειν, ¶ 1) *aciem inſtruere, diſponere*. Π. 4, 2, 13. τοὺς ἱππέας ἑκατέρωθεν παρέταξε. 6, 4, 5. ἡ ςρατιὰ παρετέτακτο ὥσπερ παρήγγειλε. A. 4, 8, 7. 5, 2, 11. πάντες παρατεταγμένοι ἦσαν, *in acie ſtabant*. E. 3, 2, 12. 4, 4, 9. contra hoſtem, Π. 3, 3, 20. οἱ Ἀσσύριοι παρετάττοντο ἐῤῥωμένως, παρέταττε δὲ αὐτοὺς ὁ βασιλεύς. §. 22. A. 1, 10, 7. 4, 6, 17. 4, 8, 2. Αγ. 2, 15. et E. 4, 3, 14. τὸν πολέμαρχον παρατάξαι ἐκέλευσε τὸ ςράτευμα, καὶ τρόπαιον ἵςασθαι. Np. ſimul tentabat, an Thebani vellent pugnare. E. 1, 1, 24. 3, 4, 13. οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τεττάρων παρατεταγμένοι. §. 23. ἦγεν ἐπὶ τοὺς παρατεταγμένους ἱππέας. Αγ. 1, 31. eſt ἀντιτεταγμένους, quod Leuncl. ſine cauſa rectius putat. ¶ 2) *claſſem inſtruere, ordinare*. E. 1, 5, 9. ἀνήχθη ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τὸν λιμένα, καὶ πρὸ τοῦ ςόματος παρέταξεν, εἴ τις βούλοιτο ναυμαχεῖν. 1, 6, 21. ¶ 3) *in eadem acie collocare*. Σ. 8, 34. παρατάττεσθαι τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα — οἱ παραταττόμενοι. Forſan exponi hic poteſt: *iuxta ſe in acie collocare*, vt ſit medium, non paſſiuum. ¶ 4) *imperare, conſtituere*. c. acc. et inf. E. 4, 5, 11. praefectus vrbis τοὺς φρουροὺς παρέταξε φυλάττειν τὸ τεῖχος.

παρατάττεσθαι, ¶ 1) *ſuas inſtruere copias*. Π. 5, 3, 4. ᾔει πρὸς Βαβυλῶνα, παραταξάμενος ὥσπερ ὅτε ἡ μάχη ἦν. E. 7, 1, 4. c. acc. E. 7, 5, 23. τοὺς ἱππέας οἱ πολέμιοι παρετάξαντο. contra

tra hostem, Αγ. 2, 24. ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἕξειν ἔμελλον, εὐρώςως παρατεταγμένος, i. e. παραταξάμενος αὐτούς. E. 2, 4, 24. 3, 2, 13. c. dat. E. 4, 3, 3. παρετάξαντο ἀλλήλοις, *contra se inuicem, vtrinque.* Steph. coniicit ἀντιπαρετάξαντο. Sed παρετάξαντο ἀλλήλοις legitur etiam Αγ. 2, 3. vbi Steph. nil tale coniicit. ¶ 2) *classis suae aciem instruere.* E. 1, 1, 4. ξυμφράξαντες τὰς ναῦς, καὶ παραταξάμενοι πρὸς τῇ γῇ ἐμάχοντο. 2, 1, 14.

παρατείνειν, ¶ 1) *extendere, explicare.* A. 7, 3, 28. διὰ τοῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας. Sic A. 1, 7, 12. παρετέτατο ἡ τάφρος διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας, *porrecta erat, pertinebat, ducta erat.* ¶ 2) *defatigare.* Schol. Aristoph. nubb. 213. τὸ παρετάθη· ἴσον τῷ ἐξετρυχώθη, καὶ κατεπονήθη. Cf. Casaub. ad Athenae. 4, 14. p. 285. et Doruill. ad Charit. p. 31. qui bene explicat: *in aliqua re occupari diu et cum taedio, vel cum desiderio, vel cum magna contentione.* Απ. 3, 13, 6. παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθεὶς, *longo itinere defessus est.* ¶ 3) *diu detinendo et differendo aegre facere, taedium et molestiam creare.* Π. 1, 3, 10. ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει. Casaub. l. l. et Hutch. ad h. l. explicant *cruciare.*

παρατηρεῖν, *obseruare oculis.* Απ. 3, 14, 4. παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον.

παρατιθέναι, ¶ 1) *apponere cibos.* Π. 2, 1, 15. ἦν τὰ παρατιθέμενα ἀεὶ ἴσα αὐτῷ τε καὶ τοῖς καλουμένοις. 5, 2, 8. τὴν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων. §. 9. μηδενὶ — πλείω παρατίθεσθαι. Edd. vett. παρασκευάζεσθαι. Pro μηδενὶ — πλείω, quae est Leunclauii coniectura, reliqui habent μηδενὸς — πλείω, *nihilo plura.* 8, 2, 2. οἷς αὐτὸς σιτοῖτο, τούτοις ὅμοια παρατίθοιτο αὐτῷ — ὅσα δὲ παρατεθείη. Aem. Portus mauult vt scribatur παρατιθεῖτο vel παρατίθειτο. Sed Zeun. cum Hutch. defendit recte scripturam παρατίθοιτο. Est enim Attica forma. Male etiam edd. vett. habent παρατιθείη pro παρατεθείη. 8, 7, 2. οἱ τεταγμένοι — δεῖπνον παρετίθεσαν. 8, 8, 10. τοὺς παρατιθέντας. A. 4, 5, 21.

5, 21. πρὶν παραθεῖεν αὐτῷ ἄριστον — παρετίθεσαν ἐπὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν κρέα etc. Ιερ. 1, 17. 22. Σ. 2, 2. ¶ 2) *adhibere, admouere. induere.* Ιπ. 12, 7. τῷ βραχίονι τὸ ὥσπερ κνημὶς παρατιθέμενον βέλτιον ἢ σύνδεθὲν ὅπλῳ. ¶ 3) *exponere, docere.* Π. 1, 6, 12. p. 65. γελάσας διῆλθές μοι παρατιθεὶς ἕκαστον, τί εἴη ὄφελος; *proponens ſingulas partes* officii imperatoris. Kypkius hunc locum confert cum Act. 17, 3. fortaſſe non ſatis recte.

παρατίθεσθαι, ¶ 1) *apponi ſibi iubere.* v. Kuſter. de V. M. 2. 4. Π. 8, 6, 6. μήτε ἄνευ πόνου — σῖτον παράθεσθε. Ιερ. 1, 19. 20. ¶ 2) *iuxta ſe deponere.* A. 6, 1, 4. παραθέμενος τὰ ὅπλα σπείρει. ¶ 3) *committere, mandare, tanquam depoſitum.* Αθ. 2, 16. τὴν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρατίθενται, πιστεύοντες τῇ ἀρχῇ τῇ κατὰ θάλατταν. Zeun. malit παρακατατίθενται, tanquam magis Atticum.

παρατρέπεσθαι, *digredi.* c. gen. O. 12, 17. παρατραπόμενος τοῦ λόγου περὶ τῶν παιδευομένων, δήλωσον περὶ τοῦ παιδεύεσθαι, *digreſſus a coepto ſermone.*

παρατρέχειν, ¶ 1) *accurrere.* A. 4, 7, 7. μὴ οὐ πρῶτος παραδράμοι εἰς τὸ χωρίον. 7, 1, 15. οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παραδεδραμήκεσαν. ¶ 2) *propter* ſ. *iuxta currere.* Ιπ. 11, 4. παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν. ¶ 3) *praetercurrere.* c. παρὰ, A. 7, 4, 14. τοὺς παρατρέχοντας παρ' οἰκίαν — ἠκόντιζον. K. 6, 10. ¶ 4) *celeriter praeternauigare littus.* O. 16, 7. οὐδ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες. ¶ 5) *celeriter currere.* A. 4, 5, 7. διέπεμπε διδόντας τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλιμιῶσιν. ¶ 6) *curſu conficere.* c. acc. A. 4, 7, 4. ἡμίπλεθρον παραδραμεῖν. §. 5.

παρατυγχάνειν, ¶ 1) *forte adeſſe.* Π. 1, 4, 18. υἱὸς σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν. Intelliguntur ſtipatores, non milites conſcripti. Απολ. 11. ¶ 2) *obuium eſſe, ſe offerre.* Π. 4, 6, 2. p. 257. λέοντος παρατυχόντος. Antea dicebatur Φανείσης ἄρκτου. Λ. 11, 7. κἂν ταραχθῶσι, μετὰ τοῦ παρατυχόντος ὁμοίως μάχεσθαι, *vt cum quolibet iuncti pugnare poſſint.* Ita recte interpretari videntur Fr. Portus

tus et Camerarius, ob locum Plutarchi in Pelopida c. 23. Ιπ. 9, 1. ποιεῖν τὸ παρατυγχάνον αὐτῷ δεῖ, *quicquid fors ei obtulerit, quicquid ei forte ſuccurrerit ex his meis praeceptis.*

παραυτίκα. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῆ συνεπισπᾶσθαι, *in praeſentia, illico.* Intell. χρόνῳ. Π. 1, 5, 7. p. 52. αἱ παραυτίκα ἡδοναὶ, *voluptates praeſentes, faciles, ſine labore partae, et breues.* 2, 2, 15. p. 111. ἡ πονηρία διὰ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν πορευομένη. 8, 1, 11. Eodem ſenſu Π. 7, 5, 26. p. 455. legitur τὸ αὐτίκα ἡδύ. v. Wetſten. ad 2 Corinth. 4, 17. Cf. παραχρῆμα.

παραφαίνεσθαι, *apparere.* Ιπ. 8, 19. ἀποκεκρυμμένοι — ἐξαπίνης παραφαινόμενοι. Πο 4, 10. χρυσίον ὅταν πολὺ παραφαίνῃ, *quando magna auri copia eſt.* Sed legi haud dubie debet παραφαίνηται.

παραφέρειν, ¶ 1) *apponere* ſ. *porrigere comedendum.* Π. 1, 3, 6. πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θήρεια. 2, 2, 1. p. 102. ὁ μάγειρος οἰόμενος αὐτὸν οὐδέν τι δεῖσθαι ὄψου, ᾤχετο παραφέρων πρὶν λαβεῖν αὐτὸν ἕτερον. Marg. Leuncl. et Welſ. habent περιφέρων. Sed Hutch. ex Athenaeo recte defendit παραφέρων. ¶ 2) *auertere.* K. 5, 27. ταχὺ ἑκάστου παραφέρει τὴν ὄψιν πρὶν νοῆσαι.

παραφέρεσθαι, *praeterire, euadere.* K. 6, 24. lepus ἐὰν εἰς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτῃ, ἢ ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῇ.

παραφθάνειν, *praeuenire, opprimere.* Π. 7, 5, 15. ἕως παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν — χαλάσαι, *donec veſpera eum oppreſſit, priusquam poſſet operam dare.* Steph. dicit, eſſe verbum Homeri, a quo παρὰ ponatur pro πρό. Sed Zeun e Cod. Guelf. edidit ἕως περ ἔφθασεν.

παραφρονεῖν, *deſipere, delirare.* Απ. 4, 7, 6. τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι — κινδυνεῦσαι δ' ἂν καὶ παραφρονῆσαι τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας παρεφρόνησεν.

παραφυλάττειν, *obſeruare.* Λ. 4. 4. παραφυλάττουσιν ἀλλήλους, ἐάν τι — ῥᾳδιουργῶσι.

παραχρῆμα, ¶ 1) *confeſtim, repente.* Π. 3, 1,

10. οὐ γὰρ ἂν — παραχρῆμα ἐξ ἄφρονος σώφρων ἄν τις γένοιτο. Paulo ante eſt εὐθύς. A. 7, 7, 14. E. 1, 4, 6. κρίνεσθαι παραχρῆμα, τῆς αἰτίας ἄρτι γεγενημένης. 3, 1, 19. Sic Λ. 8, 4. pleonaſtice iunguntur εὐθὺς παραχρῆμα. Π. 2, 4, 9. ἐν τῷ παραχρῆμα, ſcil. χρόνῳ, *in praeſentia.* ¶ 2) *ſine exercitatione.* Π. 3, 3, 24. p. 193. παραχρῆμα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. E. 6, 4, 11. de milite non exercitato: ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐστρατεύετο. E. 1, 1, 21. λέγειν τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους, *ex tempore.* ¶ 3) Aπ. 2, 1, 20. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, *quae ſine vllo labore percipiuntur.* Cf. παραυτίκα.

παραχωρεῖν, ¶ 1) *de via decedere.* c. gen. rei, Ιερ. 7, 2. ὁδῶν παραχωροῦσι, np. homines priuati tyrannis. Addito dat. perſ. Ιερ. 7, 7. ὁδῶν παραχωροῦντας τοῖς κρείττοσι. §. 9. Aπ. 2, 3, 16. ¶ 2) Improprie de fluuio deriuato: *viam concedere.* Π. 7, 5, 9. ὁ ποταμὸς ἡμῖν παρακεχώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ. ¶ 3) *cedere, prius facultatem dare.* E. 5, 4, 27. Archidamus etſi patrem conuenire volebat, tamen τῶν θεραπόντων τῷ δεομένῳ παρεχώρει.

παραχωρητέον, *cedendum eſt.* Λ. 9, 5. ἐν ὁδοῖς παραχωρητέον αὐτῷ, *oportet eum aliis via cedere.*

πάρδαλις, *panthera.* Π. 1, 4, 7. παρδάλεις. 1, 6, 19. p. 75. παρδάλεσι. Cf. πάνθηρ.

παρεγγυᾷν, ¶ 1) *cohortari.* Heſych: παρεγγυᾶται· παραινεῖ, παραγγέλλει, διαβεβαιοῦται. Suid: παρεγγυᾷ· παραγγέλλει, παραινεῖ. Deinde affert verba ex A. 4, 7, 17. 18. βοώντων τῶν στρατιωτῶν, θάλαττα, θάλαττα, καὶ παρεγγυώντων — ἐξαπίνης, ὅτου δὴ παρεγγυήσαντος — ποιοῦσι κολωνόν. Sic Π. 3, 3, 19. ἂν ὑμᾶς καὶ οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν. §. 27. θᾶττόν τις ἰὼν ἐπιδεικνύτω ἑαυτὸν, καὶ παρεγγυάτω. Leuncl. *aliis haec ſignificet.* — Κῦρος ἐφθέγγετο, τίς ἐφέπεται; — διὰ πάντων δὴ, ὥσπερ παρηγγύα, οὕτως ἐχώρει, τίς ἕψεται. A. 6, 5, 8. De duce milites excitante, Π. 3, 2, 3. ὁ Κῦρος παρηγγύα· ἄνδρες Πέρσαι etc. A. 7, 1, 14. αὐτός τε παρηγγύα (all. κατηγγύα) ταῦτα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐκέλευσε

λευσε παρεγγυᾶν, np. vt milites concitati ac ſeditioſi ordine ſtarent. ¶ 2) *imperare*, *edicere*. Heſych: παρεγγυᾶται· ἐντέλλεται. Videtur non admodum differre a verbo παραγγέλλειν. Cf. παραγγέλλειν nr. 4. Π. 3, 3, 30. παρηγγύησεν (Steph. et Hutch. παρεγγύησεν) ἐπὶ πόδα ἀνάγειν. Tum vero homotimi ταχὺ μὲν αὐτοὶ ἐπείθοντο, ταχὺ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις παρήγγελλον. 6, 3, 4. πρῶτον μὲν ἀριστᾶν παρηγγύησεν, ἔπειτα δὲ — τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν. c. acc. rei, Π. 3, 3, 26. παρηγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα. 7, 1, 6. σύνθημα παρεγγυήσας. In his commode etiam verti poſſit *dare*, *tradere*. Nam Heſych. et Suidas interpretantur praeter alia verbis διαδιδόναι et παραδιδόναι et παρέχειν. c. dat. perſ. Π. 4, 1, 2. p. 200. τοῖς ἄλλοις μάλα ἐπισπερχῶς παρηγγύα. c. inf. Π. 2, 3, 9. ταξίαρχος — παρηγγύησεν εἰς δύο ἄγειν. Ibidem bis eſt παραγγέλλειν. 4, 1, 2. p. 200. ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν. 7, 1, 2. Α. 4, 1, 13. ὅτε παρεγγυῷτο — παρηγγύα ἕπεσθαι. §. 12. erat παρήγγειλεν. 4, 8, 14. Ε. 4, 2, 12. c. dat. et inf. Π. 5, 3, 16. p. 301. τῷ κατ' οὐρὰν παρεγγυάτω ἕπεσθαι. Zeun. praefert aliorum lectionem: ἐγγυτάτω ἐπέσθω, *proxime ſequitor*. Λ. 11, 8. τῷ ἐνωμοτάρχῃ παρεγγυᾶται εἰς μέτωπον — καθίστασθαι. Sic Π. 3, 2, 4. ὁ Κῦρος εἰπὼν, ὅτι εἰδείη τοῦτο, εὐθὺς παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι. quae lectio haud dubie debetur Stephani vel Leunclauii ingenio. Nam edd. vett. habent: ὁ Κῦρος εἶπε, ὅτι ἤδη τοῦτο παρηγγύησε τοῖς Π. vbi durum eſt τοῦτο. c. acc. et inf. Α. 7, 3, 26. Ξενοφῶν παρηγγύησε τοὺς εἰς τριάκοντα ἔτη παριέναι. c. dat. et acc. c. inf. Π. 7, 5, 8. παρηγγύησεν ὁ Κῦρος χιλιάρχοις — εἰς δύο ἄγοντας παρεῖναι.

παρεγγυή, *cohortatio*, *rogatio*. Α. 6, 5, 8.

*παρεγγύησις, *ex tempore imperatum*, *edictum ſubitum*. Λ. 11, 4.

παρειά, *maxilla*, *gena*. Π. 6, 4, 2. ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν.

παρεῖναι, ¶ 1) *adeſſe*. Π. 4, 5, 11. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος πάρει. 6, 3, 8. συνεξέταττον παρὼν αὐτοὺς, *praeſens*. Additum eſt participium, quo res fieret certior. 7, 4, 4. εἴ τι

τι ϛρατιᾶς προσδέοιτο· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχει ἀλλαχόσε χρῆσθαι. 8, 4, 4. οἱ παρόντες, *conuiuae*. A. 2, 6, 8. πρὸς τοὺς πολεμίους θαῤῥαλέως ἔχειν παρῆν militibus, i. e. *fortes erant*. 5. 1, 4. οὔτ' ἀγορὰ — οὔτε ὅτου ὠνησόμεθα, πάρεϛιν. All. pro πάρεϛιν habent εὐπορία. Quae eſt lectio non ſpernenda. 7, 7, 25. παρῆσθα καὶ ἤκουες. E. 1, 4, 7. ἐσκόπει τοὺς αὐτοῦ ἐπιτηδείους, εἰ παρείησαν. 3, 4, 8. 4, 1, 12. Aπ. 1, 6, 5. ὁ ἥδιϛα πίνων ἥκιϛα τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ. 3, 14, 6. μὴ παρόντων πολλῶν (ὄψων). O. 9, 15. τιμᾶν τὸν ἄξιον ἀπὸ τῆς παρούσης δυνάμεως. 12, 14. ὅταν παρείη τὸ πρακτέον, *quando laborandum eſt*. Σ. 4, 43. χολὴν ὁρᾶτέ μοι παροῦσαν, *me habere*. 8, 1. παρόντος δαίμονος μεγάλου. Dicitur de Cupidine ſ. Amore, cuius pleni erant. c. particip. fut. A. 7, 7, 12. οὐδὲν ἀπαιτήσων πάρειμι, ἀλλά σε διδάξων. E. 4, 2, 2. 5, 2, 12. p. 299. c. dat. Π. 1, 4, 19. ἡμῖν οὔπω ἰχὺς πάρεϛι, *nondum ſatis copiarum habemus*. 8, 7, 3. p. 544. πάντα σοι τὰ δοκοῦντα ἀνθρώπους εὐφραίνειν παρέϛαι. A. 3, 1, 12. οἷς κηδεμὼν οὐδεὶς πάρεϛιν. vbi videtur ineſſe auxilii notio. c. εἰς, E. 3, 5, 6. παρέσεσθαι ἐς ῥητὴν ἡμέραν. §. 18. ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι. c. ἐπὶ et dat. A. 7, 4, 4. παρῆσαν ἐπὶ ταῖς κώμαις. Cod. Pariſ. εἰς τὰς κώμας. c. ἐπὶ et acc. Aγ. 1, 32. ἐπειδὴ πάντα δεινὰ παρῆν ἐπ' αὐτοὺς, *cum vndique premerentur periculis*. E. 3, 4, 24. verba ἐπ' αὐτοὺς deſunt, et pro δεινὰ eſt τὰ δεινά. Participium redundat, Π. 6. 2, 11. p. 370. ἐσθὴς ὅτῳ ἐϛὶν ἀφθονωτέρα παροῦσα. Cf. ἀπεῖναι. ¶ 2) *in exercitu adeſſe*. Dicitur inprimis de copiis auxiliaribus. Π. 4, 2, 8. καὶ παρόντων (Cod. Guelf. et marg. Steph. προσόντων) καὶ ἀπόντων, ſc. συμμάχων. A. 1, 5, 15. Πρόξενε, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ παρόντες Ἕλληνες. 2, 6, 5. Aγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. E. 2, 1, 12. 3, 4, 3. 23. 3, 5, 16. 4, 2, 10. Ὀρχομένιοι οὐ παρῆσαν. c. dat. Π. 2, 1, 2. p. 88. τῶν ὁμόρων ἡμῖν παρέσονται ἱππεῖς. 6, 1, 23. ὁπόσην ἂν δύνηται ἔχων παρέϛαι σοι. A. 2, 6, 7. E. 4, 2, 10. Ἀκαρνᾶνες παρῆσαν αὐτοῖς. Locus vexatus c. gen. A. 1, 5, 15. Κῦρος

Κῦρος — σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πλείςων. All. Περσῶν, all. πιςῶν. v. πολὺς nr. 32. ¶ 3) *praesto esse.* a) ad fores, Π. 8, 1, 1. p. 463. παρῶμεν ἐπὶ τόδε τὸ ἀρχεῖον. §. 6. 7. 8. vbi semel est παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας, sed saepius simpliciter παρεῖναι. Sic fere Π. 8, 7, 3. p. 546. θᾶττον μηδείς σου τούτῳ ὑπακουέτω, μήτε προθυμότερον παρέςω. b) in statione, Π. 1, 2, 4. ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, ἐν αἷς δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι. Αγ. 6, 4. Φάλαγξ — πιςῶς παροῦσα. c) ad iudicium, A. 6, 6, 14. πάρεςε πρὸς τὴν κρίσιν. E. 3, 5, 18. παρόντος ἐν τῇ δίκῃ. c. dat. A. 6, 6, 12. πάρεσμέν σοι ἡμεῖς. ¶ 4) *in promtu esse, paratum esse.* Π. 6, 3, 2. παρόντα ἅπαντα καὶ σαώτερα ἦν. ¶ 5) *fieri solere.* Π. 1, 2, 10. τί ἐν τῇ θήρᾳ ἄπεςι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ παρόντων, ¶ 6) *factum esse.* O. 11, 16. μεταῤῥυθμίζω, ἐὰν ἔχω τι βέλτιον τοῦ παρόντος, *si quid scio melius eo, quod factum est.* ¶ 7) *contigisse.* Π. 5, 5, 14. ἃ εὐξάμεθα, σὺν θεοῖς πάρεςιν ἡμῖν. ¶ 8) *licere, fieri posse.* Timaeus et Suidas: πάρεςιν· ἐκ παντὸς δυνατόν ἐςιν. c. inf. A. 4, 5, 5. παρῆν μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος. 5, 8, 2. σίτου ἐπιλελοιπότος, οἴνου δὲ μηδ᾽ ὀσφραίνεσθαι παρόντος. All. παρόν. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. Αγ. 2, 14. E. 7, 2, 9. Σ. 9, 5. c. acc. et inf. A. 7, 1, 17. εἰκάζειν πάρεςιν ἑωρακότας τὰ γεγενημένα, *vobis, qui vidistis, licet.* Eodem modo παρὸν absolute ponitur. Timaeus et Suid: παρόν· ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Αγ. 1, 36. παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι, *quamuis posset, facultatem haberet.* ¶ 9) *curare, curantem adesse.* O. 12, 5. ἀντὶ σοῦ παρών. §. 4. erat ἀντ᾽ ἐμοῦ ἐπιμελόμενος. ¶ 10) τὰ παρόντα, a) *praesens rerum status.* in republica, E. 2, 3, 17. p. 91. ψέγοντα οὐδένα τὰ παρόντα. in bello, Π. 5, 2, 11. ὅπῃ τὰ νῦν παρόντα ἀποβήσοιτο, *praesens bellum.* A. 3, 1, 23. ὁρῶσι τὰ παρόντα 3, 2, 2. χαλεπὰ τὰ παρόντα. Ibid. ἐκ τῶν παρόντων. v. ἔρχεσθαι nr. 1. 4, 1, 18. Plene legitur A. 1, 3, 3. χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι, np. quod non vultis longius procedere. ¶ b) *opes, facultates.* v. Wetsten. ad Hebr. 13, 5. Π. 8, 4, 6. ἑαυτῷ πάντα

τα τὰ παρόντα ἀρκεῖν. Α. 7, 7, 21. νῦν ἡ πρόσοδος πλείων ἐςὶν, ἢ πρόσθεν τὰ παρόντα ἃ ἐκέκτησο. Απολ. 16. τοῦ πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου, ὡς τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς προσδεῖσθαι. Σ. 4, 42. οἷς μάλιςα τὰ παρόντα ἀρκεῖ. Sic Π. 6, 2, 9. τὰ παρόντα ſunt *apparatus belli et commeatus*. Σ. 7, 4. in conuiuio τὰ παρόντα θαυμάζειν, *non diu quaeſita*. ¶ c) Similiter τὸ παρὸν, *quod quis poſſidet, quod ſuppetit*. Αγ. 9, 3. τὸ παρὸν ἡδέως ἔπινε. Mox dicitur τὸ συντυχὸν, *cuiuis obuium, facile paratu*. Απ. 1, 6, 9. Σ. 4, 38. μοι τὸ παρὸν ἀρκεῖ, i. e. *viles feminae, quae non a multis appetuntur*. ¶ 11) ἐν τῷ παρόντι, ſcil. χρόνῳ, *in praeſentia*. Π. 2, 4, 8. p. 131. λυσιτελεῖ ἐάσαι ἐν τῷ παρόντι. 3, 1, 17. δύναιο ἂν ἐν τῷ παρόντι εὑρεῖν νῦν. Ε. 6, 1, 5. 6, 2, 6. p. 387. 7, 4, 12. 7, 5, 2. Σ. 8, 4. μὴ νῦν μοι ἐν τῷ παρόντι ὄχλον πάρεχε. In his videtur νῦν redundare. ¶ 12) εἰς τὸ παρὸν, i. q. νῦν. Ιερ. 5, 2. τῆς εἰς τὸ παρὸν ἐξουσίας ἕνεκα, *propter praeſentem poteſtatem*. ¶ 13) πρὸς τὸ παρὸν, *pro re*. Ιππ. 5, 9. πρὸς τὸ παρὸν ἀεὶ ἀπατᾶν. ¶ 14) *aduenire, aduenisſe*. Π. 5, 4, 14. παρῆν — δῶρα φέρων. 6, 2, 2. χρήματα πάρεσε ἄγοντες. Α. 1, 2, 3. 9. 5, 5, 7. σεσωσμένοι πάρεσε. Ε. 4, 3, 1. ὅτι — πάλιν παρεσόμεθα, *nos reuerſuros eſſe*. 6, 5, 33. ἔτυχον παρόντες πρέσβεις. c. dat. Π. 1, 4, 28. παρέςαι αὐτοῖς. Muretus fruſtra vult αὖθις. c ἀπὸ, Π. 7, 4, 2. ἀπ' ἀμφοτέρων παρῆσαν πρὸς αὐτὸν, ἕτοιμοι ὄντες. c. ἐκ, Α. 1, 4, 2. Κύρῳ παρῆσαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες. c. εἰς, Π. 1, 2, 4. εἰς τὰς ἑαυτῶν χώρας — πάρεισιν. 6, 2, 11. p. 374. παρεῖναι — εἰς τὴν τεταγμένην χώραν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. 7, 5, 16. Ε. 3, 5, 6. ἐκέλευσεν αὐτοὺς — παρεῖναι — ἐς Ἁλίαρτον. 6, 5, 22. 7, 4, 29. c. ἐπὶ, Π. 2, 3, 10. ὅταν γε παρῇ (all. παρίῃ) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. c. παρὰ, Π. 6, 3, 6. παρῆν ἄλλος παρὰ τοῦ σκοπάρχου. c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. εἶπε τῷ ἄρχοντι αὐτῶν παρεῖναι πρὸς αὐτόν. 8, 3, 13. Ε. 7, 4, 8. ¶ 15) *praetermittere*. Heſych: παρεῖναι· ἐᾶσαι. it. πάρειμι· ἐῶ. Phauorinus: παρεῖναι· τὸ παραλιπεῖν. Ε. 4, 2, 14. μέλλοντος τοῦ πρώτου πολεμάρχου ἐκ τοῦ ἐναν-

ἐναντίου ξυμβάλλειν αὐτοῖς, λέγεται ἄρα τις ἀναβοῆσαι, παρεῖναι τοὺς πρώτους. Intell. δεῖν. Leuncl. *permittendum esse vt primi praeterirent.* Schneiderus vero edidit παριέναι, *transmittere.* ¶ 16) In var. lect. permutatur c. προσιέναι. v. ibi nr. 1. a. it. c. συμπαρεῖναι. v. συμπ. it. παρὼν c. παρ' αὐτοῦ. v. τυγχάνειν nr. 5. it. c. ὑπάρχειν. v. ὑπ. nr. 2.

*παρείρειν, *interserere.* Σ. 6, 2. μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρήρειε. Habet etiam Grammius, sed thema facit παρερέω.

παρεκτέον, *excitare necesse est.* Π. 2, 2, 8. παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλωτα.

παρελᾶν et

παρελαύνειν, ¶ 1) *praeteruehi, prouehi.* ¶ a) curru; De duce hortaturo suos, Π. 3, 3, 20. ὁ βασιλεὺς ἐφ' ἅρματος παρελαύνων τοιάδε παρεκελεύετο. 7, 1, 9. παρελάσας παρὰ τὰ σαυτοῦ ἅρματα, παρακάλει τοὺς σὺν σοί. §. 10. De imperatore exercitum lustrante, A. 1, 2, 16. παρελαύνων ἐφ' ἅρματος. §. 17. ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλασε. ¶ b) equo. A. 1, 8, 8. Κῦρος παρελαύνων, *obequitans.* §. 10. Κῦρος παρελαύνων οὐ πάνυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι. 6, 5, 5. 7, 3, 22. ὁ Σεύθης παρήλαυνεν εἰς τὸ πρόσθεν. De militibus, Π. 5, 3, 22. τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πρόσθεν παρελαύνειν ἐκέλευσεν. A. 1, 2, 16. παρήλαυνον τεταγμένοι κατ' ἴλας καὶ κατὰ τάξεις. E. 5, 4, 52. τοὺς τελευταίους παρελαύνοντας εἰς τὴν πόλιν. Plene dicitur παρελαύνειν τὸν ἵππον, Π. 5, 3, 20. Sed A. 3, 4, 28. παρελαύνων ἐπὶ τοῦ ἵππου. ¶ 2) *adequitare.* c. ἐπὶ, A. 3, 5, 3. παρελαύνων ἐπὶ τὰς τάξεις. In aliis ἐπὶ deest. c. πρὸς, Π. 4, 2, 6. παρελαύνειν πρὸς ἑαυτόν. §. 10. ¶ 3) *irruere.* c. ἐπὶ, Ιππ. 8, 18. παρελαύνοι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. §. 21. τοὺς προθύμως — παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ¶ 4) *in equo abire.* Π. 3, 3, 4. ταῦτ' εἰπὼν παρήλαυνε. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. περιελαύνειν. v. ibi nr. 2.

παρεμπίπτειν, v. ἐμπίπτειν nr. 6.

παρέπεσθαι, ¶ 1) *a latere sequi.* Π. 8, 3, 8. προηγοῦντο τετρακισχίλιοι παρείποντο οἱ δισχίλιοι ἑκατέρωθεν. §. 9. σκηπτοῦχων, οἳ παρείποντο αὐτῷ τρεῖς ἑκατέρωθεν. §. 10. Sic de hominibus e vulgo

 cum

cum pompa ſequentibus, Π. 8, 3. 9. πορευομένου αὐτοῦ παρείποντο πάμπολλοι — τούτων τῶν παρεπομένων. ¶ 2) *comitari, proſequi.* v. Fiſcher. ind. Theophraſt. in v. παρακολουθεῖν. E. 3, 1, 19. ὁ Μειδίας παρεπόμενος αὐτῷ. Απολ. 27. τοὺς παρεπομένους Socratem ex iudicio abeuntem. ¶ 3) *obſeruare praecepta,* fere vt παρακολουθεῖν. Ιπ. 11, 5. ἣν ἐν παντὶ παρέπηται τὸ — τυγχάνειν ῥᾳςώνης. Ita quidem τὸ τυγχ. fuerit accuſatiuus. Sed quia παρέπεσθαι alias ſemper iunctum ſibi habet datiuum, rectius τὸ τυγχ. accipitur in nominatiuo, et verba allata poſſunt ita explicari: *ſi ſemper et vbique cum illa inſtitutione coniunctum ſit hoc,* etc.

παρέρχεσθαι, ¶ 1) *accedere, aduenire.* A. 7, 5, 7. παρέρχεται. De exercitu, E. 4, 5, 3. αἰσθόμενος — τῆς νυκτὸς παρεληλυθότας αὐτοὺς, ηp. in vel ad vrbem. Αγ. 2, 18. eſt βεβοηθηκότας εἰς τὴν πόλιν. c. dat. perſ. De iis, qui ſe conferunt in eam aedium partem, vbi cibum capiunt, Σ. 1, 7. αὐτῷ — λουσάμενοι παρῆλθον. c. ἐπὶ, E. 2, 4, 22. παρῆλθεν ἐπὶ τὸν λιμένα. ¶ 2) *adire, conuenire.* E. 4, 5, 9. εἰς τὸ ἄςυ πρὸς τοὺς ςρατιώτας παρελθεῖν. In ſequentibus eſt ἰδεῖν. ¶ 3) *introire, intrare.* Heſych: παρελθόντων· εἰσελθόντων. Suid: παρελθών· ἀντὶ τοῦ εἰσελθών. A. 2, 4, 6. ἀφίκοντο πρὸς τὸ τεῖχος, καὶ παρῆλθον αὐτοῦ εἴσω. 7, 1, 20. παρεληλύθαμεν εἰς τὴν πόλιν. E. 5, 4, 41. παρῆλθε δι' ἐρημίας εἴσω τῶν χαρακωμάτων. Ιερ. 2, 10. De puella in coenaculum intrante ad Ariadnen agendam, Σ. 9, 3. ἡ Ἀριάδνη ὡς νύμφη κεκοσμημένη παρῆλθε. De exercitu irrumpente, A. 5, 5, 7. εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας. §. 10. ¶ 4) *prodire ad dicendum.* A. 5, 5, 12. παρελθὼν αὐτῶν ἄλλος εἶπεν. 6, 1, 21. 22. 6, 6, 13. E. 7, 1, 3. Απολ. 10. Sic fere c. εἰς, E. 1, 7, 7. παρῆλθέ τις εἰς ἐκκλησίαν φάσκων. ¶ 5) *praeterire.* A. 2, 4, 13. παρερχομένους ἐθεώρει τοὺς Ἕλληνας. 3, 4, 24. 4, 1, 18. c. acc. A. 4, 2, 9. τοῦτον (λόφον) παρεληλύθεισαν. Πο. 1, 6. Ἀθήνας ἢ παραπλέουσιν ἢ παρέρχονται. E. 4, 2, 13. c. παρὰ, E. 4, 5, 18. παρὰ Μαντίνειαν — παρ-

— παρῆλθεν. De tempore, Π. 6, 2, 11. p. 373. ἐπειδὰν παρέλθωσιν αἱ ἡμέραι. 8, 5, 12. p. 528. τὰ παρελθόντα ὑμεῖς Κῦρον ηὐξήσατε, *quod attinet ad praeterita*. 8, 7, 3. p. 542. τὸν παρελθόντα χρόνον ἔπραττον οὕτως. 8, 8, 10. ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, *olim*. A. 1, 7, 14. 5, 8, 1. E. 1, 3, 1. δυοῖν καὶ εἴκοσιν ἐτοῖν τῷ πολέμῳ παρεληλυθότων. 1, 6, 1. 2, 1, 5. 3, 2, 6. ἄλλος μὲν νῦν, ἄλλος δὲ τὸ παρελθὸν, *ante*. 3, 3, 1. 4, 7, 1. Απολ. 26. Similiter A. 4, 3, 2. τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. Πο. 4, 31. πάσας ἀποτυχεῖν, οὐδενὶ τῶν παρεληλυθότων ἐοικὸς, *praeteritorum exemplo caret*. E. 1, 5, 1. τῆς ναυαρχίας παρεληλυθυίας. ¶ 6) *procedere*, *progredi*. Π. 2, 4, 17. p. 138. ἐπειδὰν παρέλθῃ τὸ κέρας. ¶ 7) *praegredi*, *anteire*, *anteuertere*. Π. 2, 2, 2. p. 103. πάντες παρελθόντες τὸν λοχαγὸν ᾔεσαν πρὸς ἐμὲ, *praeterito lochago procedentes*. 6, 3, 4. ὅτι προεληλύθοιεν ἐπὶ χιλὸν — παρελθόντες τὰς προφυλακάς. A. 4, 7, 7. παρέρχεται πάντας, *currendo prius venit*. E. 4, 8, 38. ¶ 8) *abire*. E. 7, 5, 18. οὐκ ἐδόκει αὐτῷ δυνατὸν εἶναι ἀμαχεὶ παρελθεῖν. Cf. ἀπέρχεσθαι nr. 5. Nam pro eo legitur. ¶ 9) *transire ab vltimis ad primos*. A. 4, 1, 13. οὐκ ἦν ἰδεῖν παρελθόντι τὸ αἴτιον. ¶ 10) *transire*, *superare*. A. 1, 4, 4. παρελθεῖν οὐκ ἦν βίᾳ. ἦν γὰρ ἡ πάροδος στενή. §. 5. 1, 7, 13. ταύτην τὴν πάροδον παρῆλθε. ¶ 11) *emetiri*, *conficere*. A. 4, 7, 4. τρία ἡμίπλεθρα παρελθεῖν. All. διελθεῖν. ¶ 12) *dari*, *tradi*. v. σύνθημα.

παρέχειν, ¶ 1) *exhibere*, *praebere*. Ammonius actiuum et medium ita distinguit: παρέχειν μὲν λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐδέσματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν, εὔνοιαν. Quae verba videntur sic intelligenda esse: παρέχειν nunquam de animi affectionibus dici, sed παρέχεσθαι non solum de his, verum etiam de iis, quae manu et quasi manu exhibentur. Cf. Abresch. dilucc. Thucyd. 2, 9. qui tamen, vt Kusterus de V. M. 1, 49. recte obseruauit, vtramque vocem promiscue vsurpari. Π. 1, 4, 5. animalia ζῶντα παρέχειν,

np. in paradiso. O. 13, 10. ἱμάτια — ὅσα δεῖ παρέχειν ἐμὲ τοῖς ἐργασῆρσι, καὶ ὑποδήματα. Σ. 2, 2. θεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιςα παρέχεις Cf. αἴσθησις. ¶ 2) *tradere*. A. 2, 1, 9. πλῆθος ἀνθρώπων, ὅσον, οὐδ' εἰ παρέχοι ὑμῖν, δύναισθ' ἂν ἀποκτεῖναι. ¶ 3) *dare, donare*. a) Π. 2. 3, 11. διπλῆν ὑμῖν — εὐωχίαν παρέχειν — εἰ μὴ καὶ διπλᾶς τὰς γαςέρας ἡμῖν παρέξεις. 8, 3, 15. ἐξένιζε, καὶ τἄλλα τε παρεῖχε ἔκπλεω, καὶ — ἐκπώματα προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο. b) Sic de diis, A. 5, 3, 10. παρέχει ἡ θεὸς τοῖς σκηνοῦσι ἄλφιτα, ἄρτους, *suppeditat, suggerit, procurat*. In aliis ἡ θεὸς deest. Aπ. 1, 4, 12. ἄλλοις ζώοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον, ἡμῖν δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταῦτα παρέχειν. 2, 2, 3. ἀγαθῶν, ὅσα οἱ θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις. 4, 3, 3. 5. 6. ¶ 4) *parare*. Π. 1, 6, 9. τὰ ἐπιτήδεια παρέξειν. §. 12. p. 66. 8, 2, 5. ἀρκεῖ, ἂν ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν παράσχῃ coquus. Margg. παράσχηται. E. 4, 8, 30 ¶ 5) *emere*. Saltem A. 2, 3, 13. πρίασθαι legitur pro παρέχειν. v. ἀγορά. ¶ 6) *adhibere*. E. 4, 8, 10. πολὺ τοῦ τείχους ὤρθωσε, τὰ αὐτοῦ πληρώματα παρέχων. ¶ 7) *porrigere*. c. inf. Aπ. 1, 2, 54. τοῦ σώματος ὅ τι ἂν ἀχρεῖον — αὐτός τε ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλοις παρέχει (scil. ἀφαιρεῖν) — καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν. ¶ 8) *commodare*. O. 2, 12. εἰ μήτε αὐτὸς κτήσαιτο αὐλοὺς, μήτε ἄλλος αὐτῷ παράσχοι. ¶ 9) *sistere in iudicio*. A. 6, 6, 12. παρασχεῖν σοι ἑαυτοὺς εἰς κρίσιν. E. 7, 4, 38. c. inf. A. 6, 6, 9. ἑαυτὸν παρασχεῖν Κλεάνδρῳ κρῖναι, *iudicandum*. §. 10. ἐμαυτὸν παρασχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ ὅ ἂν βούληται ποιῆσαι. ¶ 10 *permittere*. c. inf. Πο. 4, 12. ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις. Edd. vett. male τῶν βουλομένων. Aγ. 2, 22. ¶ 11) *committere, mandare*. c. inf. O. 2, 13. οὔτε αὐτὸς χρήματα ἐκεκτήμην, οὔτε ἄλλος πώποτέ μοι παρέσχε τὰ ἑαυτοῦ διοικεῖν. Cf. πρᾶγμα nr. 12. a. ¶ 12) *copiam facere*. Π. 7, 5, 17. p. 445. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτὸν, *omnibus aditum ad me permisi*. §. 19. ἐν τῷ φανερῷ σε παρεῖχες. Iπ. 6, 16. καὶ μὴ παρέχοντος ἵππου δύνασθαι ἀναβαίνειν, *etiamsi*

equus

equus non admittat equitem. Intell. ἑαυτόν. Sic fere Π. 8, 1, 8. τοὺς παρέχοντας ἑαυτοὺς, np. τῷ βασιλεῖ, *qui praesto sunt ad fores.* Π. 1, 2, 9. παρέχουσιν ἑαυτοὺς τοῖς ἄρχουσι χρῆσθαι, *magistratibus apparent.* Eadem formula legitur §. 13. 8, 1. 2. 8, 6, 5. Cf. χρῆσθαι. ¶ 13) *concedere, abtreten.* Απ. 2. 9. 7. πολλοὶ ἐδέοντο τοῦ Κρίτωνος καὶ σφίσι παρέχειν φύλακα τὸν Ἀρχέδημον. ¶ 14) *conseruare.* Πο. 4, 14. τὸν ἀριθμὸν seruorum ἴσως ἀεὶ παρέχειν. Απ. 4, 3, 13. ὁ τὸν κόσμον — ἀεὶ χρωμένοις ἀτριβῆ παρέχων. ¶ 15) *facere, reddere.* Π. 1, 2, 5. τοὺς ἐφήβους βελτίσους παρέχειν — παρέχειν αὐτοὺς τὰ τεταγμένα ποιοῦντας. 2, 1, 9. τὴν πεντάδα τοιαύτην παρέχειν — παρέξουσι τὰ δέοντα ποιοῦντας. 4, 2. 19. p. 224. τὸ πλεονεκτῆσαι ὀλιγοχρόνιον ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον παράσχοι. p. 225. 8, 7, 3. p. 548. τὰ σώματα, ὅσον ἂν ἐν αὐτοῖς χρόνον ᾖ ἡ ψυχὴ, ζῶντα παρέχεται. 8, 8, 10. τοὺς τὴν γῆν ἔχοντας, ἀπὸ ταύτης ἱππότας παρέχεσθαι. Potest tamen in his duobus locis pro medio accipi. Ο. 4, 7. 21, 4. οὐδ' αἰσχύνεσθαι ἐπισταμένους παρέχουσι. Α. 2, 3, 13. Φιλίαν ὑμῖν παρέξειν τὴν χώραν. 2, 5, 2. p. 111 Αγ. 1, 34. τὴν χώραν ἀδῄωτον παρέχων. Πο. 5, 13. εἰ μηδένα παρέχοιμεν ἀδικοῦντα, *si neminem* (lacessendo) *moueamus, vt iniuria nos afficiat.* Απ. 2, 6, 23. 4, 6, 15. ¶ 16) *praestare, efficere, causam esse.* c. subst. Π. 7, 5, 25. τὸ κρατεῖν παρέχον. Α. 3, 5, 6. πρόβατα — ἀποδαρέντα ῥαδίως ἂν παρέχοι τὴν διάβασιν. Π. 4, 5, 12. p. 2.6. τοῖς φίλοις τὴν ἀσφάλειαν παρέχουσι. Ο. 4, 10. παρέχοντος τοῦ φρουράρχου εἰρήνην τοῖς ἔργοις. 6, 9. ἡ ἐργασία δοκεῖ — ταῖς ψυχαῖς ἥκιστα ἀσχολίαν παρέχειν. Σ. 7, 4. ὁ λύχνος — φῶς παρέχει, τὸ δὲ χαλκεῖον φῶς οὐ ποιεῖ. Cf ἱδρώς. ¶ 17) *conficere.* Λ. 1, 4. ἐσθῆτας — παρέχειν. ¶ 18) *facessere.* Α. 3, 2. 17. αὗται ὄχλον παρέχουσι ἄγειν, i. e. ἐν τῷ ἄγειν. Cf. ἀσχολία et πρᾶγμα. ¶ 19) *afferre, gignere.* Cum nominibus affectionem animi significantibus, Π. 4, 1, 2. p. 201. ποίαν ἡδονὴν τὸ νικᾶν παρέχει. Απ. 1, 2, 2. ἐλπίδας παρασχών. 1, 6, 8. Σ. 4, 22. τέρψιν οὐ παρέχει, πόθον δὲ ἐμποιεῖ.

§. 25.

§. 25. Cf. γέλως, Φόβος. ¶ 20) *materiem praebere, excitare.* Π. 6, 1, 21. ἔγωγε, ἔφη ὁ Ἀράσπας, καὶ ὑπὸ τῶν φίλων οἶδα ὅτι ὡς σὲ πεφευγὼς λόγον ἂν παρέχοιμι. Leuncl. *scio futurum, vt etiam per amicos rumor excitetur, quasi te fugerim.* Abreschius dilucc. Thucyd. 2, 101. reprehendit hanc versionem, et intelligi verba iubet, tanquam legeretur: ἔγωγε οἶμαι ἂν καὶ ὑπὸ τῶν φίλων πιστευθῆναι, καὶ οἶδα ὅτι ὡς σε πεφευγὼς λόγον ἂν παρέχοιμι αὐτοῖς. vel etiam: ἔγωγε οἶδα ὅτι λόγον ἂν παρέχοιμι τοῖς φίλοις ὡς πεφευγώς σε, καὶ πιστευθείην ἂν ὑπ' αὐτῶν. ¶ 21) παρέχειν ἑαυτὸν, *gerere se, sich betragen, sich verhalten.* Π. 1, 6, 5. παρέχοντας ἑαυτοὺς οἵους δεῖ. 2, 1, 9. ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Cf. ποιεῖν nr. 47. ¶ 22) In var. lect. παραχεῖν extat pro πάχειν. v. πάχειν nr. 11. it. 13.

παρέχεσθαι, ¶ 1) *exhibere.* Π. 8, 1, 13. παράδειγμα τοιόνδε ἑαυτὸν παρείχετο. Πο. 1, 2. χώρα — οἵα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι. Cf. αἴσθησις et τεκμήριον. ¶ 2) *dare.* Σ. 4, 49. ὧν διδόασιν (dii mihi), αὖ παρέχομαι, np. diis. Saepe, vt nostrum *liefern*, est exhibere s. dare milites, Π. 4, 6, 2. p. 256. ἵππον εἰς χιλίαν τῷ βασιλεῖ παρειχόμην. Α. 6, 2, 6. αἰσχρὸν — ἄρχειν ἕνα Ἀθηναῖον, μηδεμίαν δύναμιν παρεχόμενον εἰς τὴν στρατιάν. Αγ. 1, 24. et Ε. 3, 4, 15. ὅστις παρέχοιτο ἵππον, np. pro se. quae videtur esse h. l. medii vis. Plutarchus enim in Agesl. 9. habet παραχεῖν ἵππον ἀνθ' ἑαυτοῦ. Vulgo in Xenophonte legebatur παρέχοι τὸ ἱππικόν. Ε. 2, 3, 18. p. 97. ¶ 3) *adhibere.* Π. 2, 1, 6. p. 93. τόλμῃ, ἣν προσήκει παρέχεσθαι. 7, 5, 26. p. 456. τῷ τόλμαν μόνον παραχομένῳ. Cf. μάρτυς. ¶ 4) *ostendere.* Π. 8, 1, 10. τοὺς πειθομένους μᾶλλον τιμῶν τῶν τὰς μεγίστας ἀρετὰς δοκούντων παρέχεσθαι, *virtutes suas ostentare.* 5, 2, 15. p. 285. Σ. 8, 27. ¶ 5) *declarare, praestare.* Α. 7, 6, 9. προθυμίαν — περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος. Ε. 6, 5, 38. p. 430. Κ. 2, 2. ¶ 6) *continere, capere.* Π. 6, 1, 16. ἅρματα τριακόσια — μαχομένους παρέχεται τριακοσίους. ¶ 7) *habere.* Α. 11, 5. ὁ στίχος ἕκαστος πάντ' ἔχων, ὅσα

σα δεῖ παρέχεσθαι. ¶ 8) *facere, reddere.* Π. 1, 6, 17. πειθομένους παρέχεσθαι ϛρατιώτας. 3, 3, 24. p. 193. μέλλοντας τοῦ φόβου τὴν μάθησιν κρείττονα παρέξεσθαι. Moeris p. 320. παραχήσομαι, Ἀττικῶς· παρέξομαι, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. Π. 4, 1, 2. p. 201. 8, 2. 11. p. 488. A. 2, 6, 14. E. 4, 2, 3. Ιερ. 1, 6. Απ. 3, 3, 4. O. 4, 8. συνοικουμένην τὴν χώραν παρεχομένους καὶ ἐνεργόν. §. 10. ἢν ὁ ἄρχων ὀλιγάνθρωπόν τε παρέχηται καὶ ἀργὸν τὴν χώραν. 5, 8. 6, 9. ἡ ἐργασία — δοκεῖ τὰ σώματα κάλλιϛά τε καὶ εὐρωϛότατα παρέχεσθαι. §. 10. 12, 12. 14, 1. 15, 12. 21, 4. πονεῖν ἐθέλοντας — παρέχονται. §. 9. Σ. 4, 42. 7, 4. τὸ χαλκεῖον — ἐν αὐτῷ ἄλλα ἐμφαινόμενα παρέχεται. Ιπ. 1, 11. 12. 13. ¶ 9) *praestare.* Π. 6, 4, 3. τὰ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν νῦν — λόγων. Αγ. 1, 38. ¶ 10) *gignere, excitare, caussam esse.* Π. 1, 6, 19. p. 71. τοιαύτην δόξαν περὶ αὐτοῦ παρασχέσθαι. 3, 3, 6. E. 5, 1, 14. extr. ¶ 11) *materiem praebere.* Απολ. 26. Παλαμήδης καλλίους ὕμνους παρέχεται. ¶ 12) *instituere.* O. 21, 1. εὖ τῇ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέχησαι.

παρήκειν, *pertingere.* K. 4, 1. lepus habet πλευρὰς μὴ βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, *in obliquum paulatim circumductas aluum versus.* Fr. Portus: *in obliquum porrectas.*

Παρθενικὸν siue

Παρθένιον, oppidum in Mysia l. Teuthrania. A. 7, 8, 8. ἐκ Παρθενίου. Margg. Παρθενικοῦ. §. 12. τὸ Παρθενικὸν πόλισμα. Hutchins. vult Παρθένιον scribi.

Παρθένιος, *Parthenius,* Ponti fluuius. A. 5, 6, 3. p. 291. 6, 2, 1.

παρθένος, ¶ 1) *virgo.* Π. 4, 6, 4. ἔϛι δέ μοι — θυγάτηρ παρθένος — γάμου ἤδη ὡραία. Αγ. 6, 7. ὥσπερ παρθένος σωφρονεϛάτη. E. 6, 4, 7. τῶν παρθένων, quae se interfecerant, τὸ μνῆμα ornarunt Thebani. Λευκτρίδας eas vocari διὰ τὸν τόπον, dicit Plutarchus in Pelopida c. 20. Diodori Siculi et Pausaniae traditiones attulit Morus. Απ. 1, 5, 2. θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι. ¶ 2) Λ. 3, 6. αἰδημονεϛέρους τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις παρθένων. Longinus de sublim. 4, 4. et ex eo Margg. habent ἐν τοῖς

τοῖς ὀφθαλμοῖς, e qua ratione παρθένοι idem essent quod κόραι, *pupillae oculorum.* Quodsi Xenophon scripsisset ὀφθαλμοῖς, sane dignus esset qui reprehenderetur, quod facit Longinus. Sed Longinus haud dubie vsus est corrupto codice. v. Hutchins. diss. T. I. p. 17. sq. et Leopard. emendatt. 16, 24.

Παριανοὶ, v. Πάριον.

παριδεῖν, ¶ 1) *negligere, curam non habere.* Π. 1, 6, 19. p. 79. πολεμίους — ἀφυλάκτους λαμβάνειν, καὶ διῶξαι παριδόντες ἑαυτούς. All. παραδόντες ἑ. i. e. *imprudenter sui copiam facientes.* v. παραδιδόναι nr. 8. ¶ 2) *pati, committere, aequo animo videre.* A. 7, 7, 29. δέομαι δὲ ἐμοῦ ἀποδιδόναι stipendium militibus, καὶ μὴ παριδεῖν με διά σε ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ.

παριέναι, quod ab εἶμι deducitur, ¶ 1) *accedere, adire.* A. 4, 2, 2. ὡς λάθοιεν οἱ παριόντες, np. montem occupaturi. 4, 5, 7. παριὼν ἐπὶ (all. περιιὼν περὶ) τὰ ὑποζύγια. 4, 7, 3. μία ἐστὶν πάροδος. ὅταν δέ τις ταύτῃ πειρᾶται παριέναι. §. 4. οὐδὲν κωλύει παριέναι — §. 5. εἰς τὸ δασὺ παριέναι, 2 codd. προσιέναι. 7, 3, 26. 7, 8, 8. Sic A. 7, 3, 7. ὡς ἐπὶ δεῖπνον ἰόντες. All. παριόντες. Cf. εἰσιέναι nr. 1. a. ¶ 2) *intrare.* Π. 1, 2, 2. βίᾳ εἰς οἰκίαν παριέναι, i. e. τοιχωρυχεῖν. ¶ 3) *peragrare.* A. 5, 4, 17. ὁπόσα δὲ καὶ ἄλλα παρῄεσαν χωρία. ¶ 4) *proficisci.* E. 4, 5, 19. οὐκέτι πεζῇ παριόντες ἐκ Σικυῶνος, ἀλλὰ παραπλέοντες. 4, 8, 3. ¶ 5) *transire.* a) e loco in locum, Ιπ. 4, 4. ἢν ἀπόροις — ἐντυγχάνωσιν, παριόντες — δηλώτουσι. K. 8, 2. πρὸς τὰ ὄρη παριέναι ἀπὸ τῶν ἔργων. b) e posteriori acie in priorem, A. 4, 5, 16. Ξενοφῶν παριὼν — ἐκέλευε σκέψασθαι τί εἴη τὸ κωλῦον. 6, 5, 8. ¶ 6) *praeterire.* Π. 5, 4, 20. παριέναι vrbem. it. τῶν παριόντων. A. 3, 4, 23. 4, 7, 8. Απολ. 29. c. acc. A. 4, 5, 21. ὅπου παρίοι κώμην. Πο. 4, 47. c. κατὰ, E. 4, 5, 3. κατὰ τὰ θερμὰ παρῄει. Margg. προῄει. c. παρὰ, Π. 5, 2, 14. παρ' αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα δεῖ παριέναι. A. 6, 5, 14. imperator παριὼν παρὰ τὴν φάλαγγα ἔλεγεν. §. 15. est παρελαύνων. De imperatore suos inspecturo et hortaturo, Π. 7, 1, 5. παριὼν ἐπισκέψομαι ἕκαστα πῶς

πῶς ἔχει. §. 9. 11. 12. E. 7, 1, 20. πρὸ τῶν λόγων παριόντα τοιάδε παρακελεύσασθαι. ¶ 7) *praeterire certando, superare.* Phauorin: παρῄει· ἀντὶ τοῦ ἐνίκησεν. Π. 1, 4, 5. ταχὺ εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τοῖς ἡλικιώταις, ταχὺ δὲ παρῄει. Steph. negat, παρεῖναι habere vincendi notionem, et legit παρίει, a themate παρίημι, quod vetus quidam fcholiaftes explicet verbo νικῶ. Haud dubie perperam. ¶ 8) *conſpici, prodire.* A. 1, 10, 10. ἐθαύμαζον ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο, οὐδ' ἄλλος ἀπ' αὐτοῦ οὐδεὶς παρῄει. ¶ 9) *procedere, pergere.* Π. 6, 3, 6. ἐπιμεληθεὶς πάριθι. A. 4. 2, 9. τοῖς ὑποζυγίοις παριοῦσιν. ¶ 10) *ſequi.* A. 3, 4, 29. τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν, τοῖς δὲ ὄπισθεν παριέναι παρεκελεύετο. ¶ 11) *dari, tradi.* v. σύνθημα. ¶ 12) In var. lect. confunditur c. ἐπιπαριέναι. v. ibi. it. c. παρεῖναι. v. ibi nr. 14. it. c. ἀπιέναι. v. ibi nr. 7. it. c. περιϊέναι, c. προϊέναι, c. προσιέναι. v. fupra nr. 1. et 6.

παριέναι, quod ab ἵημι defcendit, ¶ 1) *admittere.* Π. 1, 4, 6. ὅτι οὐ παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον. 5, 3, 6. ἆρ' ἂν οἴει ὑπὸ τοῦ φρουράρχου παρεθῆναι τὸν εὐνοῦχον; §. 7. 7, 5, 16. εἶπε μηδένα παριέναι ad fe, ἢ τοὺς φίλους. E. 5, 2, 9. μὴ παρείησαν τινες εἰς τὴν πόλιν αὐτούς. §. 20. Sic c. inf. E. 5, 4, 28. εἴ τις πολιτῶν παρῇν, παρίει τούτους διαλέγεσθαι τῷ πατρί. Vbi etiam verti poffit *permittebat.* In feqq. eft παρεχώρει. Morus non bene: *cedebat.* Margg. παρῄνει. ¶ 2) *concedere.* A. 5, 7, 6. τίνι ἐμποδὼν εἰμι; παρίημι, ἀρχέτω. ¶ 3) *praetermittere.* ¶ a) loquendo, narrando, Π. 5, 4, 7. πολὺ μεῖζον παρεὶς θαῦμα, ἐμὲ θαυμάζεις. 5, 5, 5. p. 327. παρήσω τοῦτο. E. 4, 8, 1. τῶν πράξεων τὰς μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Aπ. 3, 4, 11. Iπ. 8, 7. ¶ b) faciendo, Π. 6, 2, 11. p. 372. οὐ δεῖ παριέναι ὅτου ἂν τις δέηται τούτων, *negligere inquirendo.* 7, 5, 17. p. 446. πολλὰ ὧν δεῖ πραχθῆναι, παριέναι. Iπρ. 7, 10. ἁμαρτήματα παριέναι ἀκόλαστα. Similiter Aπ. 1, 1, 12. τὰ μὲν ἀνθρώπινα παρέντες, τὰ δὲ δαιμόνια σκοποῦντες, vbi παρέντες eft i. q. οὐ σκοποῦντες. ¶ 4) *omittere, non aggredi.* Aγ. 2, 12. et E. 4, 3,

3, 12. ἐξὸν αὐτῷ παρέντι τοὺς διαπίπτοντας — χειροῦσθαι. ¶ 5) Permutatur c. παρεῖναι. v. παρεῖναι nr. 15.

Πάριον, *Parium*, auctore Stephano Byzantino, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ — τὸ ἐθνικὸν Πάριος, ὁ πολίτης Παριανός. A. 7, 2, 4. Xenophon eo ab Anaxibio arcessitur. Cf. §. 14. et 7, 3, 9. E. 1, 1, 8. Alcibiades Parium nauigat. A. 7, 3, 7. Παριανοὶ ob foedus faciendum proficiscuntur ad Medocum.

παριστάναι, ¶ 1) *afferre, instillare.* Λ. 15, 8. οὔτε τοῖς βασιλεῦσι τυραννικὸν φρόνημα παραστῆσαι, οὔτε τοῖς πολίταις φθόνον ἐμποιῆσαι. ¶ 2) *manifesto demonstrare, persuadere.* Hesych: παριστῶ· ἀποδείκνυμι. v. Morus ad Longin. p. 43. O. 13, 1. ὅταν παραστήσῃς τινὶ τοῦτο καὶ πάνυ ἰσχυρῶς, ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι. ¶ 3) In var. lect. est παραστήσεις. pro παραιτήσῃ. v. παραιτεῖσθαι.

παρίστασθαι, ¶ 1) *adstare.* Π. 8, 8, 9. σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεστᾶσι. Athenaeus 12, p. 515. C. habet παριστᾶσι. A. 5, 8, 9. ἔχοντες οὐ ψήφους, ἀλλ' ὅπλα, παρεισήκειτε. O. 10, 10. Sic de Theodota, quae pictori se depingendam sistit, Aπ. 3, 11, 2. τὴν Θεοδότην καταλαβόντες ζωγράφῳ τινὶ παρεστηκυῖαν. ¶ 2) *stare, consistere.* A. 4, 8, 19. ὅπου παρεστηκότες ἐτύγχανον. ¶ 3) *adesse.* Π. 4, 5, 9. ὁ τοῦ Κυαξάρους ἄγγελος παρίσταται. Ιερ. 8, 9. ὅταν τάχους καιρὸς παραστῇ, *adsit, aduenerit.* Cf. Doruill. ad Charit. p. 192. Λ. 3, 3. ἰσχυροτάτας ἐπιθυμίας τῶν ἡδονῶν παρισταμένας, *inesse, animum occupare.* Aπ. 3, 7, 5. αἰδῶ καὶ φόβον — μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις παριστάμενα. Ernesti vertit *superuenientia, opprimentia nos.* Sic Ιπρ. 9, 1. πρὸς τὸ παριστάμενον, *pro re, pro statu rerum praesenti.* Cf. μάρτυρ. ¶ 4) *praesto esse, adesse adiuuandi causa, opitulari.* Aγ. 7, 3. παρίστατο suis, εἴ τις συμφορὰ συμβαίνοι. E. 4, 5, 6. Φαρνάβαζος παρεστηκότος αὐτοῖς ὅπως προσαγάγοι. 6, 5, 33. ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο. ¶ 5) fere i. q. εἶναι. Π. 5, 3, 10. πειρασόμεθα μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναι. ¶ 6) *imminere.* E. 2, 3, 24. παρεστηκότος τοῦ θανάτου. ¶ 7)

¶ 7) *ad aram stare iubere, adducere.* A. 6, 1, 14. παραστησάμενος δύο ἱερεῖς (all. ἱερεῖα) ἐθύετο. 7, 8, 2. θύων — παρεστήσατο τὸν Εὐκλείδην vatem. ¶ 8) *ad deditionem compellere, sibi subiicere.* Etymol. M. παραστησάμενος· ἑλὼν, παραλαβὼν, καταστρεψάμενος. Cf. Poll. 9, 141. et 1, 169. E. 3, 2, 9. ἐπολιόρκει· καὶ ἐν ὀκτὼ μησὶ παραστησάμενος αὐτούς. 6, 1, 4. p. 357. καὶ ἄκουσαν — Φάρσαλον δυναίμην ἂν παραστήσασθαι. (p. 359. est προσαγαγέσθαι.) 7, 2, 10.

πάροδος, *transitus in angustia loci.* Suidas: πάροδος· εἴσοδος. Hesych: παρόδους· διαβάσεις. A. 1, 4, 4. ἐπὶ πύλας — ἦν γὰρ ἡ πάροδος στενή. §. 5. 1, 7, 13. πάροδος στενὴ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς τάφρου — ταύτην τὴν πάροδον Κῦρος παρῆλθε. 4, 1, 2. ὁ Τίγρις ἄπορος ἦν, διὰ τὸ βάθος, πάροδος δ' οὐκ ἦν, ἀλλὰ τὰ ὄρη etc. 4, 2, 15. οἱ πολέμιοι ὅπου εἴη στενὸν χωρίον — ἐκώλυον τὰς παρόδους — Ξενοφῶν ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου (all. ὁδοῦ) τοῖς πρώτοις — Ξενοφῶν ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τοῖς ὄπισθεν. 4, 7, 3. E. 6, 4, 27. κατέβαλε τὸ Ἡρακλειωτῶν τεῖχος, οὐ φοβούμενος μή τινες ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου πορεύσοιντο ἐπὶ τὴν ἐκείνου δύναμιν. Mox sequitur ἐπὶ στενῷ οὖσαν et εἴργοιεν. 6, 5, 41. K. 6, 6. distinguuntur πάροδοι, *aditus ad retia,* et δίοδοι, *spatia inter retia relicta.*

παροικεῖν, *accolere, vicinum esse.* Πο. 1, 5. πόλεων παροικούντων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.

παροινεῖν, (per ebrietatem, *aliquid insolentius vel dicere vel facere, petulantem esse in contumeliam alicuius.* v. παροινία. A. 5, 8. 2. Xenophon militem, quem verberauerat, sic interrogat: ἀλλὰ μεθύων παρῴνησα; Cf. Dio Cassius 45, 27. 28. qui de Antonio vtitur hoc verbo.

παροινία, *iniuria inter pocula admissa. Hesych:* παροινία· ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις καὶ οἷα δήποτε ἁμαρτία. Etymol. M. παροινία· ἡ ἐν οἴνῳ ἀταξία. Cf. Wetsten. ad 1 Timoth. 3, 3. Λ. 5, 6. ὥστε ἥκιστα ὕβριν, ἥκιστα παροινίαν — ἐγγίγνεσθαι. Σ. 6, 1. 2. παροινία definitur τὸ παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας. Sed §. 10. παροινία dicitur ipsa illa alter-

altercatio paululum acerbior, orta per quaestionem de παροινίᾳ.

παροίχεσθαι, *praeteritum esse*. A. 2, 4, 1. μὴ μνησικακήσειν — τῶν παροιχομένων. 1 MS. τῶν παρῳχημένων. Hesych: παρῳχημένας· παρελθούσας. Ho. 4, 13. τὰ μὲν καὶ νῦν ὁρῶμεν, τὰ δὲ παροιχόμενα τῶν πραγμάτων — ἀκούομεν. E. 1, 4, 6. τῶν παροιχομένων κακῶν αἴτιος.

* παρολιγωρεῖν, *non curare*. E. 7, 4, 13. οὐ παρωλιγώρησαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐβοήθουν.

παρόμοιος, *fere par*. Pollux 9, 130. εἴποις ἂν ἐπὶ τοῦ ὅμοιος, ἐοικὼς, προσόμοιος. ὁ γὰρ παρόμοιος, παρ' ὀλίγον ὅμοιος. Cf. Wetsten. ad Marc. 7, 8. E. 3, 4, 13. παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν.

παροξύνειν, ¶ 1) *irritare, exasperare*. K. 6, 14. ἵνα μὴ παροξύνωνται canes πρὸ τοῦ καιροῦ. ¶ 2) *incitare, impellere*. Dicitur in vtramque partem, E. 6, 4, 8. τὸν οἶνον παροξύναι τι αὐτοὺς ad audaciam pugnae. O. 13, 9. αἱ φιλότιμοι τῶν φύσεων τῷ ἐπαίνῳ παροξύνονται, vt praecepta faciant. c. πρὸς, E. 6, 4, 6. παρωξύνετο πρὸς τὸ μάχην συνάπτειν, np. sermonibus inuidorum. Aπ. 3, 3, 13. φιλοτιμία μάλιστα παροξύνει πρὸς τὰ καλά. c. inf. Aπ. 3, 5, 3. φιλοτιμότατοι — πάντων εἰσὶν, ἅπερ οὐχ ἥκιστα παροξύνει κινδυνεύειν. c. ὅπως, Π. 6, 2, 3. ὅπως κράτιστοι ἔσονται στρατιῶται, καὶ τούτους ἐπαινῶν τε παρώξυνε καὶ χαριζόμενος. ¶ 3) Ιπ. 6, 10. χρὴ τὸν ἱπποκόμον καὶ τὰ τοιάδε παρωξύνθαι (Ita legitur etiam in Cod. Lips.) εἴ τι δεῖ πονεῖν. Camerarius vertit *in his acrem esse*. Leuncl. emendat: χρὴ τὸν ἵππον μὴ κατὰ τοιάδε παροξύνεσθαι, i. e. *irritari*. Alias coniecturas, sed ad eandem sententiam, affert Zeunius.

παροξυντικὸς, *excitandi vim habens*. Π. 2, 4, 17. p. 138. παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, *incitamentum*.

παροϱᾶν, ¶ 1) *adspicere*. Π. 7, 1, 2. in itinere παροϱᾶν πρὸς τὸ σημεῖον. ¶ 2) *limis s. obliquis oculis adspicere*. Σ. 8, 42. ὁ Καλλίας παροϱῶν εἰς ἐκεῖνον. ¶ 3) *animaduertere*. Π. 7, 1, 3. ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα — παροϱᾶν. ¶ 4) *rationem non habere*. E. 7, 4, 21. οἱ δὲ — ταῦτα πάντα παρεώρων, nihil timentes, in oppugnatione

tione perseuerantes. Cf. περιορᾶν.

παρορμᾶν, *incitare, excitare*. v. Hesych. Π. 2, 4, 8. p. 130. συνεργοὺς πράγματος — εὖ τε λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμᾶν μᾶλλον, ἢ λυποῦντα. c. εἰς, Π. 2, 2, 1. λόγοι παρορμῶντες εἰς τἀγαθόν. 2, 3, 5. p. 120. O. 5, 7. vbi Stobae. habet συμπαρορμᾷ, quod placet Moschio. c. ἐπὶ, Π. 8, 1, 4. ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔργα. §. 8. c. inf. Π. 8, 1, 15. τούτους μελετᾶν τῶν ἐλευθερίων πόνων οὐδένα παρώρμα. Ἱππ. 1, 14. Confunditur etiam c. ἐπαίρειν. v. ἐπ. nr. 3.

παρόρμησις, *incitatio*. Π. 1, 6, 16. τὴν αὐτοῦ παρόρμησιν militum εἰς τοὺς κινδύνους διασώζειν. Margg. παρακέλευσιν. Ἱππ. 1, 25. ἰσχυροτάτη παρόρμησις τῶν Φυλάρχων εἰς τὸ Φιλοτιμεῖσθαι αὐτοὺς καλῶς — ἡγεῖσθαι. Genitiuus τῶν Φυλάρχων est passiue intelligendus, quod versione sua bene significauit Leuncl. *vis maxima ad impellendos tribunos*.

Πάρος, *Paros*, nobilis insula ex numero Cycladum. E. 1, 4, 5. Ἀλκιβιάδης ἐκ τῆς Σάμου κατέπλευσεν ἐς Πάρον — ἐκεῖθεν ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου.

παροχεῖσθαι, *iuxta aliquem in curru sedentem vehi*. c. dat. Π. 8, 3, 7. παρωχεῖτο αὐτῷ ἡνίοχος.

παροψὶς dupliciter explicatur ab antiquis grammaticis. Phrynichus: παροψὶς, τὸ ὄψον, οὐχὶ δὲ τὸ ἀγγεῖον. Thomas: παροψίδα, τὴν ποιὰν μάζαν καὶ τὸ ὄψον, Ἀττικοί· ἐπὶ δὲ κύλικος ἢ τρυβλίου μὴ λέγε. vbi v. interpp. et Moeris p. 297. Pollux 6, 56. παροψὶς, ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ — μάζης, ἤ τις παρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψιμάτιον. 10, 87. τὰς παροψίδας — τοὔνομα ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος ἢ ἐδέσματος εὐτελοῦς· ὅ ἐστι παροψίσασθαι τεθέν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγγεῖον. Hesych et Suidas: παροψὶς· ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον. Phauorinus: καὶ σκεῦος ἡ παροψὶς, καὶ ποιὸν ὄψον. Cf. Etymol. M. et Eustath ad Il. λ, p. 867. e quo sua hausit Phauorinus, et Wetsten. ad Matth. 23, 25. Π. 1, 3, 4. προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Athenaeus 9, 2. p. 368. A. dicit, ambiguum esse, vtrum *patinae et lances*, an

cibi

cibi et opſonia intelligi debeant. Hemſterhuſ. ad Poll. 10, 87. et Hutch. intelligunt *opſonia*. Sed haud dubie intelligendae ſunt *lances, in quibus opſonia apponuntur*. Nam in ſequentibus vocantur λεκάνια, et videntur ad noſtrum locum verba Suidae ſpectare: παροψίδας· σκεύη ὑπηρετικὰ τραπέζης. Sic Heſych: παροψίδες· τὰ μεγάλα τρυβλία. Etiam verbum προσήγαγε vaſibus quam cibis accommodatius eſt.

Παῤῥασίαι, *Parrhaſiae*, vrbs Arcadiae. In aliis ſcriptoribus, etiam in Stephano Byzantino, dicitur Παῤῥασία. E. 7, 1, 18. Ἀρχίδαμος — ϛρατευσάμενος εἰς Παῤῥασίας τῆς Ἀρκαδίας — ἐδῄου τὴν χώραν. Videtur maxime regio Parrhaſia ſignificari. Sed Schneiderus bene coniicit Παῤῥασίους, collato Thucyd. 5, 33.

Παῤῥάσιος, *Parrhaſius*, pictor nobiliſſimus. v. Franc. Iunii catalogus pictorum in h. v. Απ. 3, 10, 1 — 5. Socrates cum eo diſſerit de arte pingendi.

Παῤῥάσιος, *Parrhaſia oriundus*, v. Ἀρεξίων.

παῤῥησιάζεσθαι, *libere loqui*. Αγ. 11, 5. τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθραινε, *libere vituperantium*. c. εἰς, Σ. 8, 24. ὁ σύνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα αὐτῷ παῤῥησιάζεσθαι. c. πρὸς, Π. 5, 3, 5. πολλὰ — ἐπαῤῥησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους.

Παρύσατις, *Paryſatis*, vxor Darii Nothi. A. 1, 1, 1. Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες — Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κῦρος. §. 4. Παρύσατις — φιλοῦσα αὐτὸν (Cyrum) μᾶλλον ἢ τὸν βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην. 1, 4, 9. αἱ κῶμαι Παρυσάτιδος ἦσαν εἰς ζώνην δεδομέναι. 1, 7, 8. Δαρείου καὶ Παρυσάτιδός ἐϛι παῖς. 2, 4, 15. τὰς Παρυσάτιδος κώμας — Τισσαφέρνης — διαρπάσαι ἐπέτρεψε.

παρυφαίνειν, *obtendere, praetendere*. Π. 5, 4, 20. ὑπὸ τῶν παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται, *a militibus armatis, qui ad latus calonum lixarumque euntes et iis quaſi attexti eos tegebant*.

παρωθεῖν, *repellere, poſtponere*. E. 2, 3, 10. οὓς ἐνόμιζον ἥκιϛα παρωθουμένους ἀνέχεσθαι. Fr. Portus: *a reip. adminiſtratione amotos*. Minus recte videtur Leuncl. actiue intellexiſſe. Vertit: *vio-*

violentas ipſorum contra ſe actiones.

πᾶς, ¶ 1) *omnis.* Π. 3, 1, 8. οἰχομένου τοῦ πατρὸς καὶ ἀπολωλότων πάντων σφῶν ἤδη. 7, 2, 7. p. 419. εἰ ἐγὼ ἐθέλοιμι ἄρχειν, πάντες ἂν ἐμοὶ πείθοιντο. Margg. πάνυ. A. 2, 2, 5. πάντες (Marg. et MSS. παντελῶς) ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἀπολοίμεθα. Αγ. 2, 18. E. 7, 5, 6. πᾶν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις, ὅ τι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι. Απολ. 17. πολλοὺς — ἐκ πάντων προαιρεῖσθαι ἐμοὶ ξυνεῖναι, *prae omnibus.* Saepe occurrit polyptoton, vt Π. 2, 3, 2. πᾶσιν ἅμα πάντα ἥξει τὰ χαλεπά. 4, 5, 15. ἐπὶ πᾶσι πάντας — παρεῖναι. A. 1, 9, 1. πάντων πάντα κράτιςος. 6, 5, 6. συνεδόκει ταῦτα πάντα πᾶσιν. All. παντάπασιν. E. 4, 4, 12. πάντας πάντα ὑπηρετοῦντας. Ιερ. 7, 2. K. 1, 17. βαρβάρους πάντας πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Sic Ιερ. 1, 15. Stobaeus legit πάντες πάντα κακὰ νοοῦσι. Paronomaſia eſt A. 2, 5, 2. p. 109. πάντῃ γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῇ πάντων ἴσον κρατοῦσι. c. ſuperlatiuo, A. 3, 1, 10. πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντας, πάντα τὰ δεινότατα παθόντας. Cf. ἐναντίος. c. articulo, Π. 7, 4, 7. οὐδ' ἂν οἱ πάντες σφενδονῆται μείνειαν πάνυ ὀλίγους, *omnes qui ſunt vſpiam.* 8, 4, 7. ὕβριν τοῖς πολλοῖς, σωφροσύνην τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ. A. 5, 6, 3. p. 290. E. 4, 1, 15. Σ. 6, 9. τοῖς πᾶσι καλοῖς καὶ τοῖς βελτίςοις εἰκάζω αὐτόν. it. in computanda ſumma, vt E. 1, 6, 18. ἐγένοντο αἱ πᾶσαι (Margg. ἅπασαι) — πεντήκοντα, *omnino.* 4, 3, 16. οἱ πάντες ὡς ὀκτωκαίδεκα. 5, 4, 66. 6, 2, 8. 7, 4, 23. etiam ſine articulo, E. 1, 6, 24. ἀπώλοντο — ἐννέα πασῶν οὐσῶν δέκα. ¶ 2) *totus.* Heſych: πᾶς· ὅλος. Π. 6, 1, 26. χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι. 7, 5, 9. πόλις πᾶσα. A. 4, 4, 1. E. 3, 4, 12. τὸ μὲν πεζὸν ἅπαν — τὸ δὲ ἱππικὸν ἅπαν. Αγ. 1, 15. deeſt alterum ἅπαν. E. 3, 4, 16. ξυνήγαγε ἅπαν τὸ ςράτευμα. Αγ. 1, 25. eſt πᾶν. Sic Π. 5, 4, 20. p. 322. τὸ πᾶν dicitur *totus exercitus.* ¶ 3) *omnis generis, varii generis.* v. Valckenar. ad Herodot. 7, 56. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἀνθρώπους ἐκ πάντων, *ex cuiuslibet nationis hominibus.* 7, 5, 17. p. 447. πάντας ἀνθρώπους συλλέγεσθαι,

γεσθαι, *omnes propemodum Aſiaticos*, i. e. *permultos* vel *plerosque*. Heſych: πάντες ἀντὶ τοῦ οἱ πλεῖστοι. A. 3, 2, 4. διὰ παντὸς πολέμου, *omni genere belli*. Poſſis etiam vertere *infeſtiſſimo*. 6, 4, 4. ὄσπρια πάντα. 4, 4, 5. eſt παντοδαπά. Aθ. 2, 8. φωνὴν τὴν πᾶσαν ἀκούοντες, *linguam omnis generis hominum*. E. 6, 1, 7. πελταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι, *quoscunque*. 7, 5, 26. Cf. πολὺς nr. 3. ¶ 4) *ſummus*. Π. 7, 2, 7. p. 418. εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον. E. 6, 2, 13. ἐν πάσῃ τῇ (Steph. δὴ) ἀθυμίᾳ ἦσαν. Ιπ. 12, 8. ¶ τὸ πᾶν, ¶ a) *vniuerſitas rerum*. v. Fiſcher. ad Plat. Phaedon. 57. p. 448. Aπ. 1, 4, 17. τὴν ἐν παντὶ (Hindenb. vult ἐν τῷ παντὶ) φρόνησιν τὰ πάντα — τίθεσθαι. Sic pluralis, Aπ. 1, 1, 11. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως. §. 14. ¶ b) *omnes facultates*. Σ. 4, 35. ὁ μὲν τἀρκοῦντα ἔχει — ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται. ¶ c) *omnino*. Π. 1, 6, 12. p. 64. τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. 4, 3, 3. p. 229. ¶ 6) ἐς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, *in extremum periculum adduci*. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 118. p. 557. E. 6, 1, 4. p. 362. ἐς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς. Cf. προσδοκᾶν nr. 1. ¶ 7) διὰ παντὸς, ¶ a) *per totum exercitum*. Π. 2, 4, 2. τὴν δευτέραν — ἀκολουθεῖν, καὶ διὰ παντὸς οὕτως. §. 3. Λ. 11, 8. παρ' ἀσπίδα καθίσασθαι, καὶ διὰ παντὸς οὕτως, ἔστ' ἂν ἡ φάλαγξ ἐναντία καταστῇ. Poſſit etiam verti *tamdiu*, quia ſequitur ἔστε. Π. 2, 4, 1. διὰ πάντων, *per totum exercitum*. ¶ b) *ſemper*. A. 7, 8, 6. πιστοὺς γεγενημένους διαπαντός. Cf. διὰ c. gen. nr. 4. ¶ 8) περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *nihil magis cupere quam, inprimis curare*. c. acc. E. 7, 1, 15. τοὺς Τριφυλίους — περὶ παντὸς ποιουμένους. c. inf. A. 1, 9, 10. περὶ παντὸς ἐποιεῖτο τούτους πλουσιωτέρους ποιεῖν. Cf. ποιεῖσθαι nr. 18. ¶ 9) τῷ παντὶ, *omnino, omni modo*. Π. 8, 8, 4. τῷ παντὶ χείρους νῦν. §. 10. Aγ. 2, 24. ὅπου μὲν παντὶ πλεῖον ἂν εἶχον — ἐν στενοῖς τῷ παντὶ κρατεῖν. Λ. 8, 5. E. 2, 3, 15. 3, 5, 8. p. 184. 6, 1, 4. p. 359. τῷ παντὶ κρεῖττον. 7, 5, 12. τῷ παντὶ πλέονες. Cf. πάντῃ nr. 1. et τρόπος. ¶ 10) ἐν παντὶ εἶναι, *ſummopere timere*. v. interpp.

terpp. ad Herodot. 3, 124. E. 5, 4, 29. ἐν παντὶ ἦσαν μὴ λελοιδορημένος εἴη. Aem. Portus intelligit φόβῳ vel δεινῷ. ¶ 11) πάντα, a) *omnino.* A. 1, 3, 10. πάντα ἐψευσμένος αὐτόν. ¶ b) i. q. πάντας. Π. 7, 5, 18. p. 448. Βαβυλῶνα ᾑρήκαμεν, καὶ πάντα (Margg. πάντας) κατεσράμμεθα. Scil. πάντα significat *omnia, totum regnum Assyriorum.* Αγ. 1, 27. et E. 3, 4, 18. πάντα μεσὰ ἐλπίδων. ¶ 12) πάντα ποιεῖν, ¶ a) *omnem operam dare.* E. 5, 4, 58. πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα. Aπ. 4, 2, 6. πάντα ποιοῦντες καὶ ὑπομένοντες ἕνεκα τοῦ κέρδους. Sic Horat. A. P. 413. *multa tulit fecitque puer.* c. ὅπως, A. 3, 1, 12. ὅπως μὴ γενησόμεθα — πάντα ποιητέον. E. 4, 1, 19. 7, 4, 21. Aπ. 2, 2, 6. c. ὡς, A. 3, 1, 24. πάντα ποιητέα ὡς μήποτε γινώμεθα. c. ὥσε, E. 6, 1, 4. p. 360. Ἀθηναῖοι πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥσε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Aπ. 2, 9, 6. c. particip. Π. 5, 4, 13. πάντα ἐποίουν πείθοντες τὸν βασιλέα, *vt persuaderent regi.* Sed Mureto aliisque suspectus fuit hic locus. ¶ b) *omnis generis honores tribuere.* A. 4, 2, 14. πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανοῦσιν, ὥσπερ νομίζεται ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. Cf. ποιεῖν nr. 42. et πολὺς nr. 3. ¶ 13) ἅπας non nisi forma differt a πᾶς, si sequimur Phauorinum in v. εἵνεκα· πρόσθεσις λέγεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ σοιχεῖον. οἷον σαφὶς ἀσαφὶς, πᾶς ἅπας. ἔσι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικόν. Idem: σράπτει καὶ ἀσράπτει, Ἀττικῶς γράφεται, ὥσπερ σάχυς καὶ ἄσταχυς. — καὶ πᾶς καὶ ἅπας. Sed Abreschius dilucc. Thucyd, 1, 143. „memini, „inquit, alicubi, et ni „fallor apud Xenoph. in „Αναβ. legisse, οὐ πᾶσα, „ἀλλ' ἅπασα, aut quid simile.“ Sane etiam Phauorinus ex Eustathio habet haec: ἄλφα σημαίνει καὶ ἄθροισιν δασυνόμενον, ὡς ἐν τῷ ἅπας. Π. 1, 3, 15. Μήδους ἅπαντας δεδίδαχεν. 1, 4, 25. τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες. 1, 5, 1. κρατισεύοντα περὶ ἅπαντα. §. 7. p. 55. μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασι. 1, 6, 7. Λ. 8, 1. ὅτι πείθονται ἴσμεν ἅπαντες. E. 1, 4, 6. τὴν πόλιν ἅπασαν. 1, 6, 22. 4, 3, 10. Σ. 2, 4. K. 4, 3. ὁμοῦ ἅπασαι. Cf. nr. 3. et ἀφειδῶς.

δῶς. ¶ 14) ἅπαντα non inepte redditur *nonnisi*. Π. 4, 2, 12. p. 217. γέῤῥα καὶ κοπίδας ἅπαντα καὶ πληγὰς νομιζόντων. ¶ 15) Multae aliae formulae, quae huc pertineant, in aliis locis traditae sunt, v. c. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος s. βίου, ἀρχὴ τοῦ παντὸς, οἱ ἐπὶ πᾶσι s. οἱ ἐπὶ πᾶσι τεταγμένοι, *qui priores incitare vel fugientes reprimere debebant*, ἐπίπαν, πάντων μάλιστα, πᾶν ὅσον, πάμπαν, τὸ παράπαν, πάντα τἀναντία, *alia omnia*. ¶ 16) In var. lect. est πάντες pro πάλιν. v. πάλιν nr. 5. it. πᾶσι pro παντάπασι. v. ibi. it. πάντας pro πάντως. v. πάντως nr. 1. 3. it. πάντες pro πάνυ. v. πάνυ nr. 2. it. pro παντελῶς. v. supra nr. 1. it. πάντας pro τοὺς ἄλλους. v. ἄλλος nr. 5. it. ἐν ἅπασιν pro ἂν ἐπίασιν. v. ἐπιέναι nr. 4. it. πᾶς pro ὁ. v. ὁ nr. 32.

πάσασθαι (poet. Port.), *acquisiuisse, possidere*. Etymol. M. in v. πολυπάμμων· καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, κυρίως θρέμματα, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁτιοῦν. καὶ πασάμενος πολλάκις Ξενοφῶν λέγει ἀντὶ τοῦ κτησάμενος. Hesych: πεπαμένος· κεκτημένος. Cf. apud eundem πάσατο et πεπᾶσθαι. Suid: πέπατο· ἐκέκτητο. πῶ γὰρ, τὸ κτῶμαι. Cf. Steph. voces Xenophont. et qui laudantur a Valckenario ad Ammonium et ab interpretibus Hesychii. Π. 3, 3, 20. πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν. All. habent πέπασθε, quod probant Steph. et Leuncl. Sed Hutch. ob librorum consensum retinuit κέκτησθε, quod recte factum negat etiam Valckenar. ad Theocrit. p. 384. A. 1, 9, 11. ἥκιστα Κῦρον ἐκρύπτου ἃ πέπατο. 3, 3, 11. τίνες πέπανται σφενδόνας. 6, 1, 7. τινὰ πεπαμένον ὀρχηστρίδα. 7, 6, 8. στρατευόμενοι καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν οὐδὲν πεπάμεθα. All. πεπαύμεθα. §. 30.

Πασίμαχος, *Pasimachus*. E. 4, 4, 10. Lacedaemoniorum hipparmostes.

Πασίμηλος, *Pasimelus*, Corinthius. E. 4, 4, 4 — 8. Lacedaemoniorum amicus. Cf. 7, 3, 2.

Πασιππίδας, *Pasippidas*, Lacedaemonius. E. 1, 1, 23. in exilium eiicitur. 1, 3, 9. legatus Lacedaemoniorum ad regem. §. 11. antea dux in Hellesponto.

Πασίων ὁ Μεγαρεύς. A. 1, 2, 3. adest Cyro cum manu militum. 1, 3, 7. multi

multi eius milites Clearcho ſe adiungunt. 1, 4, 7. ſq. ideo iratus clam deſerit Cyrum cum Xenia.

πασσυδὶ (poet. Port.), *omni impetu, cum omnibus copiis.* Suid. et Phauorinus: πασσυδεί· παντελῶς. πασσυδίῃ· μετὰ πάσης ὁρμῆς, πανστρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν. Cf. Heſych. et Waſſ. ad Thucyd. 8, 1. p. 506. ed. Duker. Π, 1, 4, 18. τοὺς ἄλλους ἐκβοηθοῦντας πασσυδί. Hutchinſonus Suidam ſecutus ſcribit πασσυδεί. Αγ. 2, 19. βεβοηθηκότας — εἰς τὴν πόλιν πασσυδί. Cod. Harl. πασσυδία. Ε. 4, 4, 9. οἱ Ἀργεῖοι πασσυδὶ βοηθοῦντες. Steph. in vetuſto quodam codice ait ſe reperiſſe πασσυδίᾳ, quod ei placebat ob Homericum πασσυδίῃ.

παστὰς, *coenaculum, veſtibulum interdum porticu cinctum, in quo coenabant et hoſpites excipiebant.* Poll. 7, 122. παστάδας ὁ Ξενοφῶν, ἃς οἱ νῦν ἐξέδρας. Heſych: παστάδαι· παστοὶ, στοαὶ, — καὶ τόποι ἔνθα ἐδείπνουν. Phauorin: προδόμῳ· τῇ πρὸ τοῦ οἴκου παστάδι. Schol. Apollon. Rhod. 1, 789. διὰ παστάδος (Ita enim legendum pro δι' ἀναστάδος), ἣν ἡμεῖς προπαστάδα (fort. προστάδα) λέγομεν. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτεῖσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. Cf. Etymol. M. Απ. 3, 8, 9. τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει. Stobaeus habet παραστάδας. Cf. παραστάδες.

πάσχειν, ¶ 1) *pati.* Α. 1, 3, 5. σὺν ὑμῖν ὅ τι ἂν δέῃ πείσομαι. §. 6. 3, 2, 3. 7, 1, 10. Ε. 2, 2, 6. Απ. 2, 1, 18. τῷ ἐξ ἀνάγκης ταῦτα πάσχοντι. Oppon. ὁ ἑκουσίως ταλαιπωρῶν. ¶ 2) *concedere.* Κ. 10, 23. τὰ νεογνὰ ὅταν ἁλίσκηται, χαλεπῶς τοῦτο πάσχει. ¶ 3) *affici.* Απ. 1, 2, 21. ὅταν τῶν νουθετικῶν λόγων ἐπιλάθηταί τις, ἐπιλέλησται καὶ ὧν (i. e. ἐκείνων ἃ) ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ἐπιθυμεῖ, *obliuiſcitur etiam eorum, quibus vbi afficitur animus, cupit,* ſ. *quibus ita afficitur* (docendo) *animus, vt cupiat.* Π. 7, 1, 14. Sic de affectu et motu amoris. c. ὑπὸ, Π. 6, 1, 20. οἷα πεπόνθασιν ὑπ' ἔρωτος. Σ. 1, 9. τῶν ὁρώντων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. Cf. Charito p. 64. et Theophylact. ep. 15. c. πρὸς, Σ. 4, 11. τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ πάσχετε, οἷά περ ἐγὼ πρὸς τὸν

τὸν — καλόν. De taedio amoris, Σ. 8, 15. ἔνεστι κόρος, ὥστε ἅπερ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονὴν, ταῦτα καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν. ¶ 4) *affici beneficiis aliisue commodis*, vel *iniuria aliisque malis*, quod Latine quoque vocatur *pati*. (v. Gronov. Obſ. 1, 14.) c. adiect. A. 2, 5, 2. p. 109. πρὶν παθεῖν, ἐποίησαν ἀνήκεστα κακά. 7, 1, 16. E. 3, 5, 14. οὐκ ἐλάττω κακὰ πεπονθέναι in proelio, ἢ πεποιηκέναι. 4, 5, 16. ποιοῦντες καὶ πάσχοντες τὰ ὅμοια. Ιπρ. 8, 10. πολλάκις ἔπαθον, ἃ ᾤοντο ποιήσειν. Απ. 2, 2, 3. μείζω ἀγαθὰ παθών. 4, 2, 26. πλεῖστα ἀγαθὰ πάσχουσιν — πλεῖστα κακά. c. ὑπὸ, Π. 4, 1, 5. ἥττηνται καὶ πολλὰ κακὰ ὑφ' ἡμῶν πεπόνθασιν. 4. 2, 2. οἷα πάσχουσι ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, *quam crudeliter regantur*. 4, 3, 3. p. 228. 4, 6, 2. p. 258. πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. 5, 2, 12. πολλὰ κακὰ πεπόνθασιν ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου. 5, 3, 15. πρὶν καὶ ὁτιοῦν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν παθεῖν — μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται. 5, 5, 10. p. 332. A. 5, 5, 7. ὑφ' ὑμῶν ἀγαθόν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδέν. 7, 3, 9. μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ. c. aduerb. Π. 1, 6, 19. p. 84. φίλοις χρῆσθαι καὶ εὖ ποιεῖν καὶ εὖ πάσχειν. 7, 1, 21. A. 7, 3, 19. 7, 7, 4. Αγ. 4, 4. οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες — ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, διότι εὖ ἔπαθον. 11, 3. κακῶς πάσχων. Oppon. εὐεργετούμενος. Πο. 5, 7. εὖ πάσχειν dicuntur, qui paulo ante εὐεργετούμενοι. E. 3, 2, 10. κακῶς πάσχει Καρία, *vaſtatur*. 4, 5, 16. κακῶς ἔπασχον. §. 17. ἔπασχον μὲν κακῶς, ποιεῖν δὲ οὐδὲν ἐδύναντο. 6, 5, 38. p. 432. ὧν (i. e. ἐκείνων ἃ) εὖ ἐπάθετε, μνησθείητε. O. 13, 6. εὖ πάσχειν. §. 7. eſt: τῶν ἡδέων τι αὐτοῖς γίγνεσθαι. 14, 8. Σ. 4, 30. Ιπρ. 5, 3. K. 12, 9. τὴν πόλιν ἀδικουμένην — τὴν χώραν πάσχουσαν κακῶς. 13, 10. οἱ κακοὶ πάσχουσι κακῶς, *calamitatibus premuntur*. c. ὑπὸ, Π. 5, 4, 6. οὔτε μὴν εὖ πεπονθὼς ὑπ' ἐμοῦ. 5, 5, 4. οἱ ἐμοὶ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ — ὥστε δύνασθαι ποιῆσαι μᾶλλον ἐμὲ κακῶς, ἢ παθεῖν ὑπ' ἐμοῦ. A. 1, 3, 4. εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. 5, 2, 2. Αγ. 4, 1. Απ. 2, 2, 5. In quo toto capite ſaepe legitur εὖ πάσχειν. Cf. ἀνήκεστος, ἀντιποιεῖν, κακὸς, κακῶς, ποιεῖν. Simpliciter

pliciter dictum, accipi solet in malam partem, vt A. 1, 9, 5. μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παθεῖν, *se nulla iniuria affectum iri.* ¶ 5) *experiri.* πάσχω, *accidit mihi.* Π. 2, 3, 8. ἠρώτα, τί πάθοιεν· οἱ δ' ἔλεγον ὅτι πληγεῖεν ταῖς βώλοις. 4, 1, 8. p. 205. ὁρᾶτε μὴ πάθωμεν ἅπερ πολλοὺς λέγουσιν ἐν θαλάττῃ πεπονθέναι. 4, 6, 2. p. 257. ὁ μὲν ἥμαρτεν (τοῦ λέοντος), οὐδὲν θαυμαστὸν παθών. 8, 7, 3. p. 543. 551. A. 3, 1, 12. τί οἰόμεθα πείσεσθαι — τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν. 3, 4, 12. τοὺς ταῦτα πάσχοντας, *quorum ordines in itinere perturbantur.* §. 17. E. 4, 1, 11. 4, 4, 5. ὑπισχνοῦντο μηδὲν χαλεπὸν αὐτοὺς πείσεσθαι. 4, 6, 9. ταῦτα πάσχοντας, *cum ab hostibus premerentur.* 4, 8, 6. Απ. 1, 3, 11. τί οἴει παθεῖν καλὸν φιλήσας. 2, 1, 5. ταυτὰ πάσχειν τοῖς ἀφρονεστάτοις τῶν θηρίων dicuntur homines, qui Venerea cupiditate abrepti grauissima pericula adeunt. 3, 9, 8. τοῦτο φρονίμῳ οὐκ ἂν συμβῆναι, τοὺς ἠλιθίους δὲ πάσχειν αὐτό. 3, 12, 7. διὰ τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν τοιοῦτόν τι παθεῖν. §. 4. erat συμβαίνει. Σ. 2, 25. τῶν ἀνδρῶν σώματα ταυτὰ (all. ταῦτα) πάσχειν, ἅπερ καὶ τὰ τῶν ἐν γῇ φυομένων. 4, 37. auari ὅμοιά μοι δοκοῦσι πάσχειν ὥσπερ εἴ τις — μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. K. 5, 12. Opponitur ποιεῖν, ita vt παρονομασία siue potius παρόμοιον existat, Π. 7, 3, 3. οὐ τοῦτο ἐνενόει ὅ τι πείσοιτο, ἀλλὰ τί ἂν σοι ποιήσας χαρίσαιτο. A. 3, 1, 29. Dicitur etiam de rebus vitae expertibus, Π. 8, 2, 5. τὸ αὐτὸ τοῦτο πέπονθε καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν δίαιταν, *hoc ipsum et in victu accidit.* ¶ 6) πάσχειν τι, in qua formula saepe inest euphemismus, (v. Valckenar. ad Herodot. 8, 21.) significat ¶ a) *rem male gerere in bello et pugna, vinci, capi, interfici,* etc. Π. 1, 4, 22. μὴ ἀτάκτως ἐμπεσόντες πάθοιέν τι. 2, 1, 2. p. 89. εἴ τι πείσονται οἱ Μῆδοι, *tristem belli euentum experiantur.* §. 4. 4, 5, 15. p. 252. 5, 4, 1. A. 5, 3, 7. ἦν μὲν αὐτὸς σωθῇ — εἰ δέ τι πάθοι. E. 1, 6, 4. 7, 5, 22. πεισομένοις τι μᾶλλον ἢ ποιήσουσιν ἐῴκεσαν. Ιπ. 12, 8. ἤν τι πάσχῃ ὁ ἵππος. Sic c. μηδὲν, Π. 3, 3, 17. ἐν ἀσφαλεῖ εἰσι τοῦ μηδὲν παθεῖν. Αθ. 2, 14. In his omni-

omnibus omissum est κακὸν, quod apparet ex Ἱερ. 2, 13. ἄν τι πάθωσι κακὸν ἡττηθέντες. Cf. nr. 4. ¶ b) *vulnerari.* A. 1, 8, 14. οὐδὲν οὐδὲ τοῦτον παθεῖν ἔφασαν, οὐδὲ ἄλλος δὲ – ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδὲν, πλὴν — τοξευθῆναί τις ἐλέγετο. 1, 9, 4. 3, 4, 1. 6, 1, 3. ἐξέφερον ὡς τεθνεῶτα. ἦν δὲ οὐδὲν πεπονθώς. K. 10, 22. εἰ γάρ τι καὶ πάσχοι ab apro, οὐκ ἄν γε διὰ τὸ ὀρθῶς ποιεῖν πάσχοι. ¶ c) *verberari.* A. 5, 8, 7. εἴ τι ὑπ' ἐμοῦ ἔπαθον — τί μέγα οὕτως ἔπαθον. Plenius dicitur Ἱπ. 6, 15. οἱ ἵπποι ὅταν τι χαλεπὸν πάσχωσι. ¶ d) *mori.* A. 7, 2, 8. Ξενοφῶν — αὐτοῦ τι πείσεται, ἢ καὶ Φαρναβάζῳ παραδοθήσεται. ¶ e) *laedi, damnum facere.* Π. 1, 6, 10. ἔθνος φοβούμενον μή τι πάθῃ. E. 4, 2, 7. πάσχοντας οὐδὲν, *a vespis non pungi.* Antea est τύπτεσθαι. Ἱερ. 7, 10. 11, 11. Σ. 2, 11. ἐφοβοῦντο μή τι πάθῃ mulier praecipitem se in gladios dans. Ἱπ. 6, 2. 12, 5. χεὶρ ἤν τι πάθῃ. ¶ f) *male tractari.* Π. 8, 1, 16. οὐχ ὑπὸ τῶν κατεστραφέντων κίνδυνος παθεῖν τι — ὑπὸ τούτων κίνδυνος ἦν αὐτοῖς μάλιστα παθεῖν τι, *ne quid in eum molirentur, ne manus ei inferrent.* ¶ 7) *fortuna aliqua uti.* A. 7, 1, 18. τί οἰόμεθα παθεῖν; 7, 4, 1. οἷα πείσονται, ἂν μὴ πείθωνται. §. 8. μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι πειθομένους Σεύθῃ. Sic Π. 5, 4, 10. p. 313. οὐδέν τι διάφορον πάσχει, ἢ εἰ μόνος ἐστρατεύετο, *non alia est eius conditio.* E. 3, 5, 8. p. 183. ¶ 8) *tractari.* Π. 5, 4, 12. κακῶς πείσονται, ἂν μὴ αὐτὸς αἰεὶ παρῇ. E. 2, 3, 24. 4, 6, 1. 6, 2, 2. Ἱπ. 6, 8. Ἱππ. 7, 5. ¶ 9) *poenam dare, puniri, supplicio affici.* Π. 3, 1, 13. ὅγε σὸς πατὴρ πέπονθε οὐδ' ὁτιοῦν οὔπω κακόν. A. 5, 1, 9. οὗτος δίκαια ἔπαθεν. E. 2, 1, 22. 2, 2, 2. 7, 3, 8. Ἀπ. 2, 1, 5. ἃ ὁ νόμος ἀπειλεῖ, παθεῖν. 4, 4, 22. c. ὑπὸ, Π. 6, 1, 19. τῷ φόβῳ μή τι καὶ πάθῃ ὑπὸ Κύρου. §. 20. §. 21. p. 354. 5, 3. 15. Ἱερ. 7, 8. Cf. ἀποτίειν. ¶ 10) εὖ πάσχειν, *diligenter cultum esse.* O. 20, 14. ἡ γῆ εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ. ¶ 11) *facere.* Schol. Aristoph. nubb. 234. τὸ πάσχειν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν πασχόντων τι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ποιούντων. καὶ γὰρ οἱ ποιοῦντες τρόπον

τινὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πάθος, αὐτὸ τὸ ποιεῖν. Cf. Schol. Eurip. Hecub. 614. et 1021. Barnes. ad Eurip. Orest. 537. et Suppl. 257. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. 902. Spanhem. et Kuster. ad Aristoph. l. l. et Plut. 603. Gataker. aduersarr. 13. p. 131. Reitz ad Lucian. T. II. p. 73. et p. 918. Π. 1, 6, 19. p. 78. πολλὰ τούτων ἀνάγκη ἐστὶ καὶ ὑμᾶς καὶ τοὺς πολεμίους πάσχειν (Margg. παρασχεῖν), σιτοποιεῖσθαι — κοιμᾶσθαι — ἀποχωρεῖν. Απ. 1, 2, 30. de eo, qui amore alterius captus vult προσκυνᾶσθαι, dicitur, ὅτι ὑϊκὸν (all. τι ὑϊκὸν, all. οἱ ὑϊκὸν) δοκοίη πάσχειν. Leuncl. tamen vertit *accidisse suinum quiddam*. K. 5, 29. εἰ ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπασχε τοῦτο, *errore faceret, in rete incideret*. Επ. 2, 1. ἴσον πεπόνθασι τοῖς ἱπποτροφοῦσι. ¶ 12) *committere damnum*. Π. 1, 5, 7. p. 53. qui rem a se bene inceptam deinde negligunt, ὅμοιον ἔμοιγε δοκοῦσι πεπονθέναι, οἷον εἴ τις etc. p. 54. μὴ πάθωμεν ταῦτα. ¶ 13) K. 12, 15. οἱ πάσχοντες αὐτοὺς (all. αὐτοὺς) ἐπὶ τὸ ἀεί τι μοχθεῖν τε καὶ διδάσκεσθαι. Coniiciunt viri docti παρέχοντες vel παρασχόντες. Oppon. οἱ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι. Zeun. recepit παρασχόντες.

Παταγύας, *Patagyas*, Persa, vnus e Cyri minoris amicis. A. 1, 8, 1. Sed varie scribitur nomen in libris.

πατάσσειν, ¶ 1) *percutere, ferire*. Hesych: πατάσσει· πλήσσει. A. 4, 8, 18. παῖδα κατακτανὼν ξυήλῃ πατάξας. 7, 8, 8. ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρόν. Ιπ. 7, 5. ἀκοντίσαι καὶ πατάξαι gladio ἀπὸ τοῦ ἵππου. 12, 6. ¶ 2) *verberare*. Αθ. 1, 9. 10. πατάξαι δοῦλον. E. 6, 2, 10. imperator τὸν μὲν βακτηρίᾳ, τὸν δὲ σύρακι ἐπάταξεν.

πατεῖν, *conculcare, conterere*. Π. 7, 1, 18. πεπτωκὼς ὑπὸ τῷ ἵππῳ καὶ πατούμενος. O. 18, 4. ὑποζύγια — πατεῖν τὸν σῖτον ἐλκυνόμενα. K. 10, 13. 18.

πατὴρ, ¶ 1) *pater*. Π. 3, 1, 10. ὁ σὸς πατήρ. §. 12. ὁ σὸς πατὴρ — ὁ ἐμὸς πατήρ. §. 13. 14. 16. 21. ὁ ἐμὸς πατήρ. O. 20, 25. 28. Saepe omittitur pronomen, vt Π. 3, 1, 9. τοῦ πατρὸς mei — τὸν πατέρα tuum. §. 11. τοῦ πατρὸς tui. §. 17. et 19. ὁ πατὴρ meus.

meus. §. 21. τῷ πατρὶ tuo. §. 22. 24. 3, 3, 9. extr. ὁ πατὴρ meus. 6, 1, 3. τῷ πατρὶ tuo. 8, 7, 1. ὁ πατὴρ eius. A. 7, 1, 19. τοῖς πατράσι nostris. Cod. Paris. πατρίσι. Quae lectio ferri et ipsa potest. O. 20, 21. ὁ πατὴρ meus. §. 26. ὁ πατὴς tuus. §. 27. τὸν πατέρα tuum. Auus E. 6, 3, 4. dicitur πατρὸς πατήρ. K. 1, 4. Ζεὺς καὶ Χείρων ἀδελφοὶ, πατρὸς τοῦ αὐτοῦ. Intell. ἦσαν, *eodem patre nati erant.* Cf. γίγνεσθαι nr. 4. c. ¶ 2) πατὴρ ἀγαθὸς describitur, et cum eo bonus ac beneficus princeps comparatur, Π. 8, 1, 1. Sic Cyrus Π. 8, 1, 15. πατὴρ nominatur a seruis suis, et 8, 2, 6. a ciuibus πατὴρ καλούμενος — τοῦτο δὲ τοὔνομα εὐεργετοῦντός ἐστιν. A. 7, 6, 27. Xenophon dicit ad Graecos: ὅτε ἐν ἀπόροις ἦμεν — πατέρα ἐμὲ ἐκαλεῖτε, καὶ ἀεὶ ὡς εὐεργέτου μεμνῆσθαι ὑπισχνεῖσθε. Cf. δεσπότης. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πρῶτος. v. πρῶτος nr. 14.

Πατησιάδας, *Patesiadas*, Ephorus anni decimi sexti belli Peloponnesiaci. E. 2, 3, 7.

πατρικὸς, *paternus.* E. 6, 5, 4. Ἀγησίλαος — ἐδόκει πατρικὸς αὐτοῖς φίλος εἶναι. Cf. πατρῷος.

πάτριος, ¶ 1) *patrius, ad patriam pertinens, a patria constitutus.* v. πατρῷος. A. 7, 8, 3. ὡλοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ (Cod. Eton. πατρῴῳ) νόμῳ. Πο. 6, 1. ἱερεῦσι — καὶ ἱππεῦσι τὰ πάτρια stipendia ἀποδώσομεν. E. 2, 3, 2. ἄνδρας οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι. 3, 4, 2. τὰς πατρίους πολιτείας. 6, 5, 6. ¶ 2) *legibus et institutis patriae conueniens.* Π. 8, 7, 1. τοῦ χοροῦ ἡγήσατο κατὰ τὰ πάτρια, *more et ritu patriae.* E. 7, 1, 2. p. 436. πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι. ¶ 3) i. q. πατρῷος, *a patre et maioribus traditus, acceptus, institutus.* Π. 1, 1, 4. τῶν πατρίους ἀρχὰς παρειληφότων. Margg. πατρῴους. Steph. suspicabatur πατρῴας. A. 3, 2, 10. σὺν τῷ πατρίῳ φρονήματι, *maioribus digno.* All. habent πατρῴῳ. 5, 4, 16. θησαυροὺς ἄρτων πατρίους, *a maioribus institutos.* v. Zeun. Leuncl. *more patrio congestos.*

πατρὶς, *patria.* Π. 1, 2, 7. ἀμελῶς ἔχειν περὶ πατρίδα. A. 3, 1, 4. Κύρῳ, ὃν αὐτὸς ἔφη κρείττω ἑαυτῷ νομίζειν τῆς πατρίδος. E. 2,

2, 4, 10. p. 111. 3, 1, 25. ἐν τῇ πατρίδι τῇ σαυτοῦ. 4, 2, 1. 2. Tribuitur αὐτόχθοσι, E. 7, 1, 12. Ἀρκάδας — ὡς μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρὶς εἴη Eleganter A. 1, 3, 6. Clearchus ad milites: νομίζω ὑμᾶς ἐμοὶ εἶναι πατρίδα καὶ φίλους. Saepe reperitur pluralis, vt A. 3, 1, 3. πατρίδων. Πο. 5, 10. τὰς ἑαυτῶν πατρίδας. E. 4, 1, 15. ταῖς πατρίσι. Ιερ. 4, 3. αἱ πατρίδες. §. 4. 5, 4. Aπ. 2, 1, 14. O. 4, 3. In var. lect. eſt πατρίσι pro πατράσι. v. πατὴρ nr. 1.

πατριώτης, *indigena.* Proprie Graeci, qui ſunt eiusdem ciuitatis, πολῖται vocantur, barbari autem πατριῶται. Pollux 3, 54. οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Phauorinus Atticam nominat formam πατριώτης, cum reliqui Graeci dicant συμπατριώτης. Cf. Heſych. et Graev. ad Lucian. ſoloeciſt. T. III. p. 563. Π. 2, 2, 5. μηδὲ — ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις· ἀλλ' ὥσπερ ἵππους, οἳ ἂν ἄριστοι ὦσιν, οὐχ οἳ ἂν πατριῶται. Ammonius in v. πολίτης· πατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας.

πατρόθεν, *patris nomine addito.* O. 7, 3. ὀνομάζοντές με Ἰσχόμαχον, πατρόθεν προσκαλοῦνται, v. c. Ἰσχόμαχον Φιλοστράτου, inquit Brodaeus.

Πατροκλῆς, *Patrocles.* E. 6, 5, 38. Πατροκλῆς Φλιάσιος εἶπε. Margg. Προκλῆς. Ex hac Patroclis oratione Ariſtidem in oratione Leuctrica ſua ſumſiſſe coniicit Iebb. in notis p. 566. Idem Patrocles aliam orationem habet Athenis E. 7, 1, 1. ſq. vbi itidem alii habent Προκλῆς. Sed male legi Προκλῆς, et hunc errorem ex ſcribendi compendio ortum eſſe, contendit Montfaucon in Palaeographia Graeca p. 342.

Πάτροκλος, *Patroclus.* Σ. 8, 31. amatur ab Achille.

πατρῷος, ¶ 1) *paternus, hereditarius, a parentibus ad filios, a maioribus ad poſteros veniens.* Ammonius: πατρῷα, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, πατρικοὶ δὲ οἱ φίλοι καὶ ξένοι, πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἤθη. Fere eadem Thomas Magiſter tradit. Moſchopulus: πάτρια ἔθη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος, καὶ πατρῷος κλῆρος. Suidas: πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες,

ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. — πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς. — πατρικὸν δὲ, ὅταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν λόγον. Cf. Interpp. ad Lucian. T. III. p. 561. A. 1, 7, 6. Cyrus dicit: ἐστι μὲν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ ἡ πατρῴα πρὸς μεσημβρίαν, *a patre acceptum.* 3, 1. 9. πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. 7, 2, 18. τὴν ἐμαυτοῦ πατρῴαν χώραν, *quam pater meus amisit.* 7, 3, 15. E. 3, 1, 23. ἀπεγέγραπτο τὰ πατρῷα. (§. 22. erat: πατήρ σε ἄρχοντα τοῦ οἴκου κατέλιπε.) §. 25. 6, 3, 4. τὴν προξενίαν πατρῴαν — παρεδίδου τῷ γένει. 7, 5, 16. ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Aπ. 3, 5, 8. §. 22. πολλὰ οἶμαι τῶν πατρῴων στρατηγημάτων παρειληφότα διασώζειν, *patris tui.* 3, 6, 2. ¶ 2) θεοὶ πατρῷοι funt vel *dii domestici, penates priuati*, K. 1, 15. Αἰνείας σώσας τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεούς. Cf. μητρῷος. vel *dii patrii, penates publici*, *qui ab vniuersa aliqua ciuitate coluntur ex institutis maiorum.* Nam nomina πατρῷος et πάτριος faepe inter fe permutantur. Pollux 3, 10. ἡ διὰ πατέρων κτῆσις, πατρῴα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ, καὶ ἱερὰ πατρῷα καὶ πάτρια καὶ προγονικά. Π. 1, 6, 1. Ἑστίᾳ πατρῴᾳ καὶ Διὶ πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς Perfarum. Nam Athenienfes non habebant Δία πατρῷον, vt docent haec verba Platonis in Euthydemo T. I. p. 302. C. D. ed. Steph. Ἀθηναίοις οὐκ ἐστι Ζεὺς ὁ πατρῷος; οὐκ ἐστιν, ἦν δ' ἐγὼ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία Ἰώνων οὐδενὶ, οὐδ' ὅσοι ἐκ τῆσδε πόλεως ἀπῳκισμένοι εἰσὶν, οὐδ' ἡμῖν· ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος, διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν. Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος. Cf. Grammii hift. deorum p. 11 — 20. et interpp. ad Hefych. in v. πατρῷος. it. Ἑστία nr. 1. et Ζεὺς nr. 2. b. Π. 8, 7. 3. p. 547. Cyrus filios fuos obfecrat πρὸς θεῶν πατρῴων. Cf. θεός. ¶ 3) In var. lect. faepe permutatur c. πάτριος. v. ibi.

παύειν, ¶ 1) *ceffare iubere, coercere.* Aθ. 3, 6. δικάζοντες — παύειν τοὺς ἀδικοῦντας. Aπ. 2, 2, 3. αἱ πόλεις — τὴν ἀδικίαν παύσοντες. Intelligi debet πολῖται ex nomine πόλεις. 4, 6, 14. ὁ στάσεις παύων, *compefcens, reprimens,*

c.

c. particip. A. 2, 5, 2. p. 111. ἔθνη πολλὰ — παῦσαι ἐνοχλοῦντα τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ, *inhibere quo minus.* E. 1, 6, 10. Κόνωνι εἶπεν, ὅτι παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλατταν, *se effecturum, vt ne amplius ille affectaret imperium maris.* 4, 8, 12. παῦσαι ἂν τὸ Κόνωνος ναυτικὸν τρέφοντα, *se impedituros esse quo minus.* 5, 1, 33. ¶ 2) *finem facere.* Π. 8, 6, 4. ταῦτ' εἰπὼν, τότε ἔπαυσε τὸν λόγον. ¶ 3) *auocare, abstrahere,* vel vi vel verbis. Απ. 3, 6, 1. Γλαύκωνα — ὅτ' ἐπεχείρει δημηγορεῖν — οὐδεὶς ἐδύνατο παῦσαι, ἑλκόμενον ἀπὸ βήματος — Σωκράτης μόνος ἔπαυσεν. c. gen. Π. 5, 5, 9. p. 330. τούτου παύσας αὐτοὺς ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι. E. 3, 5, 5. ἐξάγειν στρατιὰν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ παῦσαι τῆς ἐς αὐτοὺς ὕβρεως. Απ. 1, 2, 5. 64. In primo exemplo, acc. αὐτοὺς pertinet tam ad παύσας, quam ad ἀναγκάζειν. In reliquis acc. perf. debet intelligi. c. gen. et acc. Απ. 1, 2, 2. ἔπαυσε τούτων πολλούς. 4, 2, 6. ¶ 4) *liberare.* Απ. 3, 8, 2. ἐάν τι ἐνοχλῇ ἡμᾶς, δεόμεθα τοῦ παύσοντος. Leuncl. *qui nos eo liberet.* Melius Fr. Portus: *remedio.* c. ἀπὸ, Λ. 3, 2. ὅταν ἐκ παίδων ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα — παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων, *desinunt paedagogis et magistris committere.* ¶ 5) *priuare, abrogare.* Π. 8, 6, 2. τούτους οὐ παύσω τῆς ἀρχῆς. E. 2, 3, 18. p. 95. 6, 2, 8. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. O. 4, 7. 8. ¶ 6) *adimere oratione.* A. 2, 5, 1. παῦσαι τὰς ὑποψίας. Απ. 4, 2, 17. ἐάν τις στρατηγὸς — τῷ ψεύδει τούτῳ παύσῃ τὰς ἀθυμίας τοῦ στρατεύματος. Margg. τῆς ἀθυμίας τοὺς στρατιώτας, quae lectio desumta videtur e Stobaeo, qui etiam habet καταπαύσῃ. All. τὰς ἀθυμίας τοὺς στρ. ¶ 7) *sedare.* K. 6, 10. τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παυέτω — παραμυθούμενος. ¶ 8) *exauctorare.* E. 1, 7, 1. τοὺς στρατηγοὺς ἔπαυσαν. Ellipsis facile suppletur ex nr. 5. ¶ 9) *remouere ab opere.* Ita Hutch. explicat A. 2, 3, 7. εἴ τις αὐτῷ δοκοίη βλακεύειν — ἔπαυσεν ἄν. Sed quia ed. Iunt. et MS. Bodl. habent ἔπεσεν, alii ἔπαισεν, Zeun. e Suida in v. ἐπιτήδειος recepit ἔπαιεν, deleta

deleta particula ἄν. Non male. v. βακτηρία. Leuncl. emendat ἔπαυεν αὐτὸν, ſed Welſ. et Hutch. dant illud ἔπαυσεν ἄν. ¶ 10) *omittere, non facere.* A. 4, 8, 8. παύσαντας τὴν φάλαγγα, quam antea fecerat, λόχους ὀρθίους ποιῆσαι.

παύεσθαι, ¶ 1) *quieſcere.* Ιπ. 10, 13. θωπεύειν equum ὡς παύσασθαι βουλόμενον. ¶ 2) *requieſcere, liberare ſe, liberari,* c. gen. A. 5, 1, 2. παυσάμενος τούτων τῶν πόνων. Plenius legitur Apoc. 14, 13. ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων. ¶ 3) *quietum eſſe.* A. 1, 2, 2. μὴ πρόσθεν παύσασθαι, πρὶν αὐτοὺς καταγάγοι. ¶ 4) *deſinere, finem facere.* Π. 5, 5, 10. in. ὁ μὲν οὕτως εἰπὼν ἐπαύσατο. A. 1, 3, 13. 3, 1, 31. 7, 6, 28. E. 2, 3, 19. 3, 3, 4. θύοντες — καὶ μόλις καλλιερήσαντες, ἐπαύσαντο. 3, 5, 9. Απ. 2, 1, 18. O. 2, 9. c. particip. pro inf. Π. 1. 3, 10. διψῶν παύεται, *ſitire deſinit,* i. e. *modice ſitit.* Camerar. *ſitiens deſinit.* Minus recte. 1, 4. 2. 1, 5, 7. p. 53. 1, 6, 18. λέγοντες οὐδὲν παύονται, *dicere ſemper ſolent.* 3, 2, 7. 4, 1, 2. p. 201. §. 8. p. 205. οὐκ ἐθέλοντας παύεσθαι πλέοντας, ἕως ἂν ἀπόλωνται. Margg. πλέοντας ἀπολέσθαι. 4, 5, 10. 5, 5, 11. 7, 2, 3. A. 3, 1, 13. 7, 6, 24. πραγματευόμενος οὐδέπω πέπαυμαι — ἀγαθόν. Λ. 14, 4. E. 2, 4, 13. 7, 1, 20. Απ. 3, 13, 2. παύσασθαι ἐσθίοντα, *non plus edere quam appetitus capit.* 3, 14, 1. 4. 4, 4, 8. §. 10. οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Erneſtio οὐδὲν non placet. Sed poteſt accipi pro οὐ. O. 11, 23. Απολ. 31. Σ. 4, 21. 45. Ιπρ. 1, 16. 7, 13. Sed Ιπ. 10, 12. οὐ παυόμεθα λέγοντες, *identidem praecipimus.* ¶ 5) *ceſſare, deſiſtere, abstinere.* A. 1, 5, 15. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο, καὶ παυσάμενοι ἀμφότεροι — ἔθεντο τὰ ὅπλα. Hutch. ſuppleri iubet τῆς ὀργῆς vel ὀργιζόμενοι. Poſſit etiam intelligi τῶν ὅπλων. Λ. 6, 4. τοὺς πεπαυμένους καταλείπειν τὰ πεποιημένα. Intell. τῆς θήρας. c. gen. Π. 3, 1, 10. ἐπειδὰν ἡττηθῇ, εὐθὺς πεπαυμένον τῆς ἀφροσύνης. 6, 1, 20. παῦσαι τούτων, *deſiſte a timore et pudore.* A. 1, 6, 6. τοῦ πολέμου παύσασθαι. E. 4, 6, 4. 6, 2. 1. Απ.

Απ. 3, 14, 2. τοῦ σίτου πεπαυμένου. Σ. 1, 14. παυσάμενος τοῦ δείπνου. ¶ 6) *finem habere*. Π. 1, 4, 21. ὡς παυσομένου τοῦ διωγμοῦ. Σ. 4, 10. ὁ λόγος οὕτω πως ἐπαύσατο. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. ἀναπαύεσθαι et πάσασθαι. v. ibi.

παῦλα, *cessatio, finis.* Thomas et Phauorinus: ἀνάπαυλα, ἡ ἀνάπαυσις. — τὸ δὲ παῦλα, ἀδόκιμον. Sed reperiri hoc nomen in optimis scriptoribus, docuerunt Thomae interpretes. Hesych: παῦλα· ἄνεσις, ἀνάπαυσις. A. 5, 7, 18. σκοπεῖτε παῦλάν τιν' αὐτῶν, sc. immodestiae militum.

Παυσανίας, *Pausanias.* ¶ 1) aequalis Socrati, amator Agathonis poetae, Σ. 8, 32. vbi v. Bach. A Platone in Protagora T. I. p. 315. D. vocatur Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. ¶ 2) rex Lacedaemoniorum. E. 2, 2, 4. vocatur ὁ ἕτερος Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Nam alter erat Agis. 2, 4, 20 — 28. inuidens Lysandri gloriae ipse venit Atheniensibus auxilio contra Thrasybulum et Piraeenses, pacemque inter eos inuito Lysandro conciliat. 3, 5, 6. sq. cum Lysandro Phocensibus contra Thebanos auxilio proficiscitur. §. 10. in Boeotiam ingreditur. §. 14 — 18. rebus a Lysandro male gestis, et Lysandro interfecto, ipse domi condemnatus Tegeam abit, vbi mortuus est. 5, 2, 3. dicitur pater Agesipolidis, et amicus Mantineensium. Cf. §. 6.

Παφλαγόνες, *Paphlagones.* Π. 1, 1, 4. parent Cyro. 1, 5, 3. olim ab Assyriorum rege contra Cyrum solicitati, 2, 1, 2. p. 87. non mittunt exercitum. 6, 2, 5. dicunt Indi, Paphlagonas Croeso auxilia misisse, et tamen 8, 6, 4. Cyrus iis non mittit satrapam, ὅτι ἑκόντες ἐδόκουν αὐτῷ συστρατεύεσθαι ἐπὶ Βαβυλῶνα. Quae narrationes non satis inter se videntur posse conciliari. A. 1, 8, 3 in Cyri minoris exercitu stabant τοῦ βαρβαρικοῦ ἱππεῖς Παφλαγόνες. 5, 6, 2. ὁ Παφλάγων est vel *Paphlagonum ciuitas*, vel *rex*, cui nomen erat Corylas. v. Κορύλας. Sed prior explicatio videtur verior, quia 5. 5, 11. legitur Κορύλαν καὶ τὸν Παφλαγόνα. 5, 6. describitur Graecorum iter per Paphlagoniam. 6, 1, 8. 2.

2. 8. foedus Graecorum cum Paphlagonibus. §. 3. horum faltationes. E. 4, 1, 1 — 12. Cotys, eorum rex, amicitiam cum Agefilao conciliat (Cf. Κότυς et Αγ. 3, 4.) Sed Paphlagones irati Graecos deferunt.

Παφλαγονία, *Paphlagonia*. Rex eius Corylas. v. Παφλαγόνες. A. 5, 5, 5. fqq. Graeci in Paphlagoniam veniunt. 5, 6, 1. ἔμπειροι τῆς Παφλαγονίας, fed §. 2. p. 290. τῆς τῶν Παφλαγόνων χώρας. 6, 1, 1. Graeci eam depraedantur. §. 8. Paphlagonia excedunt. E. 4, 1, 1. fq. Agefilaus venit in Paphlagoniam, et cum rege Coty facit amicitiam.

Παφλαγονικὴ, *ager Paphlagonicus* A. 6, 1, 9. Σινωπεῖς οἰκοῦσιν ἐν τῇ Παφλαγονικῇ.

Παφλαγονικὸς, v. κράνος.

πάχνη, *pruina*. Timaeus lex. Platon: πάχνη· δρόσος πεπηγυῖα. Cf. ἐρυσίβη. O. 5, 18. χάλαζαι καὶ πάχναι. K. 5, 1.

πάχος, *craffitudo*. Π. 6, 1, 28. τραγικῆς σκηνῆς τῶν ξύλων πάχος ἐχόντων. K. 10, 2. οἱ περίδρομοι ἡμιόλιοι τοῦ τῶν ἀρκύων πάχους. Saepius ponitur in accufatiuo, omiffa praepofitione κατὰ, A. 5, 4, 6. χιτωνίσκους — πάχος ὡς λίνου στρωματοδέσμου. K. 2, 8. χαλίδες — μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὸ μῆκος. 9, 13.

παχύνειν, *craffum* f. *pinguem reddere*, *faginare*. O. 12, 20. παχύναι τὸν ἵππον βουλόμενος — τί παχύνει ἵππον. Σ. 2, 17. τὰ σκέλη παχύνονται — τοὺς ὤμους παχύνονται, *pinguefcunt*. Iπ. 1, 5.

παχὺς, ¶ 1) *craffus*. Π. 2, 3, 7. νάρθηκας παχεῖς. A. 4, 8, 1. δένδροις παχέσι. 5, 4, 14. δόρατα παχέα. O. 17, 3. παχέα ἱμάτια. Σ. 4, 38. παχεῖαι ἐφεστρίδες. 5, 7. διὰ τὸ παχέα ἔχειν τὰ χείλη. Iπ. 1, 3. ὄνυχες παχεῖς. §. 5. ὀστᾶ παχέα — φλεψὶ καὶ σαρξὶ παχείαις. §. 7. μηροὶ παχεῖς. 7, 9. ἡνίαι — παχεῖαι. ¶ 2) *pinguis*. O. 17, 8. γῆ παχυτέρα. Oppon. λεπτοτέρα.

πέδη, ¶ 1) *compes*. Hefych: πέδαι· δεσμὰ, περισκελίδες. Moeris: πέδη, Ἀττικῶς· περισκελὶς, Ἑλληνικῶς. Cf. Wetften. ad Marc. 5, 4. A. 4, 3, 7. ἐν πέδαις δεδέσθαι. ¶ 2) Iπ. 3, 5. τοὺς ἑτερογνάθους μηνύει ἡ πέδη καλουμένη ἱππασία. Iπ. 7, 13. ἱππασίαν — τὴν πέδην καλουμένην. Hefych: πέδη· εἶδος

εἶδος ἱππασίας. Aem. Portus explicat: *equitatio, quae pedica nominatur, quod in ea constringantur equi ad certam ingrediendi rationem vel inuiti, tanquam pedica.* Zeunius: *equitatio recta.* Ἱπ. 7, 14. ἐπαινοῦμεν τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτεροῦς. Pollux 1, 219. πέδη δὲ ἱππασία, ἡ κυκλοτερὴς (quae fit in orbem)· ἐπιμήκης πέδη, ἡ μῆκος τῷ κύκλῳ προστιθεῖσα. Kuhnius τὴν ἐπιμήκη πέδην vel potius τὴν ἑτερομήκη interpretatur: *cum equus ad rectum cursum a circulari, vel ad circularem a recto reuocatur.* Leuncl. nostrum locum vertit: *altera partê longiorem*, quae versio non satis est perspicuâ. Zeunius: *vbi modo cursus rectus, modo inflexus fit.* Haynisch nomen πέδη Germanice reddit *Schlangenschule.* Cf. Heubel p. 2 ; — 32. qui addit, hodie vocari *à la Grecque.*

πεδινὸς, ¶ 1) *campestris, planus.* Π. 1, 6, 19. p. 82. ὁδοὺς ὀρεινὰς ἢ πεδινάς. 6, 3, 1. ἦγε τὰ σκευοφόρα, ὅπου πεδινὸν εἴη. Margg. πεδίον. Α. 5, 5, 2. χώρα πολὺ πεδινωτέρα. 7, 1, 15. χωρίον — ἔρημον οἰκιῶν καὶ πεδινόν. ¶ 2) *in locis planis morari solitus.* K. 5, 17. lepores πεδινοί.

πεδίον, *campus, planities.* Π. 2, 3, 8. μέσον ἦν τὸ πεδίον πᾶν τῶν τούτους μιμουμένων. 2, 4, 17. p. 137. πορεύσομαι διὰ τοῦ πεδίου — ἢν ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου — εἰς τὰ ὄρη φεύγῃ. 3, 1, 2. 8, 1, 15. 8, 5, 12. p. 528. Α. 1, 5, 1. πεδίον ἅπαν ὁμαλὸν ὥσπερ θάλαττα. 1, 2, 22. ἀνέβη ἐπὶ τὰ ὄρη — ἐντεῦθεν κατέβαινεν εἰς πεδίον μέγα. 4, 4, 1. πεδίον ἅπαν καὶ λείους γηλόφους. 5, 6, 3. p. 290. πεδία κάλλιστα καὶ ὄρη ὑψηλότατα. p. 291. Αγ. 1, 15. 23. Ε. 3, 4, 12. 15. Αγ. 2, 22. καὶ ἐν πεδίῳ καὶ ἀνὰ τὰ ὄρη. Ε. 3, 1, 4. 3, 4, 26. 4, 1, 9. 4, 2, 8. 4, 3, 9. 6, 4, 10. 6, 5, 27. κατέβαινον. — ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ πεδίῳ ἐγένοντο, ἐν τῷ τεμένει etc. Moro verba ἐν τῷ πεδ. spuria videbantur, Schneiderus vero ea recte defendit ob praecedens κατέβαινον. Ἱπρ. 4, 3. oppon. στεναῖς ὁδοῖς. Cf. Μαίανδρος. In var. lect. est pro πεδινόν. v. πεδινός.

πέζαρχος, *peditum praefectus.* Π. 5, 3. 16. p. 300. οἱ πέζαρχοι. Antea vocabantur ταξίαρχοι.

πεζεύειν, *terra iter facere.*

cere. A. 5, 5, 4. μέχρις ἐνταῦθα ἐπέζευσεν ἡ ϛρατιά.

πεζῇ, ¶ 1) *pedibus, pedestri itinere.* Π. 4, 3, 5. 8, 8, 9. πεζῇ πορευομένοις, non equis aut curru. A. 1, 4, 17. οὐ πώποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο πεζῇ, ἀλλὰ πλοίοις. 3, 4, 30. καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ. Ἀγ. 2, 25. O 5, 5. ἤν τε σὺν ἵππῳ — ἤν τε πεζῇ, *cum peditibus.* ¶ 2) *terra, terrestri itinere.* Π. 8, 6, 9. τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὕτη ταχίϛη. A. 5, 4, 3. διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεζῇ. πλοῖα γὰρ οὐκ ἔχομεν. 5, 6, 1. εἴτε πεζῇ δέοι πορεύεσθαι — εἴτε κατὰ θάλατταν. §. 3. 6, 2, 11. 6, 4, 9. Ἀθ. 2, 4. 5. E. 1, 1, 7. 2, 1, 12. Λύσανδρος παρέπλει — οἱ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ. 4, 1, 7. 4, 5, 19. 4, 6, 14. 4, 8, 3. 5, 1, 28. Ιερ. 8, 9. Ιπρ. 5, 12. Legitur etiam pro πεζοί. V. πεζὸς nr. 2.

πεζικὸς, ¶ 1) *pedester.* Thomas: πεζὴ ϛρατιὰ λέγε, — καὶ μὴ πεζική. — ποιητικώτερον γὰρ τοῦτο. V. ibi Triller. Π. 2, 4, 13. σὺν δυνάμει καὶ πεζικῇ καὶ ἱππικῇ. 5, 3, 16. p. 299. τὸ Μήδων πεζικὸν — τὸ Ἀρμενίων πεζικὸν — τὸ Σάκων πεζικὸν, *peditatus.* Intell. τάγμα vel ϛράτευμα. Π. 1, 3, 13. τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ, *pugnae pedestris peritos, bonos pedites.* 4, 3, 3. p. 231. οὐδὲν τῶν πεζικῶν (Margg. πολεμικῶν) ἀπομαθησόμεθα, ἱππεύειν μαθόντες, *eorum quae peditum sunt.* ¶ 2) *terrester.* E. 5, 1, 32. διελύθη μὲν τὰ πεζικὰ, διελύθη δὲ καὶ τὰ ναυτικὰ ϛρατεύματα. Ἀγ. 3, 6, 9. τὴν πεζικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν.

πεζομαχεῖν, *terrestre proelium committere.* E. 1, 1, 9. ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν.

πεζοπορεῖν, *iubere pedibus iter facere.* Ιπρ. 4, 1. τὸν ἵππαρχον δεῖ προνοεῖν, ὅπως ἀναπαύῃ τῶν ἵππων τὰς ἕδρας, — μέτριον πεζοποροῦντα. Aem. Portus poeticum vocat hoc verbum.

πεζὸς, ¶ 1) *pedes, pedester.* A. 7, 3, 25. ἂν πεζὸς ἡγῶμαι. Ιπρ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος πεζὸν ἕλοι. §. 13. μείζων ὁ ἱππεὺς τοῦ πεζοῦ. Π. 1, 6, 10. et A. 1, 3, 12. πεζὴν δύναμιν. Π. 7, 4, 5. Φρουρὰν πεζήν. All. Περσικήν. Pluralis, Π. 1, 4, 23. πρὸς τοῖς πεζοῖς. 2, 1, 2. p. 88. ἱππεῖς μὲν — πεζοὶ δέ. 2, 4, 13. ἱππέας τε καὶ πεζούς. §. 15. οἱ ἄριϛοι καὶ πεζοὶ

καὶ

καὶ ἱππεῖς. §. 17. p. 137. 4, 5, 15. p. 252. 7, 1, 11. τὴν τῶν πεζῶν (Margg. Περσῶν) καὶ τὴν τῶν ἱππέων. E. 3, 2, 14. Ιπρ. 8, 3. Neutrum, τὸ πεζὸν, *peditatus.* Intell. πλῆθος vel ϛράτευμα. Αγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. 21. 23. Ιπρ. 9, 7. πεζὸν σὺν τοῖς ἵπποις. Dicitur pro aduerbio, Π. 4, 3, 3. p. 231. eques dicit: ἐξέϛαι ἡμῖν πεζοῖς εὐθὺς μάχεσθαι. §. 5. οὐδαμοῦ πεζὸς ἰών. ¶ 2) *terrester.* Αγ. 1, 6. ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πολὺ ϛράτευμα. E. 1, 5, 13. πεζῆς ϛρατιᾶς. 2, 3, 3. Sed elliptice E. 1, 1, 9. μετὰ τοῦ πεζοῦ. 1, 6, 27. 2, 1, 17. 3, 4, 2. 26. Plural. E. 4, 8, 5. νεῶν καὶ πεζῶν δεῖται, *terrestribus copiis.* Est pro πεζῇ, *terra,* A. 7, 1, 1. πεζοὶ (2 MSS. πεζῇ) ἐξιόντες. καὶ πλέοντες. Πο. 4, 42.

πειθαρχεῖν, *obedire,* et proprie quidem *magistratibus.* Π. 8, 1, 1. p. 463. μέγιϛον ἀγαθὸν τὸ πειθαρχεῖν φαίνεται. Απ. 3, 5, 21. εὐτακτεῖν καὶ πειθαρχεῖν. Ιπρ. 1, 24. c. dat. A. 1, 9, 10. Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν. Απ. 3, 5, 19. πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεϛῶσι. Cf. πειθαρχία.

πειθαρχία, *obedientia imperatori praestanda.* Αγ. 1, 27. πειθαρχίαν μελετῷεν. E. 3, 4, 18. ubi πειθαρχεῖν, quod rectius iudicat Leuncl.

πείθειν, ¶ 1) *persuadere, suadendo mouere.* Π. 5, 5, 14. p. 338. εἴ τι βιάσασθαι καιρὸς. καὶ εἴ τι πεῖσαι δέοι. Ibid. τοὺς πεπεισμένους ὑφ' ἑκάϛου, *eos quibus persuasum fuerit.* 6, 1, 2. ὑπὸ τοῦ Ὑϛάσπους ταῦτα πεπεῖσθαι, ἃ ἐγνώκει — ὑπὸ Ὑϛάσπους πεπεισμένος ταῦτα γιγνώσκειν. A. 5, 5, 7. ἐκ τῶν χωρίων λαμβάνειν — οὐ πείθοντας. All. ante λαμβ. insuper inserunt βίᾳ. 7, 2, 6. ὑπισχνούμενος αὐτῷ ὅ τι ᾤετο λέγων πείσειν. 2 MSS. ποιήσειν. 7, 2, 7. 7, 6, 8. Αγ. 2, 26. οὐκέτι δείσας, ἀλλὰ πεισθεὶς ab Agesilao, ἀπέπλευσεν. E. 1, 5, 5. 2, 4, 30. 4, 1, 6. Απ. 1, 2, 10. 11. 44. 45. K. 5, 20. lepores πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, *sua sponte,* non a causa externa commoti, c. acc. pers. Π. 1, 5, 7. p. 53. boni oratores dicuntur πείθοντες πολλούς. 4, 5, 12. p. 247. A. 1, 3, 19. ἢ πείσαντα ἡμᾶς ἄγειν, ἢ πεισθέντα — ἀφιέναι. 5, 6. 16. §. 23. τοὺς ἑαυτοῦ πειρᾶσθαι πεῖσαι. 6, 4, 10. πέπεικε τὸν μάντιν λέγειν. 7, 3, 7. Λ. 1, 8.

1, 8. E. 1, 3, 10. 1, 6. 7. ἐπὶ τὰς ἐκείνου θύρας φοιτᾷν οὐκ ἠδυνάμην ἐμαυτὸν πεῖσαι. 1, 7, 5. §. 10. p. 54. ἔπεισαν τοὺς ξυνάρχοντας, βουλομένους πέμπειν γράμματα. Goldhagenius, aſſentiente Moro, etiam Wolſio, emendat ἔπαυσαν. p. 57. 2, 4, 20. 3, 4, 2. 10. 3, 5, 3. 4. 4, 1, 10. 5, 1, 30. Απ. 1, 2, 45. οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλοὺς (Margg. τοῖς πολλοῖς) μὴ πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες. §. 49. πείθων τοὺς συνόντας, σοφωτέρους ποιεῖν. Intell. αὐτούς. 3, 6, 15. τὸν θεῖον οὐ δυνάμενος πείθειν, Ἀθηναίους πάντας νομίζεις δυνήσεσθαι ποιῆσαι πείθεσθαί σοι. O. 20, 15. ὡς δύναιτο ἄνθρωπος ζῆν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων, οὐδεὶς τοῦτο αὐτὸς αὐτὸν πείθει. Sic c. ὡς, A. 2, 6, 1. πείσας τὴν πόλιν, ὡς οἱ Θρᾶκες ἀδικοῦσι τοὺς Ἕλληνας. et c. acc. rei, Ιπρ. 3, 5. ἱκανοὶ πεῖσαι ἃ ἠβουλήθησαν. ¶ 2) *allicere, inuitare.* Απ. 1, 3, 6. τὰ πείθοντα ἐσθίειν ſunt *fercula delicata.* v. ἀναπείθειν nr. 2. Sic Απ. 1, 2, 23. αἱ ἡδοναὶ πείθουσιν αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) μὴ σωφρονεῖν. ¶ 3) *rogare.* A. 3, 1, 17. σωτηρίας τυχεῖν βασιλέα πείσας. §. 19. ¶ 4) *amicum facere, conciliare.* v. Kypk. ad Act. 12, 20. Αθ. 2, 11. εἴ τις πλουτεῖ ξύλοις, -- ποῖ διαθήσεται, ἐὰν μὴ πείσῃ τὸν ἄρχοντα τῆς θαλάττης; ¶ 5) *pecunia corrumpere.* E. 7, 3, 4. χρήματα. τούτοις πείσων Θηβαίους ἐκβάλλειν. §. 7. p. 476. χρήματα — τούτοις διαφθερῶν καὶ πείσων — αὐτὸν ποιῆσαι. Απ. 3, 11, 1. Theodota οἶα συνεῖναι τῷ πείθοντι. Sic videtur intelligendum Σ. 4, 53. βούλονται — πεῖσαι αὐτὸν συγκαθεύδειν αὐτοῖς. ¶ 6) *efficere.* Απ. 4, 5, 7. τὰ βλάπτοντα προαιρεῖσθαι ποιοῦντος — ἐκείνων δὲ ἀμελεῖν πείθοντος. Sic efficere doctrina, Απολ. 20. οὓς σὺ πέπεικας σοι πείθεσθαι. pulchritudine, Σ. 4, 8. καὶ σιωπῶν πείσαιμι τὸν παῖδα — φιλῆσαι με. vi, Απ. 2, 1, 13. πάντα τρόπον πολιορκοῦντες τοὺς ἥττονας, ἕως ἂν πείσωσιν ἑλέσθαι δουλεύειν. Ιπ. 10, 15. ἵππος ὑπὸ τοῦ χαλινοῦ πεισθεὶς — ἐγείρεται, *coactus.* Sed Leuncl. malebat πιεσθείς. ¶ 7) *perſuadere conari, ſuadere.* Π. 5, 4, 21. φρουρία βίᾳ ἔλαβε, τὼ δὲ δύο φοβῶν μὲν Κῦρος, πείθων δὲ Γαδάτας ἔπεισε παραδοῦναι, *terrendo Cyrus, ſuadendo Gadatas effecit vt traderent.* Sed Zona-

Zonaras habet παρεσκευάκαν pro ἔπεισε, probante Zeunio. 5, 5, 9. p. 331. ἔπειθον αὐτοὺς, καὶ οὓς ἔπεισα etc. 6, 2, 4. ἅρματα ἐπεπείκει Κυαξάρην μετασκευάσαι. A. 5, 6, 14. 6, 1, 12. 6, 2, 8. ἔπειθεν αὐτὸν πορεύεσθαι. In sqq. est συνεβούλευε. 7, 3, 3. 7, 6, 11. E. 2, 3, 9. 3, 5, 5. 11. 4, 1, 2. πείσαντος τοῦ Σπιθριδάτου κατέλιπε — ἱππέας. 4, 4, 5. 6, 5, 16. Aπ. 1, 3, 4. 4, 6, 8. συμβουλεύῃ ἐπιχειρεῖν — εὐλαβεῖσθαι πείθῃ. ¶ 8) *mitigare, placare.* E. 1, 7, 4. τοιαῦτα λέγοντες ἔπειθον τὸν δῆμον. Cf. ἀκούειν nr. 5. Nam cum eo confunditur. it. βιάζεσθαι, cui saepe opponitur, et βουλὴ nr. 5. a.

πείθεσθαι, ¶ 1) *persuaderi sibi pati, moueri.* c. acc. Π. 5, 5, 6. ἐπείσθην ταῦτα ὑπὸ σοῦ. c. inf. Π. 5, 1, 4. πεισθήσομαι ἐλθεῖν. A. 7, 7, 17. οὐ φιλίᾳ τῇ σῇ ἐπείσθησαν ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι — ἀλλ' ἀνάγκῃ. ¶ 2) *credere.* E. 2, 3, 9. ἔπεισαν Λύσανδρον — ὑπισχνοῦντο. ὁ δὲ πεισθεὶς — ξυνέπραξεν. c. dat. Π. 1, 5, 3. πειθόμενοι τοῖς λόγοις. 1, 6, 6. πείθεσθαι τῷ λόγῳ τούτῳ. c. acc. rei et ὡς vel ὅπως, Π. 8, 7, 3. p. 547. οὐδὲ τοῦτο πώποτε ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχὴ etc. p. 548. οὐδέ γε ὅπως ἄφρων ἔσται ἡ ψυχὴ — οὐδὲ τοῦτο πέπεισμαι. ¶ 3) *sibi persuadere, persuasum habere.* v. Poll. 5, 152. qui πείθομαι et πέπεισμαι recenset in vocabulis περὶ ἀναμφιβόλου. Π. 1, 6, 12. p. 66. περὶ τροφῆς ἐπείσθην ἱκανὸν εἶναι. Aπ. 1, 6, 4. πέπεισμαί σε μᾶλλον ἀποθανεῖν ἂν — ἢ ζῆν ὥσπερ ἐγώ. 2, 6, 31. πέπεισμαι ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους. Ernest. rescripsit πέπυσμαι, probante Doruillio ad Charit. p. 700. non item Hindenburgio. 3, 8, 1. ἀπεκρίνατο οὐχ ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι, μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, ἀλλ' ὡς ἂν πεπεισμένοι μάλιστα πράττοιεν τὰ δέοντα. Ern. putat, Xenophontem scripsisse πεπαιδευμένοι κάλλιστα. O. 6, 11. πάνυ μοι δοκῶ πεπεῖσθαι ἱκανῶς. Fr. Portus: *satis adductus vt credam.* Sed Bachio arbitro facile suspicari quis possit, scribi oportere πεπύσθαι. 15, 8. ὅτι δεῖ ἐπίστασθαι γεωργίαν — ῥᾳδίως πέπεισμαι. Ιπρ. 1, 22. ¶ 4) *parere, obedire.* Π. 1, 1, 1. ὀλίγοις seruis — χρῆσθαι πειθομένοις. 2, 2, 3. πρὶν εἰδέναι τὸ προσταττόμενον, πεί-

πείθονται. §. 15. πειθόμενον ἔχειν τὸ στράτευμα. 7, 2, 3. milites εὔτακτοι, qui non praedandi cupiditate stationem reliquerant, paulo post vocantur πειθόμενοι. §. 4. 8, 1, 1. p. 462. bis: ὑπὸ μὴ πειθομένων regi et magistratibus. 8, 3, 10. ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο. Sic A. 8, 2. Π. 8, 6, 1. μὴ πείθεσθαι, imperata non recte facere. A. 5, 1, 7. τὰς ὁδοὺς — ταῖς πόλεσιν ἐντείλασθαι ὁδοποιεῖν. πείσονται γάρ. Margg. et MSS. post γὰρ perperam addunt ὁδοποιεῖσθαι. E. 2, 4, 21. 25. 3, 1, 13. 4, 4. 3. οἵ τε κελεύοντες καὶ οἱ πειθόμενοι. O. 21, 3. ὁ κελεύων καὶ οἱ πειθόμενοι nautae. E. 4, 6, 5. Ἱερ. 11, 12. ἑκόντας τοὺς πειθομένους ἔχοις ἄν. Leuncl. parerent tibi subditi. Απ. 1, 2, 11. ζῶντι πειθομένῳ χρῆσθαι. 3, 5, 7. c. dat. Π. 1, 2, 8. πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι — πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς. 2, 2, 2. p. 104. ποτέρῳ χρὴ πείσασθαι; 7, 2, 6. σοι λέγεται τεθεραπεῦσθαι ὁ Ἀπόλλων, καί σε πάντα ἐκείνῳ πειθόμενον πράττειν. 8, 1, 1. p. 462. οἱ μὴ πειθόμενοι τοῖς κρείττοσι — πείθεσθαι τῷ ἄρχοντι. p. 463. A. 3, 2, 20. E. 2, 2, 13. 2, 3. 18. p. 94. 2, 4, 13. 14. Απ. 3, 5, 16. 18. 1, 1, 4. Σ. 4, 48. c. acc. rei, Π. 3, 1, 18. ἣν ταῦτα πείθωμαι ὑμῖν, in his. Intell. κατά. 5, 1, 5. Αγ. 1, 22. ἀφαιρῶν ὅσα δοῦλοι δεσπόταις ὑπηρετοῦσι, προσέταττεν ὅσα ἐλεύθεροι ἄρχουσι πείθονται. E. 7, 1, 25. Απ. 4, 4, 1. ἄρχουσι ἃ οἱ νόμοι προστάττοιεν πειθόμενος, καὶ — εὐτακτῶν. c. περὶ, Π. 8, 3, 3. πάντας πείθεσθαί σοι περὶ τῆς — τάξεως. Απολ. 20. De bestiis, Π. 4, 3, 3. p. 229. χαλινοὶ οἷς πείθονται equi. O. 13, 6. τὰ ζῶα τὸ πείθεσθαι μανθάνουσι. §. 7. 8. Ιπ. 3, 6. 12. 6, 9. De cupiditatibus, Π. 4, 2, 20. τῶν μὲν κακῶν ἀνθρώπων ἄρχει, τοῖς δ' ἀγαθοῖς πείθεται. De rebus, quae facile finguntur ab opifice ad ipsius arbitrium, Ιππ. 6, 1. ἐξ ὧν πλάττοιτο, ea dicuntur πείθεσθαι τῇ τοῦ χειροτέχνου γνώμῃ. Cf. νόμος. ¶ 5) consilium sequi, auscultare monitis. Π. 2, 2, 8. ἣν ἐμοὶ πείθῃ. E. 1, 7, 10. p. 55. ἂν ὑμεῖς γέ μοι πείθοισθε. 4, 8, 3. ταῦτα ἐπείθετο Cononi ὁ Φαρνάβαζος. ¶ 6) gratum facere. E. 1, 7, 10. p. 60. τοὺς νικῶντας θα-

θανάτῳ ζημιοῦν, πονηροῖς ἀνθρώποις πειθομένους. ¶ 7) *partes sequi*. E. 6, 1, 1. πείθεσθαι τοῖς Θηβαίοις. §. 4. p. 362. εἰ μὴ πεισοίμεθα. 6, 2, 26. ταῖς μὴ πειθομέναις πολεμεῖν, *quae non facile ad ipsius partes traherentur*. ¶ 8) *se subiicere*. Π. 4, 5, 10. ἤτοι μαχουμένους ἢ πεισομένους. 7, 4, 5. A. 7, 4, 3. 7, 5, 19. E. 3, 1, 5. ¶ 9) *imitari*. A. 7, 3, 20. τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσομαι. ¶ 10) Permutatur in libris cum πυνθάνεσθαι. E. 3, 1, 3. αἱ πόλεις ἐπείθοντο ὅ τι Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ ἐπιτάττοι. Ita ediderunt Leunclauio duce Welsius, Morus, et Schneiderus pro ἐπύθοντο. 7, 3, 3. ἠκροῶντο πολλοὶ, ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο οὐ πάνυ κατάδηλον. All. ἐπύθοντο. Minus bene. Cf. supra nr. 3. it. c. ἕπεσθαι. v. ibi nr. 6.

πειθὼ, ¶ 1) *persuasio*. Απ. 1, 7, 5. εἴ τις ἀργύριον παρά του πειθοῖ λαβών. ¶ 2) *obedientia*. Π. 2, 3, 8. ἀγαθεὶς τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθώ. 3, 3, 6. §. 26. μεσὸν στράτευμα — πειθοῦς. Λ. 2, 2.

πεινᾶν, siue πεινῆν. Thom. Mag: πεινῆν, διψῆν, Ἀττικοί· οὐ πεινᾶν, οὐδὲ διψᾶν. Cf. Poll. 6, 31. 43. ¶ 1) *esurire*. Π. 7, 5, 26. p. 458. πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται. A. 1, 9, 15. ἵπποις ἐμβάλλειν χιλὸν, ὡς μὴ πεινῶντες — ἄγωσιν. Απ. 1, 3, 6. μὴ πεινῶντας ἐσθίειν. 2, 1, 30. πρὶν πεινῆν, ἐσθίουσα. Σ. 4, 37. Ιπ. 2, 3. Infinitiuus pro substantiuo, O. 1, 8. terra non recte culta — ἀντὶ τοῦ τρέφειν, πεινῆν παρασκευάζει, *inopiam victus*. ¶ 2) *fame laborare*. E. 6, 2, 9. Κερκυραῖοι obsessi οὕτω σφόδρα ἐπείνων. it. E. 1, 1, 15. in epistola Laconica: πεινῶντι τὤνδρες. ¶ 3) *vehementer desiderare et appetere*. v. Raphel. ad Matth. 5, 6. et quos laudauimus in v. διψῆν. c. gen. Π. 7, 5, 18. p. 447. ἡμῖν — μάλα πεινῶσι συμμάχων, *sociorum inopia laborantibus atque adeo eorum auxilium vehementer cupientibus*. 8, 3, 16. πεινήσας χρημάτων. O. 13, 9. πεινῶσι τοῦ ἐπαίνου — οὐχ ἧττον ἢ ἄλλαι τῶν σίτων τε καὶ ποτῶν. Σ. 4, 36.

πεῖρα, ¶ 1) *experientia*. Thomas: διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα. At Polluci 5, 144. probatur πεῖρα. v. Wetsten. ad Hebr. 11, 29.

29. Π. 1, 5. 7. p. 55. πιϛεύω τῇ πείρᾳ. Nonnulli addunt ὑμετέρᾳ. ¶ 2) *ſpecimen artis* ſ. *operis.* Σ. 8. 43. ἡ ψευδὴς δόξα ταχὺ ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς πείρας. ¶ 3) πεῖραν λαμβάνειν, a) *experiri, vſu edoceri.* A. 5. 8. 6. ἐν ἐμαυτῷ πεῖραν λαβών. O. 17. 1. οἱ πρόσθεν ἄνθρωποι πεῖραν λαβόντες ἐγνώκασι. b) *periculum facere.* c. gen. Π. 3, 3, 18. ὑμῶν αὐτῶν πεῖραν λήψεσθε, *de vobis periculum facietis.* 5, 5, 11. ἐπειδὰν πεῖραν ἡμῶν λάβῃς, ὅπως ἔχομεν πρός σε. 6, 1, 28. A. 6, 6. 17. πεῖραν λαβεῖν Δεξίππου καὶ σφῶν — οἷος ἕκαϛός ἐϛι. E. 6, 1, 4. p. 358. Aπ. 1, 4, 18. τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνῃς θεραπεύων, εἴ τι θελήσουσι. O. 8. 21. 20, 13. Ιπ. 3, 7. ληπτέον πεῖραν ἁπάντων, ὅσων περ καὶ ὁ πόλεμος πεῖραν λαμβάνει — πλάγια ἐλαύνοντα πεῖραν λαμβάνειν. ¶ 4) πεῖραν ἔχειν, *expertum ſcire, periculo facto ſcire.* Ιπρ. 1, 16. ἐγώ φημι χρῆναι πεῖραν ἔχων. c. gen. Π. 4, 1, 2. p. 201. κρίναιτ᾽ ἂν πεῖράν τε αὐτῶν ἔχοντες καὶ ἄρτι γεγενημένου τοῦ πράγματος. c. ὅτι, A. 3, 2, 10. πεῖραν ἤδη ἔχετε αὐτῶν, ὅτι θέλουσιν — μὴ δέχεσθαι. ¶ 5) ἐν πείρᾳ γίγνεσθαι, *vti, conſueſcere, conuerſari.* Cf. Poll. 5, 144. Thomas: πεῖρα, ἡ ἐπιϛήμη, ἡ ἐμπειρία, καὶ ἡ μετοχὴ, καὶ ἡ ἀπόλαυσις. A. 1, 9, 1. τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι. Alias dicitur τῶν ἐμπείρως αὐτοῦ ἐχόντων. ¶ 6) πεῖραν διδόναι, *ſpecimen artis dare.* Π. 1, 6, 19. p. 71. ὅπου ἂν πεῖραν δοίης. Aπ. 2, 6, 38. πεῖραν διδοὺς, *rem ipſam aggrediens.* Leuncl. *periculo facto.*

Π ε ι ρ α ι ε ὺ ς, *Piraeeus,* portus Atticae. Steph. Byz: Πειραιὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς — τὰ τοπικὰ, ἐκ Πειραιῶς, εἰς Πειραιᾶ, ἐν Πειραιεῖ καὶ Πειραιοῖ. E. 2, 4, 22. εὐαποτείχιϛος ὁ Πειραιεύς. Genit. τοῦ Πειραιῶς, quae eſt Attica forma. v. Thom. Mag. p. 700. et Moeris p. 314. E. 1, 2, 9. 2, 2, 2. 2, 3, 6. 3, 5, 9. 5, 1, 19. Dativ. Aϑ. 1, 17. ἡ ἑκατοϛὴ ἡ ἐν Πειραιεῖ. Πο. 3, 13. τοῖς ἀγοραίοις — καὶ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν τῷ ἄϛει. E. 1, 3, 13. 2, 4, 16. §. 21. §. 22. τὸ ἐν Πειραιεῖ (Margg. Πειραιοῖ) θέατρον. De quo theatro v. Cel. Schneider. ad h. l. inprimis in addendis p. 101.

p. 101. Meurſ. de Piraeeo c. 6. et Spanhem. ad argumentum ranarum Ariſtophanis. De forma Πειραιοῖ v. Kuhn. ad Aelian. V. H. 2, 13. E. 3, 5, 18. Σ. 1, 2. τὴν ἐν Πειραιεῖ (Welſ. perperam Περαιεῖ) οἰκίαν. Saepe occurrunt οἱ ἐκ Πειραιῶς, vt E. 1, 7, 12. 2, 4, 15. vbi ſere in omnibus edd. legitur Πειραιέως. v. Mor. §. 17. 23. §. 26. vbi iterum vt §. 28. in plerisque eſt Πειραιέως. it. οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ, E. 2, 4, 14. 18. 19. 21. 25. 27. Iidem 1, 4, 6. vocantur ὁ ἐκ τοῦ Πειραιῶς ὄχλος, et 5, 2, 24. ὁ ἐν Πειραιεῖ δῆμος. Sed E. 2, 4, 12. οἱ ἐν Πειραιεῖ δέκα ἄρχοντες, et §. 28. οἱ ἐν τῷ Πειραιεῖ ἄρξαντες δέκα, quinam fuerint, v. in v. δέκα nr. 2. b. Accuſatiuus Atticus Πειραιᾶ, E. 1, 1, 25. 1, 4, 5. 2, 2, 1. 5. 7. 12. 14. 2, 3, 8. 2, 4, 1. 7. 27. 3, 5, 5. 4, 8, 9. 5, 1, 9. 5, 4, 20. 22. 34. Απ. 2, 7, 2.

Πείραιον, *Piraeum*, portus Corinthiacus. Steph. Byz: ἔστι δὲ καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν. Thucyd. 8, 10. Πειραιὸς (Ita etiam ſcribitur ap. Steph. Byz.) τῆς Κορινθίας ἐστὶ λιμὴν ἔρημος καὶ ἔσχατος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἐπιδαυρίας. Sed in Xenophonte intelligi debet Piraeum portus Corinthiorum ad Criſſaeum ſinum. v. Palmer. exercitt. in optimos auctores Graecos p. 71. ſq. Αγ. 2, 18. τοὺς Κορινθίους πάντα τὰ κτήνη ἐν τῷ Πειραίῳ σωζομένους — στρατεύει ἐπὶ τὸ Πείραιον. §. 19. βεβοηθηκότας ἐκ τοῦ Πειραίου εἰς τὴν πόλιν — αἱρεῖ τὸ Πείραιον. Multi codd. et editt. hic habent Περαίῳ, Πέραιον, Περαίου, quod defendit H. Stephanus. Sed vitioſe. E. 4, 5, 1. σώζοιντο ἐν τῷ Πειραίῳ. §. 3. 5. 19.

πειρᾶν, ¶ 1) *tentare pudicitiam, vitiare velle.* Timaeus lex. Platon: πειρῶντα· πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα. Suidas: πειρᾶν· τὸ λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν, καὶ πειραθῆναι· τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους. — πειρᾶν κυρίως, τὸ προσβάλλειν γυναικὶ περὶ τῆς Ἀφροδίτης. Cf. Heſych. in v. πειρῶν, Oudend. ad Thom. Mag. p. 700. et Walſ. ad Thucyd. 7, p. 411. Π. 5, 2, 13. τὴν παλλακίδα ἐπείρασε. Sic de iis, qui alios ad amorem pelliciunt, Ιερ. 11, 11. τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾶν, ἀλλὰ πειρώμενον

νον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι. vbi v. Fr. Portus. ¶ 2) *conari, velle.* c. inf. Απ. 1, 2, 29. πειρῶντα χρῆσθαι καθάπερ οἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες.

πειρᾶσθαι, *periculum facere.* Hesych: πειρᾶται· πεῖραν λαμβάνει, πειράζει. Σ. 4, 7. ὑμῖν αὐτίκα ἔξεστιν πειρᾶσθαι. Ιπ. 1, 16. ὁ πειραθεὶς — πιστεύσει, *qui periculum fecerit huius rei.* c. gen. Thom. Mag: πειρῶμαι, ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι. — γενικῇ. Cf. Phauorin. in v. πειρῶ. A. 3, 2, 25. πειρώμενοι ταύτης τῆς τάξεως. c. inf. A. 4, 3, 5. ἐπειρῶντο διαβαίνειν, *tentabant transitum per flumen.* Mox est simpliciter πειρωμένοις. c. εἰ, Πο. 3, 14. πειραθῆναι, εἰ — δυνατὸν γένοιτο. Ιπ. 8, 2. ¶ 2) *percontari, explorare.* c. gen. A. 3, 5, 5. μηδὲ τὰ δόρατα ὑπερέχειν πειρωμένοις τοῦ βάθους. ¶ 3) *experiri.* Ιερ. 1, 2. ἀμφοτέρων πεπειραμένον. 2, 6. πεπειραμένος — οἶδα. ¶ 4) *conari, studere.* Phauorin. l. l. πειρῶμαι· ἐπιχειρῶ. c. inf. Π. 1, 4, 5. πειρᾶσθαι βέλτιον ποιεῖν. 1, 6, 11. §. 14. §. 19. p. 74. 2, 2, 6. κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν. §. 8. ἣν — κλαίοντας ἐκείνους πειράσῃ καθίζειν. 5, 3, 14. τὰ τείχη ἂν πειραθείην διασῶσαι. 2, 4, 12. πειρῴμην μὴ πρόσω εἶναι. Αγ. 1, 7. ὑπέστη — πειράσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι. Λ. 2, 14. E. 2, 3, 18. p. 99. 3, 1, 15. 3, 4, 9. 3, 5, 1. 18. 4, 4, 6. Απ. 2, 3, 9. ἐπειρῶ εὖ ποιήσας πραΰνειν αὐτόν. 2, 6, 28. πειρῶ (imperativ.) ἀγαθὸς γίγνεσθαι. §. 37. 39. 3, 3, 15. O. 2, 14. 6, 17. τούτῳ πειραθῆναι συγγενέσθαι. Ιπ. 4, 12. Saepe est modestiae, O. 6, 2. πειραθῶμεν οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ διεξιέναι. Ιπ. 10, 5. πειρασόμεθα διηγεῖσθαι. Ιπ. 1, 9. πειράσομαι λέγειν. 2, 1. πειράσομαι δηλοῦν. etc. ¶ 5) *operam dare ad consequendum aliquid.* Π. 1, 5, 4. πειρᾶσθαι ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν. 6, 3, 3. πειραθῆναι συλλαβεῖν τινας. ¶ 6) *aggredi.* c. acc. Π. 1, 5, 7. p. 56. μεγάλα — καὶ μικρὰ πειρώμενον. ¶ 7) *audere.* Πο. 4, 2. οὐδεὶς πειρᾶται λέγειν, ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπεχειρήθη. Possit etiam h. l. verti: *potest.* E. 1, 7, 10. p. 58. ἄνευ τούτων (τῶν νόμων) μηδὲν πράττειν πειρᾶσθε. 3, 2, 19. κωλύειν οὐδεὶς ἔτι ἐπειρᾶτο. 4, 2, 6. 4, 3, 4. ¶ 8)

¶ 8) In var. lect. permutatur c. βούλεσθαι. v. ibi nr. 5.

πειρατέον, i. e. δεῖ πειρᾶν, interprete Suida. c. inf. Απ. 1, 2, 34. πειρατέον ὀρθῶς λέγειν. 2, 1, 28. Ιπρ. 1, 12.

Πειρίθοος, *Pirithous*. Σ. 8, 31. Thesei amicus.

Πείρινθος, *Perinthus*, vrbs Thraciae ad Propontidem. A. 2, 6, 2. πολεμήτων τοῖς ὑπὲρ Χεῤῥονήσου καὶ Πειρίνθου Θραξίν. Legitur etiam Πέρινθος. v. infra.

Πείσανδρος, *Pisander*. ¶ 1) Lacedaemonius. E. 3, 4, 27. Ἀγησίλαος Πείσανδρον τὸν τῆς γυναικὸς ἀδελφὸν ναύαρχον κατέστησε — Πείσανδρος ἀπελθὼν τὰ ναυτικὰ ἔπραττεν. 4, 3, 5. ἠγγέλθη ὅτι ἡττημένοι εἶεν οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὁ ναύαρχος Πείσανδρος τεθναίη. §. 6. ἀντιπαραταξαμένου δὲ τοῦ Πεισάνδρου. §. 7. ὁ μὲν Πείσανδρος τετελευτηκὼς, νικῴη δὲ τῇ ναυμαχίᾳ. ¶ 2) Atheniensis. Σ. 2, 14. ἡδέως ἂν θεῴμην Πείσανδρον τὸν δημηγόρον μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Videtur intelligi factiosus ille ciuis, qui dominationem quadringentorum instituit (v. Thucyd. 8, 53.), quem Aristophanes in Lysistrata traducit, et qui fuit insigniter timidus. Cf. Suid. in v. Πεισάνδρου δειλότερος.

Πεισιάναξ, *Pisianax*, pater Euryptolemi. v. Εὐρυπτόλεμος.

Πεισίας, *Pisias*. E. 7, 1, 29. praefectus Argis eripit Lacedaemoniis Oneum.

Πεισίδαι, *Pisidae*, Asiae minoris populus. A. 1, 1, 11. Cyrus simulat bellum se gesturum contra eos et e regione omnino eiecturum. Cf. 1, 2, 1. 4. et 3, 1, 7. A. 1, 9, 9. Cyrus iam antea bellum contra hos et Mysos gesserat. 2, 5, 2. p. 111. vterque hic populus Persis multum negotii facessebat. 3, 2, 14. inuito rege Mysi et Pisidae eas regiones tenebant. In codice Paris. et interdum in Eton. scribitur Πισσίδαι. E. 3, 1, 10. συνεστρατεύετο Φαρναβάζῳ ὁπότε ἐς Μυσοὺς ἢ Πισίδας (Ita constanter h. l. scribitur) ἐμβάλοι, ὅτι τὴν βασιλέως χώραν κακουργοῦσιν. Απ. 3, 5, 26. Μυσοὶ καὶ Πισίδαι (cod. Vatic. 1. Πισεῖδαι) ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ κατέχοντες ἐρυμνὰ χωρία, καὶ κούφως ὡπλισμένοι δύνανται πολλὰ μὲν τὴν βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιεῖν, αὐτοὶ δὲ ζῆν ἐλεύθεροι.

πει-

πειστέον, *obediendum est.* A. 6, 6, 9. πειστέον Lacedaemoniis ὅ τι ἂν κελεύωσι. Cod. Parif. πιστέον.

πειστικὸς f. πειστὸς, v. πιςὸς nr. 5. 6. et εὔπιςος.

Πείσων, *Pifon*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

πελαγίζειν, *per altum nauigare.* O. 20, 3. ἐν τριήρει — ὅταν πελαγίζωσι.

πελάγιος, *in alto nauigans.* E. 2, 1, 11. ἀνήγοντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς Χίου πελάγιοι, *in altum prouecti.* Cf. Poll. 1, 103.

πέλαγος (poet. Port.), *mare, mare altum.* Π. 6, 1, 11. οὐδὲν διαφέρομεν τῶν ἐν πελάγει πλεόντων. E. 1, 6, 14. ἡ μὲν ἐπὶ Ἑλλήσποντον ὥρμησεν, ἡ δὲ ἐς τὸ πέλαγος. §. 15. §. 21. οἱ Ἀθηναῖοι ἀντανήγοντο ἐς τὸ πέλαγος. Cf. περᾶν nr. 2.

πελάζειν (poet. Port.), *accedere.* Hefych: πελάσαι· ἐγγίσαι, πλησιάσαι. Suid: πελάζει· πλησιάζει, ἐγγίζει. Π. 1, 4, 20. εἶδον αὐτοὺς πελάζοντας, np. hoftili impetu. 7, 1, 22. οὐδεὶς γὰρ ἵππος ἐπέλαζε camelis. c. dat. Π. 1, 4, 7. θηρίοις πελάζειν. Mox eft πλησιάσαντας. 3, 2, 5. οἱ μέν τινες αὐτοῖς πελάσαντες refiftendo, ταχὺ ἀπέθνησκον. A. 4, 2, 2. πελάσαι — τῇ ὁδῷ.

πέλεκυς, ¶ 1) *bipennis.* Hefych: πέλεκυς· ἀξίνη δίςομος. E. 3, 3, 7. πολλοὺς πελέκεις καὶ ἀξίνας. ¶ 2) *afcia, fecuris.* v. ξυλοκόπος.

Πέλλα, *Pella*, E. 5, 2, 12. p. 298. ἥπερ μεγίςη τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεων.

Πελλεῖς. E. 4, 3, 16. ἀποθνήσκουσι Γῦλίς τε ὁ πολέμαρχος, καὶ τῶν παρασατῶν πελλεῖς. Leuncl. coni. πλεῖςοι, quod Wellf. recepit, vel πολλοὶ, quod recepit Schneiderus. Stephan. coni. Πελληνεῖς. Fortaffis in corrupto ifto πελλεῖς latet nomen proprium paraftatae cuiusdam. Cf. Mor. et Schneider.

Πελληνεὺς, *Pellenenfis.* A. 5, 2, 12. Φιλόξενος Πεληνεύς. Sed fcribendum eft Πελληνεύς. v. Valckenar. ad Theocrit. p. 352. E. 3, 2, 9. Δράκοντα Πελληνέα. 4, 2, 13. Πελληνεῖς funt in Lacedaemoniorum fociis. Cf. 6, 5, 29. et 7, 1, 4. §. 5. (Πελληνεῦσιν.) et 7, 2, 2. Accufatiuus Πελληνέας eft E. 7, 2, 11. 13. fed 7, 4, 17. τοὺς Πελληνεῖς. E. 7, 2, 11 — 14. cum Thebanis contra Phliafios militant. §. 16. Phliafii gene-

generose τὸν Πελληνέα πρόξενον — ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. §. 18. et 20. videntur Phliasii et Lacedaemonii Pellenensibus reconciliati. 7, 4, 17. diserte dicuntur iterum cum Lacedaemoniis societatem contra Arcades militantes habuisse.

Πελλήνη, *Pellene.* ¶ 1) vrbs Achaiae. E. 7, 1, 7. οἱ Θηβαῖοι — προσέβαλον πρὸς Σικυῶνα καὶ Πελλήνην. 7, 2, 18. 20. 7, 4, 18. ¶ 2) Sed E. 7. 5, 9. intelligenda est Πελλήνη alia, obscurior illa et in Laconica sita et Πελλάνα ἐν Τριπόλει dicta, quod demonstrarunt Palmerius in exercitatt. in auctores Graecos p. 76. et pene iusto prolixius Morus in examine quorundam locorum c. 9. Cf. Schneider.

Πελοπίδας, *Pelopidas.* E. 7, 1, 23 — 28. missus legatus ad regem impetrat, quae petierat. Sed Graeci non consentiunt. Cf. Plutarch. in Pelopida c. 30. sqq.

Πελοποννήσιοι, *Peloponnesii.* A. 1, 1, 6. ἄνδρας Πελοποννησίους Cyrus minor habet in exercitu. 6, 2, 6. ἄρχειν ἕνα Ἀθηναῖον Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμονίων. Sic saepe distinguuntur a Lacedaemoniis, E. 2, 2, 4. Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ἄλλοι Πελοποννήσιοι. 3, 1, 3. στρατιώτας τῶν νεοδαμωδῶν — τῶν δὲ ἄλλων Πελοποννησίων. 3, 5, 6. Λακεδαιμονίους τε καὶ τοὺς ἄλλους ξυμμάχους τῶν Πελοποννησίων. Απ. 3, 5, 4. ἄνευ Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων. E. 1, 1, 3 — 17. clade ab Atheniensibus afficiuntur. it. 1, 6, 24. apud Arginusas. 2, 4, 13. πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες. 2, 4, 19. Λύσανδρος — συνέλεγεν ὁπλίτας πολλοὺς Πελοποννησίων. §. 29. οἱ ἐν τῷ ἄστει — ἔχοντες ξυμμάχους Πελοποννησίους. 3, 5, 8. p. 183. Thebani ad Athenienses dicunt: ἡμῶν καὶ Πελοποννησίων ἡγεμόνες γένησθε. 6, 5, 1. ἐνθυμηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι ἔτι οἴονται χρῆναι ἀκολουθεῖν Lacedaemonios.

Πελοπόννησος, *Peloponnesus.* A. 1, 4, 2. Κύρῳ παρῆσαν ἐκ Πελοποννήσου νῆες. Αγ. 2, 17. ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας. Αθ. 2, 7. E. 3, 2, 13. 19. 4, 6, 2. τὸν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεμον. 4, 6, 14. τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν ἐς Πελοπόν-

λοπόννησον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκώλυον. 5, 2, 13. 5, 4, 62. 63. 6, 2, 6. τὴν Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ — τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου. 6, 3, 4. p. 383. λέγεται Τριπτόλεμος — τοῦ Δήμητρος καρποῦ εἰς πρώτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι. 7, 1, 12. Ἀρκάδας, ὡς μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρὶς εἴη. 7, 4, 35. 7, 5, 1. τῶν ἄλλων Ἀρκάδων οἱ κηδόμενοι τῆς Πελοποννήσου — οἱ Θηβαῖοι ὡς ἀσθενεστάτην βουλόμενοι τὴν Πελοπόννησον εἶναι. §. 3. 5. 18.

* πελτάζειν, *peltam gestare, e peltastarum numero esse.* A. 5, 8, 3. ἐπήρετο αὐτὸν, εἰ ὁπλιτεύοι — πάλιν εἰ πελτάζοι. Πο. 4, 52. Stephanus in thesauro omisit hoc verbum. Sed legitur etiam in Maximi Tyrii diss. 7. p. 74. ed. Cantabrig. πελτάζουσι Θρᾶκες.

Πέλται, *Peltae*, vrbs Phrygiae maioris. A. 1, 2, 10. εἰς Πέλτας, πόλιν οἰκουμένην.

πελταστής, *cetratus.* Liuius 31, 36. *cetratos, quos peltastas vocant, in insidiis abdiderat.* Medium fere locum tenebant inter τοὺς ψιλοὺς et τοὺς ὁπλίτας. Nam Aeliano c. 2. et Arriano p. 12. auctoribus armatura eorum βαρυτέρα μὲν ἐστι τῶν ψιλῶν, κουφοτέρα δὲ τῶν ὁπλιτῶν. Cf. πέλτη et Suid. in v. ὁπλῖται. Π. 1, 4, 16. rex Assyriorum in venationem secum sumit πελταστὰς et equites in praesidium contra hostes. 1, 5, 5. μύριοι πελτασταὶ leguntur apud Persas in bellum. 5, 3, 13. Καδουσίων πελτασταὶ εἰς δισμυρίους. 8, 5, 5. et 6. sunt in castris Cyri a dextra et sinistra equitum. A. 1, 2, 6. ὁπλίτας χιλίους, καὶ πελταστὰς πεντακοσίους. 1, 10, 5. E. 1, 2, 1. πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελταστὰς ποιησάμενος. §. 2. οἱ πελτασταὶ, καὶ τῶν ὁπλιτῶν δύο λόχοι, βοηθήσαντες πρὸς τοὺς αὐτῶν ψιλούς. §. 4. 2. 4, 23. 3, 2, 2. 3. 13. 3, 4, 23. §. 24. οἱ πελτασταὶ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐς ἁρπαγὴν ἐτράποντο. 4, 3, 8. 4, 4, 16. 17. 4, 5, 13. Iunguntur cum aliis leuis armaturae militibus, Π. 2, 1, 2. p. 87. πελταστὰς καὶ τοξότας — λογχοφόρους σὺν πελτασταῖς — τοξότας καὶ πελταστάς. p. 88. πελταστὰς καὶ τοξότας. 3, 2, 2. τοξόται ἢ πελτασταί. 4, 2, 16. πελτασταὶ ἢ τοξόται.

ξόται. 4, 3, 3. p. 228. ἢ τοξότας, ἢ πελταστὰς, ἢ ἀκοντιστάς. 5, 5, 2. μυριάδες τέτταρες τοξοτῶν καὶ πελταστῶν. A. 4, 3, 20. πελταστὰς καὶ σφενδονήτας καὶ τοξότας. 4, 8, 13. 5, 4, 12. 5, 6, 7. πελταστὰς — τοξότας — σφενδονήτας. E. 4, 2, 3. Sunt fere iidem qui ἀκοντισταὶ, Π. 6, 3, 11. p. 384. ἐπὶ τοῖς ἀκοντισταῖς τοξότας — οἱ τῶν τοξοτῶν ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς πελτασταῖς. 8, 5, 6. οἱ πελτασταὶ καὶ οἱ τοξόται — οἱ τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ ὅπως ἀκοντίζοιεν καὶ τοξεύοιεν. A. 5, 2, 10. παρήγγειλε τοῖς πελτασταῖς διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς — ἀκοντίζειν. E. 3, 4, 16. πελτασταῖς καὶ τοξόταις — τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς τοξότας. Sic O. 8, 6. ὁπλίτας, ἱππέας, πελταστὰς, τοξότας, σφενδονήτας, non item ἀκοντιστὰς, quos proinde complexi videntur πελτασταί.

πελταστικὸν, scil. τάγμα vel στράτευμα, *cetrati, cetratorum copiae.* A. 1, 8, 3. τὸ Ἑλληνικὸν πελταστικόν. 7, 6, 20. τῷ ἱππικῷ καὶ πελταστικῷ. E. 4, 5, 13. 5, 4, 43. 6, 1, 4. p. 360. σχεδὸν πάντες ἀκοντισταί εἰσιν· ὥστε καὶ πελταστικῷ εἰκὸς ὑπερέχειν τὴν ἡμετέραν δύναμιν. Similes loci sunt in v. πελταστής.

πελταστικώτατα. *more optimorum s. peritissimorum peltastarum.* O. 21, 7. ὡς ἱππικώτατα ἢ πελταστικώτατα προκινδυνεύωσιν.

πέλτη, ¶ 1) *pelta, cetra, clypeus paruus et breuis, in modum lunae mediae.* Timaeus lex. Platon: πέλτη· ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης. Pollux 1, 134. πέλτη Ἀμαζονικὴ, ὥς φησι Ξενοφῶν, παρεοικυῖα κιττοῦ πετάλῳ. De quo loco, vt omnino de peltarum figura, quae varie describitur a veteribus (Suidas vocat ἀσπίδια τετράγωνα), exponit Petitus in diss. de Amazonibus c. 25. et 26. A. 2, 1, 5. πέλται iunguntur γέῤῥοις et ξυλίναις ἀσπίσιν Αἰγυπτίαις. 6, 1, 5. Μυσὸς ἐν ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἔχων πέλτην. 7, 4, 4. πέλτην habet Thrax. it. §. 13. et Απ. 3, 9, 2. ¶ 2) *iaculum, hasta.* Hesych: πέλτη· εἶδος ὅπλου, δόρυ — ἀκόντιον. Suid: πέλται· λόγχαι. Cf. eundem in v. πελτασταὶ, ibique Toup. et Doruill. ad Charit. p. 690. sq. A. 1, 10, 8. ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης (Leuncl. coniicit παλτοῦ) ἀνατεταμένον. Verba ἐπὶ ξύλου, quae post nomen πέλτης sequuntur, recte

recte pro glossemate habentur, quanquam Hutch. ex coniectura edidit ἐπὶ ξυστοῦ. v. omnino Zeun. 5, 3, 1. αἱ πέλται αὐτῶν ἄλλη καὶ ἄλλη διεφαίνοντο, χαλκαῖ οὖσαι.

πελτοφόρος, i. q. πελταστής. Poll. 1, 130. πελτασταὶ, πελτοφόροι. Π. 7, 1, 12. Κύρου στράτευμα πανταχόθεν περιείχετο ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις καὶ πελτοφόροις καὶ τοξόταις. Αγ. 3, 4. Ε. 2, 4, 8. πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ ἀκοντισταί.

πεμπαδάρχης et

πεμπάδαρχος, *semidecuriae praefectus.* Π. 2, 1, 10. 13. 15. 2, 3, 9. Ιπρ. 4, 9. Sed Leuncl. vult πεμπτάδαρχος.

πεμπὰς, *semidecuria*, ordo militum quinque viros continens. Hesych: πεμπάδος· πεντάδος. Leuncl. scribi iubet πεμπτὰς, quia πεμπὰς sit Aeolica forma. Hesych. in v. πεμπάσσεται· τὸ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι. Leunclauii sententiam sequitur etiam Iungermannus ad Poll. 1, 127. Sed contra consensum librorum nihil mutandum videtur. Π. 2, 1, 11. πεμπάσιν. §. 13. πεμπάδας. §. 15. πεμπάδα. 2, 3, 10. πεμπάδες. 4, 4, 3. πεμπάδας. Leuncl. marg. πεμπτάδας. Cf. πεμπτὰς et πεντάς.

πέμπειν, ¶ 1, *mittere.* a) Π. 6, 3, 7. Ἀρχέπας ὁ πεμφθεὶς πάλαι κατάσκοπος. Ε. 3, 3, 9. οὓς ἂν δέοι πέμπειν, — οἱ πεμπόμενοι — ὅτι πέμψοιεν τρεῖς ἁμάξας. 3, 4, 13. οἱ τοῦ Φαρναβάζου ἱππεῖς — πεμφθέντες ὑπὸ Φαρναβάζου. 4, 8, 18. b) dona, Π. 3, 1, 24. ὁ Ἀρμένιος Κύρῳ ξένια ἔπεμπε. Ε. 3, 1, 12. c) cibos, Π. 8, 2, 3. ἔπεμπεν ἀπὸ τραπέζης — οἷς ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης — τὰ πεμπόμενα παρὰ βασιλέως. d) auxilia, Π. 1, 5, 4. εἴ τινας πέμποι στρατιώτας. 2, 4, 17. p. 35. οὔτε στράτευμα πέμπει ἡμῖν. Α. 4, 6, 13. ἄλλους πέμψον. Ε. 3, 1, 3. ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων. Intell. τινάς. 3, 3, 10. 3, 4, 3. 11. e) ad expeditionem, vel omnino cum imperio, Ε. 1, 5, 11. ἀντὶ Κόνωνος ἐς Ἄνδρον ἔπεμψαν Φανοσθένην. 1, 6, 1. ἔπεμψαν ἐπὶ τὰς ναῦς Καλλικρατίδαν, vt classi praeesset. §. 5. ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθείς. 3, 1, 3. οἱ Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν αὐτοῖς Θίμβρωνα ἁρμοστήν. 3, 2, 7. f) ad magistrum, Απ. 4, 4, 5. εἴ τις βούλοιτο διδάξα-

δάξασθαί τινα — μὴ ἀπορεῖν ὅποι ἂν πέμψας τούτου τύχοι. g) nuncios vel legatos, Π. 3, 3, 1. ἔπεμπε τὸν ἄγγελον, ἐπιστείλας ὅσαπερ ἔφη. 4, 2, 2. πέμπουσι ἀγγέλους πρὸς Κῦρον. 4, 5, 8. πεμψάντων (Attice pro πεμψάτωσαν) ὀπτῆρας. E. 1, 3, 8. 2, 4, 26. it. omisso accusatiuo, Π. 1, 5, 4. ἔπεμπε πρὸς Καμβύσην. A. 5, 2, 6. πέμπουσι πρὸς Ξενοφῶντα· ὁ δὲ ἐλθὼν εἶπε. 7, 3, 1. ἀπήγγειλαν ἕκαστοι τοῖς πέμψασι E. 7, 1, 23. 27. Vnde passiuum: E. 1, 3, 9. ἐπέμφθησαν. Pro quo paulo post est: ἐπορεύοντο πρέσβεις. Saepe participium pass. v. c. Π. 4, 2, 3. οἱ πεμφθέντες λέγουσι τῷ Κύρῳ. Paulo ante dicebantur ἄγγελοι. 4, 5, 6. τῷ πεμπομένῳ ἠπείλησε, *quem mittebat.* §. 7. ὁ πεμπόμενος et ἄγγελος sunt synonyma. 5, 5, 2. ὁ πεμφθεὶς πρὸς τὸν Κυαξάρην. A. 5, 4, 2. h) c. ἐπὶ et gen. Π. 6, 1, 18. v. κατάσκοπος. i) c. ἐπὶ et dat. Π. 6, 2, 5. οὓς ἐπεπόμφει ἐπὶ κατασκοπῇ. Margg. κατασκοπήν. E. 4, 8, 17. Θίμβρωνα πέμπουσιν ἐπὶ πολέμῳ πρὸς αὐτὸν, *ad bellum inferendum.* k) c. ἐπὶ et acc. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 15. Π. 4, 5, 6. ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, *ad reuocandos.* §. 12. p. 247. πέμπων ἐπὶ στράτευμα εἰς Πέρσας, *ad arcessendum.* 7, 4, 1. πέμπει ἐπὶ τὴν Καρίαν Adusium, στράτευμα δοὺς, *ad componendam Cariam.* 8, 6, 2. εἰς πράγματα παρέχω πέμπων πράξοντάς τι (Margg. παρέχων πέμπω) ἐπὶ ταῦτα τὰ ἔθνη. Hic est simpliciter *ad*, vt 5, 3, 19. ἐπὶ τὸν ὑστερίζοντα ἔπεμπε καλῶν. et E. 3, 4, 10. Sed E. 3, 3, 9. ἐφ' ἕνα ἐκεῖνον ἔπεμπον, *ad vnum illum comprehendendum.* 4, 2, 1. ἐπὶ τὸν Ἀγησίλαον πέμπουσιν Ἐπικυδίδαν, *ad reuocandum Agesilaum.* 5, 4, 10. ἔπεμψεν ἐπὶ βοήθειαν, *ad arcessendum.* l) c. παρὰ, A. 6, 1, 2. Κορύλας πέμπει παρὰ τοὺς Ἕλληνας πρέσβεις. E. 2, 2, 10. βούλονται αὐτὸν πέμψαι παρὰ Λύσανδρον. 4, 6, 4. πέμψας ἐς Στρατὸν παρὰ (Margg. πρὸς) τὸ κοινὸν — εἶπε. m) c. περὶ, Π. 5, 1, 1. πρεσβεύων ᾤχετο· ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ὁ Ἀσσύριος περὶ συμμαχίας. 6, 2, 5. πεπομφέναι Κροῖσον εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. A. 2, 3, 1. κήρυκας ἔπεμψε περὶ σπονδῶν. n) c. acc. particip. relato ad

ad πρέσβεις, Π. 5, 3, 20. ἱππέας ἔπεμψεν ἐροῦντας. Α. 2, 5, 1. ἔπεμψέ τινα ἐροῦντα. Ε. 2, 1, 5. πρέσβεις — πέμπειν ταῦτα ἐροῦντας. 3, 4, 25. 3, 5, 7. πρέσβεις ἔπεμψαν — λέγοντας τάδε. 6, 3, 2. it. ſine nomine πρέσβεις, Π. 5, 4. 9. πέμπων τοὺς θεραπεύοντας. Margg. θεραπεύσοντας. Ε. 2, 4, 27. ἔπεμπον — λέγοντας. Steph. malit λέγοντες vel τοὺς λέγοντας. Απ. 1, 1, 6. περὶ τῶν ἀδήλων — μαντευομένους ἔπεμπεν εἰ ποιητέα. Reiskius corrigit μαντευσομένους. Et ita legitur in cod. Pariſ. 3. o) c. acc. particip. fut. Π. 3, 1, 1. κατασκεψομένους ἔπεμπε, τί πράττοι ὁ Κῦρος. 6, 3, 3. πέμπει τινὰ ἀγγελοῦντα. Α. 1, 3, 14. 4, 5, 16. πέμψας — τοὺς νεωτάτους ἀναστήσοντας. All. ἀναστήσαντας. §. 17. πέμπει τοὺς ἐκ τῆς κώμης πευσομένους πῶς ἔχοιεν. 5, 2, 9. λοχαγοὺς πέμπει διαβιβάσοντας. Ε. 1, 6, 7. 7, 4, 7. Sic A. 2, 1, 12. πεμφθεὶς παρὰ βασιλέως κελεύσων. Ε. 7, 1, 27. ὅτι οὐκ ὀμούμενοι, ἀλλ' ἀκουσόμενοι πεμφθείησαν. Cf. ἀγγέλλειν. p) c. acc. et c. participii verbi dicendi nominatiuo, non ad misſum, ſed ad mittentem relato. v. Obſ. Miſcell. Batav. Vol. III. p. 142. et Abreſch. in annotatt. ad quaedam N. T. loca ad Marc. 12. 13. Π. 7, 1, 20. πέμπει πρὸς αὐτοὺς κήρυκα, ἐρωτῶν. Α. 7, 2, 14. Ε. 4, 3, 14. ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. 7, 1, 23. it. omiſſo acc. Π. 1, 5, 4. ἔπεμπε πρὸς Κῦρον δεόμενος. 5, 5, 6. ἔπεμπες πρὸς τὸ κοινὸν αἰτούμενος. 6, 1, 24. πέμπει πρὸς τὸν Κῦρον εἰπὼν ὃς ἦν. 7, 4, 4. ἔπεμψαν πρὸς τὸν Κῦρον δεόμενοι. All. προσέπεμψαν. v. προσπέμπειν. Iunt. συνέπεμψαν. Α. 5, 4, 1. πέμπουσι Τιμησίθεον — ἐρωτῶντες. 6, 6, 3. Ε. 6, 2, 3. ἔπεμψαν — διδάσκοντες. 6, 4, 20. πρὸς Ἰάσωνα ἔπεμπον — κελεύοντες. 6, 5, 8. πάλαι ἐπεπόμφεσαν ἐπὶ τοὺς Μαντινέας βοηθεῖν κελεύοντες. q) Participium c. acc. et c. finito verbo dicendi, Π. 3, 1, 3. πέμψας — κήρυκα ἤρετο ὧδε. Α. 1, 3, 8. πέμπων αὐτῷ (i. e. *ad eum*) ἄγγελον ἔλεγε. 1, 4, 15. τῷ στρατεύματι πέμψας Γλοῦν εἶπε. 4, 3, 21. πέμψας ἄγγελον κελεύει. 7, 1, 6. πέμψας πρὸς αὐτὸν Μηδοσάδην ἐδεῖτο. Ε. 2, 1, 6. αὐτὸν μεταπέμπεται — πέμψας ἀγγέλους. 2, 4, 21. 3, 1,

1, 1. πέμψας ἀγγέλους ἠξίου. §. 17. πέμψας ἕνα ἐκέλευσε. 3, 2, 17. 3, 4, 1. 7, 4, 4. §. 20. ἠξίουν — πέμποντες πρέσβεις, ἐπιςρατεύειν. §. 35. 7, 5, 3. ἔπεμπον Ἀθήναζε βοηθεῖν κελεύοντες, ἔπεμψαν (Margg. ἐπορεύθησαν) δὲ καὶ εἰς Λακεδαίμονα πρέσβεις — παρακαλοῦντες. it. omiſſo acc. Π. 2, 4, 13. πέμπων ᾔτει τὸν Κυαξάρην. 3, 1, 3. πάλιν πέμψας ἠρώτα. 3. 3, 21. πέμπων πρὸς τὸν Κῦρον ἔλεγεν. §. 25. A. 1, 1, 8. πρὸς βασιλέα πέμπων ἠξίου. 2, 3, 1. πέμπων — ἐκέλευε. 7, 1, 2. πέμψας — ἐδεῖτο. §. 20. μοι δοκεῖ πέμψαντας — εἰπεῖν. E. 2, 4, 25. 3, 1, 13. §. 17. πέμψας πρὸς τὸν Δερκυλλίδαν εἶπεν. 3, 2, 8. πέμψας πρὸς τὸν Φαρνάβαζον ἐπήρετο. §. 14. 3, 4, 5. πέμψας ἤρετο αὐτόν. 6, 2, 2. 6. 6, 4, 3. πέμψας — ἠρώτα τί χρὴ ποιεῖν. 7, 4, 38. πέμποντες εἰς τὰς πόλεις — προηγόρευον — πέμψαντες εἰς Τεγέαν ἀπήτουν. §. 39. πέμψαντες εἰς πόλεις κατηγόρουν. r) Sic cum aliis verbis relatis ad mittentes, E. 2, 2, 7. πέμψαντες πρέσβεις παρὰ Ἆγιν, βουλόμενοι ξύμμαχοι εἶναι Λακεδαιμονίοις. 3, 2, 21. πέμψας ἐς Λακεδαίμονα ξυνεχώρησε. 6, 5, 5. ἔπεμπον τῶν πόλεων τινες — συντειχιοῦντες. Viri docti volunt συντειχιοῦντας. 7, 4, 36. πέμποντες ἐπὶ τοὺς συσκηνοῦντας συνελάμβανον. O. 4, 8. πέμπων πιςοὺς ἐπισκοπεῖται. s) c. inf. omiſſo verbo κελεύειν. v. interpp. Thucyd. 4, 93. E. 3, 1, 5. πέμπουσιν οἱ Ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν ςρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν. Intell. κελεύοντες. 3, 2, 16. Ἄγιδος πεμφθέντος (Intell. καὶ κελευσθέντος) θῦσαι. O. 4, 6. πιςοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν. t) c. ὅτι, omiſſo verbo dicendi, E. 2, 2, 4. ἔπεμψε πρὸς Ἆγιν — ὅτι προσπλεῖ. u) Non raro legitur finitum c. καὶ et verbo dicendi, Π. 3, 2, 5. ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα, καὶ κελεύειν παραγενέσθαι. 5, 4, 1. πέμπει τινὰ τῶν ἑαυτοῦ πιςῶν πρὸς τὸν Ἀσσύριον, καὶ κελεύει τὸν ἰόντα — λέγειν. 5, 5, 1. πέμπει πρὸς Κυαξάρην καὶ ἐπέςελλε. 6, 1, 18. 19. A. 4, 3, 20. πέμπει πελταςὰς — καὶ κελεύει ποιεῖν. E. 2, 4, 19. 3, 1, 2. ἔπεμπον πρέσβεις καὶ ἠξίουν. 3, 2, 1. πέμπει πρὸς αὐτὸν καὶ ἐρωτᾷ. §. 10. ἔπεμψαν πρὸς Δερκυλλίδαν (Margg. addunt ἀγγέλους), καὶ ἐκέλευον.

λευον. 3, 3, 8. 3, 5, 4. πέμπουσι πρέσβεις καὶ ἠξίουν. 6, 4, 19. ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας ἄγγελον — καὶ ἔφραζον. 7, 1, 19. 7, 4, 34. πέμπουσιν εἰς Θήβας καὶ διδάσκουσι. ¶ 2) πέμπειν dicuntur dii auſpicia et ſimilia. Απ. 1, 4, 15. ὅταν πέμπωσιν (ὥσπερ σὺ σοὶ φῂς πέμπειν αὐτοὺς) συμβούλους — ὅταν τέρατα πέμποντες προσημαίνωσιν. Σ. 4, 48. σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς. ¶ 3) *ſolemniter mittere.* v. Spanhem. ad Callimach. h. in Del. p. 553. Απ. 3, 3, 12. χορὸς — ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος. Cf. nr. 8. Sic de iis qui mittunt ad oracula conſulenda; v. van Staueren ad Cornel. Nep. 2, 2, 6. Π. 7, 2, 7. p. 418. πάλιν πέμπω καὶ ἐπερωτῶ. Πο. 6, 2. πέμψαντας καὶ εἰς Δωδώνην καὶ εἰς Δελφοὺς ἐπέρεσθαι. c. περὶ, Π. 7, 2, 7. p. 417. πέμπω περὶ παίδων. ¶ 4) *miſſo nuncio ſignificare.* A. 7, 6, 32. in edd. vett. et Cod. Eton. et Guelf. ἔπεμπον δὲ ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι — τῷ Ξενοφῶντι. Sed all. habent ἐπέστελλον. v. ἐπιστέλλειν nr. 3. ¶ 5) *remittere.* v. Doruill. ad Charit. p. 671. et Raphel. ad Ioh. 14, 18. Π. 3, 1, 24. ὁ Κῦρος, ὅσα εἶπε λαβὼν, τὰ ἄλλα ἔπεμψεν. Zeun. e cod. Guelf. reponit ἀπέπεμψεν. Cf. ἀποπέμπειν, nr. 3. a. et ἀποπέμπεσθαι. ¶ 6) *dimittere domum.* E. 3, 2, 7. Δερκυλλίδας — ἔπεμψεν (Margg. ἀπέπεμψεν) αὐτοὺς ἀπ' Ἐφέσου διὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. ¶ 7) *proſequi, comitari.* Dicitur de diis, qui hominibus iter ſ. expeditionem felicem ſignificant per auſpicia. Π. 1, 6, 2. θεοὶ ἵλεω — πέμπουσί σε. 2, 1, 1. προσευξάμενοι θεοῖς — ἵλεως πέμπειν σφᾶς. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 8, 86. dicit eſſe pro ἀποπέμπειν ſ. *dimittere.* ¶ 8) πομπὰς πέμπειν, *pompas agere.* Cf. Poll. 8, 94. Ιπ. 2, 1. ἱππεῖς — θεοῖς πομπὰς πέμψουσι. ¶ 9) In var. lect. permutatur etiam c. φέρειν. v. ἀγορὰ nr. 3. it. c. ἐπιπέμπειν. v. ἐπιπ. nr. 2. it. c. ἐπιτρέπειν. v. ἐπιτρ. nr. 5.

πεμπταῖος, *qui quintum diem iacuit mortuus.* A. 6, 4, 6. ἔνθαπερ ἔπεσον, ἑκάστους ἔθαψαν. ἤδη γὰρ ἦσαν πεμπταῖοι, καὶ οὐχ οἷόν τε ἀναιρεῖν ἔτι ἦν. Cf. Ioh. 11, 39. et ſupra δευτεραῖος.

πεμ-

πεμπτὰς, i. q. πεμπάς. E. 7, 2, 6. ἀφ' ἑκάστης τῆς πεμπτάδος εἷς κατελείπετο. Margg. πεμπάδος. Legitur etiam pro πεντάς. v. ibi. Cf. πεμπάς.

πεμπτέον, *mittere oportet.* Π. 8, 1, 3. εἰ δέοι στρατηγῶν που, ᾔδει ὅτι ἐκ τούτων πεμπτέον εἴη in expeditionem. §. 4. πρέσβεις — πεμπτέον.

πέμπτος, *quintus.* A. 4, 7, 16. ἀφικνοῦνται τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ. E. 2, 3, 7. πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. Αθ. 3, 5. δι' ἔτους πέμπτου.

πένεσθαι (poet. Port.), *inopem esse, pauperem esse.* Hesych: πένεται· πονεῖ, ἐνεργεῖ, ἀχρηματεῖ. Cf. πένης et πενία. A. 3, 2, 16. ἑκόντες πένονται, ἐξὸν — πλουσίους ὁρᾶν. Αγ. 4, 5. Sed O. 2, 2. iocose dicitur de eo, qui non tantum habet, quantum ad sumtus sufficit. Sic fere Σ. 4, 35. οἱ πάνυ πολλὰ χρήματα ἔχοντες οὕτω πένεσθαι ἡγοῦνται.

πενέσται, *penestae, genus seruorum apud Thessalos*, non natura, sed aliis modis in seruilem conditionem detrusum. Hesych: πενέσται· οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι, οἵ τινες εἰργάζοντο τὴν γῆν. τινὲς δὲ οἱ Εἵλωτες, τινὲς δὲ λάτρεις, ἢ ἐργάται πένητες ἢ ὑπήκοοι. Ammonius in v. πελαστής· πενέστης παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς (all. δουλωθεὶς, all. ζωγρηθεὶς, all. χειρωθείς), ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες. Schol. Theocrit. 16, 35. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτας. Athenaeus 6, p. 264. Θετταλῶν λεγόντων πενέστας τοὺς μὴ γόνῳ δούλους, διὰ πόλεμον δ' ἡλωκότας. — Ἀρχέμαχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ Εὐβοϊκῶν, Βοιωτῶν φησι τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικησάντων, οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. οὗτοι οὖν οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μενέσται, νῦν δὲ πενέσται. Similia tradunt Harpocratio et Suidas, his additis: κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ Θετταλοὶ καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ τῶν κρατηθέντων ἐν τῷ πολέμῳ καὶ

καὶ δουλευόντων τοῖς κεκρατημένοις. Pollux 3, 83. refert πενέστας in eorum numerum, qui sint μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων, vt et Εἵλωτας, νεοδαμώδεις etc. Phauorinus explicat per θῆτας. Henr. Stephanus prolixe de hoc nomine disputat in Schediasmm. April. XIV. XV. ita, vt contra Dionysium Halicarnassensem contendat, eos dictos esse a verbo πένεσθαι, non quatenus significet pauperem esse, sed quatenus sit parare, operari. Deinde Dionysium dicit male πενέστας cum Romanorum clientibus comparare, cum penestiarum conditio fuerit deterior quam clientium Romanorum. Cf. Meurs. miscell. Lacon. 2, 6. et Valckenar. ad fragmm. Eurip. c. 20. p. 216. E. 2, 3, 18. p. 95. ἐν Θετταλίᾳ καὶ τοὺς πενέστας ὥπλιζεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. Laudat hunc locum Harpocratio, sed ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν. Leuncl. margini adscripsit haec: „peculiaris apud „Thessalos vox, qua se„miserai apud ipsos ap„pellabantur." E. 6, 1, 4. p. 361. τοιούτους ἔχοντας πενέστας, np. quibus naues armare possimus.

πένης, ¶ 1) *inops, pauper.* Ammonius: πένης μὲν, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν ποριζόμενος τὸν βίον· πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκώς. Cf. Aristoph. Plut. 552. sqq. et Schol. ad v. 548. Π. 3, 1, 7. ἐᾷς πλουτεῖν ἢ πένητα ποιεῖς. 3, 2, 3. πένητες. ἡ γὰρ χώρα αὐτοῖς ὀρεινὴ καὶ ὀλίγη ἡ τὰ χρήματα ἔχουσα. §. 8. διὰ τὸ γῆς σπανίζειν ἀγαθῆς πένητες νομίζετ' εἶναι. 8, 2, 9. ὡς διὰ τὸ πολλὰ διδόναι πένης ἔσοιτο. 8, 3, 16. 17. A. 7, 7, 17. ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι. Αγ. 11, 3. Αθ. 1, 2. 2, 9, 18. E. 4, 1, 15. πένητα μὲν, ἐλεύθερον δ' εἶναι. Απ. 2, 9, 3. ἱκανὸν εἰπεῖν τε καὶ πρᾶξαι, πένητα δέ. O. 2, 9. 11, 3. ἀνοητότατον ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. Σ. 4, 32. Socrates iocose O. 11, 5. nominat πένητα ἵππον, qui non habet χρήματα. Comparatiuus: Π. 5, 5, 9. p. 332. τούτοις πλουτιζόμενος ὑπό σου, οἷς πενέστερος γίγνομαι, np. auctoritate et gratia apud meos. Αθ. 1, 13. ἵνα οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίγνωνται. Πο. 4, 28. E. 2, 4, 29. ¶ 2) *qui non habet sat multa.* Euthydemus Απ. 4, 2, 37. τοὺς πένητας describit μὴ

μὴ ἱκανὰ ἔχοντας εἰς ἃ δεῖ τελεῖν. Cf. §. 38. 39. Π. 8, 2, 11. οἱ θεοὶ — ἐποίησαν ὁμοίως πένητας πάντας — εἰμὶ ἄπληστος κἀγὼ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, χρημάτων. Ιερ. 4, 8. πένητας — ὄψει πολλοὺς τῶν τυράννων. Cf. §. 10. 11.

πενθεῖν, *lugere.* c. acc. Ε. 2, 2, 2. οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες. Cf. ποθεῖν, quocum confunditur.

πενθήμερον, *quinque dies.* Ε. 7, 1, 4. κατὰ πενθήμερον ἑκατέρους ἡγεῖσθαι. Leuncl. recte: *alternis quinis diebus.*

πενθημιπόδιον, *duo pedes cum dimidio.* De eiusmodi forma loquendi Graecorum vid. Casaub. ad Theophraſt. charactt. 6, 4. p. 93. ed. Fiſcher. Ο. 19, 3. βόθυνον βαθύτερον — πενθημιποδίου. §. 5. οὔτε βαθύτερον πενθημιποδίου ὀρύττουσιν. h. l. margg. habent πενθημιπόδου.

πενθικῶς ἔχειν, *in luctu eſſe.* Π. 5, 2, 3. τὴν θυγατέρα — πενθικῶς ἔχουσαν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος.

πένθος, *luctus.* Π. 4, 6, 2. p. 258. διὰ πένθους ob filium interfectum τὸ γῆρας διάγων. Ε. 4, 5, 10. πολὺ πένθος ἦν κατὰ τὸ ϛράτευμα ob cladem ſuorum.

πενία, ¶ 1) *paupertas.* Schol. Ariſtoph. ad Plut. 548. ἡ μὲν πενία, μεμετρημένη ἐϛὶν ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα· ἡ δὲ πτωχεία, παντελὴς τῆς κτήσεως ἔκπτωσις. Cf. πένης. Π. 7, 5, 24. Πέρσας — κακοβιωτάτους διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας. Α. 7, 6, 15. Αθ. 1, 5. ἡ πενία αὐτοὺς (homines plebeios) μᾶλλον ἄγει ἐπὶ τὰ αἰσχρά. Mox dicitur ἔνδεια χρημάτων. Πc. 1. 1. Απ. 2, 5, 1. Φίλου πενίᾳ πιεζομένου. Σ. 4, 29 — 45. laudatur πενία. §. 34. οἶμαι τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν, ἀλλ' ἐν ταῖς καρδίαις. ¶ 2) Tribuitur ei, qui pro ſorte ſua non ſatis habet, vt Ο. 2, 3. Critobulo, cuius bona aeſtimantur quingentis minis. ¶ 3) Plus eſt quam ἔνδεια. Ο. 8, 2. ἔϛι μὲν πενία αὕτη σαφὴς, τὸ δεόμενόν τινος μὴ ἔχειν χρῆσθαι, ἀλυποτέρα δὲ αὕτη ἡ ἔνδεια etc.

πεντάδαρχος, i. q. πεμπάδαρχος. Π. 2, 1, 9. Cf. Poll. 1, 128.

πενταδραχμία, *quinque drachmae.* Ε. 1, 6, 8. πενταδραχμίαν ἑκάϛῳ ἐφοδιασάμενος.

πέν-

πένταθλον, *quinquertium*, h. e. quinque certaminis genera, in ludis Graecorum vsitata, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Cf. Brunckii analecta vett. poetar. Graecor. T. III. p. 247. nr. CCCCLIV. E. 7, 4, 29. in ludis Olympicis ἐπεποίηντο τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου.

πένταθλος, *quinquertio, omnia certaminum genera exercens.* v. Poll. 3, 151. Sed transfertur etiam ad alia. Sic Democritus philoſophus ap. Diog. Laert. 9, 37. vocatur ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. E. 4, 7, 5. ὁ Ἀγησίπολις — ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο. Illuſtrant hunc locum quodammodo verba Pollucis 3, 151. ὁ ὅρος (τοῦ πεντάθλου) τὰ ἐσκαμμένα. ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Sed Moro interprete πένταθλος tropice dicitur, *qui ſemper aemulatur eos, qui in ſuo genere excellunt, quanquam eos nunquam asſequitur: ideoque poſtponendus eſt, ſi cum his, qui excellunt, comparetur; ſed eximius eſt, ſi cum aliis, rudioribus et indoctioribus, conferatur.*

πεντακισχίλιοι, *quinque millia.* E. 1, 2, 1. πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν. 5, 3, 16.

πεντακόσιοι, *quingenti.* E. 1, 4, 9. ὁπλίτας πεντακοσίους καὶ χιλίους. 1, 5, 2. τάλαντα πεντακόσια. Cf. τετρακόσιοι, pro quo eſt in var. lect.

πενταπάλαιστος, *quinque palmorum.* K. 9, 14. τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον. 10, 3. λόγχας τὸ μέγεθος πενταπαλαίστους.

πεντάς, i. q. πεμπάς. Π. 2, 1, 9. πεντάδα. Marg. Leuncl. πεμπτάδα. Etiam ap. Poll. 1, 127. pro πεντὰς in MS. eſt πεμπτὰς, quam formam praefert ibi Iungermann. cuius nota omnino legenda eſt.

**πεντασπίθαμος*, *quinque ſpithamarum.* K. 2, 5. ἄρκυες — τὸ μέγεθος πεντασπίθαμοι. §. 8.

πέντε, *quinque.* Πο. 4, 23. ἐν ἔτεσι πέντε ἢ ἕξ. O. 2, 3. πέντε μνᾶς. A. 6, 5, 3. πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη. Cf. εἴκοσι, et τόνος. Sed οἱ πέντε, *quinqueuiri*, ſunt *Ephori*. Schol. Thucyd. 1, 86. ἦσάν τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις ἄρχοντες, τὸν ἀριθμὸν πέντε, οὓς ἐφόρους ἐκάλουν

λουν διὰ τὸ ἐφορᾷν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Eadem Suidas habet in v. Ἔφοροι. Ἀγ. 1, 36. ἐστηκὼς μόνος παρὰ τοὺς πέντε.

πεντεκαίδεκα, *quindecim*. Π. 6, 1, 28. πεντεκαίδεκα τάλαντα. 6, 2, 10. πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὁδόν. E. 2, 4, 28. ἐξέπεμψαν πεντεκαίδεκα ἄνδρας. O. 7, 5. K. 10, 2. Sed τὰ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, E. 4, 5, 16. 4, 6, 10. funt *ii, qui annis quindecim pubertatem excesserunt*.

πεντήκοντα, *quinquaginta*. E. 1, 4, 9. ἱππεῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Sic 1, 6, 18. 5, 1, 12. Cf. ὀκτώ. Saepe permutatur cum τριάκοντα, A. 6, 3, 1. πεντήκοντα. 2 Codd. τριάκοντα. 7, 3, 26. τριάκοντα. all. πεντήκοντα. §. 27. πεντήκοντα. all. τριάκοντα. 7, 5, 9. πεντήκοντα. all. τριάκ. Sic quoque 7, 7, 1. et 15. E. 1, 1, 24. τριήρεις πεντήκοντα. Diodorus Sic. 13, 52. habet τριάκοντα. Cf. ἔτος. Sed A. 4, 7, 10. pro πεντήκοντα in MS. A. Larcheri est τετταράκοντα.

πεντηκόνταρχος, *praefectus naui actuariae, quae quinquaginta remis agitur*. v. Poll. 1, 119. Ἀθ. 1, 2. οἱ πεντηκόνταρχοι. v. πεντηκόντορος.

πεντηκοντὴρ, *quinquaginta militum dux*. Schol. Thucyd. 5, 66. πρῶτος βασιλεὺς, δεύτερος πολέμαρχος, τρίτος λοχαγὸς, τέταρτος πεντηκοντὴρ, πέμπτος ἐνωμοτάρχης. A. 3, 4, 13. λοχαγοὺς — πεντηκοντῆρας — ἐνωμοτάρχας.

πεντηκόντορος, scil. ναῦς, *actuaria nauis quinquaginta remorum*. Harpocrat. et Suidas: πεντηκόνταρχος· ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πεντηκόντορος ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη ναῦς. Cf. Poll. 1, 82. A. 5, 1, 9. ἔλαβον πεντηκόντορον — ἣ ἐπέστησαν Δέξιππον. 6, 6, 4. 13.

*πεντηκοστὴρ, i. q. πεντηκοντήρ. Λ. 11, 4. ἑκάστη τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. 13, 4. E. 3, 5, 15. 4, 5, 7.

πεντηκοστὺς, *pars λόχου dimidia, octaua pars morae*. v. interpp. ad Thucyd. 5, 66. et πεντηκοστήρ. A. 3, 4, 14. κατὰ πεντηκοστῦς, *per quinquagenos*. Sed Thucyd. 5, 68. ἐν ἑκάστῳ λόχῳ, inquit, πεντηκοστύες ἦσαν τέτταρες. Et eodem modo

do Schol: ἡ πεντηκοςὺς συνίςαται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτὼ, ὁ δὲ λόχος — ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα. v. λόχος.

πεντόργυιος, *quinque vlnarum, quindecim cubitorum*. K. 2, 6. ἐνόδια πεντόργυια. All. πεντώρυγα.

πεπαίνειν, ¶ 1) *maturare, maturitatem adiuuare*. Hesych: πεπαίνεται· μελαινοῦται, ὀπτᾶται, μαλάσσεται. O. 19, 19. vitis διδάσκει ἑαυτὴν ψιλοῦν καὶ πεπαίνειν τὴν ὀπώραν. ¶ 2) *mitigare*. Hesych: πεπαίνεται· — πραΰνεται. it. πεπάναι· πραΰναι. Π. 4, 5, 10. ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται. Ita Homer. Il. α, 81. εἴπερ χόλον — καταπέψῃ.

πέπαμαι, v. πάσασθαι.

πεπλασμένως, *per simulationem*. K. 3, 10. αἱ δὲ πεπλασμένως, φθονερῶς δὲ ἄλλαι ἐκκινοῦσι παρὰ τὸ ἴχνος, *simulantes vera*, vt alios decipiant. Hesych: πεπλασμένον· μὴ ἀληθὲς, ψεῦδος.

πέπλον s. πέπλος, *peplus, peplum*. ¶ 1) Est proprie mulierum. Hesych: πέπλος ἢ πέπλον· ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον. Π. 3, 3, 29. Assyriorum mulieres captis castris καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους. 5, 1, 2. Pantheae δάκρυα κατασάζοντα κατὰ τῶν πέπλων, i. e. κατὰ τοῦ πέπλου. Pollux 7, 50. πέπλος ἔσθημα ἐςὶ διπλοῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδύναι τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. καὶ ὅτι μὲν ἐπίβλημά ἐςι, τεκμήραιτ' ἄν τις ἐκ τῶν τῆς Ἀθηνᾶς πέπλων· ὅτι δὲ καὶ χιτὼν, ὅταν εἴπῃ Ξενοφῶν· περικατεῤῥήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον, παραφαίνει γὰρ τότε καὶ τὰ σέρνα. Locus est Π. 5, 1, 3. Panthea περικατεῤῥήξατο τὸν ἄνωθεν πέπλον (i. e. *exteriorem*), καὶ ἀνωδύρατο — ἐφάνη μὲν αὐτῆς τὸ πλεῖςον μέρος τοῦ προσώπου, ἐφάνη δὲ ἡ δέρη καὶ αἱ χεῖρες. Ex his vero demonstrari non potest, πέπλον idem esse quod χιτῶνα. Nec σέρνα hic nudata dicuntur. Ergo ὁ ἄνωθεν πέπλος fortasse rectius explicetur *superior ricae pars*. Cf. Kuhn. ad Poll. l. l. ¶ 2) Tribuitur viris. Eustath. ad Il. ε, p. 599. ἔςι δὲ πέπλος γυναικεῖος χιτὼν, ὃν οὐκ ἐνεδύοντο, ἀλλ' ἐπερονῶντο. καὶ τῆς περόνης ἀρθείσης καταῤῥέων αὐτὸς εἰς τὸ ἔδαφος φαίνεται. — ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. Pollux l. l. ὁ δ' αὐτὸς Ξενοφῶν καὶ ἀνδρεῖον

ἀνδρεῖον οἴεται Φόρημα εἶναι τὸν πέπλον. τὸν γὰρ Ἀρμένιον ἔφη κατασχίσασθαι τοὺς πέπλους· εἰ μὴ ἄρα ὅτι οἱ βάρβαροι καὶ ταῖς θηλυπρεπεστέραις τῶν ἐσθήτων ἔχαιρον. Locus eſt Π. 3, 1, 8. ἔνθα δὴ ὁ μὲν παῖς αὐτοῦ (filius regis Armeniorum) περιεσπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Nam barbaris fluxa et mollis veſtis, inquit Kuhnius. Sed Zeun. per τοὺς πέπλους intelligit exteriorem et interiorem.

πεπρωμένος, *a fato praeſtitutus, deſtinatus.* E. 6, 3, 4. εἰ ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστι — πολέμους γενέσθαι. Απ. 2, 1, 33. ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ πεπρωμένον τέλος, i. e. mors.

πέπων, *coctus, mollis, maturus.* O. 19, 19. τοὺς μὲν πέπονας βότρυς, τοὺς δ' ἔτι ὠμοτέρους. Cf. Poll. 1, 243.

περ, *quidem.* Habet vim augendi, vel explicandi, vel eſt δεικτικόν. Π. 1, 2, 13. γέῤῥον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, οἷόν περ γράφονται οἱ Πέρσαι ἔχοντες. *prorſus talem, cum quali pinguntur Perſae.* Alii, etiam Welſ. ediderunt οἷον παραγράφονται. §. 2. οὐκ ἔνθεν, ὅθεν περ — ἄρχονται. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα — οἷα περ ἔρχονται ἔχοντες. Sic fere §. 6. p. 92. extr. §. 9. αὐτὸν ὄντα οἷόν περ τὸν ἀγαθὸν ἰδιώτην. 2, 2, 13. ὅστις περ ἀνὴρ οἴοιτο εἶναι. etc. Cf. εἰ nr. 20. it. ὅσος, οἷος, ὅς, ὥσπερ, ἔνθαπερ, καί.

πέρα, *vltra.* A. 6, 1, 18. οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν. c. gen. A. 6, 5, 5. πέρα μεσούσης ἡμέρας, *meridie iam praeterita, pomeridie.* E. 5, 3, 5. πέρα τοῦ καιροῦ — διώξαντες, *vltra modum.* Sed h. l. πέρα debetur tantum emendationi virorum doctorum. v. καιρὸς nr. 6. Σ. 8, 19. ἃ σπεύδει πράττειν πέρα τῶν παιδικῶν. Leuncl. *facere praeter amores.* Sed Zeun. ex emendatione Brodaei edidit παρὰ τ. π. *exigere ab amaſio.*

*πέραθεν, *ex aduerſo littore.* E. 3, 2, 2. ἐλθὼν ἐς τὴν Βιθυνίδα Θρᾴκην, quae eſt in Aſia — ἐπεὶ δὲ ἦλθον αὐτῷ παρὰ τοῦ Σεύθου πέραθεν ξύμμαχοι, ex Europa.

Πειραιεὺς, v. Πειραιεύς.

περαίνειν, ¶ 1) *perficere, abſoluere.* Suid: περᾶναι· τελειῶσαι. Π. 5, 3, 18. ὥσπερ ἐν οἴκῳ — περαίνειν τὸ προσταχθέν. 6, 1, 13. περαίνειν ὅσα Φαμὲν, sc. aedificare caſtella ac diruere. §. 18. ταῦτα μὲν οὕτως ἐπεραί-

περαίνετο, np. noui cursus. Margg. συνεπεραίνετο. A. 3, 2, 21. περαίνειν ἤδη ἄρχ, quae de itinere faciendo suaserat, — ὡς τάχις' ἂν ἔργῳ περαίνητε. Πο. 4, 17. περαινομένων ὧν λέγω in argentifodinis. §. 37. 38. E. 3, 2, 14. ταῦτα περανθέντα, np. induciae. 6, 2, 18. τὰς βοηθείας ἔφθανεν ἀναγόμενος, καὶ ταχὺ ἐπέραινε, idque iter maritimum celeriter confecit. 7, 4, 3. ἡ συμμαχία ὄντως ἐπεραίνετο, kam zu Stande. Ιερ. 9, 7. πολλὰ ἂν ἀγαθὰ περαίνοιτο in agricultura. O. 11, 8. γιγνώσκειν ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦτα περαίνηται. Cf. περαιοῦν. ¶ 2) praestare, facere, administrare. Π. 3, 1, 18. ἐνόμιζε περαίνεσθαι αὐτῷ ὅσαπερ ὑπέχετο, parata esse. Scil. agitur de pecuniis ex Armenio eliciendis. 4, 5, 14. περαίνοντας τὰ δέοντα. 5, 2, 11. καὶ τὰ αὐτὰ (Margg. κατὰ ταῦτα) περαίνειν ὅ τι μέλλει. A. 3, 1, 32. ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα. 6, 1, 11. E. 6, 1, 7. Ιερ. 9, 5. τὰ πολιτικὰ οὕτω περαίνεσθαι. Ιππ. 1, 9. 9, 2. ¶ 3) efficere, proficere, ausrichten. c. πρὸς, E. 4, 8, 6. οὐδὲν ἐπέραινε πρὸς τὸ καταστρέφεσθαι. ¶ 4) K. 6, 14. ἐπειδὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος — περαινομένου δὲ τοῦ ἴχνους. Leuncl. dum vestigii finis quaeritur. Rectius Fr. Portus: dum perseuerat sequi vestigium. Gail. s' ils sont tous deux (chiens) sur la trace.

Πέραιον, v. Πείραιον.

περαιοῦν, transigere. Hesych: περαιωθῆναι· τελειωθῆναι. E. 2, 4, 28. τούτων περαιωθέντων. Vir doctus in biblioth. crit. Amst. p. 94. legi iubet περανθέντων, quod recepit Schneiderus.

περαιοῦσθαι, traiicere. Hesych: περαιοῦσθαι· διαπερᾶν πλοίῳ ἐπιβάντα. Thom. Mag: περαιοῦμαι λέγε, μὴ περαιῶ. v. Kuster. de V. M. 1, 31. A. 7, 2, 7. τοῖς ναυκλήροις ἀπεῖπε μὴ διάγειν — εἶπε τοῖς στρατιώταις μὴ περαιοῦσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν.

περαιτέρω, vlterius. c. gen. Απ. 3, 13, 5. περαιτέρω τοῦ μετρίου μηκύνειν τὰς ὁδοὺς, longius iter conficere quam pro viribus.

πέραν, ¶ 1) trans. c. gen. A. 1, 5, 10. πέραν τοῦ Εὐφράτου — ἦν. 2, 4, 16. πέραν τοῦ ποταμοῦ. 4, 3, 3. ¶ 2) in litus oppositum, in ripa vlteriore. A. 2, 4, 10. πολλῶν ὄντων πέραν, scil.

scil. τοῦ ποταμοῦ. 3, 5, 7. 4, 3, 24. 6, 5, 13. πέραν γενέσθαι, *transire*. 7, 2, 1. πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι. c. articulo, A. 4, 3, 18. τὰ πέραν ἐώρα καλῶς γιγνόμενα, *res in vlteriore ripa*. 3, 5, 2. διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ. 4, 3, 8. ἐν τῷ πέραν. §. 22. E. 1, 1, 10. 1, 3, 11.

περᾶν, ¶ 1) *finire, conficere*. O. 21, 3. περᾶν ἡμερίους πλοῦς. ¶ 2) *traiicere*. Hesych: περάσαι· διαβῆναι, — ἢ εἰς τὸ πέρας διελθεῖν. O. 20, 27. Σικελικὸν πόντον περῶντες. Ιπ. 2, 1. διαβάσεις περάσουσιν. 6, 5. τάφρους ἀσφαλῶς περᾶν. Απ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. πελάγη περᾶν. ¶ 3) *transire*. Απ. 2, 1, 31. αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες. c. acc. Λ. 4, 7. τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσιν, *qui excesserunt*. ¶ 4) *viuere, vitam transigere*. Π. 7, 2, 7. p. 418. in oraculo: σαυτὸν γιγνώσκων εὐδαίμων περάσεις. ¶ 5) *vlterius porrigi*. K. 8, 5. τὰ ἴχνη ἀπὸ τῶν τοιούτων (τόπων) οὐδαμοῦ περάσει.

πέρας, ¶ 1) *finis*. Πο. 4, 26. in argenti fodinis οὐ βάθους πέρας — οἱ ὀρύσσοντες εὑρίσκουσι. ¶ 2) *extremus terminus*. Π. 8, 6, 10. τούτων πέρατα — δυσοίκητα. Αγ. 9, 4. συνελκυστέον αὐτῷ ἐκ περάτων γῆς τὰ τέρψοντα, *ab extremo terrarum, ex vltimis regionibus*.

Πέργαμος, *Pergamus*, vrbs Mysiae maioris. A. 7, 8, 4. Πέργαμον τῆς Μυσίας. All. male legunt Ἀσίας vel Λυδίας. §. 13. πάλιν ἀφικνοῦνται εἰς Πέργαμον. E. 3, 1, 4.

πέρδιξ, *perdix*. A. 1, 5, 3. πέτονται βραχὺ ὥσπερ πέρδικες. Απ. 2, 1, 4. οἱ πέρδικες — ἐλπίδι τῶν ἀφροδισίων φερόμενοι — ἐμπίπτουσι.

περὶ, I) c. gen. ¶ 1) *de*. Π. 1, 1, 3. οὕτως ἐγινώσκομεν περὶ αὐτῶν. 1, 5, 7. p. 55. ταῦτα ἐγὼ λέγω περὶ ὑμῶν. 1, 6, 13. περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ (Cod. Guelf. inserit περὶ) τῶν ὑγιεινῶν λέγοντες. E. 2, 3, 21. νόμον ἔγραψαν περὶ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ. Απ. 1, 1, 15. ἐσκόπει περὶ αὐτῶν καὶ τάδε. §. 17. οὐδὲν θαυμαστὸν, ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. O. 16, 4. ἀληθέστερα περὶ αὐτῆς γνῶναι. Cf. βουλεύεσθαι, it. διώκειν nr. 9. Postponitur, Π. 1, 6, 12. p. 64. εἴ τι ὑγιείας μοι πέρι ἔλεξε. Omittitur, Πο. 4, 14. πάλαι οἷς μεμέληκεν,

κεν, ἀκηκόαμεν, i. e. περὶ ἐκείνων οἷς μ. E. 6, 5, 38. p. 431. τῶν ὑμετέρων προγόνων καλὸν λέγεται. Steph. ante καλὸν inferit πέρι. Aπ. 1, 1, 12. πρῶτον αὐτῶν ἐσκόπει. O. 11, 11. τῆς χρηματίσεως — ἀρκέσει ἀκούειν. Welf. poft χρημ. addidit πέρι. 16, 3. ἀλλοτρίας γῆς τοῦτό ἐστι γνῶναι. ¶ 2) *ratione, quod attinet ad.* Π. 1, 6, 12. p. 66. περὶ μὲν τροφῆς, ἐπείσθην ἱκανὸν εἶναι. Aϑ. 1, 14. 3, 1. καὶ περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας τὸν τρόπον οὐκ ἐπαινῶ. Steph. coniicit καίπερ. Ἱερ. 6, 10. περὶ ἑαυτῶν φοβοῦνται, np. ne puniantur, καὶ ὑπὲρ ὑμῶν, *in veftram falutem.* Aπ. 1, 3, 15. Cf. ὁμολογεῖν et πείθεσθαι. Omittitur, Π. 1, 6, 19. p. 75. ναὶ μὰ Δί', ἔφη, θηρίων γε. Aπ. 1, 3, 8. ἀφροδισίων δὲ, παρῄνει τῶν καλῶν ἀπέχεσθαι. Proxime praecedebant haec: τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν. Ἱππ. 4, 7. καὶ κατασκόπων δὲ, — δεῖ μεμελετηκέναι. ¶ 3) *propter.* Π. 2, 1, 9. περὶ ὁπόσων ἂν γένωνται ἀνθρώποις φιλονεικίαι. 3, 1, 14. οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμοῦ, καὶ περὶ γυναικὸς, καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται. ¶ 4) *pro.* Π. 1, 2, 13. ἤν τι δέῃ περὶ τοῦ κοινοῦ. §. 9. erat ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ, quod etiam §. 13. extat in margg. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ γῆς — καὶ περὶ οἴκων — καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ἀγαθῶν. O. 5, 20. Cf. ἀπολογεῖσθαι. ¶ 5) *in*, v. παιδεύειν, et φρόνιμος. ¶ 6) De formulis περὶ πολλοῦ et πλείονος et πλείστου et παντὸς ποιεῖσθαι v. ποιεῖσθαι nr. 15 — 18. ¶ 7) τὰ περί τινος, *res geftae et fata alicuius.* v. Wetften. et Raphel. ad Luc. 24, 19. et Doruill. ad Charit. p. 92. Π. 5, 3, 14. τὰ περὶ τοῦ φρουρίου, np. occupatum fuiffe. A. 2, 5, 10. ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου, *quid ei euenisfet.* E. 1, 6, 28. ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεονίκου, *cladem Eteonici, quomodo Eteonicum viciffent.* 6, 1, 7. 7, 3, 4. 7, 4, 1. Sed E. 5, 3, 24. τὰ περὶ Φλιοῦντος eft *ftatus ciuitatis et compofitio reip. Phliafiorum.* ¶ 8) In var. lect. permutatur c. ὑπέρ. v. fupra. nr. 4. et ὑπὲρ c. gen. nr. 5. it. c. ἐπί. v. ἐπὶ c. gen. nr. 14. it. ὡς περὶ c. ὥσπερ. v. ὥσπερ nr. 8. a. ¶ II) c. dat. ¶ 1) *circa.* Π. 1, 2,

1, 2, 13. θώρακα περὶ τοῖς ςέρνοις. Cf. θώραξ, et ψέλλιον. ¶ 2) *ad*. Π. 7, 5, 10. ἰόντες ὡς τάχιςα, περὶ τοῖς βασιλείοις ἐγένοντο. ¶ 3) Eſt πρὸς pro eo in var. lect. v. προσαρμόζειν. ¶ III) c. acc. ¶ 1) *circa, prope*. Π. 1, 2, 4. ἡ ἀγορὰ ἡ περὶ τὰ ἀρχεῖα — οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα. §. 9. 2, 4, 3. Πο. 4, 3. ἡ περὶ τὴν χώραν θάλαττα. Ε. 1, 3, 8. οὐκ ἐτύγχανε παρὼν, ἀλλὰ περὶ Σηλυμβρίαν ἦν. Κ. 4, 4. ὅταν περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγώ. 6, 16. 23. De cuſtodibus corporis et ſimilibus, Π. 7, 5, 20. τίνας ἂν — περὶ ἑαυτὸν πιςοτάτους ἔχοι. Paulo ante erat περὶ τὸ σῶμα. Sic 8, 5, 5. Ε. 5, 3, 22. μεθ' ὧν εἶχε περὶ αὐτὸν ἱκθέων. Ιερ. 6, 4. Cf. ἔχειν n. 25. ¶ 2) *in*. Π. 1, 5, 1. κρατιςεύοντα περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. 3, 2, 3. πολεμικώτατοι τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν. Ε. 1, 2, 3. Ιερ. 7, 4. ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, *quae ineſt ſ. proficiſcitur ex honoribus*. Cf. διατρίβειν nr. 4. et ἀγαθὸς nr. 1. c. verbo, Ιπ. 5, 1. τὸν ἵππον περὶ τὸ χαλινοῦσθαι καὶ περὶ τὸ ψήχεσθαι δυσκολώτερον, *in frenando, ad frenandum, ſi frenare velis*.

¶ 3) *circa, circiter*. De numero, Ε. 2, 4, 4. συνειλεγμένων περὶ ἑπτακοσίους. §. 7. 12. 4, 2, 9. 4, 5, 17. 4. 6, 11. Cf. ὡς nr. 25. De tempore, Π. 4, 5, 7. ἐφικνοῦνται — περὶ μέσας νύκτας. Α. 1, 7, 1. 2, 1, 6. περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. (1, 8, 1. eſt ἀμφί.) Ε. 1, 1, 24. περὶ τούτους τοὺς χρόνους. 6, 2, 19. περὶ τὸν Μνασίππου θάνατον. ¶ 4) *erga*. Π. 1, 2, 7. περὶ θεοὺς ἀμελῶς ἔχειν καὶ περὶ γονέας. 5, 4, 6. παῖδα — τοιοῦτον περὶ ἐμέ. 6, 1, 24. ὅμοιος περὶ ἐκεῖνον οἷός περ καὶ ἐκεῖνος περὶ σέ. Α. 3, 2, 12. ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς — ἁμαρτάνουσι. 7, 6, 9. προθυμίαν περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος. Αγ. 10, 4. ἀναμάρτητος καὶ περὶ τούτους — καὶ πρὸς ἐκείνους. Απ. 4, 3, 2. Cf. ἀδικεῖν, ἄδικος, ἀνόσιος, ἀσεβεῖν, ἀσεβὴς, εἶναι nr. 28. νόμιμος, ποιεῖν. ¶ 5) *in honorem*. Ε. 4, 7, 4. ὕμνηταν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. ¶ 6) Facit periphraſin ¶ a) genitiui, Π. 5, 3, 13. ἐκαθέζετο ἀμφὶ τὴν περὶ τὸ φρούριον οἰκονομίαν. Ε. 5, 4, 2. τὴν περὶ Ἀρχίαν καὶ τὴν περὶ Φίλιππον τυραννίδα. ¶ b) adiectiui. v.

γεωρ-

γεωργία, vbi τὰ περὶ γεωργίαν sunt γεωργικά. ¶ c) possessiui, E. 3, 4, 10. ἀποσῆναι ἔχοντα τούς τε παῖδας καὶ τὰ περὶ αὐτὸν (ita emendauit Leuncl. pro αὐτῶν) χρήματα. ¶ 7) περί τι εἶναι, *in aliqua re versari s. occupari, aliquid agere.* A. 3, 5, 5. περὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν. E. 2, 2, 3. in formula connectendi: οἱ μὲν περὶ ταῦτα ἦσαν. 5, 3, 18. 6, 1, 1. 6, 5, 5. 7, 4, 26. οἱ Ἀρκάδες περὶ τὸν Κρῶμνον ἦσαν, *in obsidenda Cromno occupabantur.* Sine εἶναι, Iπ. 6, 3. τὸν περὶ τὸν ἵππον, *qui equum tractat, equisonem.* Cf. μέταλλα. Refertur ad homines, E. 5, 4, 57. παιδὸς καλοῦ — περὶ τοῦτον ἦν, *huius amori vacabat.* ¶ 8) περί τινα ἔχειν, *aliquem petere.* E. 7, 4, 28. οἱ Ἀρκάδες — περὶ τοὺς Ἠλείους εἶχον. ¶ 9) τὰ περί τι, *quae pertinent ad aliquid.* Π. 6, 1, 28. πάντα τὰ περὶ τοὺς πύργους, *ratio turrium exaedificandarum.* A. 2, 1, 6. ἐπισήμων τῶν περὶ (all. ἀμφὶ) τὰς τάξεις. Cf. κυνηγέσιον. Sic fere E. 1, 6, 26. τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, *quomodo proelium nauale factum esset.* 2, 1, 13. τὰ περὶ Λάμψακον, *quae Lampsaci essent facta.* 5, 1, 1. τὰ περὶ Ἑλλήσποντον. 5, 3, 25. τὰ περὶ Φλιοῦντα, *bellum et compositio reip. et pax.* 7, 4, 18. Suppletur ellipsis E. 1, 4, 1. τὰ περὶ Βυζάντιον πεπραγμένα. ¶ 10) τὰ περί τινα, *res gestae et fatum alicuius.* Π. 7, 2, 7. p. 418. ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, *quas in liberis expertus sum.* E. 6, 5, 1. ὅσα περὶ Ἰάσονα ἐπράχθη. ¶ 11) οἱ περί τινα, ¶ a) *alicuius milites s. exercitus.* Π. 5, 4, 18. τὸν Γαδάταν ἐν τοῖς περὶ αὐτὸν ἔχων ᾔει. 5, 8, 7. A. 1, 5, 7. 12. 1, 6, 4. 1, 8, 19. E. 3, 2, 14. 21. 4, 3, 4. 10. 4, 4, 10. 4, 8, 35. 6, 2, 12. 6, 4, 12. τὸ περὶ τὸν βασιλέα, scil. σύνταγμα. 7, 2, 15. 7, 5, 22. τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. All. αὐτοῦ. Scil. casus saepe inter se permutantur. v. Abresch. auctuar. dilucidd. Thucyd. p. 387. sq. et Fischer. ad Plat. Phaed. 11. ¶ b) *alicuius satellites.* Π. 1, 4, 18. ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς περὶ αὐτόν. E. 4, 3, 2. 3. ¶ c) *alicuius ministri, amici, familiares.* Π. 7, 5, 2. σὰς κατὰ μέσον τῆς αὐτοῦ σρατιᾶς σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, i. e. *cum*

cum ducibus. 8, 1, 5. 10. 12. 13. 8, 2, 6. τίς κοσμῶν κάλλιον τοὺς περὶ αὐτὸν ἢ βασιλεύς. E. 3, 1, 20. 3, 2, 7. 4, 1, 13. Sic Π. 8, 1, 13. τοὺς περὶ αὐτὸν σκηπτούχους. 8, 3, 20. Eodem modo Cornel. Nep. in Eumene 10, 4. *non passi sunt hi, qui circa erant.* ¶ d) *alicuius asseclae, alicuius partibus fauentes.* E. 3, 2, 20. οἱ περὶ Ξενίαν. 6, 5, 6. οἱ περὶ τὸν Καλλίβιον — οἱ περὶ τὸν Στάσιππον. §. 7. 8. 9. 10. 13. 35. 7, 5, 15. ¶ e) *qui parent alicui.* Π. 7, 1 18 φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Margg. τῶν περὶ αὐτόν. ¶ f) *aliquis cum suis* vel militibus, vel comitibus vel amicis vel sociis. A. 7, 4, 12. οἱ περὶ Ξενοφῶντα, *Xenophon cum sua cohorte.* 7, 8, 11. E. 3, 4, 20. 4, 2, 8. οἱ μὲν περὶ τοὺς Κορινθίους — οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, *Corinthiorum et sociorum exercitus.* 5, 4, 2. τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις, *Archiae polemarcho eiusque collegis.* 6, 5, 26. οἱ περὶ τὸν Ἰσχόλαον ἐπεκράτουν. 7, 2, 14. 7, 5, 12. ¶ g) *aliquis.* A. 2, 4, 1. οἱ περὶ τὸν Ἀριαῖον ἧττον τοῖς Ἕλλησιν προσέχοντες τὸν νοῦν, *Ariaeus.* E. 1, 7, 5. Απ. 3, 5, 10. κρίσιν ἦν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριναν, i. e. *Cecrops.* v. Schol. ad Hom. Il. ρ, 53. Cf. ἀμφὶ et Ἀρχίας. ¶ 12) In var. lect. permutatur περὶ c. παρά. v. παρὰ c. acc. nr. 1. 2. it. c. ἀμφί. v. ibi nr. 5. f. et supra nr. 9. it. c. πῶς. v. ποικίλως. it. c. ἐπί. v. ἐπὶ c. acc. nr. 7. et παριέναι nr. 1.

περιαγγέλλειν, *passim edicere.* c. inf. et dat. E. 6, 4, 2. περιαγγείλαντας ταῖς πόλεσι συμβαλέσθαι.

περιάγειν, ¶ 1) *circumducere.* Ag. 1, 15. τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγε. E. 3, 4, 12. est περιῆγε. E. 3, 3, 11. κεντούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν περιήγοντο, np. contumeliae causa. 7, 4, 22. κύκλῳ περιάγοντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸ χωρίον. Intell. τὸ στράτευμα. K. 6, 21. περιάγειν αὐτάς, in circulum. ¶ 2) *secum circumducere.* Π. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι, ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν Cyrum. 2, 2, 16. ὅτι καλόν ἐστι, περιάγεις τοῦτο τὸ μειράκιον. Wetsten. comparat cum loco 1 Corinth. 9, 5. et Iuuenal. 1, 122.

περιάγεσθαι, *fecum circumducere.* Απ. 1, 7, 2. αὐλητὰς — ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται.

περιαιρεῖν, ¶ 1) *detrahere.* E. 4, 1, 18. Φάλαρα — περιελὼν ἀντέδωκεν αὐτῷ. ¶ 2) *diruere, demoliri.* E. 2, 2, 13. τὰ τείχη περιαιρεῖν. 3, 2, 21. τὸ τεῖχος περιελεῖν. Cf. τεῖχος. ¶ 3) *adimere, abrogare.* Π. 2, 1, 8. περιελὼν τὸ τόξῳ μελετᾶν, κατέλιπε etc. ¶ 4) *tollere* f. *profligare disputando.* Απ. 3, 2, 4. ἐπισκοπῶν τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετὴ, τὰ μὲν ἄλλα περιῄρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν.

περιαιρεῖσθαι, *adimere.* Π. 8, 1, 16. περιελέσθαι (Margg. παρελέσθαι) αὐτῶν τὰ ὅπλα.

περιάπτειν, *comparare.* Π. 1, 5, 7. p. 53. ὄλβον — εὐδαιμονίαν — τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν. Ante erat διαπράξασθαι. 7, 5, 21. reges δύνανται — τιμὰς περιάπτειν αὐτοῖς. 8, 4, 14. ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν, *fibi notam illiberalitatis conciliare.* Ιερ. 11, 13. Απ. 2, 6, 13. περιάψας τι ἀγαθὸν τῇ πόλει.

περιβάλλειν, ¶ 1) *circumdare, cingere.* Λ. 11, 9. εἰ κυκλοῦσθαι ἐπιχειροῖεν, οὐ κατὰ τὰ γυμνὰ περιβάλλοιεν ἄν. ¶ 2) *veftire.* O. 2, 4. τὸ σὸν σχῆμα ὃ σὺ περιβέβλησαι. Raphel. ad Act. 28, 20. et Philipp. 2, 7. vertit *fpeciem, qua tu indutus es.* Scil. metaphora ducta eft a veftimentis. v. σχῆμα. Portus ad Suid. p. 223. vult ἀναβέβλησαι. Sed Thom. Mag. recte: περιβάλλομαι παθητικῶς, τὸ ἐνδύομαι. ¶ 3) *amplecti.* A. 4, 7, 18. ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο — περιέβαλλον ἀλλήλους. Σ. 9, 7. ἰδόντες περιβεβληκότας ἀλλήλους, vbi dicitur de discedentibus. ¶ 4) *libenter circuire.* K. 5, 29. περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐγένετο. 6, 18. πάλιν περιβάλλει (intell. τοὺς τόπους) ὅθεν εὑρίσκεται. ¶ 5) *irretire, implicare, afficere.* Απ. 1, 2, 63. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν — οὔτε κακοῖς περιέβαλεν, *in mala coniecit.* Thom. Mag: περιβάλλω, τὸ περικυκλῶ· ὡς τὸ, περιβάλλει κακοῖς τὸ ἄστυ.

περιβάλλεσθαι, ¶ 1) *circumdare, munire.* Απ. 2, 1, 14. ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται. ¶ 2) *fibi circumdare.* A. 7, 4, 13. Φεύγουσιν — ὄπισθεν περιβαλλόμενοι τὰς πέλτας. Vertunt *cetris*

in terga reiectis. Paulo aliter Π. 3, 3, 14. τάφρον περιεβάλλοντο, *castra sua fossa muniebant* f. *cingebant.* Ibid. τάφρον περιβάλλονται — τὰ ἐρύματα περιβάλλονται. ¶ 3) *cingere.* De hostibus vallum circa vrbem obsessam ducentibus. v. Wetsten. ad Luc. 19, 43. E. 7, 4, 22. λόφον δι' οὗ τὸ ἔξω στόματα περιεβέβληντο οἱ Ἀρκάδες. Cf. διὰ c. gen. nr. 7. ¶ 4) *circumdando hostem complecti.* Π. 6, 3, 11. p. 386. ὅπως ἂν μεῖζον χωρίον περιβάλλωνται. ¶ 5) *sibi parare, sibi sumere, auferre.* Suid: περιβαλλομένους· προσλαμβανομένους. Deinde laudat locum Π. 1, 4, 17. περιβαλλομένους ὅπως τις ἐντυγχάνοι. Brodaeus perperam vertit *irretitos et oppressos.* 3, 3, 12. περιεβάλοντο πολλὴν λείαν, *praedam fecerunt.* De hac formula v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 718. A. 6, 3, 1. ἀνδράποδά τε πολλὰ ἔλαβον, καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο, *potiti sunt.* E. 4, 8, 18. it. metaphorice, Απ. 4, 2, 6. τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, *consequi.*

περιβλέπειν, ¶ 1) *circumspicere, circumspectare.* Π. 5, 1, 2. πάσας περιεβλέψαμεν. Λ 3, 5. τὸ αἰδεῖσθαι — περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ὁρᾷν. ¶ 2) *suspicere, admirari.* Ιερ. 7, 2. περιβλέπουσι πάντες vos tyrannos.

περίβλεπτος, ¶ 1) *insignis, conspicuus, in quem vulgo homines oculos coniiciunt, digitoque eum monstrant.* Π. 6, 1, 3. ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιελθεῖν. 7, 5, 18. p. 448. iocose dicit Artabazus: ἐπεὶ ἐδέξω με, — ἤδη περίβλεπτος ἦν, ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. E. 7, 1, 20. Lacedaemonii πάντων τῶν Ἑλλήνων περιβλεπτότατοι. Ιερ. 11, 9. Απ. 3, 6, 2. Σ 8, 38. τὴν πατρίδα αὔξειν — καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι. ¶ 2) *spectatu dignus.* Ιπ. 10, 1. ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. §. 5. ¶ 3) *illustris, praeclarus.* Απ. 3, 4, 1. ἐν τοῖς ἱππεῦσιν οὐδὲν περίβλεπτον ποιήσαντα. v. omnino Poll. 2, 56. 5, 158.

περιβολὴ, ¶ 1) *ambitus.* Π. 6, 3, 11. p. 386. de iis, qui hostes circumdant: μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖ-

ποιεῖσθαι. ¶ 2) *amplexus.* K. 7, 3. de sugentibus canibus: τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. ¶ 3) *affectatio.* v. Witter. ad Thom. Mag. p. 705. sq. E. 7, 1, 28. ἡ Πελοπίδου καὶ τῶν Θηβαίων τῆς ἀρχῆς περιβολὴ οὕτω διελύθη.

Περίβοια, *Periboea*, Alcathoi filia. v. Apollodor. 3, 12, 6. et Pausan. 1, 42. K. 1, 9. vxor Telamonis. v. quos ad h. l. laudat Gailius p. 94.

περιβραχιόνια, *brachiorum ornamenta.* v. Poll. 5, 99. Brisson. de reg. Pers. princ. p. 559. et Burmann. ad H. Vales. emendatt. 2, 10. p. 60. Π. 6, 1, 26. Panthea marito dat aurea περιβραχιόνια. 6, 4, 1.

περιγίγνεσθαι, ¶ 1) *redundare, superesse.* Thom. Mag: περιεγένετο — καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπερίσσευσεν. Hesych: περιγίνεται — περιττεύει. E. 6, 1, 3. ὁπότε περιγένοιτο τῆς προσόδου. Intell. τι. In edd. vett. desunt verba τῆς προσόδου. Sic c. gen. E. 2, 3, 6. τάλαντα, ἃ περιεγένοντο τῶν φόρων. ¶ 2) *relinqui, negligi.* Λ. 9, 5. ἀχώριστος περιγίγνεται. ¶ 3) *vincere, superare.* Poll. 9, 141. κρατεῖν, περιγίγνεσθαι, νικᾶν. A. 5, 8, 11. ἀνίσχοντο — καὶ περιεγένετο (all. περιεγένοντο) ὥστε καλῶς ἔχειν, *et Xenophon hac oratione peruicit, vt haec omnia bene se habere et probanda viderentur.* Ita recte videtur Morus explicasse. Similiter Muretus: *et vicit Xenophon eos, qui sibi calumniam intendebant.* Sed Steph. Leuncl. et Hutch. fere sic: *res ista hunc exitum habuit.* c. gen. Thom. Mag: περιεγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησε, γενικῇ. Π. 1, 6, 9. ἀγωνιστέον πρὸς τὰ πράγματα, ὧν οὐ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι. A. 1, 1, 10. περιγενόμενος ἂν τῶν ἀντιστασιωτῶν. 2, 1, 10. τὴν ὑμετέραν ἀρετὴν περιγενέσθαι τῆς βασιλέως δυνάμεως. 7, 1, 18. Απ. 2, 3, 17. ὅπως περιγένηταί σου — εὖ ποιῶν. 3, 4, 10. Sic eleganter Π. 8, 2, 11. p. 487. ἃ οἱ θεοὶ δόντες εἰς τὰς ψυχὰς ἐποίησαν — τούτου οὐδὲ αὐτὸς δύναμαι περιγενέσθαι, np. vt eximam animo. it. c. dat. modi, Π. 3, 1, 11. τάχει τοσοῦτον περιεγένου αὐτοῦ. 8, 2, 8. A. 3, 2, 19. περιγενέσθαι τῷ πολέμῳ. Ιππ. 8, 16. K. 9, 20. ceruus ἐὰν οὕτως ἔλθῃ,

ἢ

ἢ περιγενόμενος πόνῳ, — μὴ προσιέναι. Vertunt passiue: *victus lassitudine.* Sed si ad ceruum referas, rectius vertas *nondum lassitudine fractus,* si ad venatorem, *lassitudine frangens j. domans.*

περιγράφειν, *circumscribere, definire.* E. 7, 5, 13. περιεγέγραπτο ὑπὸ τοῦ θείου, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδίδοτο αὐτοῖς. Απ. 1, 4, 12. ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις δοῦναι περιγράψαντας τοῦ ἔτους χρόνον.

περιδεῖν, *circumligare, obligare.* Suidas interpretatur περιδεσμεῖν, περιάπτειν, et laudat locum A. 4, 5, 24. περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων — σακκία περιδεῖν. 2 Codd. περιειλεῖν.

περιδινεῖν, *circumagere, in orbem circumuoluere.* Σ. 7, 3. ἐπὶ τρόχου ἅμα περιδινουμένου γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν.

περιδρομή, *circuitus.* K. 10, 11. aper περιδρομὴν ποιούμενος, *cursu conuersus.*

περίδρομος, ¶ 1) *circuitus, pluteus.* Π. 6, 1, 27. ἐποίησε δὲ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων (i. e. in turribus) περιδρόμους καὶ ἐπάλξεις. ¶ 2) *margo s. circuitor retis.* Scilicet veteres cum multorum retium indagine syluam aliquam clausissent, media inter retia spatia pleraque cassibus continuabant: nonnulla, qua et venatoribus et ferae intra septum formidine compellendae transitus esset, peruia habebant. Sed tamen extrema retium ita corrugiata et contracta habebant, vt, si opus esset viam claudi, quam citissime expandi per peridromon, et coire in continuam ἀρκυοστασίαν possent. Idque plerumque simulac indaginem intrasset fera, ne qua exiret fiebat. v. Vlit. ad Grat. Falisc. v. 26. Est igitur *circumcurrens retis funiculus, quo rete adducitur et explicatur.* Poll. 5, 28. ἔστι δὲ περίδρομος τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα, καὶ πάλιν ἀναλύεται. §. 29. προβάλλονται δὲ (οἱ περίδρομοι) τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων· τινὲς δὲ τούτους ἐπιδρόμους ὠνόμασαν. οἱ δὲ, δύο ὄντων, τὸν μὲν ἐκ τοῦ κάτω περίδρομον, ἐπίδρομον δὲ τὸν ἄνωθεν. Cf. ἐπίδρομος, et περίστροφος, et Hesych. K. 2, 5. ὑφείθωσαν τοὺς περι-

περιδρόμους ἀναμμάτους, ἵνα εὔτροχοι ὦσι. Cf. Poll. 5, 29. K. 6, 8. εἰς τὸν περίδρ..ον ἐναπτέτω λίθον μακρὸν καὶ μέγαν. §. 9. τεινέτω δίκτυα — καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. 10, 2. οἱ περίδρομοι ἡμιόλιοι τοῦ τῶν ἀρκύων πάχους. §. 7. §. 10. ἕως ἂν κατατείνῃ aper τῆς ἄρκυος τὸν περίδρομον. §. 11.

περιειλεῖν, v. περιδεῖν.

περιεῖναι, ¶ 1) *supereſſe.* Heſych: περιεῖναι· περιττεύειν. Σ. 4, 37. περίεστί μοι καὶ ἐσθίοντι ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι. K. 9, 16. τὴν περιοῦσαν τῆς γῆς ἀποφέρειν, *reliquam partem.* ¶ 2) *plus eſſe, numerum ſuperare.* c. gen. Πο. 4, 3. τὰ ἔργα τῶν ἐργαζομένων περιῆν. ¶ 3) *abundare, abunde inſtructum eſſe.* A. 1, 8, 9. τοσούτῳ (Cod. Par. τοσοῦτον) τῷ πλήθει περιῆν ὁ βασιλεύς. Sed poteſt etiam hic locus commode ad nr. 4. referri. ¶ 4) *ſuperiorem eſſe.* A. 3, 4, 20. πολὺ περιῆσαν οἱ Ἕλληνες, np. ratione loci in proelio. c. dat. E. 3, 4, 2. νομίζων τῷ ναυτικῷ πολὺ περιέσεσθαι τοὺς Ἕλληνας. ¶ 5) *praeſtare, ſuperare.* c. gen. Aπ. 3, 7, 7. τῶν ἐπιμελουμένων τοῦ διαλέγεσθαι πολὺ περιών. et c. dat. rei, A. 1, 9, 14. τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων. Aγ. 5, 2.

περιελαύνειν, ¶ 1) *circumagere,* proprie quidem equos et currus in hippodromo, ſed etiam alia. Σ. 2, 27. μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας κύλικας, i. e. *crebro in orbem bibentes.* v. Poll. 6, 30. De eadem re dicitur etiam περισοβεῖν. v. Alciphron p. 87. ibique Bergler. it. περιάγειν. v. Athenae. 10, p. 420. A. ¶ 2) *circumequitare.* Π. 1, 4, 24. Κῦρος τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο. 3, 2, 1. 5, 2, 2. περιελάσαντα ἰδεῖν — περιήλαυνε πάντοθεν. 5, 3, 22. ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων ἐφεώρα. E. 6, 5, 14. οἱ ἱππεῖς περιελάσαντες a tergo ἐπέχον αὐτοὺς (hoſtes) τῆς διώξεως. Ἱππ. 3, 2. ἐπειδὰν πάλιν πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς γένωνται περιεληλακότες. c. acc. Π. 4, 2, 16. ἱππέας περιελαύνειν ἐκέλευσε τὸ στρατόπεδον 7, 5, 1. Ἱππ. 3, 2. ταῦτα — περιελαύνοιεν. c. εἰς, Π. 7, 1, 18. εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν περιελάσειεν αὐτῶν — περιήλαυνεν εἰς τὸ ὄπισθεν. c. παρὰ, Π. 7, 1, 19. περιελαύνων (Margg. παρελαύνων)

λαύνων) παρὰ τὰς μηχανάς.

περιελίττειν, *obuoluere*. K. 6, 17. περιελίξαντα, ὃ ἀμπέχεται, i. e. chlamydem, περὶ τὴν χεῖρα.

περιέλκειν, *inuitum huc illuc ducere*. A. 7, 6, 8. miles indignabundus dicit de Xenophonte: δόντα δίκην ὧν ἡμᾶς περιεῖλκε. Fortasſis etiam reſpicitur ad fraudatum ſtipendium.

περιέπειν (poet. Port.), ¶ 1) *obſeruare, colere*. Timaeus et Suidas: περιεῖπον· περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φυλακτικῶς. Suid. et Phauorin: περιέπειν· φυλάσσειν ἢ ἐνεργεῖν. Aπ. 2, 9, 5. μάλα περιεῖπεν αὐτὸν, *protexit*. Σ. 8, 38. τοῦτον ταῖς μεγίςαις τιμαῖς περιέπειν, *proſequi*. ¶ 2) *tractare*. Π. 4, 4, 3. τοῦτον ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον περιέψομεν. E. 3, 1, 13. οἱ φρουροῦντες Ἕλληνες — οὐ πάνυ τι καλῶς περιείποντο, *non bene tractabantur*. Leuncl. *non recte ſe gesſerant*. All. legunt εἴποντο.

περιέπεσθαι, *ſequi*. Σ. 8, 23. ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο.

περιεργάζεσθαι, *vndique includi, ſepiri*. E. 4, 1, 8. ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις. Toupius emendatt. ad Suid. in h. v. laudat etiam Pollucem 1, 160. qui habet τεῖχος περιειργάσαντο.

περίεργος, *nimis curioſus, nouandi ſtudioſus*, np. in religione. Aπ. 1, 3, 1. Socrates περιέργους καὶ ματαίους vocat eos, qui alio quam quo ciuitas modo deos et maiores colant.

περιέρχεσθαι, ¶ 1) *circumire, obire*. Π. 8, 2, 9. περιελθὼν πρὸς τοὺς φίλους, λέγε ὅτι δέομαι χρυσίου. Videtur alludi ad mendicos. §. 10. ἐπεὶ δὲ περιῆλθε. E. 7, 2, 11. 7, 4, 18. περιελθόντες αὖ καὶ οὗτοι. In praecedentibus eſt μακροτάτην ὁδὸν ἐλθόντες. O. 6, 13. περιελθεῖν τε in vrbe καὶ θεάσασθαι τὰ ἔργα artificum. 10, 10. matrem familias oportet in aedibus περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην. c. acc. Aγ. 9, 3. τῷ Πέρσῃ πᾶσαν γῆν περιέρχονται μαςεύοντες τί ἂν ἡδέως πίοι. ¶ 2) *incedere*. v. περίβλεπτος nr. 1. ¶ 3) *praeterire*. De tempore, Π. 8, 6, 10. ἐπεὶ δὲ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός. ¶ 4) *finiri*. Σ. 4, 20. ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν. Nam omnes debebant,

bebant, vt promiserant, alter post alterum disputare. ¶ 5) *rerum suarum* s. *fortunae vicissitudinem experiri*. E. 2. 4, 29. ὑμεῖς — οἱ ἔχοντες καὶ τεῖχος — καὶ ξυμμάχους, ὑπὸ τῶν οὐδὲν τούτων ἐχόντων περιεληλύθατε. Fr. Portus, Steph. et Leuncl. qui viderent, durum esse, vt passiue explicaretur: *circumuenti* s. *oppressi estis*, inseri iubebant ἐς τοῦτο ante περιελ. et verti: *eo redacti estis*. Schneiderus affert emendationes viri docti in biblioth. crit. Amst. περιείληφθε, *circumuenti estis*, vel τούτων ὑπὸ τῶν οὐδὲν ἐχόντων παραλέλυσθε. Ipse malit περιῃρέθητε, *spoliati estis his*. ¶ 6) A. 6, 3, 8. pro προελθόντες 2 Codd. perperam habent περιελθόντες. E. 1, 5, 11. nonnulli legunt περιελθὼν pro περιτυχών.

περιέχειν, *cingere*. Π. 7, 1, 12. τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἱππεῦσι καὶ ὁπλίταις. A. 1, 2, 22. πεδίον — ὄρος δὲ αὐτὸ περιέχει. Αγ. 2, 24. εἰς τὸ πλατὺ ἐξιὼν πάντοθεν ἂν περιέχεσθαι. E. 4, 6, 8. τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη.

περίζυγα, Ξενοφῶν (Π. 6, 2, 11. p. 371.) ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἱμάντας· τούτων ῥηγνυμένων, ἀνάγκη ἀργεῖν, εἰ μή τις ἔχοι περίζυγα. Haec habent Suidas et Phauorinus. Leuncl. aliique vertunt *vincula*, Philelphus *cingula*. Possis cum Catone (de re rust. 63. et 135.) vertere *lora subiugia*, i. e. interprete Popma, *quibus colla iumentorum ad iuga alligantur*. Abreschius dilucidd. Thucyd. 1, p. 17. in hoc nomine, vt in multis aliis cum περὶ compositis, dicit esse περιττότητος notionem. Quae ratio videtur esse valde probabilis. Ita enim περίζυγα forent *lora superuacanea*, *quorum vsus est in resarciendis attritis vel ruptis*. Itaque non opus erit emendatione Zeunii περιττὰ ζυγά. Caeterum in Xenophonte paulo aliter legitur locus, quam supra e Suida posuimus, qui etiam legit περίζυγα, vt sit acc. singularis a περίζυξ, quod Hesych. interpretatur ὁμόζυγος, σύζυγος.

περιήκειν, *perueniſſe*. Dicitur de imperio, vt περιελθεῖν, περιχωρεῖν et περιϊέναι. V. Valckenar. ad

ad Herodot. 1, 51. Π. 4, 6, 2. p. 258. εἰς τὸν Φονέα ἡ ἀρχὴ περιήκει.

περιθεῖν, *circumcurrere.* v. Hesych. in v. περιέθει. Απ. 2, 1, 30. τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. c. acc. K. 11, 4. κύκλῳ τὸν Φραγμὸν περιθέουσι.

περιϊδεῖν, ¶ 1) *pati, sinere, aequo animo videre.* c. particip. E. 6, 3, 1. ἱκετεύοντας μὴ σΦᾶς περιϊδεῖν ἀπόλιδας γενομένους. 6, 5, 38. p. 431. K. 12, 9. ¶ 2) *committere.* Π. 1, 5, 7. p. 53. περιεῖδον αὐτοὺς γῆρᾳ ἀδυνάτους γενομένους, *per negligentiam commiserunt, vt imbecilles fierent.* E. 4, 8, 20. περιϊδεῖν Ἀθηναίους Ῥόδον καταστρεψομένους. ¶ 3) *contemnere.* Cf. Thom. Mag. p. 710. Σ. 4, 23. περιϊδεῖν Κριτόβουλον οὕτως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. Possit etiam h. l. verti: *male opinari de Critobulo.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. περιορᾷν. v. ibi nr. 3.

περιϊέναι, ¶ 1) *circumire, peragrare.* Π. 3, 3, 3. ἐμὲ οὐ ποιήσετε μισθοῦ περιϊόντα εὐεργετεῖν, np. vt circumforaneum. 4, 2, 20. περιϊόντες per castra ἐπαινούντων. A. 4, 1, 3. ἣν μὲν βούλωνται, διαβήσονται flumen, ἣν δὲ μὴ βούλωνται, περίϊασι, vbi forma praesentis habet vim futuri. Cf. ἀπιέναι et ἰέναι. A. 7, 1, 21. οὐ Φεύγων τὴν Ἑλλάδα περιῄει. Accusatiuus pendet haud dubie a participio Φεύγων. Λ. 12, 4. vigiles noctu ἔχοντας τὰ δόρατα ἀεὶ περιϊέναι. E. 6, 4, 9. περιϊόντες κύκλῳ. O. 15, 9. περιϊόντι ἰατρῷ καὶ ἐπισκοποῦντι τοὺς κάμνοντας. c. κατὰ, E. 4, 6, 12. περιϊὼν κατὰ τὴν χώραν ἔκοπτε καὶ ἔκαε. ¶ 2) *incedere.* E. 4, 5, 10. λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει περιῄεσαν. 6, 4, 16. σκυθρωποὺς περιϊόντας. ¶ 3) *praeterire, praeterlabi.* v. ἐνιαυτός. ¶ 4) Permutatur in var. lect. etiam c. παριέναι. v. ibi nr. 1.

περιϊστάναι, ¶ 1) *obsidere iubere, constituere circum.* Π. 7, 5, 1. περιέστησε (all. perperam περιέστη) πᾶν τὸ στράτευμα περὶ (Well. vitiose ἐπὶ) τὴν πόλιν. ¶ 2) *circumstare.* Π. 4, 2, 16. captiuos ἐν τάξει περιΐσταααν. E lege grammaticorum debebat esse aoristus secundus περιέστησαν. 7, 5, 16. πλῆθος περιειστήκει βουλομένων προσιέναι. §. 17. p. 445. τούτων τῶν περιεστηκό-

ϛηκότων. A. 6, 6, 5. ἀπελαύνει τοὺς περιεϛῶτας. ¶ 3) *obſidere.* A. 4, 7, 1. ἀθρόως περιϛῆναι, np. τὸ χωρίον. Nam aoriſtus ſecundus actiui habet vim medii.

περιΐστασθαι, ¶ 1) *circum ſe ſtare iubere.* Π. 7, 5, 16. Κῦρος περιϛησάμενος τῶν ξυϛοφόρων — κύκλον μέγαν. ¶ 2) *obſidere.* Π. 3, 1, 3. περιΐϛατο τὸν λόφον τῷ ϛρατεύματι. ¶ 3) *feram indagine cingere.* K. 8, 6. περιϛήσασθαι. §. 8. περιΐϛασθαι. 10, 14.

περικαλύπτειν, *circumuelare.* (Ouid. met. 14, 263.) Π. 7, 3, 5. ἐπέταξεν τῇ τροφῷ, ἐπειδὰν ἀποθάνῃ περικαλύψαι αὐτήν τε καὶ τὸν ἄνδρα ἐν ἑνὶ ἱματίῳ. vbi ἐν poterat abeſſe. — ἡ δὲ περιεκάλυπτεν ἄμφω.

περικαταῤῥήγνυσθαι, *ſibi disrumpere, ſibi dilacerare.* v. πέπλος.

περικεῖσθαι, *circumdatum eſſe, adhibitum esſe.* Iπ. 5, 3. (κημὸς) περικείμενος equo.

Περικλῆς, *Pericles.* ¶ 1) orator Athenienſis celeberrimus. Aπ. 1, 2, 40—46. eſt προϛάτης τῆς πόλεως et ἐπίτροπος Alcibiadis, quicum disputat de legibus atque de vi. 2, 6, 13. ἤκουσας ὅτι Περικλῆς πολλὰς ἐπίϛαιτο ἐπῳδὰς, ἃς ἐπάδων τῇ πόλει, ἐποίει αὐτὴν φιλεῖν αὐτόν. Σ. 8, 39. σκεπτέον ποῖά ποτε εἰδὼς Περικλῆς κράτιϛος ἐδόκει τῇ πατρίδι σύμβουλος εἶναι. Vtroque loco iungitur cum Themiſtocle. ¶ 2) filius τοῦ πάνυ Περικλέους ex Aſpaſia ſpurius, quem Pericles pater, filiis duobus legitimis orbatus, Athenienſibus permittentibus in nomen ſuum adoptauit. v. Valeſ. ad Harpocrat. in v. Ἀσπασία, et Erneſt. ad Aπ. 3, 5. in quo capite eſt Socratis cum Pericle filio de reuocandis ad priſtinam fortitudinem Athenienſibus disputatio. E. 1, 5, 10. fit praetor cum nouem aliis in locum Alcibiadis. Cf. 1, 6, 21. 1, 7, 1. cum aliis quinque Athenas reuertitur. §. 10. p. 54. et 56. ab Euryptolemo cognato accuſatur. §. 11. capitis damnatur et interficitur.

* περικνὸς vulgo legitur K. 4, 1. vbi inter virtutes canum memorantur σκέλη τὰ ὄπισθεν περικνὰ, quae qualia ſint, nemo facile dixerit. Margg. habent ἐπίκρινα, quod et ipſum vitioſum videtur. Sed

Sed in Polluce 5, 58. est ἐπίρικνα, quod placet viris doctis, et vertitur vel *a superiori parte incurua*, vel *stricta et gracilia*.

περικυκλοῦσθαι, *omni ex parte cingere*. c. acc. A. 6, 3, 7. οἱ δὲ Θρᾷκες περικυκλωμένοι εἶεν αὐτούς. In Lexicis caret auctoritate. Sed Grammius praeter Xenophontem laudauit Aristophanem in auib. 345. Luc. 19, 43. et 2 Reg. 6, 14. Cf. Doruill. ad Charit. p. 174.

περιλαμβάνειν, ¶ 1) *amplecti*. v. ἀντιπεριλαμβ. et Wetsten. ad Act. 20, 10. A. 7, 4, 6. περιλαβὼν τὸν παῖδα εἶπε. ¶ 2) *reti cingere*. K. 8, 7. περιλαμβάνοντα ἐντὸς πρὸς ὅτῳ ἂν ᾖ.

περίλοιπος, *reliquus*. Π. 6, 2, 8. in margg. legitur ἐστὶ περίλοιπον ἔργον pro ἐστί τι λοιπὸν ἔργον.

* περιμάχεσθαι, *vndique pugnare*. Π. 7, 1, 20. ἀνεχώρισε πάντας τοὺς περιμαχομένους. Intelliguntur Cyri milites, qui Aegyptios, qui circulo facto pugnabant, vndique inuadebant.

περιμάχητος, *desideratissimus, de quo consequendo laboratur*. Schol. Thucyd. 7, 84. περιμάχητον· σπουδαιότατον. v. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 104. Σ. 3, 9. πενία — ἥκιστα περιμάχητον, scil. πρᾶγμα.

περιμένειν, *exspectare*. A. 2, 1, 5. οἱ μὲν ᾤχοντο, Κλέαρχος δὲ περιέμενε. Cod. Eton. περιέμεινε. 7, 3, 22. E. 7, 2, 21. c. ἄχρι et similibus, Π. 7, 5, 15. περιμένετε (all. παραμένετε) ἕως (all. ὡς) τὸν ὄχλον διωσώμεθα. Ibid. περιέμενον. All. παρέμενον. A. 2, 3, 1. περιμένειν ἄχρις ἂν χολάσῃ. 5, 1, 3. περιμένετε ἔστ' ἂν ἔλθω. E. 1, 3, 8. περιέμενεν ἐν Χαλκηδόνι, μέχρις ἔλθῃ. c. acc. A. 2, 1, 3. ὅτι ταύτην τὴν ἡμέραν περιμείνειεν (Cod. Paris. περιμείνοιεν) αὐτούς. 2, 4, 1. E. 3, 5. 7.

* περίμεστος, *vndique plenus*. Σ. 2, 11. κύκλος περίμεστος ξιφῶν.

Πέρινθος, *Perinthus*, vrbs in Propontide, cuius ciues vocantur Περίνθιοι. A. 7, 2, 5. sqq. Xenophon et Graeci veniunt Perinthum. 7, 4, 1. Seuthes praedam Perinthum mittit, vt ibi vendatur. 7, 6, 17. Aristarchus non intromittit in vrbem Graecos. E. 1, 1, 14. Perinthii recipiunt Athe-

Atheniensium exercitum. Cf. Πείριθος.

πέριξ, *circumcirca*. A. 4, 4, 4. εἰς βασίλεια καὶ κώμας πέριξ πολλάς. c. artic. Π. 1, 5, 2. τῶν πέριξ ἄρξειν, *gentium vicinarum* f. *circumiacentium*. 1, 6, 10. it. suppleta ellipsi, A. 2, 5, 2. p. 111. τοῖς πέριξ οἰκοῦσι. et c. gen. A. 7, 8, 7. τὰ πέριξ ὄντα ἀνδράποδα τῆς τύρσιος.

περίοδος, ¶ 1) *circuitus, conuersio, cursus*. Suid. et Phav: περίοδος· περιέλευσις. Phauor: περίοδος λέγεται καὶ ἡ περιδρομὴ τοῦ ἡλίου. Cf. Poll. 1, 54. et 4, 156. Aπ. 4, 7, 5. τοὺς πλανήτας — καὶ τὰς αὐτῶν περιόδους. ¶ 2) *ambitus*. Hesych: περίοδος· — κύκλος. v. κύκλος nr. 2. ¶ 3) *orbis*. Σ. 4, 64. περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη, np. vbi ordine omnes suas artes demonstrauerant. ¶ 4) *missus ferculorum*. Π. 2, 2, 1. p. 101. κρέα — καὶ ὁ μάγειρος τὴν πρώτην περίοδον περιφέρων. Dicitur etiam περιφορά. v. infra.

περιοικεῖν, *circumcolere, finitimum esse*. c. acc. A. 5, 6, 7. τοὺς περιοικοῦντας τὸν Πόντον.

περιοικίδες f. περίοικοι πόλεις, *oppida vicina*. v. Poll. 6, 113. Ita vocabantur inprimis Laconica, sed etiam alia, oppida, *quorum incolae nec serui nec ciues erant*. Commemorantur igitur ¶ 1) Spartae vicina, quorum incolae imperio Spartanorum parebant. Aγ. 2, 24. ἀφεστηκότων μὲν τῶν δούλων, πολλῶν δὲ περιοικίδων πόλεων, αὐτῶν δὲ Σπαρτιατῶν. Λ. 15, 3. regi γῆν ἐν πολλαῖς τῶν περιοίκων πόλεων ἀπέδειξεν ἐξαίρετον. ¶ 2) Elidi vicina. E. 3, 2, 17. πέμψαντες — ἐς Ἦλιν εἶπον, ὅτι τοῖς τέλεσι τῶν Λακεδαιμονίων δίκαιον δοκοίη εἶναι, ἀφιέναι αὐτοὺς τὰς περιοικίδας πόλεις. ¶ 3) Tegeae. E. 3, 5, 7. Pausanias cum Tegeae esset, τοὺς ἐκ τῶν περιοικίδων πόλεων στρατιώτας περιέμενε. Hic tamen dubium est, an non Laconicae περιοικίδες sint intelligendae. ¶ 4) Thebana. E. 5, 4, 46. Thebani ἐστρατεύοντο εἰς Θεσπιὰς καὶ εἰς τὰς ἄλλας τὰς περιοικίδας πόλεις. §. 63. 6, 4, 6. αἱ περιοικίδες αὐτῶν πόλεις. Cf. περίοικοι.

περιοικοδομεῖν, *septo includere*. Π. 1, 4, 11. τὰ περιῳκοδομημένα (θηρία), np. paradiso.

περίοικοι, *accolae, vicini*.

ni. ¶ 1) incolae vrbium Lacedaemoni f. Spartae vicinarum, imperio Spartiatarum fubiecti. v. περιοικίδες, Duker. ad Thucyd. 8, 22. et Valckenar. ad Herodot. 9, 11. E. 1, 3, 10. Λακεδαιμόνιος ἁρμοστὴς, καὶ σὺν αὐτῷ περιοίκων τινὲς, καὶ τῶν νεοδαμωδῶν οὐ πολλοί. 3, 3, 6. καὶ εἵλωσι, καὶ νεοδαμώδεσι, καὶ τοῖς ὑπομείοσι, καὶ τοῖς περιοίκοις. 5, 2, 16. 5, 3, 9. 5, 4. 39. τῶν ἱππέων Σπαρτιάτας καὶ τῶν περιοίκων ἕνα. 6, 5, 21. 25. 32. 7, 2, 2. 7, 4, 27. Σπαρτιατῶν τε καὶ περιοίκων. Scil. περίοικοι femper distinguuntur a Spartiatis, fed iidem dicuntur interdum Λακεδαιμόνιοι et Λακωνικοὶ, vt A. 5, 1, 9. Δέξιππον Λακωνικὸν περίοικον. ¶ 2) Thesfaliae. E. 6, 1, 7. Iafon προεῖπε καὶ τοῖς περιοίκοις πᾶσι τὸν φόρον.

περιοπτέον Λ. 9, 5. varie explicatur ab interpretibus. v. ἑστία nr. 4. Cf. Thom. Mag. p. 710.

περιόπτεσθαι, *negligere, non curare.* A. 7, 3, 2. οὔτε περιόψεσθαι — ἐνδεομένους τῶν ἐπιτηδείων E. 2, 1, 6. περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου. Leuncl. *conniuere.*

περιορᾶν, ¶ 1) *vndique intueri.* Π. 3, 3, 26. Perfae ante proelium περιορῶντες ἀλλήλους, ὀνομάζοντες παραστάτας. ¶ 2) *circumfpicere, profpicere poffe.* K. 11, 4. ἔφραξαν κύκλῳ τὸ ὄρυγμα ὕλῃ, ὥστε μὴ περιορᾶν. In fqq. eft μὴ εὑρίσκειν δίοδον. ¶ 3) *negligere, fusque deque habere, aequo animo videre.* Hefych: περιορᾶν· ὑπερορᾶν. Π. 8, 8, 8. τὴν καρτερίαν περιορῶσιν ἀποσβεννυμένην, *finunt.* A. 7, 7, 23. τὰ ἐκείνων περιορᾶν (all. περιϊδεῖν) κακῶς ἔχοντα. §. 26. νῦν με ἄτιμον ὄντα ἐν τοῖς στρατιώταις τολμᾷς περιορᾶν, *deferere.* Aθ. 2, 16. τὴν γῆν περιορῶσι τεμνομένην, np. non auxilium ferentes. E. 7, 2, 15. cum Phliafii tropaeum conftituerant, hoftes περιεώρων ταῦτα, ὥσπερ ἐπὶ θέαν περιδεδραμηκότες, *non impediebant.* Leuncl. *vndique afpectabant.* Aπ. 2, 2, 13. 2, 7, 2. 3, 9, 8. κακῶς πράττοντας μὴ περιορᾶν, ἀλλὰ βοηθεῖν. v. omnino Thom. Mag.

περιουσία, *omnium rerum copia et abundantia, diuitiae.* v. Poll. 3, 110. 6, 196. vbi eft fynonymum nominis πλοῦτος et fimilium. Πο. 6, 1. περιουσίας πολλῆς γενομένης.

μένης. O. 1, 4. περιουσίαν ποιῶν αὔξειν τὸν οἶκον. 2, 10. 11, 13. 20, 21. 21, 9.

περιπατεῖν, *obambulare*. Λ. 5, 7. περιπατεῖν ἀναγκάζονται ἐν τῇ οἴκαδε ἀφόδῳ. Aπ. 3, 13, 5. ἐκεῖσε πορευόμενος περιπατήσας ἀρισήσεις, περιπατήσας δειπνήσεις καὶ ἀναπαύσῃ. O. 11, 15. εἰ ἐν τῷ ξυσῷ περιπατοίην. Σ. 9, 7. περιπατήσοντες ἀπῆλθον. Cf. περίπατος.

περίπατος, ¶ 1) *deambulatio*. A. 2, 4, 4. μετὰ τὸ δεῖπνον ἔτυχον ἐν περιπάτῳ ὄντες, *forte deambulabant*. Λ. 12. 5. περίπατον ποιεῖσθαι. Aπ. 3, 13, 5. ἐκτείνας τοὺς περιπάτους, οὓς περιπατεῖς. O. 10, 10. 11, 14. περιπάτῳ τούτῳ χρῶμαι. §. 15. περιπάτῳ χρῶμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ. Σ. 9, 1. ἐξανίσατο εἰς περίπατον. ¶ 2) *locus vbi ambulatur, porticus*. Aπ. 1, 1, 10. Socrates πρωῒ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ γυμνάσια ᾔει. Pertinebant enim ambulationes ad palaeſtras, (v. Vitruv. 5, 11) et ad gymnaſia. v. Athenae. 5, p. 207. D.

περιπέπτειν f. περιπέττειν. v. περιπλέκειν.

περιπεταννύειν, *extendere*. O. 19, 18. ἀμπελος — περιπεταννύουσα τὰ οἴναρα. Poll. 1, 243. περιπετάννυται τὰ οἴναρα.

περιπέτεσθαι, *circumuolare*. A. 6, 1, 15. τὸν αἰετὸν περιπετόμενον.

περιπήγνυσθαι, *frigore adhaereſcere. anfrieren*. A. 4, 5, 11. τὰ ὑποδήματα περιεπήγνυντο.

**περιπιμπρᾶν*, *paſſim incendere* f. *adurere*. K. 10, 17. τῶν κυνῶν [illegible] ἄκρα τὰ τριχώματα [illegible] aper ictu obliquo. Ali. legunt περιεπίμπρα. Poll. 5, 80. habet ἐπέφλεξεν.

περιπίπτειν, ¶ 1) *circumfundi* f. *procumbere ſuper aliquem*. A. 1, 8, 20. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου, περιπεσεῖν αὐτῷ. ¶ 2) *incidere in mala*. Π. 6, 2, 10. νοσήματι περιπίπτωμεν. E. 7, 3. 7. p. 477. αἰσχύνῃ περιπίπτουσι. Aπ. 4, 2, 27. τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι, καὶ τοῖς κακοῖς περιπίπτουσι. §. 35. ¶ 3) *adoriri*. A. 7, 3, 19. noctu διασπασθέντες πολλάκις περιπίπτουσιν ἀλλήλοις — καὶ κακῶς ποιοῦσι.

περιπλανᾶσθαι, *oberrare*. Metaphorice Π. 1, 3, 5. οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *cibos guſtamus varios*.

περιπλεῖν, ¶ 1) *claſſe circumuehi*. Thom. Mag. in

in v. παραπλεῖν· περιπλεῖν, τὸ κύκλῳ τινὸς πλεῖν. Ammon. in v. πλεῖν· περιπλεῖν, τὸ περὶ σκάφος (leg. ἐπὶ σκάφους) ἀναςρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Vtriusque verba in lexicon ſuum transtulit Phauorinus, in v. περιπλεῖν. Cf. Suid. A. 1, 2, 21. τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν. 7, 1, 13. περιέπλει ex vrbe εἰς τὴν ἀκρόπολιν. E. 1, 1, 12. Ἀλκιβιάδης ταῖς εἴκοσι τῶν νεῶν περιπλεύσας, np. ad alteram peninſulae partem. 3, 1, 1. 5, 4, 63. Τιμόθεος περιέπλευσε Athenis in mare Ionium. §. 64. 7, 1, 18. περιέπλευσαν οἱ παρὰ Διονυσίου Lacedaemona. c. πρὸς, E. 4, 8, 1. περιπλέοντες καὶ τὰς νήσους, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθαλαττιδίας πόλεις. Stephano πρὸς h. l. ſuspectum erat. §. 23. περιπλεῖν πρὸς τὸν Ἔκδικον. Scil. e Lechaeo circumuehenda erat Peloponneſus. 6, 2, 14. περιπλεύσας πρὸς τὸ χαράκωμα, fortasſis ex altera inſulae parte. Etiam ipſae naues dicuntur περιπλεῖν, *circumuehi*, E. 1, 1, 7. τὰς ναῦς περιπλεῖν ἐκεῖσε, np. Cardia Seſtum. ¶ 2) *cum claſſe expeditionem ſuſcipere, kreuzen.* E. 5, 1, 21. περιπλέων ἀνελάμβανε ὅ τι ἠδύνατο. 6, 2, 7. ἐπὶ συγκεκροτημένας ναῦς περιπλεῦσαι, np. ex Attica in Corcyram contra Lacedaemonios.

περιπλέκειν, *implicare, miſcere.* O. 1, 20. λῦπαι — ἡδοναῖς περιπεπλεγμέναι. Gail e tribus MSS. attulit lectionem περιπεπεμμέναι, *concoctae, imprégnées.* Quae ſane videtur eſſe elegantior.

περιπλέκεσθαι, *ſibi implicare.* Aπ. 3, 11, 10. δίκτυον — μάλα εὖ περιπλεκόμενον, *bene praedam implicans, vndecunque circum ſe applicans.*

περίπλεος, *valde copioſus.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔχειν ξύλα περίπλεα.

περιπλήθειν, *implere.* E. 3, 2, 20. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

περίπλους, ¶ 1) *circumuentio claſſis hoſtilis.* E. 1, 6, 22. ἀντιτεταγμέναι — ἐπὶ μιᾶς ὡς πρὸς διέκπλουν καὶ περίπλουν παρεσκευασμέναι διὰ τὸ βέλτιον πλεῖν, *vt poſſent claſſem hoſtilem interrumpere et peruehi, et circumuecti adoriri terga hoſtium.* v. Schneider. ¶ 2) *expeditio naualis.* E. 6, 2, 8. ἀναλοῦν

λοῦν τὸν τῆς ὥρας εἰς τὸν περίπλουν χρόνον. §. 15.

περιποιεῖν, ¶ 1) *copiam efficere, multa comparare.* O. 2, 10. τὸν ἀπ' ὀλίγων περιποιοῦντα ἐλπίζω ἀπὸ πολλῶν ῥᾳδίως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι. Fr. Portus dicit, h. l. esse praegnantiam pro *posse facere.* ¶ 2) *rem familiarem augere.* O. 11, 10. μὴ μόνον τὸν ἑαυτῶν οἶκον διοικεῖν, ἀλλὰ καὶ περιποιεῖν.

περιποιεῖσθαι, ¶ 1) *lucrari, quaestum facere, erübrigen.* Απ. 2, 7, 3. περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν. §. 6. c. ἀπὸ, Απ. 4, 2, 38. ἐνίοις πάνυ ὀλίγα ἔχουσιν οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν, *reponunt nonnihil futuris necessitatibus.* ¶ 2) *acquirere.* A. 5, 6, 8. ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι. ¶ 3) *conseruare, tueri.* v. Wetsten. ad Hebr. 10, 39. Phauorin: περιποιήσαντες, ἀντὶ τοῦ διασώσαντες. Π. 4, 4, 3. καλέσας τοὺς αἰχμαλώτους λέγει — τὰς ψυχὰς (vitam) περιεποιήσασθε.

* περιποίκιλος, *valde varius.* K. 5, 23. οὐρὰν leporis κύκλῳ περιποίκιλον.

περιπολεῖν, *custodiendi causa obire.* v. περίπολοι. Πο. 4, 52. ταχθέντες — φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις, — πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν.

περίπολοι, *circuitores* s. *circitores*, Athenas vel Atticam custodiae causa circumeuntes. Erant milites leuis armaturae, et quidem tirones. Nam ephebis hoc munus erat per duo fere annos obeundum. v. interpp. ad Terent. eunuch. 2, 2, 59. ad Poll. 8, 105. et ad Harpocrat. in h. v. inprimisque ad Thucyd. 4, 67. Πο. 4, 47. ἀπόλλυσθαι καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ ὑπὸ περιπόλων. Ita legitur ex emendatione Fr. Porti et Leunclauii pro περιπόδων.

περίπους, v. περίπολοι.

περιπτύσσειν, *circumuenire, cingere.* A. 1, 10, 6. hostes ἔδεισαν μὴ — περιπτύξαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς διακόψειαν.

περιπτύσσεσθαι, *hostes circumdare, hostibus circumfundi.* Π. 7, 1, 13. περιεπτύσσοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

περιῤῥεῖν, *circumfluere.* A. 1, 5, 4. πόλις περιεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ, *vndique alluebatur.* E. 4, 1, 8. περιῤῥεῖ ποταμός. Cf. περιῤῥηγνῦναι.

περιῤ-

περιῤῥηγνῦναι, *disrumpere*. A. 4, 3, 7. ἐν πέδαις δεδέσθαι, αὗται δὲ αὐτόματοι περιῤῥαγῆναι, ὥστε λυθῆναι. 2 Codd. habent περιῤῥυῆναι.

περίῤῥυτος, *circumfluus, aquis circumdatus*. Πο. 1, 7. Athenarum vrbs οὐ περίῤῥυτός γε οὖσα — ἀμφιθάλασσός ἐστι.

περισκοποῦντι O. 15, 9. legitur in marg. Steph. pro ἐπισκοποῦντι. v. ἐπισκοπεῖν nr. 6.

περισπᾶσθαι, *sibi detrahere*. Thom. Mag. p. 708. τὸ περισπᾶσθαι, ἐπὶ τοῦ παραιρεῖν, καὶ παραιρεῖσθαι, λέγουσιν ἀρχαῖοι. Π. 3, 1, 8. filius Armenii in luctu περιεσπάσατο τὴν τιάραν.

περισσεύειν, *supereſſe*. Σ. 4, 35. ὁ μὲν ταρκοῦντα ἔχει, καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης. Cf. περιττεύειν.

περισσὸς, *superfluus*. Π. 4, 6, 6. τὰς περισσὰς σκηνάς. Ιερ. 2, 2. πλεῖστα τὰ περισσὰ ἔχετε. O. 20, 1. Cf. περιττός.

περισταυροῦν, *circumuallare, munire*. A. 7, 4, 10. αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἕνεκα. E. 7, 4, 14. §. 21. περιεσταύρωσαν τὸν Κρῶμνον διπλῷ σταυρώματι — ἐπολιόρκουν.

περισταυροῦσθαι, *circumuallare ſua caſtra*. E. 3, 2, 2. στρατοπεδευσάμενοι καὶ περισταυρωσάμενοι.

περιστεραί, *columbae*. A. 1, 4, 9. ob religionem coluntur a Syris, np. quia Semiramis dicebatur in columbam eſſe mutata. v. quos laudauimus in v. ἰχθύς. Add. Voſſ. de theologia gentili 1, 23. p. 89. ſqq. ed. Amſt. 1668. fol.

περιστρατοπεδεύεσθαι, *caſtris et exercitu cingere, caſtra circum ponere*. E. 3, 1, 5. Λάρισσαν — περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει. 3, 2, 9. 4, 7, 1. c. acc. Π. 3, 1. 4. κἀκεῖνον καὶ τἄλλα πάντα περιεστρατοπεδεύσατο. Ay. 1, 32. E. 3. 4, 24.

*περίστροφος, *circumactor retis, funis craſſior ex tenuioribus iisque tortis confectus*. Ita Aemil. Portus. Sed Fr. Portus: *plaga e ſpirulis*. Scilicet eſt fere i. q. περίδρομος. Nam Xenophon pene idem dicit de περιστρόφοις, quod Pollux 5, 29. qui nomen περίστροφος omiſit, dicit de περιδρόμοις. K. 2, 7. ἐν τοῖς ἀκρωλενίοις ἐχέτω τοὺς περιστρόφους ἀπὸ στροφείων.

περισώζειν. ¶ 1) *ſeruare*. e proelio, E. 4, 8,

21. ςράτευμα τὸ περισωθέν. 6, 2, 14. σὺν τοῖς περισωθεῖσι τῶν ςρατιωτῶν. auxilio ferendo in periculo, E. 6, 5, 38. p. 431. vos Athenienses τὴν πόλιν Lacedaemoniorum περισώσαιτε societate contra Thebanos facta. ¶ 2) *parcere victis, non in seruitutem redigere.* E. 2, 3, 17. p. 90. Λακεδαιμονίοις τοῖς περισώσασιν ἡμᾶς Athenienses. §. 18. p. 97. 6, 3, 6. p. 387. ¶ 3) *absoluere in iudicio.* E. 2, 3, 17. p. 93. κατηγορῶν ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, ἵνα αὐτὸς περισωθείη, *vt ipse iudicium effugeret.*

περιταφρεύειν, *fossa cingere.* Π. 3, 3, 15. ἐςρατοπεδεύοντο ἐν περιτεταφρευμένῳ, scil. χωρίῳ.

περιτείνειν, *obtendere, circum tendere.* K. 8, 7. περιτείνειν αὐτῶν ἑκάςῳ τὰ δίκτυα. Cf. Poll. 5, 36.

περιτειχίζειν, *circumuallare.* E. 1, 3, 10. τὸ Βυζάντιον ἐπολιόρκουν, περιτειχίσαντες. 5, 3, 16. §. 22. τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου, *valli.* 7, 2, 23. ἕως περιετειχίζετο τὸ τεῖχος. h. l. videntur omnes hostium conatus intelligi, quibus oppidum Phliasiorum oppugnabant, v. c. exercitus, castella propinqua.

περιτείχισμα, *munimentum.* E. 1, 3, 4. ἔξω τῶν περιτειχισμάτων. Intelligitur ligneus murus circa vrbem factus ab oppugnatoribus.

περιτέμνειν, *iter praecidere, intercipere.* Π. 5, 4, 4. ἅρματα περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἡλίσκετο.

περιτιθέναι, ¶ 1) *circumponere, adhibere.* Iπ. 5, 1. ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται. §. 3. τὸν κημὸν τῷ ἵππῳ περιτιθέναι. 6, 8. περιτιθέναι τὸν κεκρύφαλον. 10, 10. ὁπόσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας. ¶ 2) *induere.* Π. 4, 5, 17. ἡμῶν καταγελῴητε, εἴ τι σεμνὸν ἡμῖν περιτεθείη. Leuncl. *nobis attribueretur,* np. e praeda. ¶ 3) *afferre, conciliare.* Aθ. 1, 2. ὁ δῆμός ἐςιν — ὁ τὴν δύναμιν περιτιθεὶς τῇ πόλει — τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει.

περιτίθεσθαι, *sibi induere.* Π. 2, 4, 5. ςρεπτὸν περιθέμενος, *torquatus.*

περιτρέχειν, ¶ 1) *in orbem circumcursitare.* Videtur fuisse species exercitationis et ars canum. O. 13, 8. τὰ κυνίδια — καὶ περιτρέχειν, καὶ κυβιςᾷν, καὶ ἄλλα μανθάνει. ¶ 2)

¶ 2) *huc illuc cursare.* E. 7, 2, 15. de iis, qui e longinquo videbant et sinebant socios ab hostibus fugari: ὥσπερ ἐπὶ θέαν περιδεδραμηκότες. Morus malebat παραδεδραμηκότες, *qui accurrerant.*

περιττεύειν, ¶ 1) *redundare, superesse.* Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἐπιτήδεια περιττεύοντα. Πο. 4, 7. τὸ περιττεῦον argentum κατορύττοντες. Ο. 7, 36. Cf. περισσεύειν. ¶ 2) *multitudine superare.* c. gen. A. 4, 8, 9. ἢν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν, περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι.

περιττὸς, ¶ 1) *redundans, superfluus.* Απ. 3, 6, 10. τὰς περιττὰς φυλακὰς ἀφαιρεῖν. Ο. 18, 2. ἵνα μήτε οἱ ἀλοῶντες μοχθῶσι περιττὸν πόνον. Ιπ. 8, 14. φόβον ἀπὸ τῶν περιττῶν ἱππέων, *qui non proelio intersunt.* Επ. 1, 8. Saepe dicitur de opibus ac diuitiis, Π. 8, 2, 11. p. 488. τὰ περιττὰ χρήματα πράγματα ἔχουσιν. A. 3, 2, 18. τῶν σκευῶν τὰ περιττά. 3, 3, 1. eadem simpliciter dicuntur τὰ περιττά. 5, 3, 13. ἐκ τοῦ περιττοῦ τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν, *ex reditibus agri.* 7, 6, 20. περιττὸν ἔχοντες τοῦτο ὅ τι ἐλάβετε παρὰ Σεύθου, np. dona. E. 1, 6, 7. 2, 1, 9. Απ. 3, 6, 6. δαπάνας — τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖν. c. gen. Π. 8, 2, 11. p. 487. τῶν ἀρκούντων περιττὰ, *plura quam sufficiant.* p. 488. τὰ περιττὰ τῶν ἐμοὶ ἀρκούντων. Ιερ. 1, 19. τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν. Ιπρ. 7, 7. τοὺς περιττοὺς τῆς φυλακῆς, *qui non in excubiis sunt.* Cf. περισσός. ¶ 2) *multitudine superans.* A. 4, 8, 9. τοῖς περιττοῖς χρήσονται. Sic Π. 6, 3, 9. τῷ περιττῷ (scil. τῆς φάλαγγος) κυκλωσόμενος, *multitudine exsuperante.* ¶ 3) *numero impar.* Ιπρ. 2, 6. δεκάδαρχοι ἄρτιοι ὄντες πλείω ἴσα μέρη παρέχοιεν ἂν ἢ εἰ περιττοὶ εἶεν. v. ἄρτιος.

περιτυγχάνειν, ¶ 1) *obuiam fieri, occurrere.* A. 6, 6, 5. περιτυχὼν Ἀγασίας ἀφαιρεῖται. c. dat. E. 6, 4, 26. Lacedaemonii reuertentes περιτυγχάνουσι τῷ μετὰ Ἀρχιδάμου στρατεύματι. Απ. 3, 13, 1. Sic de iis qui incidunt in hostes, E. 1, 5, 11. περιτυχὼν (all. περιελθὼν) δυοῖν τριήροιν, ἔλαβεν. 2, 4, 17. 4, 8, 24. Legitur etiam sic pro ἐπιτυγχάνειν. v. ibi nr. 1. ¶ 2) *nancisci, reperire.* c. dat. Απ.

Απ. 2, 8, 5. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. 3, 10, 2.

περιφανὴς, *manifestus, perspicuus*. E. 7, 2, 17. ὥςγε — τὴν πίςιν διέσωζον, περιφανὲς, scil. ἐςί. 7, 3, 7. p. 476. προδότης τίς ἂν περιφανέςερος Εὐφρονος εἴη. Cf. Poll. 6, 206.

περιφανῶς, *manifesto*. Π. 5, 1, 10. οὕτω περιφανῶς τῶν θεῶν διδόντων ἀγαθά. A. 4, 5, 3. περιφανῶς ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. E. 6, 5, 37. 7, 3, 7. p. 475. Cf Poll. 6, 207.

περιφέρειν, ¶ 1) *in orbem circumferre*. cibum et potum in conuiuiis, vt singuli conuiuae sumant, Π. 2, 2, 1. p. 101. τρία κρέα ἢ καὶ πλείω τὰ περιφερόμενα — μάγειρος περιφέρων — περιοίσων — ἀνάπαλιν περιφέρειν. p. 102. τὰ περιφερόμενα ἧκε πρὸς ἡμᾶς — περιέφερε τὸ τρίτον — ᾤχετο περιφέρων. (all. παραφέρων) A. 7, 3, 12. κέρατα οἴνου περιέφερον (np. οἱ οἰνοχόοι), καὶ πάντες ἐδέχοντο. Cf. περιφορά. ¶ 2) *huc illuc ferre, gestare*. v. ἀγκάλη. ¶ 3) *circumagere*. Ιπ. 7, 2. ὅταν περιενέγκῃ eques in ascensu τὸν πόδα. Leuncl. *vbi pedem circumactum in alteram partem transtulerit*.

περιφέρεσθαι, ¶ 1) *circumferri, vagari*. K. 3, 5. μανικῶς περιφερόμεναι ὑλακτοῦσι περὶ τὰ ἴχνη. ¶ 2) *equo circumuehi*. Ιπρ. 3, 9. ἢν ὁ ἡγούμενος — ἐν τῷ ἔξωθεν ἀεὶ ςίχῳ περιφέρηται.

περιφερὴς, *rotundus, teres*. Suid: περιφερές· κύκλῳ ςρογγύλον. Hesych: περιφερές· ςρογγύλον. K. 4, 1. canes habeant τραχήλους περιφερεῖς. Cf. Poll. 5, 57. Leuncl. *flexiles*. Fr. Portus *teretes*. — ὑποκώλια περιφερῆ. Vterque vertit *teretes*. — πόδας περιφερεῖς. Leuncl. *rotundos*. 5, 30. lepus habet τράχηλον περιφερῆ. Poll. 5, 69. dicit ςρογγύλον. Leuncl. *rotundum*. — ὀσφὺν περιφερῆ. Leuncl. *teretes*. K. 6, 15. ἴχνη περιφερῆ, *non recta, sed congyrata in orbem*. 9, 14. 11, 4.

περίφλοιος, *non delibratus, cortice munitus*. K. 9, 12. τὰς ποδοςράβας σμίλακος — μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται. §. 13.

περιφοβεῖσθαι, *pertimescere*. K. 9, 17. ceruae dicuntur περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους.

περίφοβος, *perterrefactus, pertrepidus*. A. 3, 1, 9. περίφοβος somnio,

εὐθὺς

εὐθὺς ἀνηγέρθη. K. 5, 12. 9, 10.

περιφορὰ, ¶ 1) *circumlatio, missus ferculorum.* Poll. 6, 55. τὸ περιφέρεσθαι τὰς μερίδας περιφορὰν ὁ Ξενοφῶν ὠνόμασε. Cf. περιφέρειν. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὅπερ λοιπὸν ἦν τῆς περιφορᾶς, *quod restabat circumferendum,* np. vt quilibet sibi sumeret, *qui erat missus vltimus.* ¶ 2) *circumactio, ambitus.* Aπ. 4, 7, 5. τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα, *quae non communi et eodem coeli motu circumacta proprio sibi motu feruntur,* i. e. planetae. v. Diog. Laert. 7, 144.

περιφορεῖσθαι, v. προφορεῖσθαι.

περιχειλοῦν, *labro circumdare, margine includere.* Iπ. 4, 4. stabuli aream exteriorem περιχειλώσας σιδήρῳ, ὡς ἂν μὴ σκεδαννύωνται lapides, quibus stratum sit stabulum. Ita restituunt viri docti e Poll. 1, 200. pro περιχιλώσας. Sed Is. Vossius ad Catullum c. 18. p. 48. vbi plures locos collegit, e quibus conficeret, soleas ferreas, clauis suppingendas equorum vngulis, iam apud veteres vsitatas fuisse, Salmasium secutus legi iubet περιχηλώσας. Egregie vero totum Xenophontis locum explicuit, et lectionis περιχειλώσας veritatem demonstrauit Gesnerus in lexico rustico in v. *Solea.*

περιχεῖσθαι, *circumfundi, circumdare.* E. 2, 2, 13. αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολύς.

Περκώπη, *Percope.* Steph. Byz: Περκώτη, καὶ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρῳάδος. E. 5, 1, 22. Antalcidas ex Asia in Graeciam reuertens ὁρμισάμενος ἐν Περκώπῃ.

περόνη, *fibula, os tibiae minus cum maiori per commissuram aliquam cohaerens, ossis tibiae excessus.* Codex Falkenburg. Pollucis 1, 187. κερκὶς γὰρ ἡ κνήμη. τὴν παρακερκίδα περόνην ὁ Ξενοφῶν καλεῖ. Cf. 2, 191. Hesych: περόναι· πόρπαι, καὶ τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ. Phauor: περόνην ποτὲ μὲν ὀστοῦν ὅλον κώλου, ποτὲ δὲ ἐπίφυσιν ὀστοῦ, ποτὲ δὲ ἐπιφύσεως ἐπανάστασιν. Iπ. 1, 5. περόνη ἀποστᾶσα χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον.

Πέρσαι, ¶ 1) *Persae.* Π. 1, 2, 1. eorum origo. 1, 3, 3. regio montosa et equis carens. 1, 2. multitudo, forma ciuitatis, leges

leges et inſtituta praeclara, quippe inprimis ad puerorum educationem ſpectantia, qui aſſueſiunt veracitati, iuſtitiae, temperantiae. 1, 3, 2. veſtes viles. §. 15. iuſtitia. 1, 4, 26. et 28. diſcedentes ſe inuicem oſculantur. 7, 5, 24. εἰδὼς Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτάτους διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα ζῶντας διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα, καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Cf. 5, 2, 8. vbi etiam §. 9. eorum iocandi liberalitas deſcribitur. 8, 8. recentiores Perſae degenerarunt a maiorum virtutibus. E. 4, 1, 13. ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς. Π. 4, 3, 5. et 8, 8, 9. et Αγ. 1, 28. nobiles Perſae raro pedibus incedunt, ſed equis vehuntur vel curribus. Vltimo loco et E. 3, 4, 19. dicuntur ἀεὶ ἐπ' ὀχημάτων εἶναι. Haec autem ὀχήματα fuiſſe ἅρματα, non ἁρμαμάξας, quae ἅρμασιν fuerint commodiores, affirmat Doruill. ad Charit. p. 443. A. 1, 8, 20. iidem geſtant torques et armillas. 1, 9, 2. τῶν ἀρίςων Περσῶν παῖδες ἐν ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται. 3, 2, 16. Perſarum feminae procerae et pulchrae. Π. 1, 2, 9. 13. et 2, 1, 2. p. 89. eorum arma. Cf. κρανεῖνος, et reliqua ſuis locis, vt γέῤῥον, κοπὶς, παλτὸν, τόξον etc. A. 3, 3, [illegible] et 3, 4, 8. Perſae ad longius interuallum ſagittas mittere poſſunt quam Cretenſes, ſed ad breuius quam Rhodii. 3, 3, 11. Ῥοδίους φασὶν ἐπίςασθαι σφενδονᾶν, καὶ τὸ βέλος αὐτῶν καὶ διπλάσιον φέρεσθαι τῶν Περσικῶν σφενδονῶν. 1, 8, 4. λέγεται τοὺς Πέρσας ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν. Π. 1, 5, 5. ratio conſcribendi exercitus. 4, 3, 3. ſqq. et 4, 5, 16. et 8, 8, 20. Cyrus primus equitatum inſtituit in Perſis. Ιπ. 8, 6. eorum equi per decliuia currunt optime. Π. 7, 4, 8. tandem eorum equitatus excreſcit vsque ad τετρακισμυρίους. A. 3, 4, 5. Λάρισσαν βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε παρὰ Μήδων ἐλάμβανον τὴν ἀρχὴν Πέρσαι, πολιορκῶν. §. 6. ἀπώλλυσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν Μῆδοι. vbi verbum ἀπώλλυσαν f. ἀπώλεσαν non nimis vrgendum videtur. Π. 8, 6, 10. amplitudo imperii a Cyro acquiſiti. Απ. 2, 1, 10. Perſae dicuntur Aſiae imperium

perium habere, ſed 3, 5, 11. vocantur domini totius Aſiae et Europae vsque ad Macedoniam. Π. 2, 1, 2. p. 88. numerus exercitus in auxilium Medorum miſſi. A. 3, 2, 7. ſub Dario Hyſtaſpis contra Athenienſes expeditio. Π. 1, 6, 1. dii. 8, 3, 6. veneratio deorum. 8, 7, 1. in editis locis ac montibus ſacrificant. Cf. Hutchinſ. diſſ. p. 64. 8, 3, 7. Cyri temporibus coeperunt adorare regem. 8, 2, 6. principibus dona dantur a rege. 8, 6, 8. deſcribuntur *βασιλέως υἱὸς* et *ἀδελφὸς* et *ὀφθαλμός*. E. 3, 4, 14. dicuntur Perſae *βάρβαροι*. Π. 5, 5, 6. *τὸ Περσῶν κοινόν*. 7, 1, 8. cum emphaſi dicitur: *μέμνησο, ὅταν δέῃ σε ἀγωνίζεσθαι, ὅτι Πέρσαι οἱ θεασόμενοι ὑμᾶς ἔσονται*. De Perſarum rege, ſatrapis, homotimis, eunuchis etc. vid. ſuis locis et Hutchinſ. diſſ. Cf. Μῆδοι, et Πέρσης. ¶ 2) *Perſarum regio*. Π. 1, 3, 13. *ὅταν ἐν Πέρσαις ὦ*. 1, 5, 1. *ἀπελθὼν εἰς Πέρσας*. §. 4. *εἰς Πέρσας ἔπεμπε*. 2, 1, 1. *πάλιν εἰς Πέρσας ἀπῄει*. Cod. Guelf. *εἰς πόλιν*. §. 2. p. 89. 2, 2, 2. p. 104. *εἰς Πέρσας ἀπιών*. 3, 2, 14. *προσδεχόμενος στρατιὰν ἐκ Περσῶν*. 4, 5, 12. p. 247. 5, 1, 11. *ἐκ Περσῶν βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης*. 5, 5, 2. 7, 5, 26. p. 459. *ἐν Πέρσαις ἐπὶ τοῖς ἀρχείοις οἱ ὁμότιμοι διάγουσι*. Sic Cyrus rex dicitur proficiſci *εἰς Πέρσας*, cum non perpetuo ibi habitet, ſed modo Babylone, modo Ecbatanis, modo Suſis, Π. 8, 5, 1. ſqq. vbi parat iter. it. §. 11. ſq. vbi aduenit. 8, 7, 1. *ὁ Κῦρος ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας τὸ ἕβδομον*. Similiter Π. 1, 5, 4. *βασιλεύοντα ἐν Πέρσαις*. 2, 1, 4. *ἔχοντες τὸ ἀπὸ Περσῶν στράτευμα*. 8, 5, 12. p. 529. *ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία*. ¶ 3) *Περσῶν* legitur pro *Θρᾳκῶν*. v. Θρᾷκες nr. 1. it. pro *πεζῶν*. v. *πεζὸς* nr. 1. it. pro *Περσικοῦ*. v. *Περσικός*. it. pro *πλείστων* vel *πιστῶν*. v. *πιστὸς* nr. 1.

Περσεῖδαι, *Perſei poſteri*. Π. 1, 2, 1. ab his Cambyſes atque adeo Cyrus originem ducit.

Περσεὺς, *Perſeus*, Iouis ex Danae filius, maritus Andromedae. Π. 1, 2, 1. ab eo Perſidae nomen habent. Cf. Herodot. 7, 61. et Apollodor. 2, 4, 5.

Πέρσης, ¶ 1) *Perſa*. A. 4, 4, 11. *Πέρσης ἔφη εἶναι*. Cf. Πέρσαι. ¶ 2) *rex Perſarum*. Ἀγ. 1, 8. *ὁ Πέρ-*

Πέρσης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη. 2, 1. 28. 29. 7, 7. ἀποςήσεται τοῦ Πέρσου. 8, 6. 9, 1. 3. E. 5, 2, 25. 7, 1, 24. Saepe etiam vocatur Περσῶν βασιλεύς. v. βασιλ. Sed A. 2, 4, 14. ὁ Πέρσης eſt frater Artaxerxis ſpurius. ¶ 3) *legatus regis Perſarum.* E. 7, 1, 27. ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα. ¶ 4) fere i. q. Περσικός. Π. 5, 2, 8. Πέρσης ἀνὴρ τῶν πεπαιδευμένων. 5, 5, 2. λαβὼν τοὺς Πέρσας ἱππέας Margg. τοὺς τῶν Περσῶν ἱππέας. 6, 2, 4. Πέρσαι ἱππεῖς. 7, 2, 1. 7, 4, 1. Ἀδούσιον, ἄνδρα Πέρσην — ἔπεμπε Πέρσην σατράπην. 7, 5, 8. Πέρσαις χιλιάρχοις. A. 3, 4, 21.

Περσίζειν, *Perſice loqui.* Intelligitur τῇ φωνῇ. v. Βοιωτιάζειν. A. 4, 5, 23. διὰ τοῦ Περσίζοντος ἑρμηνέως.

Περσικὸς, *Perſicus.* Π. 1, 2, 3. οἱ Περσικοὶ νόμοι. §. 2. erat ἐν Περσῶν νόμοις. 1, 4, 27. Φιλοῦντας — ἀποπέμπεσθαι νόμῳ Περσικῷ. Sed §. 28. legitur: ἐν Πέρσαις νόμος ἐςίν. 3, 3, 27. τὸ Περσικὸν πλῆθος. A. 1, 8, 15. μέσον τοῦ Περσικοῦ ςρατεύματος. 4, 1, 1. ἐπακολουθοῦντος τοῦ Περσῶν (all. τοῦ Περσικοῦ) ςρατεύματος. E. 3, 2, 12. A. 3, 4, 9. μεγάλα τὰ τόξα τὰ Περσικά ἐςιν. Cf. 4, 4, 10. 3, 4, 21. πονηρὸν νυκτός ἐςι ςράτευμα Περσικόν. 4, 5, 24. ἵπποι μείονες τῶν Περσικῶν. 6, 1, 5. τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, *Perſico modo.* Deſcribitur ibi vberius. Cf. Π. 8, 4, 6. et Poll. 4, 100. Saltatio iſta Perſica vocatur etiam ὀκλασμός. Ιπ. 6, 12. ἀναβάλλειν τὸν Περσικὸν τρόπον. Ιππ. 1, 17. In var. lect. permutatur c. πεζός. v. ibi.

Περσὶς, ¶ 1) *Perſis, Perſarum regio.* Π. 2, 1, 1. μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Περσίδος θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσιν. 8, 5, 12. p. 529. ἥν τις ἐπιςρατεύηται χώρᾳ Περσίδι. ¶ 2) *Perſica mulier.* Π. 8, 5, 11. ἔδωκε πᾶσι Πέρσαις καὶ Περσίσιν.

Περσιστὶ, *Perſice, lingua Perſica.* A. 4, 5, 8. ὁ ἑρμηνεὺς εἶπεν Περσιςί.

πέρυσι, *anno ſuperiore.* v. Poll. 1, 56 vbi ſynonymum eſt τοῦ ἐξελθόντος ἔτους, τοῦ παρελθόντος etc. Sed dicitur etiam latius, vt omnino ſit: *antehac, ante hoc tempus.* Heſych. et Phauor: πέρυσι· ὁ παρεληλυθὼς χρόνος. Cf. Gataker. ad

ad Antonin. 10, 7. E. 3, 2, 6. ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι.

περυσινὸς, *anni superioris*. A. 5, 4, 16. ἄρτων περυσινῶν. Vbi περυσ. deest in 3 Codd. Sed v. Zeun.

Πεταλιεῖς, v. Ἐπιταλιεῖς.

πέταλον, *folium*. Suid: πέταλον· φύλλον. Cf. Poll. 1. 237. A. 5, 4, 6. γῦρα — εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ. Laudant hunc locum Pollux 1. 134. et Suidas. K. 9, 15. πέταλα λεπτὰ, ὧν ἂν ἡ ὥρα ᾖ. Pollux 5, 34. τινὸς πόας, inquit, ἢ φύλλων.

πέτασθαι, v. πέτεσθαι.

πετεινὰ, *aues*. Π. 1, 6, 19. p. 80. ἕλκων τὰ πετεινά. All. rectius πτηνά. Saltem Thomas Magister, πτηνὸν, inquit, λέγε. τὸ δὲ πετηνὸν, ἀδόκιμον.

πέτεσθαι (poet. Port.), *volare*. A. 1, 5, 3. τὰς ὠτίδας ἔστι λαμβάνειν. πέτονται γὰρ βραχύ. Cod. Eton. et Paris. πέτανται. Male, iudice Thoma: πέταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι.

πέτρα, ¶ 1) *saxum, mons*. Phauorin: πέτρα ἐνίοτε λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὄρος. Π. 8, 8, 9. αἱ τῶν πετρῶν σκιαί. A. 4, 2, 2. λίθοι φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας. §. 11. ἀλλόμενοι κατὰ τῆς πέτρας. 4, 7, 3. κυλινδοῦσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερεχούσης πέτρας. §. 9. K. 9, 18. ἐὰν τραχέας τόπους — αἱ πέτραι ἕξουσι τὸν φλοιόν. ¶ 2) *carceres*. E 1, 2, 9. captiui ἐν λιθοτομίαις διορύξαντες τὴν πέτραν, ἀποδράντες. ¶ 3 *lapis*. A. 4, 2, 13. ἐκυλίνδουν πέτρας. 4, 7, 5. Cf. πέτρος.

*πετροβολία, *lapidatio, lapidum iaculatio*. A. 6, 6, 9. εἰ ἐγὼ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω.

πετροβόλος, *lapides iaculans*. E. 2, 4, 8. ἐτάχθησαν πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ ἀκοντισταὶ, ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ πετροβόλοι.

πέτρος, *lapis*. Moschopulus: Πέτρος, ὄνομα κύριον, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ πέτρα. Phauorin: πέτρα μὲν κοινῶς, πέτρος δὲ Ἀττικῶς. A. 4, 7, 8. οὐδεὶς ἔτι πέτρος ἄνωθεν ἠνέχθη. 7, 7, 32. φυλάττεσθαι τοὺς πέτρους. All. perperam ἐχθρούς. Nam lapidare minati erant milites. E. 2, 4, 10. p. 110. ἐς τὸ κάταντες καὶ δόρατα ἀφιέντες — καὶ πέτρους. 3, 5, 13.

πέττειν, *coquere, backen*. Π. 8, 8, 8. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν. Casaub. ad Athenae. 12, 2. p. 828. dicit esse periphrasin

ſin panis, et eorum omnium, quae locum panis obtinent, vt placentae. Recte. Nam Phauorinus: πέττουσα· ἀρτοποιοῦσα. καὶ πέσσουσιν· ἀρτοποιοῦσι.

πεττεύειν, calculis ludere. Heſych: πεττεύουσιν· κυβεύουσιν. v. Meurſ. de ludis Graecorum in v. πεττεία, et Andr. Senftleb. de alea veterum c. 13. p. 187. ſqq. Απ. 3, 9, 9. τοὺς πεττεύοντας, aleatores.

*πεφοβημένως, cum timore. E. 7, 5, 25. πεφοβημένως διὰ τῶν φευγόντων διέπεσον.

πεφυκέναι, v. φύεσθαι.

πεφυλαγμένως, ¶ 1) Ιπρ. 6, 2. ὅπως ἀσφαλῶς μὲν ἀποχωρήσουσι, πεφυλαγμένως δὲ ἀναπαύσονται, cuſtodiis cincti. ¶ 2) caute. A. 2, 4, 12. διέβησαν ὡς οἷόν τε μάλιστα πεφυλαγμένως.

πῇ, ¶ 1) quorſum. v. Thom. Mag. in v. ὅποι, et ſupra ἀποβαίνειν. ¶ 2) quomodo. Π. 1, 6, 12. p. 65. πυνθάνεσθαι πῇ ἕκαστα τούτων γίγνεται. E. 4, 3, 9. διηγήσομαι τὴν μάχην, καὶ πῇ (Margg. πῶς) ἐγένετο. ¶ 3) quatenus. Ιερ. 1, 2. εἰδέναι, πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος. ¶ 4) vbi. E. 2, 4, 22. σκοπῶν, πῇ εὐαποτείχιστος εἴη ὁ Πειραιεύς. ¶ 5) πῇ μὲν — πῇ δὲ, partim — partim. A. 3, 1, 9. τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἔκρινεν ἀγαθὸν, πῇ δὲ καὶ ἐφοβεῖτο. ¶ 6) Eſt encliticum, et ſignificat aliquo. Π. 7, 3, 1. προσκεκομικέναι ἐνθάδε πη. ¶ 7) alicubi, aliqua ratione. Π. 5, 2, 2. βουλόμενος ἰδεῖν, εἴ πη (Cod. Guelf. εἴ που) εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος. §. 12. 7, 1, 19. κατασκέψασθαι, εἴ πη καὶ ἄλλο τι μένοι τῶν πολεμίων. (§. 10. eſt ἦν τι που.) 7, 5, 18. p. 448. A. 4, 8, 9. ὑπὸ ἀθρόων πη καὶ βελῶν καὶ ἀνθρώπων συμπιπτόντων. E. 5, 2, 5. πεσόντος πη τοῦ κύκλῳ τείχους. Sic Π. 6, 1, 22. ἦν πη ἄλλῃ, ſi qua alia ratione. ¶ 8) forte. Π. 5, 4, 20. p. 321. εἰ βούλοιντο ἀθρόοι πη προσπεσεῖν. Poteſt etiam h. l. reddi: ſi qua parte, np. exercitus. Cod. Guelf. omittit πη. Πο. 1, 1. ¶ 9) quodammodo. Π. 5, 5, 10. p. 332. ἐμοὶ ἐστί πη ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα. Margg. που. Cf. omnino ποῖ. ¶ 10) Legitur pro σιωπῇ. v. ibi nr. 2.

πηγή, ¶ 1) fons. A. 1, 2, 7. ποταμός· αἱ δὲ πηγαὶ αὐτοῦ εἰσὶ ἐκ τῶν βασιλείων.

§. 8.

§. 8. 1, 4, 10. 4, 4, 2. 4, 5, 2. In his locis omnibus pluralis legitur de vno flumine. Recte ex praecepto Thomae et Phauorini: πηγαὶ λέγονται πληθυντικῶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ποταμῶν, οὐ πηγή. Sed de pluribus A. 3, 2, 13. πάντες οἱ ποταμοὶ, ἢν πρόσω τῶν πηγῶν ἄποροι ὦσι, προϊοῦσι πρὸς τὰς πηγὰς διαβατοὶ γίγνονται. E. 4, 2, 6. ¶ 2) Metaphorice pro *origine* et *caussa*. Π. 7, 2, 5. τέχναι, ἃς πηγάς φασιν τῶν καλῶν.

πηγνύειν et

πηγνύναι, ¶ 1) *infigere*. K. 6, 7. πηγνύειν τὰς χαλίδας ὑπτίας. §. 9. Cf. ποιεῖν nr. 18. ¶ 2) *congelare, frigore constringere*. A. 4, 5, 3. ἄνεμος — πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους. Sic A. 7, 4, 2. ψύχος, ὥστε — τὸ ὕδωρ ἐπήγνυτο, *vt concresceret* f. *gelasceret*.

πηδάλιον, *gubernaculum*. A. 5, 1, 6. πλοῖα κατάγοιμεν — τὰ πηδάλια παραλυόμενοι. Hutch. *resolutis gubernaculis*, fortassis ne signo dato remiges etc. aufugerent.

πηδᾷν, ¶ 1) *saltare, salire*. Phauorin: πηδάω· θρώσκω, ἅλλομαι. A. 2, 3. πηδῆσαι καὶ ἀναθορεῖν. O. 5, 8. K. 5, 31. lepus ὅταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ, βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. ¶ 2) *transilire*. Iπ. 8, 5. ἐπειδὰν διαπηδᾷν ἐθισθῇ — ὅταν μέλλῃ πηδᾷν fossam. Cf. Phauorin. in h. v. et supra διαπηδᾷν.

Πηλεὺς, *Peleus*. K. 1, 2. discipulus Chironis. §. 8. Thetis ei a diis in matrimonium datur, et nuptiae apud Chironem celebrantur. v. Doruill. ad Charit. p. 28.

πηλὸς, *lutum*. Thomas: ἡ πηλὸς Συρακούσιοι λέγοντες ἁμαρτάνουσιν. ὁ πηλὸς γὰρ Ἀττικοί. Ita Xenophon. A. 1, 5, 7. πηλοῦ φανέντος. §. 8. εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν. 2, 3, 7. E. 2, 4, 24. O. 16, 10. 19, 11. 13. 14.

πῆχυς, *cubitus*. A. 4, 7, 11. δόρυ ὡς πεντεκαίδεκα πηχῶν. quod Piersonus ad Moerin putat factum esse librariorum culpa. Nam Moeris dicit: πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. Sed v. ἄνθος. Iπ. 12, 5. τὸν ὦμον, καὶ τὸν βραχίονα, καὶ τὸν πῆχυν, καὶ τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν.

Πίγρης, *Pigres*. ¶ 1) A. 1, 2, 17. Κῦρος — πέμψας Πίγρητα τὸν ἑρμηνέα παρὰ τοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἑλλήνων. 1, 5, 7. 1, 8,

8,

8. ¶ 2) i. q. Τίγρης, quocum etiam in var. lect. confunditur. v. Τίγρης.

Πίδοκος, v. Δήμαρχος.

πιέζειν, ¶ 1) *premere.* A. 3, 4, 29. τὸν θώρακα ἔχων — ὥστε ἐπιέζετο. Απ. 3, 10, 13. τῷ βάρει πιέζουσιν οἱ θώρακες. Ιπ. 6, 8. K. 8, 8. ἐὰν μὴ ἐν αὐτῇ τῇ χιόνι πιέσῃ ἑαυτὸν, *in niue depressus recubuerit.* 9, 5. ἕξει ἀτρέμα, πιέσας ὡς ἐπὶ γῆν. Intell. ἑαυτόν. §. 12. ἥλους σιδηροῦς — οἳ πιέζωσι. Huc pertinet locus Σ. 1, 11. τὸν παῖδα ἔφη πάνυ πιέζεσθαι, διά τε τὸ φέρειν μηδὲν καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι. Scilicet comici fere semper seruum aliquem induxerunt sub onere sarcinae gementem, et clamantem πιέζομαι. Philippus igitur imitatur comicos, sed iocose, cum nil ferat et nil comederit. v. Casaub. ad Athenae. 14, 1. p. 888. et ad Theophrast. charactt. 11, 4. ¶ 2) *vexare, vrgere, in angustias redigere.* Π. 7, 2, 7. p. 418. πιεζόμενος ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς. A. 1, 1, 10. πιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν. Λ. 2, 7. ὡς μὴ ὑπὸ λιμοῦ ἄγαν πιέζοιντο. E. 2, 3, 18. p. 97. τῷ λιμῷ πιέσαντας μηδένα λιπεῖν. 5, 4, 56. πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Απ. 2, 5, 1. φίλου πενίᾳ πιεζομένου. Sic saepe ab hostibus πιέζεσθαι dicuntur a) vel milites in proelio, A. 3, 4, 11. ὁδοῦ στενοτέρας οὔσης — ἅμα πιεζομένους. 4, 8, 11. ἐάν τις πιέζηται τῶν λόχων, ὁ πλησίον βοηθήσει. E. 2, 4, 23. μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν. §. 24. μάλα πιεσθεὶς καὶ ἀναχωρήσας. 4, 4, 10. 6, 2, 12. Similiter A. 7, 8, 11. ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ σφενδονῶν. et in fuga, Π. 5, 4, 3. ἦσαν μάλα πιεζόμενοι, διὰ τὸ κατατετρύχθαι ὑπὸ τῆς πορείας, vt fugere non possent. A. 3, 4, 17. b) vel incolae in regione, E. 4, 6, 1. πιεζόμενοι ὑπ᾽ αὐτῶν οἱ Ἀχαιοὶ, πρέσβεις πέμπουσιν ἐς Λακεδαίμονα. 7, 1, 31. 7, 2, 1. 7, 4, 20. πιεζόμενοι οἱ Ἠλεῖοι ἐν τῇ ἑαυτῶν.

πιθανὸς (Portus in indice et Leuncl. ad Ιπρ. 6, 6. malunt πειθανὸς), ¶ 1) *aptus ad persuadendum, ad fidem faciendam.* Π. 6, 4, 3. τὰ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρεχῆσθαι τῶν λόγων, *quae plus apud te fidei mereantur.* ¶ 2) *probabilis, placens.* v. Thom. Mag. Απ. 3, 10, 3.

10, 3. pictor exprimit τὸ πιθανώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος. Bene Fr. Portus: *qui maximam vim habet ad conciliandos animos.* Minus placet Leuncl. verſio: *indolem ad ſuadendum aptisſimam.* ¶ 3) *veriſimilis.* De ſtatuis ad viuum accedentibus, Απ. 3, 10, 7. ὁμοιότερα τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα ποιεῖς φαίνεσθαι. ¶ 4) *obediens.* Suidas: πιθανούς· τοὺς εὐπειθεῖς. Ξενοφῶν Κύρου παιδείᾳ (2, 2, 3.) πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες, ὥστε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον (Xenoph. προςταττόμενον), πρότερον πείθεσθαι (Xenoph. πείθονται), *obſequioſi.* Ο. 13, 9. ἀνθρώπους πιθανωτέρους ποιεῖν λόγῳ. §. 10. Ιπρ. 6. 6. πιθανωτέρους τῷ ἄρχοντι τοὺς ἀρχομένους ποιεῖ.

πίθος, *dolium.* De prouerbio εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, Ο. 7, 40. vid. ἀντλεῖν.

πικρὸς, *amarus.* Α. 4, 4, 8. ἐκ τῶν πικρῶν, ſcil. ἀμυγδάλων.

πῖλος, *ſtragula, tapes.* Poll. 7, 171. et Phauorin: πῖλος· οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ποσίν. Quae tamen interpretatio non videtur omnino et proprie pertinere ad locum Xenophonteum. Cf. interpp. ad Poll. 10, 50. Π. 5, 5, 3. Κῦρος — τῶν Μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν ἐκέλευεν αὐτῷ (Cyaxari), καὶ καθίσας αὐτόν.

πιμπλάναι, *implere.* c. gen. Α. 1, 5, 10. διφθέρας — ἐπίμπλασαν χόρτου. Κ. 5, 7. ἡ γῆ τῶν μὲν (ἰχνῶν) πυκνοῦται, τῶν δὲ οὐ πίμπλαται. All. πίπλαται. Cf. ἐμπιμπλάναι, quocum confunditur, nr. 3.

Πινδὸς, *Pindus,* mons Theſſaliae. Κ. 11, 1. in eo ſunt maiores ferae.

πίνειν, ¶ 1) *bibere.* Π. 1, 2, 8. φέρονται κώθωνα πιεῖν, *ad bibendum.* Απ. 2, 1, 18. ὁ ἑκὼν διψῶν, πίοι. Π. 8, 7, 2. ἔπινεν ἡδέως. Σ. 4, 7. ἥδιον πιεῖσθε. Cf. ἡδέως. Ιπ. 2, 3. equus dicitur φαγεῖν καὶ πιεῖν. c. ἐκ, Π. 5, 3, 3. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν. Α. 6, 1, 2. ἔπινον ἐκ κερατίνων ποτηρίων. All. κερατίνοις ποτηρίοις, vt intelligatur ἐν. De qua forma loquendi v. *Cuper.* obſeruatt. 2, 8. c. acc., quanquam Thomas et Moeris Attice genitiuum huic verbo addi perhibeant, Π. 6, 1, 7. πίνω τὰ τῶν πολεμίων. Ε. 2, 3.

2, 3, 24. τὸ κώνειον ἔπιε. Sic de plantis, quae a pluuia irrigantur, Σ. 2, 25. ὅταν ὅσῳ ἥδεται τοσοῦτο πίνῃ. Cf. ἀνειμένως, ἀνθοσμίας, ποτὸν, Φάρμακον. Infinitiuus πιεῖν ponitur fere pro fubftantiuo ποτόν. v. Raphel. ad Ioh. 4, 7. Π. 1, 3, 8. καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας. 4, 5, 1. ὄψον μὴ πέμπετε, μηδὲ πιεῖν. §. 2. ὄψον μὲν τὸν λιμὸν, πιεῖν δ' ἀπὸ ποταμοῦ. 8, 3, 16. πολλοὶ μὲν σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. E. 7, 2, 9. τὰς γυναῖκας πιεῖν Φερούσας. ¶ 2) *compotare*. Poll. 6, 26. ἔπινον δὲ, ὡς οἱ νῦν τὸ συνέπινον καὶ ποτοὺς ἐποιοῦντο, ΞενοΦῶν ἔΦη. Π. 4, 5, 3. οἱ δὲ Μῆδοι ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο. Kühn. ad Poll. l. l. legi iubet συνέπινον. §. 4. ἀνειμένως ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. 7, 5, 10. ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι πρὸς Φῶς πολύ. ¶ 3) Π. 3, 1, 14. Brodaeo tefte in nonnullis legitur ἐσθίειν τε καὶ πίνειν, vbi vulgo defunt verba καὶ πίνειν, et commode abeffe poffunt. Nam verbo ἐσθίειν faepe fimul comprehenditur verbum πίνειν. v. Fifcher. prolui. 12. de vitiis lexicorum N. T. p. 5. fq.

πιπλάναι, v. πιμπλάναι.

πιπράσκειν, *vendere*. A. 7, 1, 23. ὅςις ἀλῷ, πεπράσεται. Thomas in v. πλέων· δοκιμώτερον πεπράσομαι, ἢ πραθήσομαι. Moeris: πεπράσομαι, Ἀττικῶς· πραθήσομαι, Ἑλληνικῶς. Cf. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 703. fq. et Poll. 3, 124. E. 4, 5, 5. ἔγνω — τὰ ἄλλα πραθῆναι. 4, 8, 31. ἡ δεκάτη πεπραμένη, *elocata publicanis*. Ita legunt et explicant Leuncl. et Portus pro πεπραγμένη. 6, 2, 9. ἐκήρυξεν πεπρᾶσθαι ὅςις αὐτομολοίη. Σ. 4, 31. Cf. ἀποδίδοσθαι, cum quo permutatur A. 7, 2, 3. et 7, 8, 3. c. gen. A. 7, 7, 16. τὸ πιςεύεσθαί σε τούτων τῶν χρημάτων ὑπό σου πιπράσκεται.

πίπτειν, ¶ 1) *cadere, procidere*. Π. 1, 4, 23. τοὺς πίπτοντας in fuga vel ob vulnera, κατέκαινον. 7, 1, 16. τοὺς μὲν ὀρθοὺς — τοὺς δὲ πίπτοντας. E. 4, 3, 16. ἐπεὶ σκότος ἐγίγνετο, διὰ τὴν δυσχωρίαν ἔπιπτον. K. 9, 20. cerui διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι. Bochartus hieroz. P. I. 3, 17. vertit *in aquas delabuntur*. Nam antea de aquis fermo erat. c. εἰς, Π. 1, 4, 8. ὁ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα. c. ἐπὶ,

K.

K. 10, 13. πίπτειν δεῖ ἐπὶ ϛόμα. Pollux 5, 24. κεῖσθαι πρηνῆ. c. ὑπὸ et dat. Π. 7, 1, 18. πεπτωκὼς δέ τις ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος, παίει. ¶ 2) *decidere, delabi.* c. εἰς, E. 4, 7, 7. κεραυνὸς πίπτει εἰς τὸ ϛρατόπεδον. 4, 5, 17. πίπτουσιν (Margg. ἐμπίπτουσιν) ἐς τὴν θάλατταν. c. ἐν, Ag. 1, 32. ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον. E. 3, 4, 24. in margg. eſt ἐνέπεσον. Sed ἔπεσον poſſit etiam explicari *perierunt.* ¶ 3) *concidere, corruere.* E. 5, 2, 5. μὴ πίπτοι ὁ πύργος — πεσόντος τῃ τοῦ κύκλῳ τείχους. ¶ 4) *humi iacere.* A. 4, 5, 6. καταλαμβάνει τοὺς πίπτοντας τῶν ἀνθρώπων ob famen. ¶ 5 *incidere.* A. 2, 3, 11. εἰς πολλὰ κακὰ πεπτωκότας. Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. αἰτοῦμαι et εὕρημα mauult ἐμπεπτωκότας ex Suida in v. εὕρημα. ¶ 6) *aggredi, superuenire.* c. dat. E. 3, 5, 12. λαθόντες τὸν Λύσανδρον, ἔπεσον αὐτῷ. Stephan. bene coniicit ἐπέπεσον. Cf. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 1, 2. et Schneiderus recepit ἐπέπεσον. ¶ 7) *cadere, caedi, interfici in proelio.* Heſych: πίπτωσι· φονεύωνται. Π. 1, 4, 24. τοὺς πεπτωκότας, *caeſos.* A. 1, 8, 20. εἶδε Κῦρον πεπτωκότα. 1, 9, 17. 6, 4, 6. τοὺς νεκροὺς ἔνθαπερ ἔπεσον. E. 2, 4, 11. 3, 5, 15. τοὺς μετ' αὐτοῦ πεσόντας. 4, 3, 1. 4, 5, 14. 16. 4, 8, 19. §. 39. φεύγοντες ἔπιπτον, *in fuga conciſi ſunt.* 5, 1, 12. 7, 5, 13. 25. c. ὑπὸ et gen. E. 7, 1, 21. φεύγοντες ἔπιπτον — ὑπὸ τῶν ἱππέων. Sic Ouid. heroidd. 9, 36. „ne vir ab hoſte cadat." et metamorph. 5, 192. „a tanto cecidiſſe viro." ¶ 8) In var. lect. eſt ἔπεσεν pro ἔπαυσεν vel potius pro ἔπαισεν. v. παύειν nr. 9. it. τρὶς πεσὼν pro προσπεσών. v. προσπίπτειν nr. 5.

Πισάται, *Piſatae.* Steph. Byz: Πίσα, πόλις καὶ κρήνη Ὀλυμπίας. — τὸ ἐθνικὸν Πισάται. E. 7, 4, 27 — 30. Arcadum auxilio vindicant ſibi praefecturam ludorum Olympicorum, ſed Arcades vincuntur. De tota hac cauſa v. Morus ad E. 7, 4, 28. et ad 3, 2, 22.

Πισεῖδαι et Πισίδαι et Πισσίδαι, v. Πεισίδαι.

πιστέον, v. πειστέον.

πιστεύειν, ¶ 1) *credere.* Ἀπολ. 15. μηδὲ ταῦτα εἰκῇ πι-

πιςεύσητε τῷ θεῷ. c. ὡς, Ιερ. 1, 38. πιςεῦσαι ὡς φιλεῖται. c. dat. et inf. Π. 4, 5, 15. p. 251. ἡμῖν ἐπιςεύσατε καλῶς διαπεφυλάχθαι — καὶ πιςεύσομεν ὑμῖν καλῶς διανενεμηκέναι. c. acc. et inf. Σ. 4, 8. κρομύων ὄζων — ἵν' ἡ γυνὴ αὐτοῦ πιςεύῃ, μὴ διανοηθῆναι μηδένα ἂν φιλῆσαι αὐτόν. 8, 17. πιςεύῃ, μήτ' ἂν — ποιήσῃ, μήτ' ἂν — γένηται, μειωθῆναι ἂν τὴν φιλίαν, *credet, siue — siue — nullo modo imminutum iri amicitiam.* Cf. ἀπιςεῖν. ¶ 2) *sperare.* c. inf. fut. Π. 6, 4, 5. p. 392. ὠθοῦντες ἐξώσειν πίςεύσουσι, *se nos protrusuros esse* f. *protrudere posse sperabunt.* Ιπρ. 3, 8. c. acc. et inf. fut. A. 7, 7, 27. πιςεύω τὸν χρόνον διδάξειν σε. ¶ 3) *fidere, certo exspectare* de aliquo. c. dat. et inf. Π. 3, 3, 24. p. 193. οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίςευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι, *auch diesen trauete ich es nicht zu.* Aπ. 2, 6, 6. ¶ 4) *fidem habere, fidum putare.* Π. 8, 8, 2. in pactis αὐτοῖς ἐπίςευεν — πιςεύει — ἐπίςευσαν — τῇ πρόσθεν αὐτῶν δόξῃ πιςεύσαντες. A. 1. 9, 5. ἐπίςευον μὲν αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι, ἐπίςευον δ' οἱ ἄνδρες. 5, 2, 15 κατέλιπον eos militum, οἷς ἕκαςος ἐπίςευεν. 7, 2, 9. E. 2, 3, 18. p. 99. 3, 1, 11. 4, 1, 11. πιςεύοντες, ὅτι (quia) καὶ ὁ Ἀριαῖος ἀποςὰς βασιλέως ἐπολέμησεν αὐτῷ. Ιερ. 6, 5. ξένοις μᾶλλον ἢ πολίταις πιςεύειν. Aπ. 4, 2, 19. οὐκέτι πιςεύω οἷς ἀποκρίνομαι dicit is, qui nescit quid respondeat, quia saepe antea coactus erat retractare dicta. Σ. 8, 18. amicitiae laus est πιςεύειν τε καὶ πιςεύεσθαι. c. εἰς, Πο. 2, 4. εἰς τὰς μάχας αὐτοῖς μᾶλλον πιςεύειν ἢ ἀλλοδαποῖς. Cf. nr. 6. c. τι, A. 1, 3, 16. εἰ δέ τι καὶ τῷ ἡγεμόνι πιςεύσομεν, *si quam* f. *si qua in re fidem habebimus.* Saepe πιςεύεσθαι dicuntur ii, *quibus fides habetur*, Π. 4, 2, 4. Ὑρκανίους καὶ πιςευομένους καὶ ἀρχὰς ἔχοντας. 5, 3, 9. πιςευθεὶς, ὡς βοηθὸς εἰσέρχεται. A. 7, 7, 16. τὸ πιςεύεσθαι, *fidem dictis tuis haberi.* Ιερ. 5, 2. c. inf. fut. A. 7, 7, 15. πιςευθεὶς ἀληθεύσειν. c. ὑπὸ, Π. 6, 1, 21. οἶμαι ἄν σε πιςευθῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων. A. 7, 6, 23. Σ. 4, 29. ¶ 5) *fretum esse, niti.* 1, 6, 9. πιςεύων τοῖς χρήμασι — πιςεύεις τοῖς ἀδήλοις. 6, 4, 5.

§. p. 392. πιςεύοντας ἀλλήλοις. Α. 3, 1, 19. πιςεύσαντες ταῖς σπονδαῖς. 5, 2, 8. 5, 4, 1. ἐπίςευον τοῖς χωρίοις. Αγ. 3, 4. Αϑ. 2, 16. Ε. 7, 3, 7. p. 475. τίνι πιςεύων ἀπέκτεινα; ὅτι πρῶτον μὲν τῷ νομίζειν δίκαια ποιεῖν, ἔπειτα τῷ ὑμᾶς ὀρϑῶς γνώσεσϑαι. Ιερ. 2, 11. 4, 2. Απ. 1, 2, 55. τῷ οἰκεῖος εἶναι πιςεύων. c. dat. et acc. et inf. Π. 1, 5, 7. p. 55. πιςεύω τῇ πείρᾳ — καὶ τῇ τῶν πολεμίων ἀνοίᾳ μὴ ψεύσειν με τὰς ἐλπίδας. ¶ 6) *committere, fidei alicuius commendare ac tradere.* Π. 8, 2, 10. ϑησαυροῖς ἐφιςάντα μιϑοφόρους, τούτοις πιςεύειν. Leuncl. *fidem habere.* c. dat. perf. et acc. rei, Απ. 4, 4, 17. τῷ δ' ἂν μᾶλλον — πιςεύσειαν ἢ ἡγεμονίαν ἢ φρουραρχίαν; Sed durius est paulo ante ibidem: τίνι πιςεύσειαν ἢ ἀνοχὰς — ἢ συνϑήκας περὶ εἰρήνης; Vertendum enim est: *cui in faciendis induciis et pactis fidem habeant?* Quare Ern. post εἰρήνης malebat addere ποιήσαντι vel simile verbum. Sed rectius intelligitur εἰς. v. nr. 4. Σ. 8, 36. ταῦτα πάντα τῷ ἐρασμίῳ πιςεῦσαι. Interdum additur inf. pene παρέλκων, nisi πιςεύειν explices *confidere, fiduciam ponere.* Απ. 4, 4, 17. τίνι δ' ἂν τις μάλιςα πιςεύσειε παρακαταϑέσϑαι ἢ χρήματα ἢ υἱοὺς ἢ ϑυγατέρας. Ad infinitiuum suppleri potest ὥςε αὐτῷ. Sic Σ. 8, 36. τῷ παιδὶ — τις πιςεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα ἢ χάριτας παρακατατίϑεσϑαι. ¶ 7) *persuasum sibi habere, sibi conscium esse.* Ε. 2, 4, 14. ὅσοι ἐπίςευον μηδὲν ἠδικηκέναι. Απ. 1, 1, 5. οὐκ ἂν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίςευεν ἀληϑεύσειν. ¶ 8) Dicitur de eo, qui nil veretur, qui optima quaeque sperat. Α. 1, 9, 5. πολέμιος — σπεισαμένου Κύρου ἐπίςευε μηδὲν ἂν παρὰ τὰς σπονδὰς παϑεῖν; *non verebatur ne quid etc.* Αγ. 3, 5. ¶ 9) In var. lect. permutatur c. σπένδεσϑαι. v. σπένδ. nr. 2.

Πιςτίας, *Pistias,* ϑωρακοποιός. Videtur esse idem, qui ap. Athenae. 4, 20. Πίστων vocatur. Απ. 3, 10, 9. sqq. Socrates de eius arte cum eo differit.

πιστικός, v. πιστὸς nr. 5.

πίστις, ¶ 1) *fides qua quis aliis fidit.* Ιερ. 4, 1. πίςεως ἐλάχιςον μετέχει — ἄνευ πίςεως τῆς πρὸς ἀλλήλους — ποία ἀνδρὶ καὶ γυναι-

γυναικὶ τερπνὴ ἄνευ πίστεως ὁμιλία; ¶ 2) *fides qua dictis aliorum creditur.* Π. 1, 6, 16. τὴν αὑτοῦ παρόρμησιν — ὡς μάλιστα ἐν πίστει διασώζειν, *nunquam mentiendo praestare vt adhortationibus credatur.* ¶ 3) *veritas,* vel *securitas.* A. 3, 3, 4. Τισσαφέρνους τις οἰκείων παρηκολούθει πίστεως ἕνεκα, *ne falleret.* E. 2, 2, 10. πότερον ἐξανδραποδίσασθαι βουλόμενοι ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, ἢ πίστεως ἕνεκα, *ne esset quod timerent sibi ab Atheniensibus.* Morus: *ne amplius diffidendum esset Atheniensibus.* ¶ 4) *promissum.* Π. 8, 8; 2. ὅρκους — δεξιὰς — πολλοὶ ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες. E. 7, 1, 32. ἐγὼ ὑμῖν ταύτην τὴν πίστιν δώσω. Ita Well. e margg. edidit pro σώσω. c. λαμβάνειν, A. 1, 2, 26. οὐ πρότερον ἰέναι — πρὶν πίστεις ἔλαβε. Fortassis intelligendi sunt obsides. Nam πίστις omnino est *argumentum quod fidem facit aliis.* E. 3, 4, 5. ἔξεστί σοι τούτων πίστιν λαβεῖν — ἦ μὴν ἡμᾶς μηδὲν ἀδικήσειν. Id in sequentibus sit iureiurando. Sic Π. 7, 1, 21. ἔδοσαν πίστιν καὶ ἔλαβον, *vltro citroque fidem dederunt et acceperunt.* c. διὰ, A 3, 2, 4. στρατηγοὺς, οἳ διὰ πίστεως αὑτοῖς ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν, *accepta fide, promissa incolumitate.* ¶ 5) *pactum, foedus.* E. 1, 3, 3. πίστεις πεποιημένος, *pace constituta* cum Bithynis. §. 8. τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, *priuato foedere amicitiam iunxerunt.* 2, 3, 17. p. 91. ἄρξας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίστεως καὶ φιλίας.

πιστὸς, ¶ 1) *fidus, fidelis.* Π. 3, 3, 29. οἱ βασιλεῖς σὺν τοῖς πιστοτάτοις — ἐμάχοντο. 4, 2, 4. ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. 5, 2, 11. ἄνδρες φίλοι, σὺν ὑμῖν ὡς πιστοῖς βουλευόμενος. 6, 1, 18. vxor πιστὴ ἦν τῷ ἀνδρί. §. 23. ἥξειν πιστότερόν σοι φίλον. 7, 3, 2. de mortuo: ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή. 8, 7, 3. p. 545. disputatur in hanc sententiam, πιστοὺς non nasci, sed fieri. A. 1, 6, 8. ἐμοὶ καὶ φίλος καὶ πιστός. 1, 8, 1. ἀνὴρ Πέρσης, τῶν ἀμφὶ Κῦρον πιστός. All. πιστῶν, scil. τις. 2, 5, 9. οἳ ἦσαν Κύρῳ πιστότατοι. 3, 3, 1. καὶ Κύρῳ πιστὸς ἦν — καὶ νῦν ὑμῖν εὔνους. E. 2, 3, 17. p.

p. 90. 7, 1, 34. τῶν ξέ-
νων πιστούς τινας εὖ ποιῶν
ἐποιήσατο. Sic A. 1, 5,
15. in tribus codd. (v.
Zeun.) legitur σὺν τοῖς
παροῦσι τῶν πιστῶν, vt iam
coniecerat Abreſch. in
auctar. dilucc. Thucyd.
p. 363. pro πλείστων, quod
Hutch. mutauerat in Περ-
σῶν. Cf. ἀνήρ. ¶ 2) *fi-
dem ſ. pacta ſeruans.*
Αγ. 3, 5. καλὸν κτῆμα —
ἀνδρὶ στρατηγῷ, τὸ ὅσιόν τε
καὶ πιστὸν εἶναι. E. 2, 3,
17. p. 92. ¶ 3) *fide di-
gnus.* Αγ. 3, 2. τὰς ἐκείνου
σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον.
¶ 4) *certus, cui fides
habetur.* Π. 5, 4, 1.
πέμπει τινὰ τῶν ἑαυτοῦ
πιστῶν. §. 18. 6, 1, 22.
p. 355. ἵνα κἀκείνοις πιστό-
τερος ᾖς, *quo maiorem
etiam illi tibi fidem ha-
beant.* A. 1, 6, 3. 2, 5,
3. p. 114. 7, 2, 16. πι-
στότατος ἑκάστῳ, *quibus
ſinguli duces maxime
fidunt.* E. 4, 4, 8. Σ. 4,
31. πιστὸς τῇ πόλει γεγένη-
μαι. §. 29. erat πιστεύεσθαι
ὑπὸ τῆς πατρίδος. Sic A.
7, 2, 16. εἰ βούλει πιστο-
τέραν εἶναι τὴν πρᾶξιν, *ſi
vis rem pactam maiori
fide agi.* ¶ 5) *ad per-
ſuadendum aptus, fi-
dem faciens.* Π. 1, 6,
10. p. 62. λόγους πιστοτέ-
ρους. All. πιστικωτέρους.
Sed Steph. et Hutch.
dicunt rectius eſſe πει-
στικωτέρους, Leuncl. πει-
στοτέρους. Zeunius prae-
fert πιστικωτέρους, et ean-
dem vim ait ſubiectam
eſſe nomini per ſimplex
ι ſcripto, quam per ει.
Cf. Zeun. ad Π. 1, 2, 12.
Sane etiam ap. Poll. ,
21. eſt πιστικὸς ῥήτωρ, vbi
Salmaſ. mauult πειστικός.
E. 5, 3, 15. οὐ πιστεύσειε
λόγοις — ἀλλ' ἔργου τινος
πιστοῦ δεῖν, *quod fidem
facere poſſit.* ¶ 6) *obe-
diens.* Heſych: πιστός· εὐ-
πειθής. E. 2, 4, 20. ἐγί-
γνωσκον Λακεδαιμονίους βου-
λομένους τὴν τῶν Ἀθηναί-
ων χώραν οἰκείαν καὶ πιστὴν
ποιήσασθαι. Leuncl. vult
πειστήν. Morus πιστὴν ver-
tit *fide ſociali iunctam.*
¶ 7) πιστόν, *fides,* i. e. *fi-
dei pignus ſ. argumen-
tum.* v. Weſten. ad Act.
13, 34. Π. 4, 2, 4. ἔχε-
τε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν
(all. διδάσκον) ὡς ἀληθεύε-
τε. v. διδάσκειν nr. 12.
Sed ſaepiſſime reperitur
pluralis, et intelligitur
¶ a) *iusiurandum,* vt
Π. 4, 2, 4. σὺ ἡμῖν θεῶν
τε πιστὰ ποίησον, καὶ δε-
ξιὰν δός, *deos in fidem
obteſtare.* 7, 4, 2. πιστὰ
ἠξίου γενέσθαι, i. e. δίδο-
σθαι, in tradenda vrbe.
A. 2, 2, 5. τὰ πιστὰ ἐγένε-
το

το in foedere iciendo. c. διδόναι, E. 2, 4, 16. πιστὰ δόντες — ἰσοτέλειαν ἔσεσθαι. 6, 1, 6. τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. ſequente ἦ μὴν, Π. 4, 2, 4. τὰ πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν — χρήσεσθαι. c. λαμβάνειν, A. 7, 4, 17. victi victorem τὰ πιστὰ λαμβάνειν ἐκέλευον. E. 3, 5, 1. πειρᾶσθαι πιστὰ τὰ μέγιστα λαμβάνοντα, *ſanctiſſimo iureiurando ipſi praeſtito.* it. ſequente ὡς et acc. E. 6, 5, 28. τοῖς Εἵλωσιν — τὰ πιστὰ λαμβάνειν ὡς ἐλευθέρους ἐσομένους. et ἦ μὴν, A. 2, 3, 13. πιστὰ λαβεῖν παρ' ἡμῶν, ἦ μὴν παρέξειν. In ſequentibus explicatur per ὀμόσαι. E. 7, 1, 30. c. vtroque verbo, A. 1, 6, 7. πιστὰ πάλιν ἔδωκάς μοι καὶ ἔλαβες παρ' ἐμοῦ ad aram Dianae. E. 3, 2, 14. ἂν ταῦτα δέῃ ποιεῖν, πιστὰ καὶ ὁμήρους δοτέον καὶ ληπτέον. In edd. vett. deeſt καὶ ante ὁμήρους, vt hoc nomen per appoſitionem ſit additum. Sed Moro et Schneidero nomen ὁμήρους videtur gloſſema eſſe nominis πιστά. Alii πιστὰ iungunt cum ποιεῖν. 5, 4, 2. 7, 3, 7. p. 476. c. ἐπὶ, Π. 3, 2, 11. ἀμφότεροι — ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον τὰ πιστά. A. 5, 4, 5. c. μὴ, A. 3, 2, 3. ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πιστὰ, μὴ προδώσειν. ¶ b) *obſides.* Π. 4, 2, 7. τοὺς ὁμήρους ἀγάγωμεν, ἵνα καὶ σὺ ἔχῃς τὰ πιστὰ παρ' ἡμῶν πορεύῃ. — ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς καὶ χερσίν. ¶ c) alia varii generis, vt Π. 3, 1, 15. ἔξεστι ἐχυρὰ κατέχειν, καὶ ἄλλο ὅ τι ἂν βούλῃ πιστὸν λαμβάνειν. 5, 3, 8. πιστὰ αὐτῷ οὐκ ἂν μείζω οὔτε εἴποις ἂν, οὔτε δείξαις ὧν αὐτός συ τυγχάνεις παρ' ἡμῶν εἰληφώς. 6, 1, 21. ἓν τῶν πιστῶν ἔσται τὸ δοκεῖν ἐκπεφευγέναι. A. 4, 8, 5. ἠρώτων εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστὰ — δοῦναι καὶ λαβεῖν — διδόασιν οἱ Μάκρωνες βαρβαρικὴν λόγχην, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκείνοις Ἑλληνικήν. ταῦτα γὰρ ἔφασαν πιστὰ εἶναι. θεοὺς δὲ ἐπεμαρτύραντο ἀμφότεροι. §. 6.

πιστότης, *fidelitas, fides.* A. 1, 8, 20. θεράπων — ἐτετίμητο ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. E. 4, 8, 4.

πιστῶς, *fideliter.* Αγ. 6, 4. φάλαγξ διὰ τὸ φιλεῖν τὸν ἄρχοντα πιστῶς παροῦσα. Ιπρ. 8, 21. φρονίμως καὶ πιστῶς — παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Sed Ιερ. 4, 2. πιστῶς πρός τινας ἔχειν eſt *quibusdam fidem*

dem habere, non diffidere. In sequentibus est πιϛεύειν.

Πιταλιεῖς, v. Ἐπιταλιεῖς.

Πίτις, *Pitis.* E. 1, 6, 1. Πίτιος ἐφορεύοντος anno decimo et anno vigesimo septimo belli Peloponnesiaci, vt apparet ex 2, 3, 7. vbi tamen vocatur Πιτύας.

πίττα, *pix.* Π. 7, 5, 9.

Πιτύας, *Pityas.* v. Πίτις.

πίτυς, *pinus.* Hesych: πίτυς· δένδρον ἐμφερὲς πεύκῃ. Suid: εἶδος δένδρου κωνοφόρου, ἡ παρ' ἡμῖν ϛροβύλα. Deinde laudat locum A. 4, 7, 4. χωρίον — δασὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις.

πίων, *pinguis.* Αγ. 1, 28. πίονας (E. 3, 4, 19. est μαλακοὺς) καὶ ἀπόνους.

πλάγιος, ¶ 1) *transuersus, obliquus.* Π. 7, 1, 8. τὰ πλάγια κέρατα. Sed h. l. in aliis deest vel πλάγια vel vtrumque nomen. §. 13. πλαγίους λαβὼν τοὺς πολεμίους. Leuncl. *hostes aggressus ex obliquo.* Αγ. 2, 3. et E. 4, 3, 4. O. 11, 17. ἱππασάμην ἱππασίαν — οὔτε πλαγίου, οὔτε κατάντεους — ἀπεχόμενος. 19, 9. πότερα — τὸ κλῆμα ὀρθὸν τιθεὶς — ἢ καὶ πλάγιόν τι — ὥϛε κεῖσθαι ὥςπερ γάμμα ὕπτιον. Iπ. 3, 7. 8, 1. τρέχειν καὶ πρανῆ, καὶ ὄρεια, καὶ πλάγια. K. 5, 32. c. εἰς, A. 1, 8, 7. δρέπανα — εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα. ¶ 2) πλάγιον, *latus.* Iπ. 6, 5. ἔξεϛι τῷ ἵππῳ καθ' ὁποτέραν βούληται τῶν πλαγίων κακουργεῖν. c. εἰς, Iπ. 12, 12. καὶ εἰς τὸ ἀντίον καὶ εἰς τὰ πλάγια, *a latere.* K. 4, 4. c. ἐκ, Iπ. 6, 3. ἐκ πλαγίου τις προσιὼν equum. §. 6. ἐκ πλαγίου ἐθισθεὶς ὁ ἵππος παράγεσθαι, i. e. *ita vt ducens non a fronte equi sit.* Cf. κατευθὺ et παρήκειν. Speciatim de *latere agminis* vel *aciei,* Π. 5, 2, 1. ὅϛις φαίνηται — πρόσθεν, ἢ κατὰ πλάγια ἔξω τῶν ἐν τάξει ἀλίσκηται, *qui non seruat ordines.* 7, 1, 4. κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων τοῦ ἡμετέρου ϛρατεύματος. §. 8. 9. c. εἰς, A. 3, 4, 7. τὰς τάξεις εἰς τὰ πλάγια παραγαγών. 6, 3, 9. c. ἐκ, Π. 4, 1, 8. p. 206. οἱ μὲν ἐκ πλαγίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἑτέρου πλαγίου. 7, 1, 10. τοὺς ἐκ πλαγίου. E. 4, 4, 15. 6, 5, 26. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πλαίσιον. v. ibi.

πλαγιοῦν, *in obliquum flectere.* Iπ. 7, 16. ἥκιϛα χρὴ τὸν ἵππον πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ, ὡς ἥκιϛα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι. Cf. Poll. 1, 205.

πλαίσιον, ¶ 1) *agmen formae quadratae, ſed oblongae.* Heſych: πλαίσιον· ἡ ἐν τετραγώνῳ τῶν ϛρατιωτῶν τάξις. Schol. Thucyd. 6, 67. ἐν πλαισίῳ· ἐν τετραγώνῳ σχήματι. Sed accuratius Arrianus tact. p. 69. πλαίσιον ὀνομάζεται, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἐν ἑτερομήκει σχήματι. Π. 5, 3. 16. p. 299. τοξότας τοῦ ἑαυτῶν πλαισίου. MS. Leid. ap. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 720. habet τοὺς ἐ. πλαγίους, vt MS. Guelf. A. 1, 8, 6. ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἐπορεύετο. 3, 2, 24. 7, 8, 9. Αγ. 2, 2. et E. 4, 3, 2. ἦγεν ἐν πλαισίῳ τὸ ϛράτευμα. ¶ 2) Arrianus l. l. verbis modo allatis addit haec: πλινθίον δὲ, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι αὐτὸ τοῦτο πράξῃ, ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ. Eadem fere exſcripta ſunt a Suida et Phauorino in v. πλινθωτόν. Igitur πλαίσιον ἰσόπλευρον eſt *agmen militum formae admodum quadratae.* A. 3, 4, 11. πλαίσιον ἰσόπλευρον πονηρὰ τάξις πολεμίων ἑπομένων. — τὰ κέρατα τοῦ πλαισίου. Idem intelligendum videtur §. 14. 17. 20.

πλανᾶσθαι, ¶ 1) *vagari, errare incerta via.* Π. 2, 8, 17. p. 138. οὐχ ἡγεμόνας ἔχων πλανᾷ, ὅπη τὰ θηρία ὑφηγῆται. 4, 5, 7. πορευόμενοι διασχιζομένων ὁδῶν — ἐπλανῶντο. A. 1, 2, 25. οὐ δυναμένους εὑρεῖν — τὰς ὁδοὺς, πλανωμένους ἀπολέσθαι. 5, 1, 4. μὴ πλανᾶσθαι, *non ab exercitu huc et illuc vagari ſingulos.* Ιπ. 4, 4. K. 5, 6. lepores μετ' ἀλλήλων πλανώμενοι. 8, 3. ¶ 2) *incertis greſſibus incedere.* K. 7, 4. de catulis iam primum incedentibus: ἐπειδὰν δὲ ἤδη πλανᾶται τὰ σκυλάκια. De iisdem Nemeſianus cyneget. v. 170. *cum — infirmosque pedes et crura natantia ponunt.* ¶ 3) Metaphorice Π. 1, 3, 4. πολλούς τινας ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, i. e. *manus extendentes ad multas patinas in menſa appoſitas.* ¶ 4) *aberrare a via.* K. 7, 11. ἐὰν πλανηθῶσιν canes ἐν τῷ κυνηγεσίῳ δι' ἀπειρίαν. ¶ 5) *aberrare a ſcopo, a conſilio.* A. 7, 7, 14. τῶν ἀπίϛων ματαίους καὶ ἀδυνάτους καὶ ἀτίμους τοὺς λόγους πλανωμένους, np. quatenus iis nulla fides habetur.

πλανητέον, *paſſim ire oportet.*

portet. Λ. 9, 5. hominem ignominia notatum λιπαρὸν οὐ πλανητέον in publico.

πλανήτης, ¶ 1) *vagus.* c. ἐπὶ, K. 5, 17. lepores ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται. Leuncl. *qui omnibus locis oberrant.* Intelliguntur lepores, qui vehementi Veneris appetentia ad femellas ineundas per varia loca vagantur, atque adeo peregrini. v. Gail. ad K. 3, 8. p. 113. ſq. ¶ 2) *ſtella erratica, planeta.* Aπ. 4, 7, 5. πλανήτας τε καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας γνῶναι. Cf. Heſych.

πλάνος, *error, aberratio a via.* v. interpp. Thomae Mag. p. 717. ſq. K. 3, 6. canes κύκλοις πολλοῖς χρώμεναι καὶ πλάνοις. Pollux 5, 63. habet κύνας πλανήτιδας.

πλαστικὸς, *fingendi peritus.* Σ. 4, 21. πλαστικὸς ἢ ζωγραφικός.

πλαστὸς, *fictus, adulterinus.* Aγ. 1, 38. οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο.

Πλαταιαὶ, *Plataeae,* vrbs Boeotiae. E. 5, 4, 10. 14. 15. amica eſt Lacedaemoniis. §. 48. ἐν ταῖς Πλαταιαῖς. 7, 1, 24. Thebani regem Perſarum in pugna ἐν Πλαταιαῖς adiuuerant.

Πλαταιεῖς, *Plataeenſes.* E. 5, 4, 10. caeduntur a Thebanis. 6, 3, 1. et §. 4. p. 382. eiiciuntur ab iisdem e Boeotia. Cf. Diodor. Sic. 15, 46.

πλάτανος, *platanus.* E. 7, 1, 26. τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον regis Perſarum. De ea vid. Fr. Iunius de pictura vett. 3, 11. p. 288. et interpp. Herodoti 7, 27.

πλάτος, ¶ 1) *latitudo.* Π. 7, 5, 5. ποταμὸς — πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο στάδια. O. 19, 2. Iππ. 3, 6. Accuſatiuus omiſſa praepoſitione κατὰ, O. 19, 3. τὸ πλάτος τινὰ (βόθυνον) τριπόδου πλέον εἶδες, *latitudine.* ¶ 2) *craſſities.* A. 5, 4, 18. παῖδας — ἴσους τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος.

πλάττειν, ¶ 1) *formare.* Iππ. 6, 1. οὐδὲν ἄν τις δύναιτο πλάσαι — εἰ μὴ ἐξ ὧν γε πλάττοιτο παρεσκευασμένα εἴη. ¶ 2) *fingere, mentiri, comminiſci.* Aπ. 2, 6, 37. πλάσας τι εἰπεῖν ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ. Paulo poſt eſt ψευδόμενος.

πλάττεσθαι, *fingere, comminiſci.* A. 2, 6, 13. ἠγάλλετο τῷ πλάσασθαι ψευδῆ.

πλατύνειν, *dilatare.* Π. 5, 5, 10. p. 335. τί γὰρ ἐμοὶ

ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν (fines regni) πλατύνεσθαι;

πλατυντέον, exporrigere oportet. De acie, Ἱππ. 4, 3. ἣν διὰ στενῶν ὁδῶν — εἰς κέρας ἡγητέον, ἣν δὲ πλατείαις ὁδοῖς — πλατυντέον τῆς φυλῆς ἑκάστης τὸ μέτωπον.

πλατὺς, ¶ 1) latus. Π. 6, 1, 17. ἄξοσι μακροῖς — ἧττον γὰρ ἀνατρέπεται πάντα τὰ πλατέα. 6, 4, 1. 7, 5, 5. ὀρύττειν τάφρον ὡς πλατυτάτην. Ἱπ. 1, 7. equi στέρνα πλατύτερα. (Poll. 1, 190. στέρνα πλατέα.) §. 12. ὀσφὺς — πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα. §. 13. τὰ ἰσχία πλατέα. §. 14. μηροὺς — ἅμα πλατέα τῇ γραμμῇ διωρισμένους. Rectius ediderat Wellsius πλατείᾳ. Κ. 4, 1. canes habeant στήθη πλατέα, (Pollux 5, 57. vocat εὐρύτερα.) et μέτωπα πλατέα. 5, 30. leporis πόδας τοὺς ὄπισθεν — πλατεῖς. (Cf. Poll. 5, 70.) 6, 1. Cf. ὁδός. ¶ 2) late patens, amplus. E. 6, 1, 4. p. 360. πλατυτάτης οὔσης τῆς Θετταλίας. Sic πλατὺ, scil. χωρίον, Ἀγ. 2, 24. εἰς μὲν τὸ πλατὺ ἐξιὼν — ἐν δὲ τοῖς στενοῖς, in campum. c. gen. E. 4, 5, 8. τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. ¶ 3) crassus. A. 5, 4, 16. κάρυα — τὰ πλατέα. Sed Hutch. latae. v. κάρυα.

πλατύτης, amplitudo corporis, magnitudo. Π. 1, 4, 11. ὑπὸ τῆς πλατύτητος οὐδὲ ἁμαρτεῖν οἷόν τε ἦν αὐτῶν, sc. τῶν θηρίων.

Πλάτων, Plato. Eius mentio est Ἀπ. 3, 6. 1. vbi Socrates Glauconi fauisse dicitur propter Platonem. v. ad h. l. Ernest. et Hindenb. qui recte ostendit, Platonem intelligi etiam Ἐπ. 1, 7. sq. quamuis non nominatum. Cf. Diog. Laert. 3, 34.

πλέγμα, rete. Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ὗς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι.

πλεθριαῖος, magnitudinem plethri habens, i. e. centum pedum. v. πλέθρον. Π. 7, 5, 6. φοίνιξι οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. Phauorinus in v. πλέθρα· Ξενοφῶν φησι, πλεθριαίους φοίνικας φύεσθαι ἐν Βαβυλῶνι. A. 1, 5, 4. ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον. 1, 7, 12. 4, 6, 3.

πλέθρον, plethrum, mensura centum pedum, qua Graeci in dimetiendis interuallis vtebantur. Suid: πλέθρον· — πλεθριαῖον διάστημα. ἔχει δὲ τὸ πλέθρον πόδας ρ΄. Iam cum

cum Latinis non in vſu eſſet nomen *plethrum*, verterunt illud in rebus Graecis narrandis ſimili nomine *iugerum*, quamuis non ſatis apto. Nam iugeri menſuram ducentos et quadraginta longitudinis pedes eſſe, dimidioque in latitudinem patere, diſerte dicit Quintil. 1, 10, 42. Iugerum autem poſuerunt pro πλέθρῳ Plinius H. N. 36, 12. collato Herodoto 2, 125. Lucretius 3, 1001. Virgilius Aen. 6, 596. et Ouidius met. 4, 457. coll. Homer. Odyſſ. λ, 576. aliique. Sic contra Graeci in exponendis rebus Romanis πλέθρον dixerunt pro iugero. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 1. qui etiam illud bene explicuit, quod πλέθρον ab eodem Suida, a Timaeo, Moeride et Phauorino, vt a Scholiaſte Platonico in Siebenkeeſii anecdotis graecis p. 40. exponitur τὸ τοῦ ςαδίου ἕκτον μέρος. A. 3, 4, 5. πυραμὶς, τὸ μὲν εὖρος ἑνὸς πλέθρου, τὸ δὲ ὕψος δύο πλέθρων. 4, 3, 4. ὄχθαι — τρία ἢ τέτταρα πλέθρα ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀπεῖχον. Aγ. 2, 10. et E. 4, 3, 10. ἡνίκα δὲ ἀπεῖχον ἀλλήλων ὅσον ςάδιον — ὡς δὲ τριῶν ἔτι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων. E. 3, 4, 13. 7, 1, 8. Saepe adhibetur in menſura fluuiorum, vt A. 1, 2, 5. ποταμόν. τούτου τὸ εὖρος δύο πλέθρα. §. 23. ποταμὸς, εὖρος δύο πλέθρων. Cf. εὖρος et ὕψος.

πλεῖν, ¶ 1) *nauigare.* Π. 8, 1, 9. οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τὶ δοκούντων. A. 5, 6, 5. ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν· εἰ δὲ μέλλοιμεν — πλεύσεσθαι. E. 5, 1, 6. ἔπλει ἐκεῖσε. §. 15. πλεύσωμεν ἔνθα θεὸς ἐθέλοι. 6, 2, 23. πλεύσας ἔνθα ἦσαν αἱ πολεμίαι τριήρεις. c. acc. E. 4, 8, 6. τὴν θάλατταν πλεῖν. 5, 1, 13. c. ἐν, Π. 6, 1, 11. τῶν ἐν πελάγει πλεόντων. A. 5, 1, 6. ἐν ἀφθονωτέροις (πλοίοις) πλευσούμεθα. 5, 7, 5. ἐν ἑνὶ πλοίῳ πλευσοῦμαι. Cod. Par. πλεύσομαι. Sane πλευσοῦμαι eſt forma Dorica. Cod. Eton. πορεύσομαι. Aθ. 1, 13. πλέων ἐν ταῖς ναυσίν. O. 20, 28. c. εἰς, E. 1, 1, 8. ἔπλευσεν ἐς Πάριον. §. 14. 1, 2, 3. 9. 1, 3, 1. 1, 4, 4. 10. 1, 5, 1. 1, 6, 26. 2, 1, 13. 2, 3, 17. p. 93. ἐς τἀναντία πλέοιεν. 4, 8, 7. ἔπλευσε διὰ νήσων εἰς Μῆλον. §. 22. 23. 26. 27. 5, 1, 4.

1, 4. §. 6. ἔπλευσεν ἐς Ἔφεσον. 6, 2, 3. 21. et hostiliter, E. 1, 2, 2. ἔπλευσε ἐς Πύγελα καὶ τὴν χώραν ἐδῄου. §. 4. ὡς ἐς Ἔφεσον πλευσούμενος — ἐς Ἔφεσον ἔπλευσε. 3, 4, 3. Ἀγαμέμνων ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει. 5, 1, 16. ἔπλει εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀθηναίων. 6, 2, 26. εἰς Κεφαλληνίαν πλεύσας χρήματα ἐπράξατο. c. ἐπὶ et gen. E. 1, 2, 8. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου. 6, 2, 7. ἐπὶ νήσων πλεύσας. c. ἐπὶ et dat. E. 4, 8, 24. πλέοντι μετὰ δέκα τριηρῶν ἐς Κύπρον ἐπὶ ξυμμαχίᾳ τοῦ Εὐαγόρου — τοὺς πλέοντας ἐπὶ τῷ ἐκείνου πολέμῳ. c. ἐπὶ et acc. Αθ. 1, 16. πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε. E. 1, 5, 10. ἐς Σάμον ἔπλευσεν ἐπὶ τὸ ναυτικὸν, *vt reciperet classem et reficeret.* 1, 6, 25. πλεῖν ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς auxilio. 6, 2, 15. ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν πλέων, *vt proelium nauale committeret.* O. 20, 27. οἱ ἔμποροι — πλέουσιν ἐπ' αὐτὸν (σῖτον), *ad emendum.* c. ἐπὶ, *contra*, E. 1, 1. 7. πλεῖν ἐπ' αὐτοὺς ναυσὶν ἑξήκοντα. §. 13. ἔπλεον ἐπὶ Κύζικον, vt oppugnarent. 1, 6, 8. §. 20. ἔπλει ἐπὶ τὰς Ἀργινούσας, vt hostes aggrederetur. 1, 7, 3. §. 10. p. 58. 59. 2, 2, 1. 5, 1, 16. ἔπλει δώδεκα τριήρεις ἔχων ἐπὶ πολλὰς ναῦς κεκτημένους. §. 17. 5, 4, 66. ¶ 2) *nauigandi facultatem habere.* A 7, 6, 26. πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπιθυμεῖτε πάλαι. ¶ 3) *nauigando transire.* Π. 6, 1, 11. τὸ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου καταλείπουσι, *eam maris partem, quam nauigando iam transierant.* ¶ 4) πλεῖν dicuntur ipsae naues. v. Masuicius ad Polyaen. strateg. 4, 2. p. 324. et Markland. ad Maxim. Tyr. diss. 22. p. 692. A. 1, 7, 12 διώρυχες — πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς, *agi possunt.* E. 6, 2, 8. εἴ που τις ναῦς περὶ τὴν Ἀττικὴν ἔπλει, *oram Atticae legebat.* O. 8, 12. c. aduerb. E. 1, 6, 11. ἔφευγε ταῖς ναυσὶν εὖ πλεούσαις, *expeditis.* §. 13. τῶν νεῶν τὰς ἄριστα πλεούσας δύο. §. 22. χεῖρον ἔπλεον — διὰ τὸ βέλτιον πλεῖν. 2, 3, 18. p. 97. δύο τριήρεις εὖ πλεούσας παρείχετο. 5, 1, 24. τὰς βραδύτατα πλεούσας ναῦς ταῖς ἄριστα πλεούσαις κατειλήφει. 6, 2, 15. ἄμεινον τὰς ναῦς πλεῖν ἐποίει. O. 8, 8. τριήρης — ταχὺ πλεῖ. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἐκπλεῖν. v. ibi.

πλειότερος, v. ἀέννχος nr. 2.

πλειστάκις, *saepissime, vt plurimum.* Hesych: πλεισάκις· πλεονάκις, πολλάκις. Απ. 4, 4, 16. πλεισάκις — παρακελεύονται τοῖς πολίταις ὁμονοεῖν. Ιπ. 4, . O. 16, 13. ὅτι πλεισάκις *quam saepissime.* In lexicis ponitur hoc aduerbium sine auctoritate. v. Gramm.

Πλειστόλας, *Plistolas.* E. 2, 3, 7. Ephorus eponymus anni vndecimi belli Peloponnesiaci.

πλεῖστος et

πλείων v. in v. πολὺς nr. 20. sqq.

πλέκειν, *texere, nectere.* A. 3, 3, 11. πλέκειν σφενδόνας. c. gen. materiae, omisso ἐκ, K. 9, 12. ποδοσράβας σμίλακος πεπλεγμένας. §. 13.

πλεκτὸς, *implexus, intortus.* O. 8, 12. διὰ — ξυλίνων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγεται. Videntur maxime intelligi funes.

πλέον, ¶ 1) *plus,* i. q. πλεῖον. v. Hesych. in v. πλεῖον. c. ἢ, Αθ. 1, 4. πλέον νέμουσι τοῖς πονηροῖς — ἢ τοῖς χρησοῖς. c. ἢ et plurali, Π. 2, 1, 2. p. 88. πλέον ἢ εἴκοσι μυριάδας. 7, 5, 7. ἐπιτήδεια πλέον ἢ εἴκοσι ἐτῶν. A. 1, 2, 11. μισθὸς πλέον ἢ τριῶν μηνῶν. 4, 7, 7. πλέον ἢ δέκα ἅμαξαι πετρῶν. 5, 6, 3. p. 291. E. 2, 4, 4. ἀπέκτειναν τῶν ὁπλιτῶν πλέον ἢ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. 3, 1, 11. οὔσης αὐτῆς ἐτῶν πλέον ἢ τετταράκοντα. 3, 3, 5. 3, 4, 13. 24. c. gen. plur. Αγ. 1, 34. πλέον τῶν ἑκατὸν ταλάντων. ¶ 2) *amplius, maiore amplitudine.* A. 6, 2, 2. σημεῖα τῆς καταβάσεως, τὸ βάθος πλέον ἢ ἐπὶ δύο σάδια. E. 2, 4, 9. 3, 2, 14. λίμνη πλέον ἢ σαδίου. ¶ 3) *magis.* Π. 8, 2, 6. πολὺ διενεγκὼν — πολὺ ἔτι πλέον διήνεγκε. ¶ 4) *melius.* Π. 4, 5, 10. οὕτω γὰρ εἰκὸς πλέον προανύττειν. Leuncl. *citius.* ¶ 5) *cum maiore vtilitate.* E. 7, 5, 11. ὅπου γε μηδὲν πλέον (all. πλείονες) μαχεῖσθαι (ἔμελλον) τῶν ὀλίγων, πολλοὶ ὄντες. ¶ 6) *longius, maiori interuallo.* Π. 4, 5, 12. p. 246. ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν. c. gen. Ιπ. 7, 9. πλέον τοῦ καιροῦ, *iusto longius.* c. ἢ, A. 3, 1, 2. ἀπεῖχον πλέον ἢ (all. οὐ μεῖον ἢ) μύρια σάδια. Αγ. 10, 3. τί πλέον θρήνου ἄπεσιν, ἢ βίος εὐκλεής; Λ. 12, 4. E. 4, 6, 5. Sic praecedente ἐπὶ, v. Wass. praefat. Thucyd. ad

ad p. 476, 8. E. 6, 2, 17. ἐπὶ πλέον καθεώρων ἢ οἱ ἐκ τοῦ ὁμαλοῦ. et sequente ἐπὶ, A. 4, 6, 8. ὄρος ὁρώμενον πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα ςάδια. 6, 4, 3. ¶ 7) *diutius, plus temporis.* E. 1, 7, 10. p. 55. εἰ μὴ πλέον, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν. ¶ 8) *commodum, vtilitas.* v. Valckenar. diatrib. in Eurip. fragmm. c. 14. p. 151. Π. 5, 5, 10. extr. τί γὰρ ἐμοὶ πλέον πλατύνεσθαι τὴν γῆν, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; *quid mihi prodest? quid me iuuat?* ¶ 9) τὸ πλέον, *plerumque potius, saepius.* Aγ. 11, 9. ἀνδρείαν τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας ἢ μετὰ κινδύνων ἐπεδείκνυτο. Sed ἐπὶ τὸ πλέον est *insigniter, praecipue.* E. 4, 7, 5. ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο. ¶ 10) πλέον ἔχειν, a) *plus habere.* Aγ. 4, 5. ἡρεῖτο σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν, ἢ σὺν τῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν, *maiores diuitias habere.* O. 14, 9. πλέον ἔχειν διὰ τὴν δικαιοσύνην, *praemia accepisse.* Iπρ. 6, 4. ὅταν πλέον ἔχῃ τι, μεταδοῦναι, *quando diuitiis abundat.* c. gen. Π. 1, 3, 15. tyranni, non regis, est πλέον ἁπάντων ἔχειν. Ibid. dicitur πλεῖον ἔχειν et πλεονεκτεῖν. Aπ. 3, 14, 1. οὐδὲν πλέον εἶχον in conuiuio collatitio τῶν μικρὸν φερομένων. ¶ b) *praestare, excellere, praecipui quid habere.* Π. 2, 2, 14. ἐν παντὶ μακεύει πλέον ἔχειν. — τῶν πόνων καὶ τῶν ἄλλων τοιούτων ἐᾶ τὸν βουλόμενον πλέον ἔχειν. Altero loco est *plus tolerare.* c. gen. Π. 1, 5, 7. p. 52. ὡς μηδὲν πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ τῶν πονηρῶν. Antea erat προσεποιήσαντο τἀγαθόν. ¶ c) *melioris conditionis esse.* Aπ. 1, 4, 14. ὅσα χεῖρας ἔχει, ἄφρονα δ' ἐςὶ, πλέον οὐδὲν ἔχει quam reliqua animalia. c. gen. Π. 1, 6, 19. p. 74. exponitur, quid sit πλέον ἔχειν τῶν πολεμίων. Ibid. interdum pro eo ponitur πλεονεκτεῖν. 7, 5, 21. οὐδεὶς ὅςις οὐκ ἂν ἀξιώσειεν εὐνούχου πλέον ἔχειν ἐν παντί. Aθ. 1, 2. Athenis ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων. (§. 1. erat ἄμεινον πράττειν.) Iπρ. 6, 6. ¶ d) *superiorem esse.* Aγ. 2, 24. ὅπου οἱ πολῖται πλέον ἕξειν ἔμελλον. 6, 5. ¶ e) *maiorem auctoritatem habere, potentiorem esse.* Aθ. 2, 18. κωμῳδοῦνται — διὰ πολυπραγμοσύνην καὶ διὰ τὸ ζητεῖν πλέον τι ἔχειν τοῦ δήμου. E. 1, 4, 6. τῶν ἡλικιωτῶν

πλέον ἔχειν, καὶ τῶν πρεσβυτέρων μὴ ἐλαττοῦσθαι. ¶ f) *lucrari, proficere.* E. 7, 5, 27. νενικηκέναι φάσκοντες ἑκάτεροι — οὐδέτεροι οὐδὲν πλέον ἔχοντες ἐφάνησαν. Cf. ἐλαττοῦσθαι et πλεονεκτεῖν, quocum confunditur.

πλεονάκις, *pluries, saepius.* Π. 1, 3, 12. ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς.

πλεονεκτεῖν, ¶ 1) *plus habere.* Suid: πλεονεκτῶ — πλέον ἔχω. Π. 2, 2, 15. p. 112. τὴν πονηρίαν πλεονεκτοῦσαν ἀποδεικνύναι. 7, 2, 3. ἣν αἴσθωνται οἱ ἄλλοι, ὅτι πλεονεκτοῦσιν οἱ εὔτακτοι, *plus accepisse.* §. 4. ἐν τῇ ἁρπαγῇ οἱ πονηρότατοι πλεονεκτήσειαν ἄν. Απ. 2, 6, 21. ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρως. Ιπ. 1, 24. c. gen. A. 5, 8, 5. προθέοντες ἁρπάζειν ἤθελον, καὶ ὑμῶν πλεονεκτεῖν, *plus praedae habere.* ¶ 2) *praestare, antecellere.* c. gen. rei, Ιερ. 8, 1. πλεονεκτεῖν τῆς ἰδιωτείας. it. alio sensu, O. 7, 26. οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν, πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ, ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ, *in his.* c. gen. pers. et dat. rei, A. 3, 1, 26. τιμαῖς τούτων ἐπλεονεκτεῖτε. it. c. acc. rei, omissa praepositione κατὰ, Π. 4, 3, 4. p. 233. τόδε πλεονεκτήσω τοῦ ἱπποκενταύρου. Marg. Steph. τῶδε, Zeun. e Cod. Guelf. τοῖσδε. ¶ 3) *melioris conditionis esse.* Π. 7, 1, 13. πολὺ ἐπλεονέκτουν in proelio: φάλαγγι γὰρ κατὰ κέρας προσέβαλλον. Λ. 11, 9. ὅτε ὁ ἄρχων εὐώνυμος γίγνεται — ἔστιν ὅτε πλεονεκτεῖν, in acie collocanda. Sic de iis, qui locorum commoditates habent, E. 7, 5, 11. ἔνθεν πλεονεκτεῖν ἂν ἐνόμιζε, τοῦτο λαβὼν τὸ χωρίον. c. gen. pers. Π. 7, 5, 19. εἰ σὲ μὲν ὁρῶμεν ἔξω καρτεροῦντα, αὐτοὶ δὲ ἐν οἰκίαις εἴημεν καί σου δοκοίημεν πλεονεκτεῖν. §. 26. p. 458. c. dat. rei, Π. 7, 1, 17. ἐπλεονέκτουν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ πλήθει καὶ τοῖς ὅπλοις. E. 7, 5, 8. χωρίοις πλεονεκτοῦντας. ¶ 4) *praeferri aliis, praecipue honoratum esse.* Π. 8, 4, 2. μάλιστα πλεονεκτῶν ὁ κράτιστος φαίνεται. E. 7, 1, 24. ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ. c. dat. Π. 2, 2, 12. τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν. ¶ 5) *maiorem auctoritatem habere, potentiorem esse.* E. 2, 3, 11. τοῖς πλεονεκτεῖν βουλομένοις, np. triginta tyrannis. §. 17. p. 93. 2, 4, 6. K. 13, 15. οἱ κατὰ πόλιν βουλόμενοι πλεονεκτεῖν

ονεκτεῖν. ¶ 6) *plus voluptatis percipere.* Ιερ. 1, 14. διὰ τῆς ἀκοῆς πλεονεκτεῖτε, np. laudem, τὸ ἥδιστον ἀκρόαμα, audientes. ¶ 7) *plus perferre* f. *tolerare.* Π. 1, 6, 19. p. 73. τὸν ἄρχοντα τοῦ ἡλίου πλεονεκτοῦντα — τοῦ ψύχους — τῶν πόνων. Mox pro eo eſt καρτερικώτερον εἶναι τῶν ἀρχομένων. c. acc. et gen. Αγ. 5, 3. τάδε πλεονεκτῶν — τοῦ ἡλίου — τοῦ ψύχους. Cf. Doruill. ad Charit. 4, 2. p. 371. ¶ 8) *plus facere.* Π. 7, 5, 26. p. 457. τούτοις τοῖς ἀσκήμασι πλεονεκτεῖν, *plura instituere.* ¶ 9) *plura habere cupere,* etiam iniuſte. Vnde Suidas: πλεονεκτῶ· — ἀδικῶ. Poll. 8, 7. ἀδικεῖν — πλεονεκτεῖν — παρανομεῖν, βιάζεσθαι. Π. 1, 3, 15. ὁ σὸς πατὴρ — οὔτ' ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. 2, 2, 15. p. 112. κακοὶ — πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν (edd. vett. πλεῖστον ἔχειν) σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι. Ε. 6, 3, 5. p. 385. et §. 6. p. 386. Απ. 2, 6, 23. τοῦ πλεονεκτεῖν ἀπεχόμενοι, *ab iniuria.* ¶ 10) *defraudare, rapere.* Π. 1, 6, 19. p. 77. οὐκ ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων, τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. 4, 2, 19. p. 224. τὸ πλεονεκτῆσαι, *in praeda plus ſibi arrogare.* 7, 2, 2. Απ. 3, 5, 2. Βοιωτῶν πολλοὶ πλεονεκτούμενοι ὑπὸ Θηβαίων, *cum tanquam deteriores tractentur a Thebanis,* quippe qui imperium in Boeotos ſibi arrogabant. ¶ 11) *iniuſto modo plura acquiſiuiſſe.* Α. 5, 4, 7. τὸ χωρίον — ἔφασαν τούτους οὐ δικαίως ἔχειν, ἀλλὰ κοινὸν ὂν καταλαβόντας πλεονεκτεῖν. ¶ 12) *imperium* f. *principatum iniuſtis modis vſurpare.* Ε. 3, 5, 8. p. 184. ὡπλισμένων πλεονεκτοῦσιν. Ita inuidioſe a Thebanis nominatur principatus Lacedaemoniorum, et opponitur τῇ ἀρχῇ. 7, 1, 23. Thebani dicuntur πλεονεκτῆσαι ἂν (Marg. Leuncl. πλεονεκτήσειν) τι ἐκείνῳ, np. per regem Perſarum. Marg. Caſtal. δι' ἐκείνου. Morus legi iubet παρ' ἐκείνῳ, *apud illum,* vt §. 24. v. ſupra nr. 4. ¶ 13) *commoda captare ex aliorum incommodis.* Π. 1, 6, 19. p. 74. deſcribitur, quid ſit πλεονεκτεῖν τῶν πολεμίων, et quando ſit iuſtum. p. 77. εὖ πλεονεκτεῖν. Omnino lege p. 75 — 80. Legitur

tur etiam pro πλεονέκτην. v. πλεονέκτης.

πλεονέκτημα, ¶ 1) *melior conditio, melior sors, avantage.* v. Spanhem. ad Iulian. not. 170. Ιπρ. 5, 11. τὰ ἐν τοῖς πολέμοις πλεονεκτήματα — σὺν ἀπάτῃ γεγενημένα. Recte Camerarius ad h. l. Vnum hoc est, inquit, de Graecis verbis illius linguae propriis, quorum nunquam satis exprimi vertendo significatio potest. ¶ 2) *lucrum.* Π. 3, 3, 9. p. 180. εἰ ἐκείνους φοβερωτέρους ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς θαῤῥαλεωτέρους, πολὺ τοῦτο ἡμῖν ἐγὼ πλεονέκτημα νομίζω, *per hoc nos multo superiores esse futuros.*

πλεονέκτης, ¶ 1) *auarus, plura et aliena habendi cupidus.* Poll. 8, 7. τὸν ἄδικον φαίης ἂν — πλεονέκτην, — παράνομον, βίαιον, τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητήν. Απ. 1, 5, 3. πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα. 2, 6, 19. O. 14, 8. ¶ 2) *ex aliorum incommodis sua commoda captans.* Απ. 3, 1, 6. imperatorem oportet esse φιλόδωρον καὶ πλεονέκτην. c. gen. Π. 1, 6. 19. p. 74. κλέπτην, καὶ ἅρπαγα, καὶ ἐν παντὶ πλεονέκτην τῶν πολεμίων. Ita Hutch. aliique. Vulgo legunt πλεονεκτεῖν.

πλεονεκτίστατος, *eminendi in rep. cupidissimus.* Απ. 1, 2, 12. Κριτίας — ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πάντων πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος. v. κλέπτης.

πλεονεξία, ¶ 1) *plus habendi cupiditas, auaritia.* Hesych: πλεονεξία· τὸ πλέον τοῦ δέοντος ἔκ τινος λαμβάνειν. Απ. 1, 6, 12. δίκαιος μὲν ἂν εἴης, ὅτι οὐκ ἐξαπατᾷς ἐπὶ πλεονεξίᾳ. Possit etiam in vniuersum et in meliorem partem accipi: *vt sis meliore conditione.* Nam Suidas: πλεονεξία — οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον ἔχειν καὶ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος, ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρων. Cf. Hindenb. ¶ 2) *commodum s. emolumentum ex aliorum damno nascens.* Π. 1, 6, 19. p. 75. οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε, ἀλλὰ μετὰ πλεονεξίας τινός. Steph. *avec quelque avantage.* 8, 5, 12. p. 528. ἄρχειν ἐπὶ πλεονεξίᾳ, *insolenter, iniuste.* ¶ 3) *artes talia emolumenta consequendi.* Π. 1, 6, 19. p. 75. οὐ γινώσκεις, ὅτι ταῦτα πάντα — δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; Resp.

θηρίων γε. p. 78. ὀψιμαθῆ με ὄντα τούτων τῶν πλεονεξιῶν. p. 80. τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους πλεονεξίας. p. 81. ¶ 4) *melior conditio.* K. 13, 10. τοὺς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκῆ ἰόντας — ἰδίας — δημοσίας, *qui temere hoc agunt, vt ſint meliore conditione.* ¶ 5) *ſtudium meliorem conditionem conſequendi.* Π. 5, 5, 7. ἐν τούτοις ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; 6, 1, 28. ¶ 6) *maior* ſ. *nimia potentia.* Ιερ. 8, 10. οὐ τυράννοις τιμῆς, ἀλλὰ πλεονεξίας ἕνεκα νομίζουσι τούτους (μισθοφόρους) τρέφεσθαι. ¶ 7) *imperium iniuſte partum.* E. 3, 5, 8. p. 184. ἡ τῶν Λακεδαιμονίων πλεονεξία εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας γενομένης ἀρχῆς.

πλέονες, ¶ 1) *plures.* E. 2, 3, 17. p. 90. νομίζει πλέονας τοῦ καιροῦ ἀποθνήσκειν, *nimis multos.* Sed A. 4, 6, 6. acc. eſt πλέους. E. 4, 3, 8. πολλῷ πλέονες. ¶ 2) *ſuperiores, magis inſtructi.* c. dat. E. 7, 5, 12. οἱ τῷ παντὶ πλέονες. ¶ 3) οἱ πλέονες, *plerique.* Π. 8, 2, 13.

πλέος, *plenus.* Heſych: πλέαι· πλεῖαι, πλήρεις. c. gen. Π. 7, 4, 4. εὐφροσύνης πάντα πλέα ἦν.

πλευρὰ, *latus.* ¶ 1) hominis. A. 4, 1, 13. ἀνὴρ τοξευθεὶς — εἰς τὰς πλευράς. 4, 7, 3. Vtroque loco Leuncl. vertit *coſtas.* Ιπ. 7, 8. K. 10, 12. ἐπιστρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους ἐπὶ τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον. v. ἐπιστρέφειν. ¶ 2) equi. Ιπ. 1, 12. πλευρὰ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα. (Cf. Poll. 1, 189.) §. 13. 7, 2. 11, 2. ¶ 3) canis. K. 4, 1. πλευρὰς μὴ ἐπίπαν βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας. Pollux 5, 58. πλευραὶ προεσταλμέναι καὶ μὴ πρὸς τὴν γῆν βαθυνόμεναι. K. 4, 3. ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι κύκλους πολλοὺς πρὸς τὰς πλευράς, *caudas quaſſantes multis in vtrumque latus orbibus.* Sic Omnibonus. Alii aliter. Cf. βαθύς. ¶ 4) leporis. K. 5, 30. πλευρὰς ἐλαφρὰς (Poll. 5, 69. οὐ βαρείας) συμμέτρους. (Poll. l. l. οὐδὲ ἀσυμμέτρους.) ¶ 5) agminis ſ. aciei, *cornu.* A. 3, 2, 24. τοῦ πλαισίου — τῶν πλευρῶν ἑκατέρων. 3, 4, 14. αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου (ἰσοπλεύρου). ¶ 6) In var. lect. confunditur c. νευρά. v. ibi.

πλευρὸν, *latus aciei, cornu.* v. Poll. 1, 126. Π. 6, 3, 11. p. 386. κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς — κατὰ τὸ εὐώνυμον. 7, 1, 11.

πληγὴ, ¶ 1) *plaga, verbera.* Iπ. 6, 15. πληγαῖς ἀναγκάζοντες equum. Π. 1, 3, 14. ἐπὶ μιᾷ δίκῃ πληγὰς ἔλαβον. 1, 6, 19. p. 75. πολλὰς πληγὰς οἶδα λαμβάνων. A. 4, 6, 11. ἐὰν ληφθῆτε κλέπτοντες, μαστιγοῦσθαι — κλέπτοντες τοῦ ὄρους ὡς μὴ πολλὰς πληγὰς λάβωμεν. Vbi ſimul intelligitur *magna clades* ſ. *iactura multorum militum.* A. 6, 2. παῖς πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου. 9, 5. A. 1, 5, 11. κρίνας ἀδικεῖν, πληγὰς ἐνέβαλεν. A. 6, 2. ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Omittitur, A. 5, 8, 5. ἀνέκραγον, ὡς ὀλίγας παίσειεν. Sic 2 Corinth. 11, 24. τεσσαράκοντα ἔλαβον. ¶ 2) *ictus.* Π. 4, 2, 12. p. 217. κοπίδας καὶ σαγάρεις καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων. Leuncl. *ictus ac vulnera.* 7, 1, 18. ἐστρέφοντο ἐν ταῖς πληγαῖς, *inter ipſos ictus.* Iπ. 12, 11. κοπίδος μᾶλλον ἢ πληγὴ, ἢ ξίφους ἀρκέσει. K. 10, 5. πληγαὶ τῶν ὀδόντων apri. §. 17. ¶ 3) *cicatrix, vulnus.* Π. 2, 3, 8. ἐπεδείκνυσαν τῶν ναρθηκοφόρων τὰς πληγὰς ἐν χερσὶ etc. i. e. ὑπὸ τῶν ναρθηκοφόρων ἐμβληθείσας. All. ναρθήκων.

πλῆθος, ¶ 1) *multitudo.* A. 4, 2, 13. ἵεντο οἱ πολέμιοι πολλῷ πλήθει καὶ θορύβῳ. E. 4, 4, 10. καταφρονήσαντες τῷ πλήθει, *propter copiarum ſuarum multitudinem.* c. gen. A. 4, 7, 18. πλῆθος δερματίνων ὠμοβοείων. E. 4, 4, 12. ἐγχειρισθῆναι αὐτοῖς πολεμίων πλῆθος, *hoſtes multos.* 6, 3, 6. p. 388. ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν. K. 2, 9. Cf. ἄμετρος. ¶ 2) *numerus.* Π. 2, 1, 2. p. 88. τῆς σῆς δυνάμεως τί πλῆθος φὴς εἶναι; In praecedentibus eſt πόση. E. 1, 1, 10. ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ τοῖς πολεμίοις τὸ πλῆθος τῶν νεῶν. Aπ. 2, 4, 4. Datiuus, Π. 2, 1, 2. p. 89. πλήθει οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Aπ. 3, 5, 2. πλήθει οὐδὲν μείους. Accuſatiuus omiſſo κατὰ, Π. 2, 1, 12. σκηνὰς — πλῆθος ὅσοι ταξίαρχοι ἦσαν, *numero tot.* Intell. τοσαύτας. 2, 4, 17. p. 137. 7, 5, 14. ἀμήχανοι τὸ πλῆθος. A. 4, 2, 1. πλῆθος ὡς δισχίλιοι. E. 4, 3, 8. Aπ. 1, 1, 14. ἄπειρα τὸ πλῆθος. Cyrillus

ἄπειρον. Sed ſic etiam eſt 1, 4, 8. πλῆθος ἄπειρα. K. 5, 24. τὸ πλῆθος πλείους. Addito κατὰ, ſed alio ſenſu. v. κατὰ c. acc. nr. 12. Π. 4, 5, 14. p. 250. πλείω ἅπαντα ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πλῆθος εἶχον οἱ πολέμιοι. ¶ 3) *plures.* Π. 3, 3, 20. τὸ πλῆθος ὀλίγοις ἐπιχειρῆσαι. ¶ 4) *populus.* Λ. 8, 5. ἀπέδωκε τῷ πλήθει τοὺς νόμους. Απ. 1, 2, 42. οὓς τὸ πλῆθος ἔγραψε. 3, 7, 4. ἐν τῷ πλήθει ter eſt *in concione.* ¶ 5) *maxima populi pars.* E. 1, 7, 8. τοῦ δήμου ἔνιοι — τὸ δὲ πλῆθος. ¶ 6) *plebs.* Αθ. 2, 18. οὐδὲ τοῦ δήμου ἐςὶν, οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμῳδούμενος. Πο. 1, 1. τὴν τοῦ πλήθους πενίαν. E. 2, 3, 18. p. 98. 3, 5, 8. p. 181. 7, 1, 31. τοὺς κρατίςους σὺν τῷ πλήθει. Ιερ. 2, 3. τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων. In ſqq. dicitur ὄχλος. §. 5. τὸ πλῆθος opponitur ſapientibus. 5, 1. Cf. ὄχλος. ¶ 7) *exercitus.* Π. 3, 3, 27. προσεμίγνυε τὸ Περσικὸν πλῆθος — ἀνεχώρουν πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος. ¶ 8) *vniuerſus exercitus,* vel *maxima exercitus pars.* Π. 4, 1, 9. τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολεμίων — οὐ διωξόμεθα — ἦν δέ τι ἢ ἀπεσχισμένον. 6, 1, 6. δίχα τοῦ ἡμετέρου πλήθους ςρατευσάμενοι. 6, 3, 11. p. 385. ταῦτα ἑπόμενα πλήθους δόξαν παρέξει, *iuſti exercitus.* ¶ 9) *milites gregarii.* Π. 2, 2, 12. τὸ πλῆθος συνελθὸν, *concio militum.* 7, 5, 19. τὸ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι. A. 3, 1, 26. ὑμᾶς ἀμείνους τοῦ πλήθους. c. verbo plurali, Π. 2, 4, 15. τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν ᾤχμευον αὐτῷ. Interdum dicitur contemtim, vt ſit *vulgus* ſ. *viliſſimi militum,* vt Π. 8, 8, 10. πλῆθος μὲν ἐκ τούτων φαίνεται, οὐ μέντοι ὄφελός γε οὐδὲν αὐτῶν εἰς πόλεμον. A. 1, 7, 4. hoſtium τὸ μὲν πλῆθος πολὺ, — ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων. 5, 2, 15. τοὺς ἀχρείους ἐφ' ἁρπαγὰς ἐξέπεμπον καὶ τῶν ὁπλιτῶν τὸ πλῆθος, i. e. ſine vllo duce. ¶ 10) *amplitudo.* A. 1, 5, 9. ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ, *amplitudine finium et multitudine hominum.* Sic A. 5, 5, 4. πλῆθος τῆς καταβάσεως, ςαθμοὶ ἑκατὸν — χρόνου πλῆθος ὀκτὼ μῆνες, *menſura reditus e Perſia — temporis ſpatium,* ſ. *ſumma.* it. 7, 8, 15. Non haec conſentiunt cum praecepto Ariſtotelis

lis (metaphys. 5, 13.): λέγεται πλῆθος μὲν, τὸ διαιρετὸν δυνάμει εἰς μὴ συνεχῆ· μέγεθος δὲ, τὸ εἰς συνεχῆ. Sed Xenophon eodem modo dixit etiam ἀριθμὸς ὁδοῦ. v. ἀριθμός.

πλήθουσα ἀγορὰ, v. ἀγορὰ nr. 8.

πλημμελεῖν, *delinquere, peccare.* Timaeus: πλημμέλεια· πολλὴ ἀμέλεια. Phauorin: πλημμελές· ἁμαρτητικόν. Moeris: πλημμελεῖν, Ἀττικῶς· ἐξυβρίζειν, Ἑλληνικῶς. Sed Thomas: καὶ πλημμελεῖν, καὶ ἐξυβρίζειν. Metaphora desumta est a musicis, qui a praescripto canendi modo et numero aberrant. v. Hesych. et Poll. 4, 57. Απ. 1, 2, 26. εἴ τι ἐπλημμελησάτην. §. 27. τῶν παίδων πλημμελούντων. 3, 4, 12.

πλὴν, ¶ 1) *praeter.* c. gen. Π. 1, 2, 4. πλὴν τῶν γεγαμηκότων. 7, 5, 18. extr. πάντας, πλὴν ἡμῶν. A. 1, 9, 6. 2, 4, 15. 5, 2, 19. E. 1, 7, 1. 2, 1, 22. 2, 4, 3. 4, 3, 2. τὸ ἱππικὸν, πλὴν τῶν περὶ αὐτόν. Ιπρ. 9, 9. K. 1, 12. ¶ 2) *praeterquam, extraquam.* Iungitur omnibus casibus. Ponitur enim vt aduerbium. Cf. Thom. Mag. p. 923. sq. Π. 1, 2, 4. ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, πλὴν ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις. §. 13. ἀρχαὶ πᾶσαι, πλὴν οἱ τῶν παίδων διδάσκαλοι. 2, 1, 6. p. 93. τί ἂν ἐν τούτοις ἕτερος — διαφέροι, πλὴν ἐν τόλμῃ; Iunt. πλὴν τόλμης. Zeun. ex Cod. Guelf. πλ. τόλμῃ. 2, 4, 12. οὐκ ἐθελήσω διδόναι πλὴν μετρίους τινάς. 4, 5, 5. οὐδεὶς ἧκε, πλὴν οἵ περ καὶ συνεδείπνουν. A. 1, 2, 1. λαβόντα τοὺς ἄνδρας, πλὴν ὁπόσοι ἱκανοὶ εἴησαν. 2 Codd. ἦσαν. §. 24. 4, 1, 11. οἱ δ' ἐπείθοντο, πλὴν εἴ τις τὶ ἔκλεψεν. Αγ. 7, 7. Λ. 11, 7. οὐ ῥάδιόν ἐστι — πλὴν τοῖς πεπαιδευμένοις. Αθ. 3, 5. §. 8. οὔ φημι οἷόν τ' εἶναι — πλὴν εἰ κατὰ μικρόν τι οἷόν τε. E. 4, 2, 13. οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν, πλὴν εἴ τις ἐν τῇ ξυμβολῇ. 4, 3, 2. πάντες Θετταλοὶ, πλὴν ὅσοι αὐτῶν φυγάδες ἐτύγχανον. 7, 2, 2. ἀποστάντων τῶν συμμάχων, πλὴν πάνυ ὀλίγων. Ιερ. 1, 18. K. 5, 5. ¶ 3) *praeterquam quod, nisi quod, tantummodo.* Π. 4, 2, 14. ἄλλα πολλὰ ποιεῖν· πλὴν ἐμάχετο οὐδείς. A. 1, 8, 14. ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδὲν, πλὴν — τοξευθῆναί τις ἐλέγετο. 1, 9, 16. E. 3, 5, 10. ¶ 4) *veruntamen.* Moschopulus: πλὴν, παρὰ μὲν τοῖς κοι-

νοῖς, πρὸς γενικὴν ἀεὶ λέγεται· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, πρὸς τὴν ἡγησαμένην πτῶσιν· καὶ ἀντὶ ὅμως. Cf. Hesych. A. 1, 8, 18. διασπείρονται· πλὴν πάνυ ὀλίγοι κατελείφθησαν. ¶ 5) *verum, sed.* A. 3, 1, 17. ἡγεῖσθαι ἐκέλευον ἅπαντες· πλὴν Ἀπολλωνίδης τις ἦν. 3, 4, 17. Λ. 15, 6. πάντες ὑπανίςανται, πλὴν οὐκ Ἔφοροι.

πλήρης (poet. Port.), ¶ 1) *plenus.* E. 2, 1, 18. de nauibus: αἱ δὲ παντελῶς κεναί, ἡ δὲ Κόνωνος καὶ ἄλλαι πλήρεις, np. inprimis remigibus. Cf. ναῦς. c. gen. A. 1, 2, 7. παράδεισος — ἀγρίων θηρίων πλήρης. 1, 4, 9. ποταμὸν — πλήρη ἰχθύων. 1, 5, 1. πεδίον ἀψινθίου πλῆρες. 1, 8, 6. ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων. 2, 3, 6. τάφροις πλήρεσιν ὕδατος. §. 8. E. 2, 2, 23. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου πλῆρες τῶν φρουρῶν. 4, 1, 8. O. 4, 8. γῆν πλήρη δένδρων. ¶ 2) *large instructus.* c. gen. Π. 7, 2, 5. πολλῶν καὶ καλῶν πλήρης ἡ πόλις. A. 3, 5, 5. κῶμαι πλήρεις πολλῶν ἀγαθῶν. E. 2, 1, 12. (πόλιν) οἴνου καὶ σίτου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων πλήρη. ¶ 3) *rerum copia abundans.* O. 5, 10. ἑορτὰς πληρεστέρας ἀποδεικνύει. ¶ 4) *frequens.* Aθ. 2, 17. πυνθάνονται ἐν πλήρει τῷ δήμῳ. ¶ 5) *satiatus*, et proprie quidem *qui se cibis impleuit.* v. Poll. 5, 151. O. 11, 18. μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν. Sed improprie Iπ. 7, 14. ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, *quem iam taedet cursus recti.* Possit etiam verti *fessus cursu recto.* ¶ 6) *carnosus.* K. 5, 30. lepus habet ἰσχία ςρογγύλα, πλήρη κύκλῳ. Pollux 5, 70. vocat εὔσαρκα. ¶ 7) *totus, omnis.* v. Wetsten. ad 2 Ioh. 2, 8. A. 7, 5, 3. ἥκες ἂν πλήρη φέρων τὸν μισθὸν, *totum stipendium, nullo die detracto.* E. 5, 1, 14. ὅταν ὑμεῖς πλήρη ἔχητε τὰ ἐπιτήδεια, *abunde sufficientia.*

πληροῦν, ¶ 1) *implere, replere,* c. gen. Iπ. 1, 5. ἀνάγκη τὰ ὀςᾶ αἵματος πληροῦσθαι. ¶ 2) *perficere, supplere, vollzählich machen.* E. 4, 8, 16. πληρωθέντος ναυτικ[illegible] Iπ. 1, 3. πληρουμένου τοῦ ἱππικοῦ. ¶ 3) *naues instruere,* np. militibus, remigibus, aliisque rebus necessariis. Cf. Poll. 1, 99. Πο. 4, 42. πολλὰς ναῦς πληροῦν. E. 1, 1, 26. πληρωθεισῶν νεῶν. 1, 6,

1, 6, 13. καθελκύσας τῶν νεῶν δύο ἐπλήρωσε, ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίςους ἐρέτας ἐκλέξας. 3, 4, 1. 4, 1, 8. 4, 8, 10. 20. it. omisso nomine ναῦς, E. 1, 6, 17. εἰσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας — καὶ πληρώσαντες δέκα καὶ ἑκατόν. 2, 1, 9. πολλὰς πληροῦν. c. gen. E. 6, 1, 4. p. 361. ἀνδρῶν ταύτας πληροῦν.

πληροῦσθαι, ¶ 1) *naues instrui iubere militibus.* E. 5, 4, 56. ἐπληρώσατο τρεῖς τριήρεις. 6, 2, 8. μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο. Budaeus dubitabat, an non legendum esset ἐπλήρου τε. ¶ 2) *suos nauem conscendere iubere.* E. 6, 2, 23. πληρωσάμενος τὴν ναῦν ἐξέπλει. ¶ 3) *expleri.* Passiue enim dicitur futurum medii. Ιπρ. 3, 6. πληρώσεται τοῦ δρόμου τὸ πλάτος.

πληρώματα, *remiges.* v. Poll. 1, 121. Scheffer. milit. naual. 2, 3. p. 104. et Baysius de re nauali p. 620. in Gronouii thes. antiquitt. Graec. T. XI. E. 1, 6, 11. ἐκ πολλῶν πληρωμάτων ἐς ὀλίγας (np. ναῦς) ἐκλελέχθαι τοὺς ἀρίςους ἐρέτας. 4, 8, 10. 5, 1, 11. ἐβοήθει — ξὺν τοῖς τῶν νεῶν ἐπιβάταις — καὶ ἀπὸ τῶν πληρωμάτων τῶν ἐκ τῶν νεῶν ἐκήρυξε βοηθεῖν, ὅσοι ἐλεύθεροι εἶεν.

πλησιάζειν, ¶ 1) *admouere.* c. dat. Ιπ. 2, 5. δι' ὄχλου διάγειν pullum, καὶ παντοδαποῖς ψόφοις πλησιάζειν. ¶ 2) *propius accedere.* Π. 1, 4, 7. ἄρκτοι πολλοὺς πλησιάσαντας (np. αὐτοῖς) διέφθειραν. 5, 4, 14. c. dat. Π. 7, 3, 6. ὡς ἐπλησίασε τῷ πάθει. 8, 1, 16. Saepe legitur de hostibus, vt Π. 3, 2, 4. ἐπλησίαζον οἱ Ἀρμένιοι. A. 6, 5, 16. c. dat. A. 4, 6, 4. ἵνα μὴ κατὰ κέρας ἄγων πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις. E. 7, 4, 23. Ιπρ. 4, 2. ¶ 3) *prope abesse, in propinquo esse.* c. gen. Π. 3, 2, 4. μᾶλλον ἐπλησίαζον οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον τῶν ἄκρων. Ιερ. 1, 24. τῶν ὀσμῶν αἷς χρίεσθε, τοὺς πλησιάζοντας οἶμαι μᾶλλον ἀπολαύειν ἢ αὐτοὺς ὑμᾶς. Eodem loco iterum sic legitur. Cf. nr. 5. ¶ 4) *familiariter consuescere.* Αγ. 8, 2. πολλοὺς ἐποίει πλησιάζειν (np. ἑαυτῷ) — τοῦ ἥδιον διημερεύειν. ¶ 5) *discendi studio sectari.* Thomas Mag: Φοιτητὴς, ὁμιλητὴς, καὶ πεπλησιακὼς κάλλιον λέγειν, ἢ μαθητής. Π. 3, 3, 18. p. 188. ὑμεῖς πλησιάζετε αὐτοῖς. Lau-

Laudauit hunc locum Oudendorpius ad Thomae praeceptum illustrandum. Sed cum homotimi tanquam magistri πλησιάζειν dicantur, verti potius debet cum Leunclauio: *estis eis proximi*, vel: *inter ipsos* (quos monere debetis) *versamini*. Απ. 4, 4, 25. δικαιοτέρους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας, *discipulos*.

πλησιαίτατος, *proximus*. Α. 1, 10, 3. Πρόξενον καλέσας· πλησιαίτατος γὰρ ἦν. c. dat. Α. 7, 3, 14. ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ (Cod. Paril. πλησιωτάτῳ) δίφρῳ Σεύθῃ καθήμενος. Neutrum pro aduerbio, Πο. 4, 46. ἀπέχει ἡ μετὰ ταῦτα (πόλις) πλησιαίτατα Θῆβαι. Antea erat ἐγγύτατα.

πλησιαίτερον fiue

πλησιέστερον, *propius*. v. Fifcher. ad Weller. p. 217. et not. ad Hefych. in v. πλησιέτερον. Απ. 2, 1, 23. ἐγένοντο πλησιέστερον τοῦ Ἡρακλέους, *propius accesserunt ad Herculem*. Nonnulli codd. habent πλησιαίτερον.

πλησίον, *prope*. Π. 3, 3, 5. ὁ δὲ πλησίον ἦν, *prope aberat*. 6, 3, 3. ἐγίγνωσκον ὅτι εἴη που πλησίον τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων. Κ. 6, 19. πλησίον που, vt Thucyd. 1, 134. Α. 2, 2, 9. Ιερ. 6, 7. Ο. 19, 18. ἄμπελος — ὅταν ἔχῃ τι πλησίον δένδρον. c. gen. Π. 5, 4, 11. πλησίον αὐτοῦ ἄγειν. §. 12. ὄντες πλησίον Βαβυλῶνος. Α. 7, 1, 24. Ε. 2, 2, 8. Απ. 1, 4, 6. c. articulo facit periphrafin adiectiui, Π. 6, 1, 12. τὰ πλησίον αὐτῶν (ἐρύματα) φρουροῦντες. Α. 2, 4, 9. ἐν τῷ πλησίον παραδείσῳ. 3, 4, 5. 7, 8, 8. Απ. 2, 6, 2. ἀεὶ τῶν πλησίον δεῖται, *amicis*. 3, 14, 4. παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον, *qui proxime accumbitis*.

πλησιόχωροι, *finitimi*. Π. 4, 5, 13. v. πρόσχωρος.

*πλησιώτατος, v. πλησιαίτατος.

πλησμονή, *satietas ciborum*. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὔτε πλησμονῆς, οὔτε μέθης. Αγ. 5, 1. πλησμονῆς ἕνεκα, *vt se cibis repleret*. Λ. 2, 5. σῖτον — ὡς ὑπὸ πλησμονῆς μήποτε βαρύνεσθαι. Απ. 3, 11, 14. τῆς πλησμονῆς παυσάμενοι, *rursus esurientes*. Κ. 7, 4. catulis praebendum γάλα, καὶ ἄλλο μηδέν· αἱ γὰρ βαρεῖαι πλησμοναὶ διαστρέφουσιν, *cibi nimis satiantes*, vel potius *graues repletiones*, vt vertit Vli-

Vlitius ad Nemesiani cyneget. 168. Σ. 8, 15.

πλήττειν, ¶ 1) *percutere, caedere.* a) Π. 2, 3, 5. p. 118. προβάλλεσθαι ἠπιστάμην — ὅτῳ (Marg. Leuncl. ὅ τι) ὤμην πληγήσεσθαι. b) baculo, A. 5, 8, 2. ποῦ ἐπλήγη — ἐκ τίνος ἐπλήγης. §. 5. c) vngula equi, Ιπ. 6, 1. τῷ γόνατι καὶ τῇ ὁπλῇ ἐς τὰ πρόσωπον πληγῆναι. ¶ 2) *vulnerare, sauciare.* a) gladio, Π. 7, 1, 18. παίει — τῇ μαχαίρᾳ τὸν ἵππον — ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς σφαδάζων. A. 6, 1, 3. τὸν ἕτερον παίει, ὡς πᾶσι δοκεῖν τὸν ἄνθρωπον πεπληχέναι. All. πεπληγέναι. b) dentibus, K. 10, 8. κίνδυνος πληγῆναι canes ab apro. §. 13. c) eminus, ictu, Π. 2, 3, 8. ὅτι πληγεῖεν ταῖς βώλοις. ¶ 3) πληγέντες, *fulmine tacti*, E. 4, 7, 7. Cf. ἐμβροντᾶν.

πλίνθινος, *latericius.* A. 3, 4, 6. πλίνθινον τεῖχος.

πλινθίον, *laterculus.* Π. 7, 1, 12. ὥσπερ μικρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τεθὲν, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιείχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. in h. v.

πλίνθος, *later.* A. 3, 4, 4. πλίνθοις κεραμίαις. v. κεράμιος. 7, 8, 7. πλίνθων γηΐνων. Cf. ὀπτός. Απ. 3, 1, 7. λίθοι τε, καὶ πλίνθοι, καὶ ξύλα, καὶ κέραμος. — κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς, τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα, οἵ τε λίθοι καὶ ὁ κέραμος, ἐν μέσῳ δὲ αἵ τε πλίνθοι καὶ τὰ ξύλα. Confirmant haec verba posteriora sententiam Gesneri in indice chrestomathiae in v. κέραμος, dicentis, vtrumque esse figlinum opus, sed κέραμον ignem sensisse, πλίνθον non item. Cf. Hindenb. E. 5, 2, 5. oppon. αἱ κάτω πλίνθοι et αἱ ἄνω.

πλοιάριον, *nauicula.* Hesych: πλοιάρια· πλοῖα μικρά. E. 4, 5, 17.

πλοῖον, ¶ 1) *nauis*, inprimis *oneraria.* v. ναῦς. A. 1, 7, 12. πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς σιταγωγά. 5, 1, 6. ἥξει πλοῖα ἄγων — πλοῖα πολλάκις παραπλέοντα. — μακρὰ πλοῖα ad Graecos transportandos. §. 9. συλλαβεῖν πλοῖα. 6, 4, 12. ἥκοντος πλοίου — μέλλει ἥξειν πλοῖα ἔχων καὶ τριήρεις. 6, 5, 1. πλοῖον ἧκεν, ἄλφιτα ἄγον. 6, 6, 1. τὰς τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα. §. 13. πλοῖα συλλέγειν. Αθ. 1, 20. E. 1, 6, 27. 2, 2, 5. 3, 4, 1. 5, 1, 18. οὐδὲν στρογγύλων πλοίων — τὰ

τὰ Φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γέμοντα ἔξω ἄγειν. Paulo post vocantur μείζονα. Schol. Thucyd. 2, 97. νηῒ ϛρογγύλη· ἐμπορικῇ. διὰ τὰ πολεμικὰ μακρότερα ὄντα. Cf. Kühn. ad Poll. 1, 82. E. 5, 1, 20. τὰ πλοῖα ἀπέϛειλεν ἐς Αἴγιναν. 6, 2, 14. πλοῖα γεμίσας τῶν ἀνδραπόδων καὶ τῶν χρημάτων. O. 8, 11. ἐπὶ θέαν εἰς τὸ μέγα πλοῖον τὸ Φοινικόν. §. 17. Cf. ὁλκὰς et τριήρης. ¶ 2) *nauis bellica.* A. 5, 1, 4. πλοῖα et τριήρεις synonyma sunt. E. 1, 1, 10. τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ μικρὰ, συνήθροισε παρ' ἑαυτὸν, ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλῃ τοῖς πολεμίοις τὸ πλῆθος τῶν νεῶν. §. 14. 26. 1, 2, 1. 2, 1, 11. 4. 8. 33. O. 8, 12. ἀνθώπλιϛαι πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα. Ἱππ. 5, 12. ¶ 3) *piscatoria nauis.* E. 5, 1, 20. πολλὰ καὶ ἁλιευτικὰ πλοῖα ἔλαβε. ¶ 4) πλοῖα in var. lect. permutatur c. πλοῖ. v. πλοῦς nr. 3.

πλόκαμον, *restis.* Ita Leuncl. et Fr. Portus explicant K. 9, 12. ποδοϛράβας — πεπλεγμένους — τοὺς ἥλους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ. Sed fortassis ipsa ποδοϛράβη intelligenda est, quia πέπλεκται. Pollux 5, 33. de podostraba: καὶ πλόκαμον πέπλεκται ἐν μέσῳ πλέγματι.

πλοῦς, ¶ 1) *nauigatio.* A. 6, 1, 22. ὁ πλοῦς ἔϛαι εἰς Ἡράκλειαν. E. 1, 6, 10. ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν. 2, 1, 17. 6, 2, 15. κώπῃ τὸν πλοῦν ποιούμενος, i. e. πλέων. §. 18. ἐν τοῖς μεθ' ἡμέραν πλοῖς. §. 19. 20. Ἀπ. 4, 7, 4. πορείας καὶ πλοῦ. ¶ 2) *iter.* Αθ. 2, 5. ἀποπλεῦσαι ὁπόσον βούλει πλοῦν. O. 21, 3. περᾶν ἡμερίους πλοῦς — τὸν αὐτὸν ἀνύτουσι πλοῦν. c. gen. A. 6, 4, 1. τριήρους (Cod. Par. τριήρει. Cod. Eton. τριήρη) μέν ἐϛιν εἰς Ἡράκλειαν ἐκ Βυζαντίου κώπαις ἡμέρας μάλα μακρᾶς πλοῦς. ¶ 3) *secunda s. felix nauigatio.* A. 6, 1, 22. αὔριον, ἐὰν πλοῦς ᾖ, np. καλός. Nam sic est A. 5, 7, 4. καλοὶ πλοῖ εἰσιν (all. καλὸν πλοῖα εἶναι) εἰς τὴν Ἑλλάδα.

πλούσιος, *diues.* Ἀπ. 4, 2, 37 — 39. ex Euthydemi definitione πλούσιοι sunt οἱ πλείω τῶν ἱκανῶν εἰς ἃ δεῖ τελεῖν ἔχοντες. Sed Socrates addit hanc fere definitionem: οἷς πάνυ ὀλίγα ἔχουσιν οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. Cf. Thom. Mag. Π. 8, 2, 10.

2, 10. πλουσίῳ χρῆσθαι. 8, 3, 15. ἦ καὶ οἴκοι τῶν πλουσίων ἦσθα; — ποίων πλουσίων; Αγ. 10, 1, εἰ θησαυρῷ τις ἐντύχοι, πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη. Ε. 2, 1, 12. διήρπασαν vrbem οὖσαν πλουσίαν. 3, 4, 15. Σ. 3, 13. πλουσιώτατος ἀνθρώπων nominatur, qui filium amatum non permutauerit cum theſauris regis. c. ποιεῖν, Π. 8, 2, 11. τοὺς φίλους πλουσίους ποιῶν. Α. 7, 3, 8. Απ. 3, 6, 4. οἶκον πλουσιώτερον ποιεῖν — τὴν πόλιν πλουσιωτέραν ποιῆσαι. §. 6. Dicitur ſaepe de optimatibus, vt Αθ. 1, 2. ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων καὶ τῶν πλουσίων. §. 4. 13. 14. 2, 10. §. 14. οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλούσιοι. §. 18. πλούσιος ἢ γενναῖος ἢ δυνάμενος. Πο. 6, 1. Ε. 4, 8, 20. 7, 1, 32.

*πλουσιώτερον, *opulentius.* Ο. 9, 13. πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας.

πλουτεῖν, ¶ 1) *diuitem eſſe* vel *fieri.* Π. 8, 3, 16. πεινήσας χρημάτων πεπλουτηκας. §. 17. τῶν πλουτούντων οὐδείς. Α. 7, 7, 17. Ο. 2, 1. et 2. ἱκανῶς πλουτεῖν dicitur is, *qui pro ſua conditione ſatis habet.* 11, 9. ¶ 2) *abundare.* c. gen. Α. 7, 7, 24. πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων, πλουτεῖ δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι. c. dat. Αθ. 2, 11. πόλις πλουτεῖ ξύλοις — λίνῳ πλουτεῖ. Cf. πλουτίζειν, quocum in var. lect. permutatur.

πλουτηρὸν ἔργον, *modus diuitias parandi.* Poll. 3, 110. πλουτοποιὸν χρῆμα, καὶ πλουτηρὸν, καὶ τὸ χρηματοποιόν. Ο. 2, 10. ὁρῶ σε ἕν τι πλουτηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν ποιεῖν.

πλουτίζειν, ¶ 1) *ditare, locupletare.* Αγ. 1, 17. τοὺς φίλους πλουτίσαι. 4, 6. Ιερ. 11, 13. πλούτιζε τοὺς φίλους· σαυτὸν γὰρ πλουτιεῖς. Απ. 1, 5, 3. 3, 6, 7. Ο. 14, 9. c. ἀπὸ, Απ. 2, 1, 28. ἀπὸ βοσκημάτων πλουτίζεσθαι. c. ἐκ, Πο. 4, 14. πολλοὺς πλουτιζομένους ἐξ αὐτῆς. ¶ 2) *largiter donare.* Α. 7, 6, 8. Σεύθης ἰδίᾳ ἐκεῖνον πεπλούτικεν. All. πεπλούτηκεν. Cf. καταπλουτίζειν. ¶ 3) Metaphorice: *ditare, largiter inſtruere.* Απ. 4, 2, 9. τὰς γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν.

πλουτοκρατία, *imperium diuitum, principatus ex cenſu.* Απ. 4, 6, 12. deſcribitur ſic: ὅπου ἐκ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται.

πλοῦτος, *diuitiae*. Π. 4, 2, 19. p. 224. sq. ὀλιγοχρόνιον ἡμῖν πλοῦτον παρέχοι — ὅθεν ὁ πλοῦτος φύεται — ἀενναότερον ἡμῖν τὸν πλοῦτον (Zeun. e Cod. Guelf. recepit ὄλβον) παρέχειν. Ιερ. 11, 13. θησαυροὺς — τοὺς παρὰ τοῖς φίλοις πλούτους. Σ. 4, 34. explicatur, quid sit τὸν πλοῦτον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἔχειν. et §. 43. τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλούτου. Cf. παντοδαπὸς nr. 2. In var. lect. permutatur c. χρυσός. v. χρυσὸς nr. 3.

πλύνειν, *lauare*. Moschopulus: κλύσαι — ποτήριον, ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον· νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ χεῖρα· πλῦναι δὲ, ἐσθῆτας. Sed Ιπ. 5, 7. est οὐρὰν καὶ χαίτην πλύνειν.

Πλυντήρια, *Plynteria*, sacra in Mineruae honorem die 25. mensis Thargelionis celebrari Athenis solita. Statua Mineruae velabatur, et ornamenta deae detracta lauabantur. v. Plutarch. Alcibiad. 34. Vnde dies nefastus erat. Hesychius perperam: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπὶ τῇ Ἀγλαύρῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ τιμὴν ἄγουσιν. v. ibi interpp. it. Meurs. lectt. Att. 2, 13. et Leopardi emendatt. 15, 24. Ε. 1, 4, 5. πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. — οὐδεὶς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐδενὸς σπουδαίου ἔργου τολμῆσαι ἂν ἅψασθαι.

πνεῖν, ¶ 1) *spirare*. Α. 4, 5, 3. ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει. 5, 7, 4. βορρᾶς πνεῖ — ὁπόταν νότος πνέῃ. Ο. 18, 1. Κ. 6, 2. Cf. ἄνεμος. ¶ 2) Ε. 7, 5, 12. Thebani οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες, οἱ τῷ παντὶ πλέονες, — οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, *saeui*, *animosi*, *feroces*. Cf. Wetsten. ad Act. 9, 17. Est locutio poetica.

πνεῦμα, ¶ 1) *ventus*. Α. 6, 1, 8. ἔπλεον πνεύματι καλῷ, *vento secundo*. 6, 2, 1. 4, 5, 3. τὸ χαλεπὸν τοῦ πνεύματος. Κ. 8, 1. ἂν πνεῦμα ᾖ μέγα. §. 4. τὰ πνεύματα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα. Cf. οὔριος. ¶ 2) *suauis aura*. Ο. 5, 9. θερίσαι ὕδασί τε, καὶ πνεύματι, καὶ σκιαῖς. ¶ 3) *halitus*. Κ. 7, 3. τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ τὸ πνεῦμα. v. Poll. 5, 50.

πνίγειν, *suffocare*. Thom. Mag: ἄγχει κάλλιον ἢ πνίγει. Sed tamen in Xenophonte legitur Α. 5, 7, 15. ἐπνίγετο (τῷ ὕδατι) ὅστις μὴ ἐτύγχανεν ἐπιστάμενος

νος νεῖν. O. 17, 14. ἢν ὕλη πνίγῃ (τὸν σῖτον).

πνιγμὸς, *suffocatio*. O. 17, 12. ὕλη — παρέχει πνιγμὸν τῷ σίτῳ.

πνῖγος, *aestus premens* s. *grauis*. Poll. 5, 111. πνῖγος, καῦμα, φλέγμα. Cf. Hesych. K. 4, 6. ὅταν ᾖ πνίγη, *aestu incumbente*. 10, 20.

πόα, *herba, gramen*. Hesych: πόα· βοτάνη ἑκάστη. E. 4, 1, 13. χαμαὶ ἐν πόᾳ τινὶ κατακείμενοι. O. 16, 11. πόαν ἀναστρεφομένην κόπρον παρέχειν.

ποδάγραι, *pedicae*. Hesych: ποδάγρα· — πάγη. Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ἐλάφους ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Cf. ποδοστράβη, et Poll. 5, 19. 10, 141.

Ποδαλείριος, *Podalirius*, Aesculapii filius. v. Apollodor. 3, 10, 8. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 14. laudatur.

Ποδάνεμος, *Podanemus*, v. Πολέμαρχος.

ποδαπὸς (poet. Port.), *cuias*. v. Thom. Mag. in h. v. et Fischer. ind. Theophrast. in v. ποταπή. Suid: ποδαπός· ποίου ἔθνους, ποίας χώρας. Φησὶ Ξενοφῶν (A. 4, 4, 11.)· ἐρωτώμενος δὲ τὸ, ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι.

ποδήρης, *talaris*, *ad pedes vsque demissus* s. *pertingens*. Π. 6, 4, 1. χιτῶνα — ποδήρη. A Suida explicatur ἕως τῶν ποδῶν χιτών. Cf. Hesych. Π. 6, 2, 5. Αἰγυπτίους σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι. De inusitata ista clypeorum Aegyptiorum magnitudine v. Hutch. ad h. l. p. 434. qui etiam laudat Maxim. Tyr. diss. 3. A. 1, 8, 6. ὁπλῖται σὺν ποδήρεσι ξυλίναις ἀσπίσιν· Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο.

ποδιαῖος, *mensuram* s. *spatium vnius pedis habens*. O. 19, 4. βάθος ἐλάττονα ποδιαίου. All. male habent διποδιαίου.

ποδίζειν, *pedes ligare, pedibus constringere*. Suid: πεποδισμένοι ἵπποι· τοὺς πόδας δεδεμένοι, — τοὺς πόδας κατεσχημένοι. Deinde laudat locum A. 3, 4, 21. νυκτὸς ἵπποι αὐτοῖς (Persis) δέδενται, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσί. Sic de Assyriorum equis, c. ἐπὶ, Π. 3, 3, 14. ἐν νυκτὶ — πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις.

ποδοστράβη, *tendicula*. Harpocrat. et Phauorin: ποδοστράβας· μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαίνοντα ἡλίσκοντο. διήλεκται Ξενοφῶν περὶ

ρὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν, καὶ τῆς χρήσεως. Eadem fere habet Suidas. Etymol. M. ποδοστράβη· τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στέμματα τῶν ποδῶν ξύλον· Ξενοφῶν δὲ τὴν ταῖς ἐλάφοις ἱσταμένην πάγην παρὰ τὸ ποῦς καὶ τὸ στρέφω. Similia leguntur ap. Hesych. et Phauorinum. Pollux 5, 32. ποδάγρα — καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη. κύκλος δέ ἐστι σμιλακίνου ξύλου, etc. Vlitius ad Grat. Falisc. cyneget. 89. ita describit: „Ramos „e taxo in coronae formam plexos clauis ferreis ligneisque introrsum extantibus figebant, „et desuper laqueum adnectebant. E trauerso „alligabant palum longum satis ac grauem, „eumque in scrobem summa sui parte ad coronae mensuram latam, „inferiore in angustum „desinentem, immittebant, quam, ne apparerent insidiae, leui terrae stramentis suffultae „iniectu cooperiebant. „Ita cum in aliquam talem scrobem (nam plures habere conuenit) inopinum pedem intulisset ceruus, non tantum „laqueus ille, qui facile „abrumperetur, sed tota „illa fixis aculeis corona „adhaerebat, et currentem comitabatur cum „palo suo, qui manifesto vestigio terram sulcaret, dirigeretque sequentem venatorem." Sed non ceruos modo, verum etiam alias feras, in his apros, podostrabis captos fuisse, tum ipsi Xenophontis loci declarant, tum animaduertit Maussacus ad Harpocrationem. K. 9, 11. ἵστανται ποδοστράβαι ταῖς ἐλάφοις. §. 12. χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας, et quae ibi alia leguntur de ratione eas conficiendi. §. 14. ἱστάναι τὰς ποδοστράβας — ἄνωθεν ἴσον ταῖς στεφάναις τῶν ποδοστραβῶν. §. 15. ἐπὶ τὸ βάθος τὴν ποδοστράβην ἐπιθεῖναι. §. 16. 18. 20. 10, 1. πρὸς τὸν ὗν τὸν ἄγριον — ἄρκυς, ποδοστράβας. §. 3. αἱ ποδοστράβαι apris positae ὅμοιαι ταῖς τῶν ἐλάφων. §. 22. ἵστανται αἱ ποδοστράβαι αὐτοῖς (apris), ὥσπερ τοῖς ἐλάφοις.

ποδώκης (poet. Port.), *pedibus celer.* Hesych: ποδωκέας· ταχεῖς τοῖς ποσίν. it. ποδώκης· ὠκύς, ταχὺς τοῖς ποσί. Απ. 3, 11, 8. lepores ποδώκεις.

Ἱπ. 3, 12. ἵππος — ποδώκης. Cf. Poll. 1, 195. K. 4, 2. κύνες — ποδώκεις. (Cf. Poll. 5, 60.) 5, 17. lepores ποδωκέστατοι εἰσὶν οἱ ὀρεινοί. 9, 1.

ποδωκία, *pedum velocitas.* K. 5, 27. tribuitur lepori.

ποθεῖν, *defiderare.* Ammonius: ἐρᾶν μέν ἐστι, τῶν ἐν ὄψει· ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. Dicimur igitur ποθεῖν abfentem amicum, Ἱερ. 3, 2. ποθοῦσι δ' ἂν που ἀπίῃ. mortuum, Αγ. 11, 15. τί δὲ πλέον ἐπόθησαν, ἢ Ἀγησίλαον γηραιὸν ἀποθανόντα; E. 5, 3, 20. Agefilaus ἐπόθησε (Margg. ἐπένθησε) τὴν συνουσίαν mortui Agefipolidis. Aπ. 4, 8, 11. abfentes cibos, Aπ. 3, 14, 0. μὴ παρόντων πολλῶν ποθῶν τὸ σύνηθες. Sic Π. 1, 3, 4. ἵνα ἧσσον τὰ οἴκαδε ποθοίη. E. 1, 1, 21. ἐπόθησαν τήν τε ἐπιμέλειαν καὶ προθυμίαν Hermocratis exulare iuffi. Aπ. 2, 6, 28. φιλῶν αὐτοὺς, ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν, ἀντιποθεῖσθαι. 3, 11, 3. ἀπελθόντες a Theodota, ποθήσομεν. Ἱπ. 2, 3. μὴ μόνον φιλεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ποθεῖσθαι ὑπὸ πώλων ἀνθρώπους. Eleganter tribuitur loco, O. 6, 10. ἡ χώρα τὸ μὴ ὃν ποθήσει, np. quae ibi reponenda funt. Cf. καλεῖν nr. 11. Permutatur etiam c. ἐπιθυμεῖν. v. ἐπιθυμεῖν nr. 1.

ποθεινὸς, *defiderabilis, optabilis, gratus.* Aπ. 3, 10, 3. a pictore exprimitur τὸ φιλικώτατον καὶ ποθεινότατον τῆς ψυχῆς ἦθος, *maxime efficere valens defiderium.* O. 5, 10. οἰκέταις προςφιλεστέρα, ἢ γυναικὶ ἡδίων, ἢ τέκνοις ποθεινοτέρα. Σ. 2, 4. ὀσμὴ παροῦσα ἡδίων — ἀποῦσα ποθεινοτέρα. Aπολ. 7.

ποθεινοτέρως ἔχειν σφῶν αὐτῶν, Λ. 1, 5. *maiori cupiditate fe inuicem defiderare, magis fibi mutuo defiderabiles effe.*

πόθεν, *vnde.* v. Thom. Mag. Aπ. 3, 1, 5. πόθεν ἤρξατό σε διδάσκειν. O. 16, 8. Σ. 2, 5. πόθεν δὴ, *vnde tandem.* Legitur pro πως enclitico. v. πῶς nr. 7.

ποθὲν, *alicunde, vlla ex parte.* Hefych: ποθέν· ἀπό τινος μέρους. A. 6, 3, 9. εἴ που τὶ ποθὲν κατορθῶεν. Sic faepe enclitice, Π. 4, 5, 18. Ἑλλήνων ἢ ἄλλοθέν ποθεν. Πο. 4, 47. ἣν πορεύωνται ἐντεῦθέν ποθεν, *ex vtrolibet loco*, fiue Megaris fiue Thebis. E. 4, 8, 21.

εἴ

εἴ ποθεν, *sicunde*. Σ. 4, 33. ἤν ποθεν. Ιπρ. 4, 16. K. 3, 10. Cf. ἄλλοθεν.

πόθος, ¶ 1) *desiderium*. Hesych: πόθος· ἔρως. Sed rectius Ammonius: ἔρως μὲν, τῶν παρόντων· πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων. Π. 2, 1, 13. θηρία — δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἤν τις αὐτὰ διασπᾶ. Σ. 4, 22. species pulchri hominis in animo efficta τέρψιν οὐ παρέχει, πόθον ἐμποιεῖ. c. gen. A. 3, 1, 3. ὑπὸ πόθου πατρίδων. Απ. 2, 3, 4. τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. Sic Απολ. 7. mors πόθον ἐμποιοῦσα τοῦ τελευτῶντος rescribit Gesnerus pro τῷ τελευτῶντι. ¶ 2) *cupiditas*. Απ. 1, 4, 7. ἐμφῦσαι — ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν — μέγιστον πόθον τοῦ ζῆν. ¶ 3) *appetitus* s. *appetentia cibi*. Ιερ. 1, 25. οὐδὲν μετὰ πόθου αὐτῶν λαμβάνει.

ποῖ, ¶ 1) *quo*. v. Thom. Mag. in v. ὅποι. Hesych: ποῖ· εἰς τίνα τόπον. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 858. dicit, frequentius esse ποῖ quam πῆ. Π. 3, 1, 2. ἀπορῶν ποῖ τράποιτο. Cf. μέχρι nr. 1. ¶ 2) *vtrum in locum*, i. q. ποτέρωσε. Απ. 4, 2, 17. ταύτην τὴν ἀπάτην ποῖ θετέον; Mox est ποτέρωσε. ¶ 3) *vbi*. Αθ. 2, 11. ποῖ διαθήσεται. ¶ 4) Retracto accentu: *aliquo*. Π. 1, 4, 28. ἀπίωσίν ποι ἀπ' ἀλλήλων. 5, 1, 6. μή ποι ἀποδρῶσιν. A. 6, 3, 7. 7, 2, 10. Αγ. 1, 21. E. 3, 4, 9. c. gen. E. 2, 3, 18. p. 99. ἐπιβαίνειν ποι τῆς χώρας, *in aliquam regionis partem*. 5, 1, 2. ἐπὶ τῶν νήσων ποι ἀφιγμένος. Cf. ἄλλοσε. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πού. v. εἰ nr. 22.

ποιεῖν, ¶ 1) *facere*. ¶ a) Π. 1, 2, 5. τὰ τεταγμένα ποιοῦντας. 1, 3, 15. τεταγμένα ποιεῖ, ἃ ποιεῖ τῇ πόλει. 1, 4, 4. κάλλιον αὐτῶν ποιήσειν in certaminibus. §. 5. μὴ ποιεῖν ἃ ἡττῷτο — πειρᾶσθαι βέλτιον ποιεῖν. Ιερ. 2, 17. ἀπολογεῖται ἅμα πράττων, ὡς οὐκ ἀδικῶν πεποίηκεν — δοκεῖ καλὰ τὰ ποιούμενα. Paulo post est ἔργον. Ιπ. 6, 4. Cf. θαῦμα et κρίσις, it. νόμος, vbi ποιεῖν est *seruare*, *parere*, vt in v. νόμιμος nr. 2. et 5. ¶ b) c. dat. A. 4, 2, 14. πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανοῦσιν, ὥσπερ νομίζεται ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, *iusta fecerunt*. O. 2, 9. οὐ θαυμαστὸν δοκεῖς τοῦτο σαυτῷ ποιεῖν; Leuncl. *an non mirum est, hoc te aduersus temetipsum committere*.

mittere. Imo datiuus σαυτῷ pendere videtur a verbo δοκεῖς. ¶ c) c. duplici acc. perf. Π. 1, 3, 15. πάντων δεσπότην ἑαυτὸν πεποίηκεν. E. 4, 4, 6. nonnulli Corinthii volebant τὴν πατρίδα ὥσπερ ἦν καὶ ἐξ ἀρχῆς Κόρινθον ποιῆσαι καὶ ἐλευθέραν ἀποδεῖξαι, *in pristinum statum restituere.* v. praecedentia. Cf. ποιεῖσθαι nr. 23. ¶ d) c. acc. perf. et rei, A. 3, 2, 2. οἶμαι ἂν ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν, οἷα τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν. 5, 7, 1. μὴ ποιήσειαν, οἷα καὶ τοὺς κήρυκας ἐποίησαν. Aπ. 2, 2, 9. αὐτὴν οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδέν. Cf. nr. 21. ¶ e) c. aduerb. Π. 3, 2, 10. οὑτωσὶ τοίνυν ἐγὼ ποιήσω. Est forma certi quid statuentis. v. Raphel. ad Luc. 12, 18. Π. 4, 4, 2. ὀρθῶς ποιοῦντες. Σ. 6, 4. οὕτω ποίει. it. in fine sententiae, Π. 2, 2, 16. οὕτως ἐποίουν. Cf. δικαίως, δικαίως, εἰκότως. Sic in formula probantis f. laudantis; c. particip. v. Raphel. ad Act. 10, 33. Π. 1, 4, 13. καλῶς ἐποίησας προειπών. 7, 4, 6. ἀλλὰ σὺ μὲν καλῶς ποιεῖς προνοῶν. 7, 5, 18. p. 446. καλῶς ἐποίησας ἄρξας τοῦ λόγου. ¶ f) c. περί, A. 7, 5, 5. ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν περὶ τοῦ ἔτι στρατεύεσθαι. E. 4, 8, 16. ἐρωτήσων, τί χρὴ ποιεῖν περὶ τούτων ἁπάντων. Aπ. 1, 3, 1. πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου. ¶ g) Aliae, quas hoc verbum parit, formulae hae sunt: *mirantis,* Π. 2, 2, 2. p. 103. ὦ ἄνθρωπε, τί ποιεῖς; *prohibentis,* A. 7, 1, 6. μὴ ποιήσῃς ταῦτα. *affirmantis,* Π. 5, 3, 10. χαῖρε, ὦ Κῦρε, ἀλλὰ ποιῶ ταῦτ', ἔφη. *membra orationis inter se iungentis,* Π. 5, 4, 11. ποιήσαντες δὲ ταῦτα, ἀπῆλθον. E. 3, 1, 12. ταῦτα δὲ ποιήσας — κατέσχεν. 3, 4, 25. τοῦτο δὲ ποιήσας πέμπει. it. Π. 1, 2, 9. ποιεῖ δὲ τοῦτο πολλάκις. it. Π. 4, 3, 1. οὗτοι μὲν δὴ ταῦτα ἐποίουν. τῶν δὲ etc. 7, 5, 7. οἱ μὲν δὴ ταῦτ' ἐποίουν, οἱ δὲ etc. A. 1, 1, 11. καὶ ἐποίουν οὕτως οὗτοι. 5, 2, 10. καὶ οἱ μὲν λοχαγοὶ ταῦτα ἐποίουν· ὁ δὲ etc. Aγ. 2, 16. E. 1, 6, 27. 3, 2, 11. 4, 3, 14. Cf. Raphel. ad Ioh. 19, 24. ¶ h) Tribuitur etiam inanimatis, Aπ. 4, 3, 14. ἄνεμοι οὗτοι μὲν οὐχ ὁρῶνται· ἃ δὲ ποιοῦσι, φανερὰ ἡμῖν ἐστι. O. 19, 10. ὁρῶ βλαστάνοντα τὰ φυτά.

καὶ

καὶ τοὺς κατὰ τῆς γῆς ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν. 20, 11. ὁ χρόνος ἤδη αὐτὸς ἂν ποιοίη. Ιπ. 10, 9. Sic paſſiuum de naturae operibus, vt Σ. 5, 7. τὸ σῶμα τοῦ ἀποθάνειν ἕνεκα πεποίηται. ¶ 2) *reddere*. c. adiect. Π. 1, 4, 22. ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει, *in effuſam fugam hoſtes dabat*. 4, 5, 17. πάντας ἀμέμπτους ποιεῖτε, *efficite vt omnes nihil habeant quod querantur*. Α. 5, 4, 9. τοὺς πολεμίους ἐπεποιήκεσαν θρασυτέρους. Cf. ἐπιποιεῖν. Ε. 4, 2, 6. ἰσχυρότερον τὸ ῥεῦμα ποιοῦσι. 6, 4, 23. ὁ θεὸς χαίρει τοὺς μὲν μικροὺς, μεγάλους ποιῶν· τοὺς δὲ μεγάλους, μικρούς. Απ. 1, 6, 15. πῶς ἄλλους μὲν ἡγεῖται πολιτικοὺς ποιεῖν, αὐτὸς δὲ οὐ πράττει τὰ πολιτικά. 4, 4, 25. δικαιοτέρους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας. Cf. Σ. 4, 2. et 3. Ο. 13, 5. ἀρχικοὺς ἀνθρώπων ποιεῖν — δεσποτικοὺς ἀνθρώπων διδάσκειν — δεσποτικοὺς ποιεῖν. Σ. 8, 27. ἐγκρατῆ καὶ αἰδούμενον τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι. Κ. 1, 10. τὴν πατρίδα πολλῷ μείζω ποιήσας. Cf. βελτίων nr. 1. ὁμογνώμων etc. Sic ſaepe de Lycurgo, Λ. 2, 8. μηχανικωτέρους βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν legibus. 7, 4. 10, 7. τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν ὁμοίως τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε. Απ. 4, 4, 15. c. παρὰ et dat. Α. 7, 7, 27. ἐμὲ παρὰ τοῖς στρατιώταις ποιῆσαι, οἷόν περ καὶ παρέλαβες, *eum locum mihi apud milites reſtituere*, vel: *eum militum amorem mihi reconciliare*. Similis locus quodammodo eſt c. πρὸς, Απ. 2, 3, 10. Χαιρεφῶντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ οἷον δεῖ, *eo erga me ſenſu imbuere*. Interdum c. adi. facit periphraſin verbi, Π. 1, 5, 2. Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε. In ſqq. eſt ἀσθενώσει. Κ. 4, 4. δῆλον ποιείτωσαν, i. e. δηλούτωσαν. ¶ 3) i. q. ποιεῖσθαι, quando c. ſubſt. facit verbi periphraſin. Π. 3, 1, 2. κραυγὴν ἐποίουν. Fiſcherus ad Palaephat. 1. p. 14. vult legi ἐποιοῦντο. 3, 3, 12. τοῖς ἵπποις καταδρομὴν ποιήσαντες. Fiſcherus l. l. veriſſimam eſſe dicit lectionem Cod. Guelf. ποιησάμενοι. Si quis tamen ποιήσαντες praeferat, explicari poſſit: *poſtquam equites ad excurſionem emiſerant*. Cf. ποιεῖσθαι nr. 24. et σφαγή. ¶ 4) *ſacra facere*. Π. 8, 3, 11.

γῆ

γῇ σφάξαντες, ὡς ἐξηγήσαντο οἱ μάγοι, ἐποίησαν. Sic E. 4, 5, 2. ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν. Απ. 1, 3, 1. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ποιῶν. ¶ 5) *gerere, suscipere*. in bello, Π. 3, 3, 8. ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. 5, 4, 7. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων καὶ καλῶς συμβάντων. A. 1, 10, 8. ὥστε τὸ ποιούμενον μὴ γιγνώσκειν, *quid ageretur*. 5, 1, 5. Ιπρ. 7, 8. 8, 12. ¶ 6) *aedificare, exstruere*. Π. 1, 2, 3. τὰ βασίλεια — πεποίηται. Cf. οἰκία nr. 1. et infra nr. 18. ¶ 7) *fieri* f. *exstrui iubere*. Π. 6, 1, 27. ἐποίησε ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἐπάλξεις. 6, 2, 17. Cyrus δίφρον τοῖς ἡνιόχοις ἐποίησεν. O. 13, 10. c. ἀπὸ, A. 5, 3, 10. ἐποίησε ναὸν — ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου. ¶ 8) *deligere*. Ιπρ. 7, 7. τοὺς φύλακας ἐκ τούτων ποιῶν. ¶ 9) *perficere, absoluere*. Π. 6, 2, 8. ἐστί τι λοιπὸν ἔργον, ὃ δεῖ ἐξεργάσασθαι — πεποιῆσθαι ἂν ἤδη καὶ τοῦτο βουλόμενοι. 10) *efficere vt*. c. inf. Π. 1. 6, 15. μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα. §. 19. p. 81. τοὺς ἔμπροσθεν λανθάνειν ἐπ. ιεις. 3, 3, 8. κἀκείνους ἐποίησεν ἐρωτικῶς ἔχειν. 4, 5, 15. p. 252. αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε. A. 5, 7, 16. ποιήσουσιν ὑμᾶς τῶν λόγων μὴ ἀκοῦσαι. 7, 8. 8. ἐποίουν μηδὲ παριέναι ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι. E. 3, 1, 5. ἐποίησε τὸν τῆς Κιλικίας ἄρχοντα μὴ δύνασθαι ἐναντιοῦσθαι. 6, 5, 17. 7, 2, 10. κρατήσαντες ἐποίησαν (all. ἐποιήσαντο) τοὺς πολεμίους — ὑποχωρεῖν. 7, 5, 24. ὅλον ἐποίησε φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων. Ιερ. 6, 11. δεῖ τοὺς φύλακας μηδὲν οὕτω ποιεῖν δύνασθαι ὡς πιστοὺς εἶναι. Απ. 1, 3, 13. μαίνεσθαι ποιεῖν. 2, 3, 13. 2, 6, 13. O. 9, 12. Απολ. 32. it. ποιεῖν μανθάνειν, *docere*, v. μανθάνειν nr. 1. c. inf. fut. A. 1, 7, 4. πολλοὺς οἶμαι ποιήσειν τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι. All. ἑλέσθαι. Saepe de Lycurgo, legibus aliquid efficiente, Λ. 2, 15. τοῦτο θεὶς ἐποίησεν ἐραστὰς παιδικῶν ἀπέχεσθαι. 3, 4. 7, 3. 10, 1. ¶ 11) *excitare*. v. γέλως, κραυγή, σιωπή. ¶ 12) *incutere, iniicere*. A. 1, 8, 13. πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν, φόβον ποιοῦντες τοῖς ἵπποις, i. e. ποιήσοντες. ¶ 13) *praestare, exhibere*. E. 2, 1, 6. διέζωσαν τὰς χεῖρας· ὃ ποιοῦσι βασιλεῖ μόνῳ. Ιερ. 7, 2. ὑπανιστῶνται ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παρα-

παραχωρῶσι — τοιαῦτα γὰρ δὴ ποιοῦσι τοῖς τυράννοις οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ἄλλον ὅντινα (i. e. καὶ ὅντινα ἄλλον) ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι. Απ. 2, 3, 13. τοῦτο δέοι ἐκείνῳ πρότερον ποιεῖν. Steph. vult ἐκεῖνον, probante Hindenburgio. Sed Erneſtio placet ἐκείνῳ, quippe quo caſu ambiguitas vitatur. ¶ 14) *dare, concedere.* Π. 4, 6, 3. ἐὰν σοι ταῦτα ποιῶμεν, — σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετεῖς; 7, 2, 8. ἢν ταῦτά μοι ποιήσῃς, ἃ λέγεις. Α. 3, 2, 15. ¶ 15) *permittere.* v. ἁρπαγή. c. dat. et inf. Λ. 1, 7. Lycurgus πρεσβύτῃ ἐποίησεν — τεκνοποιεῖσθαι. Steph. temere malebat addere νόμον vel νόμιμον, quanquam ſic eſt §. 8. v. νόμιμος nr. 3. ¶ 16) *laborare.* Π. 2, 3, 3. ἐγὼ τῷ ἐμῷ σώματι ποιήσω in bello — εἰ οἱ κακοὶ μηδὲν ποιήσουσιν. Α. 1, 5, 8. ἐδόκουν αὐτῷ σχολαίως ποιεῖν. Ο. 1, 18. ¶ 17) *laborando tractare.* Απ. 2, 3, 19. χεῖρες, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι. ¶ 18) *laborando* ſ. *artificio efficere, fabricare.* Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐπεποίηντό σοι αἱ πάγαι. Zeun. ex edd. vett. et Cod. Guelf. reſtituit ἐπεπήγηντο. 8, 2, 4. οἱ αὐτοὶ ποιοῦσι κλίνην, θύραν, ἄροτρον, τράπεζαν — πολλὰ τεχνώμενον πάντα καλῶς ποιεῖν — ὑποδήματα ποιεῖ. Απ. 2, 6, 6. 2, 7, 5. τεχνῖται εἰσὶν, οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι. §. 8. 3, 8, 6. Ο. 1, 16. Ιπ 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι. §. 2. c. adiectiuo materiae, Α. 5, 2, 5. τύρσεις ξύλιναι πεποιημέναι. c. gen. Π. 7, 5, 9. Φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι. Caſtalio ante Φοίν. poſuit ἐκ, quod elegantius omittitur. v. Zeun. c. ἐκ, Α. 4, 5, 11. καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν. Ιπ. 12, 10. Cf. βάθος, et ſupra nr. 6. ¶ 19) *inſtituere.* Π. 1, 4, 14. ἐποίησε μεγάλην θήραν. 2, 4, 12. Α. 4, 8, 19. ὅπου τὸν δρόμον πεποιηκὼς εἴη. Ε. 3, 2, 4. ἱπποδρομίαν ποιήσαντες. Sic ἐκκλησίαν ποιεῖν, *concionem conuocare.* v. ἐκκλησία. ¶ 20) *tractare, afficere.* c. aduerbiis, Π. 2, 1, 5. τῶν ἱκανωτάτων εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν, *ad vtilitatem et damnum afferendum.* Α. 1, 9, 7. τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας. 7, 7, 4. εὖ ποιήσας ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθες, *gratiam referens.*

ferens. Aπ. 1, 4, 16. εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. 2, 3, 17. λόγῳ (blanditiis et laudatione) καὶ ἔργῳ εὖ ποιῶν. 2, 6, 35. O. 20, 14. γῆν πάντες οἴδασιν, ὅτι εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ, *gratiam quasi referre.* Σ. 4, 47. c. acc. Π. 1, 6, 10. ἤν τινας βούλῃ τῇ δυνάμει εὖ ποιῆσαι ἢ κακῶς. Leuncl. *iuuare vel laedere.* §. 19. p. 72. p. 75. 76. A. 2, 3, 12. τὴν βασιλέως χώραν κακῶς ποιεῖν, *vexare, infestare,* — ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, καὶ τούτου οὐχ ἡττησόμεθα εὖ ποιοῦντες. 7, 8, 6. τοὺς λοχαγοὺς τοὺς μάλιστα φίλους λαβών, — ὅπως εὖ ποιῆσαι αὐτοὺς, *vt eos honore ornaret* vel *praeda donaret.* Aγ. 4, 3. εὖ ποιεῖν ἢ πόλιν ἢ φίλους χρήμασι. Aθ. 2, 20. αὐτὸν εὖ ποιεῖν παντὶ συγγνώμη ἐστίν. E. 4, 2, 8. Ἱερ. 1, 2. Aπ. 2, 1, 19. 2, 3, 14. 2, 6, 5. O. 7, 41. ὁπόταν τοὺς μὲν σώφρονας — ἐξῇ σοι εὖ ποιῆσαι, ἐὰν δέ τις πονηρὸς φαίνηται, ἐξῇ σοι κολάσαι. Cf. κακῶς nr. 12. et εὐεργετεῖν, quocum et in var. lect. et ab ipſo Xenophonte permutatur εὖ ποιεῖν. ¶ 21) *afficere, afferre, inferre.* c. dat. perſ. Aπ. 3, 10, 8. ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις. Ἱπ. 9, 12. Cf. nr. 12. c. acc. perſ. Π. 2, 3, 7. ταῦτα (all. ταυτὰ) ἐποίησαν τοὺς ταῖς βώλοις βάλλοντας, *ſic ſ. eodem modo tractarunt.* E. 6, 4, 19. Cf. nr. 1. d. Sic ſaepe cum ἀγαθὸν vel κακὸν, vt Π. 3, 2, 7. πολλὰ κακὰ ἡμᾶς ποιοῦντες. 5, 3, 5. οὔτε ἂν φίλους τις ποιήσειεν πλεῖστα ἀγαθὰ ἐν πολέμῳ, — οὔτ' ἂν ἐχθροὺς πλείω τις βλάψειεν. §. 6. μέγα τι ποιῆσαι κακὸν τὸν βασιλέα. 6, 1, 5. A. 1, 9, 7. εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν. 2, 5, 2. p. 109. 3, 4, 1. E. 2, 4, 13. Ἱερ. 1, 33. ἐμαυτὸν κακόν τι ποιεῖν. Aπ. 1, 2, 12. πλεῖστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην. § 13. 2, 6, 7. §. 25. ἀγαθόν τι ποιεῖν τὴν πατρίδα, *aliqua ratione bene mereri de patria.* 3, 3, 4. Sic A. 5, 7, 14. δεινότατα ποιοῦσι τὸ στράτευμα. In his accuſatiuis perſ. intelligi poteſt vel περὶ, quod additur Π. 8, 1, 9. περί τε ἀλλήλους ἀνόσιόν τι ποιεῖν καὶ περὶ αὐτόν. E. 3, 2, 5. ἢν μὲν ἀδικῶσιν, ἢν δὲ δίκαια περὶ τοὺς ξυμμάχους ποιῶσιν. vel πρὸς, quod additur Π. 1, 6, 19. p. 76. πρὸς ἀλλήλους ταῦτα ποιεῖν. 3, 2, 7. πρὸς εὐεργέτην οὐδὲν

ἄξιον ποιοῦντες. 7, 4, 2. πρὸς ἀμφοτέρους ταυτὰ ἐποίει. E. 4, 1, 14. οὐδὲν πώποτέ μου οὔτε ποιήσαντος οὔτ' εἰπόντος πρὸς ὑμᾶς. Απ. 4, 2, 16. πρὸς τοὺς πολεμίους τὰ τοιαῦτα ποιεῖν. Ponitur etiam in vna periodo promiſcue c. dat. et acc. A. 5, 8, 10. τούτῳ τἀναντία ποιήσετε, ἢ τοὺς κύνας ποιοῦσι, πρ. ἄνθρωποι. v. Fiſcher. ad Palaephat. p. 72. Stephanus pro τούτῳ malebat τοῦτον. Sed contradicit Hutch. quia etiam cum datiuo reperitur. Etiam Zeun. defendit τούτῳ, quia non prorſus inuſitata ſit duplex eiusdem verbi eodem in loco ſtructura. quam in rem laudat Abreſch. auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 247. Interdum omittitur κακὸν, vt Π. 4, 3, 3. p. 228. τοὺς πολεμίους ποιεῖν, ἅπερ καὶ νῦν. 6, 4, 5. p. 392. τὰς ἀσπίδας μείζους ἔχουσιν, ἢ ὡς ποιεῖν τι, *quam vt nocere poſſint.* 7, 1, 19. ἐποίουν μὲν οὐδὲν ἔτι, ἔπαχον δὲ πολλὰ καὶ δεινά. E. 7, 5, 22. πεισομένοις τι μᾶλλον, ἢ ποιήσουσιν. Ιπρ. 1, 6. 7, 5. Cf. πάσχειν. ¶ 22) *capere, ſibi parare.* c. ἐκ, Aϑ. 2, 12. οὐδὲν ποιῶν ἐκ τῆς γῆς, πάντα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν. ¶ 23) *conſequi.* A. 2, 6, 6. τοῦτο ἐποίει ἐκ τοῦ χαλεπὸς εἶναι. ¶ 24) *comparare, conciliare.* Ita iungi datiuo oſtendit Marklandus ad Lyſiam p. 248. A. 3, 1, 4. φίλον Κύρῳ ποιήσειν. Αγ. 2, 20. Απ. 2, 6, 38. Cf. εἰρήνη, πρόσοδος, φίλος. ¶ 25) *parare, apparare.* Phauorin: ποιεῖν ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τεκτονικῆς. Scil. καὶ τῶν τοιούτων, inquit Hutch. Π. 2, 1, 8. πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. Videntur inprimis arma intelligi. 5, 1, 13. ὅπως ποιοῦντες — τὰ δέοντα φέρωσιν εἰς τὰς τάξεις τοῖς Πέρσαις. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες καὶ ποιοῦντες. Maxime refertur ad res ad victum neceſſarias, Π. 4, 2, 18. ὅπως διπλάσια σιτία παρεσκευασμένα ᾖ, ἢ καθ' ἡμέραν ἐποιεῖτο. Mox eſt ἕτοιμα ποιεῖτε. §. 19. p. 223. οἱ ποιήσοντες ἡμῖν τὰ ἐπιτήδεια. 4, 5, 1. τοῦ πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ. 8, 5, 3. περὶ τοῦ πεποιῆσθαι τὰ ἐπιτήδεια. Λ. 6, 4. καταλείπειν τὰ πεποιημένα, *in villis relinquere praedam venaticam.* Απ. 3, 14, 6. ὀψοποιοὺς — τὰ ὑπ' ἐκείνων ποιούμενα. c. ἐκ, A. 1, 5, 10. οἶνον ἐκ τῆς

τῆς βαλάνου πεποιημένον. ¶ 26) *instruere, ordinare.* A. 5, 2, 9. τὸν λόχον ποιῆσαι. ¶ 27) *ponere, fingere animo.* vt Latinum *fac.* A. 5, 7, 5. ποιῶ δὲ (Valckenar. ad Herodot. 7, 184. legit δὴ) ἡμᾶς ἐξαπατηθέντας. Hutch. et Abresch. dilucc. Thucyd. 7, 28. ex hac notione dicunt defendi posse, quod in nonnullis editt. legitur Π. 2, 3, 2. ἣν δὲ νικώμεθα· τοῦτο γὰρ ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν δεῖ. Mureto auctore Leuncl. et Wells. omiserunt verba καὶ ποιεῖν. Zeunius duce Cod. Guelf. verba τοῦτο — δεῖ posuit post verba ἣν μὲν ἡμεῖς νικῶμεν, et ποιεῖν δεῖ explicauit *opera danda est vt fiat.* ¶ 28) *fingere, canere, carmina pangere.* De poetis. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 7. et Poll. 4, 17. Σ. 4, 6. Ὅμηρος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων. 8, 31. Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ (i. e. ὑφ' Ὁμήρου) πεποίηται ὡς ἐτλίρῳ τιμωρῆσαι. Plenius dicitur Απ. 1, 2, 21. τῶν ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπῶν. ¶ 29) *constituere* s. *sancire legibus.* Λ. 2, 2. τοῦτον κύριον ἐποίησε ἀθροίζειν τοὺς παῖδας. §. 11. 12, 2. c. dat. Λ. 1, 4. ταῖς θηλείαις ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλας ἐποίησε. 15, 1. Αθ. 1, 12. c. inf. Λ. 6, 3. ἐποίησε καὶ οἰκέταις χρῆσθαι. c. acc. et inf. Λ. 6, 1. ἐποίησε παίδων ἕκαστον ἄρχειν. §. 4. Cf. nr. 2. et 10. Dicitur de deo, Π. 2, 3, 2. ὁ θεὸς οὕτω πως ἐποίησε. Ο. 11, 8. οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις — οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν. ¶ 30) *statuere.* A. 6, 6, 10. ἐγὼ ἐμαυτὸν — παραχήσω κρίναντι Κλεάνδρῳ, ὃ ἂν βούληται ποιῆσαι. Cf. ζημία nr. 2. c. περὶ, A. 6, 6, 17. σοὶ ἐφεῖτο ὅ τι ἐβούλου ποιῆσαι περὶ τούτων. ¶ 31) *conuertere, incitare.* v. ἐπὶ c. acc. nr. 3. 32) *putare.* Σ. 4, 23. οὐδὲ πρὸς σοῦ ποιῶ τὸ περιϊδεῖν Κριτόβουλον, *neque te dignum iudico quod despicis.* Vulgo vertunt: *ne a te quidem sto.* De formula περὶ παντὸς ποιεῖν v. ποιεῖσθαι nr. 18. ¶ 33) i. q. πράττειν. Π. 3, 1, 9. τὰ δίκαια ποιῶν ἥκιστ' ἂν τὸν ἁμαρτάνοντα μιμοίμην. §. 12. 4, 4, 1. ἠρώτα ὅ τι ἔπραξαν. οἱ δὲ διηγοῦντο ἅπερ ἐποίησαν. 5, 3, 18. καλόν τι ποιοῦντες — αἰσχρόν τι ποιεῖν. 8, 6, 6. ἃ ὑμᾶς φημι χρῆναι ποιεῖν, ταῦτα καὶ αὐτὸς πειρῶμαι πράττειν. A. 5, 7, 6. ἀγαθὸν

γαθόν τι ποιῶν. E. 2, 3, 18. p. 100. ἢ νῦν ταῦτα πράττων. ἢ πρότερον πώποτε πεποιηκώς. Απ. 1, 2, 57. 3, 9, 4. τοὺς ἐπιςαμένους μὲν ἃ δεῖ πράττειν, ποιοῦντας δὲ τἀναντία. 4, 3, 17. 4, 5, 4. τὰ κάλλιςα πράττειν — τὰ αἴχιςα ποιεῖν. 4, 8, 4. τὰ δίκαια πράττων, fed Απολ. 3. οὐδὲν ἄδικον ποιῶν. O. 7, 2. Σ. 8, 27. Cf. nr. 1. a. ¶ 34) c. τι, *agere aliquid, non otiofum effe.* Απ. 3, 9, 9. χολὴν σκοπῶν, τί εἴη, ποιοῦντας μέν τι τοὺς πλείςους ἔφη εὑρίσκειν — καὶ τοὺς γελωτοποιοῦντας ποιεῖν τι. 3, 10, 8. ftatuarius dicitur τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι. ¶ 35) *agere, curare.* c. ὅπως, Π. 2, 4, 18. οὕτω ποιεῖν, ὅπως ὡς τάχιςα ἀπίῃς. 6, 3, 11. p. 385. Sic fere A. 2, 5, 8. ὅ τι ἐποίουν, ἠμφιγνόουν. O. 20, 25. ὅπως ἔχοι ὅ τι ποιοῖ. ¶ 36) *celebrare, curare.* v. Raphel. ad Matth. 26, 18. E. 4, 5, 2. ἐποίησαν Ἴσθμια. 7, 4, 28. οἱ Ἀρκάδες παρεσκευάζοντο ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια σὺν τοῖς Πισάταις τοῖς πρώτοις φάσκουσι προςῆναι τοῦ ἱεροῦ. In fqq. eft διετίθεσαν τὴν πανήγυριν. Scil. τιθέναι, ἄγειν, διέπειν, ποιεῖν, τὸν ἀγῶνα, et προςῆναι τοῦ ἀγῶνος eft *curare certamen.* v. Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 195. ¶ 37) *operam dare.* c. ὡς, Π. 6, 3, 8. ὡς σαφέςατά γ' ἂν εἰδείην, ἐποίουν. ¶ 38) *fe gerere.* Π. 7, 3, 3. οὕτω ποιεῖν, ὅπως σοι φίλος ἄξιος λόγου φανείη. ¶ 39) *committere fcelus, delinquere.* Π. 1, 4, 3. λόγον διδόναι ὧν ἐποίει. A. 2, 6, 16. τὰ αὐτὰ πεποιηκὼς οὐκ ἀπέθανε. E. 1, 5, 2. 3, 2, 5. 7, 3, 5. οἱ ποιήσαντες, *fceleris, caedis, auctores.* Sic A. 7, 6, 8. ἐπὶ τοῖς πεποιημένοις ἄχθεσθαι, *de fraude, de illata iniuria.* Hutch. et Zeun. ex 2 MSS. legunt πεπονημένοις. Sed Drefigius de verbis mediis p. 403. defendit πεποιημένοις. c. adi. E. 2, 4, 14. ἐπεποιήκεσάν τι βιαιότερον. de quo loco cf. ἐπιποιεῖν. 3, 4, 8. ὡς παράνομα ποιοίη. ¶ 40) *proficere.* Π. 3, 3, 17. ἐπειδὰν μηδὲν ποιήσαντες ἀπίωμεν. E. 2, 4, 2. ἐποίησαν μὲν οὐδὲν, τραύματα δὲ λαβόντες ἀπῆλθον. 3, 1, 5. δοκοῦντος αὐτοῦ οὐδὲν ποιεῖν. 3, 2, 3. 4, 6, 13. ¶ 41) τί ποιῶν, *quo pacto.* v. Raphel. ad Luc. 10, 25. Π. 6, 1, 24. τί ἂν

ἂν ἐγὼ ποιῶν χάριν Κύρῳ ἀποδιδοίην. 7, 2, 7. p. 417. τί ἄν μοι ποιήσαντι παῖδες γένοιντο. p. 418. A. 6, 6, 3. ὅ τι δέοι ποιοῦντας φίλους εἶναι. E. 1, 5, 4. 4, 5, 6. 5, 1, 4. τί ποτε ποιῶν — οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, *qua arte.* Aπ. 3, 5, 14. O. 2, 1. 6, 1. 7, 3. 16. Sic c. adi. Π. 7, 1, 20. τί καὶ καλὸν ἂν ποιοῦντες σωθήειμεν, *qua ratione honesta.* c. ταῦτα, O. 4, 7. ταῦτα ποιῶν δοκεῖ ἡμῖν τῶν πολεμικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι, *hoc modo.* §. 9. c. οὐδὲν ἄλλο, Π. 2, 4, 8. p. 130. ¶ 42) πάντα ποιεῖν, *omnem operam dare.* v. πᾶς nr. 12. Sed A. 1, 8, 8. κἂν τοῦτο νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν πεποίηται, *tota res profligata erit.* Nam perfectum h. l. habet fere vim futuri. ¶ 43) τί οὐκ ἐποίησε, A. 3, 1, 18. fere i. q. πάντα ἐποίησε. ¶ 44) ποιεῖν παρὰ per tmesin pro παραποιεῖν. Σ. 8, 17. ἂν παρά τι ποιήσῃ, *si quid contra fecerit.* Phauorin: παραποιεῖν· παραπράττειν. ¶ 45) ποιεῖν πορείαν καθ' ἑαυτοὺς, εἴσω ποιῆσαι, *immittere,* ἔξω ποιῆσαι, v. πορεία, ἐκυτ. εἴσω et ἔξω. ¶ 46) ποιεῖν omittitur post verba τί γὰρ ἄλλο, et similia, vt Π. 1, 4, 24. μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο (scil. ἐποίει), ἢ τοὺς πεπτωκότας ἐθεᾶτο. Aπ. 2, 3, 17. τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις. v. ibi Ernest. et Zeun. ad O. 18, 5. et ad Π. 3, 2, 8. (17.) ¶ 47) Actiuum pro passiuo. v. Doruill. ad Charit. p. 386. et Steph. de dialectis XXXI. p. 18. Π. 5, 5, 10. p. 334. παρέχειν ἐμαυτὸν εὖ ποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις, *exhibere me beneficiis afficiendum,* h. e. *pati me affici beneficiis, admittere beneficia.* Sic A. 2, 3, 12. παρέχοντες ἡμᾶς αὐτοὺς εὖ ποιεῖν. Cf. Hutch. ad h. l. qui laudat alia exempla verborum actiuorum pro passiuis positorum. ¶ 48) In var. lect. permutatur c. πείθειν. v. πείθειν nr. 1. it. c. πηγνύναι. v. supra nr. 18. it. c. ποιεῖσθαι. v. ibi v. c. nr. 2. it. c. τιθέναι. v. τιθ. nr. 14. it. c. δαπανᾶν. v. δαπ. nr. 2. it. c. ἰέναι. v. ibi nr. 13. d. it. c. εἰδέναι. v. νόμος nr. 1.

ποιεῖσθαι, ¶ 1) *sibi facere* s. *reddere.* De discrimine medii et actiui longa est disputatio Dresigii de verbis med. 1, 111. c. subst. Aγ. 1, 19. ἐραστὰς τῆς αὐτοῦ φιλίας ἐποιή-

ἐποιήσατο. Απ. 4, 4, 14. εἰρήνην ποιοῦνται. Scil. εἰρήνην ποιεῖσθαι dicuntur ciues, ποιεῖν rex. c. adi. Π. 4, 2, 19. τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι nobis. Πο. 2, 5. εὐνουστέρους ἂν ποιεῖσθαι. §. 7. eſt εὐνουστέρους ποιοίη. Ο. 7, 41. πιστὴν καὶ διακονικὴν ποιησαμένη. 12, 19. Σ. 1, 10. τὴν φωνὴν πρᾳοτέραν ποιοῦνται, vocem ſuam. Cf. βαθὺς, συνεργὸς et ὑποχείριος. ¶ 2) *procreare, generare.* Π. 5, 3, 10. σὲ ὁ Ἀσσύριος παῖδας τὸ ποιεῖσθαι ἀφείλετο. Ita recte edidit Zeun. pro ποιεῖν. v. Poll. 3, 13. ¶ 3) *in ſuum commodum facere.* A. 1, 4, 5. ὅπερ ᾤετο ποιήσειν τὸν Ἀβροκόμαν, — Ἀβροκόμας δὲ οὐ τοῦτο ἐποιήσατο, np. non praeſidia ſuae regioni collocauerat. Sed Dreſigius l. l. probante Zeunio dicit, omnino ἐποίησεν eſſe reſtituendum e MS. Eton. et Pariſ. Nam ſemper actiuum eſſe pro πράττειν. ¶ 4) *ſibi comparare* ſ. *conciliare.* A. 5, 5, 7. Κορύλαν — φίλον ποιεῖσθαι. §. 11. Κορύλαν καὶ Παφλαγόνας συμμάχους ποιήσεσθε ἐφ' ἡμᾶς — ἂν δὲ δοκῇ ἡμῖν καὶ φίλον ποιεῖσθαι Κορύλαν, καὶ τὸν Παφλαγόνα ποιούμεθα φίλον. Portus in indice in v. ἐνεστὼς dicit, ποιούμεθα eſſe pro ποιησόμεθα. Hutch. et Leuncl. ſequuntur aliam lectionem ab hac diuerſam, et pro ποιούμεθα habent ποιήσομεν. v. Zeun. 5, 6, 2. ὡς τὸν Παφλαγόνα φίλον ποιήσοιντο. E. 2, 3, 18. p. 98. οἱ ἐχθροὺς — κωλύοντες πολλοὺς ποιεῖσθαι. Sed mox οἱ πολλοὺς τοὺς ἐναντίους ποιοῦντες, *qui hoſtium numerum augent.* Απ. 1, 6, 13. 2, 6, 4. §. 8. §. 10. φίλους ἑαυτοῖς ποιοῦνται. §. 16. 35. Σ. 8, 27. Sic Απ. 2, 6, 29. φιλίαν πρός τινας ποιεῖσθαι. c. ἀπὸ, Ο. 6, 11. ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι. Cf. φιλία. ¶ 5) *conſtituere, eligere ſibi.* O. 9, 11. τὴν ταμίαν ἐποιησάμεθα. ¶ 6) *declarare.* E. 6, 3, 5. p. 384. πολεμίους ποιεῖσθε. Sic ¶ 7) Π. 4, 6, 2. p. 256. παῖδα οὕτως, ὡς δυνατὸν, σε ποιοῦμαι, h. e. *te mihi filium adopto.* ¶ 8) *fieri iubere.* Π. 1, 3, 14. ποιησάμενον ἢ πριάμενον κεκτῆσθαι χιτῶνα. 2, 1, 2. p. 89. ὅπλα ἐποιούμην, *facienda* ſ. *fabricanda curarem.* 6, 1, 11. χρῆναι πειρᾶσθαι ἡμῖν ὡς πλεῖστα ὀχυρὰ ποιεῖσθαι. §. 13. Cyrus dicitur μηχανὴν ποιήσασθαι. §. 14.

ὅσα ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, ἐποιήσατο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ — εἶεν. §. 26. ἡ Πάνθεια χρυσοῦν αὐτῷ θώρακα ἐποιήσατο. §. 27. ὀκτάρυμον ποιήσασθαι. 6, 4, 1. 2. 8, 8, 11. A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησιν. (v. Ernest. ad Callim. h. in Cer. 26.) §. 7. E. 3, 1, 5. ποιησάμενος χελώνην ξυλίνην. 3, 4, 27. 5, 2, 7. διὰ τειχῶν ποταμὸν ποιεῖσθαι. Cf. μηχανὴ nr. 5. ¶ 9) *pati, permittere.* Π. 4, 2, 20. εἰ ἐμποδών τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν. ¶ 10) ποιεῖσθαι ἑαυτοῦ, *sibi vindicare.* v. ἑαυτοῦ nr. 2. ¶ 11) ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο, Αγ. 1, 22. *sibi subigebat, suam in potestatem redigebat.* Eodem modo dicitur ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι. v. ὑπὸ c. dat. nr. 1. b. ¶ 12) ἐν ἀποῤῥήτῳ ποιησάμενος λέγει, A. 7, 6, 31. *vt arcanum dicit, er macht ein Geheimniss daraus.* Hutch. minus bene: *re in secretis posita.* Dresig. l. l. *quibus tanquam arcanis silentio pressis.* Herodotum ait pro eo dicere (8, 44. et 93.) ἀπόῤῥητα ποιεῖσθαι. ¶ 13) *putare.* v. Kuster. de verbis med. 1, 33. Π. 5, 3, 10. μέγα ποιοῦμαι, *praeclarum puto, magni facio.* K. 3, 9. canes non bonae ἐξαπατᾷν πειρῶνται ἀληθῆ τὰ ψευδῆ ποιούμεναι. Leuncl. *pro veris falsa simulantes.* Rectius Pollux 5, 64. οὐ καίρια ὑπολαμβανούσας vocat, h. e. interprete Kühnio, *sibi imaginantes ea, quae non ad rem faciunt praesentem.* Sic Plutarch. de exilio c. 6. οἰκεῖα πάντα ποιεῖσθαι καὶ νομίζειν, ὥσπερ ἐστί. Cf. δεινὸς et μέγας. ¶ 14) ποιεῖσθαι παρ' ὀλίγον, *parui facere.* v. ὀλίγος nr. 5. ¶ 15) περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, *magni facere.* Π. 8, 1, 9. Απ. 2, 3, 10. ¶ 16) περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, *pluris facere, pluris aestimare.* A. 5, 6, 12. τῆς Ἑλλάδος οὐδὲν πε-ρὶ πλείονος ποιεῖσθαι. 7, 7, 25. E. 1, 7, 10. p. 56. Απ. 1, 1, 18. Σ. 8, 28. ¶ 17) περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, *plurimi facere.* Π. 7, 5, 21. περὶ πλείστου ποιεῖσθαι οἵτινες δύνανται πλουτίζειν, i. e. φιλεῖν. A. 1, 9, 5. ὅτι περὶ πλείστου ποιοῖτο — μηδὲν ψεύδεσθαι. 3, 2, 3. 7, 8, 5. O. 20, 28. ¶ 18) περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *maximi facere, nihil prius neque potius ducere.* Π. 1, 4, 1. περὶ παντὸς ἐποιεῖτο διαπράττεσθαι. Lectio

ctio ἐποίει τὸ orta eſt e vitio Leuncl. A. 2, 4, 2. ὅτι βασιλεὺς ἡμᾶς ἀπολέσαι περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιτο. E. 4, 1, 15. 4, 8, 6. περὶ παντὸς ἐποιεῖτο ἐλθεῖν, *vehementer cupiebat.* Ἀπολ. 22. Cf. πᾶς nr. 8. ¶ 19) ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαι, *nihili facere.* v. λόγος nr. 20. ¶ 20) *inſtruere aciem.* A. 3, 2, 24. πορεύεσθαι πλαίσιον ποιησαμένους τῶν ὅπλων. 3, 4, 13. 4, 3, 19. 4, 8, 13. E. 7, 5, 24. v. ἔμβολος et λόχος nr. 3. ¶ 21) *collocare.* A. 6, 5, 4. v. οὐρὰ nr. 2. it. ἑκατέρωθεν, ἐντὸς, (vbi verti poteſt *recipere*) ἐπίπροσθεν, μέσος nr. 2. στρατόπεδον nr. 3. ¶ 22) ὄπισθεν ποιεῖσθαι, *a tergo relinquere* ſui commodi cauſa: A. 1, 10, 6. ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν. 6, 5, 11. ¶ 23) Ponitur pro actiuo, E. 4, 8, 34. ἐπεὶ οἱ Ἀργεῖοι τὴν Κόρινθον Ἄργος ἐπεποίηντο, *Corinthi limites reuulſerant Corinthiosque in ius Argiuae ciuitatis receperant.* (4, 4, 6. eſt actiuum. v. ποιεῖν nr. 10.) E. 6, 5, 18. ἰσχυροτέραν τὴν φάλαγγα ἐποιεῖτο. All. ἐποιοῦντο. Dreſigius p. 417. volebat ἐποίει, quia verbum vim ſuam h. l. ab adiectiuo accipit. Sed v. ἔμβολον et φάλαγξ, vbi ſunt plura eiusmodi exempla cum medio. Poterat etiam in his eſſe actiuum, Π. 4, 5, 8. ὅ τι τούτων — καλῶς καὶ νομίμως ποιοίμην ἄν, τὸν πατέρα ἐρώτα. 6, 1, 18. ὅτι, εἰ μὴ βούλοιτο ἑκοῦσα, ἄκουσα ποιήσοιτο ταῦτα. Hutch. aliique ποιήσοι. v. Zeun. A. 3, 4, 13. οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας. Cod. Eton. ἐποίησαν. 4, 1, 10. καὶ ἰὰν ἐποιοῦντο τὴν πορείαν πολλὰ ὄντα τὰ ὑποζύγια. Dreſigius quidem verti iubet: *iumenta multa — tarde iuerunt,* quia, quando cum ſubſt. et adiect. ſimul legitur, tum vim ſuam non ab adiectiuo, ſed a ſubſtantiuo accipit, ita vt adiectiuum fere per aduerbium debeat exponi. Cf. nr. 1. Sed haud dubie verior eſt lectio cod. Eton. ἐποίουν, et rectior verſio Leuncl. *multa illa iumenta profectioni moram afferebant, die Menge Vieh machte den Zug langſam, wenn ſie es mitnehmen wollten.* 5, 2, 19. πῦρ ἐν μέσῳ ἑαυτῶν καὶ τῶν πολεμίων ποιησάμενοι. niſi h. l. eſt *in ſuum vſum.* E. 1, 2, 1. πεν-

πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελταστὰς ποιησάμενος. Sic saepe cum adiectiuis, vt ἄμεμπτος, ἰσόμοιρος, νόμιμος, ὁμογνώμων. Cf. etiam νόμος. ¶ 24) c. subst. facit periphrasin verbi, vnde substantiuum ductum est. v. nr. 23. et ποιεῖν nr. 3. et Dresig. p. 423. 428. Π. 6, 2, 3. εἰ θυσίαν ποιοῖτο, i. e. εἰ θύοι. A. 6, 2, 6. καθ' ἑαυτοὺς ἂν τὴν πορείαν ποιοῖντο. §. 8. Λ. 1, 6. τοὺς γάμους ποιεῖσθαι, *matrimonia contrahere*. E. 4, 8, 35. ἐνέδραν ἐποιήσαντο, i. e. ἐνήδρευσαν. Cf. ἄριστον, δεῖπνον, ἐνέδρα, ἐξέτασις, (vbi tamen etiam interdum est actiuum vt A. 1, 2, 9. E. 2, 3, 14. 2, 4, 5. 6, 4, 31. ita vt proprie reddendum sit *recensum instituere, exercitum lustrari iubere*, vt A. 7, 1, 5. ἀριθμὸν ποιήσων.) ἔξοδος, ἔπαινος, ἐπιμέλεια, λόγος, μάχη, πόλεμος, πορεία, προνομὴ, σφαγὴ, τιμωρία. Sic Π. 7, 5, 23. πάντας — θεραπευτῆρας, ἐποιήσατο εὐνούχους, *castrauit*. Leuncl. et Hutch. *ex eunuchis delegit*. Perperam. v. Zeun. p. 696. sq. ¶ 25) Perfectum et plusquamperf. passiuum pro medio. v. Doruill. ad Charit. p. 386. et Dresig. 1, 111. Π. 1, 4, 18. ὁ πάππος — ἐπεποίητο, *facienda curauerat*. (Idem tempus medie extat positum in Iuliani Caesarib. p. 11. ed. Heusinger.) 1, 5, 2. ὑπήκοον πεποιημένος τὸν βασιλέα. §. 3. ἐπιγαμίας ἀλλήλοις πεποιημένοι εἶεν. 2, 2, 16. ἄνδρα τινὰ παρακλίτην πεποιημένον, *prope se iussisse accumbere*. 5, 3, 10. ἡμᾶς φίλους πεποίησαι, *tibi fecisti* s. *conciliasti*. E. 1, 3, 3. πίστεις πεποιημένος. 4, 6, 1. πολίτας πεποιημένοι τοὺς Καλυδωνίους, *Calydoniis in ciuitatem suam adscitis*. Ἱερ. 4, 4. πεποίηνται νόμον. Cf. nr. 23. ¶ 26) v. ἐκποδὼν nr. 7. et ἔμπροσθεν nr. 1. ¶ 27) Reponitur pro πορεύεσθαι. v. πορεύεσθαι nr. 4. Permutatur item c. σπένδεσθαι. v. σπένδ. nr. 2. it. c. πορίζεσθαι. v. νόμος nr. 1. it. c. πονήσασθαι. v. τροπή.

ποίησις, *confectio, compositio, elaboratio*. Aπ. 1, 4, 3. ἐπὶ ἐπῶν ποιήσει.

ποιητέον, ¶ 1) *facere oportet* s. *necesse est*. c. acc. rei, A. 6, 4, 9. τὴν πορείαν — πεζῇ ποιητέον. Ἱερ. 9, 3. τὸ ἆθλα ἀποδιδόναι, δι' αὐτοῦ ποιητέον. O. 13, 2. ὅ τι ποιητέον.

τέον. 15, 6. est ἃ δεῖ ποιεῖν. c. dat. perf. A. 1, 3, 15. ἐμοὶ τοῦτο οὐ ποιητέον. Aπ. 1, 7, 2. τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη — τούτῳ ταῦτα ποιητέον. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 76. ἃ πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἦν. ¶ 2) περὶ πολλοῦ ποιητέον εἶναι τὸ ἑαυτὸν γιγνώσκειν, Aπ. 4, 2, 30. *magni faciendum esse.* ¶ 3) πάντα ποιητέον, A. 3, 1, 12. *omnis opera danda est.*

ποιητέος, *faciendus.* Π. 8, 5, 3. διατέτακται ἑκάστοις τὰ ποιητέα. Λ. 13, 6. rex παραγγέλλει τὰ ποιητέα in bello. Cf. πᾶς nr. 12.

ποιητής, ¶ 1) *auctor.* Π. 1, 6, 19. p. 79. ποιητὴς τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Portus in indice: *molitionum aduersus hostem excogitator.* ¶ 2) *poeta.* Πο. 5, 4. οἱ ποιηταὶ Athenis grati. Aπ. 1, 2, 56. ὁ ποιητὴς vocatur Hesiodus paulo ante nominatus. Sic §. 58. Homerus. 4, 4, 16. οἱ πολῖται ὀμνύουσι — οὐχ ὅπως τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἱρῶνται. Videntur intelligi *poetae scenici*, quod Fr. Porto placebat. ¶ 3) *actor, histrio.* O. 3, 9. θεᾶ τοὺς τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, οὐχ ὅπως ποιητὴς γένῃ — οὐ γὰρ ποιητὴς βούλει γενέσθαι.

ποικιλίαι, *opus variegatum, Tapeten.* v. Poll. 7, 34. Aπ. 3, 8, 10. γραφαὶ καὶ ποικιλίαι. Leuncl. *varii colores.* Potest etiam aliis modis explicari. Nam certo definiri nequit.

ποικίλλειν, *variare, mutare.* Iππ. 4, 3. ποικίλλοντας ἱππικαῖς τάξεσι τὰς πορείας, *non semper eodem ordine proficiscentes.*

ποικίλματα, *picturae* vel alia *ornamenta variis coloribus distincta.* O. 9, 2. domus οὐ ποικίλμασι κεκόσμηται.

ποικίλος, ¶ 1) *variegatus, coloribus variis distinctus* s. *pictus.* A. 1, 5, 8. ποικίλας ἀναξυρίδας. Aπ. 3, 10, 14. ποικίλους θώρακας. c. acc. A. 5, 4, 18. παῖδας — ποικίλους τὰ νῶτα. ¶ 2) *varius, multiplex.* O. 16, 1. τὸ ποικιλώτατον τῆς γεωργίας, *variae res in agricultura addiscendae,* vel, Bachio interprete, *quod propter varietatem in agricultura laboriosum videtur.* 17, 7. ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι. Sic Aπ. 2, 3, 10. οὐδέν γε ποικίλον οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ' αὐτὸν μηχανᾶ-

χανᾶσθαι, *nihil exquisiti*, s. *ad quod perficiendum multiplici arte opus sit.*

ποικίλως ἔχειν, *differre, diuersum esse.* Απ. 2, 6, 21. ἔχει ποικίλως πως (cod. Flor. C. περὶ) ταῦτα. Ern. vertit: *in hoc genere quaedam varietas deprehenditur.*

ποιμὴν, ¶ 1) *opilio, ouium pastor.* Poll. 1, 249. interpretatur ὁ τῶν προβάτων ἡγεμών. Cf. νομεύς. Απ. 2, 3, 9. ¶ 2) Dicitur de rege, vt νομεὺς, Απ. 3, 2, 1. Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.

ποινὰς τίνειν (poet. Port.), *poenas persoluere* s. *luere* s. *dare.* Proprie ποινὴ est *poena talionis, par vindicta.* v. Hesych. Quae notio nec aliena videtur a loco Xenophonteo Π. 6, 1, 8. οὐ τίνων ποινὰς ὧν ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν.

ποῖος, ¶ 1) *qualis, cuiusmodi.* Απ. 3, 12, 8. ἰδεῖν ἑαυτὸν ποῖος ἂν κάλλιστος καὶ κράτιστος τῷ σώματι γένοιτο. c. τὶς, Π. 2, 2, 3. οὐκ οἶδα ποίους τινὰς χρὴ μᾶλλον εὔξασθαι. Cf. ἄττα. ¶ 2) Est saepe interrogantis, Π. 8, 1, 1. p. 462. τίς ἂν πόλις — τίς δὲ φιλία — ποῖον δ' ἂν στράτευμα — ποῖαι δὲ πόλεις — ἢ ποῖοι οἶκοι. E. 3, 5, 8. p. 182. 4, 1, 4. Απ. 4, 5, 9. ἐκεῖνο δὲ ἤδη πώποτε ἐνεθυμήθης; ποῖον; ἔφη. Σ. 8, 39. c. gen. Απ. 2, 4, 5. ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων, i. e. ποῖον ἄλλο. c. artic. O. 10, 1. τὰ ποῖα; ἔφην ἐγώ, λέγε. 15, 2. c. τὶς, E. 4, 1, 3. λέξον μοι, ἔφη, ποίου τινὸς γένους ἐστίν; Απ. 4, 6, 2. ποῖόν τι νομίζεις εὐσέβειαν εἶναι; ¶ 3) *vter.* Απ. 2, 1, 23. ἀποροῦντα, ποίαν ὁδὸν τράπηται. §. 21. erat ὁποτέραν τῶν ὁδῶν. ¶ 4) A. 5, 4, 4. ποῖοί τε ἔσεσθε ἡμῖν συμπρᾶξαι; All. τί οἴεσθε ἔσεσθαι. Steph. recte inde fecit τί οἷοί τε ἔσεσθε, i. e. τί δυνήσεσθε, quam emendationem receperunt Hutch. et Zeun.

πολεῖν, v. μολεῖν.

***πολεμαρχεῖν**, *polemarchum esse.* Participium legitur pro πολέμαρχος, E. 5, 2, 17. πολεμαρχοῦντες ἐτύγχανον Ἰσμηνίας τε καὶ Λεοντιάδης. 5, 4, 2. Cf. πολέμαρχος. Plutarchus quoque in Pelop. 7. vtitur sic hoc participio: Φιλίδας διεπράξατο τῶν περὶ Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον γραμματεὺς γενέσθαι πολεμαρχούντων.

***πολεμαρχεῖον**, *polemarchi palatium.* E. 5, 4, 5. Thebis εἰς τὸ ταμιεῖον

εἶον τοῦ πολεμαρχείου. All. πολεμάρχου.

πολέμαρχος, *polemarchus.* ¶ 1) apud Lacedaemonios: *tribunus, morae praefectus.* v. μόρα. Erat regis quasi vicarius per omnia. v. Crag. de rep. Laced. 4, 4. Λ. 11, 4. ἑκάστη τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα. Suid. in v. μορῶν habet μόναρχον. Fortassis voluit μόραρχον. Λ. 13, 4. πάρεισι περὶ τὴν θυσίαν πολέμαρχοι. §. 6. ἐν μέσῳ δυοῖν μόραιν, καὶ δυοῖν πολεμάρχοιν. E. 4, 4, 7. sq. Praxitas polemarchus praeest morae, quae praesidio tenebat Sicyonem. 5, 4, 46. Thespias praesidium mittunt polemarchum et moram. §. 47. Ἀγησίλαος — πέμψας πρὸς τὸν ἐν Θεσπιαῖς πολέμαρχον. Cf. 4, 5, 11. 12. E. 5, 4, 51. πολεμάρχων τινὲς ἐπέδραμον σὺν ταῖς μόραις. Ag. 2, 15. et E. 4, 3, 14. Agesilaus vulneratus Γῦλιν τὸν πολέμαρχον παρατάξαι τε ἐκέλευσε τὸ στράτευμα, καὶ τρόπαιον ἵστασθαι. — Cum Agesilaus Delphos proficisceretur, Γῦλις ὁ πολέμαρχος ἔχων τὸ στράτευμα ἀπεχώρησεν. 6, 4, 15. rege Cleombroto interfecto polemarchi de rerum summa deliberant. Λ. 13, 1. συσκηνοῦσι τῷ βασιλεῖ οἱ πολέμαρχοι, ὅπως ἀεὶ συνόντες μᾶλλον καὶ κοινοβουλῶσιν. §. 9. ὅπως καλῶς γίγνεται, πολεμάρχῳ δεῖ μέλειν. 12, 6. μετὰ τὰ γυμνάσια καθίζειν ὁ πρῶτος πολέμαρχος κηρύττει, np. *qui primae morae praeest.* E. 4, 2, 14. μέλλοντος τοῦ πρώτου πολεμάρχου — ξυμβάλλειν, *qui primus in eos incidebat.* E. 2, 4, 33. ἄμφω πολεμάρχω. 3, 5, 15. Παυσανίας συγκαλέσας πολεμάρχους καὶ πεντηκοστῆρας ἐβουλεύετο. 4, 3, 16. 4, 5, 7. 15. 5, 4, 33. 52. 7, 1, 14. τὴν φρουρὰν καὶ τὸν Γεράνορα, πολέμαρχον Σπαρτιάτην. Cf. συμφορεῖς. ¶ 2) apud Thebanos est *magistratus magnae* et quidem proximae post Boeotarchas *dignitatis, ad quem summa rei militaris pertinebat.* v. Fr. Portus. A Cornelio Nepote Pelop. 2, 2. polemarchi cum paucis aliis vocantur maximi magistratus. Videntur autem non nisi duo Thebis fuisse, quanquam in v. Ἀρχίας quatuor fuisse diximus. Saltem Plutarchus semper tantum duo nominat, neque ex Xenophontis nar-

narratione plures colligi recte possunt. Potest tamen nihil certi constitui. v. Schneider. ad E. 5, 4, 2. Dicebantur etiam πολεμαρχοῦντες. E. 5, 4, 2. ἦν τις Φυλλίδας, ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. Plutarchus in Pelopidā c. 7, habet πολεμαρχούντων. v. πολεμαρχεῖν. E. 5, 4, 4. ὁ Φυλλίδας τὰ ἄλλα ἐπεμελεῖτο τοῖς πολεμάρχοις. 5, 2, 21. 23. 5, 4, 7. 8. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πολεμαρχεῖον. v. ibi.

Πολέμαρχος, *Polemarchus*, nomen proprium Lacedaemonii, nauium praefecti. E. 4, 8, 11. ναῦς, ὧν ἦρχε Πολέμαρχος. Margg. ὧν Ποδάνεμος ἦρχεν.

πολεμεῖν, ¶ 1) *bellum gerere.* E. 1, 4, 10. κἀκεῖθεν ὁρμώμενος ἐπολέμει. 4, 8, 1. ὁ κατὰ γῆν πόλεμος οὕτως ἐπολεμεῖτο. Ιερ. 2, 8. ἂν μὴ ἡ πόλις κοινὸν πόλεμον πολεμῇ. §. 12. πόλεμοι οὓς αἱ πόλεις πολεμοῦσι. Απ. 3, 5, 10. πάντας (πολέμους) τοὺς ἐπὶ Θησέως πολεμηθέντας. De talibus formulis, in quibus nulla inesse emphasis putanda est, v. Wass. ad Thucyd. 1, 112. et Phauorin. in v. ἀγορὰς ἀγόρευον, vbi exscripsit Eustathii verba ad Il. β, p. 348. c. πρὸς, A. 1, 3, 4. πρὸς τοὺς Θρᾷκας ἐπολέμησα. Αγ. 7, 7. Sic de bellis ciuilibus, Π. 7, 4, 1. στασιάζοντες οἱ Κᾶρες καὶ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους. Πο. 5, 8. τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις. E. 2, 4, 29. c. dat. Π. 3, 1, 6. ἐπολέμησάς ποτε Ἀστυάγει. Αγ. 3, 5. E. 2, 4, 25. 3, 1, 7. 4, 1, 15. σὺν ταῖς πατρίσι καὶ τοῖς ἐξενωμένοις πολεμοῦσι, *cum patria, adiuuante patria, adeo contra hospites bellum gerunt.* Sic c. σὺν, A. 2, 6, 3. σὺν ἐκείνῳ πολεμήσων, *cum illo coniunctus.* it. c. μετὰ, E. 7, 1, 17. συνέλεξεν ξενικὸν ὅπως πολεμοίη μετὰ Λακεδαιμονίων, *vt Lacedaemonios in bello adiuuaret.* c. διὰ, E. 4, 4, 14. μισθοφόρους — διὰ τούτων ἐῤῥωμένως ἐπολέμουν. ¶ 2) *belli caussam praebere.* A. 6, 6, 10. τούτου ἕνεκα μήτε πολεμῆτε (Zeun. e MSS. Brodaei et Paris. πολεμεῖτε) Λακεδαιμονίοις, np. si Cleandro non morem geritis. ¶ 3) *pugnare, dimicare.* Π. 7, 1, 22. μελετᾶν, ὡς πολεμήσων ἀπὸ τῶν καμήλων. De canibus, K. 10, 1. κύνας

— πο-

— πολεμεῖν τῷ θηρίῳ. ¶ 4) *infestare, verbis et animo oppugnare.* Π. 1, 3, 10. τί ποτε οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; ¶ 5) *resistere, aduersari.* E. 2, 3, 18. p. 100. ἀεὶ πολεμῶ τοῖς οὐ πρόσθεν οἰομένοις καλὴν ἂν δημοκρατίαν εἶναι. Απ. 2, 1, 13. ¶ 6) Passiuum: *bello peti* f. *lacessi.* E. 7, 4, 20. εἰ ἀμφοτέρωθεν πολεμοῖντο. A. 4, 1, 1. ὅσα ἐπολεμήθη πρὸς τοὺς Ἕλληνας, *quae hostiliter facta sunt.* All. ἐπολέμησε, vt referatur ad regem.

πολεμικὸς, ¶ 1) *bellicosus, bellandi* f. *rei militaris peritus.* Π. 3, 3, 24. p. 193. ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι. A. 2, 6, 1. ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος. §. 5. οὕτω μὲν φιλοπόλεμος ἦν. πολεμικὸς δὲ αὖ ταύτῃ, ὅτι φιλοκίνδυνος ἦν. 5, 2, 2. ἀνθρώπους πολεμικωτάτους. 7, 2, 12. Ιππ. 7, 1. ¶ 2) *bello aptus.* Π. 1, 5, 7. p. 54. laudis studium est πολεμικώτατον κτῆμα. 7, 5, 22. ἵπποι — ἐκτεμνόμενοι — πολεμικοὶ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, *apti ad belli labores perferendos.* Cf. Poll. 1, 195. Λ. 11, 3. χαλκῆν ἀσπίδα — πολεμικωτάτην εἶναι. καὶ γὰρ τάχιστα λαμπρύνεται. Ιππ. 3, 13. ταῦτά μοι δοκεῖ πολεμικώτερα φαίνεσθαι ἂν in exercitationibus. Intelligitur inprimis celeritas in equitando. ¶ 3) *bellicus.* Π. 1, 6, 15. μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων. §. 12. p. 64. ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων κράτιστοι. Π. 5, 2, 15. p. 286. εἰ αἱ νῖκαι ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις ἔσονται, ὁπότεροι πλείονα ὄχλον ἀπαριθμήσωσιν, *in bello.* O. 4, 12. οὐδὲν ἧττον τῶν γεωργικῶν ἔργων ἐπιμελεῖσθαι, ἢ τῶν πολεμικῶν. 6, 1. οὐδὲν ἧττον τῶν εἰρηνικῶν ἢ τῶν πολεμικῶν ἔργων. Π. 7, 5, 26. p. 457. πολεμικῆς ἐπιστήμης καὶ μελέτης. 8, 1, 12. τῆς πολεμικῆς ἕνεκα ἀσκήσεως ἐπὶ θήραν ἐξῆγεν. §. 13. τὰς πολεμικὰς τέχνας καὶ τὰς μελέτας. Απ. 2, 1, 28. τὰς πολεμικὰς τέχνας μαθητέον. 3, 1, 3. ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις. O. 1, 17. πολεμικὰς ἐπιστήμας. Oppon. εἰρηνικάς. 4, 4. πολεμικὴ τέχνη. 5, 19. τῶν πολεμικῶν πράξεων, *quae in bello fieri solent.* 20, 2. Cf. ἀγὼν et τέχνη. ¶ 4) πολεμικὸν, a) *quod inimicitias excitare potest.* Απ. 2, 6, 21. φύσει ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν φιλικὰ, τὰ δὲ πολεμικὰ — πολεμικὸν δὲ καὶ ἔρις καὶ ὀργή.

ὀργή. b) *classicum, signum ad proelium.* A. 4, 3, 22. ἐπειδὰν σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικόν. Sic improprie A. 7, 3, 16. in conuiuio Κερασούνταῖοι σημαίνουσιν αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξιν, — καὶ αὐτὸς Σεύθης ἀνέκραγέ τε (Castal. τι) πολεμικὸν, καὶ ἐξήλατο, ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος. Hutch. *bellicum quiddam.* c) *hostes.* Πο. 4, 44. εἴ τι αἰσθάνοιτο πολεμικόν. Paulo post est εἰ ἔλθοιεν πλείους πολέμιοι. ¶ 5) τὰ πολεμικὰ, a) *res bellicae.* Π. 1, 5, 7. p. 53. τὰ πολεμικὰ (All. τὰ πολέμια) ἀσκοῦντες — τὰ πολεμικὰ ἀγαθοί. 2, 1, 7. p. 94. 8, 1, 12. ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν. Λ. 13, 6. Ιερ. 6, 7. Απ. 3, 4, 5. Απολ. 20. Cf. ἀσκεῖν. b) *exercitia bellica.* Π. 2, 1, 7. p. 95. τῶν πολεμικῶν περιελὼν τῷ τόξῳ μελετᾶν. c) fere i. q. πόλεμος. Π. 8, 5, 4. ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ (i. e. ἐν τῷ πολέμῳ) χρήσεων — πλείστου ἄξια ταῦτα ἐν τοῖς πολεμικοῖς, *belli tempore.* A. 3, 1, 27. ἄνευ ἀρχόντων οὐδὲν ἂν γένοιτο — ἐν τοῖς πολεμικοῖς. §. 30. v. πολέμιος nr. 5. d. Ιπ. 3, 12. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. πεζικός. v. ibi. it. c. πολιτικός. v. ibi nr. 4. it. c. πολέμιος. v. ibi, et supra nr. 5. a.

πολεμικῶς, ¶ 1) *hostiliter, bellico more.* K. 6, 16. canes πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι. ¶ 2) πολεμικῶς ἔχειν, *hostem esse, hostili animo esse.* c. πρὸς, Π. 5, 2, 12. πολεμικῶς ἔχειν πρὸς ἑαυτόν. In seqq. est αὐτῷ πολέμιον. A. 6, 1, 1. πολεμικώτερον (all. πολεμικώτατα) πρὸς ἀλλήλους εἶχον, *fiengen mehr Feindseligkeiten gegen einander an.* E. 4, 8, 17. Απ. 2, 6, 18. αἱ πόλεις — πολεμικῶς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας. Ernestio legendum videbatur πολεμίως. Cf. ἐθελέχθρως.

πολέμιος, ¶ 1) *hostis, infestus.* Π. 5, 5, 7. ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἦλθον. 7, 5, 10. ὡς πολέμιοι ἐχρῶντο αὐτοῖς. Zeun. e cod. Guelf. ὡς πολεμίοις. E. 2, 3, 17. p. 91. πολέμιος μὲν ἦν, οὐ μέντοι πονηρός. c. dat. Π. 5, 2, 11. ἐμοὶ μὲν πολέμιός ἐστιν, οὐκ ἐμὲ μισῶν, — ὑμᾶς δὲ μισεῖ. §. 12. ἐπίστασθε καὶ ἄλλον τινὰ αὐτῷ πολέμιον. E. 2, 3, 17. p. 90. πλείστους ἀνάγκη πολεμίους εἶναι τοῖς ἐς ὀλιγαρχίαν μεθιστᾶσι. §. 18. p. 97. ὅτι οἱ μέτοικοι ἅπαντες πολέμιοι τῇ πόλι-

τείχ ἔσοιντο. 7, 3, 7. p. 477. εἰ ἐμοὶ πολέμιος ἦν. Femininum, A. 3, 1, 2. ἔθνη καὶ πόλεις πολέμιαι ἦσαν. E. 2, 1, 11. ἡ Ἀσία πολεμία αὐτοῖς ἦν. Neutrum, E. 7, 1, 13. οὐ μόνον τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς χωρίοις πολεμίοις χρώμενοι. K. 13, 12. θηρία vocantur πολέμια hominibus. Comparatiuus, A. 1, 5, 15. πάντες βάρβαροι πολεμιώτεροι ἡμῖν ἔσονται. E. 7, 3, 7. p. 477. τί ἐμοὶ πολεμιώτερος ἢ ὑμῖν; Superl. Π. 5, 2, 12. πολεμιώτατοι αὐτῷ εἰσι Καδούσιοι. 7, 5, 20. πόλις — οὕτως ἔχοι αὐτῷ, ὡς ἂν πολεμιωτάτη γένοιτο ἀνδρὶ πόλις. A. 7, 1, 18. E. 7, 3, 7. p. 478. c. artic. Π. 1, 5, 7. extr. τὰ τῶν πολεμίων μαθὼν, *ſtatum, res hoſtium.* 3, 2, 3. οὐδὲν τὰ τῶν πολεμίων δυνήσεται, *copiae.* 6, 1, 21. πάντα εἰδὼς τὰ τῶν πολεμίων. 6, 2, 4. οὐδὲν ὄντα τὰ τῶν πολεμίων, *apparatum.* 6, 3, 7. 8. Π. 3, 3, 7. ἐπιθυμεῖ τι ἤδη τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους πράττειν, *quae ad nocendum hoſtibus fieri ſolent.* §. 22. ἠρώτα τοὺς αὐτομόλους τὰ ἐκ τῶν πολεμίων, *ſtatum.* Cf. ἐχθρός. Refertur ad abſtracta, Π. 2, 2, 9. πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. ¶ 2) οἱ πολέμιοι, *hoſtium ager ſ. regio.* Π. 5, 4, 13. ἡ ἐκ τῶν πολεμίων τροφή. Sic de hoſtium caſtris intelligi poſſit, vbi eſt c. εἰς, vt Π. 6, 1, 21. εἰς τοὺς πολεμίους ἐλθεῖν. §. 23. οἴχεται εἰς τοὺς πολεμίους. 6, 2, 2. ¶ 3) *hoſtilis.* Π. 7, 5, 18. p. 447. τὸ πολέμιον στρατόπεδον, *hoſtium.* 8, 1, 1. p. 462. πόλις πολεμία. A. 2, 2, 7. πολεμίους ἱππέας. 4, 3, 9. 6, 3, 13. τὸ πολέμιον στράτευμα. Λ. 13, 10. πρεσβείας πολεμίας. ¶ 4) πολέμιον, *hoſtilis exercitus.* Intell. στράτευμα. Π. 7, 1, 10. ἤν τι που μένῃ πολέμιον. ¶ 5) τὰ πολέμια, a) *res militares.* Nam pro τὰ πολεμικὰ dici, demonſtrat Weſſeling. ad Diodor. Sic. 1, 54. Heſych: πολεμίων· πολεμικῶν. A. 1, 6, 1. τὰ πολέμια λεγόμενος ἐν τοῖς ἀρίστοις Περσῶν, *quod ad res bellicas attinet.* Steph. et Muretus emendant πολεμικά. Quam emendationem receperunt Hutch. et Zeun. b) *quae ab hoſtibus ſuſcipiuntur.* Π. 3, 3, 15. πάντα τὰ πολέμια, ἐξαίφνης ὁρώμενα, φοβερώτερα τοῖς ἐναντίοις εἶναι. All. πολεμικά. Sed etiam h. l. Weſſeling. contra Hutch. defendit lectio-

lectionem πολέμια. c) *hostium castra aliaeque opes.* E. 3, 4, 24. πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια περιεστρατοπεδεύσατο, καὶ ἄλλα πολλὰ χρήματα ἐλήφθη. d) *bellum.* Iπ. 7, 17. ἐν τοῖς πολεμίοις αἱ στροφαί εἰσιν τοῦ διώκειν ἕνεκα. Leuncl. et Camerar. probante Zeunio legunt ἐν τοῖς πολέμοις. Sic A. 3, 1, 30. edd. vett. et Cod. Guelf. habent: ὁπόσοι μαστεύουσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμίοις, — ἀποθνήσκουσιν. All. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ¶ 6) ἡ πολεμία, scil. χώρα, *hosticum, hostium regio.* Π. 1, 6, 11. μήτ' ἐν φιλίᾳ, μήτ' ἐν πολεμίᾳ. 3, 3, 7. ἐξάγειν εἰς τὴν πολεμίαν. §. 9. p. 179. 180. A. 3, 3, 4. 5, 1, 4. 7, 7, 20. Aγ. 11, 1. τοὺς θεοὺς οὐχ ἧττον ἐν τῇ πολεμίᾳ ἢ ἐν τῇ φιλίᾳ συμμάχους ποιεῖσθαι. Eodem sensu paulo ante ἱερὰ τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις, sc. χωρίοις. Iερ. 2, 8. O. 20, 7. Iπρ. 4, 4. c. dat. A. 4, 7, 15. ἐνέβαλεν εἰς τὴν ἑαυτοῖς πολεμίαν. Cod. Eton. ἑαυτοῦ. Addito nomine χώρα, A. 4, 7, 14. ὅπως διὰ τῆς πολεμίας χώρας ἐπάγοι. 5, 1, 4. 7, 6, 18. ἐν πολεμίᾳ χώρᾳ εἶναι. In Cod. Eton. χώρᾳ deest. Iπρ. 4, 6. Cf. ἐμβάλλειν et φίλιος. ¶ 7) *inimicus.* Hesych: πολέμιος· ἐχθρός. E. 3, 1, 7. ἦν — ὁ Δερκυλλίδας πολέμιος τῷ Φαρναβάζῳ — διαβληθεὶς ὑπὸ Φαρναβάζου. 4, 8, 3. O. 11, 23. συμφέρει φίλους εἶναι μᾶλλον (οἰκέτας), ἢ πολεμίους. ¶ 8) Legitur pro eo ἐναντίος. v. ἐναντ. nr. 5. Confunditur c. πόλεμος. v. ibi nr. 1. et 6. et supra nr. 5. d. it. c. πόλις. v. ibi nr. 7. it. c. ὑπεναντίος. v. ibi. it. c. πολεμικός. v. ibi nr. 5. et supra nr. 5.

πολεμιστήριος, ¶ 1) *bellicosus, ad bellum idoneus.* Aγ. 9, 6. ἵππους πολεμιστηρίους τρέφοντα, *equos bellatores.* Tales alere iisque merere erat munus ditiorum. v. Bach. Iπ. 1, 2. ἵππου πολεμιστηρίου. 3, 7. Cf. Poll. 1, 181. et Hesych. ¶ 2) *bellicus.* Π. 6, 1, 17. πολεμιστήρια ἅρματα. 7, 1, 22. τὰ δρεπανηφόρα ἅρματα. ἔτι καὶ νῦν διαμένει τὸ πολεμιστήριον τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι. Vertunt *bellicum illud curruum genus.* Sic Π. 8, 8, 12. γιγνώσκουσιν, οἷα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει, *res bellicae, res militaris.* Leuncl. *apparatus bellici.*

πολεμίως ἔχειν, *infesto animo esse.* c. dat. K. 7, 11. canes ὅταν ἤδη τῷ θηρίῳ ἔχωσι πολεμίως. Cf. πολεμικῶς.

πολεμοποιεῖν, *bellum* s. *seditionem moliri* s. *excitare.* E. 5, 2, 21. λαμβάνω τουτονὶ ὡς πολεμοποιοῦντα.

πόλεμος, ¶ 1) *bellum.* a) O. 4, 15. τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς (*strenuos*) γεγονότας. Cf. ἀκήρυκτος et φιλόπονος. b) c. διὰ, A. 3, 2, 4. διὰ παντὸς πολέμου αὐτοῖς ἰέναι. Πο. 5, 5. διὰ πολέμου — διαπράττειν τι. c) c. ἐν, A. 6, 1, 19. ὅςτις ἐν πολέμῳ ὢν στασιάζει, *bellum gerens.* Aπ. 4, 4, 15. it. praecedente articulo, Aπ. 4, 4, 14. τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ταῖς πατρίσι βοηθοῦντας. Sic ibid. paulo ante pro τοὺς πολεμίους εὐτακτοῦντας MS. 1. habet τοὺς ἐν πολέμοις πολεμίους etc. quae est vitiosa scriptura, sed Stobaeus aliique Codd. τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις (omisso πολεμίους) etc. Optime. Neque enim hostes intelligendi sunt, sed ciues, qui in bello modesti fuerunt. v. Cel. Schneider. ad h. l. Ponitur etiam omisso participio verbi εἶναι, vt O. 5, 19. τοὺς ἐν πολέμῳ ὁρᾷς — ἐξαρεσκομένους τοῖς θεοῖς. d) c. ἐπὶ et dat. A. 2, 4, 3. ἐπὶ πολέμῳ ἀπιέναι, *ad bellum faciendum.* E. 4, 8, 17. Θίμβρωνα πέμπουσιν ἐπὶ πολέμῳ πρὸς αὐτόν. §. 24. τοὺς πλέοντας ἐπὶ τῷ ἐκείνου πολέμῳ, *vt bello illum vexarent.* e) c. ἐπὶ et acc. O. 5, 14. in Margg. et MSS. est ἐπὶ τοὺς πολέμους ἰέναι pro πολεμίους. Cf. nr. 6. f) c. πρὸς, *aduersus*, Π. 8, 8, 12. πρὸς τούτους μεθ' Ἑλλήνων τοὺς πολέμους ποιεῖσθαι. A. 4, 4, 1. διὰ τοὺς πολέμους τοὺς πρὸς Καρδούχους. Aπ. 3, 5, 9. g) c. gen. E. 3, 2, 16. μὴ χρηστηριάζεσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐφ' Ἑλλήνων πολέμῳ, *de bello contra Graecos.* §. 22. οὕτω δὴ ὁ Λακεδαιμονίων καὶ Ἠλείων πόλεμος ἔληξε, *inter Lacedaemonios et Eleos.* h) c. variis verbis, vt αἱρεῖσθαι, Aπ. 4, 4, 14. πόλεμον — ἀράμεναι αἱ πόλεις πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. γίγνεσθαι, E. 6, 3, 4. p. 383. ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστὶ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γίγνεσθαι. Aπ. 1, 5, 1. πολέμου ἡμῖν γενομένου. O. 2, 6. Iπρ. 1, 19. ἢν πόλεμος γίγνηται. ἐγείρειν, Iπρ. 1, 19. ἢν πόλεμος ἐγείρηται. εἶναι, Π. 2, 4, 6. ἐξ ὅτου ὁ πόλεμος

εἴη Μήδοις τε καὶ τῷ Ἀσσυρίῳ. O. 4, 3. πόλεσι ταῖς ἐν πολέμοις δοκούσαις εἶναι. v. δοκεῖν nr. 5. καθίσασθαι, Π. 8, 8, 12. οὐδεὶς — εἰς πόλεμον καθίσαται, bellum subit s. parat. παρέχειν, E. 2, 4, 13. p. 113. τῶν πάντων αἴχισον καὶ χαλεπώτατον καὶ ἀνοσιώτατον καὶ ἔχθισον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους παρέχουσι. ποιεῖσθαι, A. 1, 5, 9. εἴ τις διὰ ταχέων τὸν πόλεμον ποιοῖτο. 5, 5, 12. Cf. ἀναιρεῖσθαι, ἀναπαύεσθαι, ἐκφέρειν, καθισάναι, παύεσθαι nr. 5. πολεμεῖν nr. 1. προῤῥεῖν. i) c. articulo et praepositione facit periphrasin adiectiui, Π. 2, 1, 7. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον. Sic c. εἰς, Π. 8, 8, 13. ἀνανδροτέρους τὰ εἰς τὸν πόλεμον, in re militari, in bello. Aπ. 3, 1, 6. παρασκευασικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον, rerum ad bellum necessariarum, vt sunt arma et σκεύη. K. 1, 12. ὑσέρους εἶναι τὰ εἰς τὸν πόλεμον. Zeunius videtur minus bene exponere in acie instruenda. 2, 1. it. c. ἐν, Π. 4, 1, 2. p. 201. Zeun. e Cod. Guelf. et marg. Steph. edidit ἐργάτην τῶν ἐν πολέμῳ pro ἐργ. τ. πολεμικῶν. k) Interdum additur substantiuum, vt Π. 2, 4, 8. p. 130. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων ποιήσασθαι συνεργούς. A. 1, 9, 3. O. 11, 19. τοῖς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήμασι. c. ἐν, O. 5, 19. οὐδὲν ἧττον τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων ἢ τῶν ἐν πολέμῳ. In sqq. est πολεμικῶν. l) Additur participium, vt Π. 1, 2, 10. τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων, quae fieri solent in bello. m) c. πρὸς, Π. 1, 2, 10. μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. 5, 1, 13. τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν. A. 4, 3, 8. εἰπεῖν εἴ τι τὶς ἔχοι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, quae pertineant ad bellum. Aπ. 3, 12, 5. ἀσκεῖν δημοσίᾳ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον. K. 12, 1. n) it. c. artic. et gen. Π. 7, 5, 17. p. 445. τὰ τοῦ πολέμου τοιαῦτα ἐγίγνωσκεν ὄντα, conditionem belli. O. 11, 12. ἀσκεῖν τὰ τοῦ πολέμου. §. 13. Cf. ἀσκεῖν. ¶ 2) proelium. Π. 6, 2, 3. τὰ ἄλλα πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. A. 1, 8, 4. ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν. ¶ 3) insidiae. Ιερ. 2, 18. πόλεμον τοιοῦτον ἔχων διατελεῖ ὁ τύραννος. ¶ 4) Tribuitur praedonibus, Π. 3, 2, 12. εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. ἀεὶ γὰρ ἐλῄζοντο. ¶ 5) Tribuitur

tur diis, et verti poteſt *vindicta*. A. 2, 5, 2. p. 109. *τὸν θεῶν πόλεμον οὐκ ἄν τις ἀποφύγοι.* ¶ 6) Permutatur in libris cum *πολέμιος*, vt Π. 7, 5, 23. *ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς θήραις.* Perperam all. *πολεμίοις* ſ. *πολεμικοῖς*. Ιερ. 2, 14. *ἴσοι οἱ πόλεμοι.* All. *πολέμιοι.* Contra Απ. 3, 5, 6. vbi erat: *ὅταν χειμῶνα ἢ πολέμους δείσωσιν*, viri docti e MSS. receperunt *πολεμίους*. Cf. ſupra nr. 1.

πολίζειν *τὸ χωρίον*, A. 6, 6, 3. *vrbem in eo loco condere.* Cf. Poll. 9, 7.

πολιορκεῖν, ¶ 1) *obſidere*, (Schol. Thucyd. 1, 94. *πολιορκῆσαι, τὸ μόνον πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους· ἐκπολιορκῆσαι, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν, καὶ εἰσελθεῖν.*) np. vel fame et tempore ad deditionem compellere, vel vi, armis et operibus. v. Caſaub. ad Polyb. p. 176. a) vrbem, Π. 7, 5, 6. *τούτους (Φοίνικας) ὑπετίθει, ὅπως ὅτι μάλιστα ἐοίκοι πολιορκήσειν παρασκευαζομένῳ.* Αγ. 2, 26. *Σηστὸν πολιορκῶν.* E. 1, 3, 10. *οἱ Ἀθηναῖοι τὸ Βυζάντιον ἐπολιόρκουν.* 2, 3, 5. *οἱ Σάμιοι πολιορκούμενοι ὑπὸ Λυσάνδρου πάντῃ.* 3, 1, 5. *Λάρισσαν — περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει.* b) montes, Π. 2, 4, 9. *ὄρη — εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος.* c) homines, exercitum, A. 4, 2, 10. *μὴ κυκλωθέντες πολιορκοῖντο.* 6, 3, 7. *πολιορκοῦνται ἐπὶ λόφου.* §. 8. 10. 13. Αγ. 2, 26. *πολιορκῶν ἐν Ἄσσῳ Ἀριοβαρζάνην.* Πο. 4, 48. E. 1, 6, 13. 16. 4, 1, 11. 4, 8, 4. *μὴ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἐνθάδε πολιορκώμεθα.* §. 5. *εἰ μέλλοι πολιορκηθήσεσθαι.* 5, 1, 7. *ἐπολιόρκουν αὐτὸν* in portu *ναῦς ἔχοντα πέντε καὶ εἴκοσι.* §. 22. ¶ 2) *bello premere, oppugnare.* Π. 1, 5, 2. *πολιορκῶν — Βακτρίους.* E. 4, 6, 2. *πολιορκουμένων ἡμῶν ὑπὸ Ἀκαρνάνων.* (§. 1. erat *πιεζόμενοι*.) 5, 1, 2. *οἱ Ἀθηναῖοι πολιορκούμενοι ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν.* (§. 1. *λῄζεσθαι*.) §. 26. *πολιορκούμενοι ἐκ τῆς Αἰγίνης ὑπὸ λῃστῶν.* ¶ 3) *vexare, vrgere.* E. 4, 7, 1. *ὁμοίως ἂν πολιορκεῖσθαι ὑπὸ τῶν τὸν σῖτον φθειρόντων, ὥσπερ εἰ περιστρατοπεδευσάμενοι πολιορκοῖντο.* Απ. 2, 1, 13. *πάντα τρόπον πολιορκοῦντες τοὺς ἥττονας — ἕως ἂν πείσωσιν ἑλέσθαι δουλεύειν.* §. 17. *τὸ σῶμα τοῖς τοιούτοις πολιορκεῖσθαι.*

πολιορκεῖσθαι, medium, in futuro dicitur pro paſſiuo.

ſuo. Π. 6, 1, 11. πολιορκήσονται ὁπότεροι ἂν ἥσσους ὦσι, *inopia prementur.* In margg. Steph. et MSS. Bodl. ac Guelf. pro ἥσσους eſt κρείττους, vt πολιορκ. ſit actiue poſitum. Male, v. Zeun. E. 6, 4, 6. ἐλογίζοντο, ὡς — αὐτοὶ πολιορκήσοιντο. 7, 5, 18.

πολιορκητέος, *obſidendus, vrgendus.* Π. 7, 5, 4. τούτῳ (τῷ λιμῷ) πολιορκητέους φημὶ εἶναι τοὺς ἄνδρας. Leuncl, *expugnandos.*

πολιορκία, *obſidio.* Π. 7, 5, 7. κατεγέλων τῆς πολιορκίας, ὡς ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια. Αγ. 2, 26. λύσας τὴν πολιορκίαν. E. 1, 6, 16. 17. 2, 2, 2. Μηλίους — κρατήσαντες πολιορκίᾳ — τἄλλα πάντα ὡς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν. Απολ. 18. ἐν τῇ πολιορκίᾳ, *tempore obſidionis.*

πόλις, ¶ 1) *vrbs.* Thom. Mag. et Phauorin: πόλις· καὶ ὁ τόπος, καὶ οἱ κατοικοῦντες. Cf. ἄστυ. Π. 1, 4, 17. φυλακὴ ἔρχεται ἐκ πόλεως in caſtella in finibus ſita. Poteſt h. l. vel explicari *ex vrbibus*, vel *ex vrbe primaria* Aſſyriorum. 1, 2, 9. κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα — φυλακῆς ἕνεκα τῆς πόλεως. Intelligitur Perſepolis. 7, 1, 21. χώραν τε δώσω καὶ πόλεις. 8, 3, 14. ἀφικνοῦνται πάλιν εἰς τὴν πόλιν Perſepolin. 8, 5, 11. A. 3, 1, 2. ἔθνη καὶ πόλεις πολέμιαι. Αγ. 1, 3. Lacedaemon ſ. Sparta ἡ πόλις ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐνδοξοτάτη. Λ. 1, 1. eadem τῶν ὀλιγανθρωποτάτων πόλεων οὖσα δυνατωτάτη καὶ ὀνομαστοτάτη ἐν τῇ Ἑλλάδι. 5, 5. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. Αθ. 3, 2. περὶ τῶν κατὰ πόλιν γιγνομένων. E. 2, 3, 3. διέλυσε κατὰ πόλεις ἑκάστους. Leuncl. *ad ſuos.* Ita etiam vertit §. 6. ἀφῆκεν τὸ ναυτικὸν κατὰ πόλεις. §. 17. p. 90. διὰ τὸ πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνίδων τὴν πόλιν εἶναι. 3, 2, 7. εἰ πεμφθείη ἀπὸ τῆς πόλεως — ἔπεμψεν αὐτοὺς ἀπ' Ἐφέσου διὰ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. 6, 5, 3. τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει — μίαν πόλιν τὴν Μαντίνειαν ποιεῖν, καὶ τειχίζειν τὴν πόλιν. Ιερ. 1, 11. 2, 10. ἐὰν στρατεύωσιν εἰς τὴν πόλιν κρείττονες, ἐὰν ἔξω τοῦ τείχους τύχωσιν ὄντες οἱ ἥσσονες. Απ. 2, 1, 14. ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται. 3, 1, 1. εἰς τὴν πόλιν ἥκειν, np. Athenas. O. 11, 14. τι κατὰ πόλιν πράττειν. §. 15. κατὰ πόλιν oppon. εἰς ἀγρόν. Cf. περιοικίδες. Diſtinguitur a

ciui-

ciuibus, E. 2, 3, 6. τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοὺς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἐνόντα. Απ. 1, 2, 48. οἴκῳ καὶ οἰκέταις καὶ οἰκείοις καὶ φίλοις καὶ πόλει καὶ πολίταις — καλῶς χρῆσθαι, *republica.* Sequente plur. mascul. Π. 5, 4, 19. ἐγγύτατα ἄγειν τῆς πόλεως, ἵνα ἐπιδείξῃς αὐτοῖς. c. artic. et ἐν, Λ. 8, 1. ὁμογνώμονας ἐποίησε τοὺς κρατίστους τῶν ἐν τῇ πόλει, *ciuium.* E. 4, 5, 1. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες τῶν φευγόντων ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει βοσκήματα ἔχοιεν, *ciues* f. *incolae* Corinthi. O. 2, 16. οἵτινες ἐπισημονέστατοί εἰσι τῶν ἐν τῇ πόλει. Possit etiam verti *inquilini.* Sic c. ἐκ. E. 1, 2, 5. οἱ ἐκ τῆς πόλεως ἐβοήθησαν σφίσιν. ¶ 2) i. q. ἀκρόπολις. A. 7, 1, 17. ὑπαρχόντων πολλῶν χρημάτων ἐν τῇ πόλει. Nam Thucydides 2, 13. dicit: ὑπαρχόντων ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων. ¶ 3) *ciuitas, ciues.* v. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. 932. Π. 1, 2, 2. ὅθεν ἐν ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται. αἱ γὰρ πλεῖσται πόλεις — 1, 4, 25. ἀπιέναι, μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο, καὶ ἡ πόλις μέμφοιτο. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ νομίζει ἡ πόλις. p. 53. ἀγαθὰ τῇ πόλει περιάψειν. 8, 6, 11. πᾶν μὲν ἔθνος — πᾶσα δὲ πόλις. A. 2, 6, 2. πείσας τὴν αὐτοῦ πόλιν. 5, 5, 7. ἔπεμψεν ἡμᾶς — ἡ τῶν Σινωπέων πόλις. 6, 1. 12. 6, 2, 3. πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν. Antea vocabat τοὺς Ἡρακλεώτας. 6, 4, 1. πόλις οὐδεμία — ἀλλ' ἢ Θρᾷκες ἢ Βιθυνοί. Αγ. 1, 5. κρίνασα ἡ πόλις. Paulo post οἱ ἄριστοι. 4, 5. κριθεὶς ὑπὸ τῆς πόλεως. Λ. 13, 4. τῶν ἀπὸ τῶν πόλεων στρατηγῶν, np. quae Lacedaemoniis erant fubiectae. Sic 14, 2. τοὺς ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσι. Αθ. 1, 14. ἐν ταῖς συμμαχίσι πόλεσι, np. quae Athenienfibus parent. Ibid. de iisdem bis fimpliciter: ἐν ταῖς πόλεσιν. Sic faepe c. 2. it. 3, 10. et Πο. 1, 1. Αθ. 3, 2. ἑορτάσαι ἑορτὰς, ὅσας οὐδεμία τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Πο. 4, 30. et faepius in illo capite ἡ πόλις dicitur facere aliquid. E. 1, 1, 17. τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων Afiae στρατηγοὺς, quae erant fociae Lacedaemoniis et Pharnabazo. 1, 6, 5. ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθεὶς, a Lacedaemoniis. 3, 2, 7. τὰς Ἑλληνίδας πόλεις εὐδαιμονικῶς διαγούσας. 3, 5, 6. οὕτω γιγνωσκούσης τῆς

πόλεως

πόλεως τῶν Λακεδαιμονίων. 4, 2, 1. ὅτι ἡ πόλις ἐπιςέλλοι. Intelliguntur inprimis Ephori. 5, 1, 28. τὰς Ἑλληνίδας πόλεις καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτονόμους ἀφεῖναι — αὐτονόμους εἶναι καὶ μικρὰν καὶ μεγάλην πόλιν. 5, 2, 25. 5, 3, 11. §. 16. πόλις — πλέον πεντακισχιλίων ἀνδρῶν. 6, 5, 3. καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας πόλεις. §. 38. p. 430. Ιερ. 4, 5. 5, 2. Απ. 1, 7, 5. τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι dicuntur gubernator et imperator omninoque quilibet praefectus. 3, 1, 2. ἐν τῇ πόλει ςρατηγεῖν. quod §. 1. dicitur τῆς τιμῆς ταύτης ἐν τῇ πόλει τυγχάνειν. 3, 6, 1. δημηγορεῖν et προςατεύειν τῆς πόλεως. 4, 4, 16. αἱ πόλεις ἰσχυρόταταί τε καὶ εὐδαιμονέςαται γίγνονται. Σ. 8, 7. πᾶσα ἡ πόλις οἶδε, *ciues fere omnes.* §. 40. Ιπ. 2, 1. οἱ — τῆς πόλεως οὐκ ἐλάχιςον μετέχοντες, *qui non minimam rerum ciuitatis curam gerunt.* Ιπρ. 7, 2. §. 3. ἦν ἡ πόλις πᾶσα ἐπεξίῃ. §. 4. §. 5. ὅλη ἡ πόλις. 8, 7. Κ. 13, 15. οἱ κατὰ πόλιν βουλόμενοι πλεονεκτεῖν. Sequitur pluralis mafcul. Α. 5, 5, 3. πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἀποίκους. Cod. Eton. ἀποικίαν. Sed v. Hutch. 5, 6, 12. ὑπάρξει ὑμῖν ἡ ἐμὴ πόλις. ἑκόντες γὰρ με δέξονται. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν πόλιν Ἑλληνίδα, ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Αγ. 2, 23. Αθ. 2. 9. θύουσιν — δημοσίᾳ ἡ πόλις. Ε. 1, 4, 5. ἠρημένους refertur ad praecedens πόλις. 3, 3, 4. τοιαῦτα ἀκούσασα ἡ πόλις — εἵλοντο Ἀγησίλαον βασιλέα. Intelliguntur maxime Ephori et fenatus. 5, 3, 10. Φλιασίων πόλις ἐπαινεθεῖσα ὅτι ἔδοσαν, νομίζουσα. 6, 2, 26. τῶν πόλεων — τὰς μὲν ἐθελούσας, τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις. Welf. ταῖς — πειθομέναις. Απ. 2, 2, 3. Sic fere Ε. 6, 5, 5. ἔπεμπον τῶν Ἀρκαδικῶν πόλεων τινες συντειχιοῦντες. Caftal. et Schneider. συντειχιοῦντας. Diftinguitur a ciuibus, Απ. 3, 5, 17. πολλὴ ἀπειρία καὶ κακία τῇ πόλει ἐμφύεται, πολλὴ δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις. Similiter Π. 1, 6, 19. p. 83. πολλοὺς καὶ ἰδιώτας καὶ πόλεις. it. ab Ephoris, Ε. 2, 3, 17. p. 94. ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἐφόρων καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἁπάσης πόλεως. Genitiuus praecedente articulo τὰ, Αθ. 3, 2. τινὰ διαπράττεσθαι τῶν τῆς πόλεως, *rerum ciuitatis* f. *ciuilium,* quae

quae alias vocantur πολιτικά. Απ. 1, 2, 47. τὰ τῆς πόλεως ἔπραττον, *rem publicam capessebant.* 2, 1, 2. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται, *ne administratio reip. negligatur.* 3, 6, 18. 3, 7, 3. τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι. §. 1. est τὰ πολιτικά. §. 9. μὴ ἀμέλει τῶν τῆς πόλεως. In his omissum est nomen πράγματα, quod additur Απ. 3, 7, 1. τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελεῖσθαι. it. §. 2. Cf. ἐπιχύειν. ¶ 4) *ciuitas libera.* Π. 8, 2, 13. οἱ πρωτεύειν βουλόμενοι παρὰ Κύρῳ, atque adeo in regno, ὥσπερ ἄλλοι ἐν πόλεσι. Ιερ. 2, 12. τῶν πολέμων ὅσα μὲν ἔχει χαλεπὰ ὁ συνὼν (all. σὺν) ταῖς πόλεσι, ταῦτα καὶ ὁ τύραννος ἔχει, *qui in libera rep. viuit.* §. 14. οἱ συνόντες ταῖς πόλεσι. §. 15. 16. 3, 3. ¶ 5) *concio.* Λ. 5, 6. ἐν Φιλιτίοις λέγεσθαι ὅ τι ἂν καλῶς τις ἐν τῇ πόλει ποιήσῃ. Plutarch. in Lycurgo c. 12. λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν. Απ. 3, 7, 7. τῇ πόλει διαλέγεσθαι. ¶ 6) Ponitur fere ita, vt Lat. *domi*, i. e. *in pace.* Λ. 8, 3. ἀγαθὸν καὶ ἐν πόλει, καὶ ἐν στρατιᾷ, καὶ ἐν οἴκῳ. 11, 2. ἐπὶ πόλεως — ἐπὶ στρατιᾶς. Απ. 4, 4, 1. καὶ κατὰ πόλιν καὶ ἐν ταῖς στρατείαις. ¶ 7) Permutatur c. πολέμιος. Σ. 8, 38. τρόπαια τῶν πολεμίων. all. πόλεων. it. c. πολύς. v. ibi nr. 1. b. et nr. 12. it. πόλιν c. Πέρσας. v. εἰς nr. 3. et Πέρσαι nr. 2.

πόλισμα, *oppidum.* A. 4, 7, 12. ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασι. 6, 4, 5. 7, 8, 12. Cf. Poll. 9, 24.

πολιτεία, ¶ 1) *respublica, ciuitas,* quatenus homines parent legibus et imperant. Πο. 1, 1. νομίζω, ὁποῖοί τινες οἱ προστάται ὦσι, τοιαύτας καὶ τὰς πολιτείας γίγνεσθαι. Απ. 2, 1, 13. οὐδ᾽ εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, ἀλλὰ ξένος πανταχοῦ εἰμι. ¶ 2) *administratio reipublicae, ars remp. administrandi.* Απ. 3, 9, 15. ἐν μὲν γεωργίᾳ — ἐν δὲ ἰατρείᾳ — ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς τὰ πολιτικὰ εὖ πράττοντας. ¶ 3) *forma reip. s. ciuitatis,* i. q. κατάστασις. a) Π. 1, 2, 15. ἡ τῶν Περσῶν πολιτεία, *instituta et leges et mores.* Αγ. 1, 37. διὰ τὸ τὰς πολιτείας κινηθῆναι. Λ. 15, 1. E. 2, 3, 12. θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία. §. 17. p. 90. ὅπου πολιτεῖαι μεθίστανται, πανταχοῦ ταῦτα γίγνεται. — τήνδε τὴν πολιτείαν καθίσταμεν. Mox dici-

dicitur κατάστασις. p. 93. πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι. p. 94. καλλίστη δοκεῖ πολιτεία εἶναι ἡ Λακεδαιμονίων. §. 18. p. 96. 97. p. 99. τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν — οἱ Λακεδαιμόνιοι πάσῃ πολιτείᾳ μᾶλλον ἂν, ἢ δημοκρατίᾳ πιστεύσειαν. p. 100. 2, 4, 6. 3, 4, 2. τὰς πατρίους πολιτείας. §. 7. συντεταραγμένων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν πολιτειῶν. 7, 1, 32. ἐν Σικυῶνι κατὰ τοὺς Ἀχαιῶν νόμους ἡ πολιτεία ἦν. Απ. 4, 6, 12. Cf. μετακινεῖν. b) Proprie ita vocatur *democratia*. Harpocrat. et Suid: πολιτεία· ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας. Cf. Morus ad Isocr. paneg. 35. Αθ. 1, 1. περὶ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας — τοῦτον τρόπον τῆς πολιτείας — διασώζονται τὴν πολιτείαν. 3, 1. 9. E. 2, 3, 16. §. 17. p. 90. χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν. 6, 3, 5. τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. 7, 1, 33. ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. Απ. 1, 2, 9. ¶ 4) *ius ciuitatis*. E. 1, 1, 17. πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί. 1, 2, 7. Σελινουσίοις — καὶ πολιτείαν ἔδοσαν. 4, 4, 6. 5, 2, 12. p. 301.

πολιτεύειν, ¶ 1) *ciuem esse, ius ciuitatis habere*. Thom. Mag: οὐ μόνον πολιτεύομαι, ἀλλὰ καὶ πολιτεύω. v. Dresig. de V. M. 1, 112. E. 1, 5, 12. φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν, πολιτεύοντα παρ' αὐτοῖς, apud Thurios. Similiter A. 3, 2, 16. τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας, *versantes, viuentes*. ¶ 2) *viuere, se gerere*. E. 3, 1, 18. παρακελευσάμενος ὥσπερ Ἕλληνας καὶ ἐλευθέρους χρὴ, οὕτω πολιτεύειν. Leuncl. *remp. administrarent*. Sed melius Sallierius ad Thom. Mag. p. 728. *vt tales se ciues praeberent*. ¶ 3) *rempublicam administrare*. Scil. hanc notionem habet actiuum, vbi de imperio populari agitur. E. 1, 4, 6. μοχθηρότερόν τε λεγόντων καὶ πρὸς τὸ αὐτῶν ἴδιον κέρδος πολιτευόντων. 2, 3, 2. νόμους συγγράφουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι. Sic passiuum est *regi, administrari*. Απ. 4, 4, 16. οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη, οὔτ' οἶκος καλῶς οἰκηθείη.

πολιτεύεσθαι, ¶ 1) *reipublicae praeesse*. v. Dresig. l. l. E. 2, 3, 8. συγγράψαι νόμους καθ' οὕς τινας πολιτεύσοιντο. Possit fortassis passiue h. l. accipi,

pi, vt 5, 3, 25. νόμους θεῖναι, καθ' οὓς πολιτεύσοιντο. Απ. 1, 2, 47. τῶν πολιτευομένων ὑπέλαβον κρείττονες εἶναι. 2, 1, 14. οἱ πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσιν νόμους τίθενται. 2, 1, 14. οἱ πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσιν νόμους τίθενται. 2, 6, 26. 4, 3, 11. ¶ 2) *viuere, se gerere.* Hesych: πολιτεύεται· πράττει, ἀναστρέφεται. it. πολιτεία· — βίος — καὶ ἡ ἀναστροφὴ καὶ πρᾶξις. Αγ. 1, 37. ὁμονόως πολιτευομένας τὰς πόλεις. Ε. 2, 4, 13. ἐν εἰρήνῃ πολιτεύεσθαι. Απ. 4, 4, 13. ὁ κατὰ ταῦτα πολιτευόμενος. ¶ 3) *forma ciuitatis vti.* Π. 1, 1, 1. δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν ἄλλως πως βουλομένων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ, *quauis alia ciuitatis forma vti.* Αθ. 3, 9. ὅπως βέλτιον πολιτεύσονται, (Paulo ante est βέλτιον ἔχειν τὴν πολιτείαν) *vt meliori reip. forma et melioribus legibus vtantur.* Ε. 2, 4, 30. ἀρχὰς καταστησάμενοι ἐπολιτεύοντο, *hac reip. forma vtebantur,* vel *viuebant in republica.* Sequitur ibid. ἔτι καὶ νῦν ὁμοῦ γε πολιτεύονται, *viuunt.*

πολίτης, ¶ 1) *ciuis.* Αθ. 1, 2. ὁ δῆμος — καὶ οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ — μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται καὶ οἱ γενναῖοι. Morus corrigit πλούσιοι. Πο. 1, 1. Ε. 1, 4, 6. λέγοντες, ὅτι ὡς κράτιστος εἴη τῶν πολιτῶν. 2, 3, 6. τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοὺς τὴν πόλιν. 5, 2, 12. p. 299. αὐτοὶ πολῖται. v. αὐτὸς nr. 3. 6, 4, 26. τοὺς μὲν συμμάχους ἀφῆκε, τοὺς δὲ πολίτας οἴκαδε ἀπήγαγεν. 7, 4, 20. Ἀρχίδαμος στρατεύεται μετὰ τῶν πολιτῶν, i. e. fine fociis. Απ. 4, 2, 11. οὐχ οἷόν τε ἄνευ δικαιοσύνης ἀγαθὸν πολίτην γενέσθαι. Inprimis Απ. 4, 6, 14. quaerit Socrates, qui fit ἀγαθὸς πολίτης. Cf. ἀνὴρ nr. 5. f. ¶ 2) *popularis, qui ex eadem ciuitate est.* Hesych: πολίτης· ὁ συμπολιτευόμενός τινι καὶ συνών. Thom. Mag: πολίτης λέγε τῷ δεῖνι, ἤγουν συμπολίτης· — ἄνευ τῆς σὺν λέγων, Ἀττικῶς ἐρεῖς. it. δημότης Ἀττικοὶ, ἄνευ τῆς σύν. — ὡσαύτως καὶ πολίτης. Poll. 3, 51. πολίτης. ὁ δὲ συμπολίτης οὐ δόκιμον. Π. 2, 2, 15. p. 112. v. πατριώτης. 8, 7, 3. p. 545. πολῖται ἄνθρωποι. Ε. 1, 4, 6. τοὺς οἰκειοτάτους πολίτας τε καὶ ξυγγενεῖς. 6, 3, 5.

5. p. 383. Διοσκούροιν τοῖν ὑμετέροιν πολίταιν. Sic de iis, *qui sunt ex eadem regione*, qui proprie dicuntur πατριῶται, si quidem non de liberis ciuibus agitur. Ammonius in v. πολίτης· πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. Π. 8, 5, 12. p. 529. Cambyses dicit: ὦ πολῖται. Paulo post ὦ Πέρσαι. ¶ 3) *regi subiectus*. Π. 5, 3, 12. ἐπειδὰν ἔλθωσι καὶ οἱ ἐμοὶ πολῖται.

πολιτικὸς, ¶ 1) *ciuitatis s. reip. administrandae peritus*. Π. 2, 2, 7. ψυχὰς — πολιτικωτέρας. Απ. 1, 1, 8. οὔτε τῷ πολιτικῷ δῆλον, εἰ συμφέρει τῆς πόλεως προςτατεῖν. Sed h. l. potius intelligendus videtur *qui rempublicam capessit*. 1, 6, 15. ἄλλους πολιτικοὺς ποιεῖν. 2, 6, 38. στρατηγικῷ, δικαστικῷ, πολιτικῷ. 4, 2, 11. πολιτικοὶ, οἰκονομικοὶ, καὶ ἄρχειν ἱκανοί. 4, 6, 13. O. 21, 2. πάσαις πράξεσι, καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ, *ratione s. arte reip. gerendae*. ¶ 2) *ciuilis*. Απ. 2, 6, 24. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνὸν εἶναι. §. 26. ἐν τοῖς πολιτικοῖς καλοὶ κἀγαθοὶ κρατιστεύουσι, *in republica*. Cf. δύναμις nr. 3. Sic de iis *quae fiunt pacis tempore*, Ιερ. 9, 5. ὅταν χοροὺς βουλώμεθα ἀγωνίζεσθαι — καὶ τἄλλα πολιτικὰ οὕτω περαίνεσθαι. Male vulgo legitur κωλυτικά. v. κωλυτ. Ιπ. 2, 1. ἐπιμελεῖσθαι καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν πολεμικῶν. ¶ 3) *ex meris ciuibus compositus*. Ε. 4, 4, 19. τό τε τῶν συμμάχων στράτευμα, καὶ τὸ πολιτικόν. 5, 3, 25. τοὺς μὲν συμμάχους — τὸ δὲ πολιτικόν. 5, 4, 41. 55. 7, 1, 18. μετὰ τῶν πολιτικῶν ἐστρατεύετο. Sic Λ. 11, 4. ἑκάστῃ τῶν πολιτικῶν (all. ὁπλιτικῶν) μορῶν, np. quibus nulli Helotes admixti sunt. Alii referunt ad ciuium pacis tempore diuisionem. ¶ 4) *ciues decens*. Λ. 10, 7. ἀσκεῖν ἅπασαν πολιτικὴν ἀρετήν. Paulo post τὰ νόμιμα. Sic Π. 1, 5, 7. p. 54. laude laetari vocatur πολεμικώτατον κτῆμα, sed in margg. πολιτικώτατον. ¶ 5) *ciuitati vtilis*. Λ. 4, 5. πολιτικωτάτη ἔρις, ἐν ᾗ ἀποδέδεικται, ἃ δεῖ ποιεῖν τὸν ἀγαθόν. ¶ 6) *vulgaris, quo etiam priuati ciues vtuntur*. v. κάναθρον. ¶ 7) τὰ πολιτικὰ, *ars remp. administrandi*, Απ. 1, 2, 17. τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας. 3, 7, 7. τοῖς φροντίσασι τῶν πολιτικῶν. Sic saepe τὰ πολιτικὰ πράττειν,

τειν, *artem reip. gerendae tractare* f. *exercere*, vt Aπ. 1, 6, 15. 3, 7, 1. Σ. 8, 32. Cf. πράττειν nr. 10.

πολλάκις, *saepe*. Π. 1, 2, 9. πολλάκις τοῦ μηνός. Aπ. 3, 12, 6. πολλάκις πολλοῖς — ἐμπίπτουσι. 4, 4, 4. πολλῶν πολλάκις ἀφιεμένων.

πολλαπλάσιος, ¶ 1) *multo copiosior*. Π. 6, 2, 7. p. 365. νῦν οὗτοι ἔρχονται, καὶ ἄλλοι ὅμοιοι τούτοις πολλαπλάσιοι, *multo plures*. 8, 4, 11. πολλαπλασίων χρημάτων. A. 7, 7, 15. Πο. 4, 4. ὅταν ὀλίγοι — ὀλίγα εὑρίσκεται· ὅταν δὲ πολλοὶ, πολλαπλασία ἡ ἀργυρῖτις ἀναφαίνεται. E. 3, 5, 3. πολλαπλάσια χρήματα ἔλαβον quam erat tributi fumma. §. 8. p. 184. ὀλίγοι ὄντες πολλαπλασίων ὄντων (quam ipfi funt) — πλεονεκτοῦσι. 7, 4, 13. Ιερ. 4, 9. 8, 7. c. gen. Π. 3, 2, 7. πολλαπλάσια χρήματα, ὧν σὺ νῦν ἔχεις. 5, 2, 5. χρήματα — πολλαπλάσια τούτων. A. 3, 2, 9. πολλαπλασίους ὑμῶν. 5, 5, 11. 7, 7, 16. πολλαπλάσια τούτων τῶν χρημάτων. Πο. 4, 25. Aπ. 2, 2, 7. c. ἢ, Π. 8, 2, 10. πολλαπλάσια εὑρεῖν, ἢ ἔφη Κύρῳ ἂν εἶναι. Πο. 1, 5. Ιερ. 1, 13. πολλαπλάσια λαβόντες — ἢ ὅσα ἐν παντὶ τῷ βίῳ — κτῶνται. Bachius perperam putabat omiffum effe μᾶλλον. ¶ 2) *multo maior*. A. 1, 7, 3. ἐλευθερίαν ἑλοίμην ἂν ἀντὶ ὧν ἔχω — πολλαπλασίων. All. παραπλησίων. c. gen. Π. 5, 2, 14. δύναμιν πολλαπλασίαν ἧς σὺ νῦν ἔχεις. c. ἀντὶ, Π. 1, 6, 10. ἀνθ' ἧς πολλαπλασίαν ἄλλην (δύναμιν) οὐκ ἂν δέξαιο. Genitiuus pretii eft O. 20, 24. χώρους τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου (fcil. τιμήματος) ἀξίους, *multo maiore pretio, multo pluris*. ¶ 3) πολλαπλάσια ponitur fere aduerbialiter: *multo magis*. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἵνα — πολλαπλάσια εὐφραίνωνται. 8, 3, 17. Ιερ. 1, 8.

πολλαχῇ, ¶ 1) *multis modis*. Π. 2, 2, 7. πολλαχῇ ἐλάττονος ἄξια διαπράττεσθαι. ¶ 2) *saepe*. A. 7, 3, 5. οὐδαμῇ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν, μεῖον δὲ πολλαχῇ.

*πολλαχόθι, *ex multis rebus*. Π. 7, 1, 15. πολλαχόθι μὲν οὖν καὶ ἄλλοθι δῆλον, *etiam ex multis aliis rebus apparet*.

πολλαχόσε, *in multa loca, in multis partibus*. c. gen. E. 4, 4, 16. πολλαχόσε

λαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες. Leuncl. *saepenumero.* Certe sic verti potest ap. Thucyd. 2, 47.

πολλαχοῦ, ¶ 1) *multis in locis.* Πο. 1, 3. ἃ πολλαχοῦ οὐδὲ βλαστάνειν δύναιτ' ἂν, ἐνθάδε καρποφορεῖ. ¶ 2) *saepe.* A. 4, 1, 19. πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος — ἐγένετο, *bey vielen Gelegenheiten.* E. 6, 4, 21.

Πόλλις, *Pollis,* Lacedaemonius. E. 4, 8, 11. est ἐπιστολεὺς, sed 5, 4, 61. ναύαρχος.

πολλὸς, v. πολύς.

πολλοστὸς, *vnus e multis, exiguus, minimus.* Aπ. 3, 1, 6. τὰ τακτικὰ — πολλοστὸν μέρος ἐστὶ στρατηγίας. (Π. 1, 6, 12. p. 65. de eadem re est μικρόν τι μέρος.) Aπ. 4, 6, 7. οὐδὲ πολλοστὸν μέρος αὐτῶν.

πόλος, *aruum.* Hesych: πόλος · — ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς κατασποράν. Sic aruum a vetere Scholiasta Horatii ad epp. 1, 16, 2. exponitur *ager segetis ferax et praeparatus frumento.* O. 18, 8. συνώσας τὸν καθαρὸν σῖτον πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στενώτατον, *prope aruum, atque adeo in extremam areae partem.* Aream enim constat fieri solitam esse in ipso agro, vbi fruges natae erant. Sed cum rara esset haec nominis notio, Camerarius emendabat πρὸς τοὔμπαλιν, *retro,* probante Leunclauio; Franc. Portus dicebat, πόλον fortasse significare τόπον τινὰ περιέχοντα. Suida enim auctore πόλον esse τὸ περιέχον ἅπαν. Ernestius, dubitanter quidem, coniiciebat πρὸς τὸν vel τὸ πολλοστὸν, *ad partem areae remotissimam.* Villebrune apud Gailium legendum putabat θόλον, *scrobem.* Mosche denique: τὸν τόπον, h. e. τοῦτον s. τὸν αὐτὸν τόπον, *np.* mediam aream.

Πολυαινίδας, *Polyaenidas,* Lacedaemonius. E. 7, 4, 23. cadit in pugna.

πολύαινος, *multum laudatus, celeber.* Aπ. 2, 6, 11. ex Homero: πολύαιν' Ὀδυσεῦ.

Πολυάνθης, *Polyanthes,* Thebanus. E. 3, 5, 1. corruptus a rege.

πολυανθρωπία, *hominum multitudo s. frequentia.* E. 5, 2, 12. p. 300. Olynthi πολυανθρωπία διὰ τὴν πολυσιτίαν ὑπάρχει. Sed inprimis serui intelliguntur Πο. 4, 49. πολυανθρωπίας περὶ τὰ

τὰ μέταλλα ἀθροιζομένης. Cf. ἄνθρωπος.

πολυάνθρωπος, *celebris, incolis frequens.* Est epitheton vrbium. A. 2, 4, 7. πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Πο. 4, 50. E. 2, 3, 17. p. 90. διὰ τὸ πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνίδων τὴν πόλιν εἶναι. Alia exempla habet Fischerus in indice Palaephat.

Πολυάρχης, *Polyarches.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

πολυαρχία, *multorum imperium.* A. 6, 1, 11. εἰ ἕνα ἕλοιντο ἄρχοντα μᾶλλον ἂν ἢ πολυαρχίας οὔσης.

Πολυβιάδης, *Polybiades,* Lacedaemonius. E. 5, 3, 20—26. contra Olynthios mittitur, eosque fame ad pacem compellit.

Πολυβώτης, v. Πολυκράτης.

πολύγονος, *fecundus.* K. 5, 13. lepus πολύγονόν ἐστιν, ὥστε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει. Cf. Poll. 5, 73.

Πολυδάμας, *Polydamas,* Pharsalius. E. 6, 1, 2—6. vir bonus et princeps ciuitatis, Lacedaemonios longa oratione contra Iasonem irritare conatur, sed frustra. 6, 4, 33. a Polydoro occiditur.

πολυδάπανος, ¶ 1) *sumtuosus, magnos sumtus faciens.* Ἀπολ. 19. ἐξ εὐδιαίτου πολυδαπάνου. ¶ 2) *magnos sumtus requirens, lautus.* Λ. 5, 3. οὔτ' ἔρημος ἡ τράπεζα, οὔτε πολυδάπανος.

Πολυδεύκης, *Pollux,* frater Castoris. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 13. pro immortali habitus. Cf. Διόσκουροι.

πολυδωρία, *munificentia.* Π. 8, 2, 6. tribuitur regi Persarum, et explicatur verbis πλεῖστα δωρεῖσθαι.

Πολύδωρος, *Polydorus,* tagus Thessaliae. E. 6, 4, 33. 34. occiditur a fratre.

*πολυέλαιος, *oleo abundans.* Πο. 5, 3.

*πολυέπαινος, *valde laudatus.* Αγ. 6, 8. πολυεραστότατος καὶ πολυεπαινότατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. All. πολυεπαινώτατος, all. πολυεπαινετώτατος.

πολυέραστος, *valde amatus.* Αγ. 6, 8. v. πολυέπαινος. In lexicis solus Pollux 3, 72. auctor citatur.

πολύευκτος, *valde optatus.* Π. 1, 6, 19. p. 84. τὸν πολύευκτον χρυσὸν κτησάμενοι. Leuncl. *quod tan-*

tantopere votis omnium expetitur. Hesych: πολύευκτον· τίμιον, πολυπόθητον.

πολυκαρπία, *fructuum vbertas* s. *copia*. Απ. 3, 14, 3. ὅταν τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν.

Πολύκλειτος, *Polycletus*, statuarius celeberrimus, de quo v. Iunius de pictura veterum, in appendice, et Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 8. Απ. 1, 4, 3.

Πολυκράτης, *Polycrates*. A. 4, 5, 18. Πολυκράτης (Marg. Steph. et 2 codd. Πολυβώτης) Ἀθηναῖος λοχαγὸς, capit barbaros quosdam cum eorum comarcha. 5, 1, 10. naues praeteruehentes capit. 7, 2, 9. Xenophontem comitatur ad Seuthen. 7, 6, 30. oratione Xenophontem defendit. Cf. 7, 2, 16. vbi legitur vocatiuus ὦ Πολύκρατες.

πολυλογία, *loquacitas, multiloquium*. Π. 1, 4, 3. ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ — ἐκ τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνετο.

πολυλόγος, *loquax*. Π. 1, 4, 3. ἦν ὁ Κῦρος πολυλογώτερος. §. 12. dicitur δεινότατος λαλεῖν.

πολυμαθής, *valde doctus*. Απ. 4, 4, 6.

Πολύμαχος, v. Πολύχαρμος.

Πολύνεικος, *Polynicus*, Lacedaemonius. A. 7, 6, 1. cum Charmino mittitur a Thimbrone ad Seuthen, vt arcessat Graecos. Cf. §§. sqq. et §. 28. 31. it. 7, 7, 7. 34.

Πολύξενος, *Polyxenus*. E. 5, 1, 23. dux nauium Syracusanarum et Italicarum.

πολύοινος, *vino abundans*. Πο. 5, 3.

πολυοψία, *obsoniorum copia*. Απ. 3, 14, 3. πολυοψίαν εὔχοιτο.

πολύπλοκος, *implicatus, difficilis intellectu*. A. 11, 5. πολυπλοκωτάτην — τὴν ἐν ὅπλοις τάξιν. §. 6. oppon. ῥᾷον ταύτην τὴν τάξιν μαθεῖν.

πολυπραγμονεῖν, *aliena negotia curare, plura quam opus est agere*. Π. 8, 6, 2. satrapae iubentur ἄλλο μὲν οὐδὲν (sp. nisi quod imperatum erat) πολυπραγμονεῖν, τὰ δὲ τείχη διασώζειν. A. 5, 1, 9. Δέξιππος — παρὰ Σεύθῃ πολυπραγμονῶν τι ἀπέθανεν. Hutch. *cum multis alienis rebus se immisceret*. A. 13, 5. πολυπραγμονοῦσι οὐδὲν, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς προσκαλῇ. E. 1, 6, 3. οὐ πολυπραγμονεῖν ἄλλου ἄρχοντος.

πολυπραγμοσύνη, *nimia in rebus alienis curandis ſedulitas.* Αϑ. 2, 18. κωμῳδοῦνται — διὰ πολυπραγμοσύνην καὶ διὰ τὸ ζητεῖν πλέον τι ἔχειν.

πολυπρόβατος, *pecore abundans.* Πο. 5, 3.

πολὺς, ¶ 1) *multus.* ¶ a) Π. 1, 4, 1. τοιαῦτα πολλὰ ἐλάλει ὁ Κῦρος. Ιερ. 4, 8. τὰ ὑπερβάλλοντα τὰ ἱκανὰ, πολλά ἐςι. Ο. 11, 21. ὑπὸ πολλῶν συκοφαντοῦμαι — ὑπὸ πολλῶν καλὸς κἀγαϑὸς κέκλημαι. Zeun. in indice intelligit homines de plebe. Minus bene, vt videtur. ¶ b) Frequens eſt figura polyptoton, vt Π. 1, 6, 19. p. 83. πολλοὶ — πολλοὺς (all. πόλεις) ἔπεισαν πολλοὶ δὲ πολλοὺς (all. πολλὰ) ηὔξησαν. 2, 4, 13. πάνυ πολλῶν βουλομένων ἕπεσϑαι οὐ πολλοὺς ἔδωκεν αὐτῷ. 8, 3, 20. ἔμελλε πολλὰ ἔχων πολλοῖς χρῆσϑαι. Αγ. 4, 1. εὖ πεπονϑέναι πολλοὶ πολλὰ ὡμολόγουν. ¶ c) item παρηγμένον, vt Π. 6, 2, 7. extr. πολὺ ἐκεῖ ὄντες πλείω. 8, 1, 16. αὐτῷ τούτων πολλοὶ πολλάκις συνεμίγνυσαν. etc. ¶ d) Neutrum refertur ad varia genera, Α. 4, 7, 9. βόες καὶ ὄνοι καὶ πρόβατα πολλά. All. ὄνοι πολλοὶ καὶ πρ, π. Sic Απ. 1, 3, 3. ϑυσίας ϑύων μικρὰς ἀπὸ μικρῶν, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσϑαι τῶν ἀπὸ πολλῶν καὶ μεγάλων πολλὰ καὶ μεγάλα ϑυόντων, Erneſtius putabat, eſſe pro πολλὰς καὶ μεγάλας, et Hindenb. per ſyneſin intelligebat ἱερεῖα vel ἱερὰ ex praecedente ϑυσίας. Sed Schneiderus cum Brodaeo in πολλὰ καὶ μεγάλα intelligit ἀγαϑὰ, vt ἀγαϑῶν in πολλῶν καὶ μεγάλων. ¶ e) Regit genitiuum in omni genere, Απολ. 13. τῶν φίλων πολλοῖς ἐξαγγείλας. Π. 3, 2, 1. πολλὴν τῆς χώρας. vbi intelligi poteſt μερίδα. Α. 1, 7, 15. τῶν ὅπλων πολλά. ¶ f) Saepe cum aliis adiectiuis ita iungitur, vt particula καὶ interponatur, quae nonnunquam videri poteſt redundare. v. καὶ nr. 3. et Wetſten. ad Luc. 3, 18. Π. 1, 5, 7. p. 53. πολλὰ καὶ μεγάλα ἀγαϑὰ διαπράξασϑαι, *multa eaque magna.* 5, 2, 15. p. 285. ſq. ἐκ πολλῶν καὶ κακῶν λόγων — ἐκ πολλῶν καὶ πονηρῶν χρημάτων, ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσϑύμων προσώπων. 6, 4, 1. πολλοῖς μὲν καὶ καλοῖς χιτῶσι, πολλοῖς δὲ καὶ καλοῖς ϑώραξι. 7, 1, 19. ἔπασχον πολλὰ καὶ δεινά. Α. 2, 3, 11. Ε. 2, 4, 29.

29. 5, 4, 1. Aπ. 1, 2, 24. 4, 2, 35. 4, 7, 5. Σ. 1, 6. ἔχων πολλὰ καὶ σοφά. 4, 18. εἰ καὶ πάνυ πολλὰ καὶ σοφὰ λέγεις. 8, 22. ¶ g) it. c. τε καὶ, Π. 2, 3, 2. πολλά τε καὶ καλὰ διαπράττονται. A. 1, 2, 18. τῶν βαρβάρων φόβος πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, καὶ ἡ Κίλισσα ἔφυγεν. 5, 5, 7. Cf. ἀγαθὸς et ἄλλος et καὶ nr. 17. c. ¶ h) Sequente articulo, A. 4, 4, 4. κώμας — πολλῶν τῶν ἐπιτηδείων μεστάς. Cf. ποιεῖσθαι nr. 4. ¶ i) Saepe cum nominibus numeri singularis, vt Π. 1, 5, 7. p. 53. πολὺν μὲν ὄλβον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμάς. Aπ. 2, 1, 6. πολλὴ ἀμέλεια. 3, 12, 7. πολλὴ ἀσφάλεια. K. 3, 8. τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι. Π. 5, 4, 12. πολλήν ἄν σοι γῆν ἐώην ἐνεργὸν εἶναι, *multum agri*. Sic A. 3, 5. 11. εἰς Ἀρμενίαν, ἧς πολλῆς καὶ εὐδαίμονος. Π. 1, 4, 28. ὁδὸν οὔπω πολλὴν διηνύσθαι. 3, 3, 12. προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδόν. 4, 2, 8. A. 6, 3, 9. ἐνθένδε πολλὴ (fcil. ὁδὸς) — εἰς Ἡρακλείαν πάλιν ἀπιέναι, πολλὴ δὲ εἰς Χρυσόπολιν διελθεῖν. 2 Codd. πολλὴ δ' ἰσχὺς τὸ πάλιν διελθεῖν. Π. 7, 1, 13. ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. v. Wetften. ad Act. 21, 40. O. 11, 1. ἵνα — πολλήν τοι χάριν εἰδῶ. Π. 1, 4, 28. ὅσον σκαρδαμύττω χρόνον, πάνυ πολύς μοι δοκεῖ εἶναι. A. 5, 2, 13. πολλοῦ χρόνου μεταξὺ γενομένου. E. 1, 7, 12. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον. Iπ. prooem. c. δὴ, Π. 1, 4, 27. ἐκπεπλῆχθαι πολὺν δὴ (Margg. πολύν τινα) χρόνον. Cf. τὶς nr. 21. l. c. καὶ et adiect. Π. 8, 3, 15. πολλὴν μὲν καὶ καλὴν στρωμνὴν, πολλὴν δὲ καὶ καλὴν κατασκευήν. Cf. αἰτία, ἀπορία, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη. Similia item funt, quae iam nr. 2. et 3. fequuntur. ¶ 2) *magnus, amplus*. Π. 4, 2, 1. ἔθνος οὐ πολύ. 5, 2, 12. ἔθνος μάλα πολὺ καὶ ἄλκιμον. 7, 5, 1. πολὺ τεῖχος. A. 1, 9, 9. πολλὴ ἀφθονία. 2, 4, 11. ἤρετο, πόση τις εἴη χώρα. ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι πολλή. O. 3, 1. οἰκίας ἀπὸ πολλοῦ ἀργυρίου οἰκοδομοῦντας. Sic πολὺ, *magna pars*. c. gen. A. 4, 8, 14. πολὺ τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος. Et eodem fenfu pluralis, A. 4, 1, 8. πολλὰ τοῦ στρατεύματος. ¶ 3) *copiofus, largus, numerofus*. Π. 1, 5, 3. χρήμασιν ἀναπειθόμενοι· πολλὰ γὰρ καὶ ταῦτα (Marg. Steph. τοιαῦτα)

αὖτα) ἦν αὐτῷ. 4, 6, 6. μηδενὸς δεόμενοι. πάντα γὰρ ἦν πολλά. Brodaeus dicit, genuinam lectionem esse πάνυ pro πάντα. Sed Zeun. πάντα interpretatur *omnis generis.* 8, 4, 4. ¶ 4) Cum articulo habet vsum triplicem. ¶ a) Π. 2, 1, 2. p. 89. οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν τιτρωσκόμενοι — ἢ ὑπὸ τῶν ὀλίγων οἱ πολλοὶ, *die vielen, multi illi de quibus antea dictum est.* A. 3, 1, 8. οἱ πολλοὶ δὲ αἰσχύνην συνηκολούθησαν, *multitudo illa, i. e. omnes Graeci.* 3, 2, 24. ὁ πολὺς ὄχλος, *der viele Trofs.* Sic vbi est subiecti loco, vt Ιπρ. 5, 2. μηχανητικὸν τοῦ φαίνεσθαι — ὀλίγους τοὺς πολλούς. §. 7. ¶ b) οἱ πολλοὶ, *plerique.* Π. 1, 6, 17. οἱ νόμοι οἱ πολλοὶ δοκοῦσι διδάσκειν. 3, 1, 2. 4, 2, 2. στρατεύονται οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντες οἱ πολλοὶ μεθ' ὧνπερ καὶ οἰκοῦσι. 8, 7, 3. p. 549. οἱ πολλοὶ διαγεγένηνται φίλοι γονεῖς παισί. A. 2, 3, 9. 5, 6, 9. τοῖς μὲν ἐδόκει — τοῖς δὲ πολλοῖς οὔ. Cod. Eton. πλείοσι. Αθ. 1, 20. Ιπ. 6, 8. K. 5, 25. c. gen. Π. 8, 2, 12. κατανοήσας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων. A. 3, 3, 11. Ῥοδίους, ὧν τοὺς πολλοὺς φασὶν ἐπίστασθαι σφενδονᾶν. 4, 6, 17. E. 4, 2, 3. K. 1, 3. 5, 24. Sed Πο. 4, 6. ὅταν οἱ πολλοὶ χαλκοτύποι γένωνται, Steph. et Leuncl. tollunt articulum οἱ. ¶ c) *plebs, vulgus.* Π. 5, 2, 15. p. 285 οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι — παρέχονται, *vulgo solent.* 8, 5, 12. p. 528. τοὺς ἀρίστους — τοῖς δὲ πολλοῖς. A. 2, 4, 1. τοῦτο τοῖς μὲν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἤρεσκεν, ἀλλὰ — τοῖς στρατηγοῖς. Αθ. 3, 13. Ιερ. 7, 8. Απ. 1, 1, 19. 1, 2, 31. 45. 2, 4, 1. 2. 4. 3, 9, 6. 7. ¶ 5) τὸ πολὺ, ¶ a) *maxima pars.* A. 1, 7, 15. τὸ πολὺ (scil. τοῦ στρατεύματος) ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο. Ιπρ. 7, 10. τὸ πολὺ βοηθοῦν. Leuncl. *maiores hostium copiae.* c. gen. A. 1, 4, 13. τὸ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ. 4, 6, 16. τῶν πολεμίων τὸ μὲν πολὺ ἔμενεν — μέρος δ' αὐτῶν ἀπήντα. E. 4, 6, 11. ¶ b) *vulgus.* Π. 2, 2, 15. τὸ πολὺ τῶν στρατιωτῶν, *gregarii milites.* ¶ c) *plerumque, vt plurimum, fere semper.* E. 6, 2, 17. τὸ πολὺ ἐπὶ πλέον καθεώρων. Morus: *vt plurimum videbant remotiora loca.* c. ὡς, Λ. 5, 5. ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν

σιν ὡς τὸ πολὺ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι. Απ. 1, 1, 10. ¶ 6) τὰ πολλὰ, *plerumque*. E. 6, 2, 18. τὰ μὲν πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ ἠρίστων. K. 5, 27. c. ὡς, Π. 2, 1, 15. ἐκάλει ὡς τὰ πολλὰ οὓς καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι. 8, 1, 5. Aθ. 3, 5. O. 11, 17. Iπρ. 8, 23. Cf. ὡς nr. 13. c. εἰς, K. 7, 11. εἰς τὰ πολλὰ διδόναι τὰ ἐπιτήδεια ταῖς κυσὶν αὐτόν. Steph. vult ὡς τὰ π. Sed Zeun. defendit εἰς. ¶ 7) πολύ ἐστιν, *magni laboris est*, vel *multum refert*, *es gehört viel dazu*, *es kömmt viel darauf an*. O. 18, 7. πολὺ γάρ ἐστιν τὸ ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν σῖτον εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω. Leuncl. *multum fuerit*. Strebaeus: *longius enim est spatium, quam quo paleae vltra fruges etc.* ¶ 8) Genitiui πολλοῦ, πλείονος, πλείστου, saepe indicant pretium. v. ἄξιος, ἀποδίδοσθαι, γίγνεσθαι, πωλεῖν, et verba similia. Genitiuum πολλοῦ intelligunt in formula διὰ χρόνου. v. χρόνος nr. 1. h. Contra in formula πολλοῦ χρόνου, *multo tempore interiecto*, intelligitur praepositio διά. A. 1, 9, 14. λέγων ὅτι οὔπω δὴ πολλοῦ χρόνου τούτου ἥδιονι οἴνῳ ἐπιτύχοι, *ex multo tempore*. Aγ. 2, 23. πολλῶν νομιζόντων, οὐδ' ἂν ἐξελθεῖν Λακεδαιμονίους πολλοῦ χρόνου. In aliis deest πολλοῦ, in aliis legitur πολὺν χρόνον. Aθ. 2, 5. πολλοῦ χρόνου πεζῇ ἰόντα. Sed Iπ. 1, 14. διὰ πολλοῦ est *per longum spatium*, ita vt omissus sit genitiuus διαστήματος. Sic §. 7. στέρνα πλατύτερα — πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν, εὐφυέστερα, *longius diuaricatis cruribus*. Camerarius: *longiores gressus*. Leuncl. nimis obscure vertit. ¶ 9) ἐκ πολλοῦ, ¶ a) *e longinquo spatio*. Intell. διαστήματος. Π. 5, 4, 20. p. 322. ἐκ πολλοῦ προορῶντες αὐτούς. 7, 1, 14. οἱ ἵπποι αὐτὰς ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο. Leuncl. *magno admodum ex interuallo*. Sic Brodaeus et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 1, 63. intelligunt in loco A. 1, 10, 8. οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' ἐκ πλείονος ἢ τοπρόσθεν ἔφευγον, probante Zeunio, ita vt reddendum sit *maiori interuallo, longius*, atque Abreschius perperam verti dicit *effusius*. 3, 3, 7. οὔτε τοὺς ἐκ πολλοῦ φεύγοντας ἐδύναντο καταλαμ-

λαμβάνειν. ¶ b) *ex multo tempore, iam dudum.* Intell. χρόνου. Π. 1, 6, 19. p. 81. αἱ ἐκ πολλοῦ παρεσκευασμέναι πλεονεξίαι, *multo ante.* Marg. Leuncl. ἐκ τοῦ πολλοῦ. 3, 3, 25. ἠπίςαντο, καὶ ἐκ πολλοῦ οὕτως ἐμεμαθήκεσαν. 6, 2, 10. E. 7, 4, 13. ἐκ πολλοῦ ἀπελθεῖν ᾐσχύνθησαν. Leuncl. *diu.* Non male. Sed Morus malit *e longinquo.* ¶ 10) πολλῷ, *multo.* c. comparatiuo, Π. 3, 3, 30. πολλῷ μᾶλλον. Cod. Guelf. et marg. Steph. πολὺ μ. 5, 4, 20. πολλῷ ἐῤῥωμενέςερον. A. 2, 5, 7. 4, 5, 24. θυμωδέςεροι πολλῷ. Cod. Parif. πολύ. E. 2, 2, 13. 7, 4, 12. Aπ. 1, 2, 9. 4, 8, 1. O. 8, 13. c. πρὶν, Π. 3, 3, 27. ἀφίεσαν τὰ βέλη πολλῷ (Margg. πολὺ) πρὶν ἐξικνεῖσθαι. c. verbo, Aπολ. 15. ἐμὲ ἀνθρώπων πολλῷ προέκρινε. ¶ 11) πολὺ, ¶ a) *multum, valde.* Π. 7, 1, 8. οὕτω πολύ μοι δοκῶ ἐν ἀσφαλεςάτῳ εἶναι. Hutch. *plane.* Videtur enim ad verbum pertinere. 7, 5, 10. πίνουσι πρὸς φῶς πολύ. Leuncl. accepit pro adiectiuo, vertens: *ad ignem luculentum.* A. 6, 6, 18. πολὺ (all. πολλοὶ) οἱ λόγοι οὗτοι ἀντίοι εἰσίν. Aγ. 4, 5. πῶς οὐκ ἂν πολὺ τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι. E. 4, 2, 12. Aπ. 3, 5, 11. πολὺ διενεγκεῖν τῶν — ἀνθρώπων. 3, 7, 7. c. πάνυ, Π. 6, 1, 21. κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ καὶ πάνυ πολὺ, *maxime.* K. 9, 4. edd. vett. et Zeun. legunt πολὺ ἀλλοιοῦνται τῇ ὄψει. All. πολλοὶ, auctore Stephano. ¶ b) *multo.* c. comparatiuo, Π. 3, 1, 12. πολὺ μᾶλλον. 5, 2, 15. p. 286. 5, 4, 20. 6, 2, 7. p. 365. 8, 3, 5. πολὺ (Marg. Leuncl. πολλῷ) μᾶλλον χρῆσθαι. 8, 8, 3. A. 3, 2, 20. πολὺ μὲν τοὺς ἄρχοντας ἐπιμελεςέρους — πολὺ δὲ τοὺς ἀρχομένους εὐτακτοτέρους. E. 7, 4, 16. Aπ. 2, 10, 2. O. 2, 16. πολὺ ἄλλους δεινοτέρους. 3, 1. 4, 2. αἱ ψυχαὶ πολὺ ἀῤῥωςότεραι γίγνονται. Stobaeus ἐπιτοπολὺ, probante Valckenario ad Ammon. p. 215. 5, 9. ποῦ πολὺ πλείων εὐμάρεια, ἢ ἐν χώρᾳ. Steph. et Leuncl. πολὺ volunt omitti, nec in Stobaeo illud reperitur. Sed Bachius negat emendatione opus esse. Aπολ. 26. Cf. ἔτι et μᾶλλον, et supra nr. 10. ¶ c) *longe.* c. superlatiuo, Π. 1, 3, 2. Περσῶν πολὺ κάλλιςος ὁ ἐμὸς

ἐμὸς πατὴρ, Μήδων μέντοι πολὺ ὁ ἐμὸς πάππος κάλλιϛος. A. 4, 2, 10. Ιερ. 1, 28. 30. Απ. 1, 7. 5. Cf. διαφερόντως et μάλιϛα. ¶ d) *longe, procul.* Π. 7, 1, 4. πολὺ ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος. A. 1, 5, 3. 2, 4, 16. 3, 3, 7. E. 7, 1, 10. Ιπρ. 7, 13. K. 6, 6. 10, 7. 8. Sed A. 3, 3, 10. eſt πολὺ χωρίον ἀπὸ τοῦ ϛρατεύματος διώκειν. ¶ e) *diu.* Απ. 3, 5, 11. οὐ πολὺ πρὸ ἡμῶν γεγονότες. K. 5, 8. πολὺ, μικρὸν, μεταξὺ τούτων. ¶ f) *ſaepe.* Π. 3, 3, 26. λέγοντες πολὺ τὸ, Ἄγετ' ἄνδρες φίλοι. ¶ 12) τὸ πολὺ νικᾶν, Ιερ. 2, 16. eſt *magna victoria potiri.* Articulus enim pertinet ad verbum, vt Ιπρ. 8, 11. Sed Welſ. et Bach. auctore Leunclauio ediderunt πάλιν. ¶ 13) ἐπιπολὺ, ¶ a) *in longum, longo ſpatio.* Π. 5, 4, 20. παριέναι — ἐπιπολύ. Intell. διάϛημα. A. 1, 8, 5. ἐφάνη κονιορτὸς — ἐπιπολὺ, *late diffuſus.* 4, 2, 9. ἐπιπολὺ (Hutch. ἐπὶ πολὺ) ἦν τὰ ὑποζύγια, *in longum explicata.* 7, 5, 8. τέναγος γάρ ἐϛιν ἐπιπολὺ (2 codd. ἐπὶ πάμπολυ ſ. ἐπιπάμπολυ) τῆς θαλάττης, *in longum maris ſpatium porrectum.* E. 4, 8, 38. ἐπὶ πολύ τε καὶ ϛενὸν ἐκτεταμένον τὸ ϛράτευμα. Plene legitur E. 6, 5, 42. ἐπὶ πολὺ παρατεταγμένοι χωρίον. ¶ b) *plerumque, vt plurimum.* v. Fiſcher. ad Plat. apol. Socr. 22. c. ὡς, A. 3, 1, 30. αἰσχρῶς ὡς ἐπιπολὺ ἀποθνήσκουσιν. All. ὡς ἐπιτοπολύ. Ιπ. 1, 12. πλευρὰ βαθύτερα — εὐχιλότερον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸν ἵππον παρέχεται. Cf. nr. 14. ¶ c) *valde.* K. 5, 23. ἔχουσι — τὰ μέλανα οἱ μὲν ἐπὶ πολὺ, οἱ δὲ ἐπὶ μικρὸν, *alii valde, alii parum.* Poſſit etiam pro πολλὰ dictum videri. Cf. μικρὸς nr. 7. et infra nr. 25. b. ¶ 14) ἐπιτοπολὺ, *plerumque.* Π. 8, 8, 3. ὑπ' αὐτοὺς ἐπιτοπολὺ γίγνονται. Margg. ὡς ἐπιτοπ. quod malebat Hutch. nec diſplicebat Zeunio. Et ſane ſic eſt ſaepiſſime, vt Π. 1, 6, 19. p. 79. ὡς ἐπιτοπολὺ (Hutch. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ) πάντες. 5, 5, 12. πᾶς δέ τις ὡς ἐπιτοπολὺ ἕν γε τι ἐδωρεῖτο αὐτῷ. A. 3, 1, 29. 3, 4, 21. ἵπποι — ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι. Cod. Eton. ὡς omittit. Αθ. 2, 18. O. 3, 11. 15. 9, 5. 11, 20. Cf. nr. 11. b. ¶ 15) καταπολὺ, v. ſuo loco. ¶ 16)

¶ 16) πολλοὶ fere pro πλείονες. Π. 7, 5, 11. τοῦτον οἱ σὺν Γαδάτα καὶ Γωβρύα πολλοὶ ἐχειροῦντο. Leuncl. *numero plures.* ¶ 17) πολλοὶ videtur vertendum eſſe *valde.* O. 11, 11. ἐπαινεῖν τοὺς τοιούτους πολλοὶ δυνάμεθα. Leuncl. *plerique.* Zeun. in indice *homines de plebe.* Gail: *pluſieurs de nous en pourroient citer.* ¶ 18) πολλὰ, a) *valde.* Sic Virgil. Ge. 4. 301. „multa reluctanti.“ vbi Seruius: *multa* pro *multum.* Cf. Wetſten. ad Marc. 3, 12. Π. 1, 5, 7. p. 53. ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας. 3, 2, 7. 6, 2, 11. p. 370. 7, 3, 3. 5. 8, 3, 18. οἴομαι πολλὰ χρήσιμον ἔσεσθαι. E. 2, 4, 13. K. 6, 25. παραμυθούμενον τὴν φιλάνθρωπον πολλὰ, τὴν αὐθάδη ὀλίγα. 8, 13. πολλὰ πλανᾶται ὁ λαγώς. Cf. δακρύειν, δεῖσθαι, πονεῖν, ὕειν. b) *ſaepe.* Heſych. interpretatur verbis πολλαχῆ, πυκνῶς, et συνεχῶς. Π. 1, 5, 7. p. 55. πολλά μοι σύνοντες, *frequenter.* A. 4, 3, 2. πολλὰ τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. 7, 6, 25. πολλὰ πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα, πολλὰ δὲ σὺν ὑμῖν πονήσαντα. Hutch. *qui ſaepe vigilauerit* — *multos labores pertulerit.* K. 6, 14. c) *diu.* Iπ. 9, 7. ἢν ταχὺ καὶ πολλὰ ἐλαύνηται. ¶ 19) διὰ πολλὰ, A. 1, 9, 13. vertunt *multas ob cauſas.* Poteſt nimirum vel αἴτια vel πράγματα intelligi. Sic quoque eſt K. 5, 26. ¶ 20) πλείων, *auctior, maior.* Π. 8, 2, 11. p. 488. ἡ εὔκλεια ὅσῳ ἂν πλείων ᾖ, *quanto magis creſcit.* 5, 2, 15. p. 286. ὁπότεροι ἂν πλείονα ὄχλον ἀπαριθμήσωσιν. 4, 5, 12. p. 246. ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν, τοσούτῳ πλείονά σοι τὴν ἀσφάλειαν ποιεῖν νομίζομεν. 5, 4, 20. πλείω δύναμιν ἔχων. De tempore, E. 2, 2, 10. διέτριβε παρὰ Λυσάνδρῳ τρεῖς μῆνας καὶ πλείω. Aemil. Portus in indice intelligit χρόνον, quod certe additur Λ. 9, 2. σώζεσθαι εἰς τὸν πλείω χρόνον, *in longius tempus, diutius.* it. K. 5, 7. ¶ 21) πλείων καὶ πλείων, *ſubinde maior* ſ. *copioſior.* v. Doruill. ad Charit. p. 201. Π. 7, 5, 15. ὁ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. Sic Philipp. 1, 9. μᾶλλον καὶ μᾶλλον. ¶ 22) πλεῖον, a) *plus.* O. 7, 24. τοῦ στέργειν τὰ βρέφη πλεῖον αὐτῇ ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρί. b) *amplius, maius.* Π. 7, 5, 5.

5, 5. πλάτος ἔχων πλεῖον ἢ ἐπὶ δύο ϛάδια. O. 7, 25. πλεῖον μέρος τοῦ φόβου ἐδέξατο τῇ γυναικὶ — πλεῖον μέρος τοῦ θράσους. Ιπρ. 5, 6. πλεῖον ἱππικὸν τοῦ ὄντος. ¶ 23) πλεῖον ἔχειν, a) *meliore conditione esse.* Ιπρ. 4, 13. πλεῖον ἕξει τῶν πολεμίων. b) *superiorem esse.* Αγ. 2, 24. ὅπου παντὶ πλεῖον ἂν εἶχον οἱ πολέμιοι. ¶ 24) πλεῖον aduerbialiter, a) *plus.* Ιπρ. 1, 16. λίθους — μναιαίους, καὶ πλεῖον καὶ μεῖον. c. feminino, A. 4, 7, 17. βοὴ πλεῖον ἐγίγνετο καὶ ἐγγύτερον. c. ἤ, A. 4, 7, 6. οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλὲς ἐν τοῖς δένδροις ἑϛάναι πλεῖον, ἢ τὸν ἕνα λόχον, *plures.* c. τι, Π. 1, 2, 13. εἴησαν ἂν οὗτοι πλεῖόν τι ἢ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες. b) *magis.* Πο. 4, 32. ὅσῳ ἂν πλείους ἐργάζωνται, τόσῳ πλεῖον τἀγαθὰ εὑρήσουσι. Steph. mauult πλείονα. Sed πλεῖον videtur defendi posse, quia τἀγαθὰ cum articulo positum est. c) *longius, maiori interuallo.* A. 5, 4, 17. ἀπεῖχον ἀλλήλων αἱ πόλεις ϛάδια ὀγδοήκοντα, αἱ δὲ πλεῖον, αἱ δὲ μεῖον. Πο. 1, 6. c. gen. A. 3, 2, 23. οὐ πλεῖον εἴκοσι ϛαδίων ἀπεχούσας. 7, 3, 5. πόσον ἀπὸ θαλάττης; — οὐδαμῇ πλεῖον ἑπτὰ ἡμερῶν. Hutch. intelligi iubet ἢ ὁδόν. Πο. 1, 46. E. 4, 8, 5. d) *diutius.* Π. 1, 3, 1. μέχρι δώδεκα ἐτῶν, ἢ ὀλίγῳ πλεῖον. Σ. 4, 28. ¶ 25) ἐπὶ πλεῖον, a) *per maius interuallum, longius.* Ιπ. 1, 9. ἐπὶ πλεῖον δ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὁρῴη. b) facit periphrasin, vt sit i. q. πλείων s. πλείονες. Πο. 4, 5. ἢν δ' ἐπὶ πλεῖον τῶν ἱκανῶν ἐμβάλλῃ τις, *plures quam sit opus* Sic §. 3. ὁ ἀργυρώδης τόπος ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος, i. e. πλείων s. μείζων γιγνόμενος. ¶ 26) πλείονες, *plures,* Π. 5, 2, 15. p. 287. καὶ μείζονες καὶ ἰσχυρότεροι — καὶ πλείονες. Πο. 4, 7. E. 4, 2, 6. Saepe etiam legitur πλείους, vt Π. 2, 1, 2. p. 88. πλείους τῶν μυρίων. Praecipit quidem Moeris: πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνικῶς. Sed πλεῖν non reperitur in Xenophonte. Π. 5, 2, 15. p. 285. ὅσῳ ἂν πλείους ὦσι. A. 4, 1, 8. πλείους συνελέγησαν. 4, 7, 17. Αθ. 3, 3. c. ἤ, A. 4, 8, 20. πλείους ἢ ἑξήκοντα ἔθεον. Λ. 7, 6. E. 1, 6, 24. Genitiuus: Π. 8, 2, 11. p. 488. ὀρέγομαι — πλειόνων. 8, 3, 18. ἵνα ἔτι πλειόνων ἀρχῃς.

E. 2.

E. 2, 2, 13. Απ. 2, 3, 1. Accuſatiuus: Π. 2, 2, 15. p. 111. πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ σπουδαῖοι. 5, 2, 15. p. 286. πολὺ πλείονας εὑρήσεις. Απ. 3, 13, 5. μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορευθῆναι. Marg. Steph. μιᾶς ἡμέρας. Sed Erneſt. μιᾷ ἡμέρᾳ πλ. bene ita interpretatur: *vna die plures dies, einen mehr,* i. e. *addita vna die ad numerum eum, qui vulgo ſolet ei itineri conficiendo deſtinari.* Forma accuſatiui πλείους pro πλείονας extat v. c. Π. 2, 1, 2. p. 87. τοξότας πλείους ἢ τετρακισμυρίους. §. 3. πλείους μεταπέμπεσθαι. Πο. 2, 6. E. 1, 3, 8. 2, 1, 9. etc. Interdum tamen vertendum videtur *complures*, vt Π. 1, 1, 1. καὶ πλείονας οἰκέτας, καὶ πάνυ ὀλίγους. ¶ 27) πλείονα, *plura.* Απολ. 22. ἐῤῥήθη τούτων πλείονα. Sic Π. 5, 5, 10. pro πλείω in margg. eſt πλείονα. Sed ſaepius legitur πλείω, vt Π. 1, 4, 3. ἔτι πλείω ἀκούειν αὐτοῦ. 2, 1, 2. p. 88. ἅρματα οὐ πλείω διακοσίων. 8, 2, 11. p. 488. Αθ. 3, 3. E. 2, 1, 7. Ιερ. 1, 19. 4, 6. πλείω ἔχων κτ[ήμ]ατα — τῶν ἰδιωτῶν πλείω ἔχο[ντ]. Cf. ἀριθμός. ¶ 28) πλείω, verbis iunctum, pro aduerbio fere ponitur. Ιερ. 1, 8. πολὺ πλείω καὶ μείζω λυποῦνται, *multo ſaepius.* §. 16. πολὺ πλείω ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε, *multo plus, multo magis.* 4, 6. πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. ¶ 29) c. articulo, οἱ πλείονες, *plebs.* E. 2, 3, 18. p. 94. τοῖς πλείοσι πείθεσθαι. Cf. nr. 4. b. vbi eſt in var. lect. pro τοῖς πολλοῖς. Sed τὸ πλεῖον eſt ſimpliciter i. q. πλεῖον, A. 7, 6, 13. ὅπως ἐμοὶ δοὺς μεῖον, μὴ ἀποδοίη ὑμῖν τὸ πλεῖον. All. τὸ πλεῖστον. Απ. 2, 5, 5. ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν — ἀποδίδοσθαι. ¶ 30) πλέον et πλέονες v. ſuis locis. ¶ 31) πλεῖστος, a) *permultus.* Π. 5, 3, 5. οὔτε ἂν Φίλους τις ποιήσειεν ἄλλως πως πλεῖστα ἀγαθὰ, — ἢ πολέμιος δοκῶν εἶναι. Codd. nonnulli habent πλείω, vt eſt paulo poſt, Stobaeus πλείονα, et Hutch. putabat, ſuperlatiuum poſitum eſſe pro comparatiuo. Sed ἢ pendet ab ἄλλως πως. 7, 5, 26. p. 456. ὅταν πλεῖστα τις ἔχῃ, τότε πλεῖστοι Φθονοῦσι. A. 5, 2, 11. πλεῖστοι ἐκ τῶν χειρῶν λίθοι. Αγ. 3, 1. c. articulo, Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἑφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος τοῦ πλείστου

ςου ἐσκευάσϑαι. it. ſequente articulo, vbi genus refertur ad ſequentia, A. 1, 5, 2. ϑηρία, πλεῖςοι μὲν οἱ ἄγριοι ὄνοι. b) *maximus, numeroſiſſimus.* E. 7, 1, 12. πλεῖςον δὲ φῦλον τῶν Ἑλληνικῶν τὸ Ἀρκαδικόν. ¶ 32) οἱ πλεῖςοι, a) *plerique.* Π. 1, 2, 2. ἐν ταῖς πλείςαις πόλεσιν — αἱ πλεῖςαι πόλεις. A. 7, 4, 4. οἱ μὲν πλεῖςοι ἐξέφυγον. E. 4, 7, 6. b) *vulgus, plebs.* E. 7, 3, 8. οἱ πολῖται αὐτὸν ἔϑαψαν — καὶ σέβονται. οὕτως, ὡς ἔοικεν, οἱ πλεῖςοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαϑοὺς εἶναι. Ἱερ. 1, 17. οἱ πλεῖςοι perperam iudicare dicuntur de tyrannis. Aπ. 1, 1, 3. 3, 9, 9. ποιεῖν μέν τι τοὺς πλείςους — πάντας δὲ τούτους κολάζειν Hic non quidem proprie plebs intelligitur, ſed tamen dicitur in malam partem, vt Aπ. 1, 1, 11. τῶν ἄλλων οἱ πλεῖςοι, *vulgus philoſophorum.* Sed A. 1, 5, 15. σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πλείςων ἦκεν ἐλαύνων, Muretus vult σὺν τοῖς πλείςοις τῶν παρόντων, Hutch. edidit Περσῶν, Zeunius denique ducibus Abreſchio in auctario dilucidatt. Thucyd. p. 363. et codicibus MSS. recepit πιςῶν. ¶ 33) πλεῖςτον, a) *vt plurimum.* A. 5, 4, 16. τούτοις καὶ πλεῖςον ὡς σίτῳ ἐχρῶντο. b) *longiſſime.* Πο. 1, 8. πλεῖςον ἀπέχουσι τῶν βαρβάρων. Aπ. 1, 2, 62. ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνϑρώπων πλεῖςον ἀπεῖχεν. c. ὡς, A. 2, 2, 5. ἵνα ὡς πλεῖςον ἀποσπασϑῶμεν τοῦ βασιλικοῦ ςρατεύματος. Ἱπρ. 1, 6. c) *vehementer, inſigniter.* E. 7, 3, 6. πλεῖςον ὑπεριδόντας τῆς πόλεως. ¶ 34) τὸ πλεῖςτον, a) *fere omne.* Σ. 5, 10. τὸ σὸν ἀργύριον, ὥσπερ τὸ πλεῖςον, διαφϑείρειν ἱκανόν ἐςι. Leuncl. *alioquin.* b) *inprimis.* E. 6, 2, 25. τοὺς ναύτας γεωργοῦντας τοῖς Κερκυραίοις τὸ πλεῖςον διέτρεφε. ¶ 35) πλεῖςτα, aduerbialiter fere poſitum, a) *maxime, vehementer.* Aπ. 2, 4, 6. πλεῖςα εὐφραίνων — πλεῖςα ἐπανορϑῶν. b) ταπλεῖςα, *plerumque, in plurimis rebus.* Π. 1, 4, 23. ὥσπερ τὰ πλεῖςα εἰώϑασι ποιεῖν. O. 4, 13. ἐν τούτοις τὰ πλεῖςα διατρίβει. 16, 7. Ἱπ. 2, 3. τὸ τοιοῦτον — τὰ πλεῖςα διὰ τοῦ ἱπποκόμου ἀποτελεῖται. Steph. ſine cauſa coniiciebat τῶν τοιούτων. K. 5, 10. ¶ 36) ἐκ πλείςτου, *longiſſime.* Λ. 12, 2. ἀπὸ χωρίων, ὧν ἂν ἐκ πλεί-

ςου

ςου προορῷεν. Videtur legendum ἀφ' ὧν. Verti enim debet: *e quibus longiſſime proſpiciant.* c. ὡς. Ιπρ. 7, 6. ἀναχωρεῖν (Well. ἀναχωρίζειν) εἰς τὸ ἀσφαλὲς τὰ δεόμενα ὡς ἐπ πλείςου. Sed totus locus eſt corruptus. v. Zeun. ¶ 37) ἐπιπλεῖστον, *quam longiſſime.* Απ. 2, 3, 19. ὀφθαλμοὶ, δοκοῦντες ἐπιπλεῖςον ἐξικνεῖσθαι. Ιπ. 5, 7. c. gen. Λ. 4, 2. ἐπὶ πλεῖςον ἀφικνεῖσθαι ἀνδραγαθίας. Duplicem notionem habet Π. 6, 2, 11. p. 370. ὄψα — ὅσα ἐςὶν ὀξέα ἐπιπλεῖςον — ταῦτα ἐπιπλεῖςον ἀρκεῖ. Priore loco Hutch. vertit *maxime*, altero *diutiſſime.* ¶ 38) ὁτιπλεῖστος, a) *quam plurimus.* Ε. 4, 8, 27. ἑώρα — Ἀθηναίους ὁτιπλείςους παρόντας. b) *quam maximus.* Ε. 4, 8, 6. ὁτιπλεῖςον ναυτικόν. ¶ 39) ὡς πλεῖστος, a) *quam plurimus.* Π. 8, 8, 9. ἐκπώματα ὡς πλεῖςα. Α. 4, 6, 1. εἰς τὴν οἰκίαν εἰςεφόρησαν ὡς ἐδύναντο πλεῖςα, np. ἀγαθὰ ſ. χρήματα. Ε. 2, 4, 25. ἐκέλευε προςιέναι ὡς πλείςους. Sic fere ὡς πλεῖςα pro aduerbio, Π. 6, 1, 14. ὁπόθεν ἂν ὡς πλεῖςα ὠφελοῖτο τὸ ςράτευμα, *quam maxime.* Αγ. 7, 1. τοὺς ἀρχομένους ὡς πλεῖςα ἀγαθὰ ποιεῖν. 11, 11. b) *quam maximus.* Ε. 5, 2, 28. ὡσπλείςην (Steph. ὡς πλείςην) δύναμιν ἀθροίζειν. ¶ 40) πολὺς in var. lect. eſt pro ὀλίγος. v. ὀλίγος nr. 1. it. pro παντοδαπός. v. παντοδ. nr. 2. it. reponitur πολλοὶ vel πλεῖςοι pro Πελλεῖς. v. ibi. it. πλείονες legitur pro πλέον. v. πλέον nr. 5. it. πολλαὶ pro πυκναὶ. v. πυκνὸς nr. 2. it. πλεῖστον ἔχειν pro πλεονεκτεῖν. v. πλεονεκτ. nr. 9.

Πολὺς, Κ. 7, 5. nomen cani imponendum.

π ο λ υ σ α ρ κ ί α, *corporis obeſitas, habitus corporis plenior et carne abundans.* Απ. 2, 1, 22. τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν.

π ο λ υ σ ι τ ί α, *fertilitas ſoli.* Ε. 5, 2, 12. p. 300. v. πολυανθρωπία.

π ο λ ύ σ ι τ ο ς, *frumento abundans.* Πο. 5, 3.

π ο λ ύ σ κ ι ο ς, *opacus.* Κ. 5, 9. ἐν πολυσκίοις. Edd. vett. et Steph. παλισκίοις. Poll. 5, 66. ἐπισκίοις. v. παλίσκιος.

π ο λ ύ σ τ ο λ ο ς, *magnam claſſem habens, magno exercitu inſtructus.* Ita perperam legitur in margg. Π. 8, 5, 1. pro πολὺς ςόλος.

Πολύ-

Πολύστρατος, *Polystratus.* A. 3, 3, 12. eius filius est Lycius. v. *Λύκιος.*

πολυτέλεια, *magnificentia, sumtuositas.* Λ. 7, 3. ἐσθῆτος πολυτελεία. Απ. 1, 6, 10. ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι.

πολυτελής, *pretiosus, exquisitus.* A. 1, 5, 8. πολυτελεῖς χιτῶνας. Αγ. 8, 6. πάντα τὰ πολυτελέστατα ἀθροίζειν. Ιερ. 1, 20. ταῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς mensae. Απ. 1, 6, 5. διαιτήματα — σπανιώτερα καὶ πολυτελέστερα. 3, 10, 10. πολυτελεστέρους τῶν ἄλλων ποιῶν τοὺς θώρακας, *e pretiosiori materia.* §. 14. dicuntur ἐπίχρυσοι et ποικίλοι. 3, 14, 5. πλείω τῶν ὀψοποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ, *facit vt sumtuosiora habeat.* Ibidem est πολυτελεστέρα ὀψοποιία. Απολ. 18. εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι. Σ. 4, 41. Ιπρ. 1, 12. πολυτελῶν καὶ μανικῶν ἱππωνειῶν, *magnos sumtus requirentibus.* Neutrum comparatiui pro aduerbio, Π. 1, 6, 8. πολυτελέστερον δειπνεῖν. Πο. 4, 36. οἰκοδομοῦντες — πολυτελέστερον καὶ οὐ κάλλιον, *maiore cum sumtu.* Cf. ὀσμή.

πολυτελῶς, *sumtuose.* Π. 7, 5, 26. p. 457. οὐδὲν οὕτω πολυτελῶς πυρὰ εὐπαθείη ἄν, ὥσθ' ἡδὺ εἶναι. Απ. 3, 11, 4. πολυτελῶς κεκοσμημένην.

Πολύτροπος, *Polytropus.* Ab Harpocratione et Suida in v. Πολύστρατος vocatur dux exercitus peregrini Corinthi. Videtur autem Lacedaemonius fuisse. Nam E. 6, 5, 11 — 14. narrantur haec: Orchomenii, cum nollent cum reliquis Arcadibus, quod inimici essent Mantineensium, se coniungere, arcessunt τὸ ἐν Κορίνθῳ συνειλεγμένον ξενικόν, οὗ Πολύτροπος ἦρχεν, et Agesilaus, qui in Arcadiam ingressus erat, circa Eutaeam exspectabat τοὺς μετὰ Πολυτρόπου μισθοφόρους. Interim Mantineenses aggrediuntur Orchomenon, sed repelluntur. Et dum fugientibus Polytropus acrius instat, interficitur. Diodorus Siculus 15, p. 375. ed. Hanov. 1604. eodem tempore dicit Lacedaemonios sub Polytropo misisse in Arcadiam vsque ad Orchomenon exercitum, sed ipsum in proelio cecidisse contra Arcadas.

πολυφορία, *fertilitas.* O. 19, 19. dicitur de viti, vt ap. Poll. 1, 240. de qualibet arbore.

Πολύφρων, *Polyphron.* E. 6, 4, 33. 34. tagus et tyrannus Thessaliae. Occiditur.

Πολύχαρμος, *Polycharmus.* ¶ 1) Αγ. 2, 4. Πολύχαρμος ὁ Φαρσάλιος ἱππαρχῶν, np. in pugna Thessalorum contra Agesilaum. Sed E. 4, 3, 4. nominatur Πολύμαχος ὁ Φαρσάλιος. ¶ 2) Lacedaemonius. E. 5, 2, 31. Πολύχαρμον τὸν Λακεδαιμόνιον ἵππαρχον.

πολυχειρία, *manuum multitudo.* Π. 3, 3, 14. τάφρον περιβάλλονται εὐπετῶς διὰ τὴν πολυχειρίαν. Similis locus est ap. Thucyd. 2, 77. ad quem Pollux 2, 149. respicit. Hesych: πολυχειρία· πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων.

πολυχρηματία, *caritas, magni sumtus.* Σ. 4, 42. εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας.

πολυχρόνιος, *longum tempus durans, diuturnus.* Πο. 3, 10. reditus s. vectigalia ex vrbe δοκεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσφαλέστατόν τε καὶ πολυχρονιώτατον εἶναι. Απ. 1, 4, 16. τὰ πολυχρονιώτατα — τῶν ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη.

πολύχρυσος, *auro abundans, ditissimus.* Π. 3, 2, 12. ἐμισθοφόρουν — παρὰ τῷ Ἰνδῷ βασιλεῖ. καὶ γὰρ πολύχρυσος ὁ ἀνήρ. Est vocabulum Homericum. v. Fischer. ind. Palaephat.

πολυωφελής, *vtilissimus.* Ιπ. 1, 1. σαυτῷ καὶ φίλοις καὶ τῇ πόλει — πολυωφελέστατα.

πόμα, *potio, potus.* v. Wetsten. ad 1 Cor. 10, 4. Π. 5, 2, 8. οὐδενὶ βρώματι καὶ πόματι — ἐκπεπληγμένος. Α. 4, 5, 19. μάλα ἡδὺ πόμα. Απ. 4, 7, 9. ἢ βρῶμα ἢ τί πόμα συμφέροι.

πομπὴ, *pompa, transuectio.* Thom. Mag. et Phauorin: πομπή· ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύρεσι πρόοδος, καὶ ἡ μετὰ νίκην ἐν θριάμβῳ προέλευσις. Pompae religiosae sunt in his locis: A. 5, 5, 5. τοῖς θεοῖς ἔθυσαν, καὶ πομπὰς ἐποίησαν — καὶ ἀγῶνας γυμνικούς. Ιπ. 2, 1. τάξιν — ἐξ ἧς καλλίστας μὲν θεοῖς πομπὰς πέμψουσι, καὶ κάλλιστα δὲ ἱππάσονται. 3, 1. ὅπως τὰς πομπὰς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀξιοθεάτους ποιήσῃ. §. 2. τὰς πομπὰς οἴομαι ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κεχαρισμενωτάτας καὶ τοῖς θεαταῖς εἶναι.

πομ-

πομπικὸς, *ad pompas idoneus.* Iπ. 11, 1. πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρῆσθαι. v. Poll. 1, 211. vbi Kuhnius dicit, alios equos esſe πομπικοὺς, alios ἀγωγοὺς, alios πολεμικούς.

πονεῖν, ¶ 1) *laborare.* Aπ. 2, 1, 25. οὐ φόβος, μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ — πορίζεσθαι. Hindenb. πονοῦντα refert ad τῷ σώματι, ſed ταλαιπ. ad τῇ ψυχῇ. Απολ. 17. οὐ μάτην ἐπόνουν. c. dat. Σ. 4, 14. πονοίην ἂν ῥᾷον ἐκείνῳ ἢ ἀναπαυοίμην, *pro illo, in illius gratiam et ſalutem.* Iungitur variis particulis, Aπ. 2, 1, 19. τοὺς πονοῦντας, ἵνα φίλους κτήσωνται, ἢ ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται, ἢ ἵνα — τὸν ἑαυτῶν οἶκον καλῶς οἰκῶσι, οὐκ οἶσθα ὡς χρὴ καὶ πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα; *vt facere talia vel conſequi poſſint.* Etiam Cicero Verr. 5, 72. hanc ſtructuram imitatur, dicens: *ad officium et veritatem omnes meae curae — elaborarunt.* Tribuitur equo, Iπ. 3, 3. πολλοὶ ἵπποι — πονεῖν ἀναγκασθήσονται. §. 11. πεπονηκότος ἤδη τοῦ ἵππου — ὅσοι δ' ἂν πεπονηκότες ἐθέλωσι πόνους ὑποδύεσθαι. 6, 10. 11. 7, 19. 10, 13, οὐδὲν δεῖ χαλεπὸν προσφέρειν, ὡς πονεῖν ἀναγκάζοντα, ἀλλὰ θωπεύειν ὡς παύσασθαι βουλόμενον. 11, 12. it. canibus, K. 3, 3. 9, 1. ¶ 2) *moleſtos labores ſubire ac perferre.* v. c. exercitia, Π. 1, 5, 7. p. 53. ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας. labores bellicos, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἤν που πονῆσαι δέῃ. 1, 6, 19. p. 73. πονεῖν δύναιντο. A. 2, 6, 4. ἐξὸν εἰρήνην ἔχειν — βούλεται πονεῖν ὥστε πολεμεῖν, *labores belli ſuſtinere.* 3, 4, 28. ὀλίγον πονήσαντες χρόνον, τὴν λοιπὴν ἀμαχεὶ πορευσόμεθα. 7, 6, 25. πολλὰ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα. Λ. 7, 4. τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας. O. 6, 7. μὴ μάχεσθαι, ἀλλὰ — κάθησθαι, μήτε πονοῦντας, μήτε κινδυνεύοντας. Iππ. 4, 11. 7, 5. 8, 16. K. 13, 11. c. ὑπὲρ, A. 7, 3, 15. πονεῖν ὑπέρ σου, καὶ προκινδυνεύειν. Cf. κινδυνεύειν nr. 2. Dicitur item Aπ. 3, 13, 6. de eo, qui iter facit et onus portat. Sic Aγ. 5, 3. εἴ ποτε μοχθῆται συμβαίη, ἑκὼν ἐπόνει, alterum verbum altero explicatur. ¶ 3) *defatigari.* Π. 4, 5, 10. ἀνάπαυσαι, ἐπεὶ πε-

πεπόνηκας, *fessus es itinere.* ¶ 4) *labore parare.* A. 7, 6, 30. τὰ χρήματα, *praeda*, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν. Abresch. dilucidd. Thucyd. 3, 50. interpretatur πόνῳ ἐκτησάμεθα. ¶ 5) *in periculo esse, vrgeri, affligi.* Π. 1, 4, 21. ἑώρων πονοῦντας τοὺς σφετέρους, np. dum in fuga caedebantur. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ἐκπονεῖν. v. ἐκπονεῖν nr. 4. it. c. ποιεῖν. v. ποιεῖν nr. 39. Hesych: πονεῖν· ποιεῖν. it. c. προπονεῖν. v. ibi nr. 3. it. c. φρονεῖν. v. φρον. nr. 14.

πονεῖσθαι, *laborare.* E. 6, 1, 4. p. 363. ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖσθαι. Refertur inprimis ad labores et molestias itineris. Cur medium positum sit, non satis liquet. Phauorin: πονήσατο, Ἀττικόν· ἐπόνησε, κοινόν. Pro πονήσασθαι E. 5, 4, 43. Leuncl. rescripsit ποιήσασθαι.

πονηρία, *improbitas.* Π. 2, 2, 15. ἡ πονηρία διὰ τῶν ἡδονῶν πορευομένη. Oppon. ἡ ἀρετή. — τὴν πονηρίαν πλεονεκτοῦσαν ἀποδεικνύναι. 7, 5, 26. p. 455. ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀλκὴ — εἰς τὴν πονηρίαν πάλιν τρέπεται. Supra explicatur per ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν. p. 459. πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας. Αθ. 1, 5. ἐν τῷ δήμῳ — ἔνι ἀμαθία καὶ ἀταξία καὶ πονηρία. §. 7. Απ. 3, 5, 18. ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν Ἀθηναίους. O. 1, 19. πονηρίαν νομίζεις ἀργίαν τ' εἶναι καὶ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἀμέλειαν.

πονηρὸς, ¶ 1) *malus, improbus.* Π. 1, 5, 7. p. 52. πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ τῶν πονηρῶν. 2, 2, 15. p. 111. 5, 4, 17. p. 318. αὐτὸς πονηρὸς ὢν πᾶσι πονηροτέροις ἑαυτοῦ συμμάχοις χρήσεται. 7, 2, 4. ἐν τῇ ἁρπαγῇ οἱ πονηροὶ πλεονεκτήσειαν ἄν. All. οἱ πονηρότατοι. Sed Hutch. ad h. l. et Fischer. ad Weller. p. 302. defendunt πονηροί. 7, 5, 26. extr. A. 2, 5, 3. p. 114. Αθ. 1, 1. ciues πονηροὶ opponuntur τοῖς χρηστοῖς, vt §. 4. 6. 9. 14. et 2, 19. E. 2, 3, 9. autem καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς, vt §. 10. et 14. Απ. 2, 7, 4. πονηρότεροι dicuntur serui, relati ad ingenuos, qui sunt βελτίονες. 2, 6, 20. οὐδ' ἂν οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. πῶς γὰρ οἱ τὰ πονηρὰ ποιοῦντες — φίλοι γένοιντ' ἄν; §. 24. ἄδικοι καὶ πονηροὶ videntur ita distingui, vt illi dicantur κλέπτειν et βιάζεσθαι, hi ἡδυπαθεῖν. O. 7, 41.

41. ἐάν τις πονηρὸς Φαίνηται. Oppon. σώφρων et ὠφέλιμος. 9, 5. 12, 19. Ἀπολ. 26. οὐδένα πονηρότερον ἐποίησα. Σ. 8, 27. ¶ 2) *sceleratus*. A. 2, 6, 16. αἰκισθεὶς ὡς πονηρὸς, np. morti addictus. 5, 7, 18. E. 2, 3, 17. p. 91. πονηρὸς et προδότης inter se permutantur tanquam idem valentia. Sic τὰ πονηρὰ Π. 2, 2, 15. p. 111. et 112. sunt *scelera*. ¶ 3) *infestus*. c. πρὸς, A. 7, 1, 24. στασιάζειν καὶ πονηροὺς εἶναι πρὸς ἀλλήλους. ¶ 4) *periculosus*, *molestus*. A. 6, 6, 7. πονηρὸν ἐδόκει τὸ πρᾶγμα. Ἱερ. 7, 11. πονηρόν ἐστι τὸ τυραννεῖν. ¶ 5) *non vtilis*. c. dat. Π. 8, 4, 15. πονηροὶ καὶ οὗτοι τοῖς Φίλοις. Antea dicuntur μὴ ὠΦελεῖν. ¶ 6) *noxius*. v. αἰχρός. ¶ 7) *grauis*, *difficilis*, *durus*. v. δεσπότης. ¶ 8) *non commodus*, *ad vsum ineptus*. A. 3, 4, 11. πλαίσιον — πονηρὰ τάξις. §. 21. πονηρὸν νυκτός ἐστι στράτευμα Περσικὸν, *expeditu difficilis*. Similiter de locis iniquis et minus tutis, A. 7, 4, 8. ἐν πονηροῖς τόποις σκηνῷεν, καὶ πλησίον εἶεν οἱ πολέμιοι. In sqq. nominantur στενά. ¶ 9) *ignauus*, *non satis ad pugnam aptus*. Π. 1, 4, 19. πονηροί γε Φαινόμενοι καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι, *equis ignauis*, *infirmis*, *non animosis*. E. 6, 4, 10. πονηρότατον τὸ ἱππικόν. Oppon. μεμελετηκός. Sic Π. 5, 2, 15. p. 286. ἐκ πολλῶν καὶ κακῶν λόγων ηὐξημένος αὐτοῖς πάρεστιν (ὁ Φόβος), ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν χρημάτων. Zeun. χρωμάτων, vt πονηρὰ χρώματα significent colorem oris pallidum, qui est pauentis et ignaui animi index. ¶ 10) *nullius pretii*, *sterilis*. Π. 8, 3, 15. γήδιον οὐ πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιότατον. Sic Virgil. Ge. 2, 179. *difficiles terrae*, *collesque maligni*. ¶ 11) In var. lect. permutatur c. Φαῦλος. v. Φαῦλος nr. 5.

πονήρως, ¶ 1) *male*. Π. 7, 5, 26. p. 455. τὰ σώματα εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τὶς αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει, *aegrescunt*, *morbo corripiuntur*. Cf. Φέρεσθαι nr. 11. ¶ 2) *aegre*. A. 3, 4, 11. exercitus dicitur πορεύεσθαι πονήρως.

πόνος, ¶ 1) *labor*. Π. 7, 5, 26. p. 457. οἱ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. 8, 6, 6. μήτε ἄνευ πόνου σῖτον παραθέσθαι. Ἀπ. 2, 1, 3.

φεύγειν τοὺς πόνους. §. 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ ἔργων. O. 18, 2. ἵνα μήτε οἱ ἀλοῶντες μοχθῶσι περιττὸν πόνον. K. 12, 18. διὰ πόνων ἐστὶ τυχεῖν ἀρετῆς. Cf. ἐλευθέριος et τελεῖν. ¶ 2) *labor molestus, Strapaze,* qualis est a) bellicus. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιῶται κατὰ πόνους. 2, 2, 10. ἤν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ὁ θεὸς ἀγαθόν. §. 14. τῶν πόνων πλέον ἔχειν. 3, 3, 7. δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν. 7, 2, 4. εἰ μή τινα καρπὸν λήψονται (οἱ στρατιῶται) τῶν πόνων. A. 4, 3, 2. τῶν παρεληλυθότων πόνων μνημονεύοντες. 5, 1, 2. 5, 8, 2. ὑπὸ πόνων πολλῶν ἀπαγορευόντων. Aγ. 2, 8. ὅπως οἱ στρατιῶται τοὺς πόνους δυνήσαιντο ὑποφέρειν. Λ. 4, 8. στρατιωτικοὺς πόνους ὑποφέρειν. E. 3, 5, 8. p. 182. Iπρ. 8, 2. 16. Tribuitur equo, Iπ. 3, 12. ὅστις — ἐθέλοι καὶ δύναιτο πόνους ὑποφέρειν. 11, 13. Iπρ. 1, 3. 8, 4. ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις. Cf. ἀντέχειν, ἀποκάμνειν, ὑποδύεσθαι, ὑφίεσθαι, φέρειν. Sic iungitur c. κίνδυνος, Π. 1, 5, 7. p. 55. πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον. Iερ. 7, 1. Σ. 4, 35. Cf. κίνδυνος. b) venationis. Aπ. 2, 1, 19. τοιαῦτα ἆθλα τῶν πόνων. Tribuitur canibus, K. 3, 3. τοὺς πόνους ἀνέχεσθαι. 9, 6. ὑπὸ τῶν κυνῶν σὺν πόνῳ διωκόμενος. c) itineris. A. 2, 5, 3. p. 113. τοσαῦτα πεδία σὺν πολλῷ πόνῳ διαπορεύεσθε. ¶ 3) *contentio, Anstrengung.* Aπ. 2, 6, 22. ἄνευ πόνου μέτρια κεκτῆσθαι. ¶ 4) *difficultas.* Aπ. 1, 2, 54. τοὺς τύλους τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων ἀποτέμνειν. Nisi est synonymum nominis ἀλγηδ. ¶ 5) *dolor, molestia.* Hesych: πόνος· ἄλγος, ἐνέργημα ὀδύνης. Aπ. 2, 2, 5. mater embryonem in vtero σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα. ¶ 6) *res laboreparta.* v. Abresch. lectt. Aristaenet. p. 234. A. 7, 6, 8. ὁ δὲ τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει, np. merita stipendia. Sic Aπ. 2, 5, 3. πρὸ πάντων πόνων καὶ χρημάτων προτιμηταίμην, *prae omnibus fructibus laboris.* Sed interpretes legi iubent πόρων, quod recepit Ern.

πόντος, *mare.* Suidas: πόντος· κυρίως μὲν ὁ ἔνδον τῆς Χεῤῥονήσου καὶ τοῦ Εὐξείνου καλούμενος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα ἡ θάλασσα. O. 20, 27. Αἰγαίου

ὃν καὶ Εὔξεινον καὶ Σικελικὸν πόντον περῶντες. A. 5, 1, 1. θάλατταν τὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Cf. Εὔξεινος. Sed *Pontus Euxinus* saepe simpliciter nominatur Πόντος, vt A. 5, 1, 9. ἀποδρὰς ᾤχετο ἔξω τοῦ Πόντου. 5, 6, 7. τοὺς περιοικοῦντας τὸν Πόντον. 5, 7, 4. 9. 6, 4, 1. 6, 5, 12. 7, 5, 8. E. 4, 8, 27. 31. Cf. στόμα.

Πόντος, *Pontus*, regio Asiae minoris ad Pontum Euxinum. A. 5, 2, 2. πολεμικωτάτους τῶν ἐν τῷ Πόντῳ. 5, 6, 7. διὰ τὴν τριβὴν ἱκανοὺς ὄντας ἐν τῷ Πόντῳ. §. 9. κινδυνεύσει μεῖναι τοσαύτη δύναμις ἐν τῷ Πόντῳ. 6, 2, 3. κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν πορεύεσθαι ἐκ τοῦ Πόντου. 7, 1, 1. Aθ. 2, 7. E. 2, 2, 1. etc.

ποππυσμὸς, *poppysma, sonus oris acutus, qui fit labris compressis,* quo equis indomitis blandiri solent. Est factitium de sono vocabulum. Suidas: ποππύσματα· κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους. Phauorin: ποππύζω, ποιὰ λέξις παρωνομασμένη ἀπὸ τῶν ἡμερούντων τοὺς ἵππους. v. Politian. miscell. c. 32. Plin. H. N. 28, 2. ibique interpp. item Schol. Aristoph. Vespp. 624. et Fischer. ind. Theophrast. Verba Xenophontis attulimus in v. κλωσμός.

πορεία, ¶ 1) *profectio, abitio.* A. 6, 6. 19. ἐθύετο ἐπὶ τῇ πορείᾳ. ¶ 2) *iter.* a) Π. 5, 2, 15. p. 284. ὡς ἀσφαλέστατα τὰς πορείας ποιεῖσθαι — ἀσφαλεστέραν οὐδεμίαν πορείαν τῆς πρὸς Βαβυλῶνα πορείας ἰέναι. 8, 1, 15. ὁπότε πορεία εἴη, *quando iter faciendum erat.* 8, 8, 6. τὰς πορείας βραχείας ποιοῦνται. A. 1, 7, 15. 4, 1, 10. Aθ. 2, 5. βραδεῖαι πορεῖαι. Aπ. 3, 13, 5. Cf. μοναχὸς, μισθὸς nr. 4. ποιεῖσθαι nr. 23. 24. ποιητέον, ποικίλλειν, πορεύεσθαι. συσκευάζεσθαι. b) Π. 8, 6, 7. πᾶσαι αἱ πορεῖαι συντεταγμέναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰσί. Intelligi videntur *cursus publici s. veredariorum instituta, die Posten,* quibus vtuntur in prouincias euntes. Sic §. 9. οὐδὲ τὰς νύκτας ἵστασθαι ταύτην τὴν πορείαν. Ibid. dicitur τῶν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν ταχίστη. c) Inprimis dicitur de expeditione et exercitus processu, vt Aγ. 1, 16. τὰς ἐν τῇ πορείᾳ ἀπαντώσας δυνάμεις ἀναλαμβάνων. A. 5, 1, 1. E. 3, 4, 12. 4, 3, 2. it. de itinere maritimo, A. 5, 6, 4. κατὰ θά-

θάλατταν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι. d) Tribuitur canibus, K. 6, 26. ὅπως ἂν τῶν κυνῶν οἱ πόδες μὴ κάμνωνται ἐν τῇ πορείᾳ. ¶ 3) *ratio itineris faciendi.* A. 2, 2, 5. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς πορείας.

πορεύεσθαι, ¶ 1) *iter facere.* Opponitur nauigationi, A. 5, 3, 3. ἐς μὲν τὰ πλοῖα τοὺς ἀσθενοῦντας ἐνεβίβασαν — οἱ δὲ ἄλλοι ἐπορεύοντο. 5, 4, 1. κατὰ γῆν ἐπορεύοντο. Sed A. 5, 7, 5. Cod. Eton. pro πλευσοῦμαι habet πορεύσομαι. b) Opponitur equitationi, Π. 4, 3, 3. p. 230. ἱππικὴ ἐν ὁδῷ ἡδίων, ἢ αὐτοὺς τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. c) Sed de equitibus dicitur Π. 1, 3, 3. ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἰώθει πορεύεσθαι. Ἱππ. 2, 1. ἱππεῖς ῥᾷστά τε καὶ ἀταρακτότατα πορεύσονται ὁδοὺς καὶ διαβάσεις. d) Similiter A. 2, 2, 7. ἐφ' ἁμάξης πορευόμενος. e) c. ἐπὶ, Π. 5, 3, 9. ὡς δ' ἤκουσεν, ἐφ' ἃ ἔφασαν πορεύεσθαι, *quo consilio.* E. 5, 2, 12. ἐπὶ τὰς πόῤῥω καὶ μείζους (πόλεις) ἐπορεύοντο, sup. vt eas sibi conciliarent. f) c. εἰς et ἐπὶ, E. 7, 4, 10. ἐπορεύοντο εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τὴν εἰρήνην, *Thebas ad faciendam pacem.* g) c. acc. actionis vel viae, Π. 2, 4, 17. p. 138. μήτοι — τὰ δύσβατα πορεύου. 5, 2, 11. τῷ πορεύεσθαι τὴν ὁδὸν προσεῖχε τὸν νοῦν. A. 2, 2, 5. πορεύεσθαι μακροτέραν. Intell. ὁδόν. 3, 4, 28. τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. 4, 3, 2. ἡμέρας, ὅσας περ ἐπορεύθησαν διὰ τῶν Καρδούχων. 4, 4, 1. ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Ἀρμενίας πεδίον ἅπαν. 6, 2, 3. ἐβουλεύοντο, τὴν λοιπὴν πορείαν πότερον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ πορεύεσθαι. All. comma male ponunt post πορείαν. Απ. 3, 13, 6. πλείονας ὁδοὺς πορευθῆναι. K. 12, 2. Sic saepe legitur σταθμοὺς et παρασάγγας πορεύεσθαι. Omittitur in his omnibus praepositio κατά. Cf. δρομαῖος. ¶ 2) Saepe dicitur de imperatore expeditionem suscipiente et de procedente exercitu, vt A. 1, 2, 1. ἐδόκει αὐτῷ πορεύεσθαι ἄνω. 3, 4, 25. ἐθέλω πορεύεσθαι contra hostes. §. 20. 5, 4, 7. Λ. 11, 10. ἢν δ' ἐκ τῶν δεξιῶν πολεμίων τάξις ἐπιφαίνηται ἐπὶ κέρως πορευομένων. Gailius vel potius de la Luzerne πορευομ. refert non ad πολεμίων, sed ad omissum Λακεδαιμονίων. E. 4, 1, 20. παρεσκευάζετο πορευσόμενος.

νος. O. 4, 18. τῷ ἀδελφῷ ἐπορεύετο μαχούμενος. Ἱππ. 7, 11. πορευόμενον ϛράτευμα. c. ἐπὶ, *versus*, E. 3, 4, 15. ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν θάλασσαν. 6, 5, 32. c. ἐπὶ, *contra*, Π. 4, 5, 6. ἐφ' οὓς (πολεμίους) ἐπορεύοντο. 6, 2, 9. πορεύεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. 7, 5, 9. ἐφ' οὓς νῦν πορευόμεθα. A. 2, 1, 4. 2, 3, 12. Ἀγ. 1, 16. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο. E. 3, 1, 1. 6. 3, 4, 27. 7, 1, 31. 7, 4, 14. c. ἐπὶ et gen. E. 3, 4, 12. ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο. 4, 1, 8. ἐπὶ Δασκυλίου ἐπορεύετο. c. παρὰ, *contra*, A. 1, 3, 7. παρὰ βασιλέα πορεύεσθαι. ¶ 3) *aggredi*. c. ἐπὶ, E. 7, 5, 12. ἐπορεύετο ἐπὶ τοὺς ἀντιπάλους in acie conſtitutos. Margg. poſt ἐπορεύετο addunt πρὸς ὄρθιον. ¶ 4) *ire, pergere*. Ἀπ. 1, 4, 11. τὸ πορεύεσθαι, *incedendi facultatem*. 1, 6, 6. κωλύωνται πορεύεσθαι. Cf. nr. 1. b. O. 5, 4. πορεύεσθαι σφοδρῶς, *feſtinare*. De beſtiis, Π. 1, 1, 2. πορεύονται αἱ ἀγέλαι. K. 3, 4. canes inueſtigantes ἀσήμως πορεύονται, *currunt*. c. acc. K. 5, 7. τὰ εὐναῖα (ἴχνη) ὁ λαγὼς πορεύεται ἐφιςάμενος, *currendo facit*. Sed Leuncl. ποιεῖται reſcribi iubet, quod recepit Wellſ. Steph. ἐπιπορεύεται vel διαπορεύεται legi vult. Zeun. vero defendit πορεύεται. De ſole, v. ἥλιος. ¶ 5) i. q. διαβαίνειν, vel potius *pergere transitum*. A. 4, 3, 9. ἔφασαν ὡς νευσούμενοι διαβαίνειν. πορευόμενοι δὲ, πρόσθεν διαβῆναι. ¶ 6) *venire*. c. ἀπὸ, A. 4, 4, 11. πορεύεσθαι ἀπὸ τοῦ ϛρατεύματος. All. ϛρατεύεσθαι. c. πρὸς, E. 7, 3, 6. τίς ποτε πρὸς τὴν πόλιν θαρσῶν πορεύεται. ¶ 7) *mitti*. c. παρὰ, A. 4, 5, 8. ὅτι παρὰ βασιλέως πορεύοιντο πρὸς τὸν σατράπην. ¶ 8) Legitur pro ἀποπορεύεσθαι. v. ἀποπορ. Cf. εἰσπορεύεσθαι. Permutatur etiam c. ἕπεσθαι. v. ἕπεσθαι nr. 2. a. it. c. ἐπιμεῖσθαι. v. ibi nr. 6. it. c. πέμπειν. v. ibi nr. 1. q. it. c. πλεῖν. v. πλεῖν nr. 1. et ſupra nr. 1. a. it. c. ἰέναι. v. ibi nr. 2. it. c. πορίζεσθαι. v. ibi nr. 3. it. c. ἐμπορεύεσθαι. v. ibi. ¶ 9) Adhibetur de abstractis, vt Lat. *percurrere* et *perſequi*. Π. 1, 1, 5. τοσαῦτα φῦλα, ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐϛὶν, ὅποι ἂν ἄρξηταί τις πορεύεσθαι ἀπὸ τῶν βασιλείων. Leuncl. *quacunque ex parte*

parte a regia quis ordiatur. Verte: *in numerando pergere.* Weisk. tamen proprie: *iter facere.* Απ. 4, 6, 15. ὁπότε τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τῶν μάλιϛα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ πονηρία διὰ τῶν ἡδονῶν πορευομένη. Verti possit *procedens, agens.*

πορεύσιμος, *permeabilis.* v. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 2, 4. p. 278. Π. 7, 5, 7. ὁδὸς ἀνθρώποις πορεύσιμος. §. 8. πορεύσιμον τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ — ὅτι πορεύσιμον εἴη.

πορευτέον ἐστὶ, *iter faciendum est, pergendum est.* A. 4, 1, 2. ἐδόκει διὰ τῶν ὀρέων πορευτέον εἶναι. 4, 5, 1. it. omisso εἶναι, A. 2, 2, 5. πορευτέον ἡμῖν τοὺς πρώτους ϛαθμοὺς — μακροτάτους. Ιπp. 2, 7. ὅπως πορευτέον ἑκάϛῳ.

πορευτέος, *transeundus, superandus.* A. 2, 5, 3. p. 113. ὄρη — πορευτέα.

πορθεῖν (poet. Port.), *vastare, depopulari.* Hesych: ἐπόρθουν· κατέσκαπτον, ἐδίωκον. it. πορθεῖν· προνομεύειν, ὀλλύειν. it. πόρθησις· ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἁρπαγή. Glossarium N. T. ἐπόρθει· κατέστρεφεν. Cf. Wetsten. ad Galat. 1, 13. A. 5, 7, 9. ἔρχεται — ὡς πορθήσων, np. τὸ χωρίον. 7, 7, 2. κώμας πορθοῦντες. §. 3. χώρας, ἣν — πορθοῦντες. §. 7. ἡ χώρα πορθουμένη. Αγ. 1, 20. πορθουμένη καὶ ἐρημουμένη χώρα. Oppon. σπειρομένη. 7, 4. πόλιν οὐκ ἐθέλοντα αἱρεῖν, ὅταν οἴηται πορθήσειν. E. 1, 2, 11. ἐπόρθουν τὴν βασιλέως χώραν. 5, 4, 20. βοσκήματα διήρπασε καὶ οἰκίας ἐπόρθησε. 6, 4, 27. 7, 1, 14. τὸ προάϛειον ἐπόρθησαν. §. 24. πεπορθηκότες τὴν χώραν. Απ. 3, 5, 4. Ἀθηναῖοι πρότερον πορθοῦντες τὴν Βοιωτίαν, φοβοῦνται μὴ Βοιωτοὶ δῃώσωσι τὴν Ἀττικήν. Iungitur c. καίειν, Αγ. 1, 33. ἔκαιε καὶ ἐπόρθει τὰ περὶ τὸ ἄϛυ. E. 4, 1, 1. τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει. 6, 5, 27.

πορθμεῖον, *nauicula transportandis hominibus.* Hesych: πορθμεῖον· σκαφίδιον διαπεροῦν μισθῷ. Cf. Scheffer. de milit. naual. p. 262. E. 5, 1, 20. ἁλιευτικὰ πλοῖα, καὶ πορθμεῖα ἀνθρώπων μεϛά.

Πόρθων, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

πορίζειν, ¶ 1) *praebere, suppeditare.* Π. 1, 6, 11. ἀμελήσας τοῦ πορίζειν commeatum exercitui. Sed Zeun.

Zeun. e codd. edidit πορίζεσθαι, *fibi acquirere*. A. 2, 3, 3. μὴ πορίσας ἄριςον. O. 2, 8. πάνυ μικρὰ πορίσαντες. c. dat. Π. 4, 3, 5. οἷς ἂν ἵππους ἐγὼ πορίσω. 8, 2, 9. ὁπόσα ἂν ἕκαςος δύναιτο πορίσαι μοι χρήματα. Απ. 4, 3, 7. Cf. μισθὸς nr. 3. vbi eft var. lect. δώσητε pro πορίσητε. ¶ 2) *parare*. Αγ. 2, 25. ἐπὶ τὸ πορίζειν ταῦτα (χρήματα) ἑαυτὸν ἔταξε. A. 5, 6, 3. p. 290. ἡμᾶς δεήσει τὰ πλοῖα πορίζειν vobis. Sed 2 MSS. πορίζεσθαι. E. 5, 1, 14. p. 281. 7, 2, 17. χαλεπῶς μὲν τιμὴν πορίζοντες (*fibi parantes*), χαλεπῶς δὲ τοὺς πορίζοντας διαπραττόμενοι, *qui ipfis fuppeditarent*, np. τιμήν. Morus intelligit: *qui iis curarent* f. *mutuam darent pecuniam*. Schneiderus vero fupplet τὰ ἐπιτήδεια, et explicat: *qui praeberent ipfis res ad victum neceffarias et adueherent*. Απ. 2, 7, 12. ἐπορίσθη μὲν ἀφορμή, ἐωνήθη δὲ ἔρια. ¶ 3) *conficere, parare*. A. 3, 3, 12. θώρακες αὐτοῖς (*in eorum vfum*) ἐπορίσθησαν. ¶ 4) *permittere*. O. 7, 19. τὸ γηροβόσκους κεκτῆσθαι ἑαυτοῖς — τοῖς γοῦν ἀνθρώποις πορίζεται, *licet*. Leuncl. *facultas conceditur*.

πορίζεσθαι, ¶ 1) *fibi* vel *fuis comparare*. Π. 1, 6, 10. πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, fibi et exercitui. A. 2, 1, 5. τὸ ςράτευμα ἐπορίζετο σῖτον. Πο. 4, 22. Απ. 1, 6, 5. διαιτήματα χαλεπώτερα πορίσασθαι. 2, 1, 25. ταῦτα πορίζεσθαι, quae ad vitae tuae iucunditates pertineant. 2, 8, 1. τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. 3, 4, 6. 3, 11, 8. κύνας νυκτερινὰς πορισάμενοι. Paulo poft eft κτῶνται. 4, 1, 5. 4, 2, 26. O. 6, 8. 11, 10. 20, 1. Ιππ. 4, 19. c. ἑαυτοῖς per pleonafmum. v. Kufter. de V. M. 1, 66. E. 5, 1, 14. p. 282. ἑαυτοῖς τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. Cf. νόμος nr. 1. vbi πορισαίμεθα legitur pro ποιησαίμεθα. ¶ 2) *emere*. Απολ. 18. εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι. Pro quo Σ. 4, 41. legitur ὠνεῖσθαι. ¶ 3) *rem facere*. Hefych: πορίζει· κερδαίνει. Π. 8, 1, 9. τῶν αἰσχρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι, διὰ δὲ τοῦ δικαίου πορίζεσθαι. Margg. πορεύεσθαι. ¶ 4) *in medium praebere*, *hergeben*. Π. 6, 1, 13. ἐπορίζοντο μηχανοποιούς. Leuncl. *conquirebant*.

ποριστικὸς, *qui comparare potest, facile comparans.* c. gen. et dat. Απ. 3, 1, 6. τὸν ϛρατηγὸν εἶναι χρὴ ποριϛικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς ϛρατιώταις.

πόρνη, *scortum.* Απ. 1, 5, 4. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους.

πόρνος, *scortum masculum, puer meritorius.* v. Wetsten. ad 1 Cor. 5, 9. Απ. 1, 6, 13. ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ — πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσιν, καὶ τὴν σοφίαν πωλοῦντας, σοφιϛὰς ὥσπερ πόρνους ἀποκαλοῦσιν.

πόρος, ¶ 1) *vadum fluminis, transitus.* A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς Φήνασι θεοῖς τὸν πόρον. Sic §. 15. τὸν πόρον τὸν κατὰ τὴν ἔκβασιν. ¶ 2) *meatus* f. *iter ferae.* Π. 1, 6, 19. p. 80. εἰ ἀποφύγοιεν, τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων. 2, 4, 17. p. 137. φθάνειν πεφραγμένους τοὺς πόρους, πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. ¶ 3) *ratio conficiendi aliquid, adminiculum.* Permutatur c. τρόπος, A. 2, 5, 3. p. 113. ἔχοντες τοσούτους πόρους πρὸς τὸ πολεμεῖν, np. multitudinem militum, opportunitatem regionis, — ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα. ¶ 4) *ratio comparandi res necessarias,* inprimis *pecuniam et reditus.* Π. 1, 6, 9. εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον καὶ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον. §. 10. εἴ τις ἂν ἀπὸ σοῦ πόρος προσγένοιτο; ἀπὸ τίνος δὲ μᾶλλον εἰκός ἐϛι πόρον προσγενέσθαι; — μηχανᾶσθαι προσόδου πόρον. Mox est πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια. Αθ. 3, 2. βουλεύεσθαι περὶ πόρου χρημάτων. E. 1, 6, 8. cum Callicratides petiisset a Milesiis pecuniam, Milesii plerique εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων. Possit fortassis h. l. ipsa *collatio* intelligi. 5, 1, 2. ἀφιγμένος κατὰ χρημάτων πόρον. Morus: „hoc est alibi, ἐπ' ἀργυρολογίαν, *ad cogendas pecunias.*" Sic libellus Xenophontis inscribitur πόροι, *ratio comparandorum redituum.* Adduntur enim verba: ἢ περὶ προσόδων. Cf. Spanhem. ad Aristoph. rann. 1513. et ad Iulian. p. 165 sq. it. Leuncl. ad initium libri περὶ προσόδων. ¶ 5) Reponitur pro πόνος. v. ibi nr. 6.

Πόρπαξ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

πόῤῥω, ¶ 1) *longe.* E. 6, 4, 21. πρὶν συλλέγεσθαι — ἔφθανε πόῤῥω γιγνόμενος, *longe progressus erat.*

Ιπ.

Iπ. 11, 2. δυνήσεται πόῤῥω ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη, *ad longum spatium.* c. εἰς, E. 4, 7, 5. ἡγεῖτο οὐ πόῤῥω εἰς τὴν χώραν. c. gen. E. 7, 2, 19. ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας, *vsque in multam lucem.* Aπ. 4, 8, 1. πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἦν, *aetate processerat.* Aπολ. 30. προβήσεσθαι πόῤῥω μοχθηρίας. Cf. προέρχεσθαι nr. 4. ¶ 2) *procul.* E. 4, 6, 4. τὰ βοσκήματα ἀπεχώρησε πόῤῥω. 6, 5, 38. p. 428. πόῤῥω τοὺς ἀντιπάλους ἔχετε, *procul remotos* f. *distantes.* c. dat. Aπ. 3, 5, 15. πόῤῥω που εἶναι τῇ πόλει τὴν καλοκἀγαθίαν, *procul abesse a ciuitate.* c. ἀπὸ, E. 1, 1, 11. γυμναζομένων πόῤῥω ἀπὸ τοῦ λιμένος. Iπ. 1, 3. K. 9, 16. c. gen. Π. 3, 3, 13. ἔτι πόῤῥω τοῦ ϛρατοπέδου. Zeun. e Cod. Guelf. edidit πρόσω. 6, 1, 12. πόῤῥω τῆς ἑαυτῶν. A. 1, 3, 12. 3, 4, 21. Λ. 12, 5. E. 3, 4, 13. οὐ πόῤῥω δ' ὄντος (fcil. αὐτοῦ) Δασκυλίου. 4, 5, 14. ¶ 3) ποῤῥωτέρω, *longius, vlterius.* E. 4, 2, 6. οἱ ποταμοὶ — ὅσῳ ἂν ποῤῥωτέρω γένωνται, *quo longius progrediuntur* f. *profluunt.* c. gen. E. 7, 5, 13. ἐδίωξαν ποῤῥωτέρω τοῦ καιροῦ, *vlterius quam opportunum* f. *par erat.* Sed pro positiuo accipiendum videtur E. 5, 1, 10. ποῤῥωτέρω τοῦ Ἡρακλείου — ἐνήδρευσεν. ¶ 4) ποῤῥωτάτω, *longissime.* Aπ. 1, 2, 54. τὸ σίαλον ἀποπτύουσιν ὡς δύνανται ποῤῥωτάτω. ¶ 5) in var. lect. confunditur c. πρόσω. v. fupra nr. 2. et πρόσω nr. 1.

πόῤῥωθεν, ¶ 1) *eminus.* Aπ. 1, 3, 13. ἐνίησί τι καὶ πάνυ πόῤῥωθεν — καὶ πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Marg. Steph. vtroque loco habet πρόσωθεν. 2, 6, 31. αἱ Σειρῆνες — πόῤῥωθεν ἐπῇδον. ¶ 2) *e locis longinquis.* E. 2, 1, 17. τὰ σιτία πόῤῥωθεν ὠνούμενοι. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πρόσθεν. v. ibi nr. 8.

πορσύνειν, (poet.), *parare.* Hefych: πορσύναι· παρασκευάσαι, πορίσαι, εὐτρεπίσαι. it. πορσύνων· παρασκευάζων, ἑτοιμάζων. Suid: πορσύνω· ἑτοιμάζω. Π. 4, 2, 20. πορσύνοντας τὰ ἐπιτήδεια. 7, 5, 8. ὡς τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο. Leuncl. *id vbi de flumine hoc modo ei successisset.* Rectius forsitan vertas: *factum esset.* Legitur etiam κα-

καὶ πορσύνειν pro καταπορσύνειν. v. ibi.

πορφυρὶς (scil. ϛολὴ vel ἐσθὴς), *vestis purpurea.* Π. 2, 4, 5. πορφυρίδα ἐνδὺς, καὶ ψέλλια λαβών. 8, 3, 2. Ο. 10, 3. πορφυρίδας ἐξιτήλους.

πορφυροῦς, *purpureus.* Π. 6, 4, 1. χιτῶνα πορφυροῦν. Fallitur igitur Thomas, ita praecipiens: ἁλουργὸν, οὐ πορφυροῦν. Et saepe Pollux habet nomen πορφυροῦς, v. c. 7, 58. vbi v. interpp. Cf. κάνδυς, μεσόλευκος, et χιτών.

Ποσειδῶν, *Neptunus.* Ε. 3, 3, 2. ὁ Ποσειδῶν — ἐξελάσας σεισμῷ τὸν πατέρα. Ita legitur e Leunclauii coniectura pro ὁπότε δ' ἄν. Sed Valckenar. diatrib. Eurip. p. 291. etiam rectius legi iubet ὁ Ποτειδὰν, Dorice. Ε. 4, 5, 1. Ἴσθμια γίγνεται — ποιοῦντες τὴν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι. §. 2. ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν. §. 4. ὁ νεὼς τοῦ Ποσειδῶνος ταύτῃ τῇ νυκτὶ καιόμενος — ἐνεπρήσθη, Neptuni Isthmii, vt videtur. 4, 7, 5. θυσάμενος τῷ Ποσειδῶνι. Accusatiuus Attice formatur Ποσειδῶ. v. Thom. Mag. in v. Ἀπόλλω et κυκεῶ. Ε. 4, 7, 4. ἔσεισεν ὁ θεός — Lacedaemonii ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. Cf. Γαιάοχος.

πόσθη ab Hesychio explicatur τοῦ αἰδοίου τὸ δέρμα, i. e. *praeputium.* Cf. Poll. 2, 171. Sed *penis* ipse esset intelligendus, si vera esset lectio marginalis Π. 5, 2, 8. vbi πόσθης legitur pro πόσεως.

πόσις, *potio, potatio.* Π. 5, 2, 8. κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ τῆς πόσεως. Paulo ante commemorantur πόματα. Cf. πόσθη. Λ. 5, 4. τοῦ πότου ἀποπαύσας τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις, αἳ σφάλλουσι σώματα. Απ. 1, 3, 15.

πόσος, ¶ 1) *quantus.* Π. 3, 1, 18. πόσην ϛρατιάν. 4, 6, 5. πόση τις ὁδός. Ε. 2, 4, 5. πόσης φυλακῆς προσδεήσοιντο. Cf. τὶς et ὁδὸς, et ὁπόσος. ¶ 2) πόσον (intell. διάϛημα), *quam longe.* Π. 6, 3, 5. πόσον ἀπεσιν ἐνθένδε τὸ ϛράτευμα; Α. 6, 3, 5. ¶ 3) πόσου (intell. τιμήματος), *quanto pretio, quanti.* Απ. 2, 5, 4. πόσου τυγχάνει τοῖς φίλοις ἄξιος ὤν. Ο. 2, 3. πόσου ἂν οἴει εὑρεῖν τὰ σὰ κτήματα; πόσου δὲ τὰ ἐμά; Sed all. rectius legunt πόσον. v. interpp. Similiter Π. 3, 1, 24. ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς; ¶ 4) *quam mul-*

multus. A. 7, 8, 1. ἠρώτα — πόσον χρυσίον ἔχει. Sic pluralis est *quot.* Π. 3, 1, 18. πόσα χρήματα. §. 19. 20. E. 2, 4, 5. πόσοι εἶεν. 3, 3, 6. πόσους φαίη τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν εἶναι. Απ. 1, 2, 35. μέχρι πόσων ἐτῶν. 2, 2, 8. πόσα πράγματα παραχεῖν, πόσα δὲ λυπῆσαι. Posterius πόσα potest pro aduerbio accipi: *quam multum, quantopere.* 4, 2, 33. 4, 4, 7. πόσα καὶ ποῖα γράμματα. Cf. τις.

ποσταῖος, *quoto die.* Π. 5, 3, 14. ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην. Eodem modo dicitur ἑκταῖος, πεμπταῖος, τεταρταῖος.

πόστος, *quantulus, quam paruus.* Π. 4, 1, 8. p. 205. πόστῳ αὐτῶν μέρει μαχεσάμενοι.

ποταμιεῖον, v. ταμιεῖον.

Πόταμις, *Potamis,* Gnosiae filius. E. 1, 1, 20. praetor Atheniensium.

ποταμὸς, *fluuius.* A. 4, 1, 2. ποταμὸς ἄπορος διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος, vbi μέγεθος videtur esse latitudo. E. 4, 2, 6. 5, 3, 7. διὰ τειχῶν ποταμὸν ποιεῖσθαι, *per vrbes fluuium ducere, vt interfluat.* Cf. ἄπορος, διαβατὸς, ἔδαφος, πορεύσιμος, σφαγιάζεσθαι. Apponitur nomini proprio, A. 4, 4, 2. πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ — ἐπὶ τὸν Τηλεβόαν ποταμόν. Sed saepe nomen proprium omittitur, Π. 7, 5, 5. ὁ ποταμὸς — διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ, i. e. Euphrates. Sic saepe in sqq. vsque ad §. 10. et A. 1, 10. Sed Π. 1, 2, 8. κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, videtur Araxis intelligi, Persepolin praeterfluens, vt Pactolus Π. 7, 2, 1. καταμεμαθηκὼς κατάβασιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀνάβασιν τὴν αὐτὴν, *posse eodem loco et descendi e rupibus in fluuium et escendi e fluuio in rupes.*

πότε, *quando.* Π. 5, 3, 14. πότε ἔσῃ οἴκοι; Απ. 4, 2, 32. πότε δ' ἂν γένοιτο; ὅταν — ἀπόλωνται.

ποτὲ, ¶ 1) *aliquando, olim.* Π. 1, 3, 14. ἐπὶ μιᾷ ποτε δίκῃ. A. 3, 4, 6. Μῆδοι αὐτήν ποτε ᾤκουν. §. 4. est τοπαλαιόν. E. 2, 4, 10. p. 110. ποτὲ καὶ δειπνοῦντες ξυνελαμβανόμεθα. O. 1, 1. Απ. 1, 4, 2. 1, 6, 1. 11. 2, 2, 1. 2, 3, 1. 2, 4, 1. 2, 5, 1. 2, 8, 1. 2, 9, 1. 3, 2, 1. etc. Sic initio librorum, Π. 1, 1, 1. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Vbi reddi possit *iamdudum.* A. 1, 1. ἐννοήσας

ποτὲ etc. Scilicet, vt recte Steph. animaduertit, significatur talibus formulis, cogitationem rei, quam tractaturus est auctor, non tum primum, cum scribere inciperet, eius animum subiisse. ¶ 2) *vnquam*. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὐδ' ἡμῖν προςήκει οὔτε πλησμονῆς ποτε, οὔτε μέθης. Gabriel. et Steph. aptius esse dicunt πω, quod etiam Zeun. recepit. Ἀπ. 1, 4, 19. μηδὲν ἂν ποτε τοὺς θεοὺς διαλαθεῖν. 2, 2, 2. ἤδη δέ ποτε ἐσκέψω; etc. Refertur ad futura, v. c. Ἀπ. 2, 1, 25. ἐὰν δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία. vbi vel *aliquando* verti potest, vel *vnquam*. ¶ 3) *tandem aliquando*. Π. 7, 2, 7. πάμπολλα θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν, *tandem aegre*. Ἀπ. 4, 6, 6. ὀρθῶς ἂν ποτε ὁρισοίμεθα. ¶ 4) Auget vim interrogationis, vt apud Latinos *tandem*. Π. 1, 3, 10. τί ποτε σὺ οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; 2, 2, 17. ποίῳ ποτέ σε ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνήρτηται; Ἀπ. 1, 1, 2. 2, 7, 3. it. in interrogatione indefinita et in admiratione, Π. 1, 1, 5. ἐσκεψάμεθα, τίς ποτε ὢν γενεὰν — διήνεγκεν. 1, 6, 12. p. 65. ἐπήρου ὅ τι ποτὲ διδάσκων, στρατηγίαν φαίη με διδάσκειν. 3, 1, 8. ἐπεθύμει αὐτοῦ ἀκοῦσαι, ὅ τι ποτὲ ἐροίη. 3, 3, 17. Φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἐστι. 5, 2, 2. Λ. 1, 1. ἐθαύμασα ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ τοῦτ' ἐγένετο. Ἀπ. 1, 1, 1. ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις. Ern. τίσι δήποτε λ. §. 12. 20. Ο. 6, 14. Sic Π. 1, 6, 19. p. 73. Zeun. recepit οὐ λανθάνει, ὅ τι ἂν ποτε ποιῇ pro ὅ τι ἂν ποιοίη. ¶ 5) Iungitur c. ἀεὶ, et verti potest *fere*. Πο. 1, 1. ἐγὼ τοῦτο μὲν ἀεί ποτε νομίζω. Ε. 2, 3, 18. p. 100. ἐγώ εἰμι οἷος ἀεί ποτε μεταβάλλεσθαι. 3, 5, 8. p. 182. 4, 5, 11. 6, 3, 6. p. 388. Σ. 8, 41. ¶ 6) ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ, *nunc — nunc, modo — modo*. Ἀπ. 4, 2, 32. ποτὲ μὲν ὠφελοῦντα, ποτὲ δὲ βλάπτοντά ἐστιν. Ο. 17, 6. ¶ 7) οὐδέποτε, v. suo loco. ¶ 8) οὔποτε, *nunquam*. Ε. 2, 4, 10. p. 110. οὔποτε ᾤοντο. Cf. οὐ nr. 16. ¶ 9) In var. lect. ποτὲ est pro ὅτε. v. ὅτε. it. pro τοτέ. v. τότε nr. 6.

Ποτειδὰν, v. Ποσειδῶν.

πότερα, *vtrum*. Ε. 2, 3, 18. p. 98. ὁ ταῦτα νουθετῶν, πότερα εὐμενὴς ἂν ἢ προδότης νομίζοιτο; Ἀπ. 2, 3, 6. πότερα δὲ οὐδενὶ —

ἢ ἐστιν οἷς; 1, 4, 4. πότερα οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα — ἢ οἱ ζῶα; §. 6. extr. O. 18, 1. πότερα οὖν τέμνεις, σὰς ἔνθα πνεῖ — ἢ ἀντίος; Leuncl. perperam ποτέρα. Saepe in ſententia indefinita, c. indic. Π. 2, 2, 10. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸν στρατὸν, πότερα δοκεῖ etc. A. 2. 1, 8. ἐγὼ θαυμάζω, πότερα — αἰτεῖ τὰ ὅπλα, ἢ — Aπ. 1, 4, 6. c. opt. Π. 1, 3, 13. διηρώτα, πότερα βούλοιτο μένειν, ἢ ἀπιέναι. E. 3, 2, 8. 5, 4, 16. c. fut. A. 2, 1, 15. εἴπατε — πότερα μενεῖτε — ἢ ἀπαγγελῶ. c. inf. Π. 1, 3, 14. τίς κτῆσις δικαία, πότερα τὸν ἀφελόμενον ἔχειν, ἢ τὸν ποιησάμενον κεκτῆσθαι. Sed regitur inf. potius a verbis κτῆσις δικαία ἐστὶ, quae ex praecedentibus debent intelligi.

πότερον, *vtrum.* c. indic. Π. 2, 4, 8. extr. ἀπορῶ, πότερόν μοι κρεῖττον — ἢ λυσιτελεῖ. §. 9. ἐπήρετο, αἱ δ' οἰκήσεις πότερον ἐν ἐχυροῖς εἰσιν, ἢ ἐν εὐεφόδοις; 4, 1, 2. p. 201. ἵνα κρίνητε, πότερον ἡ ἀρετὴ μᾶλλον ἢ ἡ φυγὴ σώζει τὰς ψυχὰς, καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες, ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν, ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες. E. 2, 2, 10. 2, 3, 18. p. 98. 3, 2, 1. Aπ. 2, 7, 4. 3, 4, 7. 3, 7, 6. c. opt. E. 3, 5, 15. ἐβουλεύετο, πότερον μάχην ξυνάπτοι, ἢ τὸν Λυσάνδρου ἀναιροῖτο. c. coni. v. Valckenar. ad Herodot. p. 413. Aπ. 1, 2, 45. πότερον βίαν φῶμεν, ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; c. particip. Aπ. 2, 7, 8. ἔμαθον δὲ — πότερον ὡς οὔτε χρήσιμα ὄντα — ἢ τοὐναντίον, ὡς ἐπιμεληθησόμενα τούτων; c. fut. A. 5, 4, 1. ἐρωτῶντες, πότερον πορεύσονται. All. πορεύονται. Aem. Portus coniicit πορεύωνται.

πότερος, *vter.* v. Heſych. Aπ. 1, 4, 4. πότερα τύχης καὶ πότερα γνώμης ἔργα κρίνεις; 1, 6, 9. ποτέρῳ ἡ πλείων χολή; MS. 1. π. ἂν εἴη, quod probat Ern. Certe paulo poſt eſt στρατεύοιτο δὲ πότερος — ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος. 2, 1, 10. πότερον (all. probante Erneſtio πότεροι) ζῶσιν ἥδιον — πότεροί σοι δοκοῦσιν. Marg. Steph. πότερα. §. 21. ἀποροῦντα ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται. All. ὁποτέραν.

ποτέρωθι, *vtrum in locum.* Aπ. 4, 2, 17. ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν;

ποτέρως, *vtro modo.* Π. 2, 3, 2. ποτέρως ἂν τὴν ἀρε-

ἀρετὴν οἴεται ἀσκεῖσθαι μᾶλλον — εἰ μέλλοι — ἢ ἂν εἰδῶμεν. 2, 4, 5. A. 7, 7, 18. Aπ. 1, 6, 15. 2, 7, 8. O. 10, 3. 5. Σ. 8, 36. τῷ ποτέρως παιδὶ φιληθέντι μᾶλλον ἄν τις πιστεύσειεν, vtro modo amato puero, siue illi ob corpus siue ob animum amato.

ποτέρωσε, *vtrum in locum.* Aπ. 4, 2, 14. ποτέρωσε οὖν θῶμεν τοῦτο; — ποτέρωσε θῶμεν; §. 17.

Ποτίδαια, *Potidaea.* E. 5, 2, 12. p. 299. οἱ Ὀλύνθιοι — Ποτίδαιαν ἔχουσιν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης οὖσαν. §. 16. Eudamidas Lacedaemonius eam deditione accipit. §. 29. et 5, 3, 6. est adhuc Lacedaemoniorum.

ποτίζειν, *irrigare.* v. Gataker. aduersar. miscell. posthum. c. 10. Σ. 2, 25. ὅταν αὐτὰ (ἐκ γῆς φυόμενα) ὁ θεὸς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ.

πότιμος, *potabilis.* E. 3, 2, 14. λίμνη — ποτίμου καὶ θερμοῦ ὕδατος.

Ποτνιαὶ, *Potniae*, oppidum Boeotiae. v. Pausan. 9, 8. p. 726. E. 5, 4, 51. τὴν ἐπὶ Ποτνιὰς ὁδόν.

ποτὸν, *potus.* Phauorinus: ποτὸν οὐδετέρως, τὸ ἁπλῶς πινόμενον· πότος δὲ ἀρσενικῶς, ἡ τῶν πολλῶν ἐν συγκαθεδρίᾳ σὺν ἔριδι πόσις. ὅθεν καὶ συμπόσιον, καὶ συμπότης. it. ποτὸς, τὸ πινόμενον ὑγρὸν, ὀξύνεται· πότος δὲ, τὸ συμπόσιον, βαρύνεται. Cf. Suid. Etymol. M. et Ammon. Π. 1, 2, 8. ἐγκρατεῖς γαστρὸς καὶ ποτοῦ. 7, 5, 20. ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, *inter edendum et bibendum.* A. 2, 3, 13. σῖτα καὶ ποτὰ λαμβάνοντες milites, quae alias ἐπιτήδεια vocantur. 7, 1, 21. 22. Aπ. 1, 3, 5. ποτὸν πᾶν ἡδὺ αὐτῷ. 1, 6, 2. ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα. §. 5. τοῦ μὴ παρόντος ἐπιθυμεῖ ποτοῦ. 2, 1, 24. 33. 3, 8, 2. 4, 2, 31. O. 13, 9. πεινῶσι τοῦ ἐπαίνου οὐχ ἧττον — ἢ τῶν σίτων καὶ ποτῶν. Σ. 2, 26. 4, 7. cepae ex Homero dicuntur ἐπὶ ποτῷ ὄψον, quia potum suauiorem reddunt sitimque excitant. Cf. βρωτὸν, πότος, σιτίον, σῖτον.

πότος, *compotatio, conuiuium.* Hesych: πότος· εὐωχία, ἄριστον, δεῖπνον, ἢ αὐτὸ τὸ πιεῖν. Cf. ποτόν. A. 2, 3, 9. ἦν παρὰ πότον ἡδὺ, sc. palmulae. All. perperam παρὰ ποτόν. 7, 3, 13. ἐπεὶ προὐχώρει ὁ πότος. Λ. 5, 4. τοῦ πότου ἀποπαύσας. Sed mox sequitur: νομίζων ἥδιστον

διςον ποτὸν γενέσθαι. Σ. 8, 41. σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πό-ον πρέπει.

ποῦ, ¶ 1) *vbi*. c. gen. Ιπρ. 7, 14. ποῦ τῆς χώρας προφυλάττουσι. ¶ 2) *qua ratione*. Π. 4, 2, 19. p. 225. ποῦ δ' ἂν ἐν μείζοσιν — ἐπιδειξαίμεθα τὴν παιδείαν. Marg. ὅτῳ δ' ἄν. ¶ 3) Saepe eſt encliticum, et verti poteſt ¶ a) *alicubi, neſcio vbi*. A. 1, 2, 27. ἤν που ἐντυγχάνωσιν, *ſicubi*. 2, 2, 7. ἐγγύς που ἐςρατοπεδεύετο βασιλεύς. 4, 5, 7. εἴ που ποτὸν ἢ βρωτὸν ὁρώη. E. 4, 1, 11. Aπ. 3, 5, 15. λέγεις πόῤῥω που εἶναι. Sic Π. 5, 5, 7. nonnulli legunt κατενόησάς που με πόνου τινὸς ἀποςάντα. All. omittunt που. De loco poetae, Σ. 4, 7. εἶπε γάρ που Ὅμηρος. ¶ b) *aliquo*. Π. 1, 2, 13. ἤν δέ που δεήσῃ ςρατεύεσθαι. §. 16. ἰόντα πού φανερὸν γενέσθαι. 1, 3, 3. εἴ που ἐξελαύνοι. 5, 1, 11. ἤν δέ που ἐξίῃ. 7, 5, 24. Ιερ. 3, 2. c. gen. Π. 6, 1, 22. ἐμβαλεῖν που τῆς χώρας. E. 6, 2, 7. ¶ c) *interdum, paſſim*. Ιερ. 10, 4. γίγνονται δέ που κακοῦργοι ἐν πόλεσιν. Aπ. 2, 5, 2. ¶ d) *fortaſſe*. Thom. Mag. et Phauorin: που· — ἴσως. A. 5, 6, 8. δεδιὼς μὴ — καταμείνειέ που ἡ ςρατιά. 5, 7, 8. ἐπίςασθέ που. Ιερ. 1, 23. καὶ σύ που οἶσθα. Aπ. 3, 3, 2. ἡ δὲ ἀρχή που — ἵππων ἐςὶν, *opinor, ni fallor*. 4, 2, 31. O. 17, 7. Σ. 4, 8. ¶ e) *forte*. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἤν δέ που πονῆσαι δέῃ. E. 2, 2, 1. εἴ τινά που ἄλλον ἴδοι. ¶ f) *fere*. A. 4, 8, 16. ἀμφὶ τὴν αὐτήν πού ὥραν. §. 17. O. 17, 2. πάντες που οἱ ἄνθρωποι. ¶ g) Perperam vulgo editur που Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅςις εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωτε. Sed Welſ. et Zeun. ἐνδεόμενά του. Cf. ἄλλοθι, αὐτοῦ, δήπου, ἤδη, πῇ nr. 7. et 9. πλησίον, τὶς nr. 35.

ποῦς, ¶ 1) *pes*. ¶ a) animalium. Π. 2, 3, 3. οὔτε ποσὶ ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. 4, 3, 3. p. 230. τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. Opponitur equiti. A. 4, 2, 16. τῷ ἀριςερῷ ποδὶ προβαίνοντες. 4, 6, 9. τραχεῖα τοῖς ποσὶν εὐμενεςέρα. Aπ. 2, 3, 18. τὼ πόδε. §. 19. πόδε — πόδες. Ιπ. 7, 6. ἀπὸ τοῦ γόνατος τὴν κνήμην σὺν τῷ ποδί. 12, 10. K. 4, 1. πόδας περιφερεῖς canum. 5, 30. 10, 11. ὁ ποῦς ὁ ἀριςερὸς — ὁ δὲ δεξιός. Cf. πρόσθεν. ¶ b) lecti. Π. 8, 8, 8. τοὺς τῶν κλινῶν πόδας, *fulcra*. Sed etiam latine

latine *pedes* vocantur. v. Senec. de benefic. 2, 34. ¶ 2) *menſura quatuor palmorum*, vt *pes* apud Latinos. Σ. 6, 8. πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. vbi tamen pedis pulicis ipſius menſura videtur intelligi. Saltem Socrates ap. Ariſtoph. Nubb. 145. interrogaſſe dicitur, ἡ ψύλλα ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας. Cf. εὖρος, ὕψος et ſimilia. ¶ 3) ἐκ ποδῶν ſ. ἐκποδὼν, et ἐμποδὼν v. ſupra ἐκπ. et ἐμπ. ¶ 4) ἐπὶ πόδα, *pedetentim*. Π. 3, 3, 30. ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελῶν. 7, 5, 3. ἀπῄεσαν — ἐπὶ πόδα, ἐπεὶ δὲ ἔξω βελῶν ἐγένοντο, ϛραφέντες. A. 5, 3, 2. 7, 1, 17. E. 2, 4, 23. ¶ 5) κατὰ πόδας, ¶ a) *e veſtigio*. E. 2, 1, 13. οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ πόδας πλέοντες in Cherſoneſum, quo praeceſſerat Lyſander, quem perſequebantur. K. 5, 29. κατὰ πόδας οὐ πολλάκις διὰ τάχος κρατεῖται, *perſequendo*. Cf. Poll. 5, 10. ¶ b) *curſu*, *velocitate pedum*. Π. 1, 6, 19. p. 80. κύνας ἐπιτηδευμένας πρὸς τὸ καταπόδας (Etiam Hutch. ſcribit vno verbo) αἱρεῖν. Aπ. 2, 6, 9. 3, 11, 8. κύνας ταχείας, ἵνα κατὰ πόδας ἁλίσκωνται. Similis locus eſt ap. Thucyd. 8, 70. vbi v. Abreſch. dilucidatt. K. 6, 25. ἕως ἂν ἢ ἀποκτείνῃ αὐτὸν κατὰ πόδας, ἢ εἰς τὰς ἄρκυς ἐμβάλῃ, *curſu inſequens*. ¶ 6) τὰ πρὸ ποδῶν, *quae ante pedes ſunt*. A. 4, 6, 9. νύκτωρ ἀμαχεὶ μᾶλλον ἂν τὰ πρὸ ποδῶν ὁρῴη τις, ἢ μεθ' ἡμέραν μαχόμενος, i. e. viam. Λ. 3, 5. περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν ὁρᾷν.

πρᾶγμα, ¶ 1) *negotium*. Ιπρ. 5, 8. θαρσοῦσι πολέμιοι, ὅταν τοῖς ἐναντίοις πράγματα καὶ ἀσχολίας πυνθάνωνται. Inprimis πράγματα ſunt *negotia reipublicae*, vel *reipublicae adminiſtratio*, Αθ. 3, 1. διὰ τὸ πλῆθος τῶν πραγμάτων οὐχ οἷοί τε πάντας ἀποπέμπειν εἰσί. §. 2. τοσούτων ὑπαρχόντων πραγμάτων. §. 8. οὔ φημι οἷόν τ' εἶναι ἄλλως ἔχειν τὰ πράγματα, *remp. et inprimis iudicia aliter adminiſtrari*. E. 2, 3, 11. κοινωνοὺς τῶν πραγμάτων — τοὺς μεθέξοντας τῶν πραγμάτων, *reip. recte gerendae*. §. 17. p. 93. προάγειν τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα, *vt remp. capeſſant*. Sed Morus vertit *vt multa moliantur*. Aπ. 3, 7, 1. τῶν τῆς πόλεως

ἄλλως πραγμάτων ἐπιμελεῖσθαι. ¶ 2) *res gerenda*: Π. 6, 1, 23. οἷα ἔστο συμφέρειν τῷ πράγματι. A. 5, 6, 15. παντάπασιν μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πράγματος. E. 2, 1, 5. ἐβουλεύσαντο περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων, *de bello gerendo*. 3, 5, 1. Aπ. 4, 2, 28. ¶ 3) *officium*, maxime quod eſt *cum labore coniunctum*. Π. 7, 5, 20. ἐννοῶν τὸ αὐτοῦ πρᾶγμα, ὅτι ἐπιχειροίη ἄρχειν πολλῶν ἀνθρώπων. O. 2, 14. ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα in adminiſtranda domo. 9, 16. 17, 11. v. προστάττειν nr. 1. ¶ 4) *res quae euenit*, *factum*. Π. 5, 4, 4. ὡς ἔγνω τὸ πρᾶγμα, Gadatam in fugam coniectum. §. 10. p. 312. τοῦ γεγενημένου πράγματος. Antea dicitur πάθος, et eſt *clades* Caduſio ab Aſſyriis illata. De eadem p. 313. ἔνθα τὸ πρᾶγμα ἐγένετο. 6, 3, 7. ἐκπεπληγμένοι τῷ πράγματι. 7, 5, 10. σκέψασθαι τί εἴη τὸ πρᾶγμα. Np. hoſtes irruerant. A. 1, 5, 13. 15. 5, 7, 7. 12. 13. 14. E. 3, 2, 3. ἤσθοντο τὸ πρᾶγμα, *cladem ſuorum*. ¶ 5) *res*. Π. 1, 4, 12. πονηρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα. Ιερ. 6, 4. ἀργαλέον ἐστὶ πρᾶγμα. Σ. 2, 9. πενία εὐχάριστον πρᾶγμα. Ponitur fere pro pronomine addito, Π. 6, 1, 20. σοὶ τούτου τοῦ πράγματος αἴτιός εἰμι. Alii tamen intelligunt de facinore, nominatim de inceſtu: v. Wolf. et Raphel. ad 2 Corinth. 7, 11. Wetſten. ad 1 Theſſal. 4, 6. et Reisk. ind. Aeſchin. Omnino πρᾶγμα non ſemper omittitur, vbi omitti poterat. v. ἀργαλέος. ¶ 6) *mulier*, *puella*. v. Raphel. ad 1 Theſſal. 4, 6. et Toup. emendatt. in Suid. in v. ἀκόλαστον. Π. 6, 1, 29. ἐγώ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι. ¶ 7) *res moleſta*, *incommodum*. Π. 5, 3, 16. p. 300. τὸ ταραχθῆναι ἐν νυκτὶ πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα, ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. Et ſaepe de *periculo*, vt A. 4, 1, 13. δῆλον ἦν ὅτι πρᾶγμά τι εἴη. Hoſtes enim erant montem occupaturi. 6, 6, 6. in ſeditione ἔλεγον, ὅτι οὐδὲν εἴη πρᾶγμα. Steph. *que ce n' eſtoit rien*. §. 7. dicitur πονηρὸν — πρᾶγμα. §. 8. φαῦλον πρᾶγμα, vt §. 9. E. 2, 1, 2. ἀπόρως εἶχε τί χρῷτο τῷ πράγματι. Intelligitur conſpiratio; vt 3, 3, 5. et 10. 4, 4, 4. φεύγοντας ἐκ τοῦ πράγματος;

τος. Morus: *e caede*, h. e. ex iis locis, vbi caedes fiebat. 5, 2, 12. p. 298. πρᾶγμα φυόμενον ἐν τῇ Ἑλλάδι, *potentia nimia* Olynthiorum, *atque adeo periculosa*. 7, 1, 6. ἐκ τοῦ πράγματος ἀπέφυγον, *e proelio*, *e clade*. Cf. καινὸς nr. 2. et νέος nr. 4. ¶ 8) πράγματα, *rerum status*, *fortuna*. Π. 1, 6, 9. οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα. Intelligit inopiam aliasque difficultates. 3, 2, 13. κατασκεψάμενοι τὰ αὐτῶν πράγματα. Απ. 2, 7, 2. ἀδύνατον δὲ τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασιν, *rebus sic se habentibus*. Antea dicebatur ἐν ἀπορίᾳ, *victus penuria*. 2, 10, 4. νῦν διὰ τὰ πράγματα — ἔστι κτήσασθαι, *vt nunc res sunt*. 3, 7, 9. Sic de statu reipublicae, inprimis potentia et bello, A. 7, 6, 17. ἀναμνήσθητε, ἐν ποίοις ὄντες πράγμασιν ἐτυγχάνετε, *quo loco erant res vestrae*. E. 2, 1, 2. μὴ καταχόντες τὴν πόλιν, ἀπολέσωσι πάντα τὰ πράγματα — μὴ οἱ στρατιῶται δύσνοοι ἐς τὰ πράγματα ὦσιν. 2, 2, 19. ἔγνω τῶν Ἀθηναίων τὰ πράγματα διεφθαρμένα per cladem interneciuam. 2, 4, 5. 3, 4, 25. 3, 5, 1. Ἀγησίλαον καταφρονοῦντα τῶν βασιλέως πραγμάτων. 4, 2, 6. ¶ 9) πράγματα, i. q. χρήματα, *opes pecuniariae*. Schol. Thucyd. 3, 72. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα· οἱ δυνατοὶ, οἱ πλούσιοι. v. Abresch. animadu. ad Aeschyl. p. 12. qui etiam Moerin in v. χρήματα ita explicat, vt Atticos πράγματα dicere praecipiat pro ἀργύρια. it. Vir doctus in Obs. Miscell. T. VII. p. 410. qui haud dubie est idem Abreschius. A. 6, 3, 3. συνῆλθον οἱ μὲν σὺν πράγμασιν, οἱ δ' ἄνευ πραγμάτων, *cum praeda — sine praeda*. Leuncl. et Hutch. *difficulter — nullo negotio*. E. 1, 6, 9. τῶν τὰ πράγματα ἐχόντων ἀττικιζόντων, i. e. τῶν πλουσίων. Sed Leuncl. *qui rerum summae praeerant*. et Goldhagen: *die Häupter des gemeinen Wesens*. Similis locus est Σ. 1, 15. vbi scurra dicit: ἐπεὶ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, *quaestus meus*. ¶ 10) πράγματα ἔχειν, ¶ a) *satagere*, *molestias sibi creare*. Π. 1, 3, 4. ὅσα πράγματα ἔχεις ἐν τῷ δεί-

πνῳ,

πνῳ, εἰ ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια διατείνειν. 1, 4, 5. πράγματα ἔχειν θηρία ζητοῦντα. 8, 2, 11. p. 487. ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες — καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι. ¶ b) *molestiis et incommodis affici.* Π. 4, 5, 15. p. 251. πῶς ἂν ἄλλως πλείω πράγματα ἔχοιμεν; 8, 3, 16. diuitem oportet πλειόνων ἐπιμελούμενον πράγματα ἔχειν. A. 5, 6, 3. p. 290. E. 7, 4, 2. O. 11, 9. Ιπ. 8, 5. εἴ τις νομίζοι πολλὰ ἔχειν πράγματα, εἰ οὕτω δέοι ἀσκεῖν — πολὺ πλείω καὶ χαλεπώτερα πράγματα ἔχουσιν. c. περὶ, Π. 6, 1, 6. περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων πράγματα εἶχον, φοβούμενος καὶ φρουρῶν. ¶ c) *puniri.* O. 13, 7. pulli equini, quando parere nolunt, dicuntur πράγματα ἔχειν. ¶ d) *litibus distineri.* Schol. Aristoph. Nubb. 472. et ex eo Phauorin: οὕτως ἐκάλουν τὰς δίκας πάσας, πράγματα καὶ ἀντιγραφὰς, διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. Aπ. 2, 9. 1. εἰς δίκας ἄγουσιν — ὅτι νομίζουσιν, ἥδιον ἂν με ἀργύριον τελέσαι, ἢ πράγματα ἔχειν. ¶ e) *cum molestiis coniunctum esse.* Π. 8, 2, 11. p. 488. τὰ περιττὰ χρήματα πράγματα ἔχουσιν. Ιερ. 7, 2. ¶ 11) πράγματα λαμβάνειν, *molestia affici.* Λ. 2, 10. ὁ βλακεύων ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει. Possit etiam verti *plurimum detrimenti accipit.* ¶ 12) πράγματα παρέχειν, ¶ a) *negotia imponere.* v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 2, 61. Π. 8, 6, 2. οἷς ἂν ἐγὼ πράγματα παρέχω πέμπων πράξοντάς τι. ¶ b) *negotia facessere, molestias creare.* Π 3, 1, 15. μέγα φρονῆσαι καὶ πράγματα παρασχεῖν. 4, 5, 14. p. 249. πολλὰ ἀσύντακτα — ἀνάγκη πράγματα παρέχειν. E. 2, 4, 18. 4, 6, 8. προσέκειντο καὶ πράγματα παρεῖχον persequendo. 4, 8, 2. c. dat. A. 1, 1, 11. πράγματα παρεχόντων Πεισιδῶν τῇ ἑαυτοῦ χώρᾳ inuadendo et vastando. Πο. 1, 8. ταῖς πλείσταις πόλεσι βάρβαροι προσοικοῦντες πράγματα παρέχουσιν. E. 2, 4, 22. 5, 4, 13. πράγματα τῇ πόλει παρέχει iniusto bello decreto. 6, 5, 38. p. 428. Aπ. 2, 2, 8. δυσάνεκτα καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις — πράγματα παρασχεῖν ταύτῃ. Hindenb. δυσάνεκτα putat aduerbii loco esse et ad

ad δυσκολαίνων pertinere. Rectius vero vt adiectiuum refertur ad πράγματα. Σ. 4, 22. πράγματά μοι παρέχεις, np. παιδικά tua laudando ac desiderando nimis. 6, 7. πράγματά μοι παρέχων, dum me Φροντιστὴν nominas. Ιπρ. 5, 15. c. inf. Π. 4, 5, 15 p. 251. ὠφελήσουσι μὲν οὐδὲν, πράγματα δὲ παρέξουσιν ἐπιμελεῖσθαι, molesti erunt, quia curandi sunt. Zeun. ad infinitiuum supplet διὰ τό. ¶ c) Iungitur formulae πράγματα ἔχειν. v. Bergler. ad Alciphr. p. 125. Ε. 4, 5, 19. ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι πράγματα εἶχόν τε καὶ παρεῖχον τοῖς ἐν τῷ ἄστει, vexabantur ab oppidanis eosque vexabant. 5, 1, 26. πράγματα ἔχοντες καὶ παρέχοντες περὶ τὴν Κόρινθον. Απ. 2, 1, 9. πολλὰ πράγματα ἔχειν αὐτοῖς τε καὶ ἄλλοις παρέχειν. Sed. h. l. Reisk. et Valckenar. emendant αὐτούς τε, quod non Graece dicatur πράγματα ἔχειν ἑαυτῷ. v. Schneider. qui recepit αὐτούς τε.

πραγματεία, ¶ 1) *magnus labor, varia molimina.* Suid. et Phauorin: πραγματεία· πολυπραγμοσύνη. Ιπ. 8, 12. ἵπποι — δεόμενοι — πολλῆς θωπείας καὶ πραγματείας. ¶ 2) *studium.* Απ. 4, 7, 8. τούτων (λογισμῶν) τὴν ματαίαν πραγματείαν. Ernest. *inanem syllogismorum abusum.* Cf. μάταιος nr. 2.

πραγματεύεσθαι, ¶ 1) *occupari, negotia gerere.* Π. 2, 4, 17. p. 138. πολλάκις ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος πραγματεύῃ venationi intentus. Cf. Raphel. ad Luc. 19, 13. c. acc. Ιερ. 8, 8. πολὺ πλείω τῶν ἰδιωτῶν πραγματεύεσθαι. ¶ 2) *moliri, conari.* c. acc. Α. 7, 6, 24. ὑπὲρ ὧν — πραγματευόμενος οὐδέπω πέπαυμαι — ἀγαθὸν, *curare, efficere studere.* Ο. 10, 9. τοιοῦτον οὐδὲν πώποτε ἔτι ἐπραγματεύσατο, *facere audebat.* 11, 14. κἄν τι κατὰ πόλιν δέῃ πράττειν, ταῦτα πραγματευόμενος. ¶ 3) *multum laborare, operam dare.* c. ἐπὶ, Απ. 1, 3, 15. τῶν πολλὰ ἐπὶ τούτοις πραγματευομένων. c. περὶ, Απ. 4, 2, 7. πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, vt remp. gerant. c. ὅπως, Αγ. 9, 3. ὅπως καταδάρθοι, οὐδ' ἂν εἴποι τις ὅσα πραγματεύονται. Λ. 14, 5. μᾶλλον πραγματεύονται ὅπως ἄρξουσιν. ¶ 4) *tractare cogitando, discendo.* Απ. 1, 1, 15. περὶ τῶν ταῦτα πραγματευομένων,

κων, de sophistis res vanas magno studio tractantibus. ¶ 5) consulto fabricare. Ιπ. 8, 10. δόρυ ὡσαύτως πεπραγματευμένον. ¶ 6) facere. Λ. 11, 10. οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται.

πραγματικὸς, v. πρακτικός.

πρακτέον, Suid. et Phavor: δεῖ πράττειν. ¶ 1) conandum est, non otiosum esse oportet. Ε. 7, 5, 9. ἐνόμισε πρακτέον τι εἶναι. Ιπρ. 2, 6. ¶ 2) exigere oportet. Ιερ. 8, 9. πρακτέον χρήματα.

πρακτέος, agendus. Ο. 12, 14. ὅταν παρείη τὸ πρακτέον, quando est quod agas, quando laborandum est.

πρακτικὸς, ¶ 1) rebus gerendis aptus. v. λεκτικός. ¶ 2) laboriosus. Απ. 4, 5, 1. πρακτικωτέρους ἐποίει τοὺς συνόντας ἑαυτῷ. ¶ 3) valens, facile impetrans. v. Doruill. ad Charit. p. 159. c. παρὰ, Π. 1, 6, 3. πρακτικώτερος (all. πραγματικώτερος) παρὰ τῶν θεῶν καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

πρανὴς, ¶ 1) decliuis, praeceps. Suid. et Phavor: πρανές· κάταντες καὶ κατωφερές. Moeris: πρανες, (all. πρανεὺς, scil. ὁδὸς,) Ἀττικῶς· κατάβασις, Ἑλληνικῶς. Α. 5, 1. 1. κατάβασιν ἐφοβοῦντο. πρανὴς γαρ ἦν καὶ στενή. Α. 2, 3. πρανῆ καταβαίνειν. Oppon. ὀρθιάδε βαίνειν. Ιπ. 8, 1. τρέχειν καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια καὶ πλάγια. §. 6. ἥδιον τὸ πρανὲς τοῦ ὀρθίου δραμεῖται. c. εἰς, Ιπ. 8, 8. εἰς τὸ πρανὲς, scil. ἱεμένου. Mox est εἰς τὸ κάταντες. Oppon. πρὸς ὄρθιον. c. ἐπὶ, Α. 3, 4, 16. ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπὶ (All. ἐς) τὸ πρανὲς ἔβαλλον. Hutch. intelligit χωρίον. c. κατὰ et gen. Α. 1, 5, 8. ἵεντο μάλα κατὰ πρανοῦς, per collem valde praecipitem. 4, 8, 21. κατὰ τοῦ πρανοῦς ἐλάσαντας, per loca decliuia. 6, 5, 20. φεύγουσι κατὰ τοῦ πρανοῦς. Ιπ. 3, 7. c. κατὰ et acc. Ιπ. 8, 6. κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι. ¶ 2) Metaphorice Π. 2, 2, 15. p. 112. ἐπὶ τὸ πρανὲς καὶ τὸ μαλακὸν παρακαλοῦντες dicuntur ii, qui auocant homines ad voluptatem a virtute, quae contra dicitur πρὸς ὄρθιον ἄγουσα.

πρᾶξις, ¶ 1) actio. Απολ. 21. ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσιν ἰσομοιρίας τυγχάνειν τοὺς κρατίστους. Σ. 8, 43. ἀνδραγαθία ἀεὶ ἐν ταῖ πράξεσιν λαμπροτέραν τὴν εὔκλειαν συμπαρέχεται. Nos dice-

diceremus: *wenn es zur Ausübung kommt.* Sed Markland. ad Maxim. Tyr. diss. 3. p. 657. minus recte hunc locum laudat ideo, vt ostendat, nomen πρᾶξις plus esse quam Latinum *actio*, et simul adiunctum habere laborem et operam. ¶ 2) *res gerenda.* Suid. et Phauorin: ἔστι δὲ πρᾶξις μὲν ἡ πρὸς τέλος τείνουσα ἐνέργεια, ἔργον δὲ τὸ τέλος. Π. 2, 1, 14. ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, *exercitiorum in castris instituendorum.* 3, 2, 7. ἤκουσε — τοῦ Κύρου τὴν πρᾶξιν, *quid Cyrus moliretur.* A. 1, 3, 16. 18. 19. 2, 6, 9. 6, 2, 6. τοὺς στρατηγοὺς ἠτιῶντο διαφθείρειν τὴν πρᾶξιν, *caussae obfuisse.* 7, 2, 16. Αγ. 1, 10. ὁρισάμενος τῆς πράξεως τρεῖς μῆνας, *dum tractare vult cum rege.* 5, 2. πρᾶξις est vel *res gerenda* vel *res dum geritur.* E. 3, 3, 5. πῶς φαίη τὴν πρᾶξιν ἔσεσθαι. §. 6. τοὺς ξυνειδότας τὴν πρᾶξιν. Vtroque loco intelligitur conspiratio. 5, 4, 2. ἀφιγμένῳ κατὰ πρᾶξιν τινὰ, *negotii cuiusdam caussa.* Απ. 2, 1, 6. τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι. O. 5, 4. §. 19. §. 20. περὶ τῶν γεωργικῶν πράξεων τοὺς θεοὺς ἱλάσκεσθαι. Alias dicuntur γεωργικὰ ἔργα. v. γεωργ. O. 21, 2. Sic de rebus publice gerendis, Π. 8, 8, 5. μονοσιτεῖν, ὅπως ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ χρῷντο καὶ εἰς τὰς πράξεις, καὶ εἰς τὸ διαπονεῖσθαι. Απ. 2, 6, 26. ¶ 3) *dolus, res ex pacto per dolum conficienda, proditio.* Suid. et Phauorin: πρᾶξις κοινότερον μὲν πᾶσα λογικὴ ἐνέργεια. ἰδίως δὲ καὶ κυριώτερον, ἡ κατὰ προαίρεσιν, τουτέστιν, ἡ κατ' ἀρετὴν ἢ κακίαν ἐνέργεια γινομένη. — ἡ προδοσία. Cf. Casaub. ad Polyb. p. 185. A. 7, 6, 13. ἔξεστιν ὑμῖν ματαίαν ταύτην τὴν πρᾶξιν — ποιῆσαι, np. quod vos priuare volumus stipendio. §. 14. τὴν πρᾶξιν βεβαιοῦν, *praestare quod promiseris.* ¶ 4) *res impetranda* vel *dirimenda.* Π. 8, 3. 9. δεόμενοι Κύρου ἄλλος ἄλλης πράξεως. ¶ 5) *res gesta.* Π. 1, 3, 1. νῦν λέξομεν τὰς Κύρου πράξεις. Brodaeus dicit, alios codd. habere παιδείας. 8, 7, 1. τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων. Αγ. 1, 9. ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἥδε πρώτη πρᾶξις ἐγένετο. §. 38. E. 3, 4, 10. Ἀγησίλαος — ἥσθη τῇ πράξει, np. quod Spithridates ad se defecisset. ¶

6)

6) *opus*, *officium*. O. 3, 15. ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν διὰ τῶν τοῦ ἀνδρὸς πράξεων τὰ κτήματα. K. 12, 1. ¶ 7) πρᾶξις ἐςὶ, *perfici potest*. K. 2, 3. ἄνευ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. φύσις. v. φύσις nr. 1. k.

Πραξίτας, *Praxitas*, Lacedaemonius, Sicyone Polemarchus. E. 4, 4, 7 — 13. narratur eius expeditio per muros Corinthum verſus, et alia feliciter geſta. Cf. §. 18. et 4, 5, 19.

πρᾶος, ¶ 1) *manſuetus*. Π. 2, 1, 14. οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις, πραότεροι συνεςήκασι. Ιπ. 2, 3. πρᾶος καὶ χειροήθης — ὁ πῶλος. 3, 12. ¶ 2) *mitis*. Aγ. 11, 10. πραότατος φίλοις, ἐχθροῖς φοβερώτατος. Πο. 1, 3. ὥρας πραοτάτας. ¶ 3) *placidus*, *demulcens*. Ιπ. 9, 3. προκινεῖν αὐτὸν ὡς πραοτάτοις σημείοις. ¶ 4) *humanus*, *modeſtus*. Π. 6, 1, 20. πρᾶός τε καὶ συγγνώμων. Aγ. 11. 2. c. dat. Π. 2, 1, 14. πρὸς τὸ ἀλλήλοις πραοτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι. ¶ 5) *bene moratus*. Π. 1, 6, 19. p. 77. πραότεροι πολῖται dicuntur, qui non decipiunt, non furantur etc. ¶ 6) *lenis*, *ſubmiſſus*. Σ. 1, 10. τὴν φωνὴν πραοτέραν ποιοῦνται.

πραότης, ¶ 1) *lenitas*, *clementia*. Π. 3, 1, 23. ἔλεγον τοῦ Κύρου τὴν πραότητα, quod veniam daret, non iraſceretur. Aγ. 1, 20. ¶ 2) Π. 2, 3, 9. ἀγαθεὶς τῆς πραότητος καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας. Leuncl. *ob manſuetudinem* erga ſuos. Sed alii legunt πραότητος διδασκαλίας, *ob patientiam diſciplinae*. ¶ 3) Π. 1, 4, 3. in Stobaeo legitur pro ἁπλότης. v. ἁπλ.

Πρᾶς, *Pras*, Steph. Byz: ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς (in Theſſalia). περισπᾶται καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται. Aγ. 2, 5. μεταξὺ Πραντὸς καὶ Ναρθηκίου. In loco parallelo E. 4, 3, 5. all. legunt Πάπραντος, all. Τάπραντος. v. Morus ad h. l. et Palmer. exercitatt. ad auctt. gr. p. 70.

Πρασιαὶ, *Praſiae*. A Thucydide 2, 56. vocatur τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον. Cf. Steph. Byz. in v. Πρασιαὶ et Βρασιαί. Nam vtroque modo ſcribitur. E. 7, 2, 2. 3.

πράσιμος, *venalis*. Moeris: ὤνιος, Ἀττικῶς· πράσιμος, Ἑλληνικῶς. Poll. 7, 8. πράσιμα δ' Ἰσαῖος εἴρηκεν,

κεν, ὥσπερ Ξενοφῶν, φόρτον, ἐμπώλημα, ῥῶπος, γέλγη. Cf. πώλημα. Π. 4, 5, 14. p. 250. ὅ τι ἔχει ἕκαςος πράσιμον,

πρᾶσις, *venditio*. Πο. 3, 12. προσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ πράσει.

πράσσειν, ¶ 1) *facere*. Π. 2, 1, 16. πάντα πράσσειν, ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττοι. Zeun. tacite edidit πράττειν. 6, 1. 13. πράσσειν ὅσα ἔλεξε. Zeun. πράττειν. E. 2, 3, 22. O. 7, 31. πράσσων τὰ τῆς γυναικὸς ἔργα. 20, 18. Ιπ. 12, 15. ἃ ἱππάρχῳ προςῆκεν εἰδέναι τε καὶ πράσσειν. Zeun. corrigi iubet πράττειν. Vtraque forma, et πράσσειν et πράττειν, reperitur Π. 2, 3, 2. οὐδὲν αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων — ἄλλος ἔςαι ὁ πράσσων καὶ ὁ μαχόμενος. Zeun. ὁ πράττων. Πο. 4, 52. πράττοιεν — πράσσοιεν. Zeun. vtroque loco πράττοιεν. ¶ 2) *rem gerere*. Π. 4, 3, 3. p. 227. ἡμῖν δι' ὧν πράσσεται. Etiam Zeunius ita edidit. 7, 5, 17. p. 444. μεγάλα πράσσειν. Zeun. πράττειν. Αγ. 7, 3. εἴ τι καλὸν πράσσοιεν. ¶ 3) *administrare*. Ιερ. 9, 7. τὰ — ἥκιςα εἰθισμένον διὰ φιλονεικίας πράσσεσθαι, ἡ γεωργία. ¶ 4) *perficere, impetrare*. Αγ. 1, 11. εἰρήνην πράσσειν. ¶ 5) *moliri, in animo habere*. Π. 6, 1, 18. κατάσκοπον πέμψαι, καὶ μαθεῖν ὅ τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος. Zeun. e Cod. Guelf. πράττει. ¶ 6) *fortuna vti, conditione esse*. O. 20, 5. διαφερόντως πράσσουσι πολὺ μᾶλλον.

πράττειν, ¶ 1) *agere*. Π. 4, 4, 3. ἐάν τις — καὶ πράττων τι καὶ διδάσκων φαίνηται. E. 2, 3, 17. p. 91. δίκην δῶμεν τῶν πεπραγμένων, *commissorum scelerum*. Απ. 1. 2, 16. δήλω ἐγενέσθην ἐξ ὧν ἐπραξάτην. 1, 2, 29. et 4, 8, 4. δίκαια πράττειν. 2, 6, 17. καλὰ πράττοντας, καὶ τῶν αἰσχρῶν ἀπεχομένους. 4, 5, 3. πράττειν τὰ βέλτιςα. Σ. 8, 22. πολλὰ καὶ ἀνόσια πεπραγμένα. Cf. ἀδόλως. c. περὶ, Απ. 1, 1, 20. ἀσεβὲς οὐδὲν περὶ τοὺς θεοὺς οὔτ' εἰπόντα οὔτε πρᾶξαντα, τοιαῦτα δὲ λέγοντα καὶ πράττοντα περὶ θεῶν etc. Sic Ιπ. 5, 1. ἃ δεῖ περὶ τὸν ἵππον πράττειν, *quomodo equus tractandus sit*. Passiuum c. dat. pro ὑπὸ et gen. E. 2, 3, 17. p. 92. ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ τούτῳ πεπραγμένα, *huius scelera*. Quanquam vero πράττειν proprie ad virtutes et vitia refertur,

tamen

tamen saepe permutatur c. ποιεῖν. v. ποιεῖν nr. 33. ¶ 2) facere. Π. 4, 1, 2. p. 200. ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. 5, 5, 11. τὰ ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένα ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ πεποιημένα. 8, 4, 6. ἄμεινον εἶναι πεπραγμένον ἡμῖν. vbi ἡμῖν pendet ab ἄμεινον. Λ. 13, 11. οὕτω πραττομένων, quae cum ita fiant. Ε. 3, 2, 20. Απ. 1, 2, 14. 2, 3, 19. ἀδελφὼ Φίλω ὄντε — πράττετον ἅμα τὰ ἐπ' ὠφελείᾳ ἀλλήλοιν. Ο. 7, 2. Sed Π. 4, 5, 10. οὐκ εἰδὼς ὅ τι πράττομεν, Kypk. T. I. p. 306. explicat tam quid faciamus, quam quae nostra sors sit. Π. 1, 6, 5. μαθόντας βέλτιον πράξειν (all. malius πράττειν), ἢ ἀνεπιστήμονας, Steph. recte vertit melius facere. Alii malunt feliciores esse. Απ. 1, 1, 6. τὰ ἀναγκαῖα πράττειν ὡς ἐνόμιζε ἄριστ' ἂν πραχθῆναι, optime factum iri. 3, 9, 14. τὸ μαθόντα τι καὶ μελετήσαντα εὖ ποιεῖν, εὐπραξίαν νομίζω· καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες, δοκοῦσί μοι εὖ πράττειν. §. 15. Particip. pass. τὰ πεπραγμένα, quae acciderunt. Ε. 1, 4, 1. τὰ περὶ τὸ Βυζάντιον πεπραγμένα ἤκουον. 1, 7, 3. τὰ πεπραγμένα διηγοῦντο, proelium etc. 4, 5, 7. Varie hoc verbum adhibetur in transitione et in connectenda oratione, Ε. 3, 2, 9. ταῦτα δὲ πράξας διέβαινε. 4, 4, 19. καὶ τότε μὲν ταῦτα πράξας, τὸ στράτευμα διῆκε. Π. 1, 4, 17. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον. σημανθέντων δὲ etc. 1, 5, 7. extr. 5, 4, 11. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἔπραξαν. ὁ δὲ Κῦρος etc. 5, 5, 2. 6, 1, 27. Ἀβραδάτης μὲν ταῦτα ἔπραττε, Κῦρος δὲ etc. Ε. 6, 2, 27. Α. 3, 4, 4. οἱ πολέμιοι οὕτω πράξαντες ἀπῆλθον. Ε. 3, 2, 16. τούτων δὲ πραττομένων — ὑπὸ Δερκυλλίδα, Λακεδαιμόνιοι etc. Π. 8, 5, 13. τούτων δὲ πραχθέντων ἀπῄει. Ε. 2, 3, 3. 3, 5, 17. 7, 4, 31. Sed Πο. 4, 51. πραχθέντων γε μὴν ὧν εἴρηκα est: si facta fuerint. Ε. 3, 2, 15. καὶ τότε μὲν ταῦτα ἐπράχθη· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ etc. Π. 7, 5, 13. ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐπέπρακτο, πρῶτον μὲν καλέσας. Ε. 5, 4, 8. Π. 5, 1, 9. καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐπράττετο. Ε. 4, 5, 18. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἐπέπρακτο. ¶ 3) i. q. ποιεῖν c. adi. reddere. Απ. 3, 4, 8. προστατεῖν ἑκάστους ἐπιτηδείους πράττειν. Sed alii aliter emendant locum et explicant. v. Schnei-

Schneider. et προςατεῖν. ¶ 4) *afficere.* c. dat. et acc. Π. 5, 5, 5. p. 328. ἣν δὲ ἀγαθὸν πεπραχὼς σοι δῆλος ὦ, *beneficio aliquo te affecisse.* Oppon. τί σε κακὸν πεποιηκώς. Moeris: πεπραγὼς, Ἀττικῶς· πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς. Sed etiam Π. 3, 1, 9. legitur ὅσα πέπραχε, *quaecunque gessit* et Α. 5, 7, 17. οἷα ἡμῖν πεπράχασιν οἱ αὐθαίρετοι οὗτοι ςρατηγοί, *quae nobis mala parauerint.* All. διαπεπράχασι. c. duplici acc. Π. 8, 7, 3. p. 550. ἐναντία ἀλλήλους ἔπραξαν. Ο. 12, 7. ἀγαθόν τι σὲ βούλονται πράττειν. De vtraque structura v. Fischer. ad Weller. p. 327. ¶ 5) *laborare.* Π. 2, 1, 14. ἢ ἐπὶ θήραν ἐξάγων — ἢ καὶ πρᾶξαι εἴ τι δεόμενος τύχοι, v. c. commeatum arcessere, milites exercere. ¶ 6) *exercere artes.* Ο. 4, 1. κάλλιςαι τῶν ἐπιςημῶν — τοὺς πράττοντας αὐτάς. ¶ 7) *acquirere.* Α. 6, 4, 5. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν. ¶ 8) *committere, admittere.* Αγ. 2, 23. τὰ σφάλματα οὐδεὶς ἂν εἴποι ὡς Ἀγησιλάου ἡγουμένου ἐπράχθη. ¶ 9) *res gerere.* Π. 8, 4, 4. τὸν Κῦρον οὕτω μεγάλα πράττοντα. Α. 3, 1, 5. καλῶς πράξας, *re bene gesta.* Ε. 1, 7, 10. p. 59. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα. 6, 1, 4. p. 364. ἐὰν ἀγαθόν τι πράξωσιν οἱ ςρατιῶται, *bene se gesserint.* Sic Π. 5, 1, 10. ἤν τι ἀγαθὸν πράξω, *si quid re bene gesta acquiram.* Item in connectenda oratione, Α. 2, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη — ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται. 3, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀναβάσει ἔπραξαν, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται. 5, 1, 1. 7, 1, 1. Αγ. 3, 1. ὅσα τῶν ἐκείνου ἔργων μετὰ μαρτύρων ἐπράχθη. Ε. 3, 5, 18. κατὰ μὲν οὖν τὴν Ἑλλάδα ταῦτ' ἐπράχθη. Passiv. c. dat. pro ὑπὸ et gen. Π. 3, 2, 13. ἐβούλετο μαθεῖν τὸν Ἰνδὸν τὰ αὐτῷ πεπραγμένα. 5, 5, 6. §. 9. p. 331. Α. 7, 6, 22. εἴ τι καλὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐπέπρακτο ὑμῖν. Αγ. 7, 1. ¶ 10) *administrare, tractare.* Inprimis negotia publica, Απ. 3, 4, 12. δι' ἄλλων μὲν ἀνθρώπων τὰ ἴδια πράττεται, δι' ἄλλων δὲ τὰ κοινά· — τὰ ἴδια καὶ τὰ κοινὰ καλῶς πράττουσιν. 1, 2, 39. τοῖς μάλιςα πράττουσι τὰ πολιτικά. 3, 6, 18. 3, 7, 1. Sic Ε. 3, 4, 27. τὰ ναυτικὰ ἔπραττεν. it. sine

casu, E. 7, 1, 12. ὁμοθυμαδὸν καὶ ἔπραττον καὶ ἐστρατεύοντο. Passiv. E. 2, 3, 17. p. 94. ψέγειν τε τὴν ἀρχὴν καὶ ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις. Cf. εἰπεῖν et λέγειν, quibus verbis verbum πράττειν non raro ita iungitur, vt sit *causas forenses agere*. ¶ 11) *efficere, successum habere*. E. 1, 1, 2. οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέπλευσαν οὐδὲν πράξαντες, *infecta re, frustraneo conatu*. 2, 4, 22. 4, 2, 2. ¶ 12) *causam esse, perficere* s. *impetrare* aliis. E. 1, 1, 23. καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Πασιππίδας. c. ὑπὲρ, Π. 1, 4, 12. ὑπὲρ ὑμῶν — πράττειν. ¶ 13) *animo agere* s. *agitare, moliri*. A. 7, 4, 16. ἀκούοντες ἃ πράττοι ὁ Σεύθης. Ay. 3, 3. Φαρνάβαζος γῆμαι τὴν βασιλέως ἔπραττε θυγατέρα. E. 4, 4, 7. ἔπραττε τὴν εἴσοδον, *parabat se* s. *coepit se parare ad introitum*, *hoc agebat vt intraret vrbem*. Sic passiv. E. 1, 4, 2. βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους μὴ εἰδέναι τὰ πραττόμενα. Aπ. 2, 1, 31. τοῖς μὲν πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνόμενοι. Leuncl. non male: *ante actorum — agendorum*. ¶ 14) *suscipere, conari*. Σ. 4, 48. deos non latet, ὅ τι ἂν μέλλω πράττειν. De eo qui non otiosus est in bello, sed expeditionem aliquam suscipit, Iπ. 5, 12. πλοῖα παρασκευαζόμενον πεζῇ τε (Leuncl. emendat τι) πρᾶξαι. Steph. inseri vult τὴν ἐπιβουλήν. §. 15. προσποιούμενον πράξειν τι. ¶ 15) *curare, occupari*. E. 4, 8, 22. πρὸς ᾧ ἤει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν, *hoc*, nec aliud quid, vnice *agebat et curabat*. 5, 3, 9. ταῦτα πράττων ἐπορεύετο. Morus: *sic apparans expeditionem*. 6, 5, 34. ὅσα ἀγαθὰ εἴη, ὅτε κοινῇ ἀμφότεροι ἔπραττον. O. 7, 1. ἢ πράττοντά τι — ἢ οὐ πάνυ σχολάζοντα. Cf. ἑαυτοῦ nr. 3. ¶ 16) *deliberare*. A. 5, 7, 1. οἱ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα. 7, 6, 7. εἰδέναι τί πραχθήσεται. E. 7, 5, 4. ¶ 17) *statuere, decernere*. c. περὶ, A. 1, 6, 6. ὅ τι δικαιότατον — τοῦτο πράξω περὶ Ὀρόντου. ¶ 18) *colloqui, suadere, tractare*, quod etiam Latine *agere* vocatur. c. περὶ, A. 5, 6, 15. λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ πράττειν περὶ τούτων. 7, 2, 7. ἔπραττε περὶ πλοίων, ὅπως ὅτι τάχιστα διαβαῖεν, ope-

operam dabat. E. 6, 3, 9. ἔπραττε περὶ εἰρήνης, np. suadendo. 6, 4, 25. 7, 4, 2. c. inf. E. 6, 5, 6. ἔπραττον ἐᾶν κατὰ χώραν. ¶ 19) *exigere.* v. Raphel. et Wetsten. ad Luc. 3, 13. et Poll. 9, 31. Thomas Mag: πράττω οὐ μόνον τὸ ποιῶ, — ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγομεν. E. 1, 3, 7. ᾤχετο — χρήματα πράξων. 4, 8, 31. ὅτι ἡ δεκάτη πεπραγμένη εἴη ἐν Βυζαντίῳ. Sed Leuncl. et Portus πεπραμένη, *elocata publicanis.* c. παρὰ, A. 7, 6, 29. παρὰ Σεύθου πρᾶξαι (all. ἀναπρᾶξαι) τὸν μισθὸν debitum. c. duplici acc. A. 7, 6, 13. ἐὰν αὐτὸν πράττητε τὰ χρήματα. Cf. πέρα, et πρακτέον. ¶ 20) *transigere.* Π. 8, 7, 3. p. 542. τὸν παρελθόντα χρόνον οὕτως ἔπραττον. ¶ 21) *fortuna uti.* O. 20, 1. οὐχὶ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, *eadem fortuna utuntur.* Sic ἀντιῤῥόπως πράττειν, *parem esse.* v. ἀντιῤ. it. εὖ πράττειν, *feliciter rem gerere, fortuna secunda uti.* Thom. Mag: πράττω, πράξω, πέπραχα, ἔπραξα, καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν χρόνοι, μετὰ τῆς τοῦ εὖ ἢ κακῶς προσθήκης, ἢ τοῦ βέλτιον, ἢ τοῦ χεῖρον, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου, πάθος δηλοῦσι. Hesych: εὖ πράττειν· εὐτυχεῖν. A. 7, 6, 9. οὔτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν, ἀλλὰ — ἐν ἀπόροις εἶναι. §. 15. ὁρῶ αὐτὸν εὖ πράττοντα, *diuitem esse.* Aθ. 1, 4. εὖ πράττοντες — εὖ πράττουσι, *felices viuunt.* Πο. 4, 8. E. 6, 5, 35. Lacedaemonii εὖ ἔπραττον non victi a Thebanis. Aπ. 1, 6, 8. 2, 4, 6. 3, 2, 3. βασιλεὺς αἱρεῖται — ἵνα οἱ ἑλόμενοι δι' αὐτὸν εὖ πράττωσιν. 4, 2, 26. de quo loco v. διαφεύγειν nr. 2. vbi aliter explicatum fuit. O. 11, 8. Σ. 4, 51. c. ἄμεινον, Aθ. 1, 1. τοὺς πονηροὺς ἄμεινον πράττειν, ἢ τοὺς χρηστοὺς, *feliciores esse, meliore conditione esse.* §. 17. οἱ κήρυκες ἄμεινον πράττουσι, np. multum lucri faciendo. c. ἄριστα, Π. 1, 6, 3. ὅτε ἄριστα πράττοι, *quando fortuna vteretur prosperrima.* O. 12, 7. Similiter E. 6, 1, 4. p. 363. πατρίδι, ἣ σε τιμᾷ, καὶ σὺ πράττεις τὰ κράτιστα. Leuncl. *in qua tu praestantissima es cum dignitate,* Fr. Portus; *optime et beatissime viuis.* Morus: *in qua flores.* Scil. post καὶ addendum est ἐν ᾗ, auctore Stephano. Sed Bro-

Brodaeus pro κράτιςα legit κάκιςα, et explicat: *reddis ciuitatem miseram*. c. κακῶς, A. 1, 9, 6. οὐδ' εἰ ἔτι καὶ κάκιον πράξειαν, *fortuna premerentur etiam magis aduerſa*. Απ. 3, 9, 8. κακῶς πράττοντας. Synonymum eſt ἀτυχοῦντες. Sed §. 9. κακῶς τοῦτο πράττειν vertendum videtur *male hac in re* ſ. *de hoc agere*. ¶ 22) τί πράττων, *qua ratione*, vt τί ποιῶν. O. 7, 2. τί ποτε πράττων καλὸς κἀγαθὸς κέκλησαι. ¶ 23) In var. lect. permutatur c. προστάττειν. v. ibi nr. 4. et πιθανὸς nr. 4. it. c. πιπράσκειν. v. ibi, et ſupra nr. 19. it. c. ἀναπράττειν. v. ſupra nr. 19.

πράττεσθαι, ¶ 1) *impetrare*. c. παρὰ, E. 1, 4, 1. ἔλεγον, ὅτι Λακεδαιμόνιοι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως. ¶ 2) *exigere*. Thom. Mag: πράττομαι, — καὶ τὸ ἀπαιτῶ καὶ τὸ ἀπαιτοῦμαι. v. Caſaub. ad Theophr. charactt. 6, 4. p. 95. et Fiſcher. in indice. Αθ. 1, 11. ἵνα λαμβάνων πράττῃ τὰς ἀποφορὰς. v. ἀποφ. E. 1, 5, 11. οὐδὲ χρήματα πραξάμενοι. 6, 2, 24. ὡς ἡ πραξόμενος παμπολλα, χρήματα, ἢ ὡς πωλήσων. §. 26. Απ. 1, 2, 7. εἴ τις — ἀργύριον πράττοιτο. 1, 6, 12. οὐκ ἔλαττον ἀργύριον ἐπράττου. c. duplici acc. Απ. 1, 2, 5. τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἑαυτοῦ οὐκ ἐπράττετο χρήματα. §. 60. 1, 6, 11. οὐδένα τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ.

πραΰνειν, *mitigare, lenire*. canem, Απ. 2, 3, 9. ἐπειρῶ εὖ ποιήσας πραΰνειν αὐτόν. equum, Ιπ. 2. 5. οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ πραΰνοντα διδάσκειν. 9, 5. 6. 7. 10.

πραῢς, ¶ 1) *manſuetus*, O. 15, 4. τῶν ζώων ὁπόσα πρᾶά ἐςὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. ¶ 2) *mitis*. O. 19, 17. ἡ γεωργία. φιλάνθρωπος καὶ πραεῖα τέχνη. ¶ 3) *lenis, remiſſus, ſubmiſſus*. Σ. 8, 3. πραεῖα ἡ φωνή. ¶ 4) τὰ πραέα Ιπ. 9, 10. ſunt *blandimenta*.

πράως, ¶ 1) *leniter*. Ιπ. 6, 14. τὸν ἵππον πράως προσάγειν. Sic A. 1, 5, 14. ὅτι πράως λέγοι τὸ αὐτοῦ πάθος, *lenibus verbis mitigaret* ſ. *molliret*. ¶ 2) *ſine ira*. Π. 2, 2. 2, p. 104. ἐνεγκὼν ταῦτα πράως, non obiurgans milites qui murmurauerant. ¶ 3) *facile, aequo animo*. Π. 2, 2, 14. πόνων πάνυ πράως ἐᾷ τὸν βουλόμενον

μενον πλέον ἔχειν. Αγ. 11, 6. τὰς τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας πρᾴως ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε. Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα — φέρων.

πρέμνον, *stipes*. Timaeus et Suid: πρέμνον· τὸ τοῦ δένδρου σέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πραμνόν τι ὄν. Hesych. et Phauorin: πρέμνον· σέλεχος, βλαςὸς (Phau. ὁ κλάδος), πᾶν ῥίζωμα δένδρου τὸ γηράσκον, ἢ τὸ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ πρέμνον. O. 19, 13. πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεςιν. Fr. Portus recte intelligit caudices et plantas in aliud solum transferendas.

πρέπειν, ¶ 1) *conuenire, aptum esse.* c. dat. Π. 5, 1, 13. σκηνὰς τοῖς ἱππεῦσι τὰς τούτοις πρεπούσας. Α. 1, 9, 4. τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεπε, *aetati illi aptum erat.* Male Leuncl. *ipse in adolescentiae flore.* et Aem. Portus: *aetate florebat.* Αγ. 9, 1. O. 9, 2. αὐτὰ (οἰκήματα) ἐκάλει τὰ πρέποντα ἑκάςῳ εἶναι, *quae recte quoque loco essent collocanda.* v. καλεῖν nr. 11. Σ. 6, 5. c. εἰς, Π. 2, 1, 11. νικητήρια οἷα δὴ εἰς πλῆθος πρέπει. ¶ 2) *dignum esse.* Π. 7, 5, 14. κατασκευάσασθαι — ὡς βασιλεῖ ἡγεῖτο πρέπειν. 8, 5, 11. Ε. 4, 1, 16. πρέπει γοῦν σοι, *sic tua persona dignum est.* Απολ. 2. ὥςε πρέπουσαν φαίνεσθαι τὴν μεγαληγορίαν αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ. ¶ 3) *decere, ornamento esse.* Π. 4, 2, 20. οὐκ ἂν πρέποντα ἡμῖν δοκοίημεν ποιεῖν. Σ. 2, 3. c. dat. particip. pro inf. O. 4, 1. κάλλιςαι τῶν ἐπισημῶν καὶ ἐμοὶ πρέποιεν ἂν μάλιςα ἐπιμελομένῳ. All. πρέποι ἄν, vt sit impersonaliter intelligendum. ¶ 4) *par esse.* Π. 3, 3, 15. τὴν νύκτα, ὥσπερ ἔπρεπε (Margg. ἔμπροσθεν), προφυλακὰς ποιησάμενοι. c. acc. et inf. Π. 5, 3, 17. πρέπον αὐτῷ ἐδόκει εἶναι ὀνομαςὶ προσαγορεύειν. 8, 4, 6. ἃ ἐμὲ ᾤετο πρέπειν λέγειν, ἐμοὶ συνεβούλευεν. Α. 3, 2, 9. ὑμᾶς — θαῤῥαλεωτέρους πρέπει εἶναι. ¶ 5) *debere.* Απ. 2, 1, 3. ἐπιτήδειον μάθημα — ποτέρῳ ἂν προσεῖναι μᾶλλον πρέποι. ¶ 6) *consentaneum esse, verisimile esse.* Απ. 1, 4, 4. πρέπει — γνώμης ἔργα εἶναι.

πρεπόντως, *decenter.* O. 10, 9. καθαρὰν καὶ πρεπόντως ἔχουσαν, *non fucatam, decenter tamen orna-*

ornatam. §. 12. πρεπόντως μᾶλλον ἠμφιεσμένη.

πρεπώδης, ¶ 1) *dignus, conueniens.* Απ. 3, 8, 10. ναοῖς καὶ βωμοῖς χώραν εἶναι πρεπωδεστάτην. O. 5, 10. ¶ 2) *decorus, honeſtus.* Απ. 2, 7, 10. κάλλιστα καὶ πρεπωδέστερα γυναικὶ, ſcil. ἢ ἀνδρί. Reisk. ſine cauſa vult πρεπωδέστατα.

πρεσβεία, ¶ 1) *legatio.* Αγ. 2, 26. ἐν τῇ πρεσβείᾳ μεγάλου στρατηγοῦ ἔργα διεπράξατο. — ἀπὸ τῆς πρεσβείας. E. 6, 3, 4. p. 382. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πρεσβείαις διεπραξάμην. Απ. 4, 6, 14. ¶ 2) *ipſe legatorum coetus, legati.* Sic ἀσπὶς, θεραπεία, ἱππεία et alia abſtracta interdum ponuntur pro concretis. Cf. Poll. 8, 137. Π. 2, 4, 1. λέγων ὅτι Ἰνδῶν παρείη πρεσβεία. A. 7, 3, 10. Λ. 13, 10. πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας. E. 4, 5, 6.

πρεσβεύειν, ¶ 1) *legatos mittere.* Πο. 5, 9. μὴ συμπολεμοῦντες, ἀλλὰ πρεσβεύοντες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. ¶ 2) *legatum eſſe, legatum mitti.* Ammonius: πρεσβεύειν, τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Phauorin: πρεσβεύω, καὶ ἀντὶ τοῦ πρεσβευτὴς γίνομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ πρεσβευτὴν πέμπω. Π. 5, 1, 1. πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο. A. 2, 1, 13. τὸν παρὰ βασιλέως πρεσβεύοντα. 7, 2, 13. παρῆν Μηδοσάδης τῷ Σεύθῃ ὅσπερ ἐπρέσβευεν αὐτῷ, *legatus eius erat.* 7, 7, 3. ¶ 3) E. 7, 1, 32. πρεσβεύειν extat in margg. et edd. vett. pro πρωτεύειν.

πρεσβεύεσθαι, ¶ 1) *legatos mittere.* Ammonius: πρεσβεύεσθαι, τὸ πέμπειν πρέσβεις. Suid: πρεσβεύεσθε· πρέσβεις πέμπετε. Cf. Thom. Mag. et Phauorin. Αγ. 2, 21. εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες οἱ πολέμιοι, ἐπρεσβεύοντο. ¶ 2) *legatum aduenire.* Αγ. 1, 35. ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ φιλίας.

πρεσβευτὴς, *legatus.* Αγ. 2, 26. πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος ἀντὶ στρατηγοῦ. E. 2, 2, 11. Θηραμένης — ἡρέθη πρεσβευτὴς εἰς Λακεδαίμονα. 6, 5, 4. Pluralis damnatur a Thoma: ἁμαρτάνει ὁ λέγων ἐπὶ πληθυντικοῦ πρεσβευταὶ, καὶ πρεσβευτάς. οὐδεὶς γὰρ τῶν δοκίμων εἶπε τοῦτο. Sed non item a Polluce 8, 137. A. 6, 3, 7. ἱππεῖς ἐντυγχάνουσι πρεσβευταῖς πορευομένοις. All. legunt πρεσβύταις, *ſenioribus.* v. in.

interpp. ad h. l. et Abresch. dilucidatt. Thucyd. 5, 4.

πρέσβυς, ¶ 1) *senex*. Hesych: πρέσβυς· γέρων. Saepe legitur comparatiuus, Π. 1, 2, 2. ἀφεῖσαι — τοὺς πρεσβυτέρους ὅπως ἐθέλουσι διάγειν. E. 1, 4, 6. 4, 1, 13. 4, 4, 4. O. 7, 42. πρεσβυτέρα γινομένη. Antea erat προϊούσης τῆς ἡλικίας. Ιπρ. 1, 17. it. superlatiuus, A. 2, 1, 8. Κλεάνωρ πρεσβύτατος ὤν. Margg. πρεσβύτερος. Απ. 2, 2, 1. Λαμπροκλέα τὸν πρεσβύτατον υἱὸν ἑαυτοῦ. Cf. νέος nr. 1. et πρεσβύτης. ¶ 2) *legatus*. Sed in numero singulari non dicitur. Thomas: οἱ πρέσβεις, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐρεῖς· ὁ πρεσβευτὴς δὲ, καὶ τὸν πρεσβευτήν. — πρέσβυς δὲ, καὶ πρεσβύτης, ὁ γέρων. A. 3, 1, 18. πρέσβεις nominantur, qui 2, 3, 1. κήρυκες. quanquam Phauorinus: κήρυξ ἐν πολέμῳ, πρέσβυς ἐν εἰρήνῃ. Et sane distinguuntur Π. 2, 1, 16. οὔτε κηρύκων οὔτε πρέσβεων. A. 5, 7, 12. ἀποθνήσκουσι τρεῖς ὄντες οἱ πρέσβεις καταλευσθέντες. Αθ. 1, 18. E. 1, 4, 1. 2, 2, 13. 7, 1, 25. c. gen. E. 1, 3, 7. πρέσβεις Ἀθηναίων. 4, 5, 9. οἱ πρέσβεις τῶν Βοιωτῶν. Sed §. 10. τοὺς Θηβαίους πρέσβεις. Margg. Θηβαίων. c. ἀπὸ, E. 5, 1, 29. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων πρέσβεις. c. ἐκ, E. 1, 5, 1. ἀνέβη σὺν τοῖς ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεσιν. 7, 1, 27. c. παρὰ, E. 1, 3, 7. ἕως ἂν οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις ἔλθωσιν. Dicuntur ἀπαγγέλλειν, Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. ἀφικνεῖσθαι, E. 3, 2, 10. 7, 1, 28. ἔρχεσθαι, A. 5, 5, 6. E. 7, 1, 1. ἥκειν, E. 2, 2, 8. ἰέναι, A. 5, 7, 16. πορεύεσθαι, E. 1, 3, 9. Saepe etiam legitur πέμπειν πρέσβεις, vt A. 6, 2, 3. δοκεῖ — ἑλομένους πρέσβεις — πέμπειν. E. 1, 5, 5. 2, 1, 5. 2, 2, 8. 2, 4, 21. 25. 4, 6, 1. Cf. πέμπειν.

πρεσβύτης, *senex*. Hesych: πρεσβύτης· γέρων. Π. 4, 6, 1. Γωβρύας — πρεσβύτης ἀνήρ. 8, 7, 1. μάλα δὴ πρεσβύτης ὤν. Λ. 1, 7. τῷ πρεσβύτῃ. All. πρεσβυτάτῳ. Sed paulo ante vocabatur γεραιός. Σ. 2, 18. Cf. πρεσβευτής, quocum in var. lect. permutatur.

πρηστὴρ, *fulgur*. Suid: πρηστὴρ· ἀστραπὴ, κεραυνὸς, — πῦρ ἀπ' οὐρανοῦ. Aristot. meteorol. 3, 1. ὅταν κατασπώμενον ἐκπυρωθῇ, τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν λεπτότερον

ρον τὸ πνεῦμα γένηται, καλεῖται πρηςήρ. συνεμπίμπρησι γὰρ τὸν ἀέρα τῇ πυρώσει χρωματίζων. Cl. de mundo c. 4. it. Hefych. et Phauorin. E. 1, 3, 1. νεὼς τῆς Ἀθηνᾶς ἐνεπρήσθη, πρηςῆρος ἐμπεσόντος.

πρίασθαι, ¶ 1) emere. A. 3, 1, 13. ὅτι οὐδενὸς ἡμῖν μετείη, εἰ μὴ πριαίμεθα. Mox eſt ὠνησόμεθα. c. acc. Πο. 4, 18. ἀνδράποδα πρίασθαι. 5, 4. E. 3, 2, 22. πρίασθαι τὴν χώραν παρὰ τῶν ἐχόντων — βίᾳ πριαμένους, qui alterum vi cogunt vt vendat. 5, 2, 10. τοὺς τὰ ἐκείνων πριαμένους ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Leuncl. qui a fiſco coemiſſent. Sed verba ἐκ δημοσίου pertinent ad ſequentia, quanquam alias dicitur ἐκ δημοσίου πρίασθαι. v. Poll. 8, 59. O. 1, 8. ἵππον πριάμενος. §. 13. πριάμενος ἑταίραν. 8, 22. Iπ. 4, 1. ὅταν ἵππον πρίηται. c. gen. pretii, Aγ. 1, 18. ὁπόσου τι πρίαιντο. Aπ. 2, 5, 2. ἐπιςάτην εἰς τἀργύρια πρίασθαι ταλάντου. 2, 10, 4. ὅταν μικροῦ ἐξῇ πρίασθαι, τότε φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι. 3, 7, 6. Σ. 4, 2. ¶ 2) redimere. Πο. 4, 20. τῷ τέλος πριαμένῳ. Poll. 9, 33. τὸ τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἴποις ἂν πρίασθαι, καὶ μισθώσασθαι. ¶ 3) Improprie dicitur variis modis. Π. 4, 2, 19. p. 224. δικαίους φαινομένους ἐκείνοις, τούτῳ (hac ratione, iuſtitia) πρίασθαι, μᾶλλον αὐτοὺς ἀσπάζεσθαι ἡμᾶς, eorum beneuolentiam nobis comparare, vt nos magis colant. 5, 3, 6. ὅτι κἂν πρίαιτο Γαδάτας τὸ μέγα τι ποιῆσαι κακὸν τὸν βασιλέα, omnem operam daturum eſſe. Σ. 8, 21. τὸν πριάμενον, ſcil. alterius ὥραν, qui παιδικὰ mercede emit. c. gen. Π 3, 1, 20. ὁπόσου ἂν πρίαιο, ὥςε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; wie viel würdeſt du darum geben? — ἐγὼ μὲν κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην. §. 23. 8, 4, 10. ¶ 4) Legitur pro παρέχειν. v. ἀγορά. it. pro προτιμᾶσθαι. v. πρ.

Πριήνη, Priene. A Steph. Byz. vocatur πόλις Ἰωνίας. Alii in Caria ponunt. E. 3, 2, 13. et 4, 8, 17. dicitur eſſe in πεδίῳ Μαιάνδρου.

πρὶν, ¶ 1) antea, olim. Π. 5, 2, 15. extr. μείζονες νῦν, ἢ πρὶν, ἐπεὶ νενικήκαμεν. Ita Welſ. e margg. Alii ἢ πρὶν non addunt. ¶ 2) antequam. Vbi tamen ſaepe praecedit πρόσθεν vel πρότερον, ita

ita vt πρὶν fere simpliciter sit pro ἢ, *quam.* c. indicatiuo, A. 1, 2, 26. οὔτε πρότερον — πρὶν ἡ γυνὴ αὐτὸν ἔπεισε. 3, 2, 19. οὐ πρόσθεν ἐτόλμησαν — πρὶν τοὺς ϛρατηγοὺς συνέλαβον. E. 7, 4, 18. O. 2, 9. 7, 7. c. ἢ et ind. Π. 1, 4, 23. οὐ πρόσθεν ἔϛησαν, πρὶν ἢ — ἐγένοντο. Aγ. 2, 4. οὐ πρόσθεν, πρὶν ἢ — ἐγένοντο. Sed E. 4, 3, 5. ἢ deest. Cf. πρόσθεν nr. 5. c. opt. Π. 1, 4, 14. μηδένα πρὶν Κῦρος ἐμπλησθείη. A. 4, 5, 21. πρὶν παραθεῖεν. 2 Codd. παραθεῖναι. 7, 7, 35. ἀπελθεῖν πρὶν (Cod. Eton. inserit ἂν) ἀπαγάγοι. c. ἂν et opt. E. 2, 3, 18. p. 100. πρὶν ἂν καταϛήσειαν. 2, 4, 11. c. ἂν et coniunct. Π. 1, 2, 8. οὐ πρόσθεν πρὶν ἂν ἀφῶσιν. A. 5, 7, 7. μὴ ἀπέλθητε, πρὶν ἂν ἀκούσητε. Ἱερ. 6, 13. Aπ. 4, 4, 9. O. 3, 1. K. 5, 2. c. inf. Π. 1, 5, 7. p. 53. πρὶν — κομίσασθαι. 2, 2, 1. p. 102. §. 3. πρὶν εἰδέναι — πρότερον πείθονται. 2, 4, 17. p. 137. πρὶν κινεῖσθαι τὸν θῆρα. 3, 3, 27. 5, 2, 5. πρότερον πρὶν δῆλοι γενέσθαι, οἷοι ἦσαν. 5, 3, 15. A. 1, 10, 11. Aγ. 1, 5. πρὶν ἄρξαι — πρὶν ἄρξαι αὐτόν. Σ. 4, 3. ἐχθιόνως ἔχουσιν ἢ πρὶν λαβεῖν. ¶ 3) *donec.* A. 2, 5, 8. ἠμφιγνόουν πρὶν Νίκαρχος — ἧκε φεύγων. ¶ 4) c. particip. E. 4, 8, 28. ἐπ' οὐδεμίαν ᾔει, πρὶν ἐν Μιτυλήνῃ συντάξας τοὺς τετρακοσίους, *nisi coniunctis in vnum quadringentis.*

πρῖνος, *ilex.* Suid: πρῖνος· ξύλον πυκνότατον. Hesych: ἴλεξ· ἡ πρῖνος. ὡς Ῥωμαῖοι. K. 9, 13. τὸ ξῦλον ἔσω δρυὸς ἢ πρίνου.

πρὸ, ¶ 1) *ante.* ¶ a) De loco, Π. 3, 3, 17. πυρὰ πρὸ τῶν φυλακῶν καύσαντες. 5, 3, 6. 21. 6, 3, 11. extr. A. 1, 4, 4. τὸ μὲν ἔσωθεν, πρὸ τῆς Κιλικίας — τὸ δὲ ἔξω, τὸ πρὸ τῆς Συρίας. Leuncl. *obuersum.* 1, 7, 9. πρὸ αὐτοῦ βασιλέως τεταγμένοι, *proxime ante regem.* §. 15. 1, 8, 17. 2, 4, 8. E. 2, 4, 23. πρὸ τῶν πυλῶν. 4, 4, 13. φρούριον πρὸ τῆς φιλίας. All. πρὸς τ. φ. 6, 4, 14. 6, 5, 17. 7, 1, 20. πρὸ τῶν λόχων, *in fronte exercitus.* O. 20, 8. Ἱπ. 1, 8. Cf. ποῦς nr. 6. ¶ b) De tempore, Π. 1, 6, 10. πρὸ τῆς ἀπορίας, *ante quam inopia sit.* 4, 2, 1. πρὸ ἑαυτῶν, *ante quam ipsi.* 4, 5, 7. πρὸ ἡμέρας, *ante lucem.* 5, 5, 12. A. 1, 7, 10. πρὸ τῆς μάχης. E. 6, 4, 7. Aπ. 3, 5, 11. πρὸ ἡμῶν,

μῶν, *ante nostram aetatem.* O. 5, 19. ¶ 2) *pro.* Π. 1, 6, 19. p. 81. πρὸ τῶν στρατιωτῶν βουλεύεσθαι, *consultando commodis militum prospicere.* 4, 5, 15. ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν, *in vestram utilitatem,* — ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. 8, 8, 3. εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως. §. 10. στρατεύεσθαι πρὸ τῆς χώρας. A. 7, 6, 19. βεβουλεῦσθαι πρὸ (all. πρὸς) ὑμῶν. §. 25. πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα. E. 6, 5, 18. ἐθύετο πρὸ τοῦ στρατεύματος. Leuncl. *ante.* Ιερ. 11, 12. Απ. 2, 4, 7. ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξειργάσατο, *sua causa.* Marg. Steph. πρὸς αὐτοῦ, sc. ὄντα, *ad se pertinentia.* Sed πρὸ videtur rectius, quanquam etiam πρὸς interdum accipi pro πρὸ potest. v. πρὸς c. gen. nr. 8. Ιπ. 5, 6. τὰ ὦτα, ἃ ὄνοις ἔδοσαν ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων, *in auxilium.* Ιπ. 1, 12. Cf. θύειν et μάχεσθαι. ¶ 3) *prae.* Απ. 2, 5, 3. τὸν δὲ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, τὸν δὲ πρὸ πάντων χρημάτων προτιμησαίμην. Απολ. 20. ¶ 4) *prope, iuxta.* A. 2, 2, 2. ἔπεσθε — τὰ μὲν ὑποζύγια ἔχοντες πρὸ τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ ὅπλα ἔξω. Cod. Eton. πρὸς τ. ποτ. Leuncl. *secundum.* ¶ 5) *contra.* A. 7, 8, 11. ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν τοξευμάτων, *opposita.* ¶ 6) i. q. περί. E. 5, 4, 17. v. σημαίνειν nr. 6.

προαγγέλλειν, *praenunciare.* Π. 3, 3, 18. οἱ θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι. 5, 3, 7.

προάγειν, ¶ 1) *educere.* O. 11, 15. τὸν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν domo. Leuncl. *ante me,* quod et ipsum ferri potest. ¶ 2) *prouehere.* Π. 1, 4, 4. προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι. ¶ 3) *promouere.* Π. 3, 3, 12. τοὺς πεζοὺς προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο. A. 4, 6, 14. προήγαγεν Ἀριστώνυμος τὸ στράτευμα πὰν ὡς δέκα στάδια πρὸς τοὺς πολεμίους. 6, 5, 5. E 6, 5, 17. ¶ 4) *adducere, impellere.* E. 2, 3, 17. p. 93. προάγειν τοὺς ξυνόντας ἐς πράγματα. Απ. 1, 4, 1. προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν, κράτιστον — προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, *manu quasi ducere.* Similiter Απ. 1, 2, 22. τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, *ad ebrietatem incitatos, ebrietati deditos.* E. 3, 5, 2. ταύτας ἐς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, *harum*

odium iis conciliarunt, harum odium in eos concitarunt. Sed de equite, qui equum, cui insidet, excitat s. incitat, Ιπ. 9, 3. ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον εἰς τὸ θᾶττον προάγειν. 10, 5. ὅταν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ. ¶ 5) progredi. A. 6, 5, 4. προαγαγόντες. §. 7. οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον. ¶ 6) procurrere. K. 3, 7. canes ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, προάγουσι.

προάγεσθαι, *perducere, adigere.* c. inf. Ιπρ. 5, 15. τοῦτο πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν.

***προαγορεῖν**, *verba pracire, loco et nomine aliorum verba facere.* Suid. et Phauor: προηγόρει· προηγόρευε, προέλεγε. Suidas laudat locum A. 5, 5, 6. πρέσβεις ἔλεγον — προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος. E. 2, 2, 13. In lexicis non extat hoc verbum.

προαγορεύειν, ¶ 1) *praedicere.* Σ. 4, 5. οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον. ¶ 2) *edicere, denunciare.* Π. 3, 1, 2. εἴ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. 7, 5, 12. προηγόρευον (οἱ κήρυκες) ὡς πάντες ἀποθανοῦνται. A. 2, 2, 10. E. 4, 8, 6. ¶ 3) *indicere.* v. ἀγών. ¶ 4) *iubere, edicere.* Aπ. 1, 2, 33. εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προηγορευμένων. All. προαγορευομένων. §. 35. ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα. c. inf. Λ. 13, 8. ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. c. dat. et inf. Λ. 12, 5. γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἅπασι Λακεδαιμονίοις. De imperatore, Aγ. 1, 21. προηγόρευε τοῖς στρατιώταις τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι. E. 7, 4, 38. πέμποντες εἰς τὰς πόλεις, προηγόρευον monendo, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι. De praeceptore, Aπ. 1, 1, 4. πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευσε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, *suasit, praecepit*, adiuncta tamen futuri praesignificatione, vt §. 5. c. μὴ et inf. Aπ. 1, 2, 35. σοι — προαγορεύω μὴ ἅπτεσθαί μου, *veto.* Σ. 4, 28.

προαγορεύεσθαι, *classico edicere.* Sed futurum ponitur passiue Ιπρ. 2, 7. ὥσπερ τοῖς φυλάρχοις προαγορεύσεται ἡ χώρα — οὕτω καὶ τοῖς δεκαδάρχοις παρηγγέλθαι.

προαγωγεία, *lenocinium, perductio.* Σ. 4, 61. vocatur τέχνη et ἀκόλουθος

τῆς μαστροπείας. Cf. προαγωγεύειν.

προαγωγεύειν, *perducere, pudicitiam prostituere.* Sed Σ. 4, 62. iocose dicitur, vt προαγωγεία, de eo, qui magistro aliquem tradit et commendat: σε Καλλίαν προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ, vt sapientiam discat.

προαγωγὸς, *perductor, leno.* v. προαγωγεύειν et Poll. 7, 201. et Hesych. Σ. 4, 64. ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι.

Πρόαινος, *Proaenus*, Corinthius. E. 4, 8, 11. praefectus Rhii.

προαιρεῖσθαι, ¶ 1) *prae caeteris deligere.* Απ. 3, 4, 5. ἐὰν τοὺς κρατίστους ἐξευρίσκῃ τε καὶ προαιρῆται. ¶ 2) *deligere.* A. 6, 6, 11. οὕστινας βούλοιτο προελόμενον — ὁ δὲ προείλετο τοὺς στρατηγούς. ¶ 3) *potius eligere, malle.* c. inf. Π. 7, 5, 26. p. 458. προελοίμεθα (margg. προσιέμεθα) κακίονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι. c. μᾶλλον, Απ. 2, 1, 2. τὸ προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν, ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι. 3, 5, 16. 4, 2, 9. 4, 4, 4. c. ἐκ, Απ. 3, 9, 4. προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἃ ἂν οἴωνται συμφορώτατα εἶναι, ταῦτα πράττειν. Απολ. 17. ¶ 4) *praeferre.* Λ. 15, 4. τιμῆσαι εἴτινα βούλοιντο. In margg. additur προελέσθαι. c. ἀντὶ, Π. 5, 2, 5. ἀντὶ δ' ἀρετῆς — οὐδ' ἂν τὰ πάντα προέλοιντο. Λ. 9, 6. προαιρεῖσθαι θάνατον ἀντὶ τοῦ βίου. Απ. 4, 5, 6. 7. 4, 8, 11, Vnde Valckenar. Απ. 3, 9, 5. pro ἄλλο ἄν τι τούτων προελέσθαι, emendauit ἀ. ἀντὶ τ. π. ¶ 5) *eligere, sequi.* Απ. 4, 5, 11. τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι. ¶ 6) *constituere.* E. 4, 4, 2. τὴν τελευταίαν (ἡμέραν) προείλοντο. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. προσαιρεῖσθαι. v. ibi nr. 2.

προαιρετέον ἐστὶ, *praeferre oportet.* c. ἀντὶ, Απ. 2, 7, 10. θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν.

προαισθάνεσθαι, *praesentire.* Π. 4, 3, 4. p. 233. τέτταρσι ὠσὶ προαισθήσομαι. A. 1, 1, 7. προαισθόμενος — βουλευομένους ἀποστῆναι. E. 6, 2, 5. Ἱερ. 10, 6.

προακούειν, *ante audire.* Sed videtur fere pro simplici ἀκούειν accipiendum, Π. 4, 3, 4. p. 233. πολλά φασιν ἀνθρώποις ἵππον — τοῖς ὠσὶ προακούοντα σημαίνειν. Απ. 2, 4, 7.

προαναλίσκειν, *ante prodigere s. profundere.* A. 6, 4, 5. προανηλωκότας χρήματα. Alii locum legunt aliter. v. Zeun.

προανύττειν, *citius efficere.* Π. 4, 5, 10. ταχθῶμεν — οὕτω γὰρ ὁρωμένους εἰκὸς πλέον προανύττειν ὧν χρῄζομεν.

προαποθνήσκειν, *mortem ante oppetere.* Π. 3, 1, 14. Φοβούμενοι — προαποθνήσκουσι ὑπὸ τοῦ φόβου.

***προαποκτείνειν**, v. προςαποκτείνειν.

προαπόλλυσθαι, *ante tempus perire.* Απολ. 27. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων προαπόλλυμαι.

προαποπέμπεσθαι, *ante se mittere, praemittere.* Π. 4, 2, 15. τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς ἁρμαμάξαις προαπεπέμψατο.

***προαποτρέπεσθαι**, *se ante auertere.* c. particip. A. 6, 5, 20. προαπετράποντο διώκοντες. ὀψία γὰρ ἦν, *ante ab insequendo abstinuerunt.*

προάρχεσθαι, *ante incipere.* A. 1, 8, 12. pro ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι in 2 MSS. legitur προήρχοντο ἀ. ἰ.

προάστειον, *suburbium.* E. 3, 2, 19. πρὸς τὴν πόλιν τὰ προάστεια καὶ τὰ γυμνάσια ἐλυμαίνετο. 6, 3, 1. 6, 4, 27. 7, 1, 14.

προβαίνειν, ¶ 1) *progredi, procedere.* A. 4, 2, 16. τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες, *sinistro pede proiecto.* Leuncl. vult προσβάλλοντες, *applicantes.* Hutch. vult προτείνοντες, Wesseling. ad Diodor. Sic. 3, 8. προσβαίνοντες. Arrianus hist. Ind. c. 16. p. 331. de eadem re dicit: τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβάντες. Sed Toupius emendatt. ad Suid. in v. Καρδοῦχοι defendit vulgatam et recte explicat de statu sagittariorum: *mit dem linken Fusse vortreten.* A. 3, 1, 10. ἡ νὺξ προβαίνει, *magna pars noctis iam exacta est.* Sic saepe metaphorice, vt Π. 1, 6, 19. p. 76. ἔτι δὲ προβὰς ταῦτα ἐδίδασκεν. De quo loco v. ἐπὶ c. acc. nr. 15. Π. 8, 4, 3. ἀγαθοῖς ἔργοις προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν. E. 6, 1, 4. p. 363. φοβοῦνται ὅποι ποτὲ προβήσεται ἡ τοῦ ἀνδρὸς δύναμις. Απολ. 6. εἰ ἔτι προβήσεται ἡ ἡλικία. Pro quo Απ. 4, 8, 8. dicitur: εἰ βιώσομαι πλείω χρόνον. c. πόῤῥω et gen. Απολ. 30. αὐτὸν καὶ προβήσεσθαι πόῤῥω μοχθηρίας. ¶ 2) *incedere.* Αγ. 6, 7. ἡσυ-

ἡσύχως — ὥσπερ ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι. Ιπ. 11, 11. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. προδιαβαίνειν. v. ibi. it. c. ἐξήκειν. v. ibi.

προβάλλειν, *calumniae accusare.* E. 1, 7, 12. προὐβλήθησαν καὶ ἄλλοι τέτταρες, καὶ ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν ἐγγυησαμένων. Scil. ii accusabantur, qui praetores illos nouem accusauerant, et deceperant populum vt morte multarentur. Cf. προβολὴ nr. 3.

προβάλλεσθαι, ¶ 1) *protendere.* Ιπ. 10, 15. equus προβάλλεται τὰ στέρνα, αἴρει τὰ σκέλη. 12, 14. προβαλλόμενος τὰ ἀριστερὰ, *anterius protendens.* ¶ 2) *praetendere, obiicere.* ¶ a) arma defensoria, v. Doruill. ad Charit. p. 602. Cf. Cuper. Obs. 1, 12. Απ. 3, 8, 4. ἀσπὶς καλὴ πρὸς τὸ προβαλέσθαι. c. πρὸ, A. 4, 2, 13. Ξενοφῶντα ὁ ὑπασπιστὴς — ἀπέλιπεν. Εὐρύλοχος δὲ — προσέδραμεν — πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος ἀπεχώρει. 2 Codd. βεβλημένος. Vertendum videtur *obiecto clypeo ambos protegens.* Leuncl. vertit *scuto hostibus obiecto.* Hutch. *pro vtroque hostibus obiectus.* Eleganter, sed itidem omisso accusatiuo, Π. 2, 3, 5. p. 118. ἐκ παιδίου εὐθὺς προβάλλεσθαι ἠπιστάμην πρὸ τούτου ὅτῳ ᾤμην πληγήσεσθαι — τὼ χεῖρε προέχων. p. 119. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ παιόμενος, εἰ προεβαλλόμην. c. τι, Π. 7, 5, 11. ὁ μὲν προβαλλόμενός τι, ὁ δὲ φεύγων, ὁ δὲ ἀμυνόμενος ὅτῳ ἐδύνατο. c. ὅπλα, A. 1, 2, 17. προβάλλεσθαι τὰ ὅπλα, καὶ ἐπιχωρῆσαι — προβαλλόμενοι τὰ ὅπλα ἐπῄεσαν. Hic non de proelio agitur, sed de lustratione. Cf. Toup. emendatt. in Suid. II, 53. A. 6, 5, 9. κρεῖττον — προβαλλομένους τὰ ὅπλα, ἢ μεταβαλλομένους, *obuersis in hostes armis.* Cf. προβόλιον. ¶ b) milites. Π. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντισταὶ — προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους, *ante se collocatos habentes loricatos, tecti loricatis.* ¶ 3) *proponere, eligendum designare.* A. 6, 1, 16. ἕνα αἱρεῖσθαι. καὶ ἐπεὶ τοῦτο ἔδοξε, προεβάλλοντο αὐτόν. ἐπεὶ δὴ δῆλον — ὅτι αἱρήσονται αὐτόν. 6, 2, 4. ¶ 4) Confunditur c. παραβάλλεσθαι. v. ibi.

προβατευτικὴ τέχ[νη] 5, 3. *ars pecu[aria]* habet προβατική.

προβάτιον, *ouicula.* Thom. Mag: οὐ μόνον πρόβατον, ἀλλὰ καὶ προβάτιον Ἀττικοί. A. 6, 3, 13. γραΐδια καὶ γερόντια καὶ προβάτια (all. πρόβατα) ὀλίγα.

πρόβατον, ¶ 1) *ouis.* A. 3, 5, 6. πρόβατα καὶ αἶγας καὶ βόας καὶ ὄνους. Aπ. 2, 3, 9. κύων ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος. 2, 7, 14. O. 5, 6. Cf. ἀγέλη et ὄϊς. ¶ 2) *grex.* O. 3, 11. πρόβατον opponitur ἵπποις. ¶ 3) *pecus domeſticum omnis generis.* Suid: πρόβατα· πάντα τὰ τετράποδα. Cf. Heſych. et Phauorin. et Valckenar. ad Herodot. 4, 61. Π. 5, 3, 1. πρόβατα ὅσα ἂν λάβωσιν. 7, 3, 2. A. 2, 4, 15. 6, 3, 1. 7, 3, 28. Πο. 4, 15. E. 6, 5, 37. Sic de iumentis Π. 8, 2, 8. εὐδαίμονα τὰ κτήνη — ἡ δὴ προβάτων εὐδαιμονία. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. προβάτιον. v. ibi.

προβιβάζειν, *promouere, incitare.* Aπ. 1, 2, 17. τῷ λόγῳ προβιβάζοντας. Reisk. mauult προσβιβ. Et ſic eſt in MS. Vindob. 2. Sed προβιβάζειν idem ſignificat. 1, 5, 1. ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προὐβίβαζε λέγων εἰς τοιαύτην (ἐγκράτειαν) τοιάδε.

Poſſis etiam h. l. vertere *proficere.*

πρόβλημα, *tegumentum, munimentum.* Π. 6, 1, 26. τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι. Poll. 7, 208. προβλήματα, προσκεπάσματα, — ὁπλίσματα.

προβολή, ¶ 1) *obiectus, proiectio.* K. 10, 22. χρηστέον τῷ προβολίῳ καὶ ταῖς προβολαῖς τοῦ σώματος. Leuncl. *obiectu corporis.* Sed rectius fortaſſis exponas de *ſtatu*, qualis eſt pugilum in procinctu ſtantium occaſionique inferendae plagae imminentium. Talis enim ſtatus deſcribitur §. 11. 12. Cf. Cuper. Obſ. 1, 12. De loco A. 6, 5, 15. quem de *haſtae proiectione* nonnulli intelligunt, v. προσβολή. ¶ 2) *tegmen, munimentum.* K. 5, 26. lepus habet βλέφαρα ἐλλείποντα (quae non habent ſupercilia), καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς. Metaphora deſumta videtur a militibus, qui ſcuto ante ſe protento hoſtem inuadunt vel inuadentem excipiunt, vt Aπ. 3, 5, 27. Ἀθηναίους — ὡπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις, καὶ προκείμενα ὄρη κατέχοντας —

μεγάλην

μεγάλην προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάσθαι, *firmum propugnaculum*. Spectat huc locus Suidae: προβολάς· ἀντὶ τοῦ ἀσφαλείας ἐκ πόλεων ἢ τειχῶν, ἢ ἄλλων δυνάμεως, ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ κράτει γιγνομένων. ¶ 3) *accusatio de calumnia.* Timaeus et Suid: προβολή· γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων. Thomas: προβολὴ — καὶ ἡ κατὰ τῶν ἀσεβούντων ἐν τοῖς Διονυσίοις κατηγορία· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ περὶ πάσης δίκης κατηγορία. Poll. 8, 46. προβολὴ, ἡ κλῆσις εἰς δίκην κατὰ τῶν κακονῶς πρὸς τὸν δῆμον διακειμένων. προβολαὶ δὲ γίγνονται, τοῦ δήμου ψηφισαμένου, καὶ τῶν εὐνουστάτων τῇ πόλει. — προβολαὶ δὲ ἦσαν καὶ αἱ τῆς συκοφαντίας γραφαὶ — ἐγίγνοντο δὲ καὶ περὶ τῶν ἐξυβρισάντων, ἢ ἀδικησάντων, ἢ ἀσεβησάντων περὶ τὰς ἑορτάς. v. Kuhn. ad h. l. it. Harpocrat. E. 1, 7, 12. ἐψηφίσαντο, οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι, *vt ii de calumnia accusarentur.* v. προβάλλειν.

προβόλιον, *venabulum.* Harpocrat: προβόλιον· εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Cf. Poll. 5, 20. et Suid. K. 10, 1. et 3. et 8. describuntur προβόλια. §. 11. docetur, quomodo tenendum sit τὸ προβόλιον. §. 12. προβάλλεσθαι τὸ προβόλιον. ibid. et §. 16. προσφέρειν τὸ προβόλιον. §. 10. et 18. τῷ προβολίῳ παίειν. §. 14 — 16. et 19. ἔχειν τὸ προβ. §. 22. χρηστέον τῷ προβολίῳ — χρεῖαι τοῦ προβολίου. Cf. ἀναλαμβάνειν, ἀφιέναι, προσιέναι.

πρόβολος, *propugnaculum.* De castello in finibus exstructo, c. dat. Π. 5, 3, 6. τοῦτο τὸ φρούριον τὸ πρὸ τῆς χώρας, ὅ φατε — ἐπιτετειχίσθαι, τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου. Ita interpungit Hutch. et vertit *propugnaculum belli tempore.* §. 12. περὶ τοῦ φρουρίου — ὅπως ἑαυτοῖς πρόβολος εἴη πολέμου.

προβουλεύειν, ¶ 1) *consilii principem esse.* Π. 8, 7, 3. p. 543. Cyrus moriens dicit: τὸ προβουλεύειν καὶ προηγεῖσθαι — προστάττω τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Hutch. interpretatur *consilio prouidere et consilii principem esse.* Sic de senatu: *prius deliberare.* Harpocrat: προβούλευμα· τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχ-

ἐνεχθῆναι. Cf. Poll. 8, 144. E. 1, 7, 4. τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν. 7, 1, 2. p. 436. τῇ βουλῇ (i. e. ὑπὸ τῆς βουλῆς) προβεβούλευται, ὑμετέραν εἶναι. p. 439. ¶ 2) *consilio prouidere* s. *prospicere*. c. gen. A. 3, 1, 26. στρατηγοὺς δεῖ ἀμείνους τοῦ πλήθους εἶναι καὶ προβουλεύειν τούτων καὶ προπονεῖν. Aem. Portus: *horum causa consultare, vt ipsorum commodis prospiciatur.*

προβουλεύεσθαι, *prius secum deliberare*. Π. 4, 3, 4. p. 232. προβουλεύεσθαι ἀνθρώπου φρονήσει. Paulo post est προνοεῖν ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ. Απ. 2, 10, 3. προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι pro amico.

προγίγνεσθαι, ¶ 1) *antea fieri*. Πο. 5, 11. εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνακοινοποίῃ, *res olim gestas*. Απ. 2, 7, 9. τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειοῦσθαι, *priorem*. — τῶν προγεγονυιῶν εὐεργεσιῶν μεμνημένοι. ¶ 2) *prius nasci, prius viuere*. Π. 8, 7, 3. p. 549. τῶν προγεγενημένων, *qui ante nos vixerunt, maiorum*. Σ. 8, 40. Sic Απ. 3, 5, 11. τῶν προγεγονότων δύναμιν. 4, 8, 10. τὴν δόξαν τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων. ¶ 3) In var. lect. confunditur c. προσγίγνεσθαι. v. ibi nr. 2.

προγιγνώσκειν, ¶ 1) *praenoscere, praesentire*. Απολ. 30. προγιγνώσκειν τὰ μέλλοντα. ¶ 2) *praeuidere*. Ιπρ. 8, 12. ὅταν προγιγνώσκῃ ὅτι φευκτέον. ¶ 3) *dudum apud animum statutum habere*. Π. 2, 4, 8. p. 130. ταῦτ' ἐγὼ οὕτως προγινώσκων (Marg. Steph. γιγνώσκων), χρημάτων δοκῶ προσδεῖσθαι.

πρόγονος, *progenitor*. Hesych: πρόγονος· πρόπαππος, προπάτωρ. A. 7, 2, 12. Τήρης ὁ τούτου (Seuthis) πρόγονος. Leuncl. *vnus de Seuthae maioribus*. Ap. Thucyd. 2, 29. Teres vocatur pater Sitalcae, c. 97. Seuthes dicitur quidem Sitalcae successisse, sed c. 101. nominatur Spardoci filius, cum Seuthae pater A. 7, 2, 18. sit Μαισάδης. E. 6, 3, 4. Τριπτόλεμος ὁ ἡμέτερος (Atheniensium) πρόγονος.

Pluralis οἱ πρόγονοι, ¶ 1) *maiores*. Π. 1, 5, 7. p. 52. οἱ πρόγονοι οὐδὲν χείρους ἡμῶν ἐγένοντο. A. 3, 2, 7. ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων κινδύνους, np. tempore Hystaspidae. §. 8. οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι τοὺς τούτων (Per-

(Perſarum) προγόνους ἐνίκων tempore Xerxis. §. 9. Αγ. 1, 2. Πο. 4, 25. Ε. 6, 5, 38. p. 431. Απ. 3, 5, 3. §. 9. τοὺς παλαιοτάτους προγόνους αὐτῶν. §. 14. Ιπρ. 7, 3. c. πάλαι, Π. 5, 5, 4. καὶ τῶν πάλαι προγόνων καὶ τοῦ πατρός. c. ἐκ, inde a, Ε. 6, 1, 4. πρόξενος ὑμῶν ἐκ πάντων ὧν μεμνήμεθα προγόνων. c. ἐπὶ, Π. 1, 6, 19. p. 76. ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων. ¶ 2) *parentes.* Heſych: προγόνων· πατέρων. Sic Fr. Portus intelligit Απ. 1, 3, 1. πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, *de alendis, honorandis, ſepeliendis parentibus.*

προγραφὴ, *edictum antea propoſitum.* Ιπρ. 4, 9. v. παράγγελσις.

προγυμναστής. Poll. 3, 154. et Phauorin. in v. γυμνάσιον· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ ΞενοΦῶντι προγυμναστὴς, συγγυμναστής. Sed in Polluce vnus codex MS. legit: συγγυμναστὴς παρὰ Πλάτωνι καὶ παρὰ ΞενοΦῶντι προγυμναστής. Vnde effici vera lectio ita poteſt: προγυμναστὴς παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρὰ ΞενοΦῶντι συγγυμναστής.

προδεικνύναι, *praemonſtrare, ante facere.* Ιπρ. 8, 24. ἥν τις οὕτω προδείξας, ἔπειτα ταχέως διώκῃ. Poſſit etiam verti: *ſi antea ſic ſignificet* ſ. *denunciet.*

πρόδηλος, *ante notus.* Poll. 6, 206. πρόδηλον, προφανές. Heſych: πρόδηλος· προφανής. v. ibi interpp. et Gramm. p. 147. qui exempla vocabuli affert ex Herodoto, Euripide, Dionyſio Halic. et 1 Timoth. 5, 24. 25. cum lexica ſolum citent Nazianzenum. Ε. 6, 4, 9. πρόδηλον ἤδη ἦν, ὅτι ἡ μάχη ἔσοιτο. Ιπ. 3, 3. ἵπποι χαλεπῶς προσίενται ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἐστιν ὅτι — ἀναγκασθήσονται. 7, 18. Ιπρ. 4, 13.

προδιαβαίνειν, ¶ 1) *progredi.* Α. 4, 3, 21. πρόσω — τοῦ ποταμοῦ προδιαβαίνειν (Cod. Eton. perperam προβαίνειν), *vltra ripam fluminis, quod tranſiiſſent, progredi.* ¶ 2) *ante tranſire.* Ιπ. 8, 3. προδιαβῆναι τὴν τάφρον, ſup. antequam equus tranſiliat. ¶ 3) *ante proficiſci.* Ε. 7, 2, 3. τοὺς προδιαβεβῶτας.

προδιδόναι, ¶ 1) *ante dare, ante diem ſtatutum ſoluere.* v. Boyl. diſſ. in epiſt. Phalar. p. 61. Ε. 1, 5, 4. τόν τε προσοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε.

δωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. 5, 1, 21. ¶ 2) *prodere.* Thom. Mag: προέδωκεν ὁ δεῖνα τοῖς πολεμίοις τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ λάθρα καὶ ἐπιβούλως παρέδωκεν· ὅθεν καὶ προδοσία, καὶ προδότης. Λ. 10, 6. ὑπὸ τῶν ἀνάνδρων ὅλας τὰς πόλεις προδίδοσθαι. E. 7, 2, 5. οἱ προδιδόντες (τὴν πόλιν) ἐσήμαινον. Sic particip. pro προδότης, E. 2, 3, 17. p. 92. ὃν ἂν προδιδόντα λαμβάνωσι. Paulo ante eſt προδότῃ. c. acc. E. 1, 3, 10. προδοῦναι τὴν πόλιν. §. 12. προδιδόντες τὴν πόλιν. Leuncl. ſupplet ἦσαν, et vertit *qui prodere volebant.* Sed Morus iungit hoc participium per ἀνακόλουθον cum verbo εἰσήγαγον §. 13. Ibid. ὅτι οὐ προδοίη τὴν πόλιν. 2, 1, 22. προδοῦναι τὰς ναῦς. 5, 5, 3. c. dat. et acc. E. 1, 7, 10. p. 57. Ἀριστάρχῳ — Οἰνόην προδιδόντι Θηβαίοις. 2, 2, 1. οἱ προδόντες Ἀλκιβιάδῃ τὸ Βυζάντιον. ¶ 3) *deſerere, partes relinquere.* Π. 5. 1, 10. τοὺς ὅρκους — ἐμπεδώσω καὶ οὔποτε τούτους προδιδοὺς ἀλώσομαι. A. 1, 3, 5. ὑμᾶς προδόντα τῇ Κύρου φιλίᾳ χρῆσθαι — προδοὺς τοὺς Ἕλληνας τὴν τῶν βαρβάρων φιλίαν εἱλόμην. 2, 2, 4. 2, 3, 12. 3, 1, 2. προδεδώκασιν αὐτοὺς οἱ σὺν Κύρῳ βάρβαροι. E. 1, 2, 12. 2, 3, 17. p. 94. ὡς προδιδόντα ἡμᾶς τε καὶ ὑμᾶς. 3, 4, 24. ᾐτιῶντο οἱ Πέρσαι προδεδόσθαι ὑπ' αὐτοῦ. 7, 3, 3. τοὺς προδιδόντας ἑαυτὸν, *qui ſuam ſententiam non adiuuerant.* — πάντες οἱ ὑμᾶς προδιδόντες. §. 7. p. 476. p. 477. Sic A. 3, 1, 10. οὐ πρεσβύτερος ἔσομαι, ἐὰν τήμερον προδῶ ἐμαυτὸν τοῖς πολεμίοις, propter ignauiam in memet ipſum perfidus futurus. v. Hutch. E. 2, 3, 18. p. 98. προδιδόντες οὐ μόνον τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς δι' αἰσχροκέρδειαν. De iis qui amicitiam abiiciunt, Aπ. 2, 5, 4. ἵνα ἧττον αὐτὸν οἱ φίλοι προδιδῶσιν — προὔδωκεν αὐτὸν φίλος ἀνήρ. §. 5. φίλους προδιδομένους. ¶ 4) *aciem deſerere, fugere.* Π. 6, 3, 11. p. 385. ἤν τις στρέφηται, προδιδόναι θέλων. 7, 1, 20. A. 6, 6, 10. Δέξιππον ὃν ἐπίστασθε ὑμᾶς προδόντα. §. 13. ἀποδράντα καὶ προδόντα τοὺς στρατιώτας. ¶ 5) *deficere, labaſcere, non amplius ſuſtinere.* v. Valckenar. ad Herodot. 7, 187. E. 5, 2, 5. βρεχομένων τῶν κάτω πλίνθων, καὶ προδιδουσῶν

δουσῶν τὰς ἄνω. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ὀῤῥωδεῖν. v. ibi.

προδιεξέρχεσθαι, *antea pertransire.* K. 5, 4. ταραχώδη vestigia leporum, ὅταν ἀλώπεκες προδιεξέλθωσι, γίγνεται. In lexicis caret auctoritate.

προδιερευνᾶσθαι, v. προερευνᾶσθαι.

*προδιέρχεσθαι, *antea percurrere.* K. 1, 7. Νέσορος προδιελήλυθεν ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων τὰς ἀκοὰς, *Graecorum aures iam dudum peruagata est.*

πρόδικος, *tutor.* Hesych: προδικεῖν· ἐπιτροπεύειν. Plutarch. in Lycurgo c. 3. τοὺς τῶν ὀρφάνων βασιλέων ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιοι προδίκως ὠνόμαζον. Cf. Crag. de rep. Lacedaem. 2, 9. E. 4, 2, 5. Ἀρισόδημον — πρόδικον τοῦ παιδὸς, scil. Agesipolidis.

Πρόδικος, *Prodicus,* sophista nobilissimus, qui Socratis temporibus vixit et neminem gratis docuit. v. Suid. in v. Πρόδικον, Schol. Aristoph. Nubb. 360. Dauis. ad Cic. de N. D. 1, 42. et ad Maxim. Tyr. diss. 20. init. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 4. et ad Aeschin. dial. 3, 6. Aπ. 2, 1, 21. Πρόδικος ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους. Teste Suida liber ille inscriptus fuit Ὧραι. v. inprimis ad h. l. Hindenburg. et Zeun. Σ. 1, 5. legitur mercede docuisse. 4, 62. vocatur ὁ σοφὸς et χρημάτων δεόμενος.

*προδιώκειν, *persequendo progredi.* A. 3, 3, 7. ὁπόσον προδιώξειαν — τοσοῦτο ἐπαναχωρεῖν.

προδοσία, ¶ 1) *proditio.* E. 1, 3, 12. προδοσίαν vrbis. 1, 7, 10. p. 60. προδοσίαν καταγνόντες suarum nauium non seruatarum. Aπ. 1, 2, 63. Aπολ. 25. πόλεως προδοσία. Iπρ. 4, 13. ὑπηρετεῖν τὰ ἥδιστα τοῖς πολεμίοις, προδοσία τῶν ξυμμάχων δικαίως ἂν μᾶλλον ἢ ἀνδρεία κρίνοιτο. ¶ 2) *perfidia.* E. 2, 3, 17. p. 92. δεινότερον προδοσία πολέμου, *politiae impugnatio.* 7, 4, 40. ὑμᾶς ἄνευ τῆς ἡμετέρας γνώμης εἰρήνην ποιεῖσθαι, πῶς οὐκ ἂν δικαίως προδοσίαν τις ὑμῶν τοῦτο κατηγοροίη.

προδότης, ¶ 1) *proditor.* E. 1, 7, 10. p. 56. τοῖς προδόταις, ἐάν τις τὴν πόλιν προδιδῷ. ¶ 2) *perfidus.* De iis, qui fugiunt in proelio, Π. 6, 4, 5. p. 362. ἴσασιν ὅτι προδότας τοὺς παραστάτας ἔχουσιν. De calumniatoribus so-

sociorum, A. 2, 5, 5. De eo, qui cum naui aufugerat, A. 6, 6, 5. De calamitatis et infortunii publici auctore, E. 2, 3, 17. p. 92. οὐ μόνον ὡς ἐχθρῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς προδότῃ ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν. — οὐ καινὰ ταῦτα οὗτος ποιεῖ, ἀλλὰ φύσει προδότης ἐστίν. §. 18. p. 98. πότερα εὐμενὴς ἂν δικαίως, ἢ προδότης νομίζοιτο; p. 99. De eo, qui modo ad has, modo ad illas, modo iterum ad has partes transit, et hostibus loca tradit, E. 7, 3, 7. p. 476. ¶ 3) Eleganter transfertur ad equum, Ιπ. 3, 6. ἵππος ἀπειθὴς — πολλάκις καὶ ὅσα περ προδότης διαπράττεται.

*προδρομή, *procursus.* A. 4, 7, 7. προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου — ἐφ' ἑκάστης δὲ προδρομῆς πλέον ἢ δέκα ἅμαξαι πετρῶν ἀνηλίσκοντο.

πρόδρομος, *praecursor.* Est verbum bellicum. v. Doruill. ad Charit. p. 698. sq. it. Harpocrat. ibique Vales. Ιππ. 1, 25. τοὺς ἀμφί σε (ἵππαρχον) προδρόμους κοσμήσαις ὅπλοις, np. leuibus. Videntur exploratores intelligi, qui alias etiam πρόοδοι vocantur.

προεδρία, *prima sedes, honoratior sedendi locus.* Πο. 3, 4. προεδρίαις τιμᾶσθαι ἐμπόρους.

προεθίζειν, *ante adsuefacere.* Π. 6, 2, 11. p. 370. εἰς ὃ δεῖ ἐλθεῖν προειθισμένους ἡμᾶς ἀφικνεῖσθαι.

προειδέναι, ¶ 1) *praescire.* Απολ. 13. προειδέναι τὸν θεὸν τὸ μέλλον. Σ. 4, 48. ¶ 2) *scire.* K. 2, 3. φράσω καὶ τὴν ἐπιστήμην ἐκείνου, ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ, *edoctus antea.*

προειπεῖν, ¶ 1) *praedicere, ante dicere.* Π. 1, 4, 13. καλῶς ἐποίησας προειπών. 1, 6, 19. p. 81. ὥσπερ προεῖπον. Αγ. 1, 29. et E. 3, 4, 21. Sic Π. 5, 4, 19. pro ὥσπερ πρός σε εἶπε in margg. est ὥσπερ προεῖπε. ¶ 2) *indicere.* Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. προεῖπεν Ἀγησιλάῳ πόλεμον. Cf. ἀγών. ¶ 3) *proponere, promittere.* Π. 2, 1, 11. προεῖπε νικητήρια — ταῖς τάξεσι. 2, 2, 11. τοὺς ἀγῶνας προεῖπας καὶ τὰ ἆθλα. ¶ 4) *exponere facienda.* Π. 8, 6, 1. συγκαλέσαι τοὺς ἐπικαιρίους καὶ προειπεῖν, ὅπως εἰδεῖεν ἐφ' οἷς ἴασιν. ¶ 5) *edicere, denunciare.* Proprie de praeconibus dici ostendit Valckenar. ad Herodot.

dot. 3, 61. c. ὅτι, Π. 2, 2, 11. τί δεῖ ἐμβαλεῖν λόγον περὶ τούτου, ἀλλ' οὐχὶ προειπεῖν ὅτι οὕτω ποιήσεις. E. 3, 4, 15. προειπὼν — ὅτι ἐξέσται αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι. §. 20. προεῖπεν αὐτοῖς, ὅτι — ἡγήσοιτο. 5, 2, 12. p. 299. Ἱππ. 1, 20. §. 21. εἰ τοῦτ' αὖ προείποις τοῖς Φυλάρχοις, ὅτι αὐτοὺς δεήσει. c. ὡς, Ἀγ. 1, 24. προεῖπε — ὡς ἐξέσοιτο. §. 28. προεῖπε καὶ τοῦτο τοῖς στρατιώταις, ὡς — ἡγήσοιτο. E. 4, 2, 3. προεῖπε τοῖς ἱππάρχοις — ὡς καὶ τούτοις νικητήριον δώσων. Ἱππ. 1, 13. c. dat. et acc. A. 1, 2, 17. οἱ δὲ (στρατηγοὶ) ταῦτα προεῖπον τοῖς στρατιώταις. c. inf. fut. E. 6, 2, 22. προεῖπεν μὴ μέμψεσθαι τὴν δίκην. Steph. coniicit μέμφεσθαι, *edixit ne conquererentur*. Et fic edidit Schneiderus. ¶ 6) *edicere, iubere*. c. inf. Π. 7, 5, 11. διέπεμπε τὰς ἱππέων τάξεις κατὰ τὰς ὁδοὺς, καὶ προεῖπαν — κατακαίνειν καὶ κηρύττειν. Ἀγ. 1, 14. E. 3, 4, 11. c. dat. et inf. Π. 2, 4, 18. ἄγγελον προέπεμπε, προειπὼν αὐτῷ λέγειν ὧδε. 8, 6, 5. Ἀγ. 1, 28. et E. 3, 4, 19. προεῖπε τοῖς κήρυξι — πωλεῖν. Π. 2, 4, 19. προεῖπε τοῖς στρατιώταις μηδένα ἀδικεῖν. Sic c. μὴ, E. 2, 4, 1. προεῖπον τοῖς ἔξω — μὴ εἰσιέναι εἰς τὸ ἄστυ, *vrbe prohibuerunt*. c. acc. et inf. Π. 7, 5, 13. προεῖπε Βαβυλωνίους τὴν γῆν ἐργάζεσθαι. c. ὡς, E. 2, 1, 14. προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο, *edixit ne quis*. ¶ 7) *imperare*. E. 6, 1, 7. προεῖπε τοῖς περιοίκοις τὸν Φόρον. ¶ 8) *praecipere, praemonere*. Π. 2, 4, 19. ἄγγελον ἔπεμψε, νομίζων Φιλικώτερον εἶναι οὕτως, ἢ μὴ προειπόντα πορεύεσθαι. Ἀγ. 1, 18. τοῖς Φίλοις προεῖπεν ὠνεῖσθαι. ¶ 9) *conftituere*. Π. 6, 3, 11. extr. ἐπιμεληθέντες ὧν προεῖπον ἐδειπνοποιοῦντο.

προεισπέμπειν, *praemittere, ante immittere*. Π. 5, 2, 3. προεισπέμψας προσκόπους in vrbem traditam.

***προέλασις**, *procurfio*. Ἱππ. 8, 3. ἐν ταῖς προελάσεσι, *beym Vorreiten* f. *Avanciren*. Gail vertit: *à l' attaque*.

προελαύνειν, *equo prouehi*. A. 6, 3, 8. ἔχων τοὺς ἱππεῖς προελαυνέτω. §. 13. Τιμασίων καὶ οἱ ἱππεῖς — προελαύνοντες. Cod. Eton. προσελαύν. c. gen. Ἀπ. 3, 3, 1. προελαύνουσι καὶ τῶν ἱππάρχων, *praecedunt, ante magiftros equitum equitant*. Ἱππ. 4, 4.

4, 4. χρήσιμον προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης τῶν ὑπηρετῶν, οἵ τινες — δηλώσουσι. Genitiuus τῶν ὑπηρ. pendet ab omiſſo τινὰς, ſed τῆς φυλῆς ἑκ. poteſt pendere a verbo προελαύνειν. Cf. προσελαύνειν, quocum etiam ſaepius in var. lect. confunditur.

προεξορμᾷν, *citius proficiſci.* Απ. 3, 13, 5. προεξορμᾷν μιᾷ ἡμέρᾳ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν, *um einen Tag eher abreiſen.*

προεπίστασθαι, *dudum ſcire.* Π. 4, 3, 3. p. 230. οὔτε μαθητέον — προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

προεργάζεσθαι, ¶ 1) *ante ſubigere.* O. 20, 3. ἀγαθόν ἐστι τῷ σπόρῳ νεὸν προεργάζεσθαι. Steph. edidit προσεργάζεσθαι, cum genitiuum, non datiuum, a verbo προεργάζ. requiri putaret. Sed Bach. datiuum bene explicat *ſementis cauſa*, i. e. vt ſementem facere poſſit. ¶ 2) *laboribus antea ſibi parare.* Sed A. 6, 1, 13. legitur paſſiue: μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλλοι, *laboribus ſuis huc vsque partam.*

προερεῖν, ¶ 1) *antea narrare.* Π. 1, 2, 9. ὡς προείρηται. §. 15. ἀλλὰ τὰ προειρημένα. 2, 1, 3. ὅπλα τὰ προειρημένα, *paulo ante commemorata.* E. 4, 5, 14. ἐπιδιώξαι τοὺς προειρημένους, *quos ſupra dixi eos inuaſiſſe.* Απ. 1, 2, 15. ὄντε οἵω προείρηθον, *ſupra deſcripti ſunt.* ¶ 2) *edicere, iubere.* Π. 2, 1, 11. ἀσκοῦσαι τὰ προειρημένα, *quae exercere a Cyro iuſſae erant.* — ταῦτα προείρητό τε καὶ ἤσκητο. 6, 2, 11. p. 374. παρεῖναι χρὴ τὰ προειρημένα ἔχοντας. Ιπρ. 2, 7. ¶ 3) *indicere.* Αγ. 1, 17. πόλεμος προεῤῥήθη. ¶ 4) *praeſtituere.* Π. 6, 2, 11. p. 373. τῶν προειρημένων ἡμερῶν τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν. Cf. προῤῥεῖν et προσερεῖν, quocum in var. lect. confunditur.

προερευνᾶσθαι, *praeſcrutari, explorare.* Π. 5, 4, 2. πέμπει τινὰς προερευνησομένους. All. προδιερευνησομένους. Λ. 13, 6. οἱ προερευνώμενοι ἱππεῖς.

προέρχεσθαι, ¶ 1) *praegredi, anteire.* Π. 6, 3, 4. ὅτι προεληλύθοιεν (Margg. εἶεν προεληλυθότες) ἐπὶ τὸν χιλόν. E. 3, 2, 12. πορευόμενοι οὐδέν τι συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι ὡς προεληλυθότων τῶν πολεμίων εἰς τὴν Ἐφεσίαν. Ιπρ. 7, 9. οἱ μὲν προέρχονται, οἱ δὲ ὑπολείπονται. ¶ 2) *progredi, vortreten.* Π. 2, 2, 2. p. 103.

ὁ νεκυίας προελθὼν (perperam ibi legitur προσελθὼν) τοῦ λοχαγοῦ ἔμπροσθεν, πρότερος ἐπορεύετο. ¶ 3) *progredi, vlterius ire, vorrücken.* A. 4, 8, 2. προῆλθον οἱ Ἕλληνες. All. προσῆλθον, forsitan melius. c. εἰς, A. 7, 7, 3. τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Ξενοφῶν προελθὼν (all. προσελθὼν) εἰς Ὀφρύνιον, ἐθύετο. E. 6, 5, 19. προελθὼν εἰς τὸ πεδίον — οἱ μέντοι οὐκέτι ἐξῄεσαν. c. ἐκ, E. 7, 5, 25. οὐδὲ προῆλθον ἐκ τοῦ χωρίου. ¶ 4) *prouehi, progredi.* Improprie vt προβαίνειν. E. 6, 1, 4. p. 357. προεληλυθότες ἤδη ταῖς ἡλικίαις, *grandiores natu.* Sic Diodor. Sicul. 15, 30. ταῖς ἡλικίαις ἤδη προβεβήκεισαν. Cf. Markland. Coni. Lyſ. p. 590. c. πόῤῥω, Ιερ. 4, 4. οὕτω πόῤῥω προεληλύθασι φυλακῆς, *adeo proſpexerunt cuſtodiae, tantum cauerunt.* ¶ 5) *prodire.* A. 2, 3, 2. αὐτὸς προῆλθε e caſtris ad colloquium cum legatis. E. 3, 2, 14. προῆλθε e caſtris πρὸς τοὺς ἀγγέλους ad colloquium. K. 9, 2. venatorem domo προελθόντα εἰς τὰς ὀργάδας. ¶ 6) *proficiſci.* Π. 2, 4. 12. ὁπότε σὺ προεληλυθοίης σὺν δυνάμει. Margg. προεληλυθὼς εἴης. Poſſit etiam verti *progreſſus fueris.* c acc. A. 2, 4, 13. προεληλυθότος (all. προσεληλ.) τοῦ Κυαξάρους τὴν πρὸς τὰ φρούρια ὁδόν. Antea dicebatur ἐλθεῖν. A. 7, 3, 3. τριάκοντα σταδίους προεληλύθεσαν. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. περιέρχεσθαι, et προσέρχεσθαι. v. ibi.

προετικός, *profuſus* Απ. 3, 1, 6. de imperatore, *qui pecuniam in tempore negligit.* Oppon. ἅρπαξ.

προέχειν, ¶ 1) *praetendere.* Π. 2, 3, 5. p. 118. τὼ χεῖρε προέχων. ¶ 2) *praetexere, prae ſe ferre.* Ιερ. 5, 10. πολλοὺς προέχοντες (Zeun. προέχοντας), ὀλίγους φαίνεσθαι ἔχειν, *multos habere prae ſe ferentes.* v. Zeun. ¶ 3) *prominere.* Αθ. 2, 13. ἀκτὴ προέχουσα, *litus porrectum.* Sic Π. 4, 3, 16. ἀγχπώην θεῖν ὁρμηθεὶς — μόνον τῇ κεφαλῇ προέχων, *ſi ſolo capite eum anteuertam.* ¶ 4) *praeceſſiſſe, diſtare.* A. 7, 3, 1. οὗτοι προεῖχον ὡς δέκα στάδια. All. ἀπεῖχον. E. 5, 1, 24. μὴ ἐμβαλεῖν ταῖς ὑστάταις, ἐδίωκε τὰς προεχούσας. ¶ 5) *praeſtare, excellere.* Λ. 1, 2. προέχουσαν εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἐπέδειξεν. E. 2, 4, 29.

29. γνώμῃ προέχειν, *prudentia praeſtare alios.* K. 1, 12. οὐ προέχειν, ἀλλ' ἐρίζειν. c. εἰς, Iπp. 8, 25. εἰ λαθεῖν δύναιτο — πολὺ ἂν προέχοιεν εἰς τὸ — τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν. Ita Leuncl. emendauit, pro προσέχοιεν. Camerar. *praeſtiterint.* Gail recepit προέχοιεν, non monito lectore. c. gen. perſ. Π. 2, 1, 6. p. 93 ἐν τῇδε τῇ ὁπλίσει οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. E. 7, 1, 2. p. 437. ἐμπειρίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά. c. acc. perſ. A. 3, 2, 11. ἑνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς.

προηγεῖσθαι, ¶ 1) *praecedere.* Π. 4, 2, 13. προηγοῦντο μὲν οἱ Ὑρκάνιοι, αὐτὸς δὲ μέσον ἔχων — ἐπορεύετο. 8, 3, 8. προῄει τοῦ Κύρου ἅρμα, προηγοῦντο μὲν οἱ δορυφόροι. Λ. 13, 2. πυρφόρος — προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια. c. gen. Iπp. 4, 5. τῶν προόδων ἄλλους προόδους προηγεῖσθαι. c. acc. viae, A. 6, 5, 6. προηγεῖσθε τὴν πρὸς τοὺς ἐναντίους. De veſtigiis, A. 7, 3, 23. ἴχνη προηγούμενα, *veſtigia hominum praecedentium.* Cod. Eton. πρόσω ἡγούμενα. Oppon. ἐναντία. ¶ 2) *verba praeire, reliquorum nomine verba facere.* E. 1, 1, 18. ξυγκαλέσαντες — Ἑρμοκράτους προηγουμένου ἀπωλοφύροντο. Cod. Marcianus et Margg. προηγοῦντος. ¶ 3) *ducem eſſe.* v. Poll. 3, 95. c. dat. Π. 2, 1, 1. αὐτοῖς ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, *viam monſtrabat.* ¶ 4) *praeeſſe.* Π. 8, 7, 3. p. 543. maioris natu eſſe debet τὸ προβουλεύειν καὶ προηγεῖσθαι. Leuncl. *ducis officio fungi.* ¶ 5) *in primo agmine eſſe.* v. σῶμα nr. 3. ¶ 6) *praeferri.* Λ. 13, 3. τὸ πῦρ ἀπὸ τούτων τῶν ἱερῶν, προηγεῖται.

προήκειν, ¶ 1) *productum eſſe.* Heſych: προήκει· ἐξέχει, προβαίνει. K. 10, 7. τῆς ἄρκυος μακρὸν προήκοντα κόλπον, *weit vor gehend.* Sed Leuncl. praefert προήκοντας, quod Welſ. recepit, et vertit *producentes.* ¶ 2) *antecellere.* E. 7, 1, 12. χρήμασι προήκων.

προθέειν, *praecurrere.* A. 5, 8, 5. λιπόντες τὰς τάξεις προθέοντες ἁρπάζειν ἤθελον. E. 7, 4, 22. c. acc. K. 3, 7. τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα προθέουσαι. v. Poll. 5, 63.

Πρόθοος, *Prothous*, Lacedaemonius. E. 6, 4, 2. eius de pace conſilium.

προθυμεῖσθαι, ¶ 1) *studere, velle.* Π. 8, 7, 3. p. 549. οὐδεὶς — πιστεῦσαι δύναιτο ὑμῖν, οὐδ' εἰ πάνυ προθυμοῖτο. c. inf. Π. 1, 5, 7. p. 53. γεωργὸς ἀγαθὸς προθυμηθεὶς γενέσθαι. p. 57. οἱ λέγειν προθυμούμενοι δεινοὶ γενέσθαι. 1, 6, 8. φιλοπονεῖν προθυμούμενον. §. 19. p. 72. 5, 3, 18. τοῦ αἰσχρόν τι ποιεῖν μᾶλλον προθυμεῖσθαι ἀπέχεσθαι. A. 2, 4, 3. προθυμεῖται ἡμᾶς ἀπολέσαι. 4, 1, 16. ζῶντας προὐθυμήθημεν λαβεῖν. 7, 2, 1. προὐθυμεῖτο εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι. 7, 7, 27. Απ. 2, 3, 13. Sic c. articulo, A. 1, 9, 14. τῷ προθυμεῖσθαι χαρίζεσθαι, *studio gratificandi.* c. ὡς, Αγ. 2, 1. οὐ γὰρ ὡς ὑστερήσειε τῆς πατρίδος ἐπροθυμεῖτο. Possit fortassis accipi pro ὡς γὰρ οὐχ ὑσ. τ. π. ἐπροθυμεῖτο, et verti *festinabat.* ¶ 2) *cupere, expetere.* c. acc. E. 6, 4, 24. ταῦτα προθυμοῦμαι, σῶσαι ὑμᾶς βουλόμενος. Απολ. 9. ¶ 3) *postulare.* A. 3, 1, 7. προθυμουμένου τοῦ Προξένου, vt secum maneret. ¶ 4) *alacrem esse.* Π. 2, 3, 2. εἰ μὴ αὐτός τις προθυμηθήσεται. ¶ 5) *laetum et bono animo esse.* Π. 6, 2, 6. ἀθυμούντων βλάβη — προθυμουμένων ὠφέλεια. ¶ 6) *ad omnia pa atum esse.* A. 6, 2, 15. Κλεάνορος ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι εἴη. ¶ 7) *promto ad iuuandum animo esse* Απ. 2, 6, 27. οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι. ¶ 8) *cauere.* A. 3, 4, 8. οὐδὲ γάρ, εἰ πάνυ προὐθυμεῖτο (scil. τις) ῥᾴδιον ἦν.

προθυμία, ¶ 1) *promtus animus, studium imperata facile faciendi.* Π. 1, 6, 12. p. 64. στρατιᾷ προθυμίαν ἐμβαλεῖν. §. 16. 3, 3, 26. ἦν μεστὸν τὸ στράτευμα τῷ Κύρῳ προθυμίας. §. 27. A. 1, 9, 10. εἴ τις αὐτῷ προστάξαντι καλῶς ὑπηρετήσειεν, οὐδενὶ ἀχάριστον εἴασε τὴν προθυμίαν. E. 1, 1, 19. ¶ 2) *studium, ardor.* E. 1, 1, 21. ἐπόθησαν τήν τε ἐπιμέλειαν, καὶ προθυμίαν. 2, 2, 14. τὰ τείχη κατέσκαπτον — πολλῇ προθυμίᾳ. 5, 4, 34. ἐβοήθουν πάσῃ προθυμίᾳ. 7, 2, 1. θείᾳ τινὶ προθυμίᾳ ἐξέδραμον. K. 2, 2. ¶ 3) *opera, contentio.* Π. 3, 2, 2. ἀνθρωπίνη προθυμία — οὐδὲν οὕτω μέγα σύμμαχον ὡς τάχος. ¶ 4) *animus, fortitudo.* Π. 1, 6, 12. p. 65. διαφέρει προθυμία ἀθυμίας. 2, 3, 5. p. 119. μάχη

μάχῃ ἐν ᾗ προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐςίν. E. 3, 5, 13. ¶ 5) *beneuolentia, ſtudium, cura.* c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 430. πᾶσαν προθυμίαν εἰς αὐτοὺς παρέχεσθαι, np. ad auxilium iis ferendum. c. περὶ, A. 7, 6, 9. πλείςην προθυμίαν — περὶ ὑμᾶς παρεσχημένος. 7, 7, 25. πότερον — κακόνοιάν τινα πρός σε — ἢ προθυμίαν πολλὴν περί σε. §. 26. vocatur εὔνοια. E. 7, 2, 3. Cf. συνέχειν nr. 4.

πρόθυμος, ¶ 1) *alacer.* Π. 2, 4, 17. p. 138. τῶν δυνατωτάτων καὶ προθύμων ὑπομένοντάς τινας παρακελεύεσθαι, *die gut marchiren.* E. 1, 5, 4. ¶ 2) *gnauus, impiger.* A. 3, 2, 9. προσήκει καὶ ἀμείνονας καὶ προθυμοτέρους εἶναι. E. 1, 1, 18. O. 21, 10. βλάψαι τὸν κακὸν τῶν ἐργατῶν, τιμῆσαι τὸν πρόθυμον. ¶ 3) *promtus, paratus.* c. εἰς, Π. 1, 4, 22. προθυμότεροι εἰς τὸ διώκειν. Aγ. 2, 20. προθύμων ὄντων τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν συμμαχίαν. E. 1, 6, 7. 3, 5, 2. c. ἐπὶ, E. 1, 1, 24. οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Θρασύλῳ προθυμότεροι ἦσαν ἐφ᾽ ἃ ἧκε, *paratiores ad ea concedenda, quorum cauſa venerat.* c. πρὸς, E. 1, 5, 2. προθυμοτάτου πρὸς τὸν πόλεμον. ¶ 4) *libens.* A. 1, 3, 19. Φίλοι αὐτῷ καὶ πρόθυμοι ἐποίμεθα. ¶ 5) *propenſo ad auxilium ferendum animo, ſtudioſus.* c. dat. E. 2, 3, 18. p. 97. οἱ πρόθυμοι τῇ πόλει γεγενημένοι. c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 429. τίς ἂν ἔτι πρόθυμος εἰς αὐτοὺς γένοιτο. ¶ 6) *officioſus.* Π. 4, 2, 19. p. 222. τοὺς συμμάχους προθύμους ποιεῖσθαι. Aγ. 6, 4. μάλιςα πειθόμενος ἑτέροις πρόθυμος ὤν. Hic videri poſſit πειθόμενος poſitum eſſe pro πείθεσθαι, quod tamen ob inſolentiam ferri vix poteſt. Alii aliter locum tentant. Zeun. edidit μ. πειθόμενος, ἑταίροις δὲ προθ. ὤν, *ſodalium ſtudioſus.*

προθύμως, ¶ 1) *promte, alacriter.* Π. 1, 3, 6. προθύμως με ἱππεύειν διδάσκεις. 1, 6, 16. προθύμως ὑπακουούσας. §. 18. προθύμως τοὺς ἐπιτάξοντας ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καλοῦσι — προθύμως τοῖς κυβερνήταις οἱ συμπλέοντες πείθονται. 2, 1, 11. προθυμότατα ἀσκοῦσαι τὰ προειρημένα. 4, 2, 6. Φαιδρῶς καὶ προθύμως ἐξωρμῶντο. 4, 3, 1. προθύμως ἀλεξεῖν. 8, 7, 3. p. 546. μήτε θᾶττον ὑπακουέτω, μήτε προθυμότερον

τερον παρέσω. A. 1, 4, 9. ἥδιον καὶ προθυμότερον συνεπορεύοντο. 7, 7, 19. προθυμότερον συστρατεύεσθαι. Vbi fere eſt pro προθύμως. Αγ. 2, 8. προθυμότατα μάχεσθαι, np. quia bene ſperabant. E. 4, 8, 8. 7, 5, 20. Απ. 2, 8, 6. 4, 7, 1. O. 13, 6. προθύμως ὑπηρετῶσιν. (14, 3. ἐξ ἑτοίμου ὑπακούοντας.) Ιπρ. 8, 21. Φρονίμως καὶ πιστῶς καὶ προθύμως καὶ εὐψύχως παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ¶ 2) *impigre, ſtrenue.* Απ. 3, 4, 11. προθύμως τὰ πρὸς τὸ νικᾶν συμφέροντα παρασκευάσεται, ἐπιμελῶς τὰ πρὸς τὸ ἡττᾶσθαι φέροντα σκέψεται καὶ φυλάξεται. ¶ 3) *ſtudioſe.* Π. 1, 4, 7. τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο. §. 8. ταῦτα πάντα ἐμάνθανε προθύμως. 1, 5, 7. p. 52. καλὰ προθύμως ἐκπονοῦντας. 8, 3, 19. Αγ. 1, 24. O. 2, 14. προθύμως — ἀποφεύγειν μοι πειρᾷ μηδέν με συνωφελῆσαι. ¶ 4) *cupide.* E. 2, 4, 26. ἐς τὴν Λακεδαίμονα προθύμως ἔπεμπον. 3, 4, 15. 4, 8, 2. ¶ 5) *libenter.* A. 4, 2, 2. εἰς τοὺς Δρίλας προθύμως ἦγον duces itineris, quia lui erant hoſtes. Πο. 3, 7. E. 4, 1, 1. προθύμως ἐπορεύετο, πάλαι τούτου ἐπιθυμῶν. O. 2, 14. προθύμως ἐξηγήσομαί σε. Σ. 4, 50. Cf. ἀκόντως. ¶ 6) *cum voluptate.* O. 3, 7. προθύμως συνθεᾶσθαι ludos. ¶ 7) *fortiter, ſine timore.* Π. 3, 1, 8. προθύμως ἐκέλευε λέγειν ὅ τι γινώσκοι. 4, 1, 11. τὰ ἄλλα προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις, quae Cyaxares dixerat. 7, 5, 18. De militibus, A. 1, 10. 7. ἐπῄεσαν ἔτι προθυμότερον. 7, 7, 20. ¶ 8) *ſine pudore.* Π. 4, 1, 11. καὶ ἄλλοις προθύμως λέγεις. ¶ 9) *fidenter.* Π. 3, 2, 11. συνετείχιζον ἀμφότεροι προθύμως ὡς κοινὸν φρούριον, *ſine ſuſpicione inimicitiae.* Σ. 1, 13. ἥκω προθύμως, νομίσας γελοιότερον εἶναι ἄκλητον ἐλθεῖν.

πρόθυρον, *veſtibulum.* Vitruuius 6, 10. „πρόθυρα Graece dicuntur, quae ſunt ante ianuam veſtibula." Cf. Poll. 1, 77. Π. 7, 5, 9. εὔφλεκτα πρόθυρα.

προϊδεῖν, ¶ 1) *e longinquo videre.* A. 1, 8, 14. τὰ ἅρματα ἐφέρετο — οἱ δὲ ἐπεὶ προΐδοιεν, ἵσταντο. K. 10, 23. ¶ 2) *proſpicere, ſpeculari.* E. 3, 4, 13. οἱ ἱππεῖς ἤλαυνον ἐπὶ λόφον τινὰ, ὡς προΐδοιεν τί τοὔμπροσθεν εἴη. ¶ 3) *praeuidere.* Π. 1, 4, 6. εἰ μὴ

μὴ προΐδοι, εἰ καιρὸς εἴη. ¶ 4) *ante intelligere*. Π. 2, 4, 16. τοῦτο προϊὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν.

προϊδέσθαι, *e longinquo conspicere*. A. 6, 1, 4. ἐπεὶ προΐδηται latronem aduenientem, ἀπαντᾷ, ἁρπάσας τὰ ὅπλα

προϊέναι, ¶ 1) *progredi*. Π. 1, 6, 2. προϊόντι τῷ Κύρῳ. 6, 2, 5. προϊέναι αὐτοὺς μέλλειν εἰς Θύμβαρα. A. 1, 5 μικρὸν προϊόντες. 4, 5, 4. οἱ ὀψὲ προϊόντες (all. προσιόντες) ξύλα οὐκ εἶχον. E. 3, 4, 13. προϊόντος αὐτοῦ cum exercitu. 4, 2, 6. 8. 6, 5. 30. προϊὸν τὸ στράτευμα ἐγένετο κατ' Ἀμύκλας. Margg. προσιόν. 7. 1, 10. πᾶν τὸ στράτευμα ἠνάγκαζον καὶ προϊέναι καὶ ἀναχωρεῖν. 7, 2. 19. προῇεσαν μετὰ Χάρητος. K. 6, 15. αἱ δὲ ὑπὸ χειρᾶς προΐασιν. Vbi scribendum potius est προΐασιν. 8, 4. De formula προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, v. πρόσθεν nr. 2. c. gen. E. 4, 6, 5. οὐ προῄει πλέον τῆς ἡμέρας ἢ δέκα ἢ δώδεκα σταδίων. c. dat. pers. Π. 6, 4, 4. καὶ τῷ μὲν προῄει ἤδη τὸ ἅρμα. Vbi poterat esse τοῦ. Saepe sic est datiuus apud poetas. v. Zeun. ad Π. 1, 6, 8. (p. 103.) 3, 3, 26. (59. p. 320.) 4, 5, 2. (p. 385.) etc. c. acc. Π. 7, 5, 3. ὀλίγα βήματα προϊόντες, K. 4, 3. κύκλους πολλοὺς πρὸς τὰς πλευρὰς προΐτωσαν. c. πρὸς, A. 3, 2, 13. προϊοῦσι πρὸς τὰς πηγάς. Metaphorice c. εἰς, Aπ. 2, 6, 23. τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι. Cf. καιρὸς nr. 6. ¶ 2) *progredi ante alios, priori loco constitutos*. Π. 2, 2, 2. saepe sic est, et explicatur per προέρχεσθαι. Semel ibi, not. p. 103. in verbis: προϊέναι ἐκέλευσα, perperam alii habent προσιέναι. 5, 2, 11. προϊὼν ἐπεσκοπεῖτο. Male margg. προσιών. A. 4, 4, 12. προϊόντες οἱ πελτασταί. ¶ 3) *praegredi, prius proficisci*. Π. 1, 5, 7. extr. πρόειμι δή. Brodaeus *praeibo*. Habet enim vim futuri. 6, 3, 3. οἱ προϊόντες σκοποί. E. 5, 4, 49. προῄεσαν (all. προσῄεσαν) αὐτῷ οἱ πελτασταὶ, ὡς προκαταληψόμενοι. c. gen. E. 7, 2, 22. προῄεσαν αὐτοῦ οἱ ἱππεῖς. Nisi malis genitiuum referre ad ἱππεῖς. ¶ 4) *prodire, procedere*. A. 12, 3. εἴ τις προΐοι νύκτωρ e castris ἔξω τῆς φάλαγγος. Aπ. 2, 1, 22. φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι. Reisk. per-

perperam volebat προσιέναι. Nam datiuus pertinet ad φανῆναι. ¶ 5) *procedere.* De tempore, Π. 1, 5, 2. προϊόντος τοῦ χρόνου, *procedente f. interiecto tempore, progreſſu temporis.* E. 4, 8. 35. 5, 3, 3. 5, 8, 18. O. 1, 20. Ἱπ. 1, 6. 16. Sic Π 8, 7, 3. p. 542. σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι. K. 5, 2. ὁ ἥλιος — ἡ προϊοῦσα ἡμέρα, *ad meridiem vergens.* Π. 8, 4, 7. προϊόντος τοῦ συμποσίου, *cum compotatio produceretur.* O. 7, 42. προϊούσης τῆς ἡλικίας. Cf. νὺξ et παριέναι nr. 6. ¶ 6) *ſuccedere, procedere.* Πο. 6, 3. σὺν θεῷ πραττομένων εἰκὸς καὶ τὰς πράξεις προϊέναι ἐπὶ τὸ λῷον καὶ ἄμεινον τῇ πόλει. ¶ 7) *aggredi, incipere.* c. εἰς, Ἱπ. 10, 13. οὕτω μάλιστα θαῤῥῶν πρόεισιν equus εἰς τὴν ταχεῖαν ἱππασίαν. ¶ 8) *fugere.* Π. 3, 1, 2. σὺν γυναιξὶ προϊόντες (all. male προσιόντες), *ex aedibus fugientes.* A. 1, 4, 17. πλοίοις, ἃ Ἀβροκόμας προϊὼν κατέκαυσεν. ¶ 9) *irruere.* K. 10, 8. προϊέναι in aprum. §. 16. ¶ 10) *emittere, iaculari.* (Deſcendit enim in hoc et ſequentibus ab ἵημι, vt in praecedentibus ab εἶμι.) K. 9, 4. ἀκόντια προϊέναι ἐπὶ τὸν νεβρόν. Alias dicitur ἀφιέναι. ¶ 11) *immittere.* Π. 7, 1, 11. πρόετε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. §. 14. προεὶς τὰς καμήλους. ¶ 12) *permittere, poteſtatem dare.* A. 7, 2, 8. εἰ προεῖεν αὐτὸν (all. αὐτῷ) πειρᾶσθαι πρὸς Σεύθην ἄγειν. ¶ 13) *proiicere, tradere.* Π. 7, 5, 26. p. 455. ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτοὺς, *in praeſentes voluptates proruere.* Sed Zeun. negat προϊέναι vnquam ſic dici, atque adeo αὐτοὺς delendum putat, vt προϊέναι etiam h. l. deriuetur ab εἶμι. Cf. αὐτὸς nr. 8. ¶ 14) In var. lect. permutatur c. παριέναι. v. ibi nr. 6. it. ſaepe c. προσιέναι. v. paſſim ſupra et προσιέναι. it. c. ἰέναι. v. πρόσθεν nr. 2.

προΐεσθαι, ¶ 1) *prodere, deſerere, periculo obiicere.* Heſych: προέσθαι· προδοῦναι. A. 1, 9, 6. οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι — ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἂν προεῖτο. c. inf. E. 2, 3, 18. p. 95. προέμενοι αὐτοὺς (naufragos) ἀπολέσθαι. Ad infinitiuum intelligi poteſt ὥστε. ¶ 2) *in poteſtatem tradere, arbitrio permittere.* Π. 5, 2, 5. διὰ μηδένα αὐτοῖς ἤθε-

ἠθεληκέναι προέσθαι μήτε χρήματα, μήτε τυραννίδα. A. 1, 9. 7. ἑνὶ ἀνδρὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι. 5, 8. 6. προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις, *perdendum se exponentem*. ¶ 3) *non curare, negligere*. Π. 4, 3, 19. p. 224. ταῦτα προεμένους ἐκεῖνα κτήσασθαι. K. 12, 11. οὐδ᾽ ἂν τὰ ἴδια πρόοιντο. ¶ 4) *agere, propellere*. K. 6, 10. τὸν λαγὼ εἰς τὰς ἄρκυς εἰς τὸ πρόσθεν προϊέσθω, Leuncl. *currere sinat*. ¶ 5) *large dare, effundere*. A. 7, 7, 27. τοὺς σοὶ προεμένους εὐεργεσίαν. ¶ 6) *vendere, vendita tradere*. Ἀγ. 1, 18. τοὺς λαφυροπώλας ἐκέλευε γραφομένους ὁπόσου τι πρίαιντο προΐεσθαι τὰ χρήματα. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. προσίεσθαι. v. ibi nr. 9.

προῖκα, *gratis*. Phauorin: προῖκα· δωρεὰν, ἄνευ μισθοῦ. Απ. 1, 2, 60. μικρὰ μέρη παρ᾽ ἐκείνου προῖκα λαβόντες — ἐπώλουν. 1, 5, 2. ἀγοραστὴν τοιοῦτον ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν. 1, 6, 11. ἀργυρίου ἄξιον οὐδενὶ ἂν προῖκα δοίης. Απολ. 26. προῖκα διδάσκων. Improprie Ἀγ. 4, 4. οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, *qui non ante beneficiis prouocarunt*.

Προικόννησος, *Proeconnesus*, insula in Propontide prope Cyzicum. A Leunclauio scribitur Προικόνησος, ab aliis multis Προκόννησος. v. Wesseling. ad Diodor. Sicul. 13, 49. Cf. Etymol. M. E. 1, 1, 8. ἧκον εἰς Προικόννησον, np. classis Atheniensium. §. 12. οἱ Ἀθηναῖοι — ἐς Προικόννησον. § 13. Ἀλκιβιάδης — ἀπέπλευσεν ἐς Προικόννησον. 1, 3, 1. οἱ Ἀθηναῖοι ἔπλευσαν ἐς Προικόννησον. 4, 8, 36. τὸν Ἰφικράτην ἀπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Προικόννησον. 5, 1, 23. ἐδίωκεν αὐτὸν τὴν ἐπὶ Προικοννήσου.

προϊστάναι in praeteritis habet vim medii, atque adeo verti potest ¶ 1) *stare, adesse*. c. dat. K. 6, 21. ἐὰν προεστῶσι τοῖς ἴχνεσι. c. πρὸς, O. 10, 10. πρὸς τὸν ἱστὸν προεστῶσαν. Leuncl. *ante telam adstando*. Zeun. in indice explicat, *telae praeesse*. Sed ipse Columella de R. R. 12, 3. *ad telam accedere*. ¶ 2) *accedere*. K. 6, 20. ἐὰν πύθηται — προεστάντα ἐγκελεύειν. ¶ 3) *praeesse*. c. gen. A. 1, 2, 1. ὃς αὐτῷ προειστήκει τοῦ ἐν ταῖς πόλεσι ξενικοῦ. E. 3, 2, 22. Elei dicuntur προεστάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ, *tenere tem-*

templum et sacris administrandis praeesse, moderari sacra Olympica et ludos solemnes. (v. Valckenar. ad Herodot. 7, 111.) 7, 4, 28. σὺν τοῖς Πισάταις τοῖς πρώτοις φάσκουσι προστῆναι τοῦ ἱεροῦ. §. 35. Απ. 3, 4, 3. χοροῦ τε καὶ στρατεύματος προεστάναι. 4, 2, 36. πόλεως δημοκρατουμένης προεστάναι. A. 7, 2, 1. παντὸς προεστάναι τοῦ στρατεύματος. De auctore seditionis, A. 6, 2, 6. συνίσταντο — προειστήκει δὲ μάλιστα αὐτῶν. Inf. c. artic. Απ. 4, 2, 2. τὸ προεστάναι πόλεως, πάντων ἔργων μέγιστον, scientia s. peritia regendi ciuitatem. Participia, E. 6, 4, 7. τῶν προεστηκότων, summorum magistratuum, quales sunt Boeotarchi. c. gen. E. 1, 7, 1. Ἀρχέδημος ὁ τοῦ δήμου τότε προεστηκὼς ἐν Ἀθήναις. 6, 4, 6. τῶν Θηβαίων οἱ προεστῶτες. Απ. 2, 1, 8. τῆς πόλεως προεστῶτα. c. ἐν, E. 3, 5, 1. τοῖς προεστηκόσι ἐν ταῖς πόλεσι. §. 3. οἱ ἐν ταῖς Θήβαις προεστῶτες. Πο. 1, 1. τῶν Ἀθήνησι προεστηκότων. De ducibus s. praefectis belli, Π. 4, 2, 10. οἱ τῶν Μήδων προεστηκότες. E. 3, 2, 5. Ιπρ. 6, 4. ¶ 4) imperium Graeciae habere. E. 3, 5, 8. p. 182. οἱ Λακεδαιμόνιοι προέστησαν. c. gen. A. 6, 6, 9. τῆς Ἑλλάδος Λακεδαιμόνιοι προεστήκασι. E. 3, 5, 8. p. 183. Particip. A. 7, 1, 20. τοῖς Ἑλλήνων προεστηκόσι Lacedaemoniis. ¶ 5) curare. Απ. 3, 2, 2. εἰ μόνον τοῦ ἑαυτοῦ βίου καλῶς προεστήκοι. Mox est εὐδαιμονίας αἴτιος εἴη et ἑαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῆται.

προΐστασθαι, ¶ 1) ante aliquem stare, v. c. ante tribunal. v. προσίστασθαι, quod e marg. Steph. recepit Wells. ¶ 2) ante se s. in fronte collocare. E. 4, 1, 9. προστησάμενος τὰ ἅρματα — αὐτὸς δὲ ὄπισθεν γενόμενος. ¶ 3) praeesse. Απ. 4, 2, 28. ὑπὲρ αὐτῶν βουλεύεσθαι, καὶ προΐστασθαι ἑαυτῶν.

προΐσχειν, praetexere. Ιπρ. 5, 10. παῖδες ὅταν παίζωσι — δύνανται ἀπατᾷν προΐσχοντες, falsa praetexentes. v. Zeun.

προκαθῆσθαι, protegere. c. gen. E. 5, 2, 4. τοῖς ἡμίσεσι τῶν στρατιωτῶν προκαθημένοις σὺν τοῖς ὅπλοις τῶν ταφρευόντων, eos qui fossam ducebant protegentibus. Ita rectius edidisse videtur Steph. quam Leuncl. et Wells.

Welſ. aliique προσκαθημένοις.

προκαθίστασθαι, *ante caſtra ſua collocare*, Ιερ. 6, 9. φύλακας προκαθιςάμενοι.

*προκαίειν, *ante accendere*. A. 7, 2, 10. τὰ πυρὰ προκεκαυμένα τῷ Σεύθῃ (i. e. ὑπὸ τοῦ Σεύθου) πρὸς (all. πρὸ) τῶν νυκτοφυλάκων.

προκαλεῖσθαι, ¶ 1) *prouocare*. c. acc. Π. 1, 4, 4. ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας. Ante ταῦτα intelligi poteſt εἰς, quam praepoſitionem excidiſſe putabat Stephanus. c. εἰς, Απ. 2, 3, 17. προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, np. beneficiis afficiendi. ¶ 2) *ad paciſcendum inuitare, conditiones pacis ferre*. E. 2, 2, 9. ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο εἰρήνην ποιεῖσθαι — προεκαλοῦντο δὲ τῶν τειχῶν καθελεῖν ἑκάτερον. ¶ 3) *in ius vocare, accuſare*. Suid: πρόκλησις· εἰώθεσαν ὁπότε δικάζοιντό τινες, ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεραπαίνας ἢ θεράποντας εἰς βάσανον ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι. Item: προσκλήσεις, πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαςήριον ἢ βουλὴν, κλητῆρας ἔχων· πρόκλησις δὲ χωρὶς τοῦ σ, καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητὴν etc. vid. quos laudant Valeſ. et Gronov. ad Harpocrat. E. 1, 7, 8. τὸν Καλλίξενον προεκαλέσαντο, παράνομα φάσκοντες ξυγγεγραφέναι. 7, 4, 11. δίκας τῶν Φλιασίων προκαλουμένων. All. προσκαλουμένων, i. e. πρὸς δίκας καλουμένων. In vtroque loco Morus in indice, vbi de hoc verbo disputat, probante Schneidero ſcribi iubet προσκαλ. Απ. 2, 9, 5. αὐτῶν τινὰ προεκαλεῖτο (vulgo προεκαλέσατο) εἰς δίκην δημοσίαν, *criminis publici accuſabat*. Cf. προσκαλεῖσθαι.

προκαλύπτειν, *obtegere*. Π. 5, 4, 20. τὰ σκευοφόρα in itinere δεῖ προκεκαλύφθαι, καὶ μηδαμῆ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι, *armatis praetentis tegi*. A. 3, 4, 5. ἥλιος νεφέλην προκαλύψας ἠφάνισε. Alii intelligunt ἑαυτῷ et vertunt *obducta ſibi nube*. All. emendant ἥλιον νεφέλη προκαλύψασα, all. ἥλιος ὡς νεφέλη προκαλύψας ἠφάνισε, ſcil. ἑαυτόν. Sed Zeun. in ἠφάνισε intelligit πόλιν. Solis autem defectum etiam apud Perſas pro triſti omine habitum fuiſſe, oſtendit Briſſonius de regio Perſar. principatu 2, p. 168.

*προ-

*προκαταθέειν, praecurrere, praeire. A. 6, 3. 7. οἱ ἱππεῖς προκαταθέοντες in itinere ἐντυγχάνουσι πρεσβευταῖς.

*προκατακαίειν, praemissum incendere. A. 1, 6, 2. τοὺς προκατακαίοντας ἱππέας, qui ante exercitum praemissi vastant agros. Grammius obseruauit, hoc verbum reperiri etiam ap. Dion. Cass. 61, p. 688.

προκαταλαμβάνειν, ante capere, occupare. Π. 5, 3, 17. ὅταν προκαταλαβεῖν (Margg. καταλαβεῖν) τι βούληται. Etiam alias haec verba inter se confunduntur. v. καταλαμβάνειν nr. 1. A. 1, 3, 14. πέμψαι προκαταληψομένους τὰ ἄκρα. Cf. Poll. 1, 172. Paulo post est φθάσωσι καταλαβόντες. §. 16. 2, 5, 3. 3, 4, 24. ἑώρα προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν — προκατείληπται ἡμῖν ὁ λόφος. 4, 1, 18. τὸ ἄκρον, ὃ εἰ μή τις προκαταλήψοιτο. 4, 2, 6. τοῖς προκαταλαβοῦσι τὸ χωρίον. §. 15. E. 5, 4, 36. 37. 47. 59. 7, 1, 29. O. 20, 9.

προκατασκευάζειν, praeparare. Π. 3, 1, 11. ταῦτα εἰρηκὰς ἔλαθες αὐτῷ προκατασκευάσας. Leuncl. fecisti prius quam sentiret.

προκατέχειν, ante occupatum tenere. E. 5, 4, 59. οἱ Ἀθηναῖοι προκατέχοντες τὸ ἄκρον. Cf. Poll. 1, 172.

προκεῖσθαι, ¶ 1) situm esse ante regionem. A. 4, 4, 2. ἐστι — ἐν τῇ θαλάττῃ προκείμενον χωρίον, in mare porrigitur. Aθ. 2, 13. παρὰ ἤπειρον — νῆσος προκειμένη, ante oram sita, c. gen. Aπ. 3, 5, 25. πρόκειται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη μεγάλα. §. 27. ¶ 2) propositum esse. Σ. 2, 7. τὰ προκείμενα ἀποτελῶμεν, quae nobis proposuimus, np. saltatricem sinamus artem suam ostendere. Simili fere modo προκεῖσθαι est in epist. Iudae v. 7. De oratione, E. 5, 4, 1. πολλά τις ἔχει καὶ ἄλλα λέγειν ὡς — νῦν γε μὴν λέξω τὰ προκείμενα, np. de Lacedaemoniis. Σ. 4, 20. οἱ προκείμενοι λόγοι, propositae propositiones argumentis confirmandae. De praemiis laborum; v. Raphel. ad Hebr. 6, 18. Π. 2, 3, 5. p. 118. τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα. 7, 1, 7. ἆθλα πρόκειται τοῖς νικῶσι — ἀγαθὰ ἔχειν, καλὰ ἀκούειν, ἐλευθέροις εἶναι. Aem. Portus in indice in v. δοτικὴ dicit esse pro ἐλευθέρους

θέρους εἶναι, vt in ἔξεςι. v. omnino ἆθλον.

προκηρύττειν, *per praeconem edicere* ſ. *indicare*. A. 11, 1. οἱ Ἔφοροι προκηρύττουσι τὰ ἔτη, εἰς ἃ δεῖ ςρατεύεσθαι.

προκινδυνεύειν, ¶ 1) *ante alios periculis obuiam ire*. O. 21, 7. de militibus leuis armaturae: ὡς ἱππικώτατα καὶ πελταςικώτατα προκινδυνεύωσι. ¶ 2) *pro aliis pericula ſubire*. A. 7, 3, 15. πονεῖν ὑπὲρ σοῦ καὶ προκινδυνεύειν. Ιερ. 10, 6. μισθοφόρων· τούτους προπονεῖν καὶ προκινδυνεύειν καὶ προφυλάττειν, c. gen. Ιερ. 10, 8. milites προνοοῦσι καὶ προκινδυνεύουσι τῶν πολιτῶν.

προκινεῖν, *promouere, incitare*. Ιπ. 9, 3. προκινεῖν αὐτὸν (equum) ὡς πρῳοτάτοις σημείοις. Sed Π. 1, 4, 23. εἶδον τοὺς Μήδους προκινηθέντας, *progredi coepiſſe*. et §. 21. προὐκίνησαν τὸ ςίφος, *promouerunt, progredi iuſſerunt*.

Προκλῆς, *Procles*. ¶ 1) A. 2, 1, 3. inter Graecos erat Προκλῆς ὁ Τευθρανίας ἄρχων, γεγονὼς ἀπὸ Δαμαράτου τοῦ Λάκωνος. Hutch. ſuſpicabatur Πατροκλῆς. 2, 2, 1. 7, 8, 10. συνεβοήθει καὶ Προκλῆς ἐξ Ἑλισάρνης καὶ Τευθρανίας, ὁ ἀπὸ Δαμαράτου. E. 3, 1, 4. Τευθρανίαν καὶ Ἁλισαρνίαν, ὧν Εὐρυσθένης τε καὶ Προκλῆς ἦρχον οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Λακεδαιμονίου. Diuerſi vero hi ſunt ab illo Euryſthene et Procle, e quibus reges Lacedaemoniorum genus ducebant. v. Hutch. ad A. 7, 8, 10. et Spanhem. ad Iulian. p. 129. ¶ 2) Hipponici filius. E. 5, 3, 13. Phliunte Ageſilai hoſpes. v. Πατροκλῆς, pro quo eſt in var. lect.

προκόμιον, *antia, iuba equi anterior*, inter vtramque aurem per frontem dependens. Heſych: προκομίων· προλειμμάτων. Ιπ. 5, 6. προκόμιον χρὴ βρέχειν. §. 8. δέδοται ἀγλαΐας ἕνεκα καὶ χαίτη καὶ προκόμιον. Ita Weiſ. et Zeun. ediderunt ex emendatione Brodaei et Leunclauii pro προκόμιοι. Eodem quo apud Xenophontem ſenſu legitur προκόμιον in Ariſtot. H. A. 9, 45. Cf. Poll. 1, 189. Sed proprie eſt *coma adſcititia*. v. Ariſtot. oecon. 2, 14. et quos praeter hunc laudat Grammius.

προκόπτειν, *proficere*. v. Kypk. obſ. in N. Teſt. T. I.

T. I. p. 221. E. 7, 1, 2. p. 437. κρατοῦντες — οὐδὲν προὔκοπτον εἰς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς. Ιπρ. 6, 5. πάντα ταῦτα προκόπτει (Cod. Lipſ. et edd. vett. recte inſerunt τι) εἰς τὸ μὴ καταφρονεῖσθαι, *conferunt.*

προκρίνειν, ¶ 1) *prae caeteris eligere.* A. 6, 1, 17. ἐμὲ προκριθῆναι ὑφ' ὑμῶν ἄρχοντα. E. 6, 5, 34. ὡς — ὑφ' ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνες προκριθείησαν. ¶ 2) *praeferre.* Απ. 3, 5, 19. οἳ δοκοῦσι καλοκἀγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, *praeſtare,* ſ. in quibus prae caeteris ineſſe debere iudicatur καλοκἀγαθία. ¶ 3) i. q. ſimplex κρίνειν. v. Morus ad Iſocr. panegyr. 1. p. 4. Π. 2, 3, 5. p. 118. πᾶσι τοῦτο προκέκριται κάλλιστον εἶναι. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 6, 18. exponit *prius iudicare.* Minus recte. Απολ. 15. ἐμὲ ἀνθρώπων πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν. §. 21. βέλτιστος εἶναι ὑπό τινων προκρίνομαι.

Πρόκρις, *Procris,* Erechthei filia, de qua vel ex Ouid. metamm. 7, 661. ſqq. res nota. Cf. Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 209. ſq. K. 13, 18. venationis ſtudioſa.

Προκρούστης, *Procruſtes,* latro. Heſych: δαμαστής· οὕτως ὁ Προσκρούστης ἐκαλεῖτο. Viri docti emendant Προκρούστης. v. ibi in addendis. Cf. Ouid. metamm. 7, 438. et Plutarch. in Theſeo c. 11. Απ. 2, 1, 14. Cf. K. 1, 10. vbi cum Scirone vocatur τῆς Ἑλλάδος ἐχθροὶ πάσης.

προλαμβάνειν, *occupare, praeuenire,* i. q. φθάνειν. K. 5, 19. lepores προλαμβάνοντες τὰς κύνας curſu. 6, 19. canes ἐὰν πολὺ προειλήφωσι ὥστε venatorem inſequentem. 7, 7. ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ ὥστε μὴ ἐφορᾶν. Improprie, Λ. 13, 3. ὅταν θύηται — ἄρχεται κνεφαῖος, προλαμβάνειν βουλόμενος τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν. Et participium, Π. 1, 2, 3. προλαβόντες οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται ὅπως μὴ etc. *anteuertendo cauent, curando ne peccent pueri.* v. Steph. ad h. l. et Raphel. ad Marc. 14, 8.

προλέγειν, *edicere, denunciare.* De minis, A. 7, 7, 2. προλέγομεν ὑμῖν — ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας. Sic eſt Galat. 5, 21.

προμαχεῖν, *in prima acie ante alios pugnare.* Π. 3, 3, 27. οἱ ἀπὸ τῶν

ἁρμάτων προμαχοῦντες — ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ ἅρματα, καὶ ἀνεχώρουν πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος.

πρόμαχος, *propugnator.* Ιερ. 11, 12. οὐ συμμάχους μόνον, ἀλλὰ καὶ προμάχους. Sed Απ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. ἀὴρ vocatur πρόμαχος ζωῆς, *vitam ab interitu defendens ac tuens.*

προμαχών, *propugnaculum, proiectio turris.* Suid: προμαχῶνος καὶ προμαχεῶνος· τοῦ τείχους τῆς ἐπάλξεως. Gloff. Vett. προμαχεὼν, *propugnaculum.* Etiam Pollux 7, 120. habet προμαχεῶνας. A. 7, 8, 7. τύρσις προμαχῶνας ἔχουσα, *pinnas vnde pugnari poteſt.* In Heſychio ſcribitur προμαχόνες, et explicatur verbis: οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολοι.

προμελετᾶν, *praemeditari.* Αϑ. 1, 20. κυβερνῆται — ἐλαύνειν — ἐν παντὶ τῷ βίῳ προμεμελετηκότες. Grammius affert etiam auctoritatem Ariſtoph. Eccleſ. 107. et Luc. 21, 14.

προμετωπίδιον, *frontale, frontis equorum tegumentum.* Pollux 1, 140. inter arma equorum enumerat. Cf. 2, 46. Π. 6, 4, 1. 7, 1, 1. A. 1, 8, 4. Ιπ. 12, 8.

Προμήϑεια, Αϑ. 3, 4. *dies feſti* Athenis *in honorem Promethei.* v. λαμπὰς et Meurſ. Graecia feriata in v. Προμ.

Προμηϑεὺς, *Prometheus,* videtur Athenienſis fuiſſe, E. 2, 3, 18. p. 95. cum Critia in Theſſalia democratiam inſtituit.

προμνᾶσϑαι, ¶ 1) *nuptias ambire pro aliis.* Απ. 2, 6, 36. μισεῖν τὴν προμνησαμένην, i. e. τὴν προμνηστρίδα. ¶ 2) *auctorem eſſe, ſuadendo efficere.* Suid: προμνῶμαι· προξενῶ, προμνηστεύομαι. A. 7, 3, 8. τοιαῦτα προὐμνᾶτο ἑκάστῳ προσιὼν, *talia agebat cum ſingulis, ſuadendo vt dona darent Seuthae.*

προμνηστρὶς, *pronuba, conciliatrix nuptiarum.* Απ. 2, 6, 36. τὰς ἀγαϑὰς προμνηστρίδας. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 589. malit formam Atticam προμνηστρίας, probante Erneſtio. Poll. 3, 31. προμνήστριαι, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Heſych: προμνήστρια· προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας.

προνεύειν, *incumbere, anterius propendere.* O. 8, 8. remiges ἐν τάξει προνεύουσι (All. προσνεύουσι),

σι), in remos incumbunt. Ιπ. 8, 7. eques iubetur προνεύειν interdum. Vtroque loco oppon. ἀναπίπτειν.

προνοεῖν, 1) ¶ praeuidere. c. ὅτι, Π. 8, 1, 4. προνοῶν ὅτι ἀνάγκη ἔσοιτο. ¶ 2) prouidere, curare. c. acc. Π. 1, 4, 21. ἄλλο δ' οὐδὲν προνοῶν. 4, 1, 2. p. 202. τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖτε. Ιπρ. 7, 10. ἐκεῖνο καλῶς προνοοῦντα, illi rei diligenter medentem. ¶ 3) parare se ad faciendum. Π. 6, 3, 4. τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν iubentur milites. Cod. Guelf. προσνοεῖν, quod Zeun. exponit attente exspectare. ¶ 4) aliorum causa curare, prospicere rebus aliorum. Hesych: προνοεῖ· ἐπιμελεῖται. Π. 1, 6, 8. est principis. Απ. 2, 10, 3. προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι amici causa. Ιπρ. 6, 3. ἐπιμελούμενον καὶ προνοοῦντα καὶ ἀγρυπνοῦντα ἕνεκα τῶν ἀρχομένων. c. ὅπως, Ιπρ. 4, 1. δεῖ τὸν ἵππαρχον προνοεῖν, ὅπως ἀναπαύῃ. 6, 2. c. gen. Π. 8, 2, 1. τῷ προνοεῖν τῶν συνόντων καὶ προπονεῖν. 8, 7. 3. p. 5, 6. ἑαυτοῦ κήδεται ὁ προνοῶν τοῦ ἀδελφοῦ. Ιερ. 10, 8. 11, 12. Σ. 8, 18. c. gen. et ὅπως, Π. 8, 1, 1. οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων, ὅπως μήποτε αὐτοὺς τἀγαθὰ ἐπιλείψει. ¶ 5) (bonum) consilium dare. Π. 8, 4, 9. τοῦτο μὲν δὴ ὀρθῶς προνοεῖς. ¶ 6) cauere. Ο. 5, 18. τῆς γεωργικῆς τὰ πλεῖστά ἐστιν ἀνθρώπῳ προνοῆσαι, v. c. tempestates. c. μὴ, Ο. 9, 11. προνοεῖν μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν. ¶ 7) cauere aliis. Π. 1, 6, 19. p. 73. προνοεῖν ὡς μὴ σφάλλωνται. ¶ 8) caute ac sobrie agere. Π. 5, 2, 8. ἐπ' οὐδενὶ βρώματι ἐκπεπληγμένος — μὴ οὐχὶ προνοεῖν, ἅπερ ἂν καὶ μὴ ἐν σίτῳ ὤν. In sqq. est Φρόνιμοι καὶ μέτριοι εἶναι. 7, 4, 6. σὺ μὲν καλῶς ποιεῖς προνοῶν. Ιπρ. 4, 1. τοῦ μετρίου προνοῶν (all. ἐννοῶν) οὐκ ἂν ἁμαρτάνοις. v. ἐννοεῖν nr. 2.

προνοεῖσθαι, ¶ 1) prospicere commodis. c. gen. Α. 7, 7, 20. εἰ δὲ καὶ τῆς χώρας προνοεῖσθαι ἤδη τι δεῖ. §. 22. c. ὑπὲρ, Απ. 4, 3, 12. τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι nobis ὑπὲρ (Valckenar. malebat περὶ) τῶν μελλόντων. ¶ 2) sibi cauere. Κ. 5, 28. οἱ φόβοι τῶν κυνῶν — ἐξαιροῦνται τὸ προνοεῖσθαι.

προνοητέον, prouidere oportet. Ο. 7, 36. ἃ δ' ἂν

ἂν περιττεύειν δέῃ, προνοητέον καὶ φυλακτέον ὅπως μὴ — δαπανᾶται. Franc. Portus exponit προνοητικῶς φυλακτέον. Mosche vertit: *horum cura tibi est habenda.*

προνοητικὸς, ¶ 1) *prouidens.* Απ. 4, 3, 6. καὶ τοῦτο προνοητικὸν, *prouidentiae diuinae opus.* ¶ 2) *prouidus, cautus.* Απ. 1, 3, 9. τῶν προνοητικῶν μᾶλλον ἢ τῶν ἀνοήτων καὶ ῥιψοκινδύνων.

προνοητικῶς, *prouidenter.* Απ. 1, 4, 6. οὕτω προνοητικῶς, *tanta cum prouidentia.*

πρόνοια, ¶ 1) *prouidentia.* Π. 1, 6, 19. p. 72. προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. E. 7, 5, 8. ὅσα προνοίας ἔργα — ἐστίν. Απ. 1, 4, 6. προνοίας diuinae ἔργον — βλεφάροις θυρῶσαι. ¶ 2) *cura.* Αγ. 8, 5. ἐπαινῶ κἀκεῖνο τῆς προνοίας αὐτοῦ, *curae reip.* O. 7, 38. τοιαύτας προνοίας, *curas suorum.* ¶ 3) *bonum consilium.* A. 7, 7, 30. τὴν μὲν σὴν πρόνοιαν ἐπαινῶ.

προνομὴ, ¶ 1) *pabulatio, frumentatio.* Π. 6, 1, 14. ἐξῆγεν εἰς προνομὰς (all. προπνομὰς, all. πρὸς νομὰς) ὅπως — λαμβάνοι τὰ ἐπιτήδεια, ἅμα δ' ὅπως μᾶλλον ὑγιαίνοιεν. ¶ 2) *excursio, praedatio.* A. 5, 1, 4. σὺν προνομαῖς λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. In sqq. dicitur ἐπὶ λείαν ἐκπορεύσονταί τινες. Oppon. ἀμελῶς καὶ ἀφυλάκτως πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. Muretus volebat προδρόμοις. Edd. vett. habent συμπρονομεῖν, Castal. συμπρονοεῖν. E. 4, 1, 8. σὺν προνομαῖς τὰ ἐπιτήδεια λαμβάνων. E. 1, 1, 24. ἐκ τῆς Δεκελείας προνομὴν ποιούμενος, πρὸς αὐτὰ τὰ τείχη ἦλθε. 2, 4, 16. προνομὰς ποιούμενοι, καὶ λαμβάνοντες ξύλα καὶ ὀπώραν, ἐκάθευδον.

προξενεῖν, ¶) 1) *hospitem publicum esse.* v. πρόξενος. E. 6, 4, 24. Iason ad Lacedaemonios dicit: διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, *quia ius hospitii publicum vobiscum habeo.* ¶ 2) *auctorem esse, praestare.* A. 6, 5, 9. ἴσε με — οὐδένα πω κίνδυνον προξενήσαντα ὑμῖν ἐθελούσιον suadendo. Απολ. 7. ἴσως — ὁ θεὸς προξενεῖ μοι — ἐν καιρῷ τῆς ἡλικίας καταλῦσαι τὸν βίον. v. omnino Thom. Mag.

προξενία, *publicum hospitii ius.* Thom. Mag. p. 743. προξενία, ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία. E. 6, 3, 4. προξενίαν ὑμῶν — πατρῴαν.

πρόξενος, *hospes publicus*

eius totius ciuitatis vel populi. Poll. 3, 59. ὁ μὲν πρόξενος, ὅταν πόλεως δημοσίᾳ προξενῇ τις, ἐν ἄλλῃ πόλει ὢν, ὡς ὑποδοχῆς τε τῶν ἐκεῖθεν φροντίζειν, καὶ προσόδου τῆς πρὸς τὸν δῆμον, καὶ ἕδρας ἐν τῷ θεάτρῳ. Hefych: πρόξενοι· οἱ προστάται, καὶ ξενίας ἐπιμελούμενοι, ἤγουν τοὺς ξένους ὑποδεχόμενοι. Suid: προξένους· — τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἥκοντας. Ammonius: πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους· ξένος δ', ὁ εἷς ἑνὸς, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος· δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. v. Valckenar. ad h. l. p. 201. fq. et ad Herodot. 6, 57. it. Phauorin. in h. v. et Olear. ad Philoftrat. vit. Apollon. 4. p. 171. De proxenis Lacedaemon. agit Cragius de rep. Laced. 2, 10. A. 5, 4, 1. Graeci πέμπουσιν — Τιμησίθεον τὸν Τραπεζούντιον, πρόξενον ὄντα τῶν Μοσυνοίκων. 5, 6, 4. Hecatonymus Graecus erat πρόξενος Corylae, Paphlagonum regi. Haud dubie vt eius legatos exciperet atque adduceret. E. 1, 1, 25. Κλέαρχον Lacedaemonium Lacedaemone πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, quare et mittitur Byzantium, vt impetret aliquid. 4, 5, 6. Pharax Lacedaemonius, πρόξενος Boeotorum, Boeotos regi Agefilao commendat et προσάγει. 5, 4, 22. Lacedaemoniorum legati Athenis funt παρὰ Καλλίᾳ προξένῳ (All. τῷ Προξένου), ibique comprehenfi contra ius in vincula coniiciuntur. 6, 1, 4. Polydamas Pharfalius erat Lacedaemoniorum Pharfali πρόξενος. 7, 2, 16. τὸν Πελληνέα πρόξενον ἔλαβον. Alii malunt h. l. pro nomine proprio habere. Sed πρόξενοι etiam dicuntur, qui diuertunt apud πρόξενον proprie dictum, Σ. 8, 39. Socrates ad Calliam: πρόξενοι κατάγονται ἀεὶ παρά σοὶ οἱ κράτιστοι αὐτῶν, np. Lacedaemoniorum.

Πρόξενος, *Proxenus.* ¶ 1) Boeotius. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 25. A. 1, 1, 11. et 1, 2, 3. Cyri iunioris amicus, dux exercitus, 1, 5, 14. 15. vult Clearchum iratum mitigare, fed fruftra. 1, 8, 3. eft in acie contra regem. 1, 10, 3. deliberat cum Clearcho. 2, 1, 8. vocatur ὁ Θηβαῖος, et Phalino arma repetenti a Grae-

cis fortiter respondet. 2, 4, 8. 9. 3, 1, 4. hospes Xenophontis Xenophontem ad Cyrum pellicit. §. 7. 8. Xenophontem Cyro commendat. 2, 5, 2. cum aliis ducibus fraude ad regem perducitur. §. 10 — 13. apud regem intersicitur. 3, 1, 11. sqq. Xenophontis ad milites oratio interfecto Proxeno. 2, 6, 9. 10. Gorgiae discipulus fuisse dicitur. Describuntur eius mores et ingenium. 3, 1, 32. Proxeni loco Xenophon fit στρατηγός. 5, 3, 6. Xenophon suum nomen et Proxeni inscribit donario, quod Apollini Delphico consecrauerat. ¶ 2) Syracusanus. E. 1, 3, 9. frater Hermocratis exul Syracusis mittitur a Graecis inter legatos ad regem. ¶ 3) Tegeates. E. 6, 5, 6. 7. diuisis dissensione Tegeatis altera pars erat Callibii et Proxeni, altera Stasippi, a qua Proxenus in tumultu interficitur. Cf. §. 36.

πρόοδος, ¶ 1) *qui ante exercitum mittitur, explorator*, fere i. q. πρόδρομος. v. quos ibi laudauimus. Iπ. 4, 5. hipparchus iubetur τῶν προόδων ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι. ¶ 2) *progressus*. E. 3, 4, 15. θυομένῳ τῷ Ἀγησιλάῳ ἐπὶ προόδῳ. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. πρόσοδος. v. ibi.

προοιμιάζεσθαι, *praefatione in loquendo vti*. Aπ. 4, 2, 3. λέγειν ἀρχόμενος ὧδε προοιμιάσεται. §. 5.

προοίμιον, ¶ 1) *exordium*. Hesych: προοίμιον· πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου. Aπ. 4, 2, 3. προοίμιον· τῶν δημηγορικῶν (v. δημηγορικὸς) παρασκευάσασθαι. §. 6. Sic fere O. 15, 13. τὸ μὲν προοίμιον καλὸν, *quae primo exposuisti* de agricultura. ¶ 2 *ambages in loquendo*, quibus vtimur fallendi causa, quando aperte nolumus mentem aperire. v. Doruill. ad Charit. p. 443. Aπ. 2, 1, 27. οὐκ ἐξαπατήσω σε προοιμίοις ἡδονῆς.

***προοίχεσθαι**, *praecedere*. Π. 7, 4, 5. μετάγειν, ἧπερ ὁ Ὑστάσπης προῴχετο in expeditionem.

προορᾶν, ¶ 1) *praeuidere*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ — τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Scil. ψυχὴ dicitur ὁρᾶν in somno. v. Abresch. animaduu. ad Aeschyl. 3, p. 10. Σ. 4, 5. μάντεις — προορᾶν τὸ ἐπιόν. c. περὶ, Π. 3,

Π. 3, 2, 7. ὀλίγα δυνάμενοι προορᾶν περὶ τοῦ μέλλοντος. ¶ 2) *prospicere, videre ante se s. prae se.* Π. 4, 3, 4. p. 223. τὸν ἵππον τοῖς ὀφθαλμοῖς προορῶντα δηλοῦν, *e longinquo prospicientem.* 5, 4, 20. ἐκ πολλοῦ προορῶντες αὐτοὺς, *ante nos videntes.* E. 4, 3, 15. μὴ προορᾶν τοὺς ἔμπροσθεν in tenebris. Απ. 1, 4, 11. ἡ ὀρθότης in homine προορᾶν πλεῖον ποιεῖ δύνασθαι. Λ. 12, 2. ἱππεῖς φυλάττουσιν ἀπὸ χωρίων, ὧν ἂν ἐκ πλείστου προορῷεν. Ιπ. 10, 2. Ιπρ. 7, 6. Cf. Απ. 2, 4, 7.

προορᾶσθαι, ¶ 1) *e longinquo videre.* Π. 4, 3, 4. p. 223. ὁ ἱπποκένταυρος — δυοῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο. K. 3, 6. ¶ 2) *prouidere, constituere.* Π. 8, 6, 1. ταῦτα προεωρᾶτο ἐννοῶν ὅπως — ἔχοι.

προορατὸν, *quod praeuideri potest.* Π. 1, 6, 19. p. 72. ὅσα μὴ προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ.

προορμᾶν et

προορμᾶσθαι, *vlterius progredi.* Π. 4, 3, 1. ἁμάξας προωρμημένας, quippe quae prius quam reliquae aufugerant. E. 5, 2, 19. προορμῆσαι αὐτὸν ἐκέλευε. Legitur etiam pro προσορμᾶν. v. ibi.

προοφείλειν, v. προσοφείλειν.

προπαρασκευάζειν, *praeparare.* Απ. 2, 2, 5. pater τοῖς ἐσομένοις παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον.

*προπαρέχειν, 1) *antea praebere.* Π. 5, 5, 8. προπαρεσχηκὼς ἐμαυτόν σοι σύμμαχον, *antea cum praebui s. obtuli me tibi socium.* ¶ 2) *prius parare.* E. 5, 1, 15. προπαράσχετε μιᾶς ἡμέρας σῖτον, np. priusquam veniatis.

προπάσχειν, *ante affici, ante accipere.* Απ. 2, 2, 5. προπεπονθυῖα οὐδὲν ἀγαθόν.

προπέμπειν, ¶ 1) *praemittere.* Π. 2, 4, 13. ἁμάξας σίτου προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. 4, 1, 1. σκοποὺς προπέμψας. 5, 3, 21. A. 2, 2, 7. σκοποὶ προπεμφθέντες. 5, 8, 4. προὔπεμψά σε. c. πρὸ, Π. 2, 4, 17. p. 136. εἰ προπέμποις πρὸ τοῦ στρατεύματος εὐζώνους ἄνδρας. Sequente εἰπεῖν, A. 4, 4, 3. προπέμψας ἑρμηνέα εἶπεν. 7, 2, 11. προπέμπει τὸν ἑρμηνέα — εἰπεῖν κελεύει. Sic Π. 2, 4, 18. ἄγγελον προέπεμπε πρὸς τὸν

τὸν Ἀρμένιον, προειπὼν αὐτῷ λέγειν. ¶ 2) *comitari, deducere.* Π. 1, 4, 25. ἀπιόντα τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, *prosequebantur honoris causa.* A. 6, 1, 14. 7, 2, 5. Ξενοφῶντα προπέμψαι τοῖς ἵπποις ἐπὶ τὸ στράτευμα. All. διαπεράσαι. Aγ. 2, 13. eos, qui in templum confugerant, προπέμψαι ἐπέταξε τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἱππεῖς, np. praesidii causa. E. 4, 1, 4. ποίαν νύμφην πώποτε τοσοῦτοι — προὔπεμψαν, ὅσοι τὴν σὴν γυναῖκα ἐς τὸν σὸν οἶκον προπέμψειαν ἄν; 4, 5, 12. ¶ 3) *comitem dare.* Aπ. 3, 14, 6. ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν, *addere.* ¶ 4) *persequi, insequi.* E. 7, 2, 14. αὐτοὺς (hostes) — πρὸς τὸ ὄρθιον προπέμψαντες.

προπέμπεσθαι, ¶ 1) *comitari.* A. 7, 2, 8. Xenophon suos προπέμπεται, αὐτὸς δ' εἶπεν ὅτι θῦσαι τι βούλοιτο. ¶ 2) *progredi iubere.* Π. 5, 3, 19. αὐτὸς ἑστηκὼς τὸν προσιόντα προὔπέμπετο ἐν τάξει.

προπετάζειν s. προπεταννύναι, *praetendere.* Π. 4, 2, 12. p. 217. ὑμεῖς — ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, *vos nobis praetendendo, ante nos progressi ad nos tegendos.* All. προσπελάσαντες, all. προσελάσαντες.

προπετὴς (poet. Port.), ¶ 1) *pronus, non erectus.* Suid: προπετής· εἰς τοὔμπροσθεν νενευκώς. v. ὀρθός. ¶ 2) *promtus, qui impetu fertur.* c. εἰς, E. 6, 5, 24. οὐ πάνυ προπετεῖς ἦσαν εἰς τὸ ἰέναι εἰς τὴν Λακεδαίμονα. c. ἐπί, E. 2, 3, 11. προπετὴς ἦν ἐπὶ τὸ (all. τῷ) πολλοὺς ἀποκτεῖναι. c. inf. E. 2, 3, 17. p. 92. προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους.

προπετῶς, ¶ 1) *temere, inconsiderate.* Hesych: προπετής· ὁ πρόγλωσσος. Π. 1, 3, 7. ἐπερέσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσσων. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες — οὐκέτι προπετῶς εἶχεν. Hutch. *non temere retinuit.* Zeun. *non amplius ei erat in procliui* s. *vsu.* Possunt omnia simul sumta ita verti: *non amplius temere inuerecundus erat.* ¶ 2) *impetu.* Iπ. 8, 8. ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὸ κάταντες — ὁ ἵππος φέρηται, *praeceps* s. *praecipiti impetu feratur.* Sic improprie Iερ. 7, 1. προπετῶς φέρεσθε εἰς αὐτὴν (τυραννίδα), *vehementer*

menter eam cupitis. Antea est ὀρέγεσθαι.

προπηλακίζειν, *contemnere, contumelia afficere.* Suid: προπηλακίζων· ἀδικῶν, ὑβρίζων, διασύρων, ἐξουθενῶν. — εἴρηται ἀπὸ τοῦ πηλὸν ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν καταψηφιζομένων. Hesych: προπηλακίζει· — ὑβρίζει, ἀδικεῖ, ἐξουδενεῖ. Απ. 1, 2, 49. Σωκράτης, ἔφη ὁ κατήγορος, τοὺς πατέρας προπηλακίζειν ἐδίδασκε, dum sapientiores se putant et ex lege amentes volunt vincire.

προπίνειν, *propinare.* Hesych: προπίωμεν· διὰ τοῦ οἴνου τιμήσωμεν. A. 4, 5, 22. ὁπότε τις φιλοφρονούμενός τῳ βούλοιτο προπιεῖν. 7, 2, 13. κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον κέρατα οἴνου προὔπινον. Athenaeus 11, p. 476. legit προὔτεινον. E. 1, 5, 4. μετὰ τὸ δεῖπνον αὐτῷ προπιὼν ἤρετο. Interdum propinantes post propinationem ipsa pocula donabant. Vnde Harpocratio προπεπωκότες interpretatur προδεδωκότες. v. ibi Vales. Schol. Pindari Olymp. 7, init. προπίνειν ἐστὶ κυρίως, τὸ ἅμα τῷ κράματι (i. e. οἴνῳ) τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Π. 8, 3, 15. ἐκπώματα αὐτῷ προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο. A. 7, 3, 13. προπίνω σοι καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι — ἄλλος παῖδα ἀγαγὼν οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων — Τιμασίων προπίνων ἐδωρήσατο φιάλην.

*προπιστεύειν, *antea credere.* Αγ. 4, 4. προεπιστεύθησαν ἄξιοι εἶναι παρακαταθήκην χάριτος φυλάττειν, np. ante quam ipsi dedissent. In lexicis deesse hoc verbum obseruauit Hutch.

πρόπλοος siue πρόπλους, *primo loco nauigans.* E. 5, 1, 24. ἁλισκομένους αὐτῶν τοὺς πρόπλους. Marg. Steph. προπόλους. Morus cum Brodaeo legi iubet πρωτόπλους, vt est paulo ante, quia πρόπλοι sint, *qui aliquo tempore ante nauigarunt, praemissi.* Et Schneiderus edidit πρωτόπλους.

προπομπή, *comitatus.* Αγ. 2, 27. ἀπέπεμψαν οἴκαδε Agesilaum, προπομπὴν δόντες μεγαλοπρεπῆ.

προπομπός, *comes, deductor.* Π. 3, 1, 1. τὴν — κατασκευὴν συναπέπεμπε, προπομποὺς δοὺς αὐτοῖς. 4, 5, 8. τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε, *qui te deducat.* Margg. πρῶτον.

προπονεῖν, ¶ 1) *laborem antea suscipere.* Π. 7, 5,

7, 5, 26. p. 457. τἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίοι. Sic Απ. 4, 2, 23. τὰ προπεπονημένα praedicantur de eo, qui multos libros collegerat quidem, ſed inde non ſapientior factus erat. Erneſt. recte videtur explicare: *quae ſuperiori tempore magno ſtudio acta ſunt.* Intelligitur enim ſtudium ſapientiae. Grammius minus bene: *quae antea labore et ſtudio acquiſita ſunt.* ¶ 2) *laborare pro conſequenda aliqua re.* c. gen. Π. 8, 1, 11. προπονεῖν ἐθέλοντα πρῶτον σὺν τῷ καλῷ εὐφροσυνῶν. Leuncl. *ante voluptatum gaudia laborem cum honeſtate coniunctum ſuscipere.* ¶ 3) *antea labore acquirere.* E. 6, 5, 38. p. 428. κτᾶσθαί τι — ἵνα ἔχωσιν — ἐπικουρίαν τῶν προπεπονημένων. Ita Welſ. e margg. Sed Moro placet antiqua lectio πεπονημένων, quam explicat *adminiculum ad tuenda ea, quae labore parta ſunt,* vel *fulcrum eorum, quae confecta ſunt et laborant.* Cf. ἐπικουρία nr. 1. ¶ 4) *pro aliis labores ſuscipere.* Π. 8, 2, 1. προνοεῖν τῶν συνόντων καὶ προπονεῖν. A. 3, 1, 26. iubentur duces προπονεῖν, *militum cauſa laborare,* vel *vincere labore milites.* Ιερ. 10, 6.

προπορεύεσθαι, *anteire, praegredi.* Π. 4, 2, 12. p. 217. προπορεύεσθε ἔμπροσθεν. vbi ἔμπροσθεν redundat, vt Luc. 19, 4. niſi cum Kypkio T. I. p. 309. exponas *vlterius.*

προπυνθάνεσθαι, *ante audire, ante comperire.* E. 7, 5, 10. προπυθόμενος ταῦτα, np. priusquam ille feciſſet.

προῤῥεῖν, *edicere, denunciare, iubere.* Π. 1, 2, 4. οὔτε ἐπιζητοῦνται, ἢν μὴ προῤῥηθῇ παρεῖναι. Ιππ. 1, 14. προῤῥηθῆναι ὅτι ἀποδοκιμασθήσονται. §. 15. Cf. προερεῖν.

πρὸς, I. c. gen. ¶ 1) *a, ab.* A. 1, 9, 12. ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιϛος γενέσθαι. 2, 3, 11. οὐκ ἀχαρίϛως μοι ἕξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος. Vigerus 9, 8, 6. explicat *ex parte, quod attinet,* et locum vertit *gratiam mihi nec a vobis, nec ab vniuerſa Graecia defuturam.* Cf. Hutch. A. 3, 1, 5. μή τι πρὸς τῆς πόλεως οἱ ὑπαίτιον εἴη. 7, 6, 23. ἔχων ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν

μῶν, καὶ δι' ὑμᾶς, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων. O. 4, 2. ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων. 6, 17. πρὸς πάντων καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον. ¶ 2) *coram, apud, ex iudicio.* Moſchopulus p. 25. ἡ πρὸς — καὶ ὅτε ἀντὶ ἐνώπιον καὶ πρόσθεν λαμβάνεται. Phauorin: λαμβάνεται ἡ πρόθεσις πρὸς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνώπιον. A. 1, 6, 6. δικαιότατον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων. 2, 5, 3. τρόπον, ὃς πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρὸς, *ratione deorum — exiſtimatione hominum.* O. 6, 10. ἐνδοξοτάτη πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία. ¶ 3) *per.* In formula iurandi: πρὸς θεῶν et πρὸς τῶν θεῶν, quae ſaepe legitur, et mox eſt obteſtantis et obſecrantis, mox mirantis et exclamantis, vt Π. 2, 2, 10. ἆρ' οὖν, πρὸς τῶν θεῶν, κράτιστον ἡμῖν, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλήν. §. 17. πρὸς τῶν θεῶν, ποίῳ ποτέ σε ἔργῳ οὗτος ἀνήρτηται; 3, 1, 19. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ οὕτω λέγε. 3, 3, 17. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν οὕτω ποιήσωμεν. 5, 5, 4. εἰπέ μοι, πρὸς τῶν θεῶν, τί μοι ὀργίζῃ; §. 11. 8, 4, 9. A. 2, 1, 12. 7, 1, 19. Aπ. 3, 6, 3. O. 2, 3. 7, 2. 12, 6. 10. 13, 4. Σ. 6, 4. 8, 6. Cf. θεὸς nr. 1. p. ¶ 4) *ad.* v. Lamb. Bos obſ. crit. c. 27. A. 1, 10, 2. φεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων. vbi omiſſum eſſe dicunt vel σταθμὸν, vel στράτευμα, vel στρατόπεδον. ¶ 5) *verſus.* A. 4, 3, 19. οὐραγοὺς καταστήσασθαι πρὸς τοῦ ποταμοῦ. E. 5, 4, 38. τὰ πρὸς ἑαυτοῦ τῶν σχυρωμάτων, *quae ipſum verſus vergebant.* ¶ 6) *aduerſus, contra.* A. 4, 3, 19. πρὸς τῶν Καρδούχων ἰέναι. ¶ 7) *erga.* A. 5, 7, 7. κάκιστοι καὶ αἴσχιστοι καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων. ¶ 8) *e re, in commodum, pro ſalute.* Thom. Mag: τῷ πρὸς Ἀττικοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὑπὲρ χρῶνται ἐνίοτε. Heſych: πρὸς ἡμῶν· ὑπὲρ ἡμῶν. v. Gronov. ad Arrian. 2, 18. p. 91. Valckenar. ad Schol. in Eurip. Phoenn. p. 786. Wetſten. ad Act. 27, 34. E. 7, 1, 6. σπονδὰς ποιησάμενος — πρὸς Θηβαίων μᾶλλον, ἢ πρὸς ἑαυτῶν. Σ. 4, 14. κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸς ἐκείνου. Sic Λ. 15, 2. ante Stephanum legebatur θύειν πρὸς τῆς πόλεως. Steph. emendauit πρὸ τῆς π. Cf. θύειν nr. 1. ¶ 9) πρός τινος eſſe dicuntur, *quae pertinent ad aliquem, quae ali-*

aliquo digna funt, quae congruunt alicui. Schol. Ariftoph. Plut. 355. ἡ πρὸς — τὸ καθῆκον σημαίνει. A. 1, 2, 11. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι, *non confentaneum erat, alienum erat.* Απ. 2, 3, 15. ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, *neque te digna, nec fapientiae tuae conuenienter, nec pro tua dignitate.* Similiter Ιπρ. 1, 20. ἐν ταῖς μελέταις ταῖς πρὸς τῆς ἀνθιππασίας καλὸν ἐξάγειν, *quae fpectant* f. *pertinent ad.* Steph. et Camerar. volunt vel πρὸς τὰς ἀνθιππασίας refcribere, vel πρὸς delere. Leunclauio placet πρό. Alias coniecturas proponit Zeun. ¶ 10) Permutatur c. πρὸ, A. 7, 2, 10. πυρὰ προκεκαυμένα πρὸς τῶν νυκτοφυλάκων. Steph. coni. πρὸ, et fic habent 3 Codd. edit. Florent. et Hutch. et Zeun. In marg. Steph. eft ἕνεκα τῶν φυλάκων. Cf. πρὸ nr. 1. 2. 4. et fupra nr. 8. II. c. dat. ¶ 1) *apud.* Π. 7, 1, 17. αἱ ἀσπίδες — πρὸς τοῖς ὤμοις οὖσαι, *clypei humeris aptati.* 7, 5, 9. συμμάχους πρὸς ἑαυτοῖς ἔχοντας, *fecum habentes, a fociis inftructos.* ¶ 2) *prope.* Π. 2, 4, 12. Φρούρια τὰ πρὸς τῇ Ἀσσυρίᾳ. *Affyriae vicina, in Affyriae finibus pofita.* 7, 5, 1. πρὸς Βαβυλῶνι ἦν. A. 1, 8, 3. πρὸς τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ. §. 10. παρελαύνων οὐ πάνυ πρὸς αὐτῷ τῷ στρατεύματι, *modico interuallo ab exercitu.* 7, 2, 8. ἤδη ὄντων πρὸς τῷ τείχει. Edit. Ifingr. πρὸς τὸ τεῖχος. Λ. 15, 6. πρὸς τῇ οἰκίᾳ. E. 2, 1, 16. ἐν αἰγιαλῷ καὶ πρὸς οὐδεμιᾷ πόλει. 4, 4, 8. K. 10, 21. Cf. θάλαττα. ¶ 3) *ad.* Π. 1, 4, 23. οὐ πρόσθεν ἔστησαν, πρὶν ἢ πρὸς τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀσσυρίων ἐγένοντο. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. 11. ἔφυγον ἐπὶ τὸν Ἑλικῶνα — πρὸς τῷ Ἑλικῶνι πεφευγότας — πρὸς τὸν Ἑλικῶνα. E. 4, 6, 9. ᾖεσαν πρὸς τοῖς ἰσχυροῖς. 7, 1, 2. p. 439. πρὸς τούτοις — προσιέναι. Welf. τούτους, e marg. Leuncl. Απ. 4, 2, 15. πρὸς τῇ ἀδικίᾳ ἐθήκαμεν. Sed §. 13. 14. 17. eft c. acc. O. 12, 16. πρὸς τῷ φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσι. Steph. coniicit πρὸς τὸ, quod Zeun. in Cod. Guelf. inuentum recepit, eumque fecutus Gail. Sic Απ. 3, 2, 3. ἵνα πρὸς τοῦτο αὐτοῖς ἡγεμόνες ὦσι, all. habent πρὸς τούτοις, quod defendit

dit Ern. non item Schneiderus. Cf. γίγνεσθαι n. 18. De consilio, Αθ. 2, 19. οὐ πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ. ¶ 4) *in*. Ιπ. 1, 3. ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ ὁπλή. ¶ 5) *praeter*. Π. 1, 2, 8. πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι, *praeterea*. 2, 1, 16. 8, 1, 13. πρὸς δὲ τούτῳ, *praeterea*. §. 16. Λ. 2, 1. Αθ. 1, 17. 18. Αγ. 1, 11. et E. 3, 4, 6. στράτευμα πολὺ πρὸς ᾧ πρόσθεν εἶχε. Cod. Harl. in Αγ. habet πρὸς ὃ πρ. E. 1, 7, 1. πρὸς δὲ τούτῳ εἵλοντο Ἀδείμαντον, *praeter hunc*. 2, 1, 11. 4, 1, 20. 4, 2, 9. πρὸς δὲ τούτοις ἱππεῖς, *praeter hos*. 7, 5, 12. πρὸς τούτοις (Margg. προσέτι) ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες. Απ. 1, 2, 1. 53. 59. 1, 4, 6. 1, 7, 2. 2, 1, 14. 3, 3, 11. O. 12, 13. c. ἔτι, Π. 1, 1, 2. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις. 2, 1, 9. Αθ. 2, 13. Απ. 2, 4, 4. O. 15, 1. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις — πρὸς δὲ τούτοις — ἐπί γε τούτοις πᾶσιν. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. ἐν. v. ἐν n. 8. it. c. ἐπί. v. θάλαττα. it. c. περί. v. προσαρμόζειν. III. c. acc. ¶ 1) *ad*. A. 6, 1, 12. καὶ πρὸς τοὺς φίλους καὶ εἰς τὴν πόλιν τοὔνομα μεῖζον ἀφίξεσθαι. etc. Cf. γίγνεσθαι nr. 18. b. et πόλεμος nr. 1. m. De consilio, Π. 3, 3, 18. p. 186. πρὸς τὰ ἱερὰ παρεῖναι, *ad faciendam rem diuinam*. 5, 4, 4. τοὺς πρὸς τοῦτο τεταγμένους. Sic A. 2, 3, 7. 7, 2, 7. ἐμὲ πρὸς τοῦτο ἔπεμψεν, *ad hoc agendum*, np. vt interdicerem. E. 1, 7, 10. p. 59. ταχθέντας — πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. Cf. ἀποτίνειν, τάττειν nr. 19. et τρέφειν. De tempore, E. 5, 1, 9. ναυμαχίας πρὸς τὴν σελήνην γενομένης, *splendente luna*. ¶ 2) *versus*. Π. 1, 4, 11. αἱ ἔλαφοι ἥλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν. A. 4, 3, 5. γυμνοὶ ἐφέροντο πρὸς τὰ τοξεύματα. E. 4, 4, 18. τείχη — τὸ μὲν πρὸς Σικυῶνα καὶ πρὸς ἑσπέραν — ἐξετείχισαν· τὸ δὲ, ἑῷον. Margg. Σικυῶνος et ἑσπέρας. Απ. 3, 8, 9. τὰ πρὸς μεσημβρίαν — τὰ πρὸς ἄρκτον (οἰκήματα). Alias additur βλέποντα. Cf. ἑσπέρα n. 2. it. ἄρκτος, ἕως, μεσημβρία. ¶ 3) *aduersus*, *contra*. Π. 1, 4, 21. κύων φέρεται πρὸς κάπρον. Steph. mauult ἐπὶ ex Demetrio Phalereo, et ob locum K. 3, 10. Π. 1, 4, 22. ἡγεῖτο πρὸς τοὺς πολεμίους. Cf. ἄγειν nr. 2. d. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας — ὡς

πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Sed alii legunt ὡς πρὸς ἡμᾶς, nec haec verba referunt ad ἀγωνίζεσθαι, ſed interpretantur *ſi comparantur nobiscum.* 1, 6, 19. p. 74. διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους. 2, 1, 2. p. 86. ἀγωνιστέον πρὸς τοὺς ἄνδρας. 3, 1, 10. ἡ πρός τινα ἀφροσύνη. 6, 4. 5. p. 3.. A. 1, 1, 8. τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς. 1, 3, 21. 5, 7. 12. ἐλθεῖν πρὸς αὐτούς. Cod. Eton. ἐπὶ, vt paulo ante erat. E. 1, 7, 10. p. 59. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους μὴ καλῶς πραχθέντα. Aπ. 3, 3, 7. Cf. πόλεμος nr. 1 f. h. Sic Π. 1, 2, 6. γίγνεται παισὶ πρὸς ἀλλήλους — ἐγκλήματα. A. 5, 5, 8. πρὸς ταῦτα ἀναστὰς — εἶπεν. 7, 6, 17. K. 10, 1. πρὸς τὸν ὗν τὸν ἄγριον κεντῆσθαι κύνας. Sed E. 1, 7, 10. p. 59. τοὺς πρὸς τούτους ταχθέντας ſignificat *his oppoſitos.* ¶ 4) *erga.* Π. 1, 6, 19. p. 76. ἅ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἦν, καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς — πρὸς ἀλλήλους τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. 3, 2, 7. extr. πρὸς εὐεργέτην οὐδὲν ἄξιον ποιοῦντες. Aπ. 2, 3, 9. 10. 4, 2, 16. Sic Aπ. 1, 3, 14. ἀφροδισιάζειν πρὸς τοιαῦτα, *amorem venereum erga talia conuertere, eo genere Veneris vti.* Cf. ἐπιθυμία nr. 2. ¶ 5) *cum.* v. Raphel. ad Rom. 5, 1. Πο. 5, 13. πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν. Aθ. 1, 12. ἰσηγορίαν τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Cf. συνθήκη, συνιστάναι, συνουσία, συντίθεσθαι. ¶ 6) *ad, prae.* In comparatione. A. 7, 7, 24. λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν. Aπ. 1, 2, 52. μηδαμοῦ τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτόν. 1, 3, 4. 3, 5. 4. τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα πρὸς τοὺς Βοιωτούς. Iπ. 5, 13. ἀσθενὲς τὸ πεζῶν ἔρημον ἱππικὸν πρὸς τὸ ἅμ' ἵπποις πεζοὺς ἔχειν. Cod. Lipſ. optime: πεζοὺς ἔχον. Cf. κρίνειν nr. 9. et παραβάλλειν et ſupra nr. 3. ¶ 7) *fere.* E. 1, 2, 12. ἀποκτεῖναι αὐτῶν πρὸς ἑπτακοσίους. ¶ 8) *vsque ad.* A. 4, 5, 2. διέβαινον βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν. ¶ 9) *in*, i. q. εἰς. E. 4, 1, 1. εἰ ἔλθοι πρὸς τὴν Παφλαγονίαν. §. 2. eſt ἀφίκετο ἐς τὴν Παφλ. Sic A. 7, 1, 10. πρὸς τὸ τεῖχος εἰσιόντες. Cod. Eton. et Guelf. εἰς τὸ τ. ε. et ſic legi vult Brodaeus. Etiam Zeun. recepit εἰς.

Cf.

Cf. εἰσιέναι. ¶ 10) *praeter.* Π. 2, 3, 5. p. 119. ἀλλὰ καὶ ἡδὺ, πρὸς τὸ πεφυκέναι, *praeterquam quod ingenitum est.* Steph. et Brodaeus: πρὸς τῷ πεφ. quod sequitur Welſ. Απ. 3, 3, 10. ἐὰν πρὸς τοῦτο διδάξῃς, *praeterea.* Steph. et Welſ. vt 1 MS. Ern. habent πρὸς τούτῳ. K. 12, 7. πρὸς δὲ τοῦτο μὴ νυκτερεύειν. Etiam h. l. Stephano auctore legitur τούτῳ. ¶ 11) *ratione, quod attinet ad, de.* Π. 4, 5, 12. p. 246. ἐάν τίς σε πρὸς ταῦτα ἐρωτᾷ. A. 2, 3, 12. πρὸς ταῦτα — οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο. Απ. 1, 3, 3. πρὸς φίλους καὶ — πρὸς τὴν ἄλλην δίαιταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι. 3, 10, 12. οὐ καθ' ἑαυτὸ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸν χρώμενον. 4, 2, 15. πρὸς τοὺς φίλους μόνον ταῦτ' ἐρωτᾷν. Cf. βουλεύεσθαι, et ἔχειν cum aduerbiis. ¶ 12) φρονεῖν τὰ πρός σε, A. 7, 7, 18. *a partibus tuis esse.* ¶ 13) *secundum.* v. αὐλὸς et ῥυθμός. ¶ 14) *pro, pro ratione.* Π. 1, 6, 19. p. 83. πρὸς τὰ συμβαίνοντα τούτοις χρῆσθαι, *pro re nata.* 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου, πρὸς ταῦτα καὶ τὰς τιμὰς ἑκάστου προτιθέναι. 8, 4, 13. πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ ἐδίδοσαν. 8, 5, 8. πρὸς τὸ συμπίπτον, *vt res ferebat.* A. 7, 3, 19. Ιερ. 4, 8. οὐ τῷ ἀριθμῷ τὰ πολλὰ κρίνεται, ἀλλὰ πρὸς τὰς χρήσεις. O. 20, 21. Ιπ. 1, 16. πρὸς τὰς κνήμας, ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ, συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. 12, 1. χρῆναι τὸν θώρακα πρὸς τὸ σῶμα πεποιῆσθαι. Ιππ. 5, 9. πρὸς τὸ παρόν. Zeun: *pro rerum conditione et opportunitate, quae offertur.* ¶ 15) *apud.* E. 6, 5, 8. ἀνακεχωρηκότες ὑπὸ τὸ πρὸς Μαντίνειαν τεῖχος. Margg. Μαντινείας. Απ. 1, 2, 61. πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κόσμον τῇ πόλει παρεῖχε. Cf. ἔνδοξος. ¶ 16) *prope.* E. 2, 1, 16. ὁρμοῦντας — ἐν λιμένι καὶ πρὸς πόλιν. Margg. πόλει. Ιπ. 4, 3. λίθους κατορωρυγμένους πρὸς ἀλλήλους, παραπλησίους ὁπλαῖς, *prope se inuicem.* Camerar. male vertit: *quorum inter se magnitudo sit par vngulis.* Rectius Leuncl. *coniunctim.* De tempore, A. 4, 5, 16. ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἡμέραν ἦν, *prope* f. *circa diem, sub diluculum.* Cf. ἑσπέρα nr. 1. ἡμέρα, γίγνεσθαι nr. 7. ¶ 17) *a.*

v. ὀπτός. ¶ 18) *propter.* Απ. 3, 7, 2. πρός τί με ταῦτα ἐρωτᾷς, *cur.* 3, 8, 5. πρὸς ταυτὰ — πρὸς ἄλλα — πρὸς τὰ αὐτά. Cf. ἐμμειδιᾷν et δή I, 6. ¶ 19) *per.* In obteſtatione, O. 7, 8. ὑποσχομένη πρὸς τοὺς θεοὺς γενέσθαι οἵαν δεῖ, *per deos, teſtibus diis.* ¶ 20) Circumſcribit aduerbium. Π. 3, 3, 10. ἐμοὶ βέλτιον εἶναι δοκεῖ πρὸς πάντα, *omnino.* Sic A. 1, 3, 19. πρὸς φιλίαν accipi poteſt pro φιλίως, *amice,* niſi intelligere malis χώραν. v. φίλιος. ¶ 21) Circumſcribit a) genitiuum, O. 10, 10. πρὸς τὸν ἴσον προσᾶσαν, i. e. τοῦ ἴσου. Nam προσᾶσαν deriuandum eſt a verbo προϊστάναι. b) datiuum. Π. 8, 8, 4. πρὸς οὐδὲν δίκαιον pro οὐδενὶ δικαίῳ, *praeter ius et aequum.* A. 3, 3, 2. λέξατε πρός με ὡς πρὸς φίλον. Alterum πρὸς in 2 MSS. deeſt. Cf. ἀγγέλλειν, πωλεῖν, σημαίνειν. ¶ 22) Poſt adiectiua peritiam ſignificantia nunc additur, nunc omittitur. vid. v. c. κράτιστος. ¶ 23) In var. lect. permutatur c. κατά. v. κατὰ c. acc. nr. 19. it. c. παρά. v. παρὰ c. acc. nr. 1. et 3. it. c. ἐπί. v. ſupra nr. 3. it. c. πως. v. χρῆσθαι nr. 6. it. c. ὡς. v. ὡς nr. 27. it. c. εἰς. v. ſupra nr. 9. et ἀνατείνειν nr. 1. et εἰς nr. 19. d. et ἄσκημα, et ἔγκλημα. it. πρὸς ταῦτα c. ἐνταῦθα. v. ἐντ. nr. 3. IV. ſine caſu ponitur, et ſignificat *praeterea.* Π. 6, 4, 3. πρὸς δὲ — ὑπεσχόμην αὐτῷ. 8, 2, 7. Αθ. 2, 2. c. ἔτι, E. 1, 7, 10. p. 57. ἄν τινα — ἀποκτείνητε — πρὸς δ' ἔτι καὶ εἰς ἀνθρώπους ἡμαρτηκότες. 6, 5, 40. Cf. προσέτι, et ἔτι nr. 6.

προσάγειν, ¶ 1) *adducere.* ¶ a) exercitum. Vbi ſaepe omittitur τὸ στράτευμα. Π. 5, 4, 20. οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν καὶ παράγειν· προσάγουσι γὰρ ἅπαντες aduerſus hoſtem. A. 4, 6, 14. ὅπως ὡς μάλιστα δοκοίη ταύτῃ προσάξειν. E. 3, 5, 15. Παυσανίας οὐ προσῆγεν, οὐδὲ ἐμάχετο. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 3, 1. legi iubet προῆγεν. c. dat. Π. 5, 2, 15. p. 286. οὔτε προσάγοντα πολεμίοις — οὔτ' ἀπάγοντα. Leuncl. et Weſſ. πρὸς πολεμίους. c. ἐπὶ, A. 4, 8, 9. ἣν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν. c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 82. πρὸς πολεμίους προσάγειν. 5, 4, 20. πρὸς

αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγον. A. 5, 2, 7. προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαράδραν. E. 6, 5, 39. Addito acc. Π. 5, 3, 8. τὰ ἔξωθεν σοῦ ἰχυρότερα προσάγοντος, copias plures et fortiores. E. 1, 2, 4. προσῆγε δύο ςρατόπεδα, *bipartitum exercitum.* 7, 5, 23. τὸ ςράτευμα (Margg. τῷ ςρατεύματι) — προσῆγε. Ἱππ. 8, 12, 13. In his omnibus προσάγειν dicitur imperator. ¶ b) captiuos et pecus, Π. 3, 2, 6. προσάγουσι τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους δεδεμένους. 4, 3, 1. ἁρμαμάξας γυναικῶν — καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον. 4, 5, 15. ἵπποι προσάγονται. 5, 2, 1. βοῦς καὶ — πρόβατα ὑπὸ τὰ ἐρύματα προσηγμένα. 5, 4, 7. ¶ c) vades. Π. 6, 2, 11. p. 374. γνωςῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. ¶ 2) *adducere* f. *admittere ad regem.* Π. 1, 3, 7. προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀςυάγους. E. 4, 5, 6. πρεσβεῖαι — Φάρακος παρεςηκότος αὐτοῖς, ὅπως προσαγάγοι ad Agefilaum. c. dat. Π. 1, 4, 24. ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες προσήγαγον τῷ Ἀςυάγει. E. 3, 4, 8. Hutch. cum talibus locis comparat locos 1 Petr. 3, 18. et Ephef. 2, 18. Cf. Raphel. ad Rom. 5, 2. ¶ 3) *ad hoftes mittere.* E. 6, 5, 42. πολλοὺς (np. fpeculatores) προσάγειν — πολλὴ ἀφροσύνη. Paulo ante eft ἔπεμψε σκοπούς. ¶ 4) *admouere.* Π. 1, 3, 4. προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα. E. 2, 4, 18. τὰς μηχανὰς προσάγειν vrbem verfus. ¶ 5) *apportare, aduehere.* Π. 5, 2, 2. εἴ τι βρωτὸν, πάντα ἱκανὰ προσῆγον. Πο. 4, 18. τὰ προσαχθέντα πρίασθαι, *venum aduecta.* ¶ 6) *afferre, incutere.* A. 4, 1, 17. μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων. Agitur de tormentorum terroribus. ¶ 7) *adoriri, inuadere.* De militibus, A. 1, 10, 6. ἔδεισαν μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας.

προσάγεσθαι, ¶ 1) *ad fe adducere.* Ἱπ. 1, 12. v. αἴρειν nr. 1. Ἱπ. 9, 8. οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾷν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι equum τῷ χαλινῷ. ¶ 2) *ad fe allicere.* v. Doruill. ad Charit. p. 203. qui verbum proprium effe ait in ofculis. Et fic eft non folum in Theophrafti charr. 5, 2. fed etiam Π. 8, 4, 12. Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγαγόμενος, *blande ad fe attractum.* Simi-

Similiter Π. 7, 5, 15. προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτούς. ¶ 3) *ad suas partes trahere.* E. 6, 1, 4. p. 359. ἑκόντας μᾶλλον ἢ ἄκοντας προσαγαγέσθαι. ¶ 4) *sibi conciliare.* v. Poll. 4, 29. Aπ. 3, 4, 9. συμμάχους καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι. ¶ 5) *ditioni suae adiicere,* np. vel armis vel oratione. v. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. II. p. 30. Aγ. 1, 20. οὐ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ πρᾳότητι προσάγεσθαι. §. 22. ὁπόσας πόλεις προσαγάγοιτο. E. 4, 8, 30. 5, 2, 12. p. 298. ¶ 6) *in se conuertere.* Σ. 1, 9. ὥσπερ φέγγος — πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. ¶ 7) *sibi importare.* Πο. 1, 7. mercator πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεται ὧν δεῖται καὶ ἀποπέμπεται.

προσαγορεύειν, ¶ 1) *appellare.* Π. 5, 3, 17. ὀνομαστὶ προσαγορεύειν et colloqui. 8, 7, 3. p. 546. οἱ τὴν αὐτὴν μητέρα καὶ τὸν αὐτὸν πατέρα προσαγορεύοντες dicuntur fratres. ¶ 2) *vocare.* K. 6, 14. ὀνομαστὶ ἑκάστην canem προσαγορεύοντα. ¶ 3) *cognominare,* np. honoris causa. Π. 7, 2, 4. ὦ δέσποτα· τοῦτο γὰρ ἡ τύχη δίδωσι — ἐμοὶ προσαγορεύειν. Aπ. 3, 2, 1. Ὅμηρον τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν.

προσαγωγὴ, *admissio, aditus ad regem.* Hesych: προσαγωγή· προσέλευσις. v. interpp. ad Rom. 5, 2. Π. 7, 5, 17. p. 445. δεόμενος προσαγωγῆς.

προσαιρεῖσθαι, ¶ 1) *sibi allegere, cooptare,* cum vir virum legit. Π. 1, 5, 5. ἔδοσαν αὐτῷ διακοσίους — προσελέσθαι. §. 6. προσῃρεῖτο τοὺς διακοσίους — προσείλοντο καὶ οὗτοι. §. 7. p. 51. προσειλόμην ὑμᾶς. Sed p. 56. est ἑλόμενοι. ¶ 2) *sibi deligere.* Λ. 15, 5. rex potest συσκήνους προσελέσθαι. Cod. Lips. προελέσθαι. ¶ 3) *insuper creare magistratus.* E. 6, 2, 27. προσελέσθαι κελεῦσαι ἑαυτῷ Καλλίστρατον καὶ Χαβρίαν duces nauium. O. 9, 14. οὐκ ἀρκεῖν — ἢν νόμους καλοὺς γράψωνται, ἀλλὰ καὶ νομοφύλακας προσαιροῦνται. Sic E. 2, 1, 11. in margg. στρατηγοὺς πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν προσείλοντο. Vbi in omnibus editt. est εἵλοντο. ¶ 4) i. q. αἱρεῖσθαι, *creare.*

Ἱππ. 1, 8. ἡ πόλις — προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς Φυλάρχους.

προσαιτεῖν, ¶ 1) praeterea rogare, plus petere. A. 1, 3, 21. προσαιτοῦσι μισθὸν ὁ Κῦρος ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον, auctum stipendium petentibus. ¶ 2) mendicare, emendicare. v. Poll. 3, 111. et 6. 196. O. 20, 15. κλέπτων, ἢ ἁρπάζων, ἢ προσαιτῶν βιοτεύειν. Saepe in affectu et in contemtum dicitur de iis, qui nimis submisse petunt, A. 7, 3, 15. πάρεστιν Graeci, οὐδέν σε (Seuthen) προσαιτοῦντες. 7, 6, 19. μηδ' ὁντιναοῦν μισθὸν προσαιτήσας Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον. Ατ. 1, 2, 29. τὸν ἐρώμενον — προσαιτεῖν, ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς ἱκετεύοντα. Ἀπολ. 9. ἀν-λευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν. Σ. 8. 23. ὥσπερ πτωχὸς — ἀεὶ γάρ τοι προσαιτῶν, καὶ προσδεόμενος Φιλήματος. Steph. malit τι pro τοι. ¶ 3) requirere, egere. Πο. 4, 39. ὅσους operarios αὐτὰ τὰ ἔργα προσαιτοίη.

προσακούειν, insuper audire. E. 2, 4, 14. διὰ τὸ τοιαῦτα προσακούειν, praeter cladem acceptam etiam talia opprobria. 3, 4, 1. ἰδὼν τριήρεις — προσακούσας δὲ καὶ τοῦτο etc.

προσάλλεσθαι, adsilire. Π. 8, 4, 9. ἣν μεγάλην χαμήσειας, ἣν βούλῃ ὀρθὴν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει, ὡς τὰ κυνάρια.

*προσαναβαίνειν, de nouo accedere. Ἱππ. 1, 2. ἀναβιβαστέον μέν σοι ἱππέας — εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, μείονες ἀεὶ ἔσονται. Dicitur igitur de equitum supplementis. v. ἀναβ. Cf. Gramm.

προσαναγκάζειν, fere i. q. ἀναγκάζειν. Π. 8, 1, 6. τοὺς τοιούτους προσηνάγκαζε προσεῖναι, vt reliqui aderant. §. 7. est verbum simplex.

προσανατίθεσθαι, praeterea in se suscipere. Απ. 2, 1, 8. ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσαναθέσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις — πορίζειν.

*προσανειπεῖν, insuper edicere. A. 7, 1, 7. προσανειπεῖν, ὅτι — αἰτιάσεται.

προσάντης, ¶ 1) arduus, adscensu difficilis. Απ. 3, 5, 25. ὄρη, δι' ὧν — εἴσοδοι στεναί τε καὶ προσάντεις. ¶ 2) c. πρὸς, nitens aduersus. Ἀπολ. 33. ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ

δὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο. Leuncl. *difficilis.* Hesych: προσάντης· σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Suid. in v. ἄναντες· τὰ λυπηρὰ, προσάντη καὶ ἀνάντη καὶ δυσχερῆ. Sed Bach. vertit *facilis.* Barnes. ad Eurip. Iphig. in Taur. 1012. explicat οὐκ εὐεπίφορος. Leon. Aretinus: *praeceps, temere ruens.* quam interpretationem confirmare videautur verba Ciceronis Tusc. 1, 29. *Socrates — locutus ita est, vt non ad mortem trudi, verum in coelum videretur ascendere.* np. non tempus praeoccupans.

*προσαπαγγέλλειν, *praeterea nunciare.* E. 4, 3, 1. καὶ προσαπαγγέλλειν κελεύω.

προσαποβάλλειν, *vna amittere.* Απ. 3, 6, 7. καὶ τὰ οἰκεῖα προσαποβάλοι ἄν. Ed. Iunt. ἀποβάλοιο, quod Brodaeus mutari vult in ἀποβάλοιτ᾽.

*προσαποκτείνειν, *insuper interficere.* v. Raphel. ad Philem. 19. Π. 5, 3, 4. οὐχ ὅτι ἀπέκτεινά σου τὸν υἱὸν — ἀλλ᾽ ὅτι οὐ καὶ σε προσαπέκτεινα, np. praeter illum. All. προαπέκτεινα.

προσάπτειν, *attribuere. insuper tradere.* Αγ. 1, 36. ἐπεὶ καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις.

προσάπτεσθαι, *attingere.* Απ. 1, 3, 12. τὰ φαλάγγια προσαψάμενα τῷ σόματι, np. τοῦ σώματος. §. 13. est ἀψάμενα.

προσαρηρέναι, *adhaerere.* E. 4, 7, 6. ὥσπερ νυκτερίδες πρὸς τοῖς τείχεσιν ὑπὸ ταῖς ἐπάλξεσι προσαρηρέναι. Ita Wells. e Stephani coniectura edidit pro vitioso προσαῤῥέναι.

προσαρμόζειν, ¶ 1) *adaptare, apte admouere.* Π. 7, 3, 3. τὴν χεῖρα abscissam πάλιν ὡς οἷόν τ᾽ ἦν προσήρμοσε loco suo. c. περὶ, Π. 6, 2, 7. p. 366. δρέπανα — περὶ τοῖς ἄξοσιν προσήρμασαι. Ed. Ald. πρὸς τοῖς ἄξ. All. προσήλωται, quod pro glossemate habetur. §. 17. est προσέθηκε, np. curribus. ¶ 2) *conuenire, congruere.* c. πρὸς, Π. 8, 4, 9. πρὸς τὴν σιμότητα ἡ γρυπότης ἄριστα προσαρμόσειε.

προσαῤῥέναι, v. προσαρηρέναι.

προσαρτᾶν, *iungere.* c. dat. O. 6, 15. προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν.

προσβαίνειν, *insuper proficisci.* E. 7, 1, 19.

οἱ Ἀρκάδες προσέβαινον εἰς τὴν Λάκαιναν, καὶ οὗτοι ὡς ἀποκλείοντες αὐτὸν, np. praeter Meſſenios ante nominatos.

προσβάλλειν, ¶ 1) *addere, acquirere, concedere.* E. 6, 2, 6. μέγα ἀγαθὸν ἀποβάλοιεν ἂν, τοῖς δὲ πολεμίοις μεγάλην ἂν ἰσχὺν προσβάλλοιεν. ¶ 2) *adoriri exercitum.* Scil. omittitur ϛράτευμα ſ. ϛρατιὰν, vt ſit *exercitum admouere exercitui.* Π. 7, 1, 13. κατὰ κέρας προσέβαλλον. E. 7, 5, 24. c. πρὸς, A. 6, 3, 4. προσέβαλλον πρὸς τοὺς ὁπλίτας. ¶ 3) *oppugnare vrbes, caſtella, montes, et alia loca munita.* Π. 5, 3, 9. τῇ ὑϛεραίᾳ προσέβαλε ὁ Κῦρος, np. τῷ χωρίῳ. 5, 4, 21. ἐν αὐτῶν (τῶν φρουρίων) — προσβαλὼν βίᾳ ἔλαβε. A. 4, 6, 10. ταύτῃ προσποιούμενοι προσβαλεῖν, np. τῷ ὄρει. Αγ. 7, 6. Κορινθίων — μηχανὰς ἐπιδεικνύντων, αἷς πάντες ἤλπιζον ἑλεῖν τὰ τείχη, οὐκ ἤθελε προσβάλλειν. E. 1, 6, 9. προσβαλὼν αἱρεῖ τὴν πόλιν κατὰ κράτος. 2, 3, 5. 2, 4, 21. 3, 1, 14. 4, 4, 4. §. 13. αἱρεῖ προσβαλὼν Σιδοῦντα. 5, 3, 18. προσβαλὼν εἷλε κατὰ κράτος. 6, 5, 39. προθύμως προσέβαλλον. c. dat. Cf. Poll. 9, 159. E. 1, 2, 2. προσέβαλε τῷ τείχει. Ald. et Iunt. perperam habent πρὸς τῷ τ. 2, 1, 10. προσβαλὼν πόλει — κατὰ κράτος αἱρεῖ. §. 12. 3, 1, 10. ξενικῷ Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. 6, 5, 32. Γυθείῳ προσέβαλον τρεῖς ἡμέρας. c. πρὸς, Π. 5, 3, 7. προσβάλοιμι ἐγὼ πρὸς τὰ χωρία. 7, 2, 1. μηχανὰς ἀνίϛη ὡς προσβαλῶν πρὸς τὸ τεῖχος. A. 4, 2, 8. προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον. 4, 7, 1. 5, 2, 4. 5, 5, 2. E. 2, 4, 2. §. 18. πρὸς τὸ τεῖχος τοῦ ἄϛεος προσέβαλον. 3, 5, 11. 4, 4, 16. 4, 6, 12. 5, 4, 19. 6, 5, 32. πρὸς τὴν πόλιν προσβαλεῖν.

προσβατὸς, *peruius, quo patet aditus, qui aſcendi poteſt.* A. 4, 3, 9. οὐδὲ τοῖς πολεμίοις ἱππεῦσι προσβατὸν κατὰ τοῦτο ob rupes. 4, 8, 7. ὄρος μέγα, προσβατὸν δέ. Απολ. 23. χωρίου, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ.

προσβιβάζειν, v. προβιβάζειν.

προσβλέπειν, ¶ 1) *intueri.* De mirabundo, Π. 2, 2, 16. ἀκούσαντες — προσέβλεψαν Σ. 3, 13. c. acc. O. 11, 5. ὁ δὲ προσβλέψας με, ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα, — εἶπε. c. dat. Σ. 3, 14. πάντες

 προσέ-

προσέβλεψαν αὐτῷ. ¶ 2) videre. Π. 7, 1, 6. διαπορευόμενος hortaturus ὁπότε προσβλέψειέ τινας τῶν ἐν ταῖς τάξεσιν, τότε εἶπεν.

προσβοηθεῖν, *auxilio accedere, ſuccurrere.* Π. 1, 4, 19. τοὺς προσβοηθοῦντας, *copias auxiliatrices.* E. 1, 3, 4. προσεβοήθει aliis iam ad proelium inſtructis. 7, 2, 7. ὑπὸ τῶν προσβοηθούντων in medio conflictu.

προσβολή, ¶ 1) *incurſus, impetus, pugna.* A. 3, 4, 1. ἐν τῇ ἔμπροσθεν προσβολῇ in Graecos iter facientes. 6, 5, 15. τὰ δόρατα — εἰς προσβολὴν καθέντας. All. προβολὴν, quod probant Steph. et Pierſon. veriſimil. p. 236. vbi dicit, προβολὴν h. l. ita dici, vt ap. Latinos *in procinctu*, et ſaepe confundi vtrumque vocabulum. Sed Hutch. probat προσβολὴν, vt ap. Thucyd. 4, 12. τρόπαιον ἔστησαν προσβολῆς ταύτης, vbi Schol: προσβολῆς· ἀντὶ τοῦ, τῆς μάχης. E. 4, 8, 11. ἐν προσβολῇ τινι γενόμενος ἀπέθανε, *in pugna quadam nauali.* E. 1, 3, 10. πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. ¶ 2) *obſidio, oppugnatio.* E. 2, 1, 10. προσβαλὼν πόλει — τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ αἱρεῖ. 2, 4, 22. προσέβαλλεν — οὐδὲν ἀπὸ τῆς προσβολῆς πράξας. 3, 1, 15.

προσγίγνεσθαι, ¶ 1) *aduenire, adeſſe, afferri.* Π. 1, 5, 1. εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία προσγένοιτο. 3, 3, 6. δοκεῖ ἡμῖν εὐφροσύνη τις παρεῖναι, ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. ¶ 2) *accedere.* Π. 7, 5, 2. ἰσχυρότεροι — διὰ τοὺς ὄπισθεν προσγεγενημένους. A. 4, 6, 6. εἰκὸς — πλέους προσγενέσθαι hoſtes ad ſuos. Sic de ſociis, A. 7, 1, 18. συμμάχων προσγεγενημένων. Edd. vett. male habent προγεγενημένων. 7, 6, 20. ἐπειδὴ τὸ ἱππικὸν ἡμῖν προσεγένετο. E. 6, 1, 4. p. 360. Φαρσάλου προσγενομένης ad ſocietatem noſtram et imperium. Ιπρ. 9, 3. οὗτοι προσγενόμενοι, *exercitu his aucto.* De imperio, Π. 7, 5, 25. ὅπως ἂν καὶ ἡ πᾶσα ἀρχὴ κατέχοιτο, καὶ ἄλλη ἔτι προσγίγνοιτο. De diuitiis aliisque commodis, Π. 3, 2, 8. εἰ καὶ ἄλλα ὑμῖν ἀγαθὰ προσγένοιτο διὰ τὴν εἰρήνην. §. 13. χρήματα προσγενέσθαι ἔτι ἂν βουλοίμην ἡμῖν. 8, 4, 6. O. 2, 4. 7, 15. 11, 12. δοκεῖ — ἐκπονοῦντι μᾶλλον ἡ ῥώμη προσγίγνεσθαι.

σθαι. De vitiis, c. πρὸς, Π. 1, 6, 19. p. 77. πρὸς τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης ¶ 3) prouenire, oriri. Π. 1, 6, 9. et 10. aliquoties dicitur ἀπό τινος πόρος προσγενέσθαι. ¶ 4) euenire. Απ. 3, 14, 6. ἄλλο δέ τι προσγίγνεται τῷ ἐσθίειν ἐθισθέντι.

προσγράφειν, adſcribere, ſcribendo addere. E. 7, 1, 25. προσγεγραμμένα dicuntur, quae addita a rege erant formulae pacis.

*προσδανείζεσθαι, mutuari praeter id quod antehabetur. v. Gramm. Sed A. 7, 5, 3. προσδανεισάμενος fere pro ſimplici poſitum eſt.

προσδεῖν, ¶ 1) amplius ſ. inſuper opus eſſe. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν. Απ. 4, 2, 13. εἴ τι σοι δοκεῖ προσδεῖν τούτων. ¶ 2) opus eſſe. A. 5, 6, 1. εἰ κατὰ θάλατταν velint proficiſci, προσδεῖν ἐδόκει Σινωπέων.

προσδεῖσθαι, ¶ 1) inſuper egere. c. acc. τι et οὐδὲν, niſi malis τι intelligere aliqua in re, et οὐδὲν nulla in re. Π. 1, 3, 14. ἤν τι προσδέωμαι, ὁ πάππος με ἐπιδιδάξει. O. 2, 1. οὐδὲν προσδεῖσθαι χρημάτων. §. 2. §. 8. εἴ τι καὶ προσδεηθείην. c. gen. Π. 2, 4, 8. χρημάτων δοκῶ προσδεῖσθαι, denuo ſ. nouis indigere. 3, 2, 14. Φησὶ προσδεῖσθαι χρημάτων praeter ea, quae iam habet. E. 2, 4, 5. πόσοι εἶεν, καὶ πόσης Φυλακῆς προσδεήσοιντο. Ιερ. 4, 11. ἀεὶ προσδεῖσθαι χρημάτων, nouis indigere. O. 2, 4. c. εἰς, Π. 6, 2, 11. p. 374. εἴ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολήν. c. inf. E. 7, 4, 35. ὅτι πολέμου οὐδὲν δέοιντο. τοῦ γὰρ ἱεροῦ προεστάναι οὐδὲν προσδεῖσθαι, ſe non amplius egere. ¶ 2) inſuper cupere ſ. deſiderare. Π. 1, 5, 1. προσδεόμενος vocatur, qui praeter ſuam portionem in coena aliam deſiderat. Oppon. ἐπιδιδόντα. Πο. 4, 7. ἀργύριον — πολὺ — ὥστε μὴ ἔτι προσδεῖσθαι. c. acc. Σ. 2, 3. νύμφαι μύρου μέν τι καὶ προσδέονται. Ariſtides pro τι legit οὐ. Ern. corrigit προσδέχονται. v. interpp. c. gen. Απ. 4, 8, 11. μηδὲ ἄλλου προσδεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι. ¶ 3) inſuper opus eſſe. Απ. 3, 6, 13. πόσου (σίτου) εἰς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται. ¶ 4) egere. Π. 4, 5, 14. p. 250. ἤν τινων

νων προσδεηθῆτε. All. προσδέησθε. A. 7, 6, 19. πελταστὰς ὧν ὑμεῖς προσεδεῖσθε. Αγ. 8, 6. Πο. 5, 3. τίνες γὰρ οὐ προσδέοιντο αὐτῆς, eius auxilio. E. 7, 4, 2. Ἀρκάδας μὴ προσδεῖσθαι Θηβαίων. Ιερ. 1, 23. Απ. 1, 1, 7. 1, 4, 10. 3, 6, 14. c. ἔτι, O. 13, 3. ἔτι τινὸς — προσδεήσεται; 15, 1. ἔτι τινὸς προσδεῖται in fcientia. Sic Π. 8, 2, 9. λέγε αὐτοῖς, ὅτι δέομαι (Marg. Steph. et Cod. Camerar. προσδεήσομαι) χρυσίου — καὶ γὰρ τῷ ὄντι προσδέομαι. ¶ 5) *cupere, appetere.* A. 6, 1, 16. προσδεῖσθαι τῆς ἀρχῆς. E. 4, 8, 16. Σ. 8, 23. ¶ 6) *opus esse.* c. ἔτι, Αγ. 1, 5. ποίων ἔτι τεκμηρίων προσδεῖται.

προσδέχεσθαι, ¶ 1) *suscipere, recipere, admittere.* E. 1, 5, 5. ἔπεμπον πρὸς τὸν Κῦρον πρέσβεις — ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο. 7, 4, 2. προσεδέχοντο τὴν συμμαχίαν oblatam. Σ. 5, 6. nares dicuntur τὰς ὀσμὰς προσδέχεσθαι. ¶ 2) *admitterere.* ¶ a) ad regem, Π. 7, 5, 14. προσεδέχετο ad fe τὸν βουλόμενον λέγειν τι — ὡς ἔγνωσαν ὅτι προσδέχοιτο. ¶ b) in caftra, Π. 4, 2, 12. σκότους γενομένου οὐδένα ἔτι προσδεξόμεθα. ¶ 3) *appetere,* i. q. δέχεσθαι et προσίεσθαι. Απ. 1, 3, 14. ἀφροδίσια, οἷα — οὐκ ἂν προσδέξαιτο ἡ ψυχή. ¶ 4) *exfpectare.* Π. 3, 2, 14. προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιὰν οἴκοθεν — καὶ γὰρ προσδέχομαι. 4, 5, 10. προσδεχόμεθα πολεμίους — παρέσεσθαι. E. 1, 6, 7. Ιερ. 1, 18. ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς. Απολ. 33. τὸν θάνατον ἱλαρῶς προσεδέχετο. ¶ 5) *timere.* Aθ. 2, 14. μηδὲ προσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. E. 7, 5, 9. ἀντὶ εὐκλείας πολλὴν ἀδοξίαν προσεδέχετο.

προσδιαπράττεσθαι, *praeterea impetrare.* Π. 8, 3, 18. καὶ ἄλλο σοι προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

προσδιδόναι, *addere.* A. 1, 9, 11. οὐδένα ἂν πώποτε ἀφείλατο, ἀλλὰ καὶ πλείω προσεδίδου. Ad h. l. laudat Hutch. verba Schol. Ariftoph. ad Ιππ. 37. πλεονάζουσιν καὶ ἐλλείπουσιν ταῖς προθέσεσιν Ἀττικοί. A. 1, 2, 29. δεόμενον προσδοῦναι. Hic videtur compofitum effe, quia faepe cupit ac petit.

προσδοκᾶν, ¶ 1) *exfpectare.* Dicitur in vtramque partem. Mofchopulus: τὸ προσδοκᾶν, ἐνίοτε μὲν

μὲν ἐπὶ ἀγαθῶν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ κακῶν. Thom. Mag. in v. ἐλπίς· προσδοκία καὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Cf. Thom. Mag. in v. προσδοκῶ, Phauorin. in v. ἐλπίζειν et προσδίδομαι et προσδοκᾶν. A. 3, 2, 23. ἀκούσατε ὧν προσδοκᾶν δοκεῖ μοι. 7, 6, 9. πάντα μὲν ἄνθρωπον ὄντα προσδοκᾶν δεῖ. Iamblich. vit. Pythag. p. 163. dicit: δεῖ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες, h. e. nihil, ne extrema quidem pericula, ne summam quidem infamiam et iniuriam, a se alienum putare. ¶ 2) *sperare.* Iπ. 8, 14. εἰ προσδοκοίη equus — ῥᾳστώνην τινά. c. inf. fut. A. 3, 1, 10. ποίας πόλεως στρατὸν προσδοκῶ ταῦτα πράξειν. c. ἂν et inf. aor. Λ. 1, 3. πῶς χρὴ προσδοκῆσαι μεγαλεῖον ἄν τι γεννῆσαι; c. inf. praes. A. 6, 1, 10. οἱ στρατιῶται — προσεδόκων ἄγοντά τι σφίσιν ἥκειν. ¶ 3) *timere.* E. 3, 1, 17. προσδοκῶν τὸν Φαρνάβαζον, *Pharnabazi aduentum.* vid. §. 12. 6, 3, 6. p. 387. χαλεπόν τι προσδοκήσαιμεν. c. inf. praes. E. 6, 4, 3. ᾗ ἐμβάλλειν αὐτὸν προσεδόκων. Steph. dicit, aptius esse futurum ἐμβαλεῖν. Passiv. Aπολ. 27. χαλεπῶν προσδοκωμένων, *malis imminentibus, cum mala timenda sint.*

προσδοκία, *spes.* Π. 1, 6, 16. προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλών. Paulo ante erat ἐλπίδας ἀγαθὰς ἐμποιεῖν.

προσεθίζειν, *assuefacere.* c. dat. Λ. 2, 4. ἑνὶ ἱματίῳ προσεθίζεσθαι, *assuescere.* c. acc. Aπολ. 25. τοὺς νέους πῶς διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων. c. inf. Iπ. 1, 17. τοὺς πρεσβυτέρους — ἀναβάλλεσθαι ὑπ' ἄλλων προσεθίσας. Sic etiam Π. 8, 1, 7. 12. vbi pro τὴν ἐγκράτειαν — καὶ πόνους — δύνασθαι φέρειν, προσεθίζε τοὺς κοινῶνας, in libro Camerarii est πρὸς ἐγκράτειαν, quam variantem lectionem marg. Leuncl. male trahit ad §. 13. Cf. ἐκπονεῖν nr. 5.

προσεικάζειν, *assimilare.* Aπ. 3, 10, 8. τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει προσεικάζειν dicuntur statuarii.

προσεῖναι, ¶ 1) *adesse, praesentem esse.* Π. 4, 2, 8. in Cod. Guelf. et marg. Steph. καὶ προσόντων (vulgo παρόντων) καὶ ἀπόντων. Aπ. 3, 6, 7.

7. ἥττων ὢν τῶν πολεμίων καὶ τὰ προσόντα προσαποβάλοι ἄν, *facultates quas habet.* Leuncl. substituit οἰκεῖα. Ernestio placet ὄντα. Zeun. vult τὰ πρόσθεν. Sic de possessione est E. 3, 1, 25. ἤν τι προσεργασώμεθα, καὶ ταῦτα προσέσται, *etiam haec nostra erunt* s. *habituri sumus.* ¶ 2) *versari prope.* c. πρὸς, K. 11, 2. περὶ τὰ ὕδατα καὶ πρὸς ὅ τι ἂν ἄλλο προσῇ. Steph. et Leuncl. coniiciunt προσίῃ. ¶ 3) *inesse.* Hesych: προσεῖναι· ἐνυπάρχειν. Απ. 3, 10, 12. οὐ μικρὸν ἀγαθὸν τῷ ἁρμόττειν πρόσεστιν. K. 10, 17. De facultatibus animi, Απ. 2, 1, 3. εἴ τι ἐστὶ μάθημα — ποτέρῳ ἂν προσεῖναι μᾶλλον πρέποι. §. 17. ἀφροσύνη πρόσεστι τῷ θέλοντι ὑπομένειν. 3, 4. 1. ¶ 4) *propositum esse, iunctum esse, comitari.* Απ. 1, 2, 10. τῇ βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι.

προσειπεῖν, ¶ 1) *allocutum esse.* Απολ. 15. λέγεται εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα προσειπεῖν αὐτὸν etc. ¶ 2) *salutare.* Ιερ. 8, 3. ἰδὼν πρῶτον προσειπάτω τινὰ φιλικῶς. Plenius c. χαίρειν, E. 4, 1, 13. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Απ. 3, 13, 1.

*προσεκπέμπειν, *insuper emittere.* Π. 5, 3, 13. Ὑρκάνιοι πεζοὺς, ὅσους ἐδύναντο, προσεξέπεμψαν Cyro e regione sua in auxilium.

προσεκτικὸς, *attentus.* Απ. 3, 5, 5. ὁ φόβος προσεκτικωτέρους ποιεῖ.

προσελᾶν et

προσελαύνειν, ¶ 1) *adequitare, equo aduehi, equo ferri.* Π. 1, 4, 8. προσελάσαντες ἐλοιδόρουν. §. 20. 4, 5, 15. προσελάσαντες ἐκινδυνεύσατε hostem persequentes. A. 3, 4, 24. αὐτὸς προσελάσας (all. προελάσας) ἠρώτα. 4, 4, 3. προσήλασεν. 6, 3, 5. οἱ δὲ προσθέοντες καὶ προσελαύνοντες sunt milites leuis armaturae et equites. 7, 3, 3. §. 27. προσελάσας (all. προελάσας) εἶπε. Αγ. 2, 13. et E. 4, 3, 13. προσελάσαντές τινες τῶν ἱππέων. E. 4, 5, 8. 7, 1, 10. c. dat. ἵππῳ, Π. 1, 4, 18. προσήλασεν ἵππῳ, *equo aduectus est.* E. 4, 5, 7. ἱππεύς τις προσήλαυνε — ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ. Sed Π. 1, 4, 17. προσελάσας τοῖς ἵπποις πρὸς τὰ φρούρια, *cum equitatu.* c. ἐπὶ, Π. 6, 2, 7. p. 366. κάμηλοι, ἐφ' ὧν προσελῶσιν. c. dat. ad πρὸς pertinente, Π. 1, 4, 23. προσήλαυ-

λαυνον ἀλλήλοις. 8, 3, 10. πρότερος αὐτῷ προσήλασε. Ιπρ. 3, 11. ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις. c. πρὸς, Π. 4, 2, 9. προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους. Ιπρ. 3, 12. ¶ 2) *cum exercitu aduentare.* A. 1, 5, 12. Κῦρος οὔπω ἧκε, ἀλλ᾽ ἔτι προσήλαυνε. 1, 7, 13. ¶ 3) Videtur mutandum in προελαύνειν. A. 1, 10, 10. εἴκαζον — καταληψόμενόν τι προσεληλακέναι. Malunt viri docti προεληλακέναι, quod etiam Zeun. recepit. Cf. προπετάζειν, et προελαύνειν, quibuscum in var. lect. permutatur.

προσεμφερὴς, *ſimilis.* v. ἐμφερὴς, it. Poll. 9, 130. et Spanhem. ad Ariſtoph. nubb. 502. Legitur de forma, Σ. 4, 19. ὁ Σωκράτης προσεμφερὴς τούτοις (Silenis).

προσεντέλλεσθαι, *inſuper* ſ. *ſimul mandare.* Π. 4, 5, 12. extr. ἀπέπεμψε, προσεντειλάμενος σπεύδειν.

προσεπιστέλλειν, *praeterea mandare.* Π. 5, 4, 1. προσεπέσειλε καὶ τοῖς οἰκέταις αὐτοῦ — τὸ τεῖχος παραδοῦναι

* προσεπιφέρειν, *inſuper ferre.* O. 5, 2. πρῶτον μὲν ἀφ᾽ ὧν ζῶσιν, ἡ γῆ φέρει — καὶ ἀφ᾽ ὧν ἡδυπαθοῦσι, προσεπιφέρει. Ita Stobaeus locum laudat pro προσέτι φέρει, quod minus illo elegans dicit Doruill. ad Charit. p. 702. Cf. Car. Gottlob Kühn. ad Aelian. V. H. 12, 12. Etiam Zeun. Stobaeum ſecutus eſt. Sed in Cod. Lipſ. diſerte legitur πρὸς ἔτι φ.

* προσεπιχαρίζεσθαι, *praeterea gratificari.* Ιπρ. 3, 2. ἐν τοῖς Διονυσίοις οἱ χοροὶ προσεπιχαρίζονται, ἄλλοις τε θεοῖς καὶ τοῖς δώδεκα χορεύοντες.

προσεργάζεσθαι, *inſuper ſibi labore parare.* E. 3, 1, 25. μισθὸς ὑμῖν ἐξείργασαι — ἦν δέ τι προσεργασώμεθα. Grammius laudat etiam προσεργάζεσθαι ex O. 20, 3. vbi tamen rectius legitur προεργάζεσθαι. Cf. κατεργάζεσθαι nr. 4. et προεργάζεσθαι.

προσερεῖν, *iubere.* c. inf. A. 7, 7, 7. καλεῖ αὐτοὺς προσερῶν ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας, *iuſſurus.* All. προερῶν. De aliis verbi προσερεῖν notionibus v. Thom. Mag. in v. προσείρηκα, et Abreſch. lectt. Ariſtaen. p. 85.

προσέρχεσθαι, ¶ 1) *aduenire, venire ad, accedere.* A. 7, 1, 2. προσελθὼν ad milites, ἔλεγεν. 7, 3,

7, 3. 4. de equite: ἐπεὶ προσῆλθεν. c. εἰς, E. 6, 5, 30. προσῆλθον οἱ ἱππεῖς εἰς τὸν ἱππόδρομον. vbi margg. πλοῆλθον. Sic A. 7, 2, 1. εἰς κώμας τῶν Θρᾳκῶν προσελθόντες ἐςρατοπεδεύοντο. Leuncl. recte ſic dici negat, et Zeun. e cod. Eton. recepit προελθόντες. c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. ἐθήρα προσελθὼν πρὸς τὰ ὄρη. c. dat. Π. 1, 4, 27. προσελθεῖν τῷ Κύρῳ, καὶ εἰπεῖν — προσελθεῖν σοι ἀεὶ βουλόμενος. Cf. προσθεῖν, quod ſic in libris c. προσέρχεσθαι confunditur. ¶ 2) *adire, conuenire.* Π. 2, 4, 1. Cyaxares βούλεταί σε ὡς εὐκοσμότατα προσελθεῖν ſe. 7, 5, 14. ὠθούμενοι περὶ τοῦ προσελθεῖν regem. E. 3, 4, 9. προσελθὼν Ageſilaum, εἶπεν. c. ἐπὶ, E. 6, 3, 3. προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους. c. dat. Π. 6, 1, 2. τούτῳ προσῆλθον (Margg. διελεγόμην) ἐρωτῶν. 7, 5, 18. A. 4, 3, 8. ¶ 3) *applicare ſe ad aliquem.* Απ. 2, 8, 3. προσελθόντα τῷ τῶν κεκτημένων — ἀντωφελεῖσθαι. O. 9, 4. ἠρόμην προσελθὼν τὸν ἱπποκόμον. Sic de diſcipulis, Απ. 1, 2, 38. Σωκράτει οὐκέτι προσῄεσαν — εἴτε προσέλθοιεν — ὧνπερ ἕνεκα τῷ Σωκράτει προσῆλθον. 1, 6, 1. ¶ 4) *conferre ſe, tranſire.* De militibus, qui duce ſuo relicto alium eligunt, A. 1, 3, 9. τοὺς προσελθόντας αὐτῷ. ¶ 5) *coire.* De re Venerea honeſte et vrbane dicitur, Σ. 4, 38. αἷς ἂν προσέλθω. ¶ 6) *inuadere.* c. πρὸς, Π. 6, 2, 7. p. 365. οἱ ἱππεῖς αὐτῶν παρεσκευασμένοι πρὸς τοὺς ἱππέας προσέρχονται. ¶ 7) *aduentare.* Π. 2, 1, 2. p. 86 ἄλλοι προσέρχονται τῶν ὁμοτίμων. 2, 3, 2. προσέρχονται οἱ πολέμιοι. etc. ¶ 8) *prouenire.* De reditibus. v. Markland. coniect. ad Lyſiae orat. 30. Απ. 3, 6, 12. νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν, np. ex argenti fodinis. ¶ 9) *procedere, progredi.* Sed reſcribunt προέρχεσθαι. Π. 7, 1, 3. ἐπεὶ δὲ προσεληλύθεισαν ὡς εἴκοσι ςαδίους. Steph. et Hutch. et Zeun. προεληλ. A. 3, 4, 23. iidem προελθόντες rectius putant, quam προσελθόντες. Cf. nr. 1. et προέρχεσθαι paſſim.

* προσερωτᾷν, *porro interrogare.* Απ. 3, 9, 4. προσερωτώμενος εἰ — νομίζοι.

προσεταιρίζεσθαι vix eſt verbum Xenophonteum.

teum. Phauorin. in v. ἑταιρίζω· ἑταιρίζω καὶ προσεταιρίζομαι, οἷον· οἱ δὲ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα· ἤγουν ἑταῖρον καὶ φίλον προσλαμβάνουσι. Omnino dubium eſt, an haec verba putanda ſint e Xenophonte petita.

προσέτι, praeterea, inſuper. Heſych: προσέτι· πρός τούτοις. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἐξηπατηκὼς — καὶ προσέτι ἀλαζών. 2, 1, 16. O. 1, 6. 5, 2. v. προσεπιφέρειν. E. 3, 5, 6. it. interpoſito δὲ, Π. 6, 2, 7. p. 366. οἵ τε ἵπποι — οἵ τε ἡνίοχοι — δρέπανά τε — πρὸς δ' ἔτι κάμηλοι. A. 3, 2, 2. Cf. πρὸς nr. IV. et ἔτι nr. 6. Permutatur etiam in var. lect. c. πρὸς τούτοις. v. πρὸς c. dat. nr. 5.

προσεύχεσθαι, ¶ 1) preces et vota facere. Haec fere ſemper fiebant cum ſacrificiis, ante quam graue aliquod negotium ſuſciperetur. Sic Π. 1, 6, 1. Cyrus profecturus in expeditionem προσευξάμενος — τοῖς θεοῖς. 3, 3, 25. προσευξάμενος τοῖς θεοῖς ἐξῆγε τὸ ϛράτευμα. 6, 4, 5. p. 393. ἐλθόντες ἐπὶ τὰ ἱερὰ, καὶ προσευξάμενοι οἷς ἐθύσαμεν θεοῖς. A. 6, 3, 13. προσευξάμενοι τοῖς θεοῖς, καὶ συνταξάμενοι ὡς εἰς μάχην. Poſt datiuum ſequitur interdum acc. c. inf. Π. 2, 1, 1. προσευξάμενοι θεοῖς — ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν — προσηύχοντο τοῖς θεοῖς δέχεσθαι αὐτούς. Sed Aπ. 3, 8, 10. προσεύξασθαι ſimpliciter legitur: precari, preces ad deos fundere. ¶ 2) vota facere diis, et ſacrificiis eos orare. c. acc. rei, quae expetitur, E. 3, 2, 16. Ἄγιδος πεμφθέντος θῦσαι — ἐκώλυον μὴ προσεύχεσθαι νίκην πολέμου, de ſ. pro victoria.

προσέχειν (ſcil. τὸν νοῦν), ¶ 1) attendere. Thom. Mag: προσέχω σοι τὸν νοῦν κάλλιον, ἢ προσέχω σοὶ μόνον. Sed v. ibi interpp. Aπ. 4, 2, 6. οἷς ὁ Σωκράτης λέγει προσέχων. §. 24. προσέσχες (np. τῷ γράμματι) καὶ ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν. 4, 5, 6. De eo, qui ſe ipſe explorat, Aπ. 3, 7, 9. διατείνου πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν. 4, 7, 9. ¶ 2) cogitare, deliberare. A. 5, 6, 12. οὐ δεῖ προσέχειν τῇ μονῇ. ¶ 3) curare. Aπ. 3, 5, 21. ἔνθα δεῖ σωφρονεῖν καὶ εὐτακτεῖν, — οὐδενὶ τούτων προσέχουσι. K. 6, 23. προσέχειν ὅπως ἂν μὴ ὑποκινῇ εἰς τὸ πρόσθεν, curare, cauere. ¶ 4) rationem

habe-

habere, reuereri. A. 7, 6. 5. ὀλίγον ἐκείνῳ προσχόντες. ¶ 5) *se applicare, se dedere.* Aπ. 4, 1, 2. ταχὺ μανθάνειν οἷς προσέχοιεν. ¶ 6) Mutatur a viris doctis in προέχειν. v. ibi. nr. 5.

προσέχειν τὸν νοῦν, ¶ 1) *attendere.* A. 1, 5, 9. συνιδεῖν ἦν τῷ προσέχοντι τὸν νοῦν. 6, 3, 11. προσέχειν τὸν νοῦν, ὡς ἂν τὸ παραγγελλόμενον δύνηθε ποιεῖν. Aπ. 4, 7, 2. ῥᾴδιον εἶναι μαθεῖν, ὥςε τὸν προσέχοντα τὸν νοῦν τῇ μετρήσει — εἰδέναι. Iπ. 3, 3. προσέχειν τὸν νοῦν, πῶς δέχεται. Iπρ. 4, 18. 5, 4. εἰ προσέχοι τὸν νοῦν ἐν ταῖς ἀνθιππασίαις, οἷα ἀποβαίνουσι. 7, 11. ¶ 2) *intentum esse.* Π. 5, 2, 11. τῷ πορεύεσθαι προσεῖχε τὸν νοῦν. A. 7, 8, 9. τοῖς χρήμασιν ἔτι προσέχοντες τὸν νοῦν. ¶ 3) *studere.* Iπρ. 5, 10. τῷ ἐξαπατᾶν προσέχοντες τὸν νοῦν. ¶ 4) *occupari.* Π. 2, 1, 8. ἀφέμενοι τοῦ πολλοῖς προσέχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ ἓν ἔργον τράπωνται. ¶ 5) *diligenter obseruare hostem et cauere.* Π. 1, 4, 20. ἀναγκασθήσονται ἡμῖν προσέχειν τὸν νοῦν. E. 7, 2, 5. πολεμίων ἐπιόντων, ἡ πόλις τὸν νοῦν εἶχε πρὸς τούτοις. Vbi est tmesis. Sic A. 4, 2, 1. ὅπως ταύτῃ τῇ ὁδῷ οἱ πολέμιοι προσέχοιεν τὸν νοῦν. ¶ 6) *audire petentem.* Π. 8, 3, 9. ὃς ἂν μηδὲν ὑμῖν δοκῇ λέγειν, μὴ προσέχετε αὐτῷ τὸν νοῦν. ¶ 7) *curare, reuereri.* v. Wetsten. et Raphel. ad Act. 8, 11. A. 2, 4, 1. ἧττον προσέχοντες τοῖς Ἕλλησι τὸν νοῦν, *machten sich weniger aus den Griechen.* ¶ 8) *adhaerere, addictum esse, partes sequi.* E. 4, 8, 26. τὰς Ἑλληνίδας πόλεις — μᾶλλον προσέχειν ἂν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν νοῦν. 7, 1, 29. Eodem sensu E. 4, 8, 17. ἰσχυρῶς — τοῖς συμμάχοις τὴν γνώμην προσεῖχε, *fauebat.* 9) *colere, obsequium praestare.* Π. 5, 5, 12. Medi ἧττόν τι αὐτῷ (Cyaxari) προσεῖχον τὸν νοῦν, ἢ καὶ πρόσθεν. ¶ 10) *amare, appetere.* O. 2, 7. παιδικοῖς πράγμασι προσεχοντα τὸν νοῦν. Bach. explicat de re Venerea. Sed Portus iam ostendit, παιδικὰ πράγματα h. l. esse res ludicras. Verum paulo magis Bachii sententiae fauet locus Σ. 8, 25. ὁ τῷ εἴδει τὸν νοῦν προσέχων. Oppon. ὁ τῆς φιλίας ἐφιέμενος.

προσέχεσθαι, *adhaerere, adnasci.* K. 8, 8. προσ-

προσέχεσθαι αὐτῷ ὄγκον πολύν.

προσηβος, *pubertati proximus.* v. Hemsterhuf. ad Lucian. Somn. init. et Poll. 2, 9. Π. 1, 4, 4. ὥρα τοῦ πρόσηβον γενέσθαι.

προσήκειν, ¶ 1) *pertingere.* c. ἐπὶ, A. 4, 3, 17. τὰς προσηκούσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμόν. c. πρὸς, E. 7, 4, 31. τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου. ¶ 2) *pertinere, deberi.* c. dat. Aπ. 3, 5, 8. ἀποδεικνύντες αὐτοῖς ταῦτα (χρήματα) πατρῷά τε ὄντα καὶ προσήκοντα — ἐκ παλαιοῦ μάλιστα προσῆκον αὐτοῖς. it. c. οὐδὲν et gen. rei, A. 3, 1, 21. τούτῳ γε οὔτε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδὲν, οὔτε τῆς Ἑλλάδος. Leuncl. *huic nihil cum Boeotia — commune est.* Pseudodemetrius Phalereus interpretatur verbo μέτεστι. E. 2, 4, 29. p. 122. δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκει, *caussam iustam nullam habetis.* Ita Valckenar. in diatriba ad Eurip. fragmm. c. 11. p. 123. E. 6, 3, 5. vbi editum est: τί τοῦτο αὐτονομίᾳ προσήκει, legi iubet τί τούτου αὐτ. π. c. dat. perf. et rei. Thom. Mag: προσήκει μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχή ἐστί μοι. Π. 8, 1, 13. ᾤετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς, ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων, *nemini deberi imperium, neminem imperio dignum esse.* it. sine casu, Π. 8, 5, 3. οἱ θεράποντες χώραν εἶχον τὴν προσήκουσαν, *peculiarem, iis assignatum.* Mox est ἐπιτηδείαν. Cf. χώρα nr. 2. ¶ 3) *interesse, pertinere.* Π. 5, 3, 12. βουλευσώμεθα ὅσοις προσήκει, *quorum interest.* Mox est οἷς ἔμελε. ¶ 4) *decere.* Thom. Mag: προσήκει μοι τόδε, ἀντὶ τοῦ πρέπει. De virtutibus et officiis, E. 2, 4, 10. p. 111. ἂν ὥσπερ προσήκει προθύμως ἀφιῆτε τὰ βέλη. c. dat. Aγ. 11, 6. τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν. O. 9, 17. Aπ. 2, 1, 32. τιμῶμαι — παρὰ θεοῖς καὶ παρὰ ἀνθρώποις, οἷς προσήκει. Ern. negat se videre, quo hoc pertineat. Fr. Portus dicit, esse περίφρασιν τῶν ἀγαθῶν. Recte. Nam οἷς haud dubie pertinet ad ἀνθρ. et post προσήκει intelligi debet τιμᾶν ἐμὲ, *quos decet me honorare.* Potest etiam cum Schützio intelligi τιμᾶσθαι, qui explicat *afficior omnibus honoribus debitis,* vel cum Schnei-

Schneidero in ed. 2. legi προσήκω, *quibus accedo* f. *me adiungo*. Sic inf. intelligi debet Π. 4, 1, 2. p. 200. ὧν ἕκαςος ἄξιος, ἐπειδὰν, παρ' ὧν προσήκει, πύθωμαι. Vbi poſt προσήκει intelligendum eſt πυθέσθαι. c. dat. perſ. et gen. rei, Π. 4, 2, 19. p. 223. οὐδ' ὡς ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς, οὔτε μέθης. c. dat. et inf. A. 3, 2, 10. τί ὑμῖν προσήκει τούτους φοβεῖσθαι. Π. 2, 1, 6. p. 92. ψυχὰς οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν. p. 93. τόλμην οὐδὲν ὑμῖν προσήκει ἧττονα ἡμῶν παρέχεσθαι. νίκης ἐπιθυμεῖν τί μᾶλλον ἡμῖν ἢ ὑμῖν προσήκει. Απολ. 24. ἐμοὶ δὲ τί προσήκει νῦν μεῖον φρονεῖν. E. 2, 3, 17. p. 91. οὐ μόνον ὡς ἐχθρῷ αὐτῷ προσήκει, ἀλλὰ καὶ ὡς προδότῃ — διδόναι τὴν δίκην. 6, 5, 38. p. 428. Aπ. 3, 4, 8. 4, 7, 1. ὧν προσήκει ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ εἰδέναι, ὅ τι αὐτὸς εἰδείη — ἐδίδασκεν. Vbi ὧν dictum eſt pro ἐκείνων ἃ, atque adeo pendet ab ὅ τι. O. 2, 5. Ιπρ. 2, 6. 4, 6. c. duplici dat. et inf. A. 3, 2, 7. ἀγαθοῖς ὑμῖν προσήκει εἶναι, *veſtrum eſt*. Ιπρ. 7, 1. c. dat. et acc. et inf. Π. 2, 3, 5. p. 118. πρὸς πολεμίους ἄλκιμον εἶναι, οὐ τῷ μὲν προσῆκον (ſcil. ἐςὶ) τῷ δ' οὔ. c. acc. et inf. Π. 1, 6, 14. οὐδέποτε προσήκει (All. δεήσει) ςρατιὰν ἀργεῖν. 7, 5, 26. p. 458. οὐ τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων πονηρότερον προσήκει εἶναι. p. 459. τί προσήκει αὐτὸν ὄντα πονηρὸν — ἄλλους κολάζειν; A. 3, 2, 9. Aπ. 3, 4, 9. Σ. 8, 26. Ιπρ. 7, 4. Sic τὰ προσήκοντα ſunt *officia, res agendae*, Π. 1, 2, 5. τὰ προσήκοντα ἀποτελεῖν. 5, 2, 10. Aπ. 1, 1, 12. τὰ προσήκοντα πράττειν. Sed h. l. poſſit etiam exponi: *quae ad eos pertinent, non ſuperflua*. c. dat. Π. 5, 1, 7. τἄλλα τὰ ἐμοὶ προσήκοντα ἀποτελῶ. All. τὰ παρὰ σοὶ προσήκοντα. it. addito ſubſtantiuo, vt Aγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. τὰ προσήκοντα ἔργα. Aπ. 4, 7, 1. ἐν ταῖς προσηκούσαις πράξεσι. Sed τὰ μὴ προσήκοντα, Aγ. 4, 1. ſunt τὰ ἀλλότρια, vt ibidem vocantur. ¶ 5) *cadere in aliquem*. Aπ. 4, 5, 7. σωφροσύνην τίνι ἂν φαίημεν ἧττον ἢ τῷ ἀκρατεῖ προσήκειν; c. gen. Aπ. 4, 5, 10. τῷ ἂν ἧττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν. §. 11. ἀνδρὶ ἥττονι τῶν ἡδονῶν οὐδεμιᾶς ἀρετῆς προσήκει. ¶ 6) *iu-*

ſtum

stum esse, iure fieri. Π. 3, 1, 17. τέκνα καὶ γυναῖκα — προσήκειν ἑαυτῷ ἀφαιρεθῆναι. ¶ 7) consentaneum esse. Π. 7, 5, 26. p. 459. τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει. Ιερ. 8, 7. ¶ 8) necessarium esse. Π. 3, 3, 7. τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ὁπλίσει. ¶ 9) congruere, similem esse. Αθ. 3, 11. Ἀθηναῖοι τὰ σφίσιν αὐτοῖς προσήκοντα αἱροῦνται. Antea vocabantur οἱ ταὐτὰ γιγνώσκοντες et ὅμοιοι. ¶ 10) coniunctum esse. Π. 8, 7, 3. p. 549. τὸν μάλιστα φιλίᾳ προσήκοντα. Α. 1, 6, 1. γένει προσήκων βασιλεῖ. Vnde saepe ὁ προσήκων simpliciter est necessarius, cognatus Suid: προσήκων· δοτικῇ· κατὰ γένος ἀγχιστεύων. Hesych. et Phauor: προσήκοντες· οἱ συγγενεῖς. Π. 7, 5, 12. τοὺς τεθνηκότας θάπτειν ἐφῆκε τοῖς προσήκουσι. Λ. 9, 5. τὰς προσηκούσας κόρας οἴκοι θρεπτέον. Ε. 1, 7, 10. p. 56. Περικλέα τὸν ἐμοὶ προσήκοντα. In praecedentibus nominatur ἀναγκαῖος καὶ ἐπιτήδειος. 2, 4, 4. 6, 4, 16. Απολ. 20. ¶ 11) aptum esse. Hesych: προσήκει· ἁρμόττει. Sic quoque Thom. Mag. Σ. 7, 3. τὸ εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν — συμποσίῳ οὐδὲν προσήκει. ¶ 12) opportunum esse. Πο. 3, 12. v. ἐπιπροσήκειν. ¶ 13) vtile esse. Hesych: προσήκει· συμφέρει. Π. 3, 3, 1. συνέπεμπον ἱκανωτάτους — συμπρᾶξαι καὶ εἰπεῖν περὶ Κύρου τὰ προσήκοντα. Antea erat συμφέρον. Απ. 3, 1, 11. Ιπ. 8, 8. ¶ 14) Imperfectum pro praesenti. Thom. Mag: τὸ προσῆκεν, ἀντὶ τοῦ προσήκει λαμβανόμενον, Ἀττικόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ ἔδει, ἀντὶ τοῦ δεῖ. Cf. Doruill. ad Charit. p. 670. Ε. 3, 1, 11. φυλαττομένης αὐτῆς, ὥσπερ ἐν τυραννίδι προσῆκε. Leuncl. fieri oportet, malit tamen legere προσῆκον. Ιπ. 12, 15. ἃ ἱππάρχῳ προσῆκεν εἰδέναι — δεδήλωται. Sic Α. 7, 7, 11. εἶθ' ὑμᾶς πρόσθεν — ἀπιέναι, εἶθ' ἡμᾶς, all. pro πρόσθεν habent προσῆκεν, aequum sit, quod etiam Zeun. recepit.

προσηκόντως, apte, facile. Απ. 3, 11, 6. πῶς ἐγὼ τούτου μηχανὴν εὕροιμι; πολύ, ἔφη, προσηκόντως μᾶλλον, ἢ αἱ φάλαγγες.

προσήλιος, apricus. Κ. 4, 6. ἐν τόποις — ξηροῖς, προσηλίοις. 5, 9. ἐν προσηλίοις.

προσ-

προσηλοῦν, *clauis affigere.* v. προσαρμόζειν.

προσημαίνειν, *praesignificare, ostentis et auspiciis res futuras significare.* De diis, Π. 1, 6, 19. p. 84. προσημαίνουσιν ἅ τε χρὴ ποιεῖν καὶ ἃ οὐ χρή. Απ. 1, 4, 15. 4, 3, 12. Ιπρ. 9, 9. θεοὶ προσημαίνουσιν ᾧ ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμαις, καὶ ἐν ὀνείρασιν. Απολ. 13. τὸν θεὸν τὸ μέλλον — προσημαίνειν ᾧ βούληται — μάντεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. Steph. ante εἶναι malit inſeri τὰ μέλλοντα. Sed facile intelligitur e praecedentibus. De daemonio Socratis, Απ. 1, 1, 4. μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος. Ern. h. l. dicit eſſe pro σημαίνοντος. 4, 8, 1.

προσήνεμος, *vento expositus.* O. 18, 6. ἐκ τοῦ προσηνέμου μέρους τῆς ἅλω, *ex ea areae parte, qua ventus afflare maxime poteſt.*

προσθεῖν, *accurrere.* A. 5, 7, 13. ὁρῶμεν πολλοὺς προσθέοντας. E. 2, 4, 22. ἀπιόντος αὐτοῦ προσέθεόν τινες hoſtium καὶ πράγματα παρεῖχον. K. 7, 10. προσθέουσαι canes ad dominum vel ad rete. 10, 7. προσθέοντι apro ad rete. c. dat. Π. 5, 3, 11. προσθεῖ τῷ Κύρῳ. All. προσελθών.

πρόσθεν, ¶ 1) *ante.* De loco, c. gen. E. 4, 1, 10. παρεῖναι πρόσθεν τοῦ στρατοπέδου. Poſtponitur, Π. 5, 2, 1. ὅσις φαίνηται τοῦ μετώπου πρόσθεν. Λ. 13, 6. c. artic. Π. 2, 2, 2. p. 104. πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγῆται, *anterior,* — τῷ πρόσθεν ἕπεσθαι. A. 3, 2, 24. τὰ πρόσθεν κοσμεῖν, ſcil. τῶν ὅπλων μέρη. Ιπ. 1, 12. τὰ πρόσθεν, ſcil. σκέλη. v. σκέλος. c. ἐκ, K. 3, 6. canes ὑπολαμβάνουσαι ἐκ τοῦ πρόσθεν τὰ ἴχνη. Leuncl. *antrorſum tendere veſtigia.* Vlitius ad Grat. cyneg. 232. vertit verbis Gratii: *amplexae propioris lucri pignora,* h. e. veſtigia propius latentis ferae atque adeo certo lucrandae. 5, 30. κεφαλὴν — στενὴν ἐκ τοῦ πρόσθεν, *ab anteriore parte.* 10, 10. c. εἰς, Π. 6, 3, 3. τάξιν ἔπεμψεν ἱππέων εἰς τὸ πρόσθεν, *ad primum agmen, ante exercitum.* A. 3, 4, 24. παραγενέσθαι εἰς τὸ πρόσθεν, *ad primam aciem* contra hoſtem. 7, 3, 22. it. c. gen.

gen. A. 3, 1, 22. εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων ἐκαθέζοντο. c. ἐν, Π. 5, 3, 19. εἰπὼν, ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ ἐπιμένοι ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ ϛρατεύματος, *ante exercitum*. In nonnullis desunt verba ἐν τῷ. E. 7, 2, 7. ἐν τῷ πρόσθεν τῶν πυλῶν, *ante portas*. ¶ 2) 2) *vlterius*. E. 3, 4, 14. πρόσθεν ὥρμησαν βάρβαροι. Eodem modo c. εἰς, Π. 7, 1, 18. καὶ ἡ τοὺς πολεμίους τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προσόδου. A. 1, 10, 3. ὅτι οἱ Ἕλληνες νικῷεν καὶ εἰς τὸ πρόσθεν οἴχοιντο διώκοντες. 2, 1, 2. προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν. K. 3, 7. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι. Steph. dicit, aptius esse simplex ἰέναι, quod Wells. perperam recepit. 6, 23. ¶ 3) *antea*. ¶ a) Π. 1, 4, 6. ἃ πρόσθεν τῷ Σάκᾳ ἐμέλετο. §. 25. καὶ πρόσθεν τιμῶν αὐτόν. 3, 1, 18. 4, 5, 12. p. 246. πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται, *supra*. 4, 6, 3. 8, 3, 7. 8, 8, 3. A. 1, 3, 18. τῶν πρόσθεν συναναβάντων. 1, 6, 10. 2, 4, 3. 7, 2, 12. ἐλέγετο καὶ πρόσθεν Τήρης — πολλοὺς ἀπολέσαι, *olim*. Ag. 1, 34. Απ. 3, 5, 4. οἱ πρόσθεν οὐ τολμῶντες — οἱ πρότερον πορθοῦντες. Σ. 1, 15. πρόσθεν μὲν — νῦν δέ.

¶ b) Eodem sensu c. τὸ, Π. 5, 3, 13. τὸ γὰρ πρόσθεν καταλελειμμένοι ἦσαν πλείους. 7, 5, 19. τὸ μὲν πρόσθεν — νῦν δέ. A. 1, 10, 7. πολὺ προθυμότερον ἢ τοπρόσθεν. §. 8. ἐκ πλείονος ἢ τοπρόσθεν. 3, 1, 15. Ag. 1, 29. et E. 3, 4, 21. καθάπερ τὸ πρόσθεν εἰς Καρίαν διεβίβασε. E. 4, 5, 16. πλείονες ἢ τὸ πρόσθεν. Steph. τοπρόσθεν. 4, 8, 4. καὶ τὸ πρόσθεν. Steph. τοπρόσθεν. 5, 4, 47. ἧπερ τοπρόσθεν. §. 49. Ιερ. 2, 18. μᾶλλον ἢ τὸ πρόσθεν. ¶ c) Alio modo articulus facit periphrasin adiectiui: *prior, superior*. Π. 1, 4, 17. τῇ πρόσθεν φυλακῇ, *praesidiariis qui ante hic adfuerant*. 4, 1, 8. p. 205. νίκης ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν. 4, 5, 13. τοὺς πρόσθεν, *qui antea idem fecerant*. A. 1, 3, 19. μείζων ἡ πρᾶξις τῆς πρόσθεν. 2, 3, 1. τῇ πρόσθεν ἡμέρᾳ, *pridie*. 3, 1, 1. ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ. 3, 2, 20. ἐπιμελεϛέρους γενέσθαι τοὺς νῦν τῶν πρόσθεν. All. προτέρων. 4, 3, 6. τὴν πρόσθεν νύκτα ἦσαν ἐπὶ τοῦ ὄρους, *nocte superiore*. Cod. Eton. minus bene τὴν πρώτην. E. 3, 1, 16. ὅσα λέγοιεν οἱ πρόσθεν, *antea*

antea missi. 7, 5, 9. Aπ. 1, 2, 27. τὸν πρόσθεν magistrum αἰτιᾶται — ἐπαινεῖ τὸν πρότερον. 2, 6, 7. 4, 2, 19. τὰ πρόσθεν, *quae antea disputata sunt.* O. 17, 1. οἱ πρόσθεν ἄνθρωποι, *qui olim vixerunt.* Cf. λόγος nr. 13. Sic saepe c. χρόνος, Π. 2, 1, 6. p. 93. τὸν μὲν πρόσθεν χρόνον. 6, 1, 16. A. 6, 1, 11. τὸν δὲ πρόσθεν χρόνον. Cod. Paris. τὸν ἔμπροσθεν χρ. A. 2, 3, 12. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. 6, 6, 17. Cf. χρόνος. ¶ 4) *prius, priore loco.* Aπ. 2, 1, 22. τὴν μὲν πρόσθεν ῥηθεῖσαν — τὴν δὲ ἑτέραν. ¶ 5) πρόσθεν — πρὶν, *prius — quam.* Π. 1, 2, 8. οὐ πρόσθεν — πρὶν ἂν ἀφῶσιν. 1, 4, 23. οὐ πρόσθεν — πρὶν ἢ ἐγένοντο. 6, 4, 4. οὐ πρόσθεν — πρὶν ἢ Πάνθεια ἀπῆλθεν. E. 4, 3, 4. 7, 4, 18. Cf. πρίν. ¶ 6) *ante.* De tempore, c. gen. Π. 7, 5, 17. p. 444. πρόσθεν ἑσπέρας. O. 17, 6. πρόσθεν ἐμοῦ. ¶ 7) *potius.* c. ἤ, A. 2, 1, 8. πρόσθεν ἂν ἀποθάνοιεν, ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν. ¶ 8) Π. 3, 1, 11. Wells. pro πρόσθεν edidit πόῤῥωθεν, Hutch. et Zeun. πρόσωθεν. Legitur etiam προσῆκεν pro πρόσθεν. v. προσήκειν nr. 14. it. ἔμπροσθεν. v. ἔμπρ. nr. 2, 3. it. πρόσθεν pro πρότερον. v. πρότερος nr. 3. it. pro πρώην. v. ibi.

προσθετέον, *adsuefacere s. docere oportet.* c. dat. Aπ. 2, 1, 2. τὸ δύνασθαι διψῶντα ἀνέχεσθαι — τῷ αὐτῷ προσθετέον.

πρόσθετος, ¶ 1) *appositus, applicatus.* Iπ. 12, 6. πτέρυγες ἐν τοῖς γιγλύμοις προσθεταί. ¶ 2) *ascititius, adulterinus.* Π. 1, 3, 2. κεκοσμημένον — κόμαις προσθέτοις. Dicunt etiam κόμην περίθετον. v. Poll. 10, 170.

πρόσθημα, *appendix, auctuarium.* Aπ. 3, 10, 13. aptae loricae οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν· Fr. Portus: *rei quae sit apposita et agglutinata.*

πρόσθιος, *[anterior].* (poet. Port.) K. 4, 1. σκέλη τὰ πρόσθια. Paulo post σκέλη τὰ ἔμπροσθεν. 9, 19. προσθίου ποδός. Cf. Poll. 1, 193.

προσιδεῖν, *intueri.* Π. 8, 7, 3. p. 550. εἴ τις — ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει.

προσιέναι (ex πρὸς et εἶμι), ¶ 1) *adventare, appropinquare.* ¶ a) De hostibus et auxiliis, Π. 2, 1, 2. p. 87. δύναμιν, πόση τις

τις ἡ προσιοῦσα. p. 89. Πέρσαις τοῖς προσιοῦσι ad te. §. 7. οἱ πολέμιοι ἐλέγοντο προσιέναι. 3, 3, 21. 6, 2, 7. p. 366. πύργους ἔχοντες προσίασιν. Vbi fere eſt pro futuro. 8, 5, 6. εἴ τινες προσίοιεν ad caſtra. A. 1, 8, 10. τὸ Ἑλληνικὸν — συνετάττετο ἐκ τῶν προσιόντων. All. προϊόντων. 1, 10, 4. 4, 8, 10. οἱ κράτιστοι πρoσίασι. Eſt pro futuro. 5, 4. 8. οἱ πολέμιοι προσιόντων (all. προϊόντων) ἡσύχαζον. A. 11, 10. ἣν κατὰ τὰ εὐώνυμα πολέμιοι προσίωσιν. Αϑ. 2, 4. E. 1, 1, 24. μαχούμενος, ἂν προσίωσιν. 1, 3, 2. 2, 4. 9. 10. 3, 5, 12. προσιόντας ὡς κρατήσων ὑπέμενε. 4, 2, 8. προσῄεσαν διὰ τοῦ πεδίου. Leuncl. malit προῄεσαν. §. 12. 5, 2, 29. καὶ προσιόντι (Marg. Leuncl. προϊόντι) καὶ ἀπιόντι. c. dat. Π. 4, 1, 8. p. 206. εἰ ἐν εὐρυχωρίᾳ πρόσιμεν αὐτοῖς. Vbi eſt pro futuro, 6, 2, 7. p. 365. ταῦτα ἀντίπαλα ἡμῖν προσιόντα. A. 7, 6, 17. εἰ προσίητε τῇ πόλει — οὐκ εἴα εἰσιέναι. Sic eleganter de hieme et fame, Π. 6, 1, 10. ἡμῖν ἀντιπάλους προσιόντας. c. εἰς, A. 1, 2, 1. προσῄεσαν (Cod. Par. et Eton. παρῆσαν) εἰς Σάρδεις ſe cum Cyro coniuncturi. E. 7, 5, 15. προσιόντες εἰς τὴν Μαντίνειαν, καὶ στρατοπεδευσάμενοι ἐντὸς τείχους. Videtur eſſe praegnantia quaedam: *appropinquantes et ingresſi.* ¶ b) De ſole, Aπ. 4, 3, 8. τὸν ἥλιον, ἐπειδὰν τράπηται, προσιέναι — μηκέτι ἐγγυτέρω προσιέναι. §. 9. ¶ c) De veſpera, Π. 3, 2, 12. ἐπεὶ ἑσπέρα προσῄει, *veſpera appetente.* ¶ d) De ventis, Aπ. 4, 3, 14. ἀνέμων προσιόντων, *flantibus et corpus noſtrum afficientibus.* ¶ 2) *aduenire.* E. 4, 1, 7. προσιόντων αὐτῶν, *cum adueniſſent rogati*, c. πρὸς, A. 3, 3, 5. προσῄει, ὡς φίλος ὤν, πρὸς τοὺς Ἕλληνας. ¶ 3) *adire.* ¶ a) regem, Π. 1, 4, 6. ὀκνηρότερον προσῄει. 7, 5, 16. 17. ¶ b) imperatorem, Π. 2, 4, 1. ὀψομένων τῶν Ἰνδῶν, ὅπως ἂν προσίῃς. A. 6, 1, 12. ¶ c) amicum, Π. 6, 1, 20. οἱ φίλοι προσιόντες συμβουλεύουσι. ¶ d) magiſtrum, Aπ. 1, 2, 47. Σωκράτει οὐκέτι προσῄεσαν. 4, 2, 40. ¶ e) rogandi cauſa, Αϑ. 3, 3. ἤν τις ἀργύριον ἔχων, προσίῃ πρὸς βουλὴν ἢ δῆμον, χρηματίσαι. Aπ. 3, 8, 10. ἁγνῶς ἔχοντας προσιέναι precaturos ad deos ſ. in

f. in templa. Poll. 1, 32. ἀγνῶς — ἁγίως προσιόντες. Sic eleganter O. 5, 8. ἡ γῆ — προτείνουσα προσιόντι λαμβάνειν ὅ τι χρήζει. ¶ f) ad colloquium, Π. 5, 3, 5. πρόσιθι πρὸς αὐτὸν, καὶ οὕτω ποίει, ὅπως ἂν αὐτὸς λέγῃ. A. 3, 3, 4. διέφθειρον προσιόντες praecones et pacis internuncii τοὺς στρατιώτας. E. 2, 1, 4. προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν παρεθάῤῥυνε. 2, 4, 12. προσιόντες ἀλλήλοις πολλοὶ διελέγοντο. §. 25. ¶ 4) accedere, adiungi. E. 7, 1, 2. p. 439. πρὸς τούτους εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστέρους προσιέναι. ¶ 5) adoriri. c. dat. Π. 7, 1, 4. πάντοθεν ἡμῖν προσίασιν, ὡς ἅμα πάντοθεν μαχούμενοι. §. 5. E. 4, 4, 16. οἱ πελτασταὶ — οὐ προσῄεσαν τοῖς ὁπλίταις. c. ἐπὶ, Π. 7, 1, 12. προσῄεσαν ἐπὶ τὸ Κύρου στράτευμα. c. πρὸς, A. 4, 7, 1. πρὸς χωρίον προσέβαλλε — ἐπεὶ δὲ ἡ πρώτη τάξις ἔκαμνε, ἄλλη προσῄει. ¶ 6) bello petere. c. ἐπὶ, Π. 2, 4, 8. p. 131. ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας ἐφ' ἡμᾶς. ¶ 7) coire. De quo vrbane et honeste dicitur. Σ. 4, 38. αὐταῖς προσιέναι. ¶ 8) prodire ad dicendum. Π. 7, 1, 6. ἐν ἄλλοις προσιὼν εἶπεν. 7, 5, 13. Απ. 3, 7, 1. ὀκνοῦντα προσιέναι τῷ δήμῳ. Ern. recte obferuauit, προσιέναι dici, qui coram populo orationem habeant et cum eo agant. ¶ 9) prouenire. De reditibus, Πο. 4, 1. χρήματα ἄνευ τῶν ἄλλων προσόδων προσιέναι νομίζω. Poteft accipi pro futuro. ¶ 10) c. πάλιν, Ιερ. 3, 2. πάλιν προσιόντα, reuerfum. ¶ 11) admittere. Π. 7, 5, 14. οἱ ὑπηρέται προσῄεσαν. Viri docti emendant προσίεσαν. ¶ 12) In var. lect. permutatur c. παριέναι, v. παριέναι nr. 1. it. c. προϊέναι. v. προϊέναι et fupra paffim. it. προσιόντας c. προσίεντο. v. προσίεσθαι nr. 1.

προσιέναι (ex πρὸς et ἵημι), ¶ 1) *admittere, adeundi poteftatem facere.* A. 4, 5, 5. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Cf. fuperius προσιέναι nr. 11. ¶ 2) *admouere, adhibere.* K. 10, 21. ἀπειρηκότι προσιέναι τὸ προβόλιον. Zeun. mauult προϊέναι. At §. 22. fequitur χρηστέον.

προσίεσθαι, ¶ 1) *ad fe admittere.* Π. 8, 1, 16. τὸ μὴ προσίεσθαι αὐτοὺς — ἀρχὴν ἡγήσατο πολέμου. Ιπ. 3, 3. πῶς δέχεται τὸν ἀνα-

ἀναβάτην — πολλοὶ γὰρ χαλεπῶς προσίενται — προσέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Sic A. 4, 2, 8. Zeun. e MSS. edidit: αὐτοὺς ἀναβαίνοντας — οἱ βάρβαροι ἐτόξευον καὶ ἔβαλλον, ἐγγὺς δ' οὐ προσίεντο. Vulgo legitur οἱ βάρβ. οὔτε ἐτόξευον, οὔτε ἔβαλλον ἐγγὺς ὁδοῦ προσιόντας. ¶ 2) *admittere.* A. 3, 1, 20. τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, qui regi se tradere volebat, μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, immo a societate nostra remouere. ¶ 3) *sumere, accipere.* medicamentum, Απ. 4, 2, 17. δεόμενον φαρμακείας καὶ μὴ προσιέμενον φάρμακον. ¶ 4) *probare.* Π. 8, 1, 14. ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, *non improbabat, permittebat.* A. 5, 5, 3. οὐδαμῇ προσίεντο extis οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. ¶ 5) *cupere, appetere.* Π. 8, 7, 2. τῷ δὲ (h. e. τοῦ δὲ) ἡ ψυχὴ σῖτον μὲν οὐ προσίετο, δίψην δ' ἐδόκει. Ιερ. 1, 20. ¶ 6) *se offerre, polliceri, sponte subire.* A. 7, 3, 15. οὐδέν σε προσαιτοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσέμενοι καὶ πονεῖν ὑπὲρ σου. ¶ 7) *ferre, pati.* Π. 3, 3, 20. εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμῶν ἧττον προσίεται, *einuci se patitur.* Απ. 2, 6, 32. οἱ καλοὶ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, οἱ δ' αἰσχροὶ καὶ ἡδέως προσίενται 2, 8, 5. τὸ ὑπαίτιον εἶναί τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. ¶ 8) *audere.* Απ. 2, 7, 11. πρόσθεν μὲν οὐ προσιέμην δανείσασθαι — νῦν δέ μοι δοκῶ ὑπομένειν. ¶ 9) *committere.* Π. 7, 1, 7. οὐδὲν αἰσχρὸν ἑκὼν εἶναι προσήσομαι. All. perperam προήσομαι. Αγ. 5, 3. ῥᾳστώνην πάμπαν οὐ προσίετο, *se adstringebat, in se admittebat.* Απ. 2, 6, 18. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσιέμεναι. Sic Π. 7, 5, 26. p. 453. pleraeque editiones habent: τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προσιέμεθα κακίονες, ἢ πρόσθεν, γενέσθαι, *committeremus vt* etc. pro προελόμεθα vel προελοίμεθα.

προσίπτασθαι, *aduolare.* Απ. 3, 11, 5. ἐάν τις σοὶ φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτῆται.

προσίστασθαι, *adstare.* Π. 6, 2, 6. εἴ τις βούλοιτο τῶν ὁπλοφόρων προσίστασθαι in concione ἀκουσόμενος. Hutch. et all. προΐστασθαι. v. ibi.

προσιτέον, *impetus faciendus est.* K. 10, 21.

προσκαθέζεσθαι, *obsidere.* E. 1, 5, 13. εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ — προσ-

προσκαθεζόμενοι ἑπτὰ μῆνας. Sic προσκαθίζειν. v. Poll. 1, 167.

προσκαθῆσθαι, *perseuerare in obsidione.* Π. 2, 4, 9. εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. Cf. προκαθῆσθαι, quocum in libris confunditur.

προσκαίεσθαι, *amore flagrare.* Σ. 4, 23. ἰσχυρῶς προσεκαύθη.

προσκαλεῖν, *aduocare, arcessere.* Λ. 13, 5. Ἐφόρων δύο πολυπραγμονοῦσι μὲν οὐδὲν, ἢν μὴ ὁ βασιλεὺς προσκαλῇ in consilium. §. 6. Ε. 4, 5, 9. οἱ πρέσβεις τῶν Βοιωτῶν προσκληθέντες καὶ ἐρωτώμενοι. In var. lect. est pro παρακαλεῖν. v. παρακαλ. nr. 1. c.

προσκαλεῖσθαι, ¶ 1) *ad se vocare.* Α. 7, 7, 1. Μηδοσάδης — ἔρχεται καὶ προσκαλεῖται Ξενοφῶντα ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος, *euocat.* ¶ 2) *in ius vocare.* v. omnino προκαλεῖσθαι. Harpocrat: προσκαλέσασθαι· τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Cf. Poll. 8, 39. et interpp. ad 8, 62. Ε. 7, 4, 11. δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων. Leuncl. *quum Phliasii prouocarent ad causae disceptationem.* Legi enim cum Stephano volebat προκαλουμένων, quod recepit Wells. Sed Markland. ad Lys. p. 707. ed. Reisk. defendit lectionem προσκαλ. et dicit, προσκαλεῖσθαι idem esse quod εἰς δίκην καλ. Ap. Lysiam p. 206. est προσεκαλέσατο δίκην πρὸς τὸν βασιλέα. Dicitur etiam simpliciter, Ε. 7, 4, 38. παρέξειν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, ὁπόσους τις προσκαλοῖτο. Vir doctus in Biblioth. crit. P. V. p. 105. legit προκαλοῖτο. Ο. 7, 3. ὀνομάζοντές με Ἰσχόμαχον πατρόθεν, προσκαλοῦνται. Ita enim distinguenda sunt verba, vt πατρόθεν referatur ad ὀνομάζοντες. Camerar. legit προκαλοῦνται, et vertit *postulant.*

προσκαρτερεῖν, *perseuerare.* Ε. 7, 5, 14. δεηθεὶς αὐτῶν προσκαρτερῆσαι, ne fatiscerent.

προσκατηγορεῖν, *insuper accusare.* Sed Απ. 2, 6, 34. iocose et eleganter ita dicitur, vt sit *insuper commendare* s. *laudare:* ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω, ὅτι — εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν. v. κατηγορεῖν.

προσκεῖσθαι, ¶ 1) *adhaerere, additum esse.* Ο. 6, 15. in nomine καλὸς κἀγαθὸς προσέκειτο τὸ καλὸν τῷ ἀγαθῷ. Απ. 3, 14, 7. ¶ 2) *constitutum*

ςum esse, propositum esse. De poena, Πο. 4, 21. v. ζημία. ¶ 3) instare, vrgere, i. q. ἐπικεῖσθαι. (v. Thom. Mag.) hosties, Ε. 4, 6, 8. ἔβαλλόν τε καὶ ἠκόντιζον, καὶ — προσέκειντο. 5, 4, 42. σὺν τοῖς πελτασαῖς προσκείμενος. 6, 2, 12. Sic Κ. 10, 10. αἱ κύνες προσκείσονται aprum. it. petendo, Ε. 3, 4, 7. προσέκειντο αὐτῷ ἀξιοῦντες.

*προσκλᾶν, frangere ad aliquid. Ιπ. 7, 6. τὸ σκέλος, εἰ προσκόψειέ τῳ, προσκεκλασμένον ἂν εἴη, ad illam rem.

προσκλύζειν, alluere. Π. 6, 2, 8. Λυδίας, ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος — θάλαττα δὲ προσκλύζει.

προσκνᾶσθαι, affricare se. Απ. 1, 2, 30. Κριτίας amans ἐπιθυμῶν προσκνᾶσθαι (all. προσκνήσασθαι) Εὐθυδήμῳ, ὥσπερ τὰ ὕδια τοῖς λίθοις. Hunc locum imitatus Maximus Tyrius 26, 8. eodem verbo de eadem re vtitur.

*προσκοιμίζεσθαι, v. προσκομίζεσθαι.

προσκομίζειν, ¶ 1) afferre. Π. 7, 3, 1. τὸν νεκρὸν ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν — προσκεκομικέναι ἐνθάδε πῃ. ¶ 2) importare, aduehere. Π. 6, 1, 14. ὅσα ἔδει προσκομίζεσθαι. Ο. 11, 16. καρπὸν προσκομίζοντες.

προσκομίζεσθαι, iter suum accelerare. Ε. 5, 1, 16. τοτὲ μὲν ἀναπαύων — τοτὲ δὲ κώπαις προσκομιζόμενος. Leuncl. remigio propius accedens. Goldhagen: er kam an die Ruder. Morus sensum hunc esse suspicatur: ad remos praesto esse iubet. Olim legebatur κώπαις προσκοιμιζόμενος, quod Schneiderus probat, et Fr. Portus vertit prope remos dormiens. Recte. Opponitur enim ἀποκοιμᾶσθαι.

προσκοπεῖν, ante curare, ante perpendere. Π. 1, 6, 19. p. 82. τῆς νυκτὸς προσκόπει, τί σοι ποιήσουσι οἱ ἀρχόμενοι, ἐπειδὰν ἡμέρα γένηται.

πρόσκοπος, speculator. Suid: προσκόπων· προφυλάκων. Π. 5, 2, 3. introiturus in castellum προπέμψας προσκόπους καὶ δύναμιν, qui viderent, an intus essent insidiae. Λ. 12, 6. τὸν πρόσκοπον ὑπολύεσθαι, np. ne in prandio hostes eos opprimant. Morus vertit is qui in statione est. Recte.

προσκόπτειν, impingere, offendere, i. q. προσπταίειν.

πταίειν. v. Poll. 2, 199. Ιπ. 7, 6. εἰ προσκόψειέ τῳ.

προσκτᾶσθαι, *insuper parare* vel sibi vel aliis. Π. 4, 3, 2. προσκτᾶσθαί τι, np. praeda facienda. Πο. 4, 4. ἀνδράποδα οὐδεὶς τοῦ πλήθους ἀφαιρεῖ, ἀλλ' ἀεὶ προσκτᾶται. Απ. 4, 8, 2. Π. 1, 5, 7. p. 52. ὅ τι προσεκτήσαντο τῷ κοινῷ ἀγαθόν. Α. 5, 6, 7. καὶ χώραν καὶ δύναμιν τῇ Ἑλλάδι προσκτήσασθαι. Ε. 2, 3, 9. ἀπάγων τριήρεις — καὶ τάλαντα, καὶ εἴ τι ἄλλο προσεκτήσατο ἐν τῷ πολέμῳ, np. praeter ea quae commemoraui. In his tribus locis videtur medium positum esse, quia est *suae ciuitati comparare*.

προσκυνεῖν, *adorare, flexis genibus et prostrato humi corpore venerari*. v. Hutchins. Dissertat. II. Cyropaediae praemissa p. 75. et interpp. ad Cornel. Nepot. Conon. 3, 3. Π. 4, 4, 3. οἱ δὲ (dediticii) προσεκύνησαν Cyrum, καὶ ταῦτα ἔφασαν ποιήσειν. 5, 3, 10. Gadatas Cyro se dedens τῷ νόμῳ προσκυνήσας εἶπε. 8, 3, 7. cum Cyrus primum egrederetur, ἰδόντες πάντες προσεκύνησαν. Αγ. 1, 34. τοὺς πρόσθεν προσκυνεῖν reges Persarum Ἕλληνας ἀναγκαζομένους. Sed praeter deos et reges etiam aliis praestita fuit προσκύνησις, vt A. 1, 6, 10. ἐπεὶ εἶδον αὐτὸν, Orontam, qui erat e genere regio, οἵπερ πρόσθεν προσεκύνουν, καὶ τότε προσεκύνησαν, καίπερ εἰδότες ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγοιτο. 1, 8, 15. ὁρῶν — νικῶντας — καὶ προσκυνούμενος ἤδη ὡς βασιλεύς. In Cod. Par. verba ὡς βασ. desunt. c. acc. Π. 2, 4, 14. ἰδὼν τὸ σημεῖον — προσεκύνησε Δία βασιλέα. A. 3, 2, 5. πτάρνυταί τις — πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν. Π. 7, 5, 11. post victoriam θεοὺς πρῶτον προσεκύνουν. A. 3, 2, 8. οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. Π. 8, 3, 7. πρόσθεν Περσῶν οὐδεὶς Κῦρον προσεκύνει. Ε. 4, 1, 15.

προσλαμβάνειν, ¶ 1) *insuper accipere*. Π. 3, 3, 20. οἱ νικῶντες — καὶ τὰ τῶν πολεμίων προσλαμβάνουσι. 8, 3, 18. ἐάν τι ἀγαθὸν προσλαμβάνω, *nouas diuitias*. A. 7, 3, 6. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο praeter victum. 7, 7, 31. ταῦτα λαβὼν, καὶ τοὺς ὁμήρους προσλαβὼν, ἄπιθι. Αγ. 2, 30. Sed c. πρὸς est

est fere pro simplici, A. 7, 6, 22. πρὸς ἐκείνοις νῦν ἄλλην εὔκλειαν προσειλήφατε. ¶ 2) *adhibere, insuper capere.* Aπ. 3, 14, 4. ὄψον ἐσθίων ἄρτον προσέλαβε. ¶ 3) *assumere, secum sumere, socios.* ¶ a) venationis, Π. 1, 4, 16. προσέλαβε ἱππέας τε καὶ πελταστάς. 2, 4, 11. ¶ b) militiae, A. 4, 1, 19. ἔφη πορεύεσθαι προσλαβὼν ἐθελοντάς. 7, 6, 19. Σεύθην σύμμαχον ὑμῖν προσέλαβον. E. 2, 3, 18. p. 97. ¶ 4) *insuper assumere, insuper legere.* Π. 3, 3, 1. τὸ ἕτερον στράτευμα καὶ ὃ παρ' Ἀρμενίων προσέλαβε. 4, 5, 11. ἄλλους δὲ socios προσληψόμεθα. A. 1, 7, 3. ὑμᾶς προσέλαβον ad meos. E. 4, 8, 23. ἐπεὶ ἀφίκετο εἰς τὴν Σάμον, προσλαβὼν ἐκεῖθεν ναῦς ad suas. 5, 1, 10. Ιπρ. 9, 4. ¶ 5) *insuper potiri.* Aγ. 2, 17. τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους, Κόρινθον δὲ προσειληφότας. E. 3, 1, 10. ¶ 6) *potiri.* E. 3, 1, 4. Πέργαμον ἑκοῦσαν προσέλαβε. 4, 1, 1. πόλεις, τὰς μὲν βίᾳ, τὰς δὲ ἑκούσας, προσελάμβανε. 4, 6, 13. πόλιν οὐδεμίαν προσειλήφει, οὔτε ἑκοῦσαν, οὔτε ἄκουσαν. 4, 8, 35. ¶ 7) *insuper sibi contrahere.* Σ. 4, 8. ἄλλην που δόξαν γελοίαν προσλαβεῖν. ¶ 8) Λ. 1, 9. ἀδελφοὺς τοῖς παισὶ προσλαμβάνειν, *ex aliena muliere generare.* ¶ 9) *manum operi admouere.* A. 2, 3, 7. αὐτὸς προσελάμβανεν. §. 8. προσελάμβανον καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

*προσμάθησις, *addiscendi facultas.* Aπ. 1, 4, 13. προσμάθησιν ἐκπονῆσαι. Gramm. *ampliorem doctrinam comparare*, vt Leuncl. qui in vtraque editione iunctim edidit, quod probatur praeter alios Hindenburgio. Sed alii, etiam ed. Lips. habent πρὸς μάθησιν, quae est Fr. Porti correctio. Debebat vero corrigere τὰ πρὸς μάθησιν.

προσμαθητέον, *addiscendum.* O. 13, 1. τί καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐτῷ ἔσται.

προσμάχεσθαι, *oppugnare.* Π. 7, 5, 4. ὅπως ἄν τις τεῖχη — προσμαχόμενος ἕλοι, *vi.* Vult potius aliu. E. 7, 2, 7. χαμόθεν — καὶ κατὰ τὰς κλίμακας προσεμάχοντο. Minus bene Leuncl. *ad scalas dimicabant.* Cf. κατὰ c. acc. nr. 8. a.

προσμένειν, *manere, non abire.* E. 2, 4, 4. ἱππεῖς — προσμείναντες, ἕως τοὺς

τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο οἱ προσήκοντες. c. dat. K. 7, 10. προσμένειν ταῖς ἀρκυσιν. In lexicis non nisi ex N. T. exempla afferuntur. Sed Gramm. addidit etiam Pindari locum Nem. 3, 105. vbi significat *sustinere*. Cf. ἀναμένειν, pro quo est in var. lect.

προσμίγειν siue

προσμιγνύναι, ¶ 1) *accedere*. c. πρὸς, Π. 2, 4, 16. προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια τῶν Ἀρμενίων. ¶ 2) *ad pugnam accedere, irruere*. Π. 3, 3, 27. ὡς ἐγγὺς ἤδη προσεμίγνυε τὸ Περσικὸν πλῆθος. K. 9, 9. ¶ 3) *manum conserere*. v. Poll. 1, 163. Π. 5, 4, 20. ὅπη προσμίξαιεν, πολλῷ ἂν ἐῤῥωμενέστερον συμμιγνύοιεν. ¶ 4) *coniungere se*. A. 4, 2, 11. ὅπως οἱ τελευταῖοι λοχαγοὶ προσμίξειαν, scil. τοῖς ἄλλοις.

προσμισθοῦσθαι, *insuper conducere*. Πο. 4, 22. προσμισθώσονται τοὺς δημοσίους. E. 4, 8, 7. 5, 4, 15.

προσνεύειν, v. προνεύειν.

προσνοεῖν, *animaduertere*. Σ. 2, 16. ἄλλο τι προσενόησα. Cf. προνοεῖν nr. 3.

προσνομὴ, v. προνομή.

πρόσοδος, ¶ 1) *aditus, accessus*. Suid: πρόσοδος, ἡ παρουσία. Π. 5, 2, 2. ᾗ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη. K. 10, 22. αἱ αὐταὶ πρόσοδοι, *eodem modo inuadendi sunt*. c. πρὸς, A. 5, 2, 3. πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον. K. 12, 3. ἐν ταῖς προσόδοις ταῖς πρὸς πολεμίους, *quando hostes sunt inuadendi*. ¶ 2) *supplicatio*. Schol. Aristoph. Nubb. 306. θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμοὺς πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις. Cf. Poll. 1, 25. 29. Suid. in v. προσόδια, interpp. ad Thom. Mag. et Lamb. Bos animaduu. ad Aristid. p. 551. ed. Oxon. A. 6, 1, 6. ἐπαιώνισαν καὶ ὠρχήσαντο, ὥσπερ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς προσόδοις. Marg. Leuncl. προόδοις. ¶ 3) i. q. πρόοδος, *progressus, processus*. Π. 7, 1, 18. τῆς εἰς τὸ πρόσθεν προσόδου. Sed meliores edd. habent προόδου. ¶ 4) *reditus, prouentus*. Hesych: πρόσοδος· — κέρδους προσθήκη. Suid: πρόσοδος· εἰσφορὰ, εἴσοδος. Π. 3, 2, 9. πολὺ ἂν αὐξάνεσθαι τὴν πρόσοδον. A. 7, 7, 21. ἡ κατ' ἐνιαυτὸν πρόσοδος regis. Πο. 3, 10. Pluralis, Π. 8, 2, 6. πλείστας προσόδους λαμβάνειν. A. 1, 9, 11. οἰκονόμον κατασκευάζοντα

ζοντα τῆς ἄρχοι χώρας, καὶ προσόδους ποιοῦντα, np. non ſibi, ſed regi, cui ſubiectus erat. Αγ. 8, 8. ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις. Ιερ. 9, 8. αἱ πρόσοδοι αὔξοιντ' ἄν. 11, 4. προσόδους πλείονας γίγνεσθαι. Απ. 3, 11, 4. οἰκία προσόδους ἔχουσα, h. e. παρέχουσα. Ο. 1, 21. μηχανᾶσθαι προσόδους. c. ἀπὸ, Ο. 2, 11. εἰσὶ αἱ πρόσοδοι ἀπὸ τῶν τοιούτων. ¶ 5) *reditus publici, vectigalia.* Πο. 2, 1. αὕτη ἡ πρόσοδος τῶν καλλίστων ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι. 4, 23. 24. 38. Ε. 6, 1, 3. ὁπότε περιγένοιτο τῆς προσόδου. Inprimis in plurali, Π. 8, 1, 4. τῶν προσόδων ἀμελεῖν. Peculiaris Xenophontis de hoc argumento libellus inſcribitur πόροι ἢ περὶ προσόδων. Πο. 1, 2. ἡ χώρα πέφυκεν οἵα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι. 2, 7. τὰς προσόδους ἂν αὔξοιεν. 3, 6. αὐξήσεις τῶν προσόδων — πρόσοδοι γίγνεσθαι. 4, 1. §. 40. ὡς ἂν πλεῖστοι πρόσοδοι γίγνοιντο. Aem. Portus, „ſi codex eſt ſanus, inquit, eſt Atticiſmus in πλεῖστοι." Sed idem tamen malit πλεῖσται, vt etiam Steph. et Zeun. ediderunt. 5, 1. εἰ μέλλουσι πᾶσαι αἱ πρόσοδοι ἐκ πόλεως προσιέναι. §. 12. Ε. 6, 1, 2. Απ. 3, 6, 5. 6. c. ἀπὸ et ἐκ, Α. 7, 1, 17. προσόδου οὔσης — ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. Πο. 3, 13. ἀπὸ τούτων πρόσοδοι γίγνοιντο. §. 14. 4, 49. Ε. 5, 2, 12. p. 300. χρημάτων πρόσοδοι ἐκ λιμένων. Cf. ἄλυπος, ἀποδεκτήρ, αὔξησις, πόρος.

προσοικεῖν, *finitimum eſſe.* Πο. 1, 8. πόλεσι βάρβαροι προσοικοῦντες. Cf. Poll. 9, 37. Accuſatiuo rei inanimae hoc verbum iungi iubet Thomas Mag.

προσομιλεῖν, *conſueſcere, conſuetudine vti.* Ε. 1, 1, 21. ἰδίᾳ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες.

προσομνύναι, *praeterea iurare.* Α. 2, 2, 4. καὶ ὤμοσαν — οἱ δὲ βάρβαροι καὶ προσώμοσαν.

προσομολογεῖν, *concedere, aſſentiri.* Α. 7, 4, 18. victi πάντες προσωμολόγουν, *promittebant ſe facturos eſſe conditiones ipſis poſitas.*

προσορᾶν, *adſpicere, intueri.* Σ. 8, 18. ἡδέως προσορᾶν ἀλλήλους.

*προσόριος, v. πρόσορος.

προσορμᾶν, *impetum facere, hoſtiliter accedere.* Π. 1, 4, 21. ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας. Codd. Bodl. et Guelf. προορμήσαντας.

πρόσορος, *finitimus*. Π. 6, 1, 12. τὰ πρόσορα ὑμῖν — κτᾶσθε. All. προσόρια. Cf. Poll. 6, 113. et 9, 8.

προσοφείλειν, ¶ 1) *praeterea debere*. Π. 3, 2, 7. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. E. 1, 5, 4. τὸν προσοφειλόμενον μισθὸν) ἀπέδωκε. Steph. et Leuncl. malunt προσοφειλόμενον, quod et Moro probatur, et a Schneidero receptum eſt. ¶ 2) *inſuper aes alienum contrahere*. O. 20, 1. οὐδὲ δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσιν.

προσπαίζειν, *iocari cum aliquo*. Suid: προσπαίζω, δοτικῇ. Aπ. 3, 1, 4. προσέπαιζεν αὐτῷ λέγων. Steph. habet προσέπαιξεν. Sed quia Attici hac forma non vtuntur, Erneſtius malit προσέπαισεν. Cf. Ruhnken. ad Timae. lex. Plat. Perperam E. 3, 3, 3. nonnulli legunt προσπαίσας pro προσπταίσας.

προσπελάζειν, *appropinquare*. Suid: προσπελάζει· προσεγγίζει. K. 6, 19. παραθέοντα, ὅτῳ ἂν προσπελάζῃ, *in quemcunque incidat*. Cf. προπετάζειν, quocum confunditur.

προσπέμπειν, *mittere ad*. Π. 8, 5, 9. προσέπεμψε δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα. Sic Π. 7, 4, 4. in Margg. et Cod. Guelf. προσέπεμψαν (vulgo ἔπεμψαν) πρὸς τὸν Κῦρον δεόμενοι. Etiam Zeun. recepit προσέπεμψαν.

*προσπερονᾶν, *affigere, annectere*. A. 7, 3, 10. ἄρτοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.

προσπίπτειν, ¶ 1) *impingere, auf etwas fallen*. Iπ. 7, 6. ἡ κνήμη, εἴ τι καὶ προσπίπτοι αὐτῇ, ὑπείκοι ἄν. ¶ 2) *accidere ad genua, pedibus ſe aduoluere*. De ſupplicibus. Heſych: προσπίπτω· λιπαρῶ, ἱκετεύω. Π. 4, 6, 2. p. 256. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω. ¶ 3) *accurrere*. De flagitantibus, A. 7, 1, 14. milites turbulenti, ὡς εἶδον τὸν Ξενοφῶντα, προσπίπτουσι αὐτῷ καὶ λέγουσι. De eo, qui temere alios adit et compellat et cum iis loquitur, Π. 1, 4, 4. τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσι προσπίπτειν. Hutch. *aſſultando alludere*. Cf. Doruill. ad Charit. p. 44. ¶ 4) *incurrere*. K. 5, 28. lepus προσπίπτων λανθάνει πρὸς πολλά. ¶ 5) *aggredi, impetum facere*. Π. 5, 4, 20. εἰ βούλοιντο ἀθρόοι πῃ προσπεσεῖν. 7, 1, 18. πάντες προσπεσόντες in ipſo proelio ἐμάχοντο

χοντο. E. 1, 6, 20. ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι. 2, 4, 4. 5, 4, 33. προσπεσὼν (Marg. Steph. τρὶς πεσὼν) πρῶτος τῶν πολιτῶν — ἀπέθανε. 7, 1, 5. Ιπρ. 2, 8. c. dat. E. 3, 2, 3. προσπίπτουσι τοῖς ὁπλίταις. De apro; cf. Poll. 5, 79. K. 10, 8. ᾧ γὰρ ἂν cani προσπέσῃ, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο. §. 13. ¶ 6) sectari, vel incidere in. Απολ. 30. φημὶ αὐτὸν — προσπεσεῖσθαί τινι αἰσχρᾷ ἐπιθυμίᾳ. ¶ 7) alicuius partes eligere. E. 7, 1, 30. προσπεσόντων αὐτῷ τῶν βελτίςων. Morus: cum eum rogarent, cum ei supplices fierent. ¶ 8) accidere, aduenire. E. 5, 2, 2. ἐφηδομένους, εἴ τις συμφορὰ προσπίπτοι. Cf. σφάλμα.

προσπλεῖν, adnauigare. Π. 6, 2, 5. Αἰγυπτίους προσπλεῖν — προσπλεῖν Κυπρίων ςράτευμα. E. 2, 2, 4. 6, 2, 5. τὰ προσπλέοντα. Dicitur enim tam de nauibus, quam de hominibus. E. 6, 2, 21. ὅτι προσπλέοιεν δέκα τριήρεις — τοὺς προσπλέοντας. §. 22. Cf. 5, 1, 23. 24.

προσπληροῦν, ¶ 1) copiarum numerum explere, supplementa mittere. Π. 5, 3, 13. Ὑρκάνιοι — ἱππέας προσεπλήρωσαν (Margg. et Cod. Guelf. ἐξεπλήρωσαν, quod Zeun. praetulit.) εἰς δισχιλίους. ¶ 2) insuper instruere. E. 1, 6, 3. πρὸς αἷς — ἔλαβε — προσεπλήρωσεν ἐκ Χίου — πεντήκοντα ναῦς.

προσπληροῦσθαι, ¶ 1) nautarum numerum explere. E. 5, 1, 24. ἐμβιβάσας τινὰς ναύτας — καὶ προσπληρώσασθαι κελεύσας, εἴ τις ἐνεδεῖτο. ¶ 2) naues insuper instruere. E. 5, 4, 66. ἐκ Κερκύρας ἄλλας προσεπληρώσατο.

προσποιεῖν, reddere, conciliare. E. 4, 8, 28. Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει.

προσποιεῖσθαι, ¶ 1) sibi acquirere. E. 4, 8, 28. Χαλκηδονίους φίλους προσποιησάμενος. ¶ 2) propitium sibi reddere. Πο. 6, 3. ἐπερωτᾷν, τίνας θεῶν προσποιούμενοι, ταῦτα πράττοιμεν. ¶ 3) prae se ferre, sibi asserere. Π. 8, 2, 13. ὁ νικῶν in iudicio τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾷν. ¶ 4) sibi arrogare, profiteri. A. 2, 1, 6. προσεποιεῖτο ἐπιςήμων εἶναι τῶν περὶ τὰς τάξεις. Ιερ. 2, 16. προσποιεῖται τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι. ¶ 5) simulare. Π. 2, 2, 1. extr.

extr. προσεποιούμην ζητεῖν. §. 5. ἐπὶ τοῖς προςποιουμένοις πλουσιωτέροις εἶναι, ἢ εἰσι. 5, 3, 7. A. 1, 3, 14. E. 5, 4, 48. Ιερ. 1, 38. O. 1, 20. δέσποιναι, προσποιούμεναι ἡδοναὶ εἶναι, *speciem voluptatum prae se ferentes*. Ιππ. 5, 12. §. 15. Φιλακτικὸν προσποιήσασθαι εἶναι. c. fut. A. 4, 6, 10. προσποιούμενοι ταύτῃ προσβαλεῖν. E. 5, 4, 20. Ιππ. 5, 15. προσποιούμενον πράξειν τι. Omnino v. Thom. Mag.

προσπολεμεῖν, *oppugnare, bello persequi*. A. 1, 6, 6. ἐγὼ αὐτὸν προσπολεμῶν.

προσπορίζειν, *denuo comparare, restaurare*. Aπ. 3, 6, 5. πρόσοδοι — εἴ τινες παραλείπονται, προσπορίσῃς.

προσπταίειν, *offendere, impingere*. v. Poll. 2, 199. Hesych: προσπταίοντες· προσκρούοντες, προσκόπτοντες. E. 3, 3, 3. Φυλάξασθαι, μὴ προσπταίσας (edd. vett. male προσπαίσας) τὶς χωλεύσῃ. Intell. τὸν πόδα, quem accusatiuum addit Plutarchus in Agesil. c. 3.

πρόσρησις, *salutatio*. Poll. 5, 137. ἀσπασμὸς, πρόσρησις. Cf. Hesych. Ιερ. 8, 3. τὴν ποτέρου πρόσρησιν μᾶλλον εὐφραίνειν τὸν ἀκούσαντα νομίζεις;

προσστέλλειν, v. προστέλλειν.

προστακτέον, *mandandum*. Ιερ. 9, 3. ἄλλοις προστακτέον εἶναι κολάζειν.

προστάσσειν, v. προστάττειν.

προστατεία, *praefectura, cura muneris publici*. Aπ. 3, 6, 10. ἄρτι ἀρχόμενος τῆς προστατείας. §. 1. erat ἐπιθυμῶν προστατεύειν τῆς πόλεως. O. 2, 6. μεγάλα τελεῖν — γυμνασιαρχίας καὶ προστατείας. Vterque Portus exponit *operum publicorum curationes, praefecturas*. Sed Leuncl. et Zeun. rectius interpretari videntur *patrocinia inquilinorum* f. τῶν μετοίκων. Suidas: οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προεστηκότες, προστάται ἐκαλοῦντο. ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον νέμειν προστάτην. Item: νέμειν προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινος τὰ πράγματα αὐτοῦ συνῴκει, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. Cf. Plutarch. in Romulo c. 13. qui πάτρωνας interpretatur προστάτας, et πατρωνείαν f. patrocinium προστασίαν. it. Hesych. et Suid.

in v. ἀπροστασίου, vbi docent, contra eos, qui patrono carerent, inquilinos actionem fuisse datam.

προστατεῖν, *praeesse, regere.* Απ. 3, 4, 8. προστατεῖν ἑκάστους ἐπιτηδείους πράττειν. All. aliter locum legunt et interpretantur. Sed optime Schneiderus προστάττειν recepit e Stobaeo, et Brodaeo suadente edidit τὰ ἐπιτήδεια, h. e. *ea quae fieri debent, quae a quouis recte postulari possunt.* Cf. Schütz. Ιερ. 5, 1. Φοβοῦνται — μὴ ἐπιθυμήσῃ τὸ πλῆθος ὑπ' αὐτῶν προστατεῖσθαι. c. gen. Π. 8, 3, 11. Σύρων ὁ προστατῶν, *praefectus, regulus.* Απ. 1, 1, 8. τῆς πόλεως προστατεῖν. Σ. 4, 60. ὧν προστατοίη. De praefectis certaminum. Poll. 3, 140. ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγώνων διαθέται — προστάται. Α. 4, 8, 18. Δρακόντιον — δρόμου τε ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι. De eo, qui auctor est aliis et suadet, vel aliquid curat, Απ. 2, 7, 9. v. προστάτης.

προστατεύειν, ¶ 1) *praeesse.* c. gen. Ιερ. 11, 5. πόλεως ἧς προστατεύεις. §. 7. Απ. 3, 4, 6. ὅτου ἂν τις προστατεύῃ — εἴτε χοροῦ, εἴτε οἴκου, εἴτε πόλεως, εἴτε στρατεύματος προστατεύει. Ern. προστατεύοι. 5, 6, 1. 2. Ο. 12, 4. τῶν ἔργων προστατεύειν. ¶ 2) *imperio et auctoritate sua efficere, curare.* c. ὅπως, Π. 1, 2, 5. προστάται — προστατεύουσιν, ὅπως — ἀποτελῶσιν. Α. 5, 6, 11. it. praecedente gen. Π. 1, 6, 7. ἀνθρώπων ἄλλων προστατεύειν, ὅπως ἕξουσιν τὰ ἐπιτήδεια. Ιππ. 1, 7. ¶ 3) *principem esse, principatum tenere.* Ε. 3, 3, 6. οἱ προστατεύοντες sunt *principes coniurationis.* Sed de principatu Graeciae est Πο. 5, 6. ὠμῶς ἄγαν δόξασα προστατεύειν ἡ πόλις, *dominari, principatu vti.* c. ἐν, Απ. 2, 8, 4. οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες. ¶ 4) *procuratorem fieri.* Ο. 2, 9. ὥρα σοι προστατεύειν ἐμοῦ, *meam rem familiarem administrare* — κελεύεις με προστατεύειν σου, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μὴ — πένης γένοιο.

προστάτης, ¶ 1) *praefectus, magistratus.* Π. 1, 2, 5. προστάται et ἄρχοντες tanquam synonyma inter se permutantur. 8, 8, 3. ὁποῖοι οἱ προστάται, τοιοῦτοι καὶ οἱ ὑπ' αὐτούς. Πο

Πο. 1, 1. E. 2, 3, 20. Απ. 3, 4, 6. c. gen. E. 4, 8, 28. προςάται πάσης τῆς Λέσβου ἔσονται. Ιερ. 11, 7. ἄλλους προςάτας πόλεων. Απ. 1, 2, 32. προςάτης γενόμενος πόλεως. §. 40. Περικλεῖ προςάτῃ τῆς πόλεως. E. 3, 2, 20. τῷ τοῦ δήμου προςάτῃ Elide. 5, 2, 3. τοὺς ἐν Μαντινείᾳ τοῦ δήμου προςάτας. §. 6. τῶν τοῦ δήμου προςατῶν. 7, 4, 33. De imperatore et ducibus, Π. 7, 2, 7. p. 419. τῶν δεομένων μου προςάτην γενέσθαι — εἵλοντό με προςάτην τοῦ πολέμου. A. 7, 7, 19. De iis, qui habent imperium Graeciae, Πο. 5, 6. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν προςάται τοῦ ναυτικοῦ ἐγενόμεθα. E. 3, 1, 2. Lacedaemonii πάσης τῆς Ἑλλάδος προςάται. ¶ 2) *inſpector, vindex, praeſes*, qui Gallice vocatur *Garant*. E. 5, 1, 33. Λακεδαιμόνιοι — προςάται τῆς ὑπὸ βασιλέως καταπεμφθείσης εἰρήνης. ¶ 3) *auctor, ſuaſor, curam gerens*. c. ὅπως, Απ. 2, 7, 9. ἐὰν προςάτης ᾖς ὅπως ἐνεργοὶ ὦσι. Ern. et Schneider. e Codd. edidere προςατήσῃς. Valckenar. coniecerat ἐπιςάτης, quod dicitur de operis inſpectore. ¶ 4) i. q. πρωτοςάτης, *in prima acie collocatus*. E. 2, 4, 10. p. 110. τοῖς προςάταις ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι. Goldhagen monet, legendum eſſe πρωτοςάταις, idque recipit cum Moro Schneiderus. Ιπρ. 2, 2. δεκαδάρχους καταςῆσαι — καὶ τούτους μὲν προςάτας δεῖ εἶναι. Leuncl. et Zeun. malunt πρωτοςάτας. Sed nihil monent Π. 3, 3, 19. vbi Cyrus ad οὐραγοὺς dicit: χώραν ἔχετε οὐδὲν ἧττον ἔντιμον τῶν προςατῶν.

προστάττειν, ¶ 1) *imperare, iubere*. Thom. Mag: ἐπιτάττω κάλλιον, ἢ προςάττω. ¶ a) ſine caſu. Αγ. 1, 22. προςέταττε, ὅσα ἐλεύθεροι — πείθονται. Saepe ſic paſſiuum, v. c. Π. 2, 2, 3. πρὶν εἰδέναι τὸ προςαττόμενον, πείθονται. v. πιθανὸς nr. 4. 7, 5, 22. τῶν προςασσομένων. 8, 6, 2. διαπεφυλάκασι τὰ προςαχθέντα. Λ. 5, 2. E. 1, 7, 10. p. 60. τοὺς οὐ πράξαντας τὰ προςαχθέντα — πρᾶξαι τὰ προςαχθέντα. Ιερ. 7, 2. Απ. 3, 5, 6. καραδοκοῦντες τὰ προςαχθησόμενα. Ιπρ. 9, 6. ¶ b) c. dat. A. 1, 6, 10. ἐξῆγον αὐτὸν, οἷς προςετάχθη. E. 1, 7, 3. τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν προςτάξαιεν

ξαιεν — ἀνδράσιν — οἷς προσετάχθη. Ιερ. 10, 4. ἐν — τῶν προστεταγμένων τοῖς μισθοφόροις. Sed Π. 8, 4, 5. προσταχθέν τι ἤδη σοι, est pro ὑπό σου. ¶ c) c. inf. Αγ. 1, 22. τοῖς διὰ γῆρας καταλειπομένοις αἰχμαλώτοις προσέταττεν ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν. Sunt enim datiui absoluti, vt iam Hutch. et Bach. viderunt. Λ. 11, 2, ὅτα ἡ στρατιὰ δεηθείη — προστέτακται ἁμάξῃ παρέχειν, *constitutum est ex Lycurgi legibus.* ¶ d) c. dat. et inf. Π. 1, 2, 2. πλεῖσται πόλεις ἀφεῖσαι — ἔπειτα προστάττουσι (all. Zeunio iudice minus eleganter ἐπιτάττουσι) αὐτοῖς μὴ κλέπτειν. §. 6. 2, 3, 2. τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προστάττειν, ἐκπονεῖν τἀγαθὰ, ἄλλους αὐτοῖς ἐπιτακτῆρας δίδωσι deus. E. 4, 8, 12. προστάξαντες αὐτῷ (Margg. αὐτὸν) ταῦτα διδάσκειν. Ιερ. 9, 4. O. 2, 6. τὴν πόλιν σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν. 4, 6. οἷς ὡπλίσθαι προστέτακται. 17, 9. Σ. 4, 30. προσετάττετό μοι δαπανᾶν ὑπὸ τῆς πόλεως. Ιπ. 2, 5. προστετάχθω τῷ ἱπποκόμῳ — διάγειν. ¶ e) c. dat. pers. et acc. rei, Π. 4, 5, 11. ἔργον τι αὐτῷ προστάξαι. 7, 1, 10. τοὺς ἐκ πλαγίου hostes. ἄλλοις πρόσταξον, *aliis assigna inuadendos.* Possit tamen accusatiuus ille etiam pro absoluto haberi. 8, 7, 3. p. 543. Λ. 6, 2. μηδὲν αἰσχρὸν προστάττειν τοῖς παισίν. E. 4, 1, 16. ἐάν μοι τὴν ἀρχὴν προστάττῃ, *mandet.* O. 9, 16. εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προστάττω. 17, 11. τοῖς ἀσθενεστέροις πᾶσι μείω προστάττειν πράγματα. Markland. ad Lys. p. 532. ed. Reisk. malebat προστάγματα. Sed προστάττειν προστάγματα non est Xenophonteum. Vnde passiuum: Απ. 1, 7, 4. προστάττεσθαι αὐτοῖς μείζω, ἢ κατὰ δύναμιν. O. 4, 6. ᾧ τοῦτο προστέτακται. Ιπρ. 7, 15. νομίζοντες σφίσι τοῦτο προστετάχθαι. ¶ f) De deo et natura, O. 7, 23. τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός. §. 24. τῇ γυναικὶ ἐνέφυσε καὶ προσέταξε τὴν — τροφήν. §. 25. Passiuum: O. 7, 29. ἃ ἑκατέρῳ προστέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. §. 32. ἔργα ὑπὸ τοῦ θεοῦ προστεταγμένα. Cf. ἀπέρχεσθαι et νόμος. ¶ 2) *insuper imponere, imperare.* O. 2, 6. v. εἰσφορὰ nr. 2. ¶ 3) *praecipere.* De scriptore, Ιπρ. 5, 3. ὅπως μὴ προστάττειν δοκῶ ἀδύνατα. ¶ 4) προστάττομαι, *mihi imperatur.*

ἐπρ. E. 2, 3, 18. p. 95. ἔφασαν, προσαχθέντα με ὑφ' ἑαυτῶν οὐκ ἀνελέσθαι τοὺς δυσυχοῦντας. Leuncl. *me, licet ab iis iuſſum.* Margg. προσαχθέν μοι, vbi ſupplendum eſſet κατά. Π. 8, 4, 5. pro ὃ δὲ πράττοιμι in Margg. eſt ἃ δὲ προσαττοίμην. Permutatur προσάττειν etiam c. προσατεῖν. v. ibi.

*προστελεῖν, *praeterea impendere, inſuper ſoluere.* A. 7, 6, 21. εἰ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προσετέλει.

προστέλλειν, *adſtringere, contrahere.* K. 4, 1. canes habeant ἰσχία — ἔνδοθεν προσεσαλμένα. Haec lectio a Stephano eſt profecta. Edd. vett. et Poll. 5, 59. probante Kuhnio habent eodem ſenſu προεσαλμένα.

προστερνίδιον, *pectoris tegumentum* ſ. *munimentum, pectorale.* Iungitur aliis equorum armis Π. 6, 4, 1. 7, 1, 1. A. 1, 8, 4. Ιπ. 12, 8. vt ap. Poll. 1, 140.

προστιθέναι, ¶ 1) *addere.* Π. 6, 1, 17. προσέθηκε καὶ δρέπανα, *fabricari iuſſit ad currus.* E. 6, 1, 3. ὁπότε ἐνδεὴς εἴη, παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, *de ſuis ſupplebat.* Αθ. 3, 8. κατὰ μικρὸν τὸ μὲν ἀφελεῖν, τὸ δὲ προσθεῖναι legibus. §. 9. c. dat. Π. 2, 4, 9. ἐμὲ πέμψαι ἱππέας μοι προσθεὶς, *cum equitibus.* 8, 6, 7. E. 4, 8, 9. Ιπ. 10, 7. τροχοὺς τῷ λείῳ προσίθεμεν. c. πρὸς, E. 1, 5, 4. εἰ πρὸς τὸν μισθὸν ἑκάστῳ ὀβολὸν προσθείης. De ſermone, Π. 4, 1, 11. τά τε ἄλλα ἀπήγγελλε καὶ προσετίθει, ὅτι αὐτὸς etc. Σ. 2, 27. προσέθηκε ὁ Φίλιππος, ὡς χρὴ — μιμεῖσθαι. ¶ 2) *attribuere, inſuper tribuere.* O. 4, 8. τούτοις praeter priorem regionem τὴν ἄλλην γῆν προσίθησι in praemium. ¶ 3) *annumerare.* Απ. 4, 2, 34. προσθήσομεν αὐτῷ κάλλος ἢ ἰσχὺν, *ad felicitatem referamus.* §. 35. ¶ 4) *adſuefacere, docere.* Απ. 2, 1, 3. τὸ ἐγκρατῆ εἶναι — ποτέρῳ ἂν προσθείημεν; — τὸ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ποτέρῳ ἂν προσθείημεν; Cf. προσθετέον. ¶ 5) *applicare.* Απ. 1, 4, 5. de deo: προσθεῖναι αὐτοῖς (hominibus) δι' ὧν αἰσθάνονται — ῥῖνες προσετέθησαν. Olim legebatur προετέθησαν. §. 11. dii ἀνθρώπῳ καὶ χεῖρας προσέθεσαν. 4, 3, 11. ¶ 6) *admouere.* c. πρὸς, v. σῶμα. ¶ 7) *adhibere.*

Ιερ. 9, 4. ἀνάγκην προστιθέναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιοῦσιν, *vim adhibere, cogere, punire*. Cf. ἀνάγκη. ¶ 8) *legibus constituere*. Λ. 10, 1. ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας προθεὶς (Marg. Leuncl. προθείς), ἐποίησε μηδὲ ἐν τῷ γήρᾳ ἀμελεῖσθαι τὴν καλοκἀγαθίαν. Etiam saepius confunditur c. προτιθέναι. v. προτιθ. et προτείνειν nr. 3.

προστίθεσθαι, ¶ 1) *sibi addere, sibi adiungere*. Π. 3, 4, 8. p. 131. μὴ καὶ τοῦτον πολέμιον πρὸς τοῖς ἄλλοις προσθώμεθα. 4, 5, 15. p. 251. ἰσχὺν ἡμῖν αὐτοῖς προσθησόμεθα. ¶ 2) *suffragium suum addere, suffragio suo accedere* s. *comprobare*. Intelligendum enim est ψῆφον. Α. 1, 6, 10. ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι. v. Hutch. ad h. l. qui praeter alios laudat locum Luc. 23, 51.

προστρέχειν, ¶ 1) *accurrere*. Π. 7, 1, 8. Ἀβραδάτης προσῆλθεν αὐτῷ, προσέδραμον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι. Ε. 3, 1, 15. προσδραμὼν σὺν τῇ ἑαυτοῦ τάξει. 4, 1, 18. c. dat. Α. 4, 3, 8. Ξενοφῶντι προσετρεχέτην (Cod. Guelf. et edd. vett. προτρεχέτην, all. προσέτρεχον) δύο νεανίσκω. c. πρός, Π. 1, 3, 10. πρὸς τὸν πάππον προσδραμεῖν. ¶ 2) *aggredi*. Π. 5, 4, 20. πρὸς τοὺς ἐγγὺς καὶ προσδραμεῖν καὶ πάλιν ἀπελθεῖν.

προστυγχάνειν, *forte occurrere, superuenire*. Π. 6, 3, 1. εἴ τι ὑπολείποιτο, οἱ προστυγχάνοντες τῶν ἀρχόντων ἐπεμέλοντο.

προσφαίνεσθαι, *apparere, praesto esse*. Π. 4, 5, 18. ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ἄσμενοι πολλοὶ προσεφάνησαν. Margg. προεφάνησαν. Minus recte.

προσφέρειν, ¶ 1) *afferre*. Π. 6, 4, 1. προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος donatura. 8, 3, 20. προσέφερέ τι αἰεὶ ad augendam rem familiarem. Αγ. 2, 13. τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα. Ε. 4, 3, 13. pro eo est προσενήνεκτο. Σ. 2, 7. 5, 2. τὸν λαμπτῆρα ἐγγὺς προσενεγκάτω. Steph. inserit τις, quod tamen facile potest intelligi. Cf. ἀντιπροσφέρειν, ἐκφέρειν nr. 1. et πῦρ. Refertur ad res abstractas, Ιπ. 9, 10. ἐπὶ κλωσμῷ τὰ πρᾳέα, ἐπὶ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι. §. 11. ἐκείνῳ θορυβῶδες μηδὲν προσφέρειν. 10, 13. οὐδὲν χαλεπὸν προσφέρειν. ¶ 2) *offerre*,

ferre, praebere, apponere. Π. 1, 3, 7. pincernae τὴν φιάλην προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν. §. 8. προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. Απ. 3, 11, 13. ἐὰν δέ τις προσφέρῃ λιμὸν ἐμποιήσας. §. 14. τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσφέροις. Ιπ. 9, 11. ἄριςα καὶ δεῖπνα προσφέρειν. Κ. 6, 2. ὅταν μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, *cibos.* Cf. ἄριςον. c. inf. Π. 7, 1, 1. τῷ Κύρῳ προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. ¶ 3) *admouere.* Ιπ. 6, 7. τὸ ςόμιον τῇ ἀριςερᾷ προσφερέτω. Cf. ςόμα. ¶ 4) *inferre.* v. χεὶρ nr. 1. o. ¶ 5) *infligere, obiicere.* v. προβόλιον. ¶ 6) *pendere, insuper pendere.* Πο. 2, 1. μέτοικοι οὐ λαμβάνουσι μισθὸν, ἀλλὰ μετοίκιον προσφέρουσι. ¶ 7) *lucrum et reditus afferre, einbringen.* Πο. 4, 15. ἀνδράποδα elocata προσέφερε αὐτῷ μνᾶν. ¶ 8) προσφέρειν λόγον, *appellare, solicitare.* v. λόγος nr. 5.

προσφέρεσθαι, ¶ 1) *ori suo admouere, sumere.* Π. 4, 2, 19. p. 224. τοσοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι. Απ. 3, 11, 13. τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιςα ἐάν τις προσφέρηται πρὶν ἐπιθυμεῖν. Edd. vett. προσφέρῃ, vt paulo poſt in omnibus edd. legitur. Σ. 4, 41. ¶ 2) *ſe inferre, irruere.* Π. 1, 4, 8. κάπρον προσφερόμενον. 2, 4, 17. p. 137. Ε. 5, 3, 7. ἀντιπάλοις μετ' ὀργῆς — προσφέρεσθαι. Κ. 10, 9. ἥτις ἂν τῶν κυνῶν προσφέρηται αὐτῷ πρὸς πρόσωπον. ¶ 3) *accurrere, appellere.* Π. 5, 4, 3. ὥσπερ εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προσφέρεσθαι. ¶ 4) *adhibere.* Ο. 14, 6. v. προφέρεσθαι. ¶ 5) *ſe gerere erga aliquem, vti, tractare.* Π. 4, 2, 9. ὡς ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς προσφερομένους, οὕτω καὶ αὐτοὶ ποιήσουσι. c. dat. Π. 7, 2, 6. τἀναντία προσηνέχθην τῷ Ἀπόλλωνι. 8, 1, 8. τοῖς μὴ παροῦσιν οὕτω προσεφέρετο, np. vt puniret. Α. 5, 5, 10. οὐ γὰρ ὡς φίλιοι προσεφέροντο ἡμῖν. Απ. 3, 11, 11. Ιπ. prooem. ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι. 6, 13. c. πρὸς, Α. 7, 1, 5. πρὸς τοὺς διαμένοντας προσφερέσθω ὡς ἂν αὐτῷ δοκῇ. Αγ. 7, 2. ¶ 6) *agere cum aliquo, conuerſari.* Απ. 3, 7, 8. τούτοις (i. e. τῷ δήμῳ) μηδένα τρόπον οἴει δυνήσεσθαι προσενεχθῆναι oratione ad populum habenda. Verti h. l. poſſit *in concionibus verſari.*

4, 2,

4, 2, 1. ὡς προσεφέρετο αὐτοῖς, *quomodo iis vſus ſit, cum iis diſſeruerit.* ¶ 7) *reſpondere.* Π. 4, 5, 15. Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη.

προσφιλὴς, *gratus, acceptus.* v. Wetſten. ad Philip. 4, 8. Πο. 5, 1. προσφιλεστέραν aliis — ποιήσειε τὴν πόλιν. 6, 1. προσφιλέστεροι τοῖς Ἕλλησι γενησόμεθα. Ο. 5, 10. οἰκέταις προσφιλεστέρα, γυναικὶ ἡδίων, τέκνοις ποθεινοτέρα, φίλοις εὐχαριστοτέρα. 15, 4. τὴν γεωργίαν — προσφιλεστάτην θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις.

προσφιλῶς, *amice, amanter.* Poll. 3, 63. προσφιλῶς δὲ Ξενοφῶν εἴρηκε. Απ. 2, 3, 16. προσφιλῶς χρώμενος (ἀνθρώποις), *humaniter tractans.* Ε. 2, 3, 18. p. 99. εἰ τὸ κράτιστον τῆς πόλεως προσφιλῶς ἡμῖν εἶχε, *nobis faueret.* Superl. Ιπ. 1, 1. ἄρξειας ἄν, σαυτῷ καὶ φίλοις — προσφιλέστατα.

***προσφορεῖν**, *afferre, apportare.* Ε. 7, 2, 8. προσφοροῦντες τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχον — τεθερισμένα.

πρόσφυσις, *adhaeſio.* Ιπ. 1, 11. ἡ ὑψηλὴ ἀκρωμία equi — τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι equitis ἰσχυροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται, *facit vt firmius adhaereat.*

***προσχαρίζεσθαι**, *obſequi, ſatisfacere.* Ο. 13, 9. τῇ γαστρὶ αὐτῶν (ſeruorum) ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἂν πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν.

προσχωρεῖν, ¶ 1) *accedere.* Απ. 4, 3, 8. ſol dicitur τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν. c. εἰς, Ε. 7, 4, 17. πάλιν προσκεχωρήκεσαν οἱ Πελληνεῖς εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων συμμαχίαν. Praepoſitionem εἰς addidit Stephanus. ¶ 2) *partes ſequi.* Ε. 1, 2, 3. ἐπορεύοντο ἐς Κολοφῶνα· Κολοφώνιοι δὲ προσεχώρησαν, ſcil. αὐτοῖς. 4, 8, 30. τὰς μὲν (πόλεις) προσήγετο — ἐκ δὲ τῶν οὐ προσχωρουσῶν etc. 5, 2, 15. τὰς οὔπω προσκεχωρηκυίας πόλεις. Oppon. τὰς βεβιασμένας. c. dat. Ε. 1, 2, 12. ἀποστάντες πάλιν προσεχώρησαν αὐτῷ. 3, 1, 4. 3, 2, 18. 20. 7, 5, 9. ¶ 3) *ſe dedere.* Α. 5, 4, 17. οἱ δὲ ἑκόντες προσεχώρουν. Ε. 1, 6, 9. ¶ 4) *in ditionem venire.* Π. 5, 5, 9. p. 331. φρούρια τὰ σὰ, πρότερον — συγκατασπασθέντα, νῦν τἀναντία σοι προσκεχωρηκότα. ¶ 5) Legitur pro προχωρεῖν. v. προχ. nr. 3.

προσχωρεῖσθαι, *dedere se.* E. 7, 4, 16. ἀναπειθόμενοι, ὡς ἡ πόλις προσχωρήσοιτο.

πρόσχωρος, *finitimus.* Thomas: πρόσχωρος λέγε, μὴ πλησιόχωρος. Sed Pollux 6, 113. probat vtrumque. Π. 4, 5, 13. τινὲς τῶν προσχώρων. Margg. πλησιοχώρων. 5, 3, 13. Α. 5, 3, 10. πάντες οἱ πολῖται, καὶ οἱ πρόσχωροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Edd. vett. male πρόχωροι.

πρόσω, ¶ 1) *procul.* Hesych: πρόσω· πόῤῥω, ἔμπροσθεν, μακρὰν, εἰς τοὔμπροσθεν. Suid: πρόσω· ἀντὶ τοῦ, ἀποτέρω. Π. 2, 3, 8. πότερον ἐπεὶ ὁμοῦ ἐγένοντο, ἢ ὅτε πρόσω ἦσαν — ὅτε πρόσω ἦσαν. 2, 4, 14. ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον τινὰ οὐ πρόσω. 4, 3, 4. p. 232. πρὶν πρόσω (Margg. πόῤῥω) γενέσθαι. 6, 1, 14. ὡς ἐν ἀσφαλεῖ εἶεν, εἰ καὶ πρόσω τῇ ἰσχύϊ ἀποστρατοπεδεύσαιντο, *procul ab iis.* Datiuus pendet ab omissa praepositione σύν. 7, 1, 4. κατανοῶν ὡς πρόσω τὸν καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο, *nimis procul s. longo ambitu cornua flectendo a phalange abstrahere.* In sqq. est πολὺ ἀποσπᾶν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς φάλαγγος. A. 2, 2, 7. καπνὸς ἐφαίνετο ἐν κώμαις οὐ πρόσω. Leuncl. *non magno ex interuallo.* 4, 5, 2. 7, 3, 7. τῷ πρόσω οἰκοῦντι, *procul hinc habitanti.* O. 4, 6. τοὺς πρόσω ἀποικοῦντας. Ιππ. 4, 14. c. ἀπὸ, Π. 5, 4, 20. extr. πρόσω ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι. c. gen. Π. 2, 4, 12. τὴν ἄλλην δύναμιν μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. 7, 2, 7. ἐμοῦ — πρόσω Δελφῶν ἀπέχοντος. vbi tamen Δελφῶν possit etiam regi ab ἀπέχοντος. A. 3, 2, 13. Cf. ὅσος nr. 11. c. artic. Π. 6, 3, 3. τὰ πρόσω, *remotiora loca.* Ιππ. 5, 5. τὸ πρόσω, *remotum.* ¶ 2) *longe, vltra.* c. gen. A. 4, 3, 21. μὴ πρόσω τοῦ ποταμοῦ διαβαίνειν, *non longe in fluminis transitu progredi.* Sic Π. 1, 6, 19. p. 80. οὐκ οἴει ἂν πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς — πλεονεξίας, *te plurimum profecturum esse.* c. artic. A. 1, 3, 1. ἰέναι τοῦ πρόσω, *vlterius.* Intelligi potest ἐπὶ τόπου. 5, 4, 17. ἐπορεύοντο εἰς τὸ πρόσω, *vlterius, prorsum.* ¶ 3) προσωτέρω, a) *longius, remotius.* Π. 7, 5, 3. ὅσω προσωτέρω ἐγίγνοντο. A. 7, 7, 1. ἀπεστρατοπεδεύσατο προσωτέρω a Graecis. Απ. 4, 3, 8. εἰ προσωτέρω ἄπεισιν,

si longius a nobis abiret. b) vlterius. A. 4, 3, 24. προσωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, vlterius quam commodum esset. ¶ 4) προσωτάτω, a) longissime, remotissime. Π. 7, 2, 1. ὅποι ἐδύναντο προσωτάτω. A. 6, 6, 1. c. ἀπὸ, Aπ. 1, 4, 6. ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων. b) quam maxime eminus. Π. 2, 1, 4. ὡς ὅτι προσωτάτω ταχθέντες μάχεσθαι. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πόῤῥω. v. supra nr. 1. et πόῤῥω nr. 2. it. πρόσω ἡγεῖσθαι c. προηγεῖσθαι. v. προηγεῖσθαι nr. 1. it. ἔτι πρόσω c. ἐπιπρόσω. v. ἐπιπρ.

πρόσωθεν, v. πόῤῥωθεν, et πρόσθεν nr. 8.

*προσωνεῖσθαι, praeterea emere. Πο. 4, 7. ἐπειδὰν ἱκανά τις κτήσηται — οὐ μάλα ἔτι προσωνοῦνται. Ex τις intelligi debet pluralis, nisi προσων. passiue accipiatur.

πρόσωπον, ¶ 1) os, facies. Π. 2, 2, 16. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴχει. 2, 3, 8. πληγὰς ἐν τοῖς προσώποις. Tribuitur equo, Iπ. 5, 4. ὁπόσα ἂν δυσκολῇ περὶ τὸ πρόσωπον ὁ ἵππος. ¶ 2) frons. K. 4, 8. τρίχα ἐπανθοῦσαν περὶ τὰ πρόσωπα canis. Margg. μέτωπα, fortassis e Polluce 5, 65. c. πρὸς, K. 10, 9. ἥτις ἂν τῶν κυνῶν προσφέρηται αὐτῷ πρὸς τὸ πρόσωπον, a fronte. c. κατὰ, Π. 1, 6, 19. p. 82. εἰ οἱ πολέμιοι φανεῖεν κατὰ πρόσωπον, ex aduerso. 4, 1, 8. p. 20.. οἱ μὲν κατὰ πρόσωπον — οἱ δ' ἐκ πλαγίου, aduersus nos, in acie opposita. 6, 3, 11. p. 387. τὴν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀντίας φάλαγγος τάξιν ἔχειν, vbi duae τάξεις sunt a lateribus phalangis. 7, 1, 12. Iπ. 6, 3. κατὰ τὸ πρόσωπον, a fronte equi. Oppon. κατ' οὐρὰν et ἐκ πλαγίου. ¶ 3) vultus. Π. 1, 4, 24. ἑώρα τὸ πρόσωπον τοῦ πάππου ἠγριωμένον. 5, 2, 15. p. 286. 6, 4, 5. extr. ἄφοβον δεικνὺς καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον. 7, 1, 6. ἡδὺ ὑμῶν τὰ πρόσωπα θεάσασθαι. Aπ. 3, 10, 4. ὁμοίως ἔχειν τὰ πρόσωπα — φαιδροὶ — σκυθρωποί. §. 5. τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐλευθέριον — διὰ τοῦ προσώπου διαφαίνει. Pluralis de vno, A. 2, 6, 7. τὸ συγγνὸν τό τε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς (2 Codd. inserunt ἄλλοις) προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι. Plutarchus de discrim. adul. et amici c. 41. vbi ad h. l. respicit, habet πρόσωπον. Tribuitur canibus, K. 4, 2. ἀπὸ τῶν

τῶν προσώπων φαιδροὶ καὶ εὔςομοι. Cf. παραθαῤῥύνειν, σπουδάζειν, ἰςάναι.

προσωφελητέον, *iuuandum*. Ἀγ. 11, 8. ἐᾶν τὰ ἀλλότρια — καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελητέον εἶναι, *etiam de suis iuuandum esse*. Nam genitiuus pendet ab omisso ἐκ.

προτακτέον, *in fronte s. primo loco collocare oportet*. Ἀπ. 3, 1, 10. τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτέον. Paulo ante est πρώτους καθιςάντες et §. 8. πρώτους τάττειν

προτάττειν, *in prima acie collocare*. E. 2, 4, 10. p. 110. ἀκοντίζειν ὑπὲρ προτεταγμένων. Sic Π. 5, 3, 16. p. 299. τὸ προταχθὲν ἀποδιδράσκει, *qui primi s. in primo agmine incedunt s. incedere iussi sunt*.

προτάττεσθαι, *ante collocare in acie*. E. 6, 4, 10. προετάξαντο τῆς φάλαγγος τοὺς ἱππέας, *equites suos ante phalangem collocarunt*.

προτείνειν, ¶ 1) *protendere, tollere, porrigere*. v. Poll. 2, 160. Π. 4, 2, 11. παρῆσαν τὰς δεξιὰς προτείνοντες. οἱ δὲ — ἀντεδεξιοῦντο αὐτούς. 7, 5, 15. ὁπότε τις τῶν φίλων προφανείη, προτείνων Κῦρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτούς. E. 4, 1, 13. ¶ 2) *fruendum porrigere*. O. 5, 8. γεωργία — ἥδιον τὸν ἐπιμελόμενον δέχεται, προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ τι χρήζει. ¶ 3) *praetendere, offerre*. Iπ. 6, 11. εἰ ἁρπάζει equus τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον. Sic K. 10, 16. Zeun. auctore Stephano edidit προτεῖναι pro προθεῖναι vel προσθεῖναι. v. προτιθέναι nr. 3. Est etiam in var. lect. pro προὔπινον, v. προπίνειν.

προτελεῖν, ¶ 1) *pretium soluere ante rem diuenditam*. Ἀγ. 1, 18. οὐδὲν προτελέσαντες οἱ φίλοι αὐτοῦ — παμπληθῆ χρήματα ἔλαβον. ¶ 2) *ante impendere, ante erogare*. Πο. 3, 10. οἱ μνᾶν προτελέσαντες in argentifodinas, c. εἰς, Πο. 3, 9. ἀφ' οὗ ἂν προτελέσωσιν εἰς τὴν ἀφορμήν. ¶ 3) *prius dare*. A. 7, 7, 15. τί προτελέσας ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες.

προτεραῖος, *prior*. Ammonius et Thom. Mag: προτέρα, ἐπὶ τάξεως· προτεραῖα δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. quanquam etiam dicitur τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ. v. Poll. 1, 65. Π. 4, 2, 3. τὴν προτεραίαν νύκτα ἀγρυπνήσαντες. A. 5, 4, 12. τῇ προτεραίᾳ (ἡμέρᾳ) ἐπράπησαν.

πηταν. E. 1, 1, 10. τῇ προτεραίᾳ (ἡμέρᾳ) ἐπειδὴ ὡρμίσαντο, *die ante eum, quo in portum ingressi erant, proximo.* 1, 7, 6. pro ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ in margg. est ἐν τῇ προτεραίᾳ ἐκκλ. Sed vera praecepisse videntur grammatici. Nam §. 10. p. 59. est ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ sine vlla lectionis varietate. Cf. πρότερος nr. 2.

πρότερος, ¶ 1) *prior.* Π. 2, 2, 2. p. 103. προελθὼν τοῦ λοχαγοῦ ἔμπροσθεν, πρότερος ἐπορεύετο. 8, 7, 3. p. 543. τῷ προτέρῳ γενομένῳ, *maiori natu.* A. 1, 4, 12. τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι. 5, 4, 15. ἐν τῷ προτέρῳ (all. πρότερον) αἱρεθέντι χωρίῳ. 7, 8, 12. οὕτω τὰ πρότερα ἱερὰ ἀπέβη. Vbi poterat esse τὰ πρῶτα. E. 7, 2, 14. ἡμιλλῶντο ὅπως φθάσειαν — ἀφικόμενοι δὲ πρότερον οἱ ἱππεῖς. Haec lectio e margg. est desumta pro πρότεροι. Aπ. 2, 3, 12. 13. c. gen. Π. 4, 2, 19. p. 229. ἔξεστιν ὑμῖν προτέροις τῶν ἀπόντων ἀρίστου τυχεῖν, *prius quam absentibus.* A. 1, 2, 25. προτέρα Κύρου ἀφίκετο. Πο. 4, 12. E. 6, 5, 39. K. 1, 4. ¶ 2) τῇ προτέρᾳ, scil. ἡμέρᾳ, *pridie.* A. 2, 1, 3. τῇ προτέρᾳ ὁρμῶντο. Brodaeus coniiciebat τῇ προτεραίᾳ, vt est in Cod. Paris. Sed hac emendatione non opus esse patet ex Oudendorpii nota ad Thom. Mag. Cf. προτεραῖος. ¶ 3) πρότερον, ¶ a) *prius, ante.* Π. 7, 5, 16. πολὺ πρότερον ἢ οἱ φίλοι παρῆσαν. A. 1, 3, 18. οἵαπερ καὶ πρότερον (all. πρόσθεν) τοῖς ξένοις ἐχρῆτο. 3, 1, 6. οὐ πρότερον (all. πρῶτον) ἠρώτα. E. 3, 5, 8. p. 181. K. 9, 2. c. gen. E. 1, 5, 1. οἱ Λακεδαιμόνιοι πρότερον τούτων οὐ πολλῷ χρόνῳ — ἐξέπεμψαν. ¶ b) *citius, facilius.* Aπ. 2, 7, 2. πρότερον — ἐν τῇ ὁδῷ ζητῶν εὑρεῖν, ἢ δανειζόμενος λαβεῖν. ¶ 4) τὸ πρότερον et τὰ πρότερα, *antea, ante.* A. 4, 4, 9. ὅτε τοπρότερον ἀπῄεσαν. E. 5, 3, 15. Aπ. 3, 8, 1. τὸ πρότερον ἠλέγχετο. E. 1, 1, 18. προθύμους εἶναι καὶ τὰ λοιπὰ, ὥσπερ τὰ πρότερα. ¶ 5 In var. lect. est τῶν προτέρων pro τῶν πρόσθεν. v. πρόσθεν nr. 3. c. it. πρότερον pro πρῶτον. v. supra nr. 3. a. et πρῶτος nr. 10. b.

προτιθέναι, ¶ 1) *proponere, constituere.* Π. 2, 2, 10. σκοποῦντας τὰ ἔργα ἑκάστου πρὸς ταῦτα καὶ τὰς

τὰς τιμὰς προτιθέναι. Margg. προςιθέναι. Cf. ἆθλον. ¶ 2) *potestatem facere, permittere.* v. Doruill. ad Charit. p. 111. et Valckenar. ad Herodot. 8, 61. Απ. 4, 2, 3. τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, np. per praeconem. Non aliter Ern. intellexisse videtur, formulam λόγον προτιθέναι vertens: *quaestionem ponere, aliquid deliberandum proponere.* Dicit enim id fieri, si populo in concionem conuocato, praeco potestatem dicendi facit de re proposita. E. 1, 7, 3. στρατηγοὶ βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσατο. οὐ γὰρ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, *non iis licebat secundum legem dicere,* h. e. praescripto et legitimo tempore et modo. Ita exponit etiam Goldhagen: *die gesetzmässige Zeit wurde ihnen nicht gegeben.* Sic §. 10. p. 58. τῷ προδιδόντι ἔδοτε ἡμέραν ἀπολογήσασθαι — καὶ τἄλλα κατὰ τὸν νόμον προὔθετο — τοὺς δὲ στρατηγοὺς τούτων ἀποστερήσετε. Sed quia προὔθετο h. l. passiue esset accipiendum, quod durum esset, Steph. et Fr. Portus coniiciunt προὔθετε, Morus προὐτίθετο. Similiter E. 1, 7, 9. πρυτανέων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν — ὡμολόγουν πάντες προθήσειν, i. e. ἐπιψηφίσειν, vt est Απ. 1, 1, 18. vbi v. Hindenburg. Vtroque in loco edd. vett. habent προσθήσειν. ¶ 3) *dirigere.* K. 10, 16. προσφέρειν τὸ προβόλιον, καὶ προθεῖναι ἐντὸς τῆς ὠμοπλάτης. Steph. malit προτεῖναι, Leuncl. προθεῖναι. Cf. προςιθέναι nr. 5. et 8. Nam cum eo in var. lect. confunditur.

προτίθεσθαι, v. προτιθέναι.

προτιμᾶν, ¶ 1) *prae caeteris honorare, eximio honore ornare.* Π. 8, 6, 6. ἔσωσαν ἕδραις οἱ ἄριστοι προτετιμημένοι. §. 7. 8, 7, 3. p. 542. τὴν πατρίδα — ἐν τῇ Ἀσίᾳ προτετιμημένην. Oppon. ἰδιωτεύουσαν. Αγ. 1, 4. ἡ πόλις οὐδεπώποτε φθονήσασα τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτούς. Λ. 15, 9. ὡς ἥρωας τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς προτετιμήκασιν. Ιερ. 8, 5. τοῖς προτετιμημένοις μᾶλλον ἢ τοῖς ἐκ τοῦ ἴσου ἡμῖν. Απ. 2, 7, 14. τὸν κύνα προτιμᾶσθαι, np. meliore cibo. Απολ. 21. Cf. ἕδρα. c. πρὸ, E. 7, 1, 26. προὐτίμησε τὴν Ἦλιν πρὸ τῶν Ἀρκάδων. c. gen. Π. 8, 7, 8. p. 544.

p. 544. τοὺς γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι. Margg. ὑπὸ δὲ τῶν νεωτ. ¶ 2) *praeferre aliis.* Λ. 4, 3. ἄνδρας καταλέγει, διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ, τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζει. O. 13, 12. ἦν δ' ἴδω κολακεύμασί τινα (feruum) προτιμώμενον ab epitropo.

προτιμᾶσθαι, ¶ 1) *pluris aestimare, praeferendum putare.* c. πρὸ, Aπ. 2, 5, 3. τὸν δὲ πρὸ πάντων χρημάτων προτιμησαίμην ἂν φίλον μοι εἶναι. Margg. et all. πριαίμην. Zeun. coni. ποιησαίμην. c. gen. ibid. τὸν δὲ οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην. Futurum passiue, c. πλέον, A. 1, 4, 14. τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεσθε στρατιωτῶν. ¶ 2) *dignitate antecellere.* c. gen. A. 1, 6, 5. Κλέαρχον — ὅς γε καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδόκει προτιμηθῆναι μάλιστα τῶν Ἑλλήνων.

προτρέπειν, *impellere, adhortari.* Poll. 1, 214. προτρέπειν πλεῖον ἢ ἐξαναγκάζειν. c. εἰς, Iπρ. 1, 26. Ἀθηναίους προτρέπειν εἰς φιλονεικίαν. c. ἐπὶ, Aπ. 3, 3, 15. τοὺς ἄνδρας ἐπὶ ταῦτα προτρέπειν. c. inf. Aπ. 1, 2, 64. τῆς ἀρετῆς προτρέπων ἐπιθυμεῖν. 1, 7, 1. ἀλαζονείας ἀποτρέπων — ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπεν. 2, 1, 1. προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν τὴν ἐγκράτειαν. 2, 5, 1. 3, 5, 3. ᾧ ἐπαιρόμενοι προτρέπονται τῆς ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. 4, 7, 9. Sic particip. Π. 1, 6, 17. τὸ προτρέπον πείθεσθαι, *quod obedientiam prouocat.* Cf. ἀποτρέπειν, cui opponitur.

προτρέπεσθαι, i. q. προτρέπειν. c. εἰς, Π. 2, 2, 7. νόμοι τοὺς πολίτας διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν εἰς δικαιοσύνην προτρέπονται. v. Wetsten. ad Act. 19, 23. c. ἐπὶ, Aπ. 1, 4, 1. προτρέψασθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετήν. Vbi distinguitur a verbo προάγειν. v. ibi nr. 4. Aπ. 3, 3, 8. 4, 8, 11. c. πρὸς, Aπ. 4, 5, 1. προετρέπετο τοὺς συνόντας πρὸς ἐγκράτειαν. c. inf. Aπ. 1, 2, 32. οἱ τριάκοντα πολλοὺς προετρέποντο ἀδικεῖν. 2, 3, 12. τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι minus verbis quam rebus — ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν. 3, 5, 7.

προτρέχειν, ¶ 1) *procurrere.* A. 4, 7, 7. προέτρεχεν ἀπὸ τοῦ δένδρου, ὑφ' ᾧ ἦν. ¶ 2) *praecurrere.* A. 1, 5, 2. ἐπεί τις διώκοι, προδραμόντες

ἀνει-

ἀνειϛήκεσαν, *wenn sie eine Strecke gelaufen waren.* ¶ 3) *cursu anteuertere.* c. gen. A. 5, 2, 4. οἱ πελταϛαὶ προτρέχοντες ϛάδια πέντε τῶν ὁπλιτῶν. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. προστρέχειν. v. ibi.

προτροπάδην, (poet. Port.) *cito et auerso vultu, effuse et sine respectu.* Hesych: προτροπάδην· εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένοι, ἢ φεύγων καὶ διώκων, ὡς ἐν μάχῃ. Suid: προτροπάδην· προθύμως, ἀμεταϛρεπτὶ, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. v. Zosim. 1, 34. extr. et 3, 20. et Poll. 1, 165. Απ. 1, 3, 13. φεύγειν προτροπάδην. Σ. 4, 50. est ἀμεταϛρεπτί.

*προϋπάγεσθαι, *antea sibi subiicere.* E. 7, 1, 29. Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προϋπαγαγέσθαι — ἔγνωκε ϛρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. Morus *arte quadam impellere.* Minus bene, vt videtur. Schneiderus malit προσαγαγέσθαι.

προϋπισχνεῖσθαι, *ante promittere.* Π. 3, 3, 18. p. 186. θεοὶ — σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς.

προὔργου, *quod est operae pretium.* Hesych. interpretatur ὁμοίως ἑτοίμου, πρὸ ἔργου. Etymol. M. τῶν ἀναγκαίων, καὶ τῶν πρὸ ἔργου. Suid. πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. E. 7, 1, 2. p. 439. καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποιεῖτε πρὸς τὸ τούτους καταπολεμῆσαι, *nihil quod sit operae pretium ad eos debellandos.*

προφαίνειν, *ostendere, proponere.* Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχοις — χιλιάρχους ἔσεσθαι. 4, 3, 3. εἰ κατάσχοιμεν τὰ νῦν προφαινόμενα, *praedam qua potiri iam possumus.* 4, 5, 8. ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ, *praedam, quod nobis victoriam dedit et propitius est.* Ιερ. 1, 25. μετὰ χαρᾶς ἐμπιπλάμενος, ὅταν αὐτῷ προφανῇ τι, *vbi ei aliquid cibi oblatum fuerit.* Cf. ἆθλον.

προφαίνεσθαι, ¶ 1) *prospici, e longinquo apparere.* A. 1, 8, 1. ἀνὴρ — τῶν ἀμφὶ Κῦρον πιϛὸς προφαίνεται ἐλαύνων. ¶ 2) *ante conspici.* Π. 6, 3, 6. λέγων ὅτι ἱππέων τάξις μεγάλη ἐν τῷ πεδίῳ προφαίνοιτο, np. praeequitans. ¶ 3) *apparere, conspici.* Π. 7, 5, 15. ὁπότε τις — διωσάμενος τὸν ὄχλον προφανείη. 8, 3, 7. ἐκ τῶν πυλῶν προὐφαίνετο ὁ Κῦρος in pompa. §. 8. est

est προήει. Cf. προσφαίνεσθαι, pro quo perperam est in var. lect.

προφανὴς, *conspicuus*. Π. 4, 2, 8. λέγεται φῶς τῷ στρατεύματι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι, *apparuisse, oblatum esse.*

προφασίζεσθαι, *causari, praetexere, excusationis loco afferre.* c. acc. Π. 2, 2, 17. οὐ πώποτέ μοι οὔτ' ἀσχολίαν προὐφασίσατο. Α. 3, 1, 16. εἰ τάττετέ με ἡγεῖσθαι, οὐδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν. Αγ. 7, 1. Ε. 5, 2, 2. Σ. 8, 5. c. ὅτι, Ο. 20, 14. προφασίσασθαι, ὅτι οὐκ ἐπίστανται (τὴν γῆν).

πρόφασις, ¶ 1) *praetextus, species, causa vana.* Π. 3, 1, 15. ἔχει μὲν προφάσεις τὰ ἡμέτερα ἀδικήματα, ὥστε ἀπιστεῖν ἡμῖν, *pro causis afferri possunt, cur nobis non credatur.* v. Wetsten. ad Ioh. 16, 22. Π. 7, 5, 26. p. 458. τίνα πρόφασιν ἔχοντες ἂν προελοίμεθα κακίονες γενέσθαι. Α. 1, 2, 1. πρόφασιν ἐποιεῖτο ὡς βουλόμενος — ἐκβαλεῖν, *simulabat.* c. gen. Π. 2, 1, 12. οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας ὥστε ὑφίεσθαί τινα. Α. 1, 1, 7. αὕτη ἄλλη πρόφασις ἦν αὐτῷ τοῦ ἀθροίζειν στράτευμα. Αθ. 2, 17. προφάσεις μυρίας ἐξεύρηκε τοῦ μὴ ποιεῖν. Ο. 20, 19. c. inf. Ε. 3, 5, 5. ἄσμενοι ἔλαβον πρόφασιν στρατεύειν ἐπὶ Θηβαίους. Steph. coni. τοῦ στρατεύειν. c. ἵνα, Α. 2, 3, 12. πολλὰς προφάσεις Κῦρος εὕρισκεν — ἵνα ὑμᾶς λάβοι. c. ὅτι, Ε. 7, 1, 23. ἐπὶ προφάσει, ὅτι — εἴη. c. ὡς, Π. 2, 2, 8. οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστιν ὡς οὐ παρεκτέον. ¶ 2) *commentum.* Π. 2, 4, 12. πρόφασιν κατασκευάσαι οὐκ ἀπίθανον. ¶ 3) *praetextus verus.* Nam in vtramque partem dicitur hoc nomen. Phauorin: πρόφασις, καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ ἡ ψευδὴς αἰτία. Sic Thucyd. 1, 23. ἀληθεστάτην πρόφασιν. Α. 7, 6, 16. μὴ παρασχεῖν τούτῳ πρόφασιν δικαίαν μὴ ἀποδιδόναι ὑμῖν. Απ. 3, 6, 12. αὕτη σοι ἡ πρόφασις ἀρκέσει. ¶ 4) *causa.* Ε. 6, 4, 33. θάνατος ἐξαπιναῖος οὐκ ἔχων φανερὰν πρόφασιν, *cuius causa non patet.* Ιπ. 7, 16. μικρὰ πρόφασις ἀρκέσει πεῖσαι καὶ αὐτὸν καὶ ἵππον, *leuis causa, paruum momentum.*

προφέρειν et **προφέρεσθαι**, *proferre, proponere, allegare.* Ο. 14, 6. καὶ τούτων προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν βασι-

βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους — ἀπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας. Ern. legendum putabat προσφερόμενος, quod ipſum Zeun. inuenit in Cod. Guelf. et ita explicabat: *ex his* (legibus) *quaedam proponendo* (idonea ad metum incutiendum) *et alia e legibus regiis adhibendo* (idonea ad alliciendum) *iuſtos efficere conor.*

*προφοβεῖσθαι, *timere.* Π. 1, 6, 19. p. 72. προφοβούμενον militibus μή τι σφαλῶσι. Margg. φοβούμενον.

προφορεῖσθαι, *huc illuc curſitare.* Schol. Ariſtoph. Auu. 4. et ex eo Suid: προφορούμενοι· δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι εἰς τἀναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν δεῦρο κἀκεῖσε τὸν σήμονα τοῖς διαζομένοις. Cf. Kuſter. ad h. l. et Poll. 7, 32. K. 6, 15. canes προφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτὰ veſtigia. Weiſ. e Leunclauii coniectura edidit περιφορούμεναι.

προφυλακαί, *ſtationes ſ. excubiae ante muros vel vallum caſtrorum collocatae, excubiae exteriores.* v. Caſaub. ad Aeneae poliorcet. p. 1752. Sed Hutch. praepoſitionem negat vrgendam eſſe, cum iidem dicantur etiam φύλακες. Π. 3, 3, 13. ἐνέπιπτον εἰς τὰς προφυλακὰς αὐτῶν, *Vorpoſten.* §. 15. 6, 3, 4. E. 4, 1, 11. Ιππ. 7, 13.

προφύλακες, i. q. προφυλακαί. A. 2, 3, 1. ἐπεὶ ἦλθον πρὸς τοὺς προφύλακας — ἐπεὶ δ' ἀπήγγειλαν οἱ προφύλακες — εἶπε τοῖς προφύλαξι. 2, 4, 8. 3, 2, 1. 6, 4, 19.

προφυλάττειν, ¶ 1) *ante caſtra excubias agere.* Λ. 12, 3. τίς προΐοι νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, ἐνόμισεν ὑπὸ Σκιριτῶν προφυλάττεσθαι. Ιππ. 4, 10. 7, 14. ¶ 2) *pro aliis excubias agere.* Ιερ. 10, 6. v. προκινδυνεύειν. Improprie et eleganter, c. gen. Ιερ. 6, 10. αὐτῶν (τῶν φυλάκων) προφυλάττουσιν οἱ νόμοι. Fr. Portus recte ait ſenſum eſſe hunc: *excubitores metu legum ſuum officium faciunt.* c. acc. Aπ. 2, 7, 14. canis ad oues: εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς. Steph. vult ὑμῶν. Sed Hindenb. bene monuit, compoſita ſaepe conſtrui vt ſimplex.

προφυλάττεσθαι, *praecauere.* Aπ. 1, 4, 13.

προφυλάττεσθαι λιμὸν, ἢ δίψος, ἢ ψύχη.

πρόχειρος, *ad vſum paratus.* Heſych: πρόχειρος· ἕτοιμος, εὐχερής. Π. 4, 2, 16. τὰς κοπίδας προχείρους ἔχοντες, *ſtrictos.* 8, 5, 5. οὐδὲν πρόχειρον ἔχοντες τῶν ὅπλων — πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν, *ad manum ſ. in promtu habentes.*

προχοΐς, Heſychio quidem interprete, eſt i. q. ἀμὶς, h. e. *matula.* Et Gataker. miſcell. crit. 5, 5. „matulas etiam, in„quit, in triclinia infer„ri ſolitas, vbi compo„tationes longius extra„hebantur, ex priſcorum „monumentis notiſſi„mum eſt. Quidni ergo „et in Xenophonte ſic „intelligamus?" Sed Athenaeus 11, p. 496. C. haud dubie rectius προχοΐδας interpretatur κύλικας, laudans ipſum locum Π. 8, 8, 6. μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια. Ex iis, quae ſequuntur, videtur colligi poſſe, cogitandum eſſe de poculis paulo maioribus. Cf. Poll. 6, 14. vbi ſaltem προχοΐδιον recenſetur in οἴνου ἀγγείοις, et ſynonymum eſt κρατήρ. it. Briſſon. de reg. Perſ. principatu p. 218.

πρόχοος ſ. πρόχους, *aqualis, gutturnium.* Heſych: πρόχοι, προχόοι, ἤγουν ὑδρεῖαι. it. πρόχους· ξέστης. Cf. Hemſterhuſ. ad Poll. 10, 46. Oudendorpio ad Thom. Mag. in v. χοή placet forma acc. plur. πρόχους, quae reperitur Π. 5, 2, 3. in Cod. Leid. pro προχόους.

προχωρεῖν, ¶ 1) *procedere.* Ιπ. 7, 10. ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ. De tempore, Π. 8, 7, 1. οὕτω τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος. Sed A. 7, 3, 13. ἐπεὶ προὐχώρει ὁ πότος, *cum ad pocula ventum eſt.* ¶ 2) *procedere, ſuccedere, von ſtatten gehen.* E. 2, 4, 20. οὕτω δὲ προχωρούντων, ſcil. τῶν πραγμάτων. Leuncl. et Fr. Port. *quum hic rerum ſucceſſus eſſet.* Goldhag: *bey dieſen Umſtänden.* 5, 2, 1. τούτων δὲ προκεχωρηκότων ὡς ἐβούλοντο. 7, 2, 1. 7, 4, 14. Απ. 1, 6, 8. οἰόμενοι καλῶς προχωρεῖν ἑαυτοῖς ἢ γεωργίαν, ἢ ναυκληρίαν. Sic Π. 8, 2, 5. ᾧ ὁ αὐτὸς — ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ, ἀνάγκη, τούτῳ ὡς ἂν ἕκαστον προχωρῇ, οὕτως ἔχειν, *vt fortuna ceſſit, wie es geräth.* ¶ 3) *feliciter cedere.* A. 6, 4, 14. ἴσως

ἂν τὰ ἱερὰ μᾶλλον προχωροίη ἡμῖν. Cod. Eton. προσχωροίη. Sed προχωρεῖν dici de sacrificiis, ostendit Hutch. In aliis deest μᾶλλον. E. 5, 3, 27. προκεχωρηκότων δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις, scil. τούτων, *cum Lacedaemoniis haec prospere cessissent.* ¶ 4) *agi, transigi.* Π. 2, 3, 7. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω προὐκεχωρήκεσαν. All. melius προὐκεχωρήκει. ¶ 5) *licere.* Π. 3, 2, 14. ἢν αὐτῷ πέμψῃ, ὁπόσα σοι προχωρεῖ, *quantum commode potes.* ¶ 6) *commodum esse.* Π. 1, 2, 4. πάρεισιν — οἱ γεραίτεροι, ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ. A. 1, 9, 8.

πρόχωρος, v. πρόσχωρος.

προωθεῖν, *propellere.* Pollux 5, 79. habet in numero verborum, quae de apro dicantur. K. 10, 10. προωθῶν αὐτὸν dicitur aper *impetu se propellens.* §. 16.

πρύμνη, *puppis.* Schol. Homer. ad Il. α, 409. πρύμνα μέρος τῆς νεὼς τὸ ἔσχατον. Hesych: πρύμνη· τὰ ὀπίσω, ἢ τὸ τέλος τοῦ πλοίου. A. 5, 8, 9. κυβερνήτης τοῖς ἐν τῇ πρύμνῃ.

πρυτανεῖα, *pecuniae quas tam actor quam reus deponebant, mercedis loco iudicibus dari solitae,* quae nunc *sportulae* vocantur. Schol. Aristoph. nubb. 1134. Harpocrat. et Suid: τὰ πρυτανεῖα· ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων. — τὰ παρὰ Ῥωμαίοις καλούμενα σπορτοῦλα. Poll. 8, 38. addit haec: ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἀπεδίδου τὸ παρ' ἀμφοτέρων δοθέν. ἐλάμβανον δὲ αὐτὸ οἱ δικασταί. οἱ μὲν καὶ ἀπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἄχρι χιλίων δικαζόμενοι, τρεῖς δραχμὰς κατετίθεντο· οἱ δὲ ἀπὸ χιλίων μέχρι μυρίων, τριάκοντα. v. interpp. ad h. l. et Vales. ad Harpocrat. qui ostendit, τὰ πρυτανεῖα in aerarium publicum conuersa esse. Cf. Hesych. et Thom. Mag. in h. v. et Suid. in v. παρακαταβολή. Aθ. 1, 16. populus dicitur ἀπὸ τῶν πρυτανείων τὸν μισθὸν λαμβάνειν.

πρυτάνεις, *prytanes.* Timaeus lex. Platon: πρυτανεία· μηνιαῖα φυλῆς ἀρχή. Suid: πρυτάνεις· τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα.

τόμενα. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ, κλήρῳ λαχοῦσαι. Cf. Ernest. ad Aπ. 1, 1, 18. it. Hesych. et Poll. 8, 95. E. 1, 7, 9. τῶν πρυτάνεων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν — οἱ δὲ πρυτάνεις φοβηθέντες.

πρώην, *nuper.* Π. 2, 2, 1. p. 101. πρώην ἔπεμψεν εἰς τὴν τάξιν. E. 5, 3, 19. πρώην (Margg. πρόσθεν) ἑωρακότα. O. 11, 4. Σ. 4, 55.

πρωΐ, pro quo, antiquis grammaticis auctoribus, Ἀττικώτερον dicitur πρῷ, (v. Oudendorp. ad Thom. Mag.) ¶ 1) *mane.* Π. 1, 4, 16. πρωῒ τῇ ὑστεραίᾳ θηράσων. Aπ. 1, 1, 10. c. artic. E. 1, 1, 21. ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν. ¶ 2) *primo mane, mature.* O. 5, 2. ἡ γεωργία — πρωῒ ἐγείρουσα. §. 6. ἵππος πρωῒ κομίζων τὸν κηδόμενον. Oppon. ὀψέ. K. 5, 1. πρωῒ οὐκ ὄζει. Oppon. πρὶν ἂν ὁ ἥλιος διαλύσῃ αὐτά. 6, 4. §. 6. εἰς ὄρθρον καὶ μὴ πρωΐ. Leuncl. *ante solis ortum.* Fr. Portus explicat πρωῒ, πᾶν τὸ διάστημα τὸ μετὰ τὴν ἀλεκτροφωνίαν. Sed Pollux 1, 68. ponit πρωῒ post solis ortum. K. 9, 17. ἐν τοῖς ὄρεσιν ἕωθεν καὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας· ἐν δὲ τοῖς ἔργοις πρωΐ. Cf. ἀνίσασθαι et ὀψέ.

πρωϊαίτατα, *summo mane.* Thomas Magister praefert formam πρωΐτατα. Sed vid. ὀψιαίτατα.

πρωϊαίτερον, *maturius.* Thomas Mag. mauult πρωΐτερον. At v. Duker. ad Thucyd. 7, 19. A 3, 4, 1. ἐπορεύοντο πρωϊαίτερον ἀναστάντες.

πρώϊμος (poet. Port.), *praecox, festinatus.* Poll. 7, 152. ὁ πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς, πρώϊμος. O. 17, 4. σπόρος πρώϊμος. Oppon. ὀψιμώτατος. §. 5. ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ πρωϊμωτάτου. v. σπόρος.

πρῶρα, *prora.* E. 1, 5, 7. παρ' αὐτὰς τὰς πρώρας τῶν Λυσάνδρου νεῶν παρέπλει. Cf. πρωρεύς.

πρωράτης, *proreta, remigum in prora praefectus.* Aθ. 1, 2. οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοί. Grammius obseruauit, hunc locum et a Baylio p. 122. edit. Paris. et a Scheffero de milit. naual. 4, 6. p. 302. et ab interpretibus Poll. 1, 95. neglectum esse.

πρωρεὺς, i. q. πρωράτης, *digni-*

dignitate gubernatori proximus, cuius officia deſcribit Turnebus aduerſarr. 28, 43. A. 5, 8, 9. *χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ.* O. 8, 14. *τὸν τοῦ κυβερνήτου διάκονον, ὃς πρωρεὺς τῆς νεὼς καλεῖται.* Schefferus milit. nau. 4, 7. p. 303. ex h. l. patere dicit, proretam habuiſſe curam omnium inſtrumentorum.

Πρωταγόρας, *Protagoras*, nobilis ſophiſta, qui ſaepe commemoratur apud Platonem, et primus mercede docuit ſapientiam. Σ. 1, 5.

*πρωτάγοι, *primum agmen*. A. 2, 2, 8. Cod. Par. et marg. Steph. habent *τοὺς πρωτάγους ἄγων* pro *τοὺς πρώτους ἔχων*.

πρωτεύειν, ¶ 1) *primas tenere, principem eſſe*. ¶ a) virtutibus, Aγ. 10, 1. *καρτερίᾳ μὲν πρωτεύων — ἀλκῇ δὲ — γνώμῃ δέ.* ¶ b) honore, diuitiis, Π. 7, 5, 21. *πιςὸν ὄντα οὐδὲν κωλύει πρωτεύειν καὶ τὸν εὐνοῦχον.* c) loco, Π. 8, 4, 3. *τὸν πρωτεύοντα ἐν ἕδρᾳ.* Vbi *ἐν* poterat abeſſe. ¶ d) gratia, amicitia, Π. 8, 2, 12. *πρὸς τὸ πρωτεύειν παρ' οἷς ἐβούλετο ἑαυτὸν φιλεῖσθαι.* §. 13. *οἱ πρωτεύειν βουλόμενοι φιλίᾳ παρὰ τῷ Κύρῳ — ὥσπερ ἄλλοι ἐν πόλεσιν*, in liberis ciuitatibus. A. 2, 6, 13. Cf. *πρῶτος* nr. 5. vbi *πρωτεύοντος* legitur pro *πρώτου ὄντος*. ¶ e) auctoritate inter ciues, E. 2, 3, 17. p. 92. *Θηραμένης — ἐπρώτευεν ἐν ἐκείνοις.* Aπ. 1, 2, 24. *Ἀλκιβιάδης ὑπὸ τοῦ δήμου τιμώμενος, καὶ ῥᾳδίως πρωτεύων.* 2, 6, 20. *περὶ τοῦ πρωτεύειν ἐν ταῖς πόλεσι ςασιάζουσι, de principatu*. 3, 7, 7. ¶ f) apud exteros, E. 7, 1, 32. *ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιςος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρωτεύειν, clareſcere.* All. *πρεσβεύειν*. ¶ g) Tribuitur regibus Lacedaemoniorum, Aγ. 1, 3. *οὐ δευτέρων πρωτεύουσιν, ἀλλ' ἡγεμόνων ἡγεμονεύουσι.* ¶ h) Athletis, Aπ. 1, 2, 24. *οἱ ἀθληταὶ ῥᾳδίως πρωτεύοντες, ἀμελοῦσι.* ¶ 2) *principatum Graeciae tenere*. Aπ. 3, 5, 8. *μετ' ἀρετῆς πρωτεύειν.* §. 14. *τοὺς νῦν πρωτεύοντας.*

Πρωτόμαχος, *Protomachus*. E. 1, 5, 10. vnus e decem praetoribus ad Arginuſas. Cf. 1, 6, 21. 24.

24. 1, 7, 1. domum reuerſus accuſatur.

πρωτόπλοος ſ. πρωτόπλους, *in prima acie nauigans.* E. 5, 1, 24. παραγγείλας ταῖς πρωτόπλοις τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, np. ναυσί. Sed all. habent τοῖς. Cf. πρόπλοος.

πρῶτος, ¶ 1) *primus.* A. 4, 8, 1. τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. 6, 5, 2. γίγνεται τὰ ἱερὰ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἱερείου. §. 6. elliptice: ἐγένετο ἐπὶ τοῦ πρώτου καλὰ τὰ σφάγια. E. 3, 1, 14. τῇ πρώτῃ, ſcil. ἡμέρᾳ, vt mox τῇ ὑστεραίᾳ et τῇ τρίτῃ. 4, 7, 4. ¶ 2 *primus in acie, in prima acie collocatus.* A. 7, 3, 20. ἐφέψομαι τελευταῖος — ταχὺ γὰρ πρῶτος, ἂν δέῃ, παρέσομαι, *in frontem me conferam.* E. 3, 4, 13. τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες. 3, 5, 13. ἔπεσον αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς οἱ πρῶτοι. 4, 2, 14. 7, 5, 12. οἱ μὲν πρῶτοι τοῦ Ἐπαμινώνδου ἀποθνήσκουσιν. Απ. 3, 1, 8. 9. 10. Cf. τάττειν. ¶ 3) *in primo agmine, qui primus proficiſcitur.* Π. 2, 3, 10. οἱ τελευταῖοι πρῶτοι ἀφηγοῦνται. A. 2, 2, 8. Cf. πρωτάγοι. ¶ 4) *princeps.* A. 2, 6, 9. φίλος ὢν τοῖς πρώτοις. A. 14, 4. τοὺς δοκοῦντας πρώτους εἶναι. K. 1, 9. ὁ πρῶτος Ἑλλήνων, Ἡρακλῆς. §. 12. De §. 9. v. Gramm. hiſt. deor. p. 71 — 75. Sic A. 7, 4, 14. βοηθήσων σὺν ἑπτὰ ἱππεῦσι τοῖς πρώτοις, *principibus.* Poſſit tamen etiam explicari *qui primi ad eum venerant.* ¶ 5) *principem locum obtinens, maximi aeſtimatus.* Π. 2, 3, 3. κριθείην οὔτε πρῶτος in praemiis, οὔτε δεύτερος. 8, 7, 3. p. 547. ἀδελφοῦ πρώτου ὄντος (Margg. πρωτεύοντος) παρ' ἀδελφῷ. A. 2, 6, 13. παρ' οἷς ἐπεχείρει πρωτεύειν φιλίᾳ, διαβάλλων τοὺς πρώτους, *qui gratia apud eos valerent.* ¶ 6) *praecipuus.* Ιερ. 10, 4. εἰ ἐν πρῶτον τοῦτ' εἴη τῶν προςτεταγμένων. Απ. 4, 4, 19. παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις πρῶτον νομίζεται τοὺς θεοὺς σέβειν. Ιπρ. 5, 5. ἓν μὲν πρῶτον ὑπαρχέτω μὴ — ἐγχειρεῖν, *hoc vnum praecipue curae ſit.* Steph. putat, deeſſe δίδαγμα, aut ſimile. Sed ἐγχειρεῖν accipi poteſt nominis loco. ¶ 7) Pro aduerbio. Π. 1, 3, 15. ὁ σὸς πρῶτος πατὴρ τεταγμένα ποιεῖ. Steph. explicat *primus exemplo praeit.* Intelligitur rex Perſarum, Cyri pater. Philelphus vertit,

vertit, quasi legerit πρῶτον. Omnino dura videtur verborum structura. 1, 4, 2. πρῶτος ᾐσθάνετο Κῦρος. §. 20. πρῶτος ἡγεῖτο. 3, 1, 6. πρῶτος εἶπέ. Margg. πρῶτον. 4, 2, 10. τούτων πρώτων εὐθὺς πειρᾶσθε μηδένα λείπειν, np. quia in eos primos incriditis. Cod. Guelf. εὐθ. δεῖ πρῶτον πειρᾶσθαι. 5, 1, 7. σὺ πρῶτος — αἰτιᾷ καὶ κολάζεις, *inprimis*, *prae omnibus*. 8, 5, 5. αὐτὸς πρῶτος (Margg. πρῶτον) ἑαυτὸν κατετίθετο. A. 2, 3, 11. αὐτῷ πρῶτος (Cod. Eton. πρῶτον) ἤγγειλα. 4, 2, 6. οὗτοι πρῶτοι συνέμιξαν. 4, 8, 15. 5, 1, 2. 5, 6, 23. ἕκαστον λοχαγοὺς πρώτους πειρᾶσθαι πεῖσαι, *primum*. 5, 8, 2. ἐκέλευσεν εἰπεῖν τὸν πρῶτον, πρῶτον (In multis deest hoc πρῶτον) λέξαντα ποῦ καὶ ἐπλήγη. Cf. Doruill. ad Charit. p. 295. A. 7, 6, 8. E. 6, 2, 16. 6, 3, 4. 6, 5, 38. 7, 4, 28. 30. Sic fere Aπ. 3, 3, 1. ὅτου ἕνεκα ἐπεθύμησας ἱππαρχεῖν; οὐ γὰρ δὴ τοῦ πρῶτος τῶν ἱππέων ἐλαύνειν. c. particip. Π. 7, 4, 7. Πέρσαις τοῖς πρώτοις συστρατευσαμένοις. A. 6, 5, 4. τοὺς πρώτους φανέντας νεκρούς. E. 3, 1, 8. ¶ 8) ἀπὸ τοῦ πρώτου, sc. χρόνου, *ab initio*. A. 4, 3, 7. ¶ 9) τὴν πρώτην, ¶ a) *ab initio*, *ante omnia*. Aπ. 3, 6, 10. συμβουλεύειν τήν γε πρώτην ἐπισχήσομεν. Ern. explicat κατὰ τὴν πρώτην ἀρχήν. ¶ b) *primo loco*. O. 11, 1. τὰ περὶ γυναικὸς ἔργων ἱκανῶς μοι δοκῶ ἀκηκοέναι τὴν πρώτην — ἤδη μοι λέγε etc. ¶ 10) πρῶτον, ¶ a) *primo*, *ante omnia*. Π. 4, 1, 2. p. 200. πρῶτον μὲν τοὺς θεοὺς ἐπαινῶ. 6, 1, 4. καιρὸς περὶ τούτου διαλέγεσθαι πρῶτον. 7, 2, 5. πρῶτον δὲ ἐπὶ τοὺς ἐμοὺς θησαυροὺς πέμπε. 8, 2, 1. 2. 8, 3, 1. A. 3, 1, 27. νῦν πρῶτον, *nunc potissimum*. 5, 6, 1. E. 6, 3, 5. Aπ. 4, 6, 2. 14. O. 6, 15. Σ. 2, 4. ἐπιτηδευμάτων τε πρῶτον, καὶ χρόνου πολλοῦ δέονται. In his omnibus πρῶτον absolute positum est. Sed Ιερ. 11, 8. πρῶτον μὲν εὐθὺς — ἔπειτα δέ. A. 5, 6, 3. p. 290. καὶ πρῶτον μὲν οἶδα εὐθὺς — ἔπειτα δέ. Π. 2, 1, 2. p. 76. πρῶτον μὲν — ἔπειτα δέ. Sic §. 10. O. 4, 15. πρῶτον μὲν — δεύτερον δέ. Σ. 2, 22. πρῶτον μὲν ὅτι — ὅτι δὲ — τέλος δέ. ¶ b) *primum*, *nunquam antea*. Π. 8, 3, 5. ἔσχασαν

σαν πρῶτον τῶν δορυφόρων εἰς τετρακισχιλίους. A. 2, 3, 9. ἐνταῦθα τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Φοίνικος πρῶτον ἔφαγον οἱ στρατιῶται. 3, 4, 20. οὗ πρῶτον εἶδον κώμην. Vbi poterat eſſe πρώτην. 7, 6, 23. ὅτε πρῶτον (all. πρότερον) ἀπῆρα οἴκαδε. E. 7, 3, 7. p. 475. ὁπότε πρῶτον ἐδυνάσθητε, *quam primum*. Cf. ἄρχεσθαι. ¶ c) *antea*. Π. 8, 1, 11. προπονεῖν ἐθέλοντα πρῶτον. Leuncl. *potius*. ¶ d) *prius*. A. 2, 3, 10. ἔλεγε πρῶτον Τισσαφέρνης. ¶ e) Permutatur cum adiectiuo, A. 4, 8, 10. οἱ κράτιστοι πρῶτον προσίασιν. Meliores habent πρῶτοι. 7, 1, 7. ἐξῄεσαν οἵ τε στρατηγοὶ πρῶτον καὶ οἱ ἄλλοι. Cod. Par. πρῶτοι. §. 19. πόλιν, εἰς ἣν πρῶτον ἤλθομεν. Margg. πρώτην. Cf. ſupra nr. 7. ¶ 11) τὸ πρῶτον, ¶ a) *primum*. Π. 8, 3, 1. ὡς τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κῦρος. A. 7, 8, 8. ὡς τὸ πρῶτον διεφάνη. Hutch. *vbi primum perfoſſa apparebat*. E. 6, 5, 20. 7, 2, 14. O. 2, 13. ¶ b) *primo, ab initio*. Π. 1, 5, 1. τὸ μὲν πρῶτον ἔσκωπτον — ἐπεὶ δὲ ἑώρων — πρὸς τούτοις δὲ ἑώρων — ἐνταῦθα δή. 5, 4, 4. 7, 2, 7. τὸ μὲν πρῶτον οὐδ' ἀπεκρίνατο — ἐπεὶ δὲ etc. A. 1, 10, 7. ὥσπερ τὸ πρῶτον μαχούμενος συνῄει, np. paulo ante. 7, 2, 10. E. 6, 4, 13. Απ. 2, 1, 20. ex Heſiodo: τρηχὺς τοπρῶτον. 4, 8, 4. τὸν δὲ τὸ μὲν πρῶτον εἰπεῖν — ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἤρετο. Απολ. 3. Sic Λ. 1, 5. pro τὸν πρῶτον τοῦ χρόνου multi legunt τὸ πρ. τ. χ. ¶ c) *antea*. E. 6, 3, 8. μεταγράψει οὐδὲν, ὧν τοπρῶτον ὤμοσαν. 7, 4, 25. Sic E. 7, 1, 2. p. 437. Margg. habent τὸ πρῶτον pro τὸν πρόσθεν. ¶ d) *tum demum*. E. 2, 3, 5. βουλευομένων αὐτῶν τοπρῶτον ὁμολογεῖν προσβάλλειν ἤδη ἔμελλε. ¶ 12) πρῶτα, ¶ a) *primum*. Απ. 1, 4, 13. τίνος ἄλλου ψυχὴ πρῶτα — ᾔσθηται —; τί δὲ φῦλον ἄλλο; Poſſit etiam h. l. verti *prius*. ¶) b) *primo*. A. 3, 2, 17. πρῶτα μὲν — ἔπειτα δέ. Αθ. 1, 9. E. 3, 4, 18. Ἀγησίλαον μὲν πρῶτα, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. Margg. πρῶτον, vt eſt Αγ. 1, 27. E. 4, 1, 13. πρῶτα μὲν — ἔπειτα. 7, 1, 2. p. 438. §. 16. ¶ c) *antea, olim*. Π. 5, 5, 14. ἃ πρῶτα εἰξάμεθα, σὺν θεοῖς πάρεστιν ἡμῖν. ¶ 13) ταπρῶτα, *primum*. O. 7, 43. τοιαῦτα δοκῶ με-

μεμνῆσθαι αὐτῇ ταπρῶτα διαλεχθείς. ¶ 14) Απ. 3, 5, 15. marg. Steph. habet ἀπὸ τῶν πρώτων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων, pro ἀπὸ τῶν πατέρων. Confunditur etiam c. προπομπός. v. ibi. it. τὴν πρώτην c. τὴν πρόσθεν. v. πρόσθεν nr. 3. c. Cf. fupra nr. 11. c. it. πρῶτον c. πρότερον. v. πρότερος nr. 3. a. et fupra nr. 10. b.

πρωτοστάτης, *miles primum in fronte aciei caeterisque deinceps in locis ftationem obtinens.* Hefych: πρωτοστάτης· ὁ πρῶτος παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος. Cf. Poll. 1, 127. Aelian. tact. c. 6. Arrian. p. 21. et Etymol. M. in v. στρατός. Nonnunquam vocatur ἡγεμών. Π. 3, 3, 25. διὰ — τὸ πάντας ἄρχοντας τοὺς πρωτοστάτας εἶναι. 6, 3, 11. p. 384. ἀκοντιστὰς — τοξότας — πρωτοστάτας μὲν ἂν τίς τάττοι; *in primo ordine.* p. 385. ἔργον γάρ ἐστιν τοῖς πρωτοστάταις θαῤῥύνειν τοὺς ἑπομένους. Λ. 11, 5. εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ Λακωνικῇ τάξει οἱ πρωτοστάται ἄρχοντες. Ιππ. 2, 6. πρωτοστάται in equitatu Athenienfium funt δεκάδαρχοι. Cf. §. 2. vbi προστάτας Leuncl. mutat in πρωτοστάτας. v. etiam προστάτης nr. 4. c. gen. Π. 7, 1, 8. ὁ θεὸς — συνηξίωσέ σε καὶ τοὺς σύν σοι πρωτοστάτας εἶναι τῶν συμμάχων.

πταίειν, *infelicem effe.* Π. 3, 1, 15. εὐτυχοῦντα — πταίσαντα.

πτάρνυσθαι, *fternutare.* Α. 3, 2, 5. ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ πτάρνυταί τις. Quo audito πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν. Cafaub. ad Athenae. ., 25. p. 137. vtitur hoc loco, vt oftendat, veteres fternutamentum non tantum facrum effe putaffe, verum etiam deum. Hutch. dicit, fuiffe medii ominis, vt Lomeierus in Epimenide c. 12. p. 131. fq. Cf. Bergler. ad Ariftoph. equitt. 636. qui boni ominis fuiffe docet. Iac. Sponius de origine ftrenarum dicit, veteres fternutamentum habuiffe pro morbo et figno non firmae valetudinis, ideoque addidiffe votum: Iupiter te feruet. Cafalius de infignibus c. 2. putat, ex mente veterum ad remp. pertinuiffe et omen fuiffe. Vnde preces additas. Cf. quos laudat Fabric. in bibliograph. antiquar. p. 544. Add. Wieland. Gefch. der Formel, Gott

Gott helf dir! bey Niesen, Lindauiae 1787. 8.

πτερὸν, *ala*. Π. 2, 3, 5. p. 121. ὥστε δοκεῖν τὰ τῶν ὅπλων φορήματα πτεροῖς μᾶλλον ἐοικέναι ἢ φορτίοις, quippe ὡς εὐφορώτατα.

πτερύγιον, *ala loricae*. Α. 4, 7, 10. θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἦτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. All. πτερύγων.

πτέρυξ, ¶ 1) *ala*. Α. 1, 5, 3. στρουθὸς πτέρυξιν — ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη. ¶ 2) *ala in lorica*. Poll. 1, 134. inter τὰ μέρη τοῦ θώρακος refert πτέρυγας. Ιπ. 12, 4. περὶ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα — αἱ πτέρυγες τοιαῦται καὶ τοσαῦται, ὥστε στέγειν τὰ μέλη. §. 6. πτέρυγες ἐν τοῖς γιγγλύμοις προςθεταὶ, ὅπως, ὅταν μὲν διαίρηται, ὁμοίως ἀναπτύσσωνται· ὅταν δὲ καθαίρηται, ἐπικλείωνται. Cf. πτερύγιον.

πτηνὸς, *volucris*. Hesych: πτηνός· ὁ ἱπτάμενος. Π. 1, 4, 11. αἱ ἔλαφοι ὥσπερ πτηναὶ ἥλλοντο. 1, 6, 19. p. 80. τὰ πτηνὰ, *aues*. All. τὰ πετεινά. 4, 3, 4. p. 231. νομίζω, ἐὰν ἱππεὺς γένωμαι, ἄνθρωπος πτηνὸς ἔσεσθαι. v. de eleganti hac metaphora Hutch. ad h. l. et Doruill. ad Charit. p. 180. Sic Ιπρ. 8, 6. εὔξαιτ' ἄν τις πτηνὸς γενέσθαι. Ε. 4, 1, 8. πτηνὰ ἄφθονα τοῖς θηρεῦσαι δυναμένοις. Ιπρ. 8, 3. equi δεδιδαγμένοι διαφέροιεν — ὅσονπερ πτηνοὶ πεζῶν.

πτήσσειν, (poet. Port.), *formidare. consternari*. Hesych: πτῆξαι· δειλιάσαι. Suid: κυρίως πτήσσειν ἐστὶ, τὸ φεύγειν καὶ φοβεῖσθαι. Schol. Homer. Il. χ, 191. καταπτήξας· δειλιάσας. Π. 3, 1, 15. εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι καὶ πταίσαντα πτῆξαι. 3, 3, 9. p. 180. οὐχ ὡς φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς, np. hostes non obuiam prodeuntes.

πτύειν, *exspuere*. Π. 8, 1, 14. ὡς μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι φανεροὶ εἶεν, np. Persae. 8, 8, 5. νόμιμον ἦν αὐτοῖς μήτε πτύειν μήτε ἀπομύττεσθαι — νῦν τὸ μὴ πτύειν μηδὲ ἀπομύττεσθαι ἔτι διαμένει. Cf. ἀποπτύειν et Raphel. ad Iob. 30, 10.

πτωχὸς, *mendicus, egenus*. Suid: πτωχός· ὁ ἐκπεπτωκὼς τοῦ ἔχειν, ἐπαίτης. Cf. supra πένης et πενία, it. Poll. 3, 111. 6, 197. et Wetsten. ad Matth. 5, 3. Απ. 1, 2, 29. προςαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχούς. Σ. 8, 33. ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο. Sed Π. 5, 3, 3. πτωχοὶ iocose dicuntur, *qui tenui victu et apparatu vtuntur*.

Πύγελα, *Pygela*, vrbs Ioniae. v. Steph. Byz. ibique Holſten. E. 1, 2, 2. ἔπλευσεν ἐς Πύγελα.

Πυγελεὺς, *Pygelenſis*. E. 1, 2, 2. βοηθήσαντες τοῖς Πυγελεῦσι.

πυγμὴ, *pugilatus*. De quo praeter Potterum legenda eſt Burettii diſſ. in Mem. de l'acad. roy. des I. et B. L. Tom. IV. A. 4, 8, 20. eſt inter certamina Graecorum. Iπp. 8, 7. ἐν πολέμῳ νικᾷν πολλῷ εὐδοξότερον ἢ πυγμῇ.

πυγὼν, *cubitus*, ſpatium a cubito ad extremam manum adductis digitis. v. Poll. 2, 158. Suid: πυγόνος· ἀντὶ τοῦ πήχεος. Sic Heſych. qui addit: ἔςι δὲ ἡ πυγὼν ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Cf. idem in v. πυγών. K. 10, 2. in retibus τὸ βάθος τῶν βρόχων πυγόνος.

Πυθαγόρας, *Pythagoras*. ¶ 1) philoſophus nobiliſſimus. Eπ. 1, 8. ἠράσθησαν τῆς Πυθαγόρα τερατώδους σοφίας. ¶ 2) Lacedaemonius quidam. A. 1, 4, 2. praefectus claſſi Cyro in auxilium miſſae.

ἡ **Πυθία**, *Pythia*, Apollinis Delphici ſacerdos, oraculorum adminiſtra. Poll. 1, 14. ἰδίως ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, Πυθία. Aπ. 1, 3, 1. reſpondet de rebus diuinis.

τὰ **Πύθια**, *Pythia*, ſacra et ludi in honorem Apollinis Pythii. E. 6, 4, 29. 30. Iaſonis magnificus ad ea apparatus.

Πύθιοι, *Pythii*, quatuor iuuenes, regum Lacedaemoniorum comites et contubernales. Suid: Ποίθιοι· τέσσαρες ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσι, δύο καθ' ἕκαςον βασιλέα σύσσιτοι. Sed haud dubie legendum eſt Πύθιοι. Nomen enim habere videntur vel a Pythio Apolline, vel a verbo πυνθάνεσθαι. Nam eorum munus erat, vt, vbi opus eſſet, ad conſulenda de republica oracula Pythia mitterentur. Herodotus 6, 57. Πυθίους αἱρέεσθαι δύο ἑκάτερον. οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια. Cf. Timaeus lex. Plat. et ibi Ruhnken. Meurſius de regno Lacon. cap. vlt. Cragius de rep. Lac. 2, 9. Λ. 15, 5. συσκήνους δύω ἑκατέρῳ regi — οἳ δὴ καὶ Πύθιοι καλοῦνται.

Πυθόδωρος, *Pythodorus*, E. 2, 3, 1. archon Athenis, qui non numeratur, quia in oligarchia creatus erat.

Πυθοῖ, *Delphis, in vrbe Pythia*. Dicitur aduerbiali-

bialiter, vt Ἀθήνηπι. v. Steph. Byz. in v. Πυθὼ, et Scaliger ad Euſeb. chron. nr. DCCXXXV. p. 42. Ἀπολ. 12. ἡ Πυθοῖ ἐν τῷ τρίποδι ἱέρεια.

πυθόχρηστος, *ab Apolline latus, oraculo Pythio comprobatus.* Poll. 1, 18. ἰδίως τὸ ἐκ Δελφῶν (κεχρησμένον) καλεῖται πυθόχρηστον. Λ. 8, 5. πυθοχρήστοις νόμοις μὴ πείθεσθαι. Plutarchus in Lycurg. 13. vocat νομοθετήματα ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα.

πυκινὸς, *frequens, multus.* Schol. Homer. Il. δ, 281. πυκιναί· πολλαί. Σ. 8, 30. ex Homero: πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς. Sed rectius verteris *conſilia ſapientiae plena.* Nam ipſe Xenophon interpretatur σοφὰ βουλεύματα, et Suidas: πυκνότης· σύνεσις, φρόνησις. Cf. Heſych.

πυκνὰ, *ſaepe, crebro.* Thomas: θαμινὰ, οὐ πυκνά. Sed male eum ita praecepiſſe, docent hi loci: A. 6, 1, 4. ζευγηλατεῖ, πυκνὰ μεταστρεφόμενος. Λ. 12, 5. μεταστρατοπεδεύονται πυκνά. Σ. 2, 26. ἣν ἡμῖν μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν. Ιπρ. 1, 18. πυκνὰ ἐξάγειν. K. 4, 3. ὄμματα πυκνὰ διακινούντων. §. 5. πυκνὰ μεταφερόμενοι. 5, 11. τοὺς μυκτῆρας κινεῖ πυκνά. Cf. πυκνὸς nr. 1.

πυκνὸς, ¶ 1) *denſus, ſpiſſus.* A. 4, 7, 10. σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα, *funes denſos contortos.* Niſi vertendum eſt *denſe.* K. 4, 6. πυκνὴν τρίχα. 5, 10. 10, 8. ἐὰν ἐμπέσῃ εἰς πυκνοὺς venatores. Oppon. ἀπολείποντες ἀπ' ἀλλήλων. De phalange vel in longitudinem vel in latitudinem denſata. Cf. Arrian. tact. p. 32. et Aelian. c. 32. A. 2, 3, 2. πάντη φάλαγγα πυκνήν. Ιπρ. 5, 6. τὸν ὄγκον τῆς τάξεως οὕτω μείζω τε καὶ πυκνότερον φαίνεσθαι. ¶ 2) *multus.* A. 4, 8, 1. δένδροις παχέσι μὲν, οὐ πυκνοῖς δέ. 5, 2, 5. duo MSS. et marg. Steph. probante Zeunio legunt τύρσεις πυκναὶ pro τ. πολλαί. ¶ 3) *creber.* Ιπ. 9, 6. πυκναὶ ἀποστροφαί. K. 6, 21. κύκλους πολλοὺς πυκνοὺς ποιούμενος. §. 25. Cf. ἴχνος. ¶ 4) Πο. 5, 1. πυκνοτέραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειε τὴν πόλιν, *vt omnes homines frequentius et ſaepius vrbem adeant.*

πυκνοῦσθαι, *repleri, abunde imbibere.* c. gen. K. 5, 7. ἡ γῆ τῶν μὲν (ἰχνῶν)

χνῶν) πυκνοῦται, τῶν δὲ οὐ πίμπλαται.

πυκνῶς, *frequenter, crebro.* K. 6, 22. διὰ τοῦ ἴχνους πυκνῶς διάττωσι. Iπ. 11, 11. αἰρόμενος πυκνότατα τὸ σῶμα. Male igitur Thomas: θαμὰ, οὐ πυκνῶς. Cf. θαμά.

πυκτεύειν, *pugilem esse, pugnis certare.* Λ. 4, 6. πυκτεύουσι διὰ τὴν ἔριν.

πύκτης, *pugil.* A. 5, 8, 10. ὁ πύκτης διεμάχετο — ἀσπίδα μὴ φέρειν. Aπ. 3, 10, 6. ποιεῖς — πύκτας, *pugilum statuas.* Σ. 2, 17. οἱ πύκται τοὺς ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται. Cf. παγκρατιαστής

πύλαι, ¶ 1) *portae.* Thomas Mag: πύλαι, ἐπὶ τείχους· θύραι, ἐπὶ οἰκίας. Cf. Poll. 9, 35. Π. 7, 4, 4. πύλαι ἀνεῳγμέναι ἦσαν τῶν τειχῶν. A. 5, 2, 12. στὰς κατὰ τὰς πύλας vrbis. Vbi est fere pro singulari. A. 5, 5, 10. κλείσαντες τὰς πύλας οὐκ εἴσω ἐδέχοντο. Aθ. 2, 15. E. 2, 4, 23. πρὸ τῶν πυλῶν ἐν Κεραμεικῷ. 3, 1, 16. 19. 4, 7, 6. Aπ. 3, 9, 7. τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών. Dicuntur φέρειν, A. 5, 2, 16. τὰς πύλας τὰς εἰς τὴν ἄκραν φερούσας. Cf. φέρειν. Tribuuntur castris, A. 6, 5, 1. ἀπεσταύρωσαν ἅπαντα, καταλιπόντες τρεῖς πύλας. Sed etiam regiae, Π. 7, 5, 9. ἄκλειστοι αἱ πύλαι τοῦ βασιλείου. §. 10. φυλακῇ πρὸ τῶν πυλῶν (Edd. vett. θυρῶν) — τὰς πύλας τοῦ βασιλείου — ἀνοίξαντες τὰς πύλας. §. 11. τὰς πύλας χαλώσας. 8, 3, 5. 6. 7. ¶ 2) *angustiae, fauces, in quibus angustum est iter.* A. 1, 4, 4. ἐντεῦθεν (Isso) — ἐπὶ πύλας τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Συρίας. Cf. §. 5. Vocantur alio nomine πύλαι Ἀμανικαί. A. 1, 5, 5. memorantur πύλαι prope Euphratem, in finibus Arabiae desertae et Babyloniae, quas Steph. Byz. in v. Χαρμάνδη nominat Βαβυλωνίας πύλας. Aγ. 2, 17. κατὰ τὰ στενὰ εἰς Κόρινθον — ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας. E. 1, 3, 13. ἀνοίξαντες τὰς πύλας, τὰς ἐπὶ τὸ Θράκιον καλουμένας. Etiam Suidas in v. Βυζάντιον commemorat τὰς Θρακίας πύλας. Cf. du Cange in Constantinopoli Christiana p. 13. et ex eo Reimar. ad Dion. Cass. 74. extr.

Πύλιοι, *Pylii*, ciues Pyli. E. 7, 4, 26. vincuntur ab Eleis.

πυλὶς,

πυλὶς, *portula*. E. 2, 4, 5. διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιέναι.

Πύλος, *Pylus*, Elidis vrbs. E. 7, 4, 16. exules cum Arcadibus eam occupant, et multi Elei illuc migrant. §. 26. Elei illam (τὴν Πύλον) recipiunt.

πυλοῦν, *portis occludere, portis munire*. E. 5, 4, 34. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ.

πυνθάνεσθαι, ¶ 1) *interrogare, ſciſcitari*. A. 4, 5, 17. πέμπει πευσομένους, πῶς ἔχοιεν οἱ τελευταῖοι. 2 MSS. σκεψομένους. E. 4, 1, 5. τί οὐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐςί; K. 6, 19. c. περὶ, A. 5, 5, 13. περὶ τῆς λοιπῆς πορείας ἐπυνθάνοντο Sinopenſium legatos. 7, 1, 9. c. παρὰ et gen. perſ. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸν — Χρυσάνταν, quod attinet ad Chryſantam, οὐδὲν παρ' ἄλλων δέομαι πυνθάνεσθαι. 6, 2, 5. ὅπως ἁλίσκοιντο παρ' ὧν ἔμελλε πεύσεσθαι. c. gen. perſ. Suid: πυνθάνομαι· γενικῇ· ἐρωτῶ. Π. 1, 4, 7. τῶν ἑπομένων ἐπυνθάνετο, ὁποίοις χρὴ πελάζειν. 2, 4, 6. κελεύσειεν ἐρωτᾷν — ἐπεὶ δέ σου ἀκούσαιμεν — καὶ ἐκείνου τὰ αὐτὰ ταῦτα πυθέσθαι, *ex illo haec eadem quaerere*. §. 7. ἐκείνου δ' ἐλθόντες πυνθάνεσθε ὅ τι λέγει. 4, 4, 1. 5, 2, 6. A. 6, 3, 16. ἐπυνθάνοντο τῶν περὶ Ξενοφῶντα, τί — κατασβέσειαν. E. 4, 7, 5. De iis, qui per auſpicia vel exta res futuras explorant, vel oracula conſulunt, Π. 1, 6, 19. p. 72. διὰ μαντικῆς, παρὰ θεῶν πυνθανόμενος. A. 3, 1, 6. ἐπυνθάνετο, ὅπως ἂν κάλλιςα πορευθείη. Απ. 1, 1, 9. 1, 4, 15. Ἀθηναίοις πυνθανομένοις τι διὰ μαντικῆς. 4, 3, 12. Sic fere A. 1, 7, 14. (ὁ μάντις) πυθόμενος εἶπεν αὐτῷ, *poſtquam exta conſuluerat*. Intelligi enim poteſt τῶν ἱερῶν vel ſimile nomen. Sed Leuncl. et Hutch. cum πυθόμενος non verti poſſe *interrogatus* viderent, emendarunt θυόμενος, quod etiam Zeun. recepit. Mureto placebat πυθομένῳ. ¶ 2) *audire, comperire, cognoſcere*. Proprie quidem non niſi in aoriſto ſecundo ſic dicitur, ſed nec raro in aliis temporibus. Suid: τὸ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν. A. 2, 2, 2. ὡς νῦν πυνθάνομαι, ἐν μέσῳ — ὁ ποταμός. Hutch. *intelligo*. K. 6, 20. ἐπει-

πειδὰν δὲ πύθηται. c. acc. rei, Suid: πυνθανόμενος, αἰτιατικῇ, ἀντὶ τοῦ ἀκούων. Π. 1, 1, 5. ὅσα ἐπυθόμεθα καὶ ᾐσθῆσθαι δοκοῦμεν, *fando accepimus.* 1, 4, 25. ἥδετο πυνθανόμενος ταῦτα. 7, 3. 2. ἐλαύνειν ὅποι ἂν αὐτὸν πυνθάνηται ὄντα. 8, 2, 7. τοὺς ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι, *audiuisse, scire.* A. 1, 7, 13. πυνθάνεται Κῦρον προσελαύνοντα. Hutch. dicit, praesens positum esse ad significandam celeritatem. 2, 1, 4. ταῦτα πυνθανόμενοι. All. τ. ἀκούσαντες, all. τ. ἀκούοντες. 6, 3, 16. ὑμᾶς πυθομένους τὰ παρ' ἡμῖν. Aγ. 1, 22. οἱ πυνθανόμενοι ταῦτα. E. 1, 6, 13. 2, 1, 2. 3, 3, 10. 3, 4, 25. 4, 3, 1. 7. O. 11, 13 Σ. 4, 49. ἐκεῖνο ἔγωγε ἡδέως ἂν πυθοίμην. Iπρ. 5, 8. ὅταν τοῖς ἐναντίοις πράγματα πυνθάνωνται. Leuncl. recte inferre videtur εἶναι. Sic est c. acc. et inf. E. 1, 4, 5. τριήρεων, ἃς ἐπυνθάνετο Λακεδαιμονίους παρασκευάζειν. Cf. nr. 3. De iudicibus, E. 1, 7, 10. p. 55. ὅθεν μάλιστ' ἀληθῆ πεύσεσθε. c. ὅτι, E. 1, 1, 7. πυθόμενος, ὅτι αἱ — νῆες — ἀνηγμέναι εἶεν. §. 9. ἐπύθοντο, ὅτι Μίνδαρος ἐν Κυζίκῳ εἴη. 3, 2, 9. 3, 4, 4. c. acc. et ὅτι, Aπ. 1, 3, 8. τὸν Κριτόβουλον πυθόμενος, ὅτι ἐφίλησεν, pro πυθ. ὅτι ὁ Κριτόβουλος ἐφίλ. c. παρὰ et gen. O. 16, 4. παρὰ γείτονος τόπου ἀληθέστερα γνῶναι, ἢ παρὰ γείτονος ἀνθρώπου πυθέσθαι. Vbi apparet, γνῶναι latius patere. c. gen. pers. Π. 8, 4, 5. εἴ σε ἐροίμην ὃ βούλομαί σου πυθέσθαι, *ex te audire.* A. 6, 3, 14. τῶν καταλελειμμένων ἐπυνθάνοντο, ὅτι — ᾤχοντο. E. 2, 2, 8. 3, 2, 15. O. 7, 2. 4. Hutch. sic explicat A. 4, 6, 13. τούτων καὶ πυνθάνομαι, ὅτι οὐκ ἐστι etc. Alii τούτων referunt ad praecedentia. ¶ 3) *intelligere.* A. 7, 6, 9. ἀπετραπόμην — οὔτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. ¶ 4) Locus Aθ. 2, 17. a Fr. Porto vocatur nodus difficilis, et a Camerario, Steph. et Zeunio varie emendatur. Vulgo legitur sic: οὐ πάρην, οὐδὲ ἀρέσκει, οἵγε τὰ συγκείμενα πυνθάνονται ἐν πλήρει τῷ δήμῳ. Leuncl. vtcunque vertit: *neque sententiam illorum probasse, qui de iis, de quibus conuenerit, populum frequentem sciscitantur.* ¶ 5) In var. lect. permutatur c. πείθεσθαι.

θεσθαι. v. ibi nr. 3. et 10.

πὺξ, *pugno*. Suid: πύξ· πυγμῇ· γρόνθος. Cf. Etymol. M. Thom. Mag. et Poll. 2, 147. 3, 150. A. 5, 8, 7. ἔπαιτα πύξ.

πῦρ, *ignis*. Π. 5, 1, 5. πῦρ πάντας καίει. πέφυκε γὰρ τοιοῦτον. §. 8. 7, 5, 9. δᾳδὶα, ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. A. 2, 5. 3. p. 113. τὸ πῦρ τοῦ καρποῦ κρεῖττόν ἐστιν. 4, 2, 4. τοὺς φύλακας ἀμφὶ πῦρ καθημένους. 4, 5, 5. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. §. 9. ἄσιτοι καὶ ἄνευ πυρός. 5, 2, 19. πῦρ ἐν μέσῳ — ποιησάμενοι. §. 11. πῦρ προσέφερον, vt accenderent vrbem. E. 4, 2, 6. ἐὰν ἔτι ἔνδον ὄντων τῶν σφηκῶν τὸ πῦρ προσφέρωσι. Απ. 4, 3, 7. vtilitas ignis declaratur a Socrate. O. 4, 2. βάναυσοι dicuntur πρὸς πῦρ ἡμερεύειν. Vnde dicti funt βάναυσοι. v. Valckenar. ad Ammon. p. 215. O. 21, 7. ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρὸς καὶ διὰ παντὸς κινδύνου. Eft forma prouerbii de fummo periculo, quam illuftrant Wetften. ad 1 Cor. 3, 15. et Abrefch. animaduu. ad Aefchyl. 1, 3. p. 22. Sic Σ. 4, 16. μετὰ Κλεινίου κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην. Απ. 1, 3, 9. οὗτος — κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο. Poll. 3, 134. habet hanc formulam in iis, quae de temere audaci dicantur. Cf. κυβιστᾶν. De *prunis* f. *carbonibus candentibus*, E. 4, 5, 4. φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. Cf. ἀποσβεννύναι, ἐγχεῖν, καίειν, πνεῖν, πυρὸν, ῥίπτειν. De igni apud Perfas Soli haud dubie facro, quem regi prodeunti praeferebant, Π. 8, 3, 6. πῦρ ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες φέροντες. Similiter Λ. 13, 2. 3. πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ praefertur regi Lacedaemoniorum in bellum exituro. Legitur etiam pro πυρά. v. πυρὰ n. 2.

πυρὰ, ¶ 1) *rogus*. A. 6, 4, 6. κενοτάφιον αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ πυρὰν μεγάλην. ¶ 2) *ignis*. A. 3, 1, 3. ὀλίγοι πυρὰν ἔκαυσαν. Sed Hutch. cum Stephano fcribit πυρὰ, quia τὰ πυρὰ funt ignes in caftris, fed ἡ πυρὰ fignificat τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἀπτόμενον. Meliorem lectionem e codice regio profert Doruill. ad Charit. p. 633. a Zeunio in cod. Par. inuentam: πῦρ ἀνέκαυσαν.

πυραμὶς, *pyramis*. Ammianus Marcell. 22, 15. ita

ita definit: „turris vltra omnem omnino altitudinem, quae humanis confici poteſt, erecta, ab imo latiſſima in ſummitatem acutiſſimam deſinens. Quae figura apud geometras ideo ſic appellatur, quod ad ignis ſpeciem, τοῦ πυρὸς, vt nos dicimus, extenuatur in conum." Similiter etiam alii tradunt vocabuli etymon. Sed cum *Pi - re* ſ. *Pi - ra* apud Aegyptios ſolem ſignificet, et *Mu - e* ſplendorem et radium, Plinius autem H. N. 36, 8. radiorum ſolis argumentum in obeliſcorum vel pyramidum effigie fuiſſe narret, et ita ſignificari nomine Aegyptio doceat, praeſtat cum Iablonskio in prolegomenis ad Pantheon Aegyptiorum p. LXXXII. ſq. nomen deriuare ex lingua Aegyptiaca. A. 3, 4, 5. παρ' αὐτὴν τὴν πόλιν (Lariſſam ad Tigrim fluuium) ἦν πυραμὶς λιθίνη, τὸ μὲν εὖρος ἑνὸς πλέθρου, τὸ δὲ ὕψος δύο πλέθρων· ἐπὶ ταύτης πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἦσαν ἀποπεφευγότες.

Πυραμός, *Pyramus*, Ciliciae fluuius. A. 1, 4, 1.

πυργομαχεῖν, ¶ 1) *contra turres pugnare.* Π. 6, 4, 5. p. 393. πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν τε, καὶ φαλαγγομαχεῖν, καὶ πυργομαχεῖν; ¶ 2) *turrim oppugnare.* A. 7, 8, 7. πυργομαχοῦντες, ἐπεὶ οὐκ ἐδύναντο λαβεῖν τὴν τύρσιν.

πύργος, *turris.* Π. 6, 1, 17. δίφρον τοῖς ἡνιόχοις ἐποίησεν ὥσπερ πύργον. 6, 2, 7. p. 366. οἱ ἡνίοχοι ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις. De turribus vrbis, E. 3, 1, 19. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων, καὶ μάλα ὑψηλῶν ὄντων, — οὐκ ἔβαλλον. 3, 5, 16. 5, 2, 5. 7, 2, 7 — 9. πύργοι τῆς ἀκροπόλεως. Obſidentium, Π. 7, 5, 6. πύργους ἐπὶ τῷ ποταμῷ ᾠκοδόμει — μὴ ἂν ἕλοι τοὺς πύργους ὁ ποταμὸς — ἀνίστη καὶ ἄλλους πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς. Bellicis, Π. 6, 3, 11. p. 385. τὰ ζεύγη τὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ πύργους φέροντα — ἐπὶ τοῖς πύργοις καὶ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς. p. 393. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ὑμῖν ἐπαρήξουσι. 7, 1, 17. 19. A. 7, 8, 7. Plauſtro impoſitis, v. Veget. 4, 17. 18. ibique Stewech. Π. 6, 1, 27. ἅρμα ὀκτάρυμον, ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἴκημα. — τοιοῦτοι δὲ πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες — ἀνεβίβαζε δὲ ἐπὶ τῶν πύργων ἕκαστον ἄνδρας εἴκοσιν.

εἴκοσιν. §. 28. 6, 2, 7. p. 366. πύργους ἔχοντες προσίασιν. Perperam item πύργοις legitur pro πυροῖς. v. πυρόν.

πυργοῦσθαι, *munire, munitiones exſtruere*. v. Spanhem. ad Iulian. p. 135. Π. 6, 1, 13. τέκτονας εἰς τὸ ὑμῖν ὀχυρὰ πυργοῦσθαι. Antea erat ὀχυρὰ ποιεῖσθαι.

πυρετὸς, *febris*. Απ. 3, 8, 3. εἴ τι πυρετοῦ ἀγαθὸν, *quod valeat ad pellendam febrim*. §. 7. πυρετοῦ κακόν ἐστι, *febrim auget*.

πυρέττειν, *febri laborare*. A. 6, 4. 11.

Πυρίας, *Pyrias*, Arcas. A. 6, 5, 7. praeeſt τάξει.

πύρινος, *triticeus*. A. 4, 5, 21. ἄρτοις πυρίνοις. Poll. 6, 72. εἴποι δ' ἄν τις καὶ ἄρτον πύρινον, πρὸς τὸν ἐκ κριθῆς διαιρῶν.

πυριφλεγὴς, *ad ignis inſtar vrens*. E. 5, 3, 19. καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτὸν, *aeſtus febris ardentiſſimae*.

πυρὸν, *ignis*, inprimis *in caſtris ab excubitoribus fieri ſolitus*. Legitur fere in plurali. Π. 4, 2, 9. τῷ πλήθει τῶν πυρῶν. 4, 5, 7. ἐφικνοῦνται, τὰ πυρὰ κατιδόντες, περὶ μέσας νύκτας. 3, 3, 13. πυρὰ νύκτωρ ἔκαιον ἐν τῷ στρατοπέδῳ — ὅπως ὁρῷεν διὰ τὸ πῦρ. — διὰ τὸ ὄπισθεν τὰ πυρὰ εἶναι. A. 4, 4, 6. 10. 6, 3, 16. τί τὰ πυρὰ κατασβέσειαν — τὰ πυρὰ οὐχ ἑωρῶμεν. 7, 2, 10. ἐπιτυγχάνει πυροῖς ἐρήμοις, *apud quos nulli erant cuſtodes*. Ante Steph. male legebatur πύργοις. E. 1, 6, 20. 4, 5, 4. πολλὰ καὶ μεγάλα πυρὰ ἐγένετο. Cf. ἀνακαίειν, καίειν, προκαίειν.

πυρὸς, *triticum*. Reperitur pluralis. A. 1, 2, 22. πυροὺς καὶ κριθὰς φέρει. 4, 5, 5. πυροὺς ἢ ἄλλο τι — βρωτῶν. 6, 4, 4. 6, 6, 1. O. 8, 9. 16, 9. Cf. κριθή.

πυρπολεῖν, *ignes accendere*. Suid: πυρπολεῖται· καίεται, ἐμπυρίζεται. Heſych: πυρπολεῖ· ἅπτει, καίει, πυρσεύει. Π. 3, 3, 13. ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου ἐπυρπόλουν.

πυῤῥίχη, *pyrrhicha, ſaltatio armata*. Poll. 4, 96. πυῤῥίχη, εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως. Suid: πυῤῥίχαις· ταῖς ἐνοπλίαις ὀρχήσεσι. καὶ πυῤῥίχη· εἶδος ὀρχήσεως. τρία δέ εἰσιν εἴδη ὀρχήσεως, πυῤῥίχη, σίκιννις, καὶ κορδακισμός. Scilicet ab armatis non ſine tubis ac tympanis peragebatur, cum omni corporum flexu ad inferendos et de-

declinandos ictus. v. Meurſ. de ſaltatt. vett. in h. v. et Miſcell. Lacon. 2, 12. et Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 8. A. 6, 1, 7. ὀρχηςρίδα — ἀσπίδα δοὺς κούφην αὐτῇ. ἡ δὲ ὠρχήσατο πυῤῥίχην ἐλαφρῶς. Cf. Hutch. ad h. l.

Πυῤῥόλοχος, *Pyrrholochus*. E. 1, 3, 9. vnus e legatis Athenienſium ad regem Perſarum.

πυῤῥός, *ruber*. K. 4, 7. τὰ χρώματα — οὔτε πυῤῥὰ, οὔτε μέλανα, οὔτε λευκὰ παντελῶς. (Cf. Poll. 5, 65.) §. 8.

πυρσεύειν, *igni ſublato ex edito loco ſignum dare*. Heſych: πυρσεύει· δᾳδουχεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἅπτει πῦρ. Suid: πυρσεύει· πῦρ ἐξάπτει. καὶ πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκφαίνω καὶ ἀνάπτω, καὶ ἄνωθεν δεικνύω τὸ κάλλιςον. οἷά τις πυρσὸς καὶ φρυκτωρία ἄνωθεν ἐπιδεικνύουσα τὸ σῶσον τοῖς εἰς λιμένα καὶ ὅρμον ἐπειγομένοις. A. 7, 8, 8. κεκραγότων δ' αὐτῶν καὶ πυρσευόντων, ἐκβοηθοῦσιν.

πυρφόρος, *ignifer, facem praeferens aciei*, quem violare nefas: quod patet e verbis Moſchopuli in Agapetum ap. Fabric. biblioth. Gr. Vol. XII. p. 306. πυρσοὺς οἱ πυρφόροι ῥίπτοντες εἰς τὸ μέσον τῶν ςρατευμάτων ἀνῆπτον τὸν πόλεμον. καὶ ἦν τοῦτο σημεῖον τοῦ πολεμεῖν, πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῆς παντέλου ἀφανείας, ὅτι οὐδὲ πυρφόρος ἐναπελείφθη. Heſych: πυρφόρος· ὁ πῦρ φέρων· καὶ ὁ μόνος διασωθεὶς ἐν πολέμῳ. v. ibi interpp. Suid: πυρφόρος· πῦρ φέρων. πυρφόρους δὲ ἔλεγον, τοὺς ἱερέας, τοὺς ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτοντας. ἐν τοῖς οὖν πολέμοις εἰώθασι τῶν ἱερέων οἱ νενικηκότες φείδεσθαι. etc. v. Herodot. 8, 6. ibique Gale. Salmaſius ad ſcriptt. hiſt. Auguſt. T. I. p. 108. Stanlei. ad Aeſchyl. Sept. Theb. 438. Spanhem. ad Iulian. orat. 1. p. 193. Tennulius de igne p. 67 — 80. interpp. ad Poll. 1, 35. Quae eius officia fuerint in Lacedaemoniorum militia, narratur A. 13, 2. et 3.

πω, ¶ 1) *vnquam*. A. 1, 2, 26. πρότερον οὐδενί πω κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἤθελε. 6, 5, 9. οὐδένα πω κίνδυνον προξενήσαντα ὑμῖν. Απ. 3, 6. 6. οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐχόλασα. 4, 8, 2. ¶ 2) *adhuc*. Π. 2, 1, 2. p. 87. οὐδέν πω σαφὲς λέγεται. A. 7, 5, 10. μισθὸς μὲν

οὐδεὶς

οὐδείς πω ἐφαίνετο. E. 4, 5, 8. Cf. μήπω, οὐδέπω, οὔπω. Est etiam in var. lect. pro ποτέ. v. ποτὲ nr. 2.

πωλεία, *pullorum equinorum nutriendorum ratio et institutio.* Describitur Ιπ. 2, 2 — 5.

πωλεῖν, *vendere.* Πο. 4, 21. τῷ πωλοῦντι καὶ ἐξάγοντι. c. acc. Π. 2, 4, 19. εἴ τις σιτία ἢ ποτὰ τυγχάνει πωλεῖν βουλόμενος. 6, 2, 11. p. 373. ἔμπορος πωλεῖν τι βουλόμενος — ἥν τι πωλῶν ἁλίσκηται — πωλήσει ὅπως ἂν βούληται. A. 7, 2, 2. πωλήσειν ὑμᾶς captos. Aγ. 1, 21. παιδάρια μικρὰ ἃ πολλοὶ ἐπώλουν. §. 28. et E. 3, 4, 19. τοὺς ἁλισκομένους πωλεῖν. Aγ. 4, 4. εἰ γὰρ ἐπώλει τὰς χάριτας, *non gratis beneficeret.* Πο. 3, 2. Ιπρ. 1, 14. c. πρὸς, O. 1, 12. ἣν ἐπίσηται πωλεῖν — εἰ δὲ πωλοίη πρὸς τοῦτον (i. e. τούτῳ), scil. αὐλούς. c. gen. pretii, Aπ. 1, 2, 36. ἣν πωλῇ νεώτερος — ἔρωμαι ὁπόσου (scil. τιμήματος) πωλεῖ, *quanti aestimet s. vendere velit.* §. 60. πολλοῦ τοῖς ἄλλοις ἐπώλουν philosophiam. 1, 6, 13. τὴν ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ — τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας. 3, 10, 10. Passiuum Aγ. 1, 18. ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο. Πο. 3, 5. O. 1, 11. πωλούμενοι οἱ αὐλοί. 2, 3. c. τίμια, Ιερ. 1, 13. οὕτω τίμια πωλεῖται τοῖς τυράννοις (τὰ θεάματα), *tanti venduntur.* Cf. ἀποδίδοσθαι, cui iungitur.

πωλεύειν, *pullos equinos instituere.* Hesych: πωλεύειν· παιδεύειν πώλους. Ιπ. 2, 1. ὅπως δεῖ πωλεύειν — γραπτέον.

πώλευσις, i. q. πωλεία. Ιπ. 2, 1. ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν.

πώλημα. Poll. 3, 127. ὤνια, — ὠνητὰ, καὶ ὡς Ξενοφῶν, πώλημα, ὁ αὐτὸς δὲ καὶ πράσιμον εἴρηκεν ἐν τῇ Παιδείᾳ. Sed πώλημα vix in Xenophontis libris inueneris.

πώλησις, *venditio.* Thomas Mag. in v. πωλητήριον· πρᾶσις, οὐ πώλησις. Sed Pollux 3, 124. et Phauorin. in v. ἀπόδοσις· Ξενοφῶν δὲ καὶ πώλησις εἴρηκε. Idem Poll. 7, 9. καὶ πώλησις δὲ Ξενοφῶν εἶπεν. O. 3, 9. κερδαλέως εἰς πώλησιν equorum.

πωλητήριον, *taberna vendendis mercibus destinata.* Moeris: πωλητήριον, Ἀττικῶς· πρατήριον, Ἑλληνικῶς. Thom. Mag: πωλητήριον, οὐ πρατήριον.

τήριον. Poll. 7, 11. τόπος ὅπου πιπράσκουσι, πωλητήριον ἂν καλοῖτο. Harpocrat: πωλητήριον καλεῖται ὁ τόπος ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί. Πο. 3, 13. εἰ τοῖς ἀγοραίοις οἰκήσεις τε καὶ πωλητήρια κατασκευασθείη.

πωλοδαμνεῖν, *pullos equinos domare.* Hesych. explicat πῶλον δαμάζειν. Polluci 1, 182. est i. q. πωλεῦσαι, ἐκπαιδεῦσαι, ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι. O. 3, 0.

πωλοδάμνης, *pullorum domitor.* Hesych: πωλοδάμνης· πώλους δαμάζων. O. 13, 7. οἱ πῶλοι καταμανθάνουσιν ὑπακούειν τοῖς πωλοδάμναις — ἕς' ἂν ὑπηρετήσωσι κατὰ γνώμην τῷ πωλοδάμνῃ. Iπ. 2, 1. 2. 3.

πῶλος, *pullus equinus.* A. 4, 5, 18. πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους. §. 24. O. 13, 7. Iπ. 1, 1. ἀδαμάσου πώλου. §. 6. 17. 2, 2. ἐκδώσει τὸν πῶλον. §. 3. 9, 1. καὶ πῶλον καὶ ἵππον, et saepius in hoc libello.

Πῶλος, *Polus*, Lacedaemonius. A. 7, 2, 3. nauarchus, successor Anaxibii.

πώποτε, *vnquam.* Π. 1, 6, 4. οὐ πώποτ' ἀμελήσας αὐτῶν, *nunquam.* 2, 2, 17. 2, 3, 5. p. 118. 7, 4, 1. Sed Aπ. 3, 10, 4. ἆρ' οὖν γίγνεται πώποτε τὸ φιλοφρόνως καὶ τὸ ἐχθρῶς βλέπειν, vbi verti deberet *interdum*, Ern. e MSS. bene restituit τό τε φιλοφρ.

πῶς, ¶ 1) *quomodo.* Π. 1, 4, 13. ἢν ἐπέλθῃ, πῶς ποιήσεις; Ιερ. 1, 31. πῶς λέγεις; ἔφη. — πῶς μὴν σὺ, ἔφη, ἐρᾷς Δαϊλόχου; Saepe seruit interrogationi obliquae, vt Π. 1, 4, 3. πολλὰ ἀνηρώτα, πῶς ἔχοντα τυγχάνοι. Aπ. 1, 6, 15. ἐρομένου Ἀντιφῶντος, πῶς ἄλλους ἡγεῖται ποιεῖν, αὐτὸς δὲ οὐ πράττει, εἴπερ ἐπίσαται. Ern. ope MSS. legit ἡγοῖτο — πράττοι — ἐπίσαιτο. Similiter post verba considerandi, consultandi, dubitandi, vbi alias poni solet ὅπως, Π. 1, 6, 13. μνήσθητι πῶς πειρᾷ ἐπιμελεῖσθαι. §. 19. p. 82. εἰδέναι — πῶς χρὴ ἀντικαθισάναι. 4, 3, 3. p. 229. ἐννοεῖτε πῶς ἂν τοῦτο γένοιτο. §. 4. p. 233. ἀπορεῖν — πῶς αὐτῶν χρὴ ἀπολαύειν. 4, 5, 9. 5, 4, 5. ἐπισκεψόμενος πῶς ἔχεις. 6, 4, 5. p. 392. βουλεύεσθαι, πῶς ἂν — ἐκποδὼν γένοιντο. 7, 1, 5. 8, 3, 3. 8, 4, 6. ἀγνοῶ πῶς ἂν εἴην δῆλος. A. 1, 7, 2. E. 5, 2, 12. p. 300. Aπ. 1, 2, 36. Cf. ὅπως nr. 1. ¶ 2) *quam,*

quam, quantopere. Aπ. 4, 2, 23. πῶς οἴει με ἀθύμως ἔχειν; ¶ 3) *cur.* Σ. 2, 10. πῶς οὖν οὕτω γιγνώσκων — οὐ παιδεύεις; ¶ 4) πῶς οὐ, *nonne, quidni.* Π. 2, 3, 5. p. 119. πῶς ἡμῖν οὐχ ἡδέως ἀγωνιστέον; 8, 7, 3. p. 543. πῶς οὐκ ἂν ἐγὼ μακαριζόμενος — μνήμης τυγχάνοιμι; Aγ. 4, 5. πῶς οὗτος οὐκ ἂν τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι; 9, 6. ἐκεῖνο πῶς οὐ καλόν; *illud quis neget praeclarum fuisse?* §. 7. τόδε πῶς οὐ σαφῶς πρὸς τὸ γενναῖον ἔγνω; *quis non videat, hoc cum generoso animo sensisse?* Sic πῶς γὰρ οὔ; *quomodo enim hoc non esset? quidni?* Habet vim affirmandi. Aπ. 4, 2, 20. 4, 4, 13. O. 11, 10. Cf. γὰρ nr. 7. d. ¶ 5) πῶς ἄν; *quomodo id fieri possit? vtinam.* v. Markland. ad Eurip. Suppl. 796. et Valkenar. ad Eurip. Hippol. 208. A. 7, 6, 5. πῶς ἂν οὖν ἡμῖν συλλεγεῖεν; ¶ 6) πως encliticum vertunt *quodammodo,* A. 2, 6, 2. μεταγνόντες πως οἱ Ἔφοροι. Possis vertere: *nescio quomodo.* Pleonastice c. τὶ, O. 9, 1. ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι, ὦ Ἰσχόμαχε, πως τὶ ἐπακούειν. Ante Stephanum legebatur πῶς. Alio loco Hindenb. πῶς τι mutat in πῶς δή. v. δή, I, 6. ¶ 7) *aliquo modo, vllo modo.* c. aduerbiis, Π. 1, 3, 8. σπουδαίως καὶ εὐσχημόνως πως. 1, 4, 8. μόλις πως, *aegro quodam modo, vix aegre.* 5, 1, 11. παραπλησίως πως, *simili quodam modo,* vel *quodammodo similiter.* A. 6, 1, 3. τεχνικῶς πως, *cum arte quadam.* Aπ. 1, 4, 8. εὐτυχῶς πως, *bona quadam fortuna.* Ern. defendit hanc lectionem contra lectionem Sexti Empirici: εὐτ. πόθεν. Saltem debebat esse ποθέν, *alicunde.* 2, 6, 21. ἔχει μὲν ποικίλως πως ταῦτα. v. ποικίλως. Π. 1, 1, 1. ἄλλως πως, *vllo alio modo.* 5, 3, 5. 6, 2, 9. εἴτις ἄλλως πως γιγνώσκει. Margg. ἄλλῃ πῃ. A. 3, 1, 17. Aπ. 1, 3, 1. τοὺς ἄλλως πως ποιοῦντας. 2, 6, 39. εἰ σύ πως ἄλλως γιγνώσκεις. Sic Aπ. 4, 6, 9. ἔχοιμεν ἄν πως ἄλλως εἰπεῖν; ¶ 8) *fere.* A. 6, 2, 11. κατὰ μέσον πως τῆς Θράκης. Iπρ. 7, 9. Φιλοῦσι δέ πως στρατιῶται — ἁμαρτάνειν. Sic saepe c. ὧδε, Π. 3, 3, 5. ἔλεξεν ὧδέ πως. E. 6, 3, 3. 6, 5, 35. 7, 3, 7. Aπ. 4, 6, 2. 13. O. 2, 1. 7, 10. Cf.

Cf. ὧδε lit. n. ¶ 9) *forte.* Π. 2, 2, 1. p. 102. ὃ ἔτι λοιπὸν ἦν αὐτῷ τοῦ ἐμβάπτεσθαι, τοῦτό πως ὑπὸ τοῦ ὀργίζεσθαι ἀνέτρεψεν. 2, 3, 4. Χρυσάντας — Κύρῳ πως ἔτι οἴκοθεν συνήθης. 8, 1, 5. ὅπως τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι, κατενόησέ πως τὴν ϛρατιωτικὴν τάξιν. O. 6, 2. ἦν πως δυνώμεθα. ¶ 10) *casu nescio quo.* Π. 1, 4, 8. καί πως διαπηδῶν — πίπτει. ¶ 11) *aliquantum.* c. comparatiuo, Π. 2, 1, 12. οἱ ἀγνοούμενοι ῥᾳδιουργεῖν πως μᾶλλον δοκοῦσι. A. 3, 1, 30. μᾶλλόν πως εἰς γῆρας ἀφικνουμένους. Ιερ. 1, 6. O. 15, 6. ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. ¶ 12) In var. lect. permutatur c. πῇ. v. πῇ, et ſupra nr. 7. it. c. πρός. v. χρῆσθαι nr. 6. it. c. ὅπως. v. ibi nr. 1.

GERAE,

TYPIS HALLERIIS.